

திருவாசகம் - விளக்கவுரை

(சுவக்துடல் விளக்கம்)

A.No. 18241

Q-23

நான்காம் பகுதி

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாபிரம்

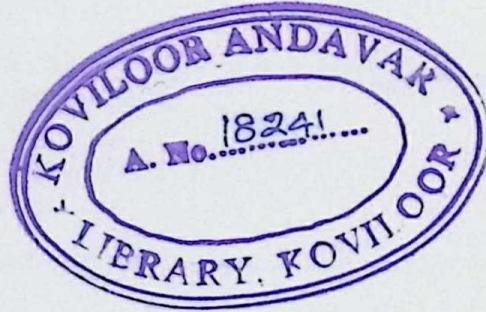

ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு

திருவாசகம் - விளக்கவுரை

(சிவக்குடில் விளக்கம்)

நான்காம் பகுதி

உரையாசிரியர்

சி.சு.கண்ணாயிரம்

ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு : எண்-19
முதற்பதிப்பு : 2008

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

© SIVAKKUDIL

விலை ரூ. 130 /-

கிடைக்கும் இடம்:

சிவக்குடில்

நேதாஜி நகர்

கோவைப்புதூர்

கோயம்புத்தூர் - 641042

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. பதிப்புரை.	க
2. திருக்கோத்தும்பி.	1
3. திருத்தெள்ளேணம்.	65
4. திருச்சாழல்.	139
5. திருப்புவல்லி.	227
6. திருவந்தியார்.	277
7. திருத்தோணோக்கம்.	326
8. திருப்பொன்னாசல்.	382
9. அன்னைப்பத்து.	418
10. குயில்பத்து.	445
11. இந்தப் பகுதியில் வரும் திருவாசகப் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி.	i
12. திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி.	iii

படங்கள் :

1. மேலட்டை - அம்பிகையுடனார் விடையேறும் பெருமான்.
2. எங்கள் குருதேவர்.
3. வாதவூரடிகள் மூலவ மூர்த்தம்.
4. தில்லை - மேலைக் கோபுரவாயில் கற்பக விநாயகர் சந்நிதியுடன்.
5. திருவாதவூர் அருண்மிகு வாதபுரிச்சுரர் திருக்கோயில்.
6. திருவாதவூர் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோயில்.

எங்கள் குருதேவர்
கயிலை மாமுனிவர்
சர்வோத்தம சச்சிதானந்த நாதேசுவர சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

திருச்சிற்றம்பலம்

“வருவா சகத்தினின் முற்றுணர்ந் தோனைவண் தில்லைமன்னேத்
திருவாத லூர்ச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத உள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

- நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

ஞானமூர்த்தியின் திருக்கருணையாலும் சிவசித்தர் பெருமானின் அருள்நோக்கத்தாலும் ‘சித்தாந்தபாநு’, ‘சிவஞான சரகவதி’, ‘சேக்கிழார் பாதசேகரன்’ சிவத்திரு. சி.சு.கண்ணாயிரம் அவர்கள் எழுதி வரும் “திருவாசகம் - சிவக்குடில் விளக்கம்” என்னும் திருவாசகப்பேருரையின் நான்காம் பகுதி இப்பொழுது வெளியாகின்றது. மூன்றாம் பகுதி 10.05.2005 - ல் வெளிவந்தது. மூன்றாண்டு இடைவெளிக்குப் பின் நான்காம் பகுதி வெளிவரவேண்டும் என்பது இறைவனின் சித்தம் போலும்.

இதில் திருக்கோத்தும்பி (10) முதல் குயிற்பத்து (18) முடிய ஒன்பது பகுதிகளின் விளக்கவுரை அடங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் சுமார் மூன்று பகுதிகள் வெளிவரவுள்ளன. திருவாசகத்திற்கு இதுவரை வந்துள்ள உரைகளில் ‘சிவக்குடில் விளக்கம்’ தனிச் சிறப்பு வாய்ந்துள்ளது என்று அன்பர்கள் பலர் கருத்துரை வழங்கியுள்ளனர். அவர்களுக்கு எம் நன்றி.

அட்டையை அலங்கரிக்கும், ‘விடையின்மேல் வருவானையும்’ திருவாதலூர்த் திருக்கோவிலையும் புகைப்படம் எடுத்து உதவியவர், சிவத்திரு. K.சிவசுப்பிரமணியம் B.Sc., (Agri), உதவி வேளாண் இயக்குநர் (ஒய்வு), கோவை அவருக்கு எம் நன்றி.

இந்த நான்காம் பகுதி முழுவதும் கோவை 'ஐ கேர் ஆப்டிசியன்ஸ்' உரிமையாளர், 'கயிலைச் செல்வர்' சிவத்திரு V.சந்திரசேகரன் அவர்களின் பொருளுதவியால் வெளிவருகின்றது. இவர்களுக்கும், இப்பதிப்பு நல்லபடியாக வெளிவர நேரம் காலம் பாராது கடுமையாக உழைத்தவராகிய நெய்வேலி, பொறியாளர் 'கயிலைச்செல்வி' கார்த்திகை B.E., அவர்களுக்கும், இந்நூலை அழகுர வடிவமைத்து உரிய காலத்தில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த, நெய்வேலி, தி நேஷனல் பிரிண்டர்ஸ் அச்சகத்தாருக்கும் எம்முடைய நன்றி உரித்தாகுக.

உரையாசிரியருக்கும் மற்றும் இப்பதிப்பு நன்கு வெளிவர எல்லாவகையாலும் உதவிய அனைவருக்கும் எம் நன்றி. அனைவரும் சிவசித்தர் பெருமானின் திருவருள் நோக்கத்திற்கு இலக்காகி உயர்வடைக!

வந்தே சுந்தர பரசிவகுடிலம் சித்தேஸ்வரம் சாஸ்வதம்

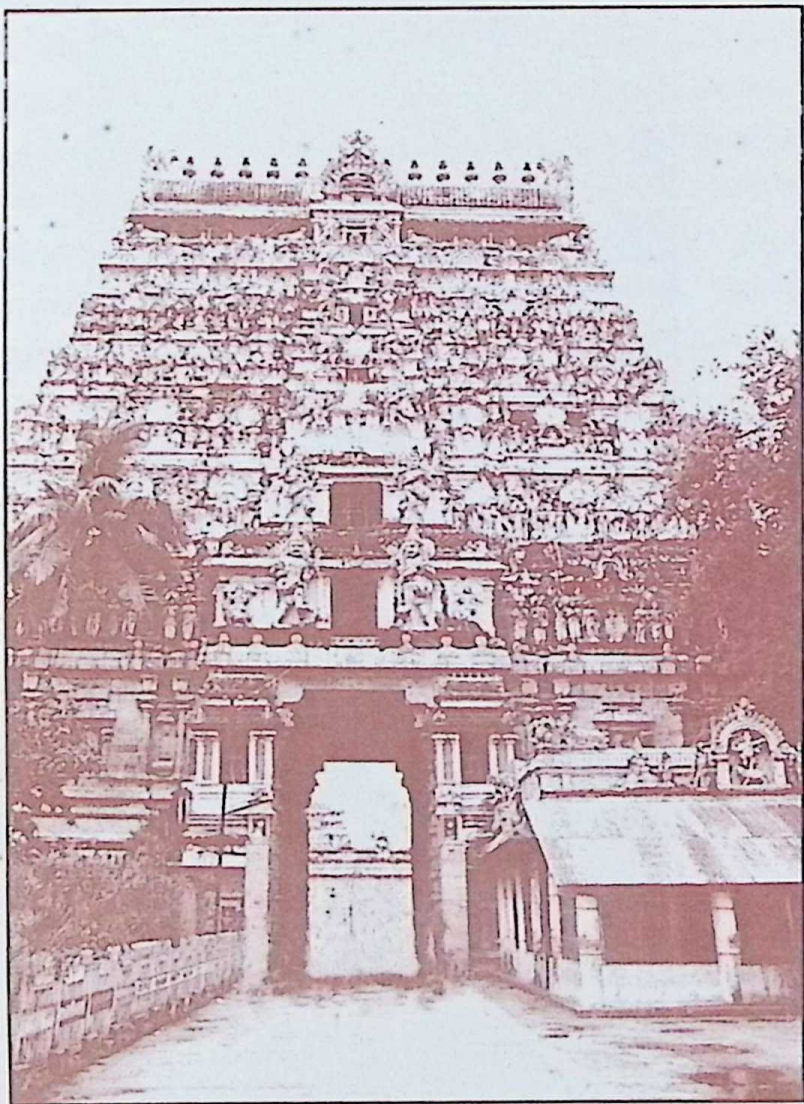
கோவைப்புறார்

01.05.2008

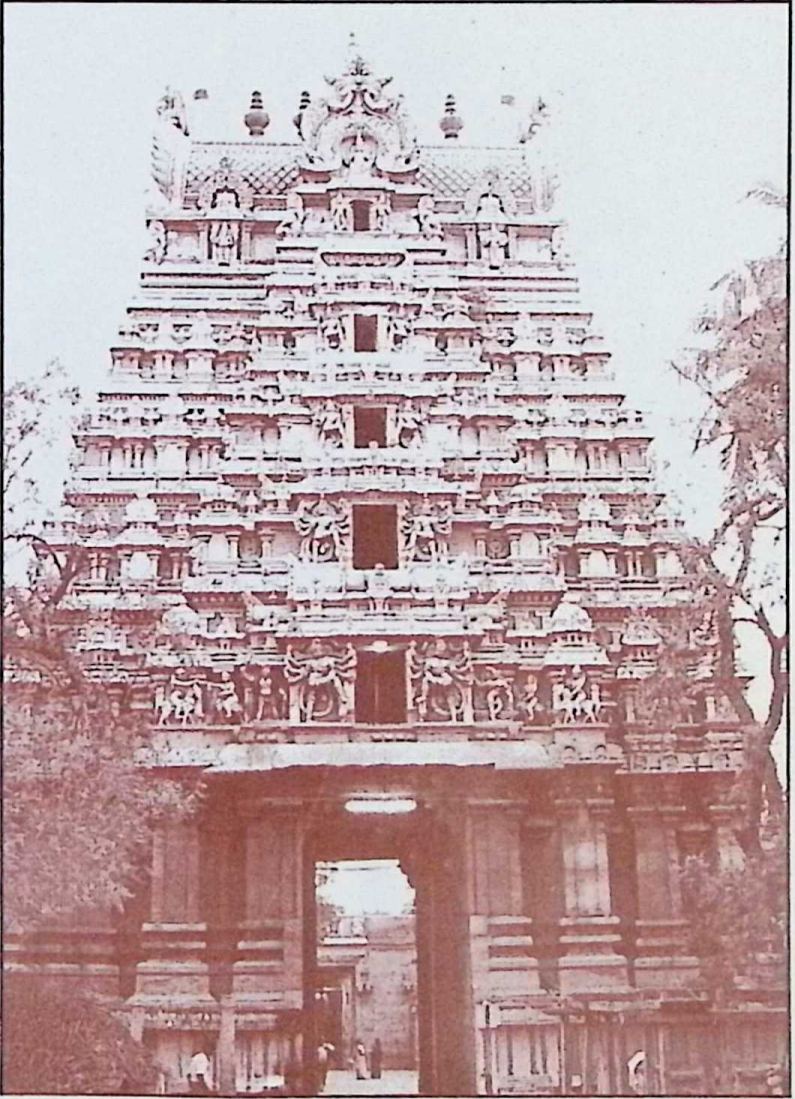
ஸ்ரீ சித்தர் பணியில்
சிவக்குடில் அன்பர்கள்
ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை

திருவாதவூர் - ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
திருக்கோயில் - கருவரையில் உள்ள
நம் அடிகள் சந்நிதி - சிலாமூர்த்தம்.

தில்லை - மேலைக்கோபுரவாயில் -
கற்பக விநாயகர் சந்நிதியுடன்.

அருண்மிகு - வாதபுரீச்சுரர் திருக்கோயில்.
நம் அடிகளின் திருவவதாரத்தலத்தில் உள்ளது.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோயில் - நுழைவாயில்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோயில் முன்புறத் தோற்றம்.

நம்அடிகள் திருவவதாரம் செய்து பாண்டியப் பேரரசின்
முதலமைச்சராகும்வரை வாழ்ந்த இல்லம் இருந்த இடம்.
இப்பொழுது அவர் கோயிலாக உள்ளது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

10. திருக்கோத்தும்பி

தில்லையில் அருளியது
(சிவனோடக்கியம்)

“வண்டு காளிறைவன் மாலைபுகு மின்ம துழிக
உண்டு தேக்கெறிய லாகுநும துண்டி யொழிவில்
அண்ட வாணாரறி யாயொரு மடந்தை யயர்வு
கண்டி டாமைகட னன்றெனுமி னென்று கரைவான்”

பேரூர்ப்புராணம் - காலவன் வழிபடு, படலம் 75

வண்டு, தும்பி, தேனீ முதலியவற்றில் பல பிரிவுகள் உள்ளன. அவற்றில் சில வண்டுகள் இழிந்த பொருள்களையே மொய்த்துக் கிடக்கும். சில இழிந்த பொருள்கள் நறுமணப் பொருள்கள் என்ற இரண்டிலும் மொய்க்கும்; சில வண்டுகள் நறுமணமுள்ள மலர்களை மட்டுமே நாடித் தேன் உண்ணும். அத்தகையனவே சிறந்தவை என்று கருதிக் “கோ” என்னும் அடை புணர்த்து ஈண்டுக் கோத்தும்பி என்றார். மனிதருள்ளும் இழிந்த இன்பங்களிலேயே முழுகிக் கழிவாரும்; உலகியலின்பம் இறையின்பம் இரண்டிலும் விருப்பங்கொண்டு துய்ப்பாரும், உலகியலை விட்டு இறை இன்பையே நாடுவாரும் உளர். நம் அடிகள் தில்லையுள் தங்கித் தவமுயன்று வருநாளில் ஆன்மார்த்த வழிபாட்டுக்கு மலர்களும் தளிர்களும் பெற மலர் வனம் புக்கார். ஆங்குச் சிறந்த வண்டுகள் நறுமணமலர்களில் மட்டும் மொய்த்தலைக் கண்டார். அம்மலர்களில் கிடும் தேன் ஒவ்வொரு மலரிலும் தினையளவே இருத்தலின் பல மலர்களில் தேடித்திரிந்து உண்ணினும் அவ்வண்டுகளின் வயிறு நிரம்புதலில்லை. உலக மக்களில் இறையுணர்வு மட்டும் உள்ளோர் திருமால் முதலிய பல தெய்வங்களை உள்ளன்புடன் வழிபடினும் கிடும் இன்பம் பசுபுண்ணிய நுகர்வாகிய சிறுசிறு இன்பங்களே. வீடுபேறு கிட்டுவதில்லை. நம் அடிகள் அவர்களைச் சிவ வழிபாட்டில் ஆற்றப்படுத்தும் முறையில் கோத்தும்பியை ஆற்றுப்படுத்துவது போல இப்பகுதியை அமைத்தார்.

ஞாங்கரின் முரலுந் தும்பி
தன்னையு நயந்து நாதன்
பூங்கழல் வழுத்து கென்று
புனிதர்கோத் தும்பி சொன்னார்.

(திருவாதவூர்புராணம் - திருவம்பலச்சருக்கம் 66)

என்பது நம் அடிகளின் சரிதத்திற் காணப்படும் செய்தி.*

இருபது என்னும் தொகையமைந்த பாடல்களின் தொகுதிகளைக் கோக்குங்கால் எட்டடிகளாலியன்ற பாடல்களின் தொகுதிகளை முன்பும் ஆறடிகளாலியன்ற பாடல்களின் தொகுதிகளை அவற்றின் பின்பும் அமைந்தனர் நம் முன்னோர். பின்பு நான்கடிகளாலியன்ற பாடல்களின் தொகுதிகளில் சந்தம் பெற்று வந்தவற்றை முதற்கண்ணும் சந்தமின்றி வரும் பாடல்களின் தொகுதிகளை அவற்றின் பின்பும் அமைத்தனர். அவற்றுள்ளும் இப்பகுதி, பக்குவ ஆன்மாக்களை எல்லையில் இன்பம் நல்கும் வீட்டு நெறியில் ஆற்றுப்படுத்துவதாகிய ஏகநாயக வழிபாட்டை வலியுறுத்தி உய்விக்கும் சிறப்பு நோக்கி முதற்கண் வைத்தனர்.

“உயர்போத மொருவண்டாகச் சித்த விகாரத் தூது
செப்பிவிடல் கோத்தும்பி”

- என்பது பழைய திருபெருந்துறைப் புராணம்.

இப்பகுதியில், பெரும்பான்மையான பாடல்கள் வெண்டளையும் சிறுபான்மையான பாடல்கள் கலித்தளையும் பெற்று வந்த நாலடித்தரவுக் கொச்சகக் கலிப்பாக்களாக அமைந்துள்ளன.

இப்பகுதிக்குச் “சிவனோடைக்கியம்” என்று கருத்துரை மொழிந்தனர் நம் முன்னோர்.

*மதுகரராஜனம் - என்பது பிரச்சனோபநிஷத் 2-வது பிரிவு நான்காவது மந்திரம். ஐந்து புலன்களுடன் மனத்தையும் சேர்த்து ஆறுகால்கள் கொண்ட தற்போதவண்டு என்று மனத்தை உருவகம் செய்வர்.

“அன்பினரீ ரப்பதனி ரட்டியருள் செய்யு
நின்பதத்த ருந்துணர் நிறைந்தொளர்வ னப்பா
மின்பமுறு தேன்முழுது மென்னிதய வண்டின்
தன்புளக மெய்க்கனி தழைக்கவரு டாயே”

(6)சளந்தரிய லகரி 92)

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

215 பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியு நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக் கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

க

திருச்சிற்றம்பலம்

(இ-ள்)

அரசவண்டே! தாமரை மலரில் இவர்ந்து அமர்ந்துள்ள நான்முகனும் தேவேந்திரனும் அயன்நாவில் இவர்ந்து அமர்ந்துள்ள பொலிவுபெற்ற நாமகளும் திருமாலும் நான்கு மறைகளும் பெருமை மிகுந்த செங்கதிர்ச் செல்வனும் விண்ணுலக வாசிகளும் கண்டு அறியாதவனான ஆனூர்தியானின் செம்மையான திருவடிக் கே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

“கோத்தும்பீ” என்பதைப் பாடலின் முதலில் அமைத்துக் கொள்க. இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய பாடல்களிலும் அவ்வாறே கொள்க.

கோத்தும்பீ - “கோத்தும்பி” என்பது விளியேற்று நின்றது. **கோ** - அரசு. **தும்பீ** - வண்டு. “வண்டுகளின் அரசே” என்றவாறு. “அளி அரசே” என விளிப்பர் ஆளுடைய பிள்ளையார். இஃது இந்நாளில் “**கோதும்பைக்குளவி**” என வழங்கிவருகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

“வண்டரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினோடும்
ஒண்டரங்க விசைபாடு மளியரசே யொளிமதியத்
துண்டரங்கப் பூண்மாப்பர் திருத்தோணி புரந்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-60-1)

என்றது காண்க.

பூ ஏறு கோனும் புரந்தரனும் - பூ - தாமரை மலர். ஏறுகோன் - அதில் ஏறி அமர்ந்திருக்கும் தலைவன். நான்முகன். **புரந்தரன்** - பகைவர்களின் நகரங்களை அழிப்பவன். தேவேந்திரன்.

பொற்பு அமைந்த நாஏறு செல்வியும் - **பொற்பு அமைந்த நா** - பொலிவு பெற்ற நா. நான்மறைகளை ஓதியதனால் அப்பொலிவு உண்டாயிற்று. அது நான்முகனின் நா. கல்வியால் பொலிவுபெற்ற புலவர்களின் நாக்கள் எனலுமாம். அயன் நாவிலும் புலவர்கள் நாவிலும் கலைமகள் அமர்ந்திருத்தலின் “நாமகள்” எனப் பெயர் பெற்றாள். **செல்வீ** - கல்வியாகிய செல்வத்தையுடையவள். **“பொற்பமைந்த நா;” பொற்பமைந்த செல்வீ** என ஈரிடத்தும் கூட்டியுரைக்க. ஏட்டுக்கல்வியால் இறைவனை அறியமுடியாது என்றவாறு.

நாரணனும் நான்மறையும் - திருமாலும் நான்கு வேதங்களும். **நாரம்** என்பது நீர். திருமால் அதன் அதிதேவதையாகலின் நாரணன் எனப் பெயர் பெற்றான். **நான்மறையும்** - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் எனும் நான்கு மறைகள்.

மா ஏறு சோதியும் - செங்கதிர்ச் செல்வன். **மா ஏறு** - பெருமை ஏறியுள்ள. **பெருமை** - சிவபெருமானின் வலது விழியில் தங்கி ஒளி பெறும் பெருமையும் செங்கதிர் மண்டலத்தில் இறைவன் சிவ சூரியனாக எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமையுமாம். வெண்கதிர்ச்செல்வன் இறைவனின் இடது கண்ணில் தங்கியும் திருச்சடையில் இடம் பெற்றும் பெருமை பெறுவதாலும்; அக்கினி இறைவன் நெற்றிக்கண்ணில் தங்கியும் வேள்வியிற் சிவவடிவாக நின்றுப் பெருமை பெறுவதாலும் அவ்விருவரையும் குறித்ததாகக் கொள்ளலுமாம். இனி, **மா** - குதிரை என்று கொண்டு, குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறும் சோதியாகிய செங்கதிரோன் என்றாரைத்தலுமொக்கும். **மா** - விடை என்று கொண்டு ஆனேறாரும் குணருத்திரன் எனக் கூறிடுவோரும் உளர். இறைவன் மாட்டுத்தாது செல்லுங்கால் வடிவஒற்றுமை பற்றி ஆன்மவருக்கங்களில் ஒருவனான குணருத்திரனை இறைவன் என்று மயங்கி நண்ணற்க என்றவாறு.

வானவரும் - விண்ணுலகவாசிகள் அனைவரும்.

தாம் அறியா - தாம் - அசை. **அறியா** - அயன், இந்திரன், நாமகள், திருமால் முதலியோர் காமிய தவத்தால் பதங்களை எய்திப் பசு புண்ணியப்

பயனாய்ப் போகம் நுகர்ந்து அப்புண்ணிய இருப்பைக் கழிப்பவர்கள். இறைவனை அறியும் தவம் செய்யாதவர்கள். ஆதலின் அவர்கள் இறைவனை அறியார். **நான்மறைகள்** - சுத்த மாயையின் காரியங்களாலான நால்வகை வாக்குக்களால் தோன்றியவை. மாயையைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்கும் இறைவனைத் தேடித் தோற்று அவை “ஐயா” என அழைத்து இளைத்து நின்றதை முன்னம் சிவபுராணம் (34-35)-ல் கண்டோம். குணருத்திரனும் ஆன்ம கோடிகளில் ஒருவரே. அவருக்கு மேலுள்ள சிவதத்துவங்களில் பக்குவம் எய்தற்பொருட்டு எண்ணற்ற ஆன்மாக்கள் தவமுயல்கின்றனர். ஆதலின் குணருத்திரரும் இறைவனை அறியா ரென்க.*

உம்மைகள் அனைத்தும் எண்ணோடு கூடிய உயர்வு சிறப்பும்மைகள்.

ஆ ஏறு சோதி - (பா-ம்)

சே ஏறு சேவடிக்கே - சே - ஆனேறு வடிவிலுள்ள அறக்கடவுள். **ஏறு** - அறத்தைத்தன் இருக்கையாகக் கொண்டு அதனை இயக்குபவன். **சேவடி** - செம்மையான திருவடி. செந்நிறமான திருவடி எனலுமாம்; திருவடி வீட்டின்பம் நல்கும் இறைவியையே ஈண்டுக் குறித்து நின்றது. அவள் குணியாகநிற்கும் இறைவனை “**அடிகள்**” என்று வழங்குவதை ‘**நமக்கடிகளாகிய அடிகள்**’ எனவரும் நம்பிகள் தேவாரப்பதிகம் முழுவதிலும் காண்க. **சேவடிக்கு** - சேவடிக்கண் என ஏழன் உருபுப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபுமயக்கம். **சேவடிக்கே** - நான்முகன் முதல் குணருத்திரர் ஈறாகவுள்ள அனைவரையும் பிரித்துச் சிவபெருமானின் திருவடிக்கே ஆற்றுப்படுத்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை.

ஊதாய் - “முரல்வாயாக. அவ்வாறு முரலுங்கால் சிவபெருமான் திருவடி வீசும் சிவ மணம் நுகர்ந்து அத்திருவடியிற் சேர்வாய். அத்திருவடி பிலிற்றும் வீட்டின்பமாகிய தேனை நுகரத் தொடங்குவாய், உன் முரலும் ஒலி அடங்கிவிடும். தேனின் இன்பத்தில் தோய்ந்து திருவடிகளையும், நீ தேன்பருகு தலையும் பருகும் உன்னையும் மறந்து விடுவாய், தேனை மாந்தும் செயல் மட்டும் முடிவின்றி நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்” என்றவாறு, இதனால் “**சிவனோடைக்கியம்**” புலனாதல் காண்க. இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய பாடல்களிலும் இவ்வாறே கருத்துரை காண்க.

*After Realization of God, how far below lie the vedas and vedanda, the purana, the thanthra.

216. நானாரென் னுள்ளமார் ஞானங்க ளாரென்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனென் மதிமயங்கி
ஊனா ருடைதலையி லுண்பலிதே ரம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

2

(இ-ள்)

அரசவண்டே! அறிவு திரிந்த நான்முகனின் தசைகள் நிரம்பி இருந்ததும் உடைந்துமாகிய தலைஓட்டை உண்கலமாகக் கொண்டு அதிற் பிச்சை ஏற்கும் அம்பலவாணனும் விண்ணுலகவாசிகளின் தலைவனுமாகியவன் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டான். அல்லனாகில்; நான் எத்தகையனாக இருப்பேன்; என் உள்ளம் எத்தகையதாக இருக்கும்; என் அறிவு எவ்வாறு இருக்கும்; என்னை எவர் அறிந்திருப்பார்; ஆதலின் உய்யும் பொருட்டுப் புவின்கண் சென்று தேன் உண்ணாதே அவனுடைய தேன் நிறைந்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளையே அடைந்து முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலைக் - “கோத்தும்பீ; மதி மயங்கி ஊன் ஆர் உடை தலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்; வானோர் பிரான்; என்னை ஆண்டிலனெல்; நான் ஆர்; என் உள்ளம் ஆர்; ஞானங்கள் ஆர்; என்னை ஆர் அறிவார்; தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மதிமயங்கி ஊன் ஆர் உடை தலையில் :-

மதிமயங்கி - பெயர்ச்சொல். அறிவுதிரிந்தவன். நான்முகன். புலனாதிபதிகளுள் ஒருவனான தன்னை முழுமுதற்கடவுளாக எண்ணியது அவன் மதிமயக்கம். அது பற்றி முன்னம் 212-ம் திருப்பாடலில் “அயன்தலை கொண்ட வரலாறு” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. “**ஊன் ஆர்தலை**” “**உடைதலை**” என்று பிரித்துக்கூட்டுக.

ஊன் ஆர் தலை - தலை கிள்ளி எடுக்கப்பட்டவுடன் அதனுள் ஊன் நிறைந்திருந்தது. பலி ஏற்பதற்காக ஊன்முற்றும் அகற்றப்பட்டதென்க.

உடைதலை - முழுமண்டை ஓட்டில் பலி ஏற்க இயலாகலின் அஃது உடைக்கப்பட்டுத் திருவோடாகக் கொள்ளப்பட்டது.

மதிமயங்கி - உலகப்பற்றுக்களை நீக்கி இறைவனைப் பற்ற வேண்டியவனான நான் அறிவுதிரிந்து ஐம்புலன்கள் வழிச்சென்றேன். நான் உய்யும் பொருட்டு மதிமயங்கியாகிய என்னை ஆட்கொண்டான் எனலுமாம்.

மதிமயங்கி என்பதை ஆட் கொள்ளத் தகுதியற்ற என்னை இறைவன் மதிமயங்கியதால் ஆட்கொண்டான் என்றும் அது இறைவனின் அருளின் மிகுதி குறித்த தென்றும் பின்னர்ப் புணர்ச்சிப் பத்து ஒன்பதாம் திருப்பாடலில் “நாயேன்றனை ஆண்ட பேதாய்” என்றருளியதும் அந்நிலையையே குறிக்கும் என்றும் கூறுவர், திரு. முதலியாரவர்கள்.

உண்பலீதேர் அம்பலவன் - **உண் பலி** - இறைவன் பலி ஏற்பது தான் உண்பதற்கன்று. தேவர்கள் முதல் திருமால் வரையுள்ள ஆன்மகோடிகளின் தன்முனைப்பைப் பலியாக ஏற்று அவர்களை உய்விப்பதற்காக, **உண்** என்றது ஈண்டுப் பலிக்குச் சாதியடையாக நின்றது.

இறைவன் உடை தலையில் உண்பலி தேர்ந்த வரலாறு :- வயிரவமூர்த்தி, நான்முகன் தலையைக்கிள்ளி அவன் செருக்கை ஒழித்து உய்வித்தார். ஏனைத் தேவர்களும் அவ்வாறு செருக்கு ஒழியும்படி அவர்கள் எல்லாரிடமும் சென்று இந்தத் திருவோடு நிரம்பும்வண்ணம் உங்கள் உடலில் ஓடும் குருதியைப் பலியாக இடுங்கள் என்று பலி தேர்ந்தார். அவர்கள் அனைவரும் பலி பெய்த பின்னும் மண்டையோடு நிரம்பவில்லை. இறுதியில் திருமாலிடம் சென்று பலி கேட்டார். அவன் தன் நெற்றி நடுவிலுள்ள நரம்பை வெட்டிக் குருதிப்பலி பெய்தான். மண்டை ஓடு பாதியளவுகூட நிரம்பவில்லை. அவன் மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தான். திருமகனும் பூதேவியும் இறைவனைப் பணிந்து மாங்கலியப் பிச்சை கேட்டனர். இறைவன் திருமலை உயிர்ப்பித்து மூவருக்கும் இன்னருள் புரிந்து சென்றார். இவ்வாறு ஆயிரம் திருமால்களின் குருதி கொண்டாலும் பலி ஓடு பாதியும் நிரம்பாது என்பது புராணவரலாறு.*

* **காதி யாயிர மால்களைப் பிழிந்துமங் கணிபோற்**

கோது வீசினுங் கடல்கலிழ்த் தணையசெங்குருதி

பாதி யாயினு நீரம்புருக் கபாலபா ணியனாய்

மாது பாதிய னவையிடைப் புகுந்தனன் வடுகன்.

(பிரபுலிங்கலீலை, கைலாச கதி-41)

அம்பலவன் - அனைவரும் எளிதில் அணுகும் வண்ணம் பொது இடத்தில் சுற்றுச்சுவர்கள் இல்லாத ஆடரங்கில் உள்ளவன். தனக்கென ஒரிடமில்லாதவன் என்று தொனிப்பது நயம்.

வானோர்பிரான் - வானோர் - மேலான நிலையிலுள்ள மெய்யடியார்கள் எனலுமாம் **பிரான்** - அம்மெய்யடியார்களை விட்டுப்பிரியாதவன் எனலுமாம்.

என்னை ஆண்டிலனேல் - என்னை - என் + ஐ - என் தலைவன் எனலுமாம். ஆண்டிலனேல் - திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக நண்ணி அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளா தொழிந்திருப்பனாகில்.

நான் ஆர்:- ஆர் - என்றது யார்? என்னும் வினாவிற்குறிப்பின் மருஉ. இஃது உயர்திணை முப்பாற்கும் பொதுவாய் எத்தன்மையன்; எத்தன்மையன், எத்தன்மையர் என்றும் மூன்று பொருள்களில் ஒன்றை இடத்துக்கேற்பத் தந்து நிற்கும்

“ யாஅரென்னும் வினாவின் கிளவி
யத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே”

(தொல்காப்பியம்)

சொல்லதிகாரம் வினையியல் சூ-210(13))

என்பது இலக்கணம். ஈண்டு, **நான்ஆர்** எனத் தன்மையில் வந்த இடவழுவமைதி “ஒன்றுக்கும் பற்றாதவனாய் பாமரமக்களுள் ஒருவனாய் வாழ்ந்து மடிந்திருப்பேன்; அதன்பின் உலகவராலும் மறக்கப்பட்டு வாழ்ந்த சுவடே இல்லாது போயிருப்பேன்”, என்றவாறு

என் உள்ளம் ஆர் - அவன் என்னை ஆட்கொண்டதால் என் உள்ளம் எப்பொழுதும் அவனையே உள்ளிருத்தி நினைந்து நினைந்து உருகின்றது. அவன் ஆட்கொள்ளாது விட்டிருப்பின் உலகியற் பொருள்களின் இச்சைகளால் நிறைந்து என்னைப் பிறப்பிறப்பில் செலுத்தியிருக்கும். ஈண்டு **உள்ளம்** அஃறிணை. **யார்** என்ற உயர்திணையாய் வருவது திணைவழுவமைதி.

ஞானங்கள் ஆர் - ஞானம் - அறிவு. அஃது ஈண்டும் பாசஞானம் பசு ஞானம் என இரண்டு ஞானங்கள் குறித்து நின்றலின் **ஞானங்கள்** - என்று பன்மையில் கூறினார். இவ்விரு ஞானங்களையும் இறைவன்

தொழிற்படுத்துவதால் இயங்குவன. அவன் என்னை ஆட்கொள்ளாது விலக்கி இருப்பின் நான் அறிவற்றவனாகவே வாழ்ந்து மடிந்து மறக்கப்பட்டிருப்பேன் என்றவாறு. ஆர் ஈண்டும் திணைவழுவமைதி.

என்னை ஆர் அறிவார் - என்னை மக்கட் கூட்டத்தில் ஒருவனா எண்ணியிருப்பவர் இவ்வுலகில் யார்?

தேன் ஆர் கமலமே - தேன் சிவானந்த மாகிய தேன். ஆர் - ஈண்டு நிறைதல் என்னும் பொருளில் வந்தது. **கமலமே - கமலம்** - ஈண்டுத் திருவடியின் உருவகம். ஏகாரம் பிரிநிலை. 215-ம் திருப்பாடலில் “சேவடிக்கே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடலின் முதலடி மட்டும் ஐந்து சீர்கள் கொண்டுள்ளன. நம் அடிகள் தம்மை மறந்து திருவருளில் திளைத்துப்பாடும் பாடல்களே திருவாசகம். ஆதலின் பாடல்களின் எல்லா அடிகளும் அளவொத்து அமையாமை இயல்பே. இவ்வாறு கொச்சுக்கலிப்பாக்களில் ஒரோர் இடங்களில் ஓரடியில் ஐந்து சீர்கள் அருகி வருவதை இலக்கண நூல்கள் புறநடையாக அனுமதிக்கின்றன.*

217. தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ

ந

(இ-ள்)

அரசவண்டே! சிறப்பில்லாத மலர்களிற் சென்று; திணையளவு உள்ள தேனை உண்ணாமல் தன்னை நினைக்கும் தொறும்; காணுந் தொறும்;

*“அருகிக் கலியோ டகவல் மருங்கினைஞ் சீரடியும்

வருதற் குரித்தென்பர் வான்தமிழ் நாவலர் மற்றொருசார்

சுருதிற் கடையே கடையினை பின்கடைக்கூழையுமென்

றிரணத் தொடைக்கு மொழிவர் இடைப்புணர்வென்பதுமே.

(யாப்பருங்கலக்காரிகை. காரிகை எண். 54)

தன்னைப்பற்றிப் பேசுந்தொறும்; அச்செயல்கள் நிகழா ஏனைக் காலங்களிலும்; நம் உடம்பிலுள்ள எலும்புகள் அனைத்தும் இளகும் வண்ணம் இன்பத்தேனைச் சொரிபவனும் திருவைந்தொழிற் கூத்து இயற்றுவவனுமானோன்பால் நண்ணி அவன் திருவடிகளில் முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலடியை “ஓர் பூவில்” தினைத்தனை உள்ளதோர் தேன் உண்ணாதே - என்று மாற்றிக்கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஓர்பூவில் தினைத்தனை உள்ளதோர் தேன் உண்ணாதே:-ஓர் - சிறியனவும் மதிப்புக்குரியன அல்லாதனவுமான மலர்களில். பூக்கள் பற்றிய இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. **தினைத்தனை** - தினைஅளவு. அளவில் மிகச்சிறியதற்குத் “தினை” என்றும் மிகப்பெரியதற்குப் “பனை” என்றும் வழங்குதல் மரபு. “தினை” என்றும் புன்செய்த்தானியம் போன்ற அளவுள்ளது எனலுமாம். துணை என்பது அளவு குறித்து வரும் சொல். தினைத்துணை என்பது “தினைத்தனை” எனத்திரிந்து நின்றது.

ஈண்டு

தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்

கொள்வர் பயன்றொரி வார்.

(திருக்குறள் 104)

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழி நினைக.

தேன்உண்ணாதே - இத்தகைய மலர்கள் பலவற்றிலும் ஒவ்வொரு பூவாகச் சென்று தேனை உண்ணாமல். **பூ** என்பதைப் பூவுலகம் என்றும் தேன் என்பதை அழியும் மாலைத்தாகிய உலக இன்பம் என்றும் கொண்டு மனமாகிய அரசவண்டுக்கு அறிவுரை கூறியவாறு. **உண்ணாதே** பலமலர்களிற் சென்று சிறுசிறு அளவில் தேனை உண்ணாமல். சிற்றளவில் இன்பம் தரும் பல உலகியல் இன்பங்களில் ஈடுபடாமல் என்றவாறுமாம். **தேன்** முன்னம் நூற்சிறப்பில் உரைத்தவை காண்க. **உண்ணாதே** - உண்ணாது.

“ஏ” இசைநிறை.

நினைதொறும் காண்டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும் -
நினைதொறும் - பூக்களில் தேனைத்தேடி நீ செல்ல வேண்டும்.

ஆனால் இறைவன் திருவடிகள் நல்கும் தேன், நீ அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் சிந்தனை செய்த அளவில் கிட்டும். **காண்தொறும்** - தேனீ புவை அடைந்து அதில் மொய்த்தால் மட்டுமே தேன் கிட்டும். உலகிய லின்பங்களும் அவ்வாறே. ஆனால் இறைவன் திருவடிகள் நல்கும் தேன், இறைவனின் தடத்த வடிவங்களாகிய விக்ரிகங்களேத் தரிசனம் செய்த அளவில் கிட்டுவதாம். **பேசுந் தொறும்** - இறைவனின் பொருள்சேர் புகழைச் சிவனடியார்களுடன் கலந்துரையாடும் போதும். **எப்போதும்** - “நினைத்தல்”, “காணுதல்”, “பேசுதல்” முதலிய காலங்களில் மட்டுமன்றி எல்லாப் பொழுதிலும் - என்றவாறு.

“என்சொல் கேட்பின், நின் முயற்சியினும் நீ பெரும் பயன் எய்துவாய்” என அறிவுறுத்தவாறு. **“தொறும்”** இஃது ஓர் இடைச்சொல். இது, தான் சார்ந்து வரும் சொல் பொருளை. பொருளாயின் பல பொருள்கள் எனவும்; இடமாயின் பல இடங்கள் எனவும்; தொழிலாயின் பலகால் நிகழ்வன எனவும் பன்மைப் படுத்தி நிற்கும் - “தொறு” என்பது தான் சார்ந்த மொழிப்பொருட்குப் பன்மையும் இடமாகலுமுணர்த்தி நிற்கும் என்பது சேனாவரையம் (சொல்லதிகாரம் 296-ம் சூத்திர உரை) குறித்து நின்றது.

அனைத்து எலும்பு உள்நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும் :- “அனைத்து எலும்பும் உள் நெக” என முற்றும்மை விரித்துக்கொள்க. உடம்பின் மிக வன்மையுள்ள பகுதியான **“எலும்பும்”** என்க. உள்நெக - எலும்பின் உட்பகுதியும் இளகும்படி **ஆனந்தத்தேன்** - பெருங்களிப்பை விளைவிக்கும் தேன். **சொரியும்** - மலர்களில் உள்ளதேன் வாய்வைத்து பருகினும் தினையளவே கிட்டுவது. இஃது உலகியலின்பத்தின் சிறுமை குறித்தது. **சொரியும்** - பெரும் அளவில் இடை விடாது ஊற்றெடுத்தொழுகும் சுவையை - **“அசாரம்”, “அல்பசாரம்”, “அதிசாரம்”, “சாரதமம்”** எனவகைப்படுத்து உரைப்பார். தேனும் பிற இன்கவைகளும், துய்ப்பவரின் நா நுனியில் மட்டுமே மதுரம் பயப்பன. நாவின் ஏனைய பகுதிகளிலோ, உண்டபின் வயிற்றிலோ செறிந்தபின் வேறு உறுப்புக்களிலோ இனிமை பயவா.

ஈண்டு, சிறப்பில்லாமலர்கள் பலவற்றை தேடிச் செல்லும் கோத்தும்பியின் செயல்;

“ மலர்தொறுஞ் சிறுதே னக்கித்
 திரிவண்டு மடவார் தங்கைத்
 தலனெடுத் தோச்ச வோடா
 தழீஇத்தடஞ் சாடி மொய்ப்ப
 இலமெனப் பல்லோர் மாட்டு
 மிரந்திரந் தின்மை நீங்கா
 தலமரும் வறியோர் வைத்த
 நிதிகண்டா லகல்வ ரேயோ”

(திருவிளையாடற்புராணம்

தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்த படலம் செய் 69)

எனவரும் பரஞ்சோதிமுனிவர் வாக்கை நினைவுறுத்துகின்றது.
 அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரிதல்;

திருச்சிற்றம்பலம்

“உருகிட வுலகைதந் துடலினுள்ளாய்
 பருகிடு மமுதன பண்பினனே
 பொருகடல் வண்ணனும் பூவுளானும்
 பெருகிடு மருளெனப் பிறங்கெரியாய்
 உயர்ந்தாயினி நீயெனே ஒண்மலரா யிணைக்கீழ்
 வயந்தாங் குறநல் கிடுமதிற் புகலிமனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-261-9)

எனவரும் நம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கை நினைவூட்டுகின்றது.

குனிப்புடையானுக்கே - குனிப்பு - நடனம், ஈண்டுத் திருவைந் தொழில் நடனம் குறித்தது. **உடையானுக்கே -** திருவைந்தொழிலைத் தனக்கே உரிமையாக உடையவன். கண் - ஏழாம் வேற்றுமை உருபு நான்காம் வேற்றுமையாக மயங்கி வந்தது. **ஏகாரம் -** உலகியலின்பங்களினின்றும் பிரித்துக் குனிப்புடையான்கண் என்று கூறுதலின் பிரிநிலையாயிற்று.

ஊதுதல் - தியானம் செய்தல் எனலுமாம்.

ஈண்டு,

“சிவ யேகே த்யேய சிவன்கர
சர்வம் அந்ய பரித் யஜ்ய”

இதன் பொருள்: பேரின்பத்தைத் தரும் இவன் ஒருவனே எல்லாவற்றையும் தள்ளி விட்டுத் தியானிக்கத் தக்கவன். (அதர்வஸிகோபநிஷத்)

என்பது நினைக. இத்திருப்பாடலில் “அற்ப உலகின்பங்களை நாடித்திரியாமல் பேரின்பம் பயக்கும் சிவபெருமான் திருவடிகளையே தியானம் செய்க என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தத்தியானம் முதிர்ந்து திரிபுடி அற்ற நிலையை எய்தும் என்று கூறப்பட்டுள்ளதால். “சிவஜேடைக்கியம்” புலனாதல் காண்க. அந்நிலையில் பெறும் அனுபவத்தை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயி ரீருருக்கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்தினாத் தாலொக்கு மம்பலஞ்சேர்
ஆனந்த வெள்ளத் தறைகழ லோனருள் பெற்றவரின்
ஆனந்த வெள்ளம்வற் ருதுமுற் ருதில் வணிநலமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார் 307

என்று நம் அடிகளே கூறுதல் காண்க.

218. கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்ப னென்னெப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
கண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ ஈ

(இ-ள்)

அரசவண்டே, “கண்ணப்பன்” என்று வழங்கப்படும் அன்புக்கு ஒப்பாகக் கூறப்படும் அன்பு எங்கும் இல்லாதது கண்ட பின்பும்; எந்தந்தையாகிய இறைவன் அன்பின்மைக்கு ஒப்பாக உரைக்க என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாத என்னையும் தன் அடிமையாகக் கொண்டருளி உய்யும் வகையை அருளிச்செய்து; “வருக” என்ற பேரருளாளானும் அழகிய திருநீற்றை

நறுமணப்பொடியாகப் பூசிக் கொண்டுள்ளவனுமாகிய இறைவன் பால் சென்று முரல்வாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு இன்மை - 'கண்ணப்பன்' - ஈண்டு பண்பாகு பெயராகக் கண்ணப்ப நாயனார் கொண்டிருந்த அன்பை உணர்த்திற்று. அன்பே நாயனார் வடிவில் திருக்காளத்தியில் நிலவியது என்க. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்றும்
அவனுடைய வறியெல்லா நமையறிவு மறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினிய வாமென்றும்
அவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருள் செய்வார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 155)

எனவரும் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்காலறிக. முன்பு திருவண்டப்பகுதி 118; லும் திருச்சதகம் 29-லும் (பாடல் வரிசை எண் 33) உரைகளில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணப்பாடல்கள் பார்க்க. அத்தகைய விழுமிய அன்பு எவ்வாறு இருக்கும் எனில்.

“கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையால்
கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக் - கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற்று
யாமறியு மன்பன் றது”

(திருகளிற்றுப்படியார் 52)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்கின்றது.

ஒப்பது ஓர் அன்பின்மை கண்டபின் - “கண்ணப்பன்” என்ற பெயரில் வழங்கும் அன்புக்கு ஒப்பாகக் கூறத்தகுதியுள்ள அன்பு எங்கும் இல்லை என்று முடிவான பிறகு. அந்த முடிவை மேலே காட்டிய களிற்றுப்படியார் பாடலில் காண்க.

என் அப்பன் - என் தந்தையாகிய இறைவன் **என் ஒப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டு அருளி** - **என் ஒப்புஇல் என்னையும்** - அன்பின்மைக்கு நான் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. எனக்கு ஒப்பாக எடுத்துக்காட்டுவதற்கு வேறு ஒருவரும் இல்லை. மிக உயர்ந்த அன்பு கண்ணப்ப நாயனார் வடிவில் நின்றது. அன்பு சிறிதும் இல்லாதவன் யான். ஏனைய அடியார்களின் அன்பு நிலை கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு நிலைக்குத் தாழ்ந்தது. அன்பே இல்லாத என் நிலையினும் மேற்பட்டது. **என்னையும்** - உம்மை இழிவுசிறப்பு. ஆட்கொண்ட பிறகேனும் அதற்குத் தகுதியாக அன்பை வளர்த்துக் கொள்ளாத என்னையும், அவ்வாறு இருந்தும் என்னை ஏன் ஆட்கொண்டான் எனில் அவன் “**என் அப்பன்**” என்றவாறு.

ஆட்கொண்டு அருளி - தகுதியற்ற என்னை அவன் ஆட்கொண்டது ஓர் அருளிப்பாடு என்றவாறு.*

வண்ணப்பணித்து - வண்ணம்பணித்து என்பது வலித்தலாயிற்று. உய்யும் வகையில் அருளிச் செய்து என்னிடம் எவ்விதம் பணிகொள்ள வேண்டுமோ அவ்விதம் கட்டினாயிட்டு.

“**வா**” என்ற **வான் கருணை** - தகுதியற்ற என்னைத் திருப்பெருந்துறையில் கண்ட உடனே “**வா**” என்று வரவேற்றுத்தன் அடியனாக்கி அடியவர் குழுவில் அமர்த்தியது கருணை. பின்னர் பிரியும் பொழுது ஏனைய அடியார்கள் சோதியிற் புக்கொடுங்கிய பின் என்னைத் “**தில்லைக்கு வா**” என்று அருளிய வான் கருணை. **வான் கருணை** - பேரருள்

கண்ணப் பொன் தீற்றற்கே - “**தீறு**” ஈண்டு பேருழிகாலத்தில் இறைவன் மீது படியும் சுடலைச் சாம்பல் என்றும், இழிந்த சுடலைச் சாம்பலையே அணிந்தவர், இழிந்த என்னையும் ஆட்கொண்டு “**வா**” என்று வான் கருணை காட்டினான் என்பதும் கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

***மாணக்கர் இலக்கணம்.**

தன்மக னசான் மகனே மன்மகன்

பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடுவோனே

உரைகோ ளாளற் குரைப்பது நூலே

(நன்னூல்.குத் 37)

கண்ணப்ப நாயனார் வரலாறு : -

திருக்காளத்தி, பழைய காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்தது, தமிழ் மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்களும் அத்திருக்கோயிலில் உள்ளன. இன்று அஃது ஆந்திர மாநிலத்தில் சித்தூர் மாவட்டத்திலுள்ளது. அதன் அண்மையிலுள்ள மலைப்பகுதிகள் ஒன்றன் தலைவனாக முன்னாளில் நாகன் என்னும் வேடன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் மனைவி தத்தை. இருவருக்கும் நீண்ட நாள் மக்கட்பேறு இல்லை. முருகப்பெருமானே வேண்டி ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனர். குழந்தைக்குத் திண்ணன் என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். திண்ணனார் உரிய பருவத்தில் வில்வித்தையும் பிற படைக் கலப்பயிற்சிகளும் பெற்றுத் தேர்ந்தார். நாகன் மிகவும் முதுமையுற்றான். வேட்டை வினைகள் தவிர்ந்ததால் காடுகளில் விலங்குகள் பெருகி மீதூர்ந்தன. குடிகள் நாகனிடம் முறையிட்டனர். நாகன், திண்ணனுக்கு வரையாட்சி நல்கி வேட்டை மேற்செலவிடுத்தார். வன தேவதைகளை வழிபடும் தேவராட்டி வாழ்த்தி அனுப்பினான். வேடர்கள் சூழத் திண்ணனார் வேட்டைக்கானம் சென்றார். பல விலங்குகள் வேட்டையாடப்பட்டன. பன்றி ஒன்று தப்பி ஓடியது. திண்ணனார் துரத்திச் சென்றார். நாணன், காடன் என்ற மெய்க்காவலரும் பின் தொடர்ந்தனர். நெடுந்தொலைவு சென்ற பின் திண்ணனார் பன்றியைக் கொன்றார். மெய்க்காவலரைப் பசியும் நீர் வேட்கையும் வருத்தின. இறந்தபன்றியை எடுத்துக் கொண்டு அருகிலுள்ள பொன்முகலி ஆற்றின் கரையை எய்தினர். அதன்கரையில் காளத்திமலை தெரிந்தது.

திண்ணனார் அம்மலைபற்றி உசாவி அறிந்தார். உச்சியிலுள்ள சிவபெருமானைக் காண விரும்பினார். பன்றியைப் பக்குவம் செய்ய நெருப்பு ஆயத்தம் செய்து வைக்கும்படிக் காடனைப் பணித்து விட்டுத் திண்ணனார் நாணனுடன் காளத்திமலை ஏறினார். அங்குக் காளத்தி நாதரைக் கண்டவுடன் உலகையே மறந்தார். தன்னையும் மறந்தார். இறைவனுக்குத் திருமுழுக்காட்டி மலர்கள் சூட்டி வழிபடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டார். அவை என்ன என்று தம்மை மறந்த நிலையில் வாய் விட்டு வினாவினார். அருகில் நின்ற நாணன் முன்பு அந்தணன் ஒருவன் இறைவனுக்கு நீராட்டி மலர்தூவி அமுது படைத்த செயலைப் பார்த்துள்ளேன். இன்றும் அவன் அவ்வாறு வழிபட்டு இருக்க வேண்டும். அவ்வடையாளங்களே இவை என்றான். திண்ணனார், இவை பெருமானுக்கு உகந்த செயல்கள் என்று கொண்டு தாமும் அவ்வாறு செய்ய முற்பட்டார். கீழிறங்கிவந்து பன்றியைப் பக்குவம் செய்து, ஊன்

பகுதிகளைத்தம் வாயிலிட்டுச் சுவை பார்த்து நன்கு சுவையுள்ளவற்றை உமிழ்ந்து ஓர் கல்லையில் சேர்த்துக் கொண்டார். பிறவற்றை உமிழ்ந்துவிட்டார். பூக்களைக் கொய்து தம் குஞ்சியில் சொருகிக் கொண்டார். ஆற்று நீரை வாயில் நிறைத்துக் கொண்டு மலை ஏறினார். மெய்க்காவலர் இருவரும் எத்துணை முயன்றும் அவருக்கு உலக நினைவு திரும்பவில்லை. மலை ஏறியதும் இறைவன் மீதுள்ள மலர்தளிர் முதலியவற்றைத் தம் செருப்புக்காலால் விலக்கினார். வாயிலுள்ள நீரை திருமேனிமேல் உமிழ்ந்து திரு முழுக்காட்டினார். தலையைத் தாழ்த்தி மலர்களை இறைவன்மேல் உகுத்தார். கல்லையிலிருந்து ஊனைத் திருமுன்னர் வைத்து உண்டருளும்படி வேண்டினார். இரவுமுழுதும் வில்லேந்தி நின்று இறைவனைப் பாதுகாத்தார். விடிந்ததும் இறைவன் உணவுக்காக வேட்டைக்குச் சென்றார்.

பின்னர் இறைவனை நாளும் வழிபடும் சிவகோசரியார் என்னும் முனிவர் வழிபட வந்தார். இறைச்சி எலும்பு முதலியவற்றைக் கண்டு இவை வேடர்கள் செய்த அநுசிதம் என்று வருந்தினார். அவற்றை அப்புறப்படுத்தித் தூய்மை செய்து தாம் மீண்டும் நீராடி வந்து இறைவனை வழக்கப்படி வழிபட்டுச் சென்றார். பின்னர் வந்த திண்ணனார் அவற்றை முன்புபோலவே விலக்கி முதல் நாள் போலவே வழிபட்டார். இவை தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் நிகழ்ந்தன.

இடையில் நாணன் காடன் என்பவர்கள் வாயிலாக நாகன் செய்தியறிந்து தேவராட்டியுடன் வந்து திண்ணனாரை உலக நினைவுக்குத் திருப்பி உடன் அழைத்துப் போக முயன்றான். முயற்சியில் தோல்வியுற்று மனம் வருந்தித் திரும்பினான்.

நாளும் இவ்வாறு அநுசிதம் நடப்பதை ஐந்து நாட்கள் கண்டபின் சிவகோசரியார் இறைவனிடம் விண்ணப்பம் செய்து நிகழ்ச்சிகளை மாற்றியருள வேண்டினார். அன்று இரவு இறைவன் முனிவரின் கனவில் தோன்றினார். “திண்ணனை இழிந்த வேடன் என்று கருதாதே! அவன் அன்பே உருவானவன். அவன் செயல்கள் அனைத்தும் நமக்கு உகந்தவை. அவன் அன்பின் பெருமையை நாளை உனக்குக் காட்டுகின்றோம். நீ நம்மை வழிபட்டபின் மறைந்திருந்து காண்க”. என்றருளி மறைந்தார். சிவகோசரியாரும் அவ்வாறே செய்தார். திண்ணனார் ஊன் முதலியவற்றுடன் வழிபடவரும்பொழுது முகத்துடன் கூடிய சிவலிங்கத் திருமேனியில் வலது

கண்ணினின்றும் குருதி வழிந்து கொண்டிருந்தது. துடித்துப் போன திண்ணனார். இது வேடுவரோ விலங்குகளோ செய்த தீச்செயல் என்று மலைச்சாரலில் எங்கும் தேடினார். வேடுவர்களோ விலங்குகளோ இல்லை. மூலிகைகளைக் கொண்டு வந்து பிழிந்தார். குருதிமேலும் பொங்கியது. துன்பத்தின் எல்லைக்குச் சென்ற திண்ணனாருக்கு வேடர்களிடம் வழங்கும் “ஊனுக்கு ஊன்” என்ற பழமொழி நினைவுக்கு வந்தது. தம் கண்ணை இடந்து இறைவனுக்கு அப்பினால் ஒரு வேளை குருதி நிற்கவும் கூடும் என்று கருதினார். கணையினால் தம் வலக்கண்ணை இடந்து இறைவர்கண்ணில் அப்பினார். குருதி நின்றது. திண்ணனார் மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடினார்.

அடுத்து இறைவனின் இடதுகண்ணினின்றும் குருதி பெருகத் தொடங்கிற்று. கண்ட திண்ணனார் “இனி இதற்கு அஞ்சேன்! மருந்து தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கு இன்னும் ஒரு கண் உள்ளது. அதை இடந்து அப்பி இறைவனின் நோய் தீர்ப்பேன்” என்று துணிந்தார். அவ்வாறு கண்ணைத் தோண்டிய பின் இறைவனின் இடக்கண் இருக்குமிடம் தெரிய வேண்டுமன்றோ. அதற்காக இறைவனின் இடக்கண் அருகில் தம் செருப்புடன் கூடிய காலை வைத்துக் கொண்டார். கண்ணில் அம்பைப்பொருத்தினார். அப்பொழுது “அன்பனான கண்ணப்பனே நில்” என்று இறைவனிடமிருந்து ஆணை மும்முறை வெளிப்பட்டது. சிவலிங்கத்தினின்றும் ஒருகரம் தோன்றி திண்ணனாரின் கைகளை அம்புடன் பற்றிக் கொண்டது. “நம் புண் ஒழிந்துவிட்டது காண்பாயாக. உன் அன்புக்கு மகிழ்ந்தோம். நீ எம்வலப்பாகத்தில் என்றும் இருப்பாயாக” என்று அருளினார். திண்ணனார் கண்ணப்ப நாயனாரானார். வீடுபேறெய்தினார். இதைச் சிவகோசரியாரும் விண்ணுலக வாசிகளும் கண்டு விம்மிதழுற்றனர்.*

*“அச்சோலீ ததிசயமன் பென்செய்ய

மாட்டாதா வரனார்க் கன்று

வைச்சேகால் வழிநடக்குஞ் செருப்புசூர்ச்

சப்புல்லாய் வயங்கிற் றேவாய்

உய்ச்சே கொப் புளிரீரு மரிடேக

மாயிற்றே உருசி பார்த்தே

மெய்ச்சுனு மமுதாச்சே வேட்டுவன்மெய்

யன்பரிலே மிக்கா னன்றே”

(சிவானந்தலஹரி 63

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாதர்-தமிழாக்கம் - கவியரசு கு.நடேச கவுண்டர்)

திருச்சிற்றம்பலம்

“தத்தையாந் தாய்தந்நை நாகனாந் தன்பிறப்புப்
பொத்தப்பி நாட்டுடுப்பூர் வேடுவனாம் - தித்திக்கும்
திண்ணப்ப னாஞ்சிறுபேர் செய்தவத்தாற் காளத்திக்
கண்ணப்ப னாய்நின்றான் காண்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(11-ம் திருமுறை

திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்-நக்கீர தேவ நாயனார்)

தலவிசேடம் :

திருக்காளத்தி - இத்தலம் **கீகாளத்தி** என்றும் வழங்கப்படுவது. சிலந்தி பாம்பு, யானை மூன்றும் வழிபட்டுய்ந்த தலம் என்பது பொருள். தொண்டை நாட்டுத் தேவாரத் தலங்கள் 32-ல் 19-ஆவது தலமாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. தென்கயிலாயம் என்றும் வழங்குவர். சமயாசாரியர் நால்வராலும் பாடப்பட்ட பெருமையினது. நான்கு தேவாரப் பதிகங்களும் இரண்டு தலப்புராணங்களும் உள்ளன. இது பஞ்ச பூதத்தலங்களுள் வாயுத்தலம். பிள்ளையாரும் நம்பிகளும் இங்கு வழிபட்டபின் இங்கிருந்தே வடநாட்டுத் தலங்களைப்பாடினர். அரசுகள், இங்கு வழிபடும் பொழுது கயிலை நினைவுற்று இங்கிருந்தே கயிலை செல்லத் தொடங்கினார். திருக்கோயில் இப்பொழுது மலையின் அடிவாரத்தில் அமைப்பப்பட்டுள்ளது;

இறைவர் **காளத்தியப்பர்; கணநாதர்; குடுமத்தேவர்**, தேவி - **ஞானப் பூங்கோதை** விநாயகர் - **ஐஞ்சந்தி விநாயகர்** தலமரம் - **கல்லால மரம்**, வில்வமரம் - தீர்த்தம் - பொன்முகலி ஆறு. இங்கு இது வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் சிறப்பினது. **இரேணுகண்டா** என்ற இருப்புப்பாதைச் சந்திப்பினின்றும் பிரிந்து செல்லும் பாதையில் **காளத்தி** என்ற நிலையத்தில் இறங்கி வடகிழக்கில் கற்சாலை வழியே 3 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அடையவுள்ளது.

219. அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவ ரென்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி

௫

(இ-ள்)

அரசவண்டே, புறம், புறப்புறம் முதலிய சமயத்தினர் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வழிபடும் அந்தக் கடவுளே “முழுமுதற் கடவுளாவர்” அவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் கடவுளாவர்” என்று வாதம் செய்து பிதற்றும் இம்மண்ணுலகிலே, பற்று ஒன்றும் இல்லாமல் ஒழியும் வண்ணம் நான் பற்றிக் கொண்டுள்ளது சத்துப் பொருளாகிய முழுமுதற்கடவுள், அந்தக் கடவுளாகிய சிவபெருமான் மாட்டு மட்டுமே நீ சென்று முரல்வாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அத்தேவர், தேவர் ; அவர்தேவர் : - தேவர் ; “அவர்” என்பன உயர்வு குறித்த பன்மை. **அத்தேவர் தேவர்** - நாங்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டுள்ள அந்தக்கடவுளே முழுமுதற்கடவுளாவர். **அவர் தேவர்** - அவரே நீங்கள் வழிபடும் சிவபெருமானுக்கும் ஏனைய நெறியினர் வழிபடும் கடவுளர்களுக்கும் மேலான முழுமுதற்கடவுள். **தேவர்** - ஒளி பொருந்திய உடம்பினர். **ஒளி** - ஈண்டு ஞானம் குறித்து நின்றது.

என்று இங்ஙன் பொய்த் தேவு பேசி : என்று - மேற்கண்டவாறு. **பொய்த்தேவு** - கடவுட்டன்மை இல்லாத பசுவினங்களுக்குக் கடவுட்டன்மை இருப்பதாகப் பொய்யானவற்றைக் கூறி. **பேசி** - அளவை முதலியவற்றால் தங்கள் கொள்கைகளை நிலை நாட்டாமல் வாதம் செய்து.

புலம்புகின்ற பூதலத்தே - புலம்புதல் - பிதற்றுதல் **புலம்புதல்** - வருந்துதல் எனலுமாம். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலிற் புலம்பா நின்ற

புண்ணியங்கா டிவினைகா டிருவே நீங்கள்

இம்மாயப் பெருங்கடலை யாரித்துத் தின்பீர்க்

கில்லையே கிடந்ததுதான் யானேல் வாணோர்

தம்மாளைத் தலைமகளைத் தண்ண லாடூர்த்
 தடங்கடலைத் தொடர்ந்தோரை யடங்கச் செய்யும்
 எம்மான்ற னடித்தொடர்வா னுழிதர் கின்றேன்
 இடையிலேன் கெடுவீர்கா எரிடறேன் மின்னே”
 திருச்சிறம்பலம்

(திருமுறை 6-27-1)

எனவரும் நம் அரசுகள் வாக்கிற் காண்க.

பூதலத்தே - பூதலம் - மண்ணுலகம் அதன் கண் உள்ள சுற்றம் நட்பு என்னும் உயிர்க் கூட்டங்களையும் உடைமைகளாகிய மாயையங்களையும் குறித்து நின்றது.

பத்து ஏதும் இல்லாத என்பற்று அற - பத்து - பற்று என்பது எதுகை நோக்கிப் **பத்து** என நின்றது. அது மேற்குறித்த பொருள்கள் மாட்டுள்ள புறப்பற்றுக்கள். **என்பற்று** - என் உடல் முதலிய அகப்பற்றுக்கள். **அற** - ஒழியும்படி. பற்று ஏதும் இல்லாதவாறு அறவும் என்பற்றும் அறவும் என்றவாறு.

இதற்கு இவ்வாறன்றி அடியார் இலக்கணங்களாகிய புறத்திலக்கணங்கள் பத்தும் அகத்திலக்கணங்கள் பத்தும் என உரைத்தலும் அமையும். அவ்விலக்கணங்கள் பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 61-ல் “உடல் கம்பித்து” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

நான் பற்றி நின்ற :- மனம் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி நிற்கும் இயல்பினது. ஒன்றில் பற்றற வேண்டுமாயின் வேறொன்றைப் பற்றி நிறறல் வேண்டும். ஈண்டு என் அகப்புறப்பற்றுக்கள் அறும் பொருட்டு நான் பற்றிநிற்பது சிவபெருமானே என்றவாறு.

மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே - தேவர்தேவர் - பசுக்கூட்டங்களாகிய தேவர்களுக்கெல்லாம் முழுமுதற் கடவுளாகிய மகாதேவர். **மெய்** என்ற அடை அவர் ஒருவரே பதியிலக்கணங்கள் முழுவதும் அமைந்த மெய்ப் பொருள்; அவை அமையா ஏனைய சகலர்களை முழுமுதற்கடவுள் என்பது மெய்யன்று என்றவாறு. **தேவர்க்கே** - என்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஏனைய தேவர்களினின்று சிவபெருமானைப் பிரித்தலின் பிரிநிலையாயிற்று. அவரே

தேவர் என்று தெளிவு படுத்தலின் தேற்றேகரமுமாம். சிவபெருமான் ஒருவனே வழி படத்தக்கவன் என்று ஆற்றுப்படுத்தும் ஏகநாயக வழிபாடுமாம். ஈண்டு, “ஈசரர்களுக்குள்ளே மேலான மகேசுவரனும் ; தேவதைகளுக்குள்ளே தெய்வமும் பதிகளுக்குள்ளே முன் நிற்பவனுமான பதியும், உலகத்துக்குத் தலைவனான தேவனுமாக அவனை நாங்கள் அறிகின்றோம்.” (சுவேதாசர உபநிடதம்)

என்பது நினைக.

220. வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலங் கல்வியென்னும்
பித்த வுலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ

சு

(இ-ள்)

அரசவண்டே ; எய்ப்பில் உதவும்படி செழிப்புள்ள காலத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு நிதி ; மனைவியர், மக்கள் குலப்பெருமை கல்விச் செல்வம் முதலிய இவையே உறுதிப் பொருள்கள் என்று மயங்கிப் பிறப்புடன் இறப்பு என்னும் (இவைஎய்தும்) உலக மக்களுடனிருந்த (என்னை) அம்மயக்கத்தையும் அதனால் வரும் சஞ்சலத்தையும் தெளிவித்த முற்றறிவுடைய மகாதேவன் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் இரண்டா மடியின் ஈற்றில் “இவை எய்தும்” என்பன வருவிக்க, “பித்த வுலகில்” என்பவற்றை அதன் பின் வைக்க; அதன் பின் “என்னை” என்பது வருவிக்க.

வைத்த நிதி பெண்டிர் மக்கள் குலம் கல்வி என்னும் — வைத்த நிதி : முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 121-ல் “வைப்பு” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

பெண்டிர் - பழங்காலத்திலும் பொது மக்களில் பெரும்பாலானோர் ஒருவன் - ஒருத்தி என்ற அளவில் மட்டுமே இல்லறம் நடத்தினர். மக்கட்பேறு கருதியும் பிற காரணங்களுக்காகவும் மற்றொரு பெண்ணையும் மணந்து

கொள்ளல் ஈங்கொன்றும் ஆங்கொன்றுமாக நிகழ்ந்தன. ஆதலில் பெண்டர் என்று பன்மையிற் கூறினார். இது முன் முறைமணந்த மனைவி; பின்முறை மணந்த மனைவி; இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை, காமக்கிழத்தி, சேரிப்பரத்தை எனப்பலரையும் உள்ளடக்கி நீண்டு செல்வதால் **பெண்டர்** என்று நீட்டினார்.

மக்கள் - மேற்கண்டோர் வழியில் பெற்ற ஆண் பெண் இருபாலரையும் குறிக்கும்; நரமேகயாகத்தில் யாகப்பசுவாகக் கொடுக்கப்பட்ட சிறுவன் ஒருவனை விசுவாமித்திரமுனிவன் உயிர் காத்ததாக ஒரு வரலாறு கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு காக்கப்பட்டவனும் மகனாவன். ஆக மக்கள் எழுவகையினர்.

குலம் - இருமுது குரவனின் முன்னோர்கள் கல்வி ஒழுக்கம், கொடை, சிவபத்தி, முதலியவற்றால் சிறந்து விளங்குவதாய் வரும் பெருமை ஒரு குடும்பத்துக்கு நற்குலம் என்ற பெருமையைத்தரும்.

கல்வி - கருவி நூற் படிப்பால் வரும் பாச ஞானம்.

என்றாம் - மேற்கூறிய ஐந்தின் நிமித்தம் வரும் செருக்கும் உலகப்பற்றும்.

பிறப்போடு இறப்பு என்றாம் - உறுதிப்பொருளாகிய பதியை விட்டு மேற்குறித்த ஐந்துமே உறுதி பயப்பன என்று கொள்வதால் ஆன்மா பிறவியும் அதைக் தொடர்ந்து மரணமும் என்னும் தொடக்கில் விழுந்து மீளமுடியாமல் வருந்துகின்றது.

பித்த உலகில் - பித்து - பேதைமை. அது நன்மை பயப்பதை விட்டுத் துன்பம் தருவனவற்றைப் பற்றுதல். இது பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 36-ல் “பித்த உலகம்” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க. ஈண்டுப் பதிப் பொருளைவிட்டு உறுதி பயவாதனவும் துன்பம் தரும் பிறப்பிறப்பில் செலுத்து வனவுமான மேற்குறித்த ஐந்தின் மேற்கொண்ட பற்றுக்களைக் குறித்தது.

உலகில் - இயற்பெயராக உலகில் வாழும் மக்களைக் குறித்து நின்றது. அம்மக்களோடு ஒருவனாகக் கலந்திருந்த என்னை என்றவாறு.

சித்தவிகாரக் கலக்கம் தெளிவீத்த - சித்தம் - மனம் - **விகாரம்** - திரிபு. **கலக்கம்** - சஞ்சலம். உறுதி பயவாத ஐந்தையும் உறுதி பயப்பனவாக கருதிய மனத்திரிபையும், அதனால் வந்த சஞ்சலத்தையும் நீக்கி

உறுதிப்பொருள் எது என்று தெளிவுபடுத்திய - என்றவாறு. பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சர் பதவியையே உறுதிபயப்பதாகக் கொண்டிருந்த மயக்க உணர்வைமாற்றி ஞானத்தை உபதேசம் செய்த சரிதவரலாற்றின் அகச்சான்றுகளில் ஒன்று. **வீத்தகத்தேவர்க்கே - வீத்தகம் - ஞானம்.** முற்றறிவுடைமை.

இதனைத் “திறல்” என்று கொண்டு பிறரால் செய்யமாட்டாத செயலைச் செய்து முடித்தலாக் கொள்வர். திரு. முதலியாரவர்கள். போற்றித் திருவகவல் 100-ன் விளக்க உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-54-8)-ல் “தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னை” என்பதையும் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பர்.

221. சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநா முருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

எ

(இ - ள்)

அரசவண்டே; நினைத்த உடனே என் காய்ந்த உள்ளத்தில் அமுத ஊற்றாக எழுகின்றவனும் இன்பம் செய்கின்றவனுமாகிய சிவபெருமானே அவலத்துக்குரிய நான் மறப்பேனோ. நித்தியமான திருவடிகளை ஒட்டிப் பணிசெய்யாத தீவினையராகிய கீழ்மக்களின் வடிவத்தையும் நாம் மதியோம், மேன்மையுடையாருள் எல்லாம் மேன்மையுடைய சிவபெருமான்மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வீ-ரை)

“நினைக்க” என்பதை “சட்டோ” என்பதன்முன் வைத்துப் பொருள் காண்க.

நினைக்கச் சட்டோ மனத்து அமுதாலும் சங்கரனை - நினைக்க - தியானம் செய்த அளவில். **சட்டோ - “சட்ட”** என்பது “சட்டோ” எனத் திரிந்து நின்றது; விரைவாக என்பது பொருள். ஈரப்பசையற்றுக் காய்ந்துள்ள என்மனத்தில் இறைவனைத் தியானம் செய்யத் தொடங்கினேன். உடனே அவன் அங்கு அமுத ஊற்றாகப் பொங்கி எழுந்தான் என்றவாறு. **சட்ட -** செம்மையாக, எனலுமாம். இதனை;

“சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத் தென்னச்
சட்ட வினியுளது சத்தேகாண் - சுட்டி
யுணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்.”

(சிவஞான போதம்

சூ - 9. அதி 2. வெண்பா 2)

“சட்ட” என்பது செப்பப் பொருட்டாயதோர் அகர வீற்றிடைச்சொல்”
(மாபாடியம்) - என்பதிற் காண்க.

மனத்து அமுதாம் - மனம் காய்ந்து போயுள்ளது. இறைவனைத் தியானம் செய்த உடனே அவன் அங்கு நீராக அன்றி அமுதமாக எழுகின்றான். அவ்வெழுச்சியும் உடனே நின்று விடாமல் மேலும் மேலும் பொங்கி ஊற்றுகத் தொடர்கின்றது. அதனால் காய்ந்த மனம் முழுவதும் நன்செய் நிலம் போலாயிற்று என்றவாறு. “காயத்துள்ளமு தூறவுற நீ கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய” (581) என்பர் பின்னரும்.

சங்கரன் இன்பம் செய்பவன். சம் - இன்பம், கரன் - செய்பவன்; வடசொல். ஈண்டு அவன் மனத்துள் அமுதாக இன்பம் செய்தலின் **சங்கரன்** என்றார்.

கெட்டேன் மறப்பேனே - கெட்டேன் - தன் அவல நிலைகுறித்து இழித்தற்காக வந்த ஓர் இடைச்சொல்.

இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“இத்தனை பொழுது தாழ்த்தே
னெனவிரைந் தேகு வார்முன்
மொய்த்தபல் சகுன மெல்லா
முறைமுறை தீங்கு செய்ய;
இத்தகு தீய புட்க
ளீண்டமுன் னுதிரங் காட்டும்;
அத்தனுக் கென்கொல் கெட்டேன்
அடுத்ததென் றுணையும் போதில்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 168)

என்பதிற் காண்க.

மறப்பேனே - ஓகாரம் “மறக்க மாட்டேன்” என்ற துணிவு குறித்து எதிர்மறையாகவும்; “மறந்துவிடுவேனே” என அச்சம் குறித்த வினாவாகவும் வந்தது. எதிர்மறைப் பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
நினைப்ப வர்மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்தனைப் பொழு தும்மறந் துய்வனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-2-1)

என்பதிற் காண்க. அச்சம் குறித்த வினாப்பொருளில் வருவதை முன்னம் 15-ம் திருப்பாடலில் “தந்த அருள்” என்றபகுதியின் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (4-113-7)-ல் காண்க.

மறப்பேனே - என்பது திரு. மு. அருணாசலம் M.A., அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

கேடுபடாத திருவடியை - ஆன்மாக்கள் கேடுபடாமைக்கு ஏதுவான திருவடி எனலுமாம்; இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆளான அடியவர்கட் கன்பன் தன்னை
ஆனஞ்சு மாடியைநான் அபயம் புக்க
தாளானைத் தன்னெப்பா ரில்லா தானைச்
சந்தனமுங் குங்குமமுஞ் சாந்துந் தோய்ந்த
தோளானைத் தோளாத முத்தொப் பானைத்
தூவெளுத்த கோவணத்தை அரையி லார்த்த
கீளானைக் கீழ்வேளு ராளுங் கோவைக்
கேடிலியை நாடுமவர் கேடி லாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-67-1)

எனவரும் நம் அரசுகள் வாக்கிற் காண்க.

ஒட்டாத பாவீத் தொழும்பரை : ஒட்டாத - உலகப் பொருள்களின் மேற்கொண்ட பற்றுக்களை வெட்டித் திருவடிகளில் ஒட்டிப்பணி செய்யாத. சொல்லும் செயலும் ஒட்டாத எனலுமாம். **பாவீ** - ஆன்மாக்களின் கடன் சிவபெருமானுக்குப் பணிசெய்து பணியின் பயனை எதிர்பாராது கிடப்பதே. அக்கடமையைச் செய்யாமையுடன் நிலையற்றவையும் தீமை பயப்பவையுமான உலகப்பொருள்களை விரும்பி உழைத்தலின். **பாவீ** - என்றார். பன்மை ஒருமை மயக்கம். **தொழும்பர்** - ஈண்டுக் கீழ்மக்கள் என்ற பொருளில் வந்தது. **தொழும்பரை** - தொழும்பருடைய இரண்டனுருபு ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த உருபு மயக்கம்.

ஈண்டு,

“காண்பா னெளியிருளிற் காட்டிவந் தான்கண்ட
வீண்பாவம் எந்நான் விடும் ” (திருவருட்பயன் 63)

என்பதும் நினைக.

நாம் உரு அறியோம் - நாம் - ஏனைய அடியார்களையும் உளப்படுத்திக் கூறியவாறு. **உரு** - செல்வம், புகழ், கல்வி, அதிகாரம் முதலியவற்றால் வெளியுலகில் அவர்களுக்குள்ள தோற்றப் பொலிவு. ஆளுமை (Personality) என்பர். **அறியோம்** - மதிக்க மாட்டோம். **உரு** - என்பதற்குப் பொருள் என்று பொருள் கொண்டு உருவாக என ஆக்கச் சொல் வருவித்து அவர்களைப் பொருளாக மதியோம் எனலுமாம். அறியோம் என்பது இப்பொருளில் வருவதைப் போற்றித் திருவகவல் 155-ல் “அறியேன்” என்றதன் விளக்கத்தின் கீழ் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 61-ல் காண்க.

அவர்கள் மாண்டவடிவினராக உளரேனும் அவர்தம் உருவுகண்டு உயர்திணைப் பொருளாக மதிக்க மாட்டோம் என்பர் கவியரசு அவர்கள். ஈண்டுத் திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பாவில் “இணங்கிலா ஈசன்” எனத் தொடங்கும் பதிகம் முழுவதும் “காணாகண்; வாய்பேசாதப் பேய்களோடே” என்பது காண்க.

சிட்டாய சிட்டர்க்கே - சிட்டாய - சிட்டமாய என்பதிலுள்ள “அம்” குறைந்து நின்றது. சிட்டம் மேன்மை. மேன்மையுடையாரை ஈண்டு “மேன்மை” என்றார்.

“இலக்க முடம்பிடும்பைக் கென்று கலக்கத்தைக்
கையாருக் கொள்ளாதா மேல்” (திருக்குறள் 627)

என்றதில் மேலோரை “மேல்” என்றது போலக் கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளவே சிட்டாய் சிட்டன் என்பது “மேன்மையுடையாரில் மேன்மையுடையான்” என்றயிற்று. இயல்பாகவே சிட்டனாக உள்ள இறைவன்தான் அடியார்களையும் சிட்டர்களாக்குவான் என்றவாறு. மேன்மக்கள் “சிட்டர்” என வழங்கப்பெறுவதை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“பட்டைத் துவராடைப் படிமங் கொண்டாடும்
முட்டைக் கட்டுரை மொழிவ கேளாதே
சிட்டர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
நட்டப் பெருமானை நாளுந் தொழுவோமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-80-10)

என்பதிற் காண்க.

சிவபெருமானைச் “சிட்டன்” என்பதை

திருச்சிற்றம்பலம்

“சிட்ட னைச்சிவ னைச்செழுந் சோதியை
அட்ட மூர்த்தியை ஆல நிழலமர்
பட்ட னைத்திருப் பாண்டிக் கொடுமுடி
நட்ட னைத் தொழ நம்வினை நாசமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-81-1)

என்பதிற் காண்க.

222. ஒன்றாய் முனைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
என்றதை தாதைக்கு மெம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றாதாய் கோத்துமீ.

(இ-ள்)

அரசவண்டே; பேருழிக் காலத்திலும் பதிப் பொருளாகிய தான் ஒருவனாகவே நின்று அளவிறந்த வடிவங்களும் பெயர்களும் கொண்டவனாகத் தோன்றி விரிந்து; நன்மை உண்டாகும்படி வைத்து; இழிந்த என்னை உயர்த்தியவனும் என் தந்தைக்கும் தந்தையின் தந்தைக்கும் எங்கள் அன்னைக்கும் உரிமையுள்ள தலைவனும் குறைந்து அழியாத திருவினனுமாகிய சிவபெருமான் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

ஒன்றாய் - பேருழிக் காலத்தில் அனைத்தும் உமையம்மையுள் ஒடுங்க; இன்னருளாகிய அம்மையும் சிவத்துள் ஒடுங்கி விடுவன். அந்நிலையில் பதிப்பொருளாகிய அவன் ஒருவனே நிற்பதையே ஈண்டு **ஒன்றாய்** என்றார். இந்நிலையை முன்னம், 107-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-34-1 பாடலிற் காண்க.

முளைத்து எழுந்து எத்தனையோ கவடுவீட்டு - முளைத்து - பேருழியின் பின் ஆன்மாக்களின் மலபரிபாகத்தின் பொருட்டு இறைவன் புனருற்பவம் செய்வன். முதலில் சுத்தமாயை இயக்கி நாததத்துவத்தைத் தோற்றுவிப்பன். தத்துவங்கள் அனைத்தும் சடப்பொருள்களே. ஆதலின் இறைவன் அவற்றுள் எழுந்தருளி இருந்து இயக்குவன். இப்பொழுது அவன் நாததத்துவத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நிலையையே ஈண்டு **முளைத்து** என்றார். **எழுந்து** - அடுத்து, நாததத்துவத்தின் ஒரு பகுதியை இறைவன் தொழிற்படுத்துவன். அப்பகுதி விந்து தத்துவம் என்று பெயர் பெறும். இறைவன் அதனுள் எழுந்தருளியுள்ள நிலையையே ஈண்டு **எழுந்து** என்றார். **எத்தனையேக் கவடு வீட்டு** - பின்னர் ஏனைய சிவதத்துவங்களும், அவற்றின் பின் வித்தியா தத்துவங்களும், அவற்றின் பின் ஆன்ம தத்துவங்களும் இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்படும். இறைவனும் அவற்றுள் எழுந்தருளியிருந்து இயக்குவன். அவை இருநூற்று இருபத்து நான்கு புனனங்களாகவும், அவற்றுள் அடங்கியுள்ள எண்ணற்ற அண்டங்களாகவும் அண்டங்களில் உள்ள உலகங்களாகவும் அவற்றில் வாழும் உயிர்களின் தனுகரண போகங்களாகவும் விரியும். பிறந்து இறக்கும் உயிர்கள் தாங்கும்

தனுசுரணங்களும் பலபிறவிகளில் வெவ்வேறு வருவன பல. ஆதலின் எத்தனையோ கவடு வீட்டு என்றார். “ஒன்றாய்” என்பது ஒரு மரமாய் எனக் குறிப்புருவகமாயிற்று. இறைவன் தன்னியல்பில் ஒருவனையாய் இருந்தும் உலகத்தை இயக்குதற் பொருட்டு எண்ணற்ற வடிவும் பெயரும் கொண்டு தோன்றும் நிலை வழுத்தப்பட்டது. ஞானசிரியனாக வந்து நம் அடிகளை ஆட்கொண்டதும் அவ்வருட் செயல்களுள் ஒன்று.

என்னை நன்றாக வைத்து - பாடலில் உள்ள **என்னை** என்பது முதலாக வைக்கப்பட்டது. இயல்பாகவே தீயவனாக இருந்த என்னை. **நன்று ஆக** - நன்மை உண்டாகும்படி திருத்தம் செய்து. **வைத்து** - இயல்பாகவே நல்லவர்களாக உள்ள மெய்யடியர்கள் நடுவில் இருக்கச்செய்து.

நாய்சீவிகை ஏற்று வீத்த - இழிந்த நாயை உயர்ந்த மரியாதை தரும் சிவிகையில் ஏற்றுவிப்பது போன்ற செயலைச் செய்து. இது, மேற்குறித்த “என்னை” என்னும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று.

என்தாதை தாதைக்கும் - என்தாதை - என் தந்தை தாதைதாதை - தந்தையின் தந்தை. பாட்டன். நான்கன் உருபும் எண்ணும்மையும் பிரித்து **என்தாதைக்கும் ; என்தாதைக்கும் தாதைக்கும்** - என உரைத்துக் கொள்க. என் குடும்பத்தை வழிவழியாக ஆட்கொண்ட தலைவன் என்றவாறு. 28-ம் திருப்பாடலில் “எந்தை பெருமானே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணப்பாடல் காண்க.

எம் அனைக்கும் - எங்கள் அன்னைக்கும். **எம்** என்றது என் அன்னை ; என் தந்தையின் அன்னை. என் பாட்டனின் அன்னை என வழிவழி குறிக்கும் பன்மை. ஒருவருக்குத் தன் வழி. தன் அன்னையின் பெற்றோர் வழி இரண்டும் சிவநெறி வழியாதல் மிகச்சிறந்த பெருமை. இதனை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ இருவாச்சு சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி ”

(திருமுருகாற்றுப்படை 178)

“ மரபிரண்டுஞ் சைவநெறி வழிவந்த கேண்மையராய்
அரவணிந்த சடைமுடியா ரடியலா லறியாது

பரவுதிரு நீற்றன்பு பாலிக்குந் தன்மையராய்
விரவுமறை மனைவாழ்க்கை வியப்பெய்த மேவுநாள்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் 17)

என்பவற்றில் காண்க.

தம் பெருமான் - முன்னோர்களுக்கும் பெருமான் எனத் தொழும்பின் உரிமை குறித்தது.

குன்றத செல்வற்கே - குறைதலும், பின்னர் அழிதலும் இல்லாத திருவுடையவன். **செல்வம்** - அறிவு, இன்பம், அருள் எனலு மமையும். **செல்வற்கு - செல்வனின்கண்** - என ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த உருபு மயக்கம்.

223. கரணங்க ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தானெனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ

க

(இ - ள்)

அரசவண்டே, உடற்கருவிகள் அந்தக்கரணங்கள், எல்லாவற்றையும் கடந்து அவற்றுக்கு அப்பால் நின்றவனும்; நீலகண்டனுமாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளையே புகலாகச் சென்று எய்திய அளவிலே அவன் எனக்கு இறப்பு பிறப்பு என்ற இவை இரண்டும் எய்துதற்குக் காரணமாகிய திரிபுணர்வை அறுத்து விட்டான். அருட்கடலாகிய அவன் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி - ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கரணங்கள் எல்லாம் கடந்து நின்ற கறைமிடற்றன்:
கரணங்கள் - ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்கள் ஆகியகருவிகளும்; மனம் முதலிய புற அந்தக்கரணங்களும், அராகம் முதலிய உள் அந்தக் கரணங்களுமாம். **எல்லாம் கடந்து** - இவை அனைத்தும் சடப் பொருள்களாகிய

மாயேயங்கள். மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று மாயையை இயக்குகின்ற சித்துப்பொருளாகிய இறைவனை இவை அறியா.

“அவன் வாக்கு மனத்தீத கோசரமாய் நின்றவான்”

(சிவஞானபோதம் - சூத் 9 அதி-1 ஏது)

என்பது நினைக. **நின்ற** - அவ்வாறு சுட்டியறிய முடியாமையின் அவன் இல்பொருளோ என்னின் அற்றன்று உள்பொருளாகவே நிற்கின்றான் என்றவாறு. **கறைமிடற்றன்** - இறைவன் ஆலகால நஞ்சை உண்டதால். உலகங்கள் அழிவினின்றும் காக்கப்பட்டன. அவ்வாறு உண்ட நஞ்சை அவன் கழுத்திலேயே நிறுத்தியுள்ளதால் அவன் பேரருளை நினைந்து உயிர்கள் அவன் நீலகண்டத்தை வழுத்தி உய்கின்றன. மரணம் பிறப்பு என்ற இரண்டும் எய்துதற்குக் காரணமாகிய திரிபுணர்வை அறுப்பதும் அவன் பேரருள் கொண்டுத்தான். ஆதலின் **கறைமிடற்றன்** என்ற திருப்பெயரால் வழுத்தினார். 53-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட புறநானூறு கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலிலும் “கறைமிடறணியலு மணிந்தன்று” என்றது. காண்க.

நஞ்சு, கொல்லும் ஆற்றலுடையது. இறைவன் நஞ்சை அழிக்காது அதைத் தன் கண்டத்தில் நிறுத்தி அதன் கொல்லும் ஆற்றலை ஒடுக்கினான். அஃது, ஆணவமலம் நித்தியப்பொருள்; இறைவன் அதை அழிக்காது அதன் ஆற்றலை மடங்கி இருக்கச் செய்தான்; முத்தி நிலையிலும் ஆணவமலம் அழியாது வலிகுன்றி இருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்த்திற்று.

சரணங்களே சென்று சார்தலுமே : சரணங்கள் - திருவடிகள். **ஏகாரம்** - ஏனைய தேவர்களை நீக்கி இறைவனையே சென்று சாரும் ஏகநாயக வழிபாடு உணர்த்தலின் பிரிநிலையாயிற்று. **சென்று சார்தல்** புகலாக அடைதல்.

மரணம் பிறப்பு என்ற இவை இரண்டின் மயக்கு அறுத்த; மரணம் - நாம் பிறந்து விட்டோம் இனி எய்தவுள்ளது இறப்பு. ஆதலின் **மரணத்தை** முதலிற் கூறினார். **பிறப்பு** - மரணத்தை அடுத்து நாம் எய்தவுள்ளதாகிய பிறவி. இவை இரண்டும் தொடர்ந்து மாறி மாறிவருவன. **மயக்கு** - திரிபுணர்ச்சி. அஃதாவது நிலையற்றதும் துன்பம் தருவதுமான உலகவாழ்வை நிலையானதும் இன்பம் பயப்பதுமாக மயங்கி அறிதல். இந்த உணர்வே முடிவில்லாது வரும் மரணம் பிறப்பு என்பன தொடர்ந்து வரக்காரணம்.

அறுத்த - இந்தத் திரிபுணர்வை நீக்கி “நிலையானதும் இன்பம் தருவதுமான பொருள் சிவபெருமானே” என்று உணர்த்திய. காரணமாகிய **மயக்கத்தையே** காரியமாகிய மரணம் பிறப்புக்களாகக் கூறினார்.

ஈண்டு ;

“பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு ” (திருக்குறள் 358)

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆசை யறுமின்க ளாசை யறுமின்கள்;
ஈசனோ டாயினு மாசை யறுமின்கள்;
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2574)

(தனதானத் தனதான தனதானத் - தனதான)

“இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசொற் குமரேசா
அறநாலைப் புணர்வோனே அவிநாசிப் பெருமானே”

(திருப்புகழ் 228)

என்பன காண்க.

கருணைக் கடல் - அருளாகிய பேராழி, இறைவன். இவ்வாறு மயக்கறுத்ததன் காரணம் அவனது பேரருளுடைமை. அஃது எண்ணற்ற உயிர்களுக்கு அளவின்றி வழங்கினும் குறையாதாகலின் **கடல்** என்றார்.

224. நோயுற்று மூத்துநான் நுந்துகன்ற யிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வ நயந்தறியா வண்ணமெல்லாந்
தாயுற்று வந்தென்னை யாண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ

க௦

(இ-ள்)

அரசவண்டே; நான் பிணியாளனாகி மூப்படைந்து, யாவராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட ஆன்கன்றுபோல இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்திருந்து; நாய் பெற்ற இழிந்த உடைமைகளைப் போன்ற இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பி நுகராவண்ணம்; எல்லாவகையாலும் அன்னைபோல எழுந்தருளி; என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட; தன்அருளாகிய ஒளிபொருந்திய திருவாளன் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

“நான்” என்பதைப் பாடலின் முதலில் வைத்துப் பொருள் கொள்க.

நான் நோய் உற்று மூத்து நந்து கன்றாய் இங்கு இருந்து : நோய் - பரு உடலுக்கு வரும் பிணிகள் மட்டுமன்றி மும்மலங்களின் பிணிப்புக்களையும் குறித்தது. **உற்று -** பொருந்தி. எனவே, அவை பரு உடலுக்கோ அன்றி உயிருக்கோ இயல்பாக உள்ள குணங்கள் அல்ல; நீக்கப்பட வேண்டிய குற்றங்கள் என்பது பெற்றும். **மூத்து -** அகவையால் மூப்படைந்து. இது நோயால் வரும் தளர்ச்சியின்றி முதுமையால் எய்தும் தளர்ச்சியைக் குறித்தது.

நந்துகன்று - யாவராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட ஆன்கன்று. திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் தம் இறுதிநாட்களில் நோயின் கொடுமையால் இரவிலும் உறக்கமின்றி மிகவும் துன்புற்றார்கள். மருத்துவர் பார்த்து விட்டு இன்னும் மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தாங்காது என்று கூறிச் சென்று விட்டார். மாணவர்கள் முறையமைத்துக் கொண்டு இரவும் பகலும் உடனிருந்து பார்த்துவந்தனர். இரவில் தாங்கள் உறங்கிவிடாதிருக்க ஏதேனும் நூல்களைப் படித்து வந்தனர். டாக்டர். உ.வே.சாமிநாத ஐயரவர்கள் திருவாசகத்தைப் படித்துவந்தார். அதை நோக்கிய பிள்ளையவர்கள் உரக்கப்படிக்கும்படி கூறிக்கேட்டு வந்தார்கள். திருக்கோத்தும்பியில் இப்பாடல் வந்ததும் “நுந்துகன்று” என்பதற்குப் பொருள் விளங்க வில்லையே என்று ஐயரவர்கள் கூறினார்கள். பிள்ளையவர்கள் சொற்கள் குழறிய நிலையில் “வெறுத்துச் செலுத்தப்பட்ட கன்றைப் போல” என்று விளக்கினார்கள்.

(பிள்ளையவர்கள் சரிதம் இரண்டாம் பாகம் பக்கம் - 286)

நுந்துதல் - தள்ளுதல் என்று பொருள் கொண்டு தாய்ப்பசு அண்மையிலிருந்தும் தானாகச் சென்று அதை அடைய முடியாமையால் பிறரால் தாய்ப்பசுவிடம் உந்தித்தள்ளப்படும் கன்று என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.*

இங்கு இருந்து - மேலும் ஆகாமியங்களை ஈட்டுவதற்குக் காரணமாய் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்து 'உற்று' 'முத்து' என்ற உடன்பாட்டு வினையெச்சங்கள் 'அறியா' என்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தன.

நாய் உற்ற செல்வம் நயந்து அறியா வண்ணம்: நாய் உற்ற செல்வம் - நாய், அழகிய ஊன், கான்ற சோறு, எலும்பு, மலம் முதலிய இழிந்த கழிவுப் பொருள்களைத் தான் பெற்ற செல்வமாகக்கருதி மகிழ்ந்து துய்ப்பது. 'செல்வம்' என்றதன் பின் "போல" என்னும் உவம உருபு விரித்துக் கொள்க.

நயந்து அறியா வண்ணம் - நாய், இழிந்த கழிவுப் பொருள்களையே தான் பெற்ற செல்வமாக விரும்பி உண்பது போல நான் இவ்வுலக இன்பங்களையே பெரும் பேறுகக் கருதி அவற்றையே விரும்பி நுகரா வகையில்-என்றவாறு. **நயத்தல்** - விரும்புதல். **அறியாவண்ணம்** - நுகர்ந்து இன்பம் பெறுத வகையில்.†

நாய் : முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் 'நாய்' என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

* "சரங்களைத் துரந்துலில் வளைத்திலங் கைமன்னவன்
சிரங்கன்பத் தறுத்துதிர்த்த செல்வர்மன்னு பொன்னிடம்
பரந்துபொன் நிரந்துநுந்தி வந்தலைக்கும் வார்புனல்
அரங்கமென்பர் நான்முகத் தயன்பணித்த கோயிலே "

நாலாயிரதில்வியப் பிரபந்தம்
திருச்சந்தலிருத்தம் 51 - திருமழிசை ஆழ்வார்

† "பொற்கலத் துரட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிறர்
எச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கும்-அச்சீர்
பெருமை உடைத்தாங் கொள்ளினுங் கீழ்செய்யும்
கருமங்கள் வேறு படும்"

(நூலடியார் 345)

எல்லாம் தாயுற்று வந்து என்னை ஆண்டு கொண்ட - எல்லாம் தாய் உற்று - அன்னையின் தன்மைகள் அனைத்தும் பொருத்தி. அவை, மகவிடத்து அன்பு, கைம்மாறு கருதாமை, தன் நலம் துறந்து பேணுதல், சேய் நோயுற்ற காலத்துத்தான் மருந்துண்டு சேயின் நோய் நீக்கல் முதலியன. **வந்து**-மானிடச் சட்டை தாங்கித் தானாகவே என்னைத் தேடித் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து. **என்னை ஆட்கொண்ட - என்னை** - என்னையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கடையனாகிய என்னையும் என்க. **ஆட்கொண்ட** - பாண்டிய பேரரசின் முதலமைச்சராக இருந்து உலகியலில் உழன்று பிறவியை வீணாக்கிவிடாமல் தன் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட.

தன்கருணைத் தேயுற்ற செல்வன் - தன் பேரருளாகிய ஒளிபொருந்திய செல்வத்தின் அதிபதி, பேரருளுடைமை. இறைமைக் குணங்கள் எட்டனுள் ஒன்று. அஃதே அவனுக்குப் புகழ் பெற்ற செல்வமாயிற்று.

தேயு - தேஜஸ் என்னும் வட சொல்லின் திரிபு, அஃது, ஒளி, புகழ் என்பன முதலான பொருள்களுடையது. **தேயு** என்பது குற்றியலுகரம் போல ஈறுகெட்டு வருமொழி முதற்கண் உள்ள உயிர் ஏற இடங்கொடுத்து நின்றது.

225 வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலிய னென்னுதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட
அன்னந் தினைக்கு மணிதில்லை யம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ

கக

(இ-ள்)

அரசவண்டே, “இவன், பிறரால் அறிதற்கரிய எண்ண ஓட்ட முள்ள திண்ணிய மனமுள்ள கள்வன்; சான்றோராலும் மாற்ற இயலாத தீமைகள் உள்ள வன்மனத்தினன்;” என்று ஒதுக்காமல்; கல்லை ஒத்த என் நெஞ்சத்தைத் தன் அருள் காரணமாக உருகச் செய்து அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டவனும். அன்னப்பறவைகள் விளையாடும் அழகிய தில்லையில் உள்ள அம்பலவாணனுமாகிய சிவபெருமானின் பொன் போன்ற அழகிய திருவடிகள் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வன்நெஞ்சக் கள்வன் - வன்நெஞ்சம் - மனவளக்கலையில் வல்லவர்களுள் “எண்ண ஓட்டம் அறிதல்” என்னும் ஆற்றல் கைவரப்பெற்றவர் சிலர் உளர். இதை ஆங்கிலத்தில் THOUGHTS READING என்பர். எதிரில் அமர்ந்திருப்பவர் பேசாமலும் முகக்குறிகள் மாறாமலும் செயலின்றி அமர்ந்திருப்பினும் அவர்கள் மனத்தில் அப்பொழுது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களை, இவ்வாற்றலுள்ளார் அறிந்து கூறவல்லவர்கள். அவர்களாலும் அறிந்து கூற இயலாத மனத்திண்மையை ஈண்டு “**வன்நெஞ்சம்**” என்றார். **கள்வன்** - பிறர் உடைமைகளை மறைத்துக் கவருவன். தனுகரண புவனபோகங்கள் இறைவனால் தரப்பட்டவை. அவை, இறைவன் உடைமைகளே. அவற்றைத் தனது என்று கொள்ளலின் **கள்வன்** என்றார்.

கள்வருள்ளும் சிலர், பெண்களிடம் வழிப்பறி செய்யாமை, அவ்வாறு செய்ய நேரினும் அவர்கள் திருமாங்கலியத்தைப் பறிக்காமை என்ற சில நியதிகள் கொண்டிருப்பர். அவ்வித நியதிகளும் இல்லார் வன்நெஞ்சக் கள்வராவர். நம் அடிகள் தம்மை அத்தகைய கள்வருள் ஒருவனாகக் கூறுகின்றார் எனலுமாம்.*

மனவலியன் ஒருவன், திருட்டு முதலிய தீய ஒழுக்கங்கள் உடையவனாக இருக்கலாம். சான்றோர்கள் அவனுக்கு உரிய வகையில் அறிவுரை கூறித் திருத்தின் அவன் அத்தீய ஒழுக்கங்களை நீத்துச் செம்மையுறுவன். செய்த திருட்டு முதலியவற்றுக்காக அரசு அவனைச் சிறைவாசம் முதலியவற்றால் ஒறுக்கும். அதன் பின் அவன் திருந்தியும் வாழலாம். இவ்வழிகளிலும் திருந்தாதவன். **மனவலியன்** ஆவன். இத்தகையோரை HARDEND CRIMINALS என்பர் காவல்துறையினர். நம் அடிகள் தம்மை அத்தகையோரில் ஒருவனாகக் கூறினார்.

இறைவன் செய்த நன்றிகளை மறத்தலின் **மனவலியன்** என்றார்- எனலுமொக்கும். **வலியன்** கொடியவன் எனலுமாம்.

*விறகுத்திருட்டையும்; இரத்தினத் திருட்டையும் இங்ஙனம் கள்வரால் விலக்கப்பட்ட பொருள்களாகக் கொள்வர் வைணவர். “விறகு களவு கண்டார் அளவு இல்லவே”; “இரத்தினபகரணம் பண்ணினாரது அளவிலே தோஷம்” என்பன, அவர்கள் வியாக்கியானங்களில் காணப்படும் பகுதிகள்.

மன - என்றதில் மெல்லொற்று விரித்து “மன்ன” என்று கொண்டு ‘திருந்தாது வன்மையில் நிலைப்பெற்றவன்’ என்பவர் திரு.கா.சு.பிள்ளையவர்கள்.

என்னுதே - இத்தகைய குறைபாடுகள் உண்மையால் இவன் நம்மால் ஆட்கொள்ளும் தகுதியற்றவன் என்று ஒதுக்கிவிடாமல் ஏ - அசை.

கல் நெஞ்சு உருக்கி :- கல்லைப் போன்று திண்மையாக உள்ள என் நெஞ்சம் உருகும்படி செய்து. நெஞ்சம் இறைவன் திருவருளை நினைந்து நினைந்து உருகிக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகுதல் வேண்டும். அத்தகைய நிலையே இறைவன் அருள் செய்தற்குரிய பக்குவநிலை. “என் நெஞ்சே கல்லைப் போன்று திண்மையாக உள்ளது. ஆதலின் நான் உரிய பக்குவம் எய்தவேண்டி இறைவனே என் நெஞ்சை உருகும்படி செய்து” - என்றவாறு. “செய” எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் “செய்து” எனத்திரிந்தது. இதனால் அவன் அருளின் மிகுதி கூறப்பட்டது. முன்னம் 25-ம் திருப்பாடலுரையில் “நெஞ்சம் கல்லாம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட - ஆட்கொள்ளப்படுதற்குத் தகுதியற்ற என்னைத் தகுதிபெறும்படி இறைவன் என் நெஞ்சத்தை உருகச் செய்தான். அஃது அவனது அருளினால் செய்யப்பட்டது. எனக்கு அஃதோர் அருளிப்பாடு. பிறகு மனம் உருகி நான் தகுதிபெற்றதும் என்னை ஆண்டுகொண்டான். அது மற்றொரு அருளிப்பாடு. எனவே அவன் என் நெஞ்சை உருகச் செய்ததும், பின்னர் ஆட்கொண்டதும் ஆகிய இரண்டும் அவனது பேரருளினால் நிகழ்ந்தவை என்றவாறு.

அன்னம் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன் : **அன்னம் திளைக்கும்** - அன்னப்பறவைகள் விளையாடும். இதனால் தில்லை நகர் அமைந்துள்ள மருதநிலத்தின் வளம் கூறப்பட்டது. **திளைத்தல்** - அனுபவித்தல், மகிழ்தல் எனலுமாம். **அன்னம்** என்பதை வடமொழியில் “ஹம்ஸம்” என்பர். துறவிகளில் சில பக்குவமுடையவர்களை “குடிசகம்”, “பெசுதகம்”, “ஹம்ஸம்” எனப்பிரிப்பர், இவை தகுதியால் முறையே ஒன்றினொன்று மேலானவை. இம்முன்றினும் மேலாய் நான்காவதாய் உள்ளது பரமஹம்ஸம். அது நிட்டைபுரியும் பக்குவர்க்கு உரியது. அதைப் “பரமகஞ்ச சந்நியாசம்” என்று சிவஞானமாபாடியம் கூறுகின்றது. (சிறப்புப் பாயிரம் சைவாகமப் பிரமாணியம் 6 ம் பத்தி). இது தீவிரதர பக்குவமுள்ள மேலோர்களுடைய

குறிக்கும். “இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர்” என்பது காண்க. அஃது ஈண்டுச் சீவன் முத்தர்களைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது. அன்னம், பாலும் நீரும் கலந்து வைப்பினும் பாலை மட்டும் பருகி நீரை ஒதுக்கிவிடும் என்பது கவிமரபு. தில்லை அம்பலவாணனின் காட்சி இகபர நலன்கள் இரண்டையும் தருவது. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச்சிற் றம்பலம்
பொன்னம் பாலிக்கும் மேலுமிழ் பூமிசை
என்னம் பாலிக்கு மாறுகண் டின்புற
இன்னம் பாலிக்கு மோவிப் பிறவியே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-1-1)

என்பதிற் காண்க.

தில்லை அம்பலவாணனின் காட்சி அவ்வாறு இகபர நலன்கள் இரண்டையும் நல்கினும் ஆண்டுள்ள சீவன்முத்தர்கள் அன்னப்பறவை போல உலக இன்பங்களை நீக்கிச் சிவபோகமே நுகர்வர் என்பது குறிப்பு.

“அன்னம் தினைக்கும் அணிதில்லை” என்பது “ஆண்டு கொண்ட” என்ற பெயரெச்சத்துக்கும் அதை முடிக்கும் சொல்லாகிய “அம்பலவன்” என்ற சொல்லுக்கும் இடையில் நிற்பதால் இடைப்பிற வரலாயிற்று.

அணி - அழகிய. இதைத் “தில்லை”, “அம்பலவன்” என்ற இரண்டிற்கும் புணர்க்க. இதை **மணி** என்று பிரித்துத் தில்லை மணிமன்று என்றும் முன்னுரை ஆசிரியருள் ஒருவர். மணிமன்று திருவாலங்காட்டிலுள்ளது. தில்லையிலுள்ளது பொன்மன்று. ஆதலின் அஃதுரையன்று என ஒதுக்குக.

பொன் அம் கழல் - கழல் - தானியாகு பெயராக முதலில் இறைவனின் வலது திருவடியைக் குறித்துப் பின் இனம் பற்றி இடது திருவடியையும் குறித்தது. இருதிருவடிகள் என்றவாறு. திருவடி அம்பிகையின் உருவகம். வீடுபெற்றில் உய்ப்பது. திருவடிகளில் சென்று முரல்வாயாகின், அஃது உன்னை வீட்டுலகிற் செலுத்தும் என்பது பொருள். “சிவய” என்பது அதிசூக்கும் பஞ்சாட்சரம்; “யகர” மாகிய ஆன்மா “வகர” மாகிய அன்னையைச் சரணடைந்தால். “வகரம்” “யகரத்தைச்” “சிகரத்துடன்”

சேர்த்துத்தானும் சிகரத்துடன் கலந்துவிடும். ஆன்மா, தன் முனைப்பற்றுச் சிகரத்துடன் அத்துவிதமாய் நின்று வீட்டின்பம் நுகரும் “சிகரமாகிய” மகாகாரண பஞ்சாட்சரம் ஒன்று மட்டுமே நிற்கும் என்னும் ஞானசாத்திர உண்மைகளை நினைக.

226. நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேது மில்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளும்
தாயான ஈசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

க2

(இ - ள்)

அரசவண்டே; நாய் குரைப்பது போன்று வீணில் பிதற்றும் இயல்பினனாகிய என்னைத்தன் திருவடிகளையே விரும்பிப் பாடுமாறு செய்த தலைவனும் பேய் போன்று சுழன்று திரியும் என் உள்ளம் அவன் தியானத்தில் நிலைபெறாமல் பிறவற்றில் படிந்து அலையும் குற்றங்களைப் பொறுக்கும் பெருமையுள்ளவனும்; “சீ” என்று வெறுத்து ஒதுக்கத் தக்க என் பணிகளை விழுமியனவாக ஏற்றுக்கொண்டு அருள்புரியும் அன்னையே ஆனவனுமாகிய இறைவன் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

நாயேனைத் தன் அடிகள் பாடுவித்த நாயகனை: நாயேனை - நாய் குரைப்பது ஓரொருகால் கள்வர் முதலியோர் வரவு குறித்து அறிவிப்பதாயினும் பெரும்பாலும் பொருளற்றதும் செவிக்கு இன்பம் பயவாததுமாகும். இதைத் தெரு நாய்களின் சண்டையில் காணலாம். அந்தநாய் இறைவன் பொருள் சேர் புகழ்களை இனிய இசையால் கேட்போர் மனம் உருகும்படி பாடும் தகுதியற்றது.*

*கல்லாது நீண்ட லொருவ னுலகத்து
நல்லறி வாள ரிடைப்புக்கு - மெல்ல
இருப்பினு நாயிருந் தற்றே இராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று

(நாலடியார் 254)

அத்தகைய இழிந்த என்னை இறைவன் தன் புகழ்களைப் பாடும்படி அருள் பாலித்தான். **தன் அடிகள்** - தன் திருவருளை. அடிகள் அம்பிகையை குறிக்கும். அவள் திருவருளின் உருவகம். **பாடுவீத்த** - இறைவனே, ஆன்மாவினுள் இருந்து அதை இயக்குபவன். ஆதலின் பாடுவித்தான் என்று பிறவினைப்பொருளில் கூறினார். இதனை.

திருச்சிற்றம்பலம்

பத்திமையாற் பணிந்தடியேன் றன்னைப் பன்னாள்
பாமாலை பாடப் பயில்வீத் தானே
எத்தேவு மேத்து மிறைவன் றன்னை
எம்மாளை யென்னுள்ளத் துள்ளே யூறும்
அத்தேனை யமுதத்தை யாவின் பாலை
அண்ணாக்குந் தீங்கரும்பை யரனை யாதிப்
புத்தேனை புள்ளிருக்கு வேளு ரானைப்
போற்றுதே யாற்றநாள் போக்கி னேனே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-54-3)

எனவரும் நம் அரசுகள் அமுத வாக்கிலும் காண்க.

நாயகன் - நடத்துபவன் ; தலைவன், “நேதா” என்பர் வடமொழியாளர். “நேதாஜி” என்பது காண்க. நடத்துபவன் ஆதலின் நாயேனைப் பாடுவித்தான். **நாயகன்** - என்பதில் “க” விகுதியின்றி “நாயன்” என்பதும் உண்டு. அதற்கு உயர்வு சிறப்புக் கருதி “ஆர்” விகுதி புணர்த்து “நாயனார்” என்று திருத்தொண்டர் புராணத்தில் வழங்குவது காண்க.

பேயேனது உள்ளப் பிழை பொறுக்கும் பெருமையன் :- பேயேன் பேய்போன்று கொண்டதை விடாது பிடிவாதமாகப் பற்றி நிற்கும் கொடுமையும், அமைதியின்றி எப்பொழுதும் அலையும் இயல்பும் கொண்ட மனத்தினன்; **உள்ளப்பிழை** - திருவருளைப் பேணுமையும்; காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம் மாற்சரியம் என்னும் குற்றங்கள் கொண்டிருப்பதுமாகிய பிழைகள் எனலுமாம். **பொறுக்கும்** குற்றங்களுக்காக ஒறுக்காமல் பொறுத்துக்கொள்ளும். இஃது அவன் பேரருளின் இயல்பு.

பெருமையன் தவறுகளுக்கு ஒறுக்காமல் பொறுத்துக் கொள்ளும் பெருந்தன்மையுடையவன். இது முக்காலத்துக்கும் ஒப்பநிகழும் அருட்செயலாகலின் “செய்யும்” எனும் வாய்பாட்டால் நிகழ்காலத்திற் கூறினார். பிழை செய்யும் உள்ளத்தினுள்ளே தானும் இருப்பினும் அப்பிழையைப் பொறுக்கும் பெருந்தன்மையனாகின்றான். ஆதலின் அவனை “மஹதோ தேவாயநம்” என்று சிவமந்திரம் வழுத்துகின்றது.

“சீ” ஏதம் இல்லாதது என் செய் பணிகள் கொண்டு அருளும் :-
 “சீ”-இது வெறுப்பை உணர்த்தும் ஒரு குறிப்புச் சொல். முன்னம் 156-ம் திருப்பாடலில் “சீசி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்துவையும் காண்க.

என் செய் பணிகள் - நான் செய்யும் சிவப்பணிகளும் உலகியற்பணிகளும். என் சிவத்தொண்டுகள் குற்றங்கள் நிறைந்தனவாயும், முழுமையற்றனவாயும் இருப்பினும், சிவத்தொண்டு மட்டுமே செய்யக்கடமைப்பட்ட நான் பாசவலைப்பட்டு உலகியல் தொண்டுகள் செய்யினும் அவன் என்னை வெறுத்து ஒதுக்குவதில்லை. சிவப்பணிகளைக் குற்றங்களின்றி முழுமையாக்கி ஏற்றுக் கொள்கின்றான். உலகியற்பணிகளை உண்மைச்சரியை முதலிய நிலைகளுக்கு ஏறிவரும் படிகளாக்கி என்னை உயர்த்தி உய்விக்கின்றான் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் உள்ளத்தால் தியானம் செய்தல் வாக்கால் பாடுதல், உடலால் பணிசெய்தல் என மூன்று கரணங்களாலும் புரிவனவற்றை இறைவன் சிவத்தொண்டுகளாகவே செய்வித்து ஏற்கும் அருளிப்பாடு வழுத்தப்பட்டது காண்க. அந்நிலையையே ஈண்டு “**கொண்டு அருளும்**” என்றார்.

தாயான ஈசர் :- தாய் ஆன - “தாயே ஆன” என்று தேற்றேகாரம் விரித்துக் கொள்க. முன்னம் 224-ம் திருப்பாட்டில் “எல்லாம் தாய் உற்று” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க. “ஆதலின் தாய் போல் ஆன”-என்னுது “தாயே ஆன” என்று கொள்க.

ஈசன் - தவத்தால் தகுதி பெற்ற அனைவருக்கும் செல்வமும் அதிகாரமும் நல்கித் தான் அவர்களுக்கு மேல் நின்று அவர்களை இயக்கும் திருவும் தலைமையும் இயல்பாகவே உள்ள முழுமுதற்கடவுள்.

227 நான்றனக் கன்பின்மை நானுந்தா னுமறிவோம்
தானென்னை யாட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆன கருணையு மங்குற்றே தானவனே
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்த்தூதாய் கோத்தும்பீ கந

(இ-ள்)

அரசவண்டே; நான் அவன்மாட்டு அன்பிலன் என்பதை நானும் அவனுமே அறிவோம்; (அவ்வாறுகியும்) அவன் என்னை ஆட்கொண்ட உண்மை உலகர் அனைவரும் அறிந்த தொன்று; அவ்வாறு ஆட்கொண்ட அருளும் அவ்விடத்து (இன்னும்) உள்ளதே; (எனவே) தலைவனாகிய அவன் தானே வந்து என்னை அடையும்படி இனிமையாக முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

“அறிவோம்” என்றதன் பின் “அவ்வாறுகியும்” என்பது வருவித்துக் கொள்க. “அறிவார்” என்றதன் பின் (ஆகலான்) என ஒரு சொல் வருவித்துக் கொள்க. “அங்கு” என்றதன்பின் “இன்னும்” என ஒரு சொல்வருவித்துக் கொள்க, “தானவனே கோன்” என்பதை “கோன் அவன் தானே” என்று மொழி மாற்றிக் கொள்க.

நான் தனக்கு அன்பின்மை நானும் தானும் அறிவோம் : அன்பு, உயிர்க் குணமாய் மனத்தின்கண் தோன்றுவது. ஆதலின் இறைவன் மாட்டு அன்பு இல்லாமையை அன்பு செய்பவனாகிய நான் அறிவேன்; அன்பு செய்யப் பெறும் இறைவன் என் உயிரையே தன் உடம்பாகக் கொண்டு அதனுள் எழுந்தருளி இருப்பவன்; ஆதலின் அவனும் அறிவன். **நான் -** அடியவனாகிய நான். **தனக்கு-சிவமாகிய தனக்கு. தான் -** சிவமாகிய அவன்.

தான் என்னை ஆட்கொண்டது எல்லாரும் தாம் அறிவார் : அவ்வாறு நான் அவனக்கு அன்பு இல்லாதவனாக இருந்தும் அவன் என்னைத் திருப்பெருந்துறையில் வந்து ஆட்கொண்டான். அந்நிகழ்ச்சி எங்கள் இருவர் மாட்டுத் தனிமையில் நடந்ததன்று. அங்குக் கூடியிருந்த அடியார்கள் அனைவரின் கண்முன் நிகழ்ந்தது. ஆதலின் அவர்கள் அனைவரும் அறிவார். பின்னர் அவன் மதுரையில் வழதியின் முன் நடத்திய திருவிளையாடல்களால் திருப்பெருந்துறையில் இருந்த அடியார்கள் மட்டுமின்றி வழதியும் மதுரைமக்களும் அவர்கள் வழி உலகமக்கள் அனைவரும் அறிந்தனர். **எல்லாரும் -** முற்றும்மை. **தாம் -** அசை.

ஆன கருணையும் அங்கு உற்றே—**ஆன கருணை** - நான் அவன்மாட்டு அன்பின்றி வாழ்ந்தும், அவன் என்னை நாடிவந்து ஆட்கொண்டது, அவனிடம் இயல்பாகவே உள்ள “பேரருள்” என்ற இறைமைக் குணத்தினாலாம். அந்த அருள் இன்றும் அவனிடத்தில் உள்ளது. பேரருள் குணம்; இறைவன் குணி. அவை இரண்டும் பிரிக்க முடியாதவை. ஆதலின் அவ்வருள் இன்றும் அவன் மாட்டுள்ளது. ஆதலின் திருப்பெருந்துறையில் என்னைப் பிரிந்து சென்ற அவன் மீண்டும் என்பால் வந்து கூடும்படி அவ்வருளே காரணமாக நிற்கும் என்றவாறு. **அங்குற்றே** - “அங்கு உற்றே” என்பதன் மருவு. **அங்கு** - உன்னிடம் என்பதன் மரியாதை வழக்காக “அவ்விடத்தில்” என்ற பொருளில் வந்தது. திருவாவடுதுறை முதலிய சைவ ஆதீனங்களில் இன்றும் தம்பிரான் சுவாமிகள், இளையபட்டம் தேசிகர், குருமகா சந்நிதானம் ஆகியவர்களிடம் உரையாடும்பொழுது. “நீங்கள்”; “தாங்கள்” என்பவற்றுக்கு மாற்றாக “அவ்விடத்தில்” என்று பொருள் தரும் வகையில் “அங்குத்தி” என வழங்கும் மரபுள்ளது. “அங்குத்தி” என்பது அங்கு உற்று என்பதன் மருஉ. **ஆன** - அன்று இருந்த **கருணையும்** - உம்மை - சிறப்பு

கோன் அவன் தானே வந்து என்னைக் கூட - **கோன்** - ஆட்கொண்ட தலைவன். **அவன்** - பகுதிப்பொருள் விகுதி. **தானே வந்து** - நான் பாசத்தால் கட்டுண்டவன். நானே இறைவனைத் தேடி அடைய முடியாது. முன்னம் திருபெருந்துறையில் அவன் தானாகவே வந்திருந்து ஆட்கொண்டது போல இன்றும் அவனே என்னிடம் வந்து. **என்னைக்கூட** - மீண்டும் என்னைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு.

தானவரினங் - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

குளிர்ந்து - “குளிர்ந்து என்னைக் கூட” “குளிர்ந்து ஊதாய்” என ஈரிடத்தும் கூட்டிப் பொருள் காண்க. **குளிர்ச்சி** - அமைதியாலும் இன்பநுகர்வாலும் வரும் மனத்தட்பம். ஸச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை 121-ம் திருப்பாடலில் “விழுங்கும்” என்பதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருவிசைப்பா. 47-ல் காண்க.

இத்திருப்பாடல்;

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏன்றுகொண் டாயென்னை யெம்பெரு மானினி யல்லமென்னில்
சான்றுகண் டாயிவ் வுலகமெல் லாந்தனி யேனென்றெனை
ஊன்றிநின் றுரைவர்க் கொற்றிவைத் தாய்பின்னை

யொற்றியெல்லாம்

சோன்றுகொண் டாய்கச்சி யேகம்ப மேய சுடர்வண்ணனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-99-9)

எனவரும் நம் அரசுகள் அமுதவாக்கை நினைப்பித்தல் காண்க.

228. கருவா யுலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினெடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயி லந்தணனா யாண்டு கொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ

கசு

(இ-ள்)

அரசவண்டே; எல்லா உலகங்களும் தோன்றுவதற்குக் கருவாயும்; அவ்வுலகங்களுக்கு அப்புறமாயும்; இந்தஉலகத்தில் மணம் நிறைந்ததும் மலரணிந்ததுமாகிய கூந்தலுள்ள உமையம்மையுடன் எழுந்தருளி; வாய் அருமறை பயிலும் அந்தணனாக என்பால் தோன்றி; என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட; முத்திச் செல்வமான மகாதேவன்மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “அருவாய் மறைபயில்” என்பதை “வாய் அருமறைபயில்” என மொழி மாற்றிக் கொள்க.

உலகினுக்குக் கருவாய் - கரு - இங்குக் காரணம் என்ற பொருளில் வந்தது. இறைவன் உலகுக்கு நிமித்த காரணன். ஆதலின் **கருவாய்** என்றார். **கரு** என்பது தூலமாகத் தோன்றுதற்குரிய பொருளைத் தன்னகத்துச் சூக்குமாகக் கொண்டிருப்பது. ஆதலின் காரணம் என்னும் பொருளைத் தருவதாயிற்று.

அப்புறமாய் - தாப்பிசைப் பொருள் கோளாக “**உலகினுக்கு**” என்பதை ஈண்டும் கூட்டி “**உலகினுக்கு அப்புறமாய்**” என்றுரைக்க. இறைவன் எல்லா உலகங்களையும் கடந்து நின்றவின் அவனை “**விஸ்வாதீதன்**” என்பர் வடமொழியாளர்.

இப்புறத்தே மருஆர் மலர்க்குழல் மாதிரினெடும் வந்து அருளி:
இப்புறத்தே - இந்த உலகில். இவ்வுலகில் இறைவன் கலந்து நின்றவின் அவனை “**விஸ்வாதீதர்யாமி**” என்பர் வடமொழியாளர். அவன் இவ்வுலகம் இயங்கும் பொருட்டு இறைவியுடன் கலந்து அம்மையப்பனாக உள்ள நிலையையே ஈண்டு “**மருஆர் குழல் மாதிரினெடும் வந்து அருளி**” என்றார். இந்நிலையில் அவனை “**விஸ்வநாதன்**” என்பர் வடமொழியாளர். **குழல்** - என்பதை மருவார் குழல், மலர்க்குழல், என ஈரிடத்தும் கூட்டுக. **மருஆர்குழல்** - உமையம்மையின் கூந்தல் இயல்பாகவே நறுமணம் கொண்ட தென்பது நினைக. **மலர்க்குழல்** - அவள் கூந்தலில் மலரணிந்துள்ளது, பூவுலக மகளிரின் மங்கலம் காத்தற் பொருட்டாகும். அம்மலர்கள் அவள் கூந்தலின் தொடர்பால் நறுமணமுற்றன என்றவாறு.

வாய் அருமறை பயில் அந்தணனாய்: தன்வாயில் அரிய மறைகளைப் பயிலும் வேதியனாகி. மறைகள் எழுதாக் கிளவிகள் ஆகலின் அவை எப்பொழுதும் வாயால் ஓதும் அளவிலேயே வழங்குவன. ஆதலின் வாயில் பயில்வதாகிய அருமறையாயிற்று. இறைவனால் சொல்லப்பட்டதும் இறைவனைச் சொல்வதும் இறைவனாகவே இருப்பதும் மறை. ஆகலின் **அருமறை** என்றார். **பயில்** - பலகாலும் அத்தியயனம் செய்தல். முன்னர்ச் சிவபுராணம் 89-ல் “**பயின்று**” என்றதன் கீழுரைத்தது காண்க. **அந்தணன்** - திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்ட கோலம். **அருவாய் மறைபயில்** - என்றே கொண்டு. “**அரிய உண்மையான வேதங்களைப் பயிலும்**” என்றும் “**அரிய வாயினிடத்தே பயிலும் வேதங்கள்**” என்றும் உரைத்தனர் முன்னுரையாளர்களில் சிலர்.

“**அருவாய்**” என்பது அருவ நிலையையும் “**கருவாய்**” என்றது அருவுருவ நிலையையும் “**மருவார் மலர்க்குழல் மாதிரினெடும் வந்து**” தை உருவ நிலையாகவும் கொண்டு இறைவனின் மூவகை நிலைகளையும் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலு மொக்கும். அந்நிலை உலகத்தோற்றம் நிலைபேறு ஒடுக்கங்களுக்கு வினைமுதலாக நிற்கும். இதுபற்றி முன்னம் 19-ம் திருப்பாடலில் “**நின்றாயை**” என்ற தன்கீழ் விரித்து விளக்கியவை காண்க.

ஆண்டு கொண்ட - மிகக்கீழ் நிலையினனான என்னையும் உன் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட. திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட சரித நிகழ்ச்சிக்கு மற்றுமோர் அகச் சான்று.

திருஆனதேவற்கே - திரு - ஈண்டு அழகு, மங்கலம், செல்வம் முதலிய எல்லாம் தரும் வீடுபேறு குறித்து நின்றது. இதனை “ஸ்ரேயஸ்” என்பர் வடமொழியாளர் திருக்கோவையாரின் முதற்பாடலில் “திரு” என்பதற்குக் “கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்” - என்று உரை விரித்தார் பேராசிரியர். வீட்டுலகமும் அதன் இயல்பை அறிந்தார் உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையது என்பது நிலைக. **ஆன தேவர்** - வீடுபேறே ஆகிய மகாதேவர்.

229. நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளும் மாகடலு மாயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. கரு

(இ-ள்)

அரசவண்டே; தாழ்சடையினனும் சிவமாகவும் உமையம்மையாகவும் உள்ளவனுமாகிய சிவபெருமான்; அந்தணனாக வந்து என்னை ஆட்கொள்ளாது போயிருப்பின்; இப்பொழுது அவனுக்கு அண்மையிலுள்ள நானும் என் மனமும் அத்தலைவனுக்கு எத்தனைச் சேய்மையில் உழல்வோம், (அந்நன்றியை நினைந்து) வானமும் பத்துத்திசைகளும் எழுபெருங் கடல்களும் தானே ஆய பிரானின் தேன் பிலிற்றும் செம்மையான அடிகளுக்கே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை, கோத்தும்பீ; தாழ்சடையோன் தானும் தையலும் (ஆகவந்து) ஆண்டிலனேல்; நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம்; வானும் திசைகளும் மாகடலு மாய பிரான்; தேனுந்து சேவடிக்கே சென்று ஊதாய், - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தாழ்சடையோன் : ஆன்மாக்களால் விரும்பப்படும் சடையை உடையவன்.
தாழ்தல் - விரும்புதல். **சடை** - ஈண்டு ஞானம் குறித்து நின்றது. ஞானம்

வீடுபேற்றில் செலுத்துவதாகலின் ஆன்மாக்களால் விரும்பப்படுவதாயிற்று. **சடை** கலங்கி வேகமாக இழிந்த கங்கையைத் தாங்கி அதற்குத் தெளிவும் அமைதியும் நல்கியது; புகலடைந்த வெண்கதிர்ச் செல்வனின் புன்மை போக்கி வாழ்வளித்து உயர்த்தியது. ஆதலின் வீடுபேற்றுக்கு வேண்டுவனவான தெளிவும் அமைதியும் குறைகளேதலும் வேட்ட ஆன்மாக்களால் விரும்பப்படுவதாயிற்று எனலுமாம்.

தானும் தன் தையலும் - இதன்பின் “ஆகவந்து” என்பது வருவித்துக் கொள்க. **தான்** சிவமாகிய தான். **தையல்** - அழகு. பண்பாகு பெயராக ஈண்டு உமையம்மையைக் குறித்து நின்றது. அவள் பேரருளின் உருவகம். ஆட்கொள்ளாதற்கு அருளுடைமை இன்றியமையாததாகலின் உமையம்மையையும் உடன் கூறினார். இறைவனாகிய குணி பேரருளாகிய குணத்தை விட்டுப் பிரிவதில்லை என்பதும் நினைக.

ஈண்டு; 57-ம் திருப்பாடலில் “வாரேறிளமென் முலையாளோடுடன் வந்தருள்” என்ற தன். கீழுரைத்தவை காண்க.

ஆண்டிலனேல் - நம் அடிகளை ஆட்கொண்டது ஞானாசிரியக் கோலம். இறைவன் தன் பேரருளையே அந்தண வடிவமாகக் கொண்டு வந்தான். ஆதலின் ஈண்டுத் **தையல்**, என்றது ஞானாசிரியன் தாங்கி வந்த உருவத்தை. **ஆண்டிலனேல்** - அவ்வாறு ஆட்கொள்ளாது கைவிட்டிருப்பானாகில்

தானும் தன் தையலும் - இதற்கு, இவ்வாறன்றி நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட குரு இல்லறத்தில்தான் இருந்தார். அவர் நம் அடிகளுக்கு உபதேசம் செய்த காலத்துத் தம்மனைவியையும் உடனிருத்திக் கொண்டிருந்து தான் உபதேசம் செய்தார். என்றெல்லாம் சிலர் ஆய்வுரை கூறுகின்றனர். நம் அடிகள் வரலாறு கூறும் நூல் முழுநூல் திருவாதவூரர் புராணம். அதிலோ திருவிளையாடற்புராணம், திருவாலவாயுடையார் புராணம் திருப்பெருந்துறைப்புராணம் முதலியவற்றிலோ இவ்வரலாறு காணப்படவில்லை. ஞானாசிரியனாக வந்தவன் இறைவன் அல்லன்; மனிதனே எனக் கொள்ள எந்த ஆதாரமும் இல்லை. இல்லறத்தில் உள்ள மனிதனே வந்தான் என்று கொண்டாலும், நம் ஞான நூல்களில் சாஅதிகார நிருவாண தீக்கை பெற்ற ஆசிரியர்களில் இல்லறத்துள்ளோர் தம் மாணவருக்குத் தீக்கை நல்குழி தம்மனைவியையும் உடனிருத்திக் கொண்டு தீக்கை தரவேண்டும் என்று விதிக்கவில்லை. இன்று நடைமுறையிலும் யாரும் அவ்விதம் இருந்து

உபதேசம் செய்வதில்லை. எனவே, இதை வெற்றாய்வு என ஒதுக்குக.

நானும் என் சிந்தையும் - நானும் - ஆட்கொள்ளப்பட்டதால் அவன் அணுக்கத்தில் நின்று பணி செய்து இன்புறும் நானும். **என் சிந்தையும்** - என்னை விட்டுப்பிரியாது எப்பொழுதும் சிவபெருமானையே தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும் என் மனமும்.

நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம் - தலைவனாகிய சிவபெருமானே விட்டு எவ்வளவு தொலைவில் உழன்று கொண்டிருப்போம்? உலகியலிற் சிக்கி வினைகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு அவற்றின் பயன்களை நுகர்ந்தவாறு பிறப்பிறப்பில்பட்டு வருந்தி அலைந்து கொண்டிருப்போம் என்றவாறு.

வானும் திசைகளும் மாகடலும் ஆய மீரான் - இதன் முன் “அந்நன்றியை நினைந்து” என்பது வருவித்துக் கொள்க. **வான்** - ஆகாயம். அஃது ஏனைய நான்கு பூதங்களுக்கும் இடங்கொடுப்பது. ஆதலின் ஐம்பூதங்களையும் கூறியது பெற்றும். இனம் பற்றி இரு சுடர்களையும் ஆன்மாவையும் கொண்டு இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களையும் கூறியவாறு காண்க. **திசைக்கும்** - திசைகள் எட்டும் மேலும் கீழும் ஆகப் பத்துத் திசைக்கும் என்றவாறு.

மாகடலும் - பெருங்கடல்கள் ஏழும். இறைவன் அட்ட மூர்த்தங்களையும், பத்துத்திசைகளையும் ஏழ்பெருங்கடல்களையும் தன் உடலுறுப்புக்களாகக் கொண்டுள்ளான் என்றவாறு.

ஈண்டு.

“மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பௌவ முடுக்கை யாக
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே.”

(நற்றிணை - கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது நினைக. ஈண்டுத் “திகிரி” என்றது திருவருளாகிய ஆணையை.

ஆய என்றதால் இறைவன் தன் சொருப நிலையில் இவை அனைத்தையும் கடந்தும், இவற்றைத் தன் வியாபகத்துள் அடக்கிக் கொண்டும் விசுவாதீதனாக நிற்பன் என்பதும். ஆன்மாக்களின் உய்தி கருதி இவை உறுப்புக்களாகத் தடத்தழர்த்தமாக வருவன் என்பதும் பெற்றும்.

பீரான் - அப்பிரான் என்று சுட்டு வருவித்து உரைக்க. **பீரான்** - உபகாரி என்பர் பாம்பன் சுவாமிகள். **பீரானது** என ஆறனுருவு விரித்துக் கொள்க.

தேன் உந்து சேவடிக் கே - **தேன்** - ஈண்டுச் சிவானந்தம் குறித்து நின்றது. **உந்து** - சொரிகின்ற. குறிப்புருவகம். முன்னம் 96-ம் திருப்பாடலில் “மழ” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 147-ம் பாடல் பார்க்க. அத்திருப்பாடலில், “தேனுந்து” என்பதற்குத் “தேன்தத்திப்பாயும்” என உரை வகுத்த பேராசிரியர் பின்னர், “தேனையுமிழுமாமலை” யெனினுமமையும என்றார். இத்துடன் “**உந்து**” என்னும் சொல் இப்பொருளில் வருவதை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமுழ்கி யம்பலவர்
தேனுந்து மலர்ப்பாதத் தழுதுண்டு தெளிவெய்தி
ஊனந்தா னிலராகி யுவந்திருந்தார் தம்மைக்கண்
“ஊனந்தங் கியதிலதா மென்னவதி சய ” மென்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 101)

“திருவுந் தும்வட திக்கு வாய்தலின்
விரவுந் தானையின் வெள்ள மெய்த் தொகை
பரவுஞ் சூரர் பயிற்று பல்பவத்
துருவஞ் சூழ்ந்தென வொத்து நின்றவே ”

(கந்தபுராணம் - மகேந்திர காண்டம்

மகேந்திரஞ் செய்படலம்-25)

என்பவற்றில் காண்க.

226-ம் திருப்பாடலில் கூறிய கருத்தையே நம் அடிகள் ஈண்டு விரித்து விளக்குகின்றார். ஆண்டு, இறைவன் ஆட்கொண்டது மட்டும் கூறினார். ஈண்டு, அவன் ஆட்கொண்டதன் காரணம் அவனது பேரருள். அவ்வருளுடன் வந்து ஆட்கொண்டான் என விரித்து விளக்கினார்.

230. உள்ளப் படாத திருவுருவை யுள்ளுதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரானெம்பி ரானென்னை வேறேயாட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ.

கக

(இ-ள்)

அரசவண்டே; அவன் அருளாலன்றித் தியானத்தில் நிறுத்த இயலாத அவனது அழகிய வடிவத்தை; அவன் அருள் பாலித்ததனால்; நான் தியானம் செய்யத் தொடங்கிய உடனே, உண்மை மகிழ்ச்சி கிட்டும் வண்ணம் (என்பால்) வந்த பேரருள் வெள்ளமும்; உபகாரியுமான; எங்கள் தலைவனும்; என்னை வேறு சிறந்த முறையில் ஆட் கொள்பவனுமாகிய; அப்பெருமான் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி - ரை)

இத்திருப்பாடலில் “அவன் அருளாலன்றி” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்திலும், “அவன் அருள்பாலித்ததனால்” என்பதை “உள்ளுதலும்” என்பதன் முன்னும்: “என்பால்” என்பதை “வந்த” என்பதன் முன்னும் வருவித்துக் கொண்டு பொருள் காண்க.

உள்ளப்படாத திருஉருவை உள்ளுதலும் :- உள்ளப்படாத திருஉரு - உள்ளம், ஆன்மாவின் உட்கருவிகளுள் ஒன்றாக உள்ள உறுதுணை. அது, பொறிவாயிலாகப் போந்து புலன்களைப் பொருந்தி பொருள்களை நுகரும். பயனை ஆன்மாவுக்கு நல்கும் சடப்பொருள், இறைவன் திருவுரு மாயேயங்களைக் கடந்து நிற்பது. ஆதலின் உள்ளம் அவன் திருவுருவை உள்ளும் ஆற்றலற்றது. **உள்ளுதலும்** - ஆயினும் திருவருள் உள்ளத்தில் நின்று அதை இயக்கினால் உள்ளத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு உயிர் இறைவன் திருவுருவைக் காணும். இதனையே முன்னம் சிவபுராணம் 18-ல் “அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கி” என்று அருளிச் செய்தார். அப்பகுதியை விளக்கிய உரைப்பகுதி காண்க. **உள்ளுதலும்** - உம்மை, விரைவு குறித்தது.

கள்ளப்படாத களி (என்பால்) வந்து -

கள்ளப்படாத களி - உண்மையான மகிழ்ச்சி. கள்ளுண்டால் அஃது அறிவை மயக்கிப் போதையைத் தரும். இந்தக்களி, அவ்வாறு அறிவை

மயக்காமல் வருவதாகும். அஃதும் கள்ளுண்ணாமலே வருவதாகும். **கனி** - மகிழ்ச்சி. முதனிலைத் தொழிற் பெயர். **வந்து** - கள்ளுண்ணாதிருந்தும் தானாகவே என்பால் எய்திய.*

கனிவந்த - கனிப்புஉண்டாவதற்குக் காரணமான எனலுமாம்.

வான் கருணை வெள்ளப்பிரான் - **வான்கருணை** - மேலான திருவருள். **வெள்ளம்** - திருவருளின் எல்லையின்மை குறித்து நின்றது. **எம்பிரான்** - அடியார்களுக்கு அவன்மாட்டுள்ள உரிமை குறித்து நின்றது.

என்னை வேறே ஆட்கொள் - வேறே - ஏனைய அடியார்களை ஆட்கொண்ட வாறன்றி என்னைத் தனியே சிறந்த முறையில். அவர்கள் பலகாலம் கடுந்தவம்புரிந்து சோபானமுறையில் நான்முகன் திருமால் முதலிய பதங்களில் தங்கி உயர்ந்து வீடு பெற்றனர். தவம் ஒன்று மின்றியே என்னை ஆட்கொண்டான். வேறு பதங்களில் இருத்தாமல் தில்லையைத் தரிசித்த உடனே முத்தி தருவதற்காக என்னை ஆங்கு வரும்படி பணித்துள்ளான் என்றவாறு. **கொள்** - வினைத்தொகை.

ஈண்டு, 152-ம் திருப்பாடலில் **கீரடியார்** - என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

அப்பிரானுக்கே - என்னைவேறே ஆட்கொண்ட அந்தப்பிரானுக்கே. **பிரானுக்கு** - பிரான்மாட்டு. நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த உருபுமயக்கம்.

231. பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்தி நாடோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
ஐயாவென் னொருயிரே யம்பலவா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோதும்பீ.

கௌ

*குலசேகரழ்வார் “முகுந்தமலை” என்னும் வடமொழி நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளார். அதில் முகுந்தன் பாத தாமரையில் ஊறும் மதுவை உண்டவர்களே மதி தெளிந்துள்ளவர்கள் ; உண்ணாதவர்கள் மதிமயங்கி உள்ளவர்கள் என்று கூறுகின்றார்.

(இ-ள்)

அரசவண்டே; நிலையற்றதாகிய இவ்வுலகப் பொருள்களிடத்து; நிலையான இன்பம் உள்ளதாகக் கருதி, ஈடுபட்டு; நாள்தோறும் அவற்றில் தோய்ந்து ஆழ்ந்து அங்கேயே செயலற்றுக்கிடந்த என்னை உய்யும் வகையில் அடிமையாக்கிக் கொண்ட எந்தலைவனே, என் அருமையான உயிர் போன்றவனே, என் அம்பலவாணனே என்று முறையிட்டு அவனது செம்மை நிறைந்த தாமரை மலர்கள் போன்ற அடிகளின் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “புக்கமுந்தி நாடோறும் மெய்யாக் கருதி”- என்பதை “மெய்யாக் கருதி நாடோறும் புக்கமுந்தி” என மாற்றி, அதைச் “செல்வத்தே” என்பதன் பின் அமைத்துக் கொண்டு பொருள் காண்க.

பொய் ஆய செல்வத்தே - மாயேயங்களாகிய உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் ஒரு காலத்தில் தோன்றிச் சில காலம் நிலைபெற்றுப்பின் அழியக் கூடியவை. உள்ளவை போலத் தோன்றி இல்லையாக முடிவதால் அவற்றைப் பொய் என்றார்.

மெய்யாக் கருதி - நிலையான பொருள்களாக எண்ணி. இஃது, அசுத்தமாயை செய்யும் மயக்கத்தால் ஏற்படும் திரிபுணர்வு. 121-ம் திருப்பாடலில் “பொருளே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

நாள்தோறும் புக்கு அழுந்திக் கிடந்தேனை - நாள்தோறும் - ஒவ்வொரு நாளும்; என்றைக்கும், முடிவில்லாமல் **புக்கு** - நானே வலியப்புகுந்து. 14-ம் திருப்பாட்டில் “புகவே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **அழுந்தி** - புகுந்தது மட்டுமன்றி அதில் ஈடுபட்டு மிக ஆழமாகச் சென்று திளைத்து. **கிடந்தேனை** - கிடந்த என்னை **கிடத்தல்** - மனம் வாக்கு காயம் மூன்றும் வேறு செயலற்று இருத்தல் முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தாள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **அழுத்தி** - புகுந்தது மட்டுமின்றி அதில் ஈடுபட்டு மிக ஆழமாகச் சென்று திளைத்து. முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தாள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஆட்கொண்ட ஐயா என் ஆருயிரே அம்பலவா என்று - **ஆட்கொண்ட** - உலகியற் செல்வத்தில் புக்கமுந்திக் கிடந்ததால்

ஆட்கொள்ளப்படுவதற்குத் தகுதியற்றிருந்த என்னை ஆட்கொண்ட. இஃது அவன் உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருளினால் நிகழ்வது. **என்** - என்பதை ஐயா, அம்பலவா என்பவற்றின் முன்னும் கூட்டியுரைக்க. இஃது இறைவன் ஆட்கொண்டதால் பெற்ற உரிமை குறித்துவாறு. **ஆருயிர்** - உலகியற் பொருள்களில் எவற்றை இழந்தாலும் அவற்றை ஒருவாறு மீண்டும் பெற வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் உயிரை இழப்பின் மீண்டும் பெற இயலாது. அத்தகைய உயிருக்கு உயிராக ஒன்றி நின்று இயக்குபவன், ஆதலின் இறைவனை **ஆருயிர்** என்றார். **என்று** - இவ்வாறு நான் கூறுவனவற்றை எல்லாம் அவ்வாறே கூறி அவனை விளித்து.

“பொய்யான” “மெய்யாய்க்” “யாண்டுகொண்ட” என்பன சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடங்கள்.

232. தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ. கஅ

(இ-ள்)

அரசவண்டே; (நீ இறைவன்பால் சென்று) அவன் திருவுருவின் வலது கூற்றில் தோலாடைகளும்; இடது கூற்றில் பட்டாடையும், வலது கூற்றில் சுந்தரவேடமும்; இடது கூற்றில் சுருள் என்னும் தோடும்; வலது கூற்றில் பால் போன்ற வெண்ணிறமுள்ள திரு நீறும்; இடது கூற்றில் குளிர்ச்சியுள்ள சந்தனமும்; வலது கூற்றில் சூலப்படையும் தோள்வளையும்; இடது கூற்றில் பச்சைக்கிளியும் மிகுதியான வளையல்களும் உடைய அவனது பழையையான மாதொருபாக வடிவத்தைக் கண்டு மனம் குளிர்ந்து முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

தோலும் துகிலும் - தோல் - புலி, மான், யானை அரிமா முதலியவற்றின் தோல்கள். இவை முறையே இறைவனுக்கு அரையாடை, மேலாடை, போர்வை, இருக்கை என்பனவாகப் பயன்படுவன. **துகில்** - ஈண்டு பட்டாடை குறித்து நின்றது. இஃது இறைவியின் ஆடையாகப் பயன்படுவது. **தோல்**

துகில் இரண்டும் மறைத்தல் தொழில் குறித்து நின்றன.

குழையும் சுருள்தோடும் - குழை - குண்டலம் என்னும் காதணியாகப் பயன்படும் வளையம். இதனைச் சுந்தரவேடம் என்பர். இறைவன் சங்கினால் செய்யப்பட்ட வளையத்தைக் காதணியாகக் கொண்டுள்ளான். அது குழை என்றும் வழங்கப்படுவது. இதனை 34-ம் திருப்பாடலில் “யாமார்க்கும்” குடியல்லோம் என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-98-1)-ல் காண்க.

சுருள்தோடு - பெண்களின் காதணி. ஆதி நாட்களில் புதிய மலர்களைக் கொய்து அவற்றைக் காதணிகளாகப் பயன்படுத்தினர். **தோடு** என்பது மலரின் இதழ்கள். சினையாகிய இதழின் பெயர், மலருக்கு ஆகிச் சினையாகு பெயராக மலரைக் குறித்தது. பின்னர் அவ்விதழ்களுடன் கூடிய மலரைப் போல் பொன்னாற் செய்து தோடு என்னும் பெயரில் காதணியாக் கொண்டனர். அவ்வாறே பனை ஓலையைச் சுருட்டி ஓலை எனும் பெயரில் காதில் அணிந்தனர். அவ்வழக்கம் சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரையும் நீடித்தது. பின்னர்ப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட இவ்வணிகளும் “காதோலை” “சுருள்” என்னும் பெயர்களால் வழங்கலாயின. ஈண்டுச் “சுருள்தோடு” என்பது பொற்றகட்டைச் சுருட்டிச் செய்யப்பட்ட தோட்டைக் குறித்தது. இவை திருமணமான பெண்களின் மங்கல அணிகளுள் வைக்கப்பட்டன. ஈண்டு இஃது இறைவியின் அணியாகும்.

பால்வெள்ளை நீறும் பசும் சாந்தும் - **பால்வெள்ளை நீறு** - இறைவனுக்குரிய வலது பாகத்தில் திகழும் பால் போன்ற வெண்ணிறமான திருநீற்றைக் குறித்தது. வெண்ணிறமான திருநீறே அணியத்தக்கது. ஈண்டு, இஃது, இறைவனின் செந்தழல் வண்ணமான உடலின் வலப்பாகத்தில் இயற்கையாகவே படரும் அநாதி விபூதி குறித்து நின்றது. புனருற்பவம் பற்றிய குறிப்பு. **பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்**-**பசுமை**-குளிர்ச்சி **சாந்து**-சந்தனம். **பைங்கிளி**-பச்சைக்கிளி. அம்பிகைக்குரிய இடது பாகத்தில் உள்ள இவை காத்தல் தொழில் பற்றிய குறிப்பு.

சூலமும் தொக்க வளையும் - **சூலமும் வளையும்**; **தொக்க வளையும்** எனப்பிரித்துக் கூட்டிக் கொள்க. **சூலமும் வளையும்** - இறைவனுக்குரிய வலது பாகத்தில் உள்ள சூலப்படையும், தோள் வளையும் இவை இரண்டும் போரும் அதில் வெற்றியுமான சின்னங்களாக இறைவனின் அழித்தல்

தொழில் குறித்து நின்றன. தொக்க வளையும் - மிகுதியாகத் தொகுக்கப்பட்ட வளையல்கள். இவை அம்பிகைக்குரிய இடது பாகத்தில் உள்ள மங்கலச் சின்னங்களாகலின் அருளால் தொழில் குறித்து நின்றன.

தொன்மைக் கோலம் - இது, பதியாகிய முழுமுதற் பொருள் திருவைந் தொழில் புரிதற்பொருட்டுச் சிவமும் சத்தியும் என இருதிறப்பட்டு இயைந்து நிற்கும் இயற்கை வடிவமான மாதொருபாக மூர்த்தமாகலின் **தொன்மைக் கோலம்** என்றார். இது கொடிமாடச் செங்குன்றுர் இறைவனின் கோலம்.

குளிர்ந்து இந்த வடிவைக் காணின் உள்ளத்தில் இன்பம் தானே ஊற்றெடுக்குமாதலின் “**குளிர்ந்து**” என்றார்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்
விடையொரு பாலொரு பால்விரும்பு
மெல்லியல் புல்கியதோர்
சடையொரு பாலொரு பாலிடங்கொள்
தாழ்குழல் போற்றிசைப்ப
நடையொரு பாலொரு பால்சிலம்பு
நாளும் வலஞ்சுழிசேர்
அடையொரு பாலடை யாதசெய்யுஞ்
செய்கை யறியோமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-106-4)

எனவரும் நம் ஆளுடைய பிள்ளையாரின் அமுத வாக்கு நினைக.

233 கள்வன் கடியன் கலதியிவ னென்னுதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தா னென்மனத்தே
உள்ளத் துறுதுய ரொன்றெழியா வண்ணமெல்லாம்
தெள்ளுங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ

கக

(இ-ள்)

அரசவண்டே: “இவன் கரவுடையவன் கடுமையானவன், அறவிலி” என்று புறக்கணிக்காமல்; அருட்கொடையாளனாகிய இறைவன்: என் உள்ளத்துள்

படிப்படியாக வந்தேவிட்டான்; என் மனத்துன்பங்களை எல்லாம் ஒன்றுசுடவிடாமல் ஆராய்ந்து களையும், அவன் திருவடிமாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; “இவன்” என்பதைப் பாடலின் முதலில் வைக்க, “என்மனத்தே” என்பதை “வள்ளல்” என்றதன் பின் வைக்க; “எல்லாம்” என்பதை “ஒன்றொழியா” என்பதன் முன் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

“இவன், கள்வன் கடியன் கலதி” என்னுதே-கள்வன் கடியன் - முன்னம் 225-ம் திருப்பாட்டில் “வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன்” என்பவற்றின் கீழுரைத்தவை காண்க.*

கடியன் - தன் காரியங்களை முடித்துக் கொள்வதில் மிகவும் விரைவுள்ளவன் எனலுமாம். **கலதி** - தமிழ்ப்பேரகராதியில் (LEXICON) மூதேவி என்று காணப்படுகின்றது. தமோ குணத்தினான், தீயகுணமுள்ளவன் எனலுமாம். இச்சொல் இப்பொருள்களில் வருவதை :-

திருச்சிற்றம்பலம்

“மாசு மெய்யினார் வண்டு வ ராடைகொள்
காசை போர்க்குங் கலதிகள் சொற்கொளேல்
தேச மல்கிய தென்றிரு வாருரெம்
ஈசன் றுனெனை யேன்றுகொ ளுங்கொலோ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-45-10)

எனவரும் பிள்ளையார் திருவாக்கிலும் காண்க.

* “பண்டேயன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்றே

கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறுதே - மண்டலத்தோர்

புள்வாய் பிளந்த புயலே வுணைக்கச்சிக்

கள்வாவென் றேதுவதென் கண்டு”

(பிள்ளைப்பொருமானாயங்கார்)

(கருநிறமுடையவன் என்ற பொருளில் இந்தத்தலத்து திருமாலுக்குக் கள்வன் என்னும் திருநாமம் வழங்கப்படுகின்றது.)

என்னுதே - ஆட்கொள்ளப்படுவதற்குத் தகுதியின்மையாகிய இக்குறைபாடுகளால். **கள்ளன்** - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **வள்ளல் என் மனத்தே வரவர வந்து ஒழிந்தான்** - **வள்ளல்** - தகுதிபாராது கடியன் கலதி” என்ற தகுதியின்மை கருதாது வழங்குவதால் வள்ளல் என்றார். **என் மனத்தே** - அவன் எழுந்தருளத் தகுதியற்ற தீக்குணங்கள் நிறைந்த என் உள்ளத்தில் **வரவர** - சிறுகச்சிறுக; மெதுவாக. **இச்சொல்** இப்பொருளில் வருவதை;

“அந்தரியா கந்தன்னை முத்திசா தனமா

வறைந்திடுவ ரதுதானு மாண்மசத்தி யாகுங்
கந்தமலர் புகையொளிமஞ் சனமமுது முதலாக்
கண்டனவெ லாமனத்தாற் கருதிக் கொண்டு
சிந்தைதனி லர்ச்சிக்கச் சிவனைஞா னத்தாற்
சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க
வந்திடுமவ் வொளிபோல மருவியர னுளத்தே
வரவரவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே.”

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூ9. அ3. செய்10)

என்றதிற் காண்க.

வந்து ஒழிந்தான் - வந்தே விட்டான் **ஒழிந்தான்** - துணைவினை. **ஒழி-** தேற்றம் குறிக்கும் துணிவுப் பொருள் விசுதி என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

உள்ளத்து உறுதுயர் எல்லாம் - **உள்ளத்து உறுதுயர்** - துன்பங்கள் தம் ஆற்றலைக் காட்டும் இடம் உள்ளம். ஆதலின் அங்குப் பொருந்திய துயர் என்றார். **உறுதல்** - பொருந்துதல். **துயர்** - துயருக்குக் காரணமாகிய தீக்குணங்கள். **எல்லாம்** - துன்பம் சிறிது மீதமிருந்தாலும் முளைத்துக்கிளைத்துப் படர்ந்துவிடும். ஆதலின் அது வினையெச்சம் பகையெச்சம் தீயெச்சம் போல முற்றிலும் அழிக்கப்பட வேண்டுவது என்பார் **எல்லாம்** - என்றார். **எல்லாம்** - முற்றிலும். **உள்ளத்துயரொன்றொழியா** - என்பது சீகாழிக் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **தெள்ளும் கழலுக்கே** - **தெள்ளும்** - கொழித்து.

துயரும் அதற்குக் காரணமாகிய தீக்குணங்களையும் பிரித்து எடுத்துக் கழிக்கின்ற.

ஊதாய் - தகுதியின்மையைப் பாராட்டாது என்மனத்தே மெள்ள மெள்ள வந்து எழுந்தருளிய பேரருள் நினைந்து நான் அவனுக்கு அடிமையானதன் அறிகுறியாக முரல்வாயாக.

234 பூமே லயனொடு மாலும் புகலரிதென்
 றேமாறி நிற்க அடியே னிறுமாக்க
 நாய்மேற் றவிசிட்டு நன்றூப் பொருட்படுத்த
 தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ

20

(இ-ள்)

அரசவண்டே; நான் முகனொடு திருமாலும், முடியையும் அடியையும் கண்டோம் என்று கூற இயலாது என்று ஏமாற்ற முற்றுத் தோற்று நிற்கவும், அடியேன் பெருமிதம் கொள்ளவும், யானேயின்மேல் அமைக்கும் இருக்கையை நாயின் மேல் அமைத்தது போலச், சான்றோர்கள் மதிக்கும் படி என்னை; நன்றாக மெய்யிற் பொருந்தச் செய்த எரி போன்ற திருமேனிவண்ணம் உடையவன் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பூமேல் அயனொடுமாலும் புகல் அரிது என்று - பூமேல் அயன் திருமாலின் உந்திக் கமலத்தில் அமர்ந்துள்ள நான்முகன். ஒடு - எண்ணுப்பொருட்டு. **மாலும்** - பூமேல் அயன் என்றதால், பாம்பணமேல் பள்ளிகொண்டுள்ள திருமாலும் என்க. உலகைப் படைத்தவன் நான்முகன் அவனைப் படைத்தவன் திருமால் என்பது திருமாலுக்குச் சிறப்பாகும். **புகல் அரிது** - சொல்லுவதற்கும் அரிது என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. எனவே, சென்று காணவோ அடையவோ இயலாதது என்பது கூறல் வேண்டா. **என்று** - என்றுதோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு.

ஏமாறி நிற்க - ஏமம் - இன்பம், இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

“ தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைக லெய்தின்று லுலகே ”

(குறுந்தொகை-கடவுள்வாழ்த்து)

என்பதிற் காண்க. மாறீ இன்பத்தால் செருக்குற்று நின்ற அந்த நிலை மாறித் துன்புற்று நிற்க எனலுமாம். நிற்க - செருக்கு இருந்தவரையும் முடியும் அடியும் காணமுயன்று அம்முயற்சியில் தோல்வியுற்றறதால் செருக்கு ஒழிந்து செயலற்று நிற்க; என்றவாறு.

அடியேன் இறுமாக்க - அடியேன் - திருவடிக்கு அடிமையாகி விட்டதால் தன்முனைப்பு ஒழித்து என்னை ஆட்கொண்டவனே என்னை இயக்குபவன் என்று இருந்த நான். **இறுமாக்க** - பெருமிதம் கொள்ள இந்த நிலையை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“இறுமாந் திருப்பன் கொலோ - ஈசன்
பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்
சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங்
கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-9-92)

எனவரும் நம் அரசுகள் திருவாக்கிலும் காண்க. முன்னம் அருளிய 14-ம் திருப்பாட்டும் நினைக.

நாய் மேல்தவிக் இட்டு - நாய், இழிந்த சிறிய விலங்கு. நாயின் இழிவு பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் “நாய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **தவிக்** மெத்தையாகிய இருக்கை. ஈண்டு களிற்றின் மேல் இடும் மெத்தையுடன் கூடிய அம்பாரியைக் குறித்து நின்றது. மிக உயர்ந்தவர்களும் உரிய ஆற்றல் உள்ளவர்களுமாகிய சான்றோர்களுக்குச் செய்யும் சிறப்பை

மிக இழிந்தவர்களும் அச்சிறப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றலற்றவர்களுமான சிறியோர்க்குச் செய்தலைக் குறித்தவாறு.

ஈண்டுப் பேரூர்ப்புராணத்தில் வரும் நிகழ்ச்சி ஒன்று நினைத்ததும். ஒருமுறை நான்முகன் தன் படைப்புத் தொழிலி ஈடுபட்டிருந்த சமயம் சிறிது கண்ணயர்ந்துவிட்டான். படைப்புத் தொழில் நின்றுவிட்டது. அவனுக்கு அது சிறிது நேரமேயாயினும் பூவுலகக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாயிற்று. அமரர்கள் அனைவரும் தேவேந்திரன் தலைமையில் சென்று திருமாலிடம் முறையிட்டனர். திருமால் காமதேனுவைப் படைக்கும் தொழிலைக் கைக்கொள்ளப் பணித்தான். நான்முகன் பெருமையையும் படைக்கும் தொழிலின் உயர்வையும்; தன் சிறுமையையும் ஆற்றலின்மையையும் மனங்கொண்ட காமதேனு திருமலை வணங்கி, “இது யானேமேல் இடும் அம்பாரியைப் பூனைமேலிடுவதை ஒக்கும்” என்று முறையிடுகின்றது. யானே மிகவும் வலிமையுள்ள பெரிய விலங்கு, அதன் மேலிடும் அம்பாரியுடன் கூடிய இருக்கை மிகவும் கனமுள்ளது. யானையைப் படுக்கப் பணிந்து ஒருவருக்கு மேற்பட்ட பாகர்கள் சேர்ந்து அம்பாரியைத் தூக்கி அதன் மேல் வைப்பர். அதனை மிகச்சிறியதும் வலிமை குறைந்ததுமாகிய பூனைமேல் அமைப்பின் அதன் கனம் தாங்காமல் பூனையே இறந்துவிடும். படைப்புத் தொழிலைத் தாங்கள் என்மேல் சுமத்துவது அத்தகைய ஒன்று என்றது. புராணப் பாடல் வருவமாறு.

“யானேமே லிடுமெழிற் பரும மில்லுறை
பூனைமே லிடுவது புகன்ற தொக்குமால்
காணுலா மலர்வரு கடவுள் செய்தொழில்
தேனுவா லாமெனச் செப்பு கின்றதே”

(பேரூர்ப்புராணம், காமதேனு வழிபடுபடலம் 13)

திருப்பெருந்துறையில் கூடியிருந்த அடியவர்கள் உன்னால் “நன்றுப் பொருட்படுத்தத்” தகுதியுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு நீ அருள் செய்தது “யானே மேல் தவிசிட்டதை ஒக்கும்” அவர்கள் கூட்டம் யானைகளின் கூட்டமாகும். என்னை நீ நன்றாகப் பொருட்படுத்து ஆட்கொண்டது நாயின் மேல் தவிசிட்டு அதனை அவ்வியானைகளின் கூட்டத்தில் சேரத் தகுதியாக்கியதை ஒக்கும் என்று விளக்குவர் கவியரசு அவர்கள்.

இனி, இவ்வுவமையின் உள்ளுறை மெய்ப்பொருள் பற்றி ஆய்வாம்.

திருவைந்தெழுத்தின் வகைகள் பற்றி முன்னம் சிவபுராணத் தொடக்கத்தில் “நமச்சிவாய” என்றதன் கீழ் விளக்கினும். அவற்றுள் அதிகுக்கும் ஐந்தெழுத்து “சிவயசிவ” என்பதும் கண்டாம். இஃது ஐந்தெழுந்து என வழங்கப்படினும் உண்மையில் “சிவய” என்ற மூன்றெழுத்துக்களே உள்ளன. இவற்றுள், “சி” கரம் சிவத்துக்கும் “வ” கரம் அருட்சத்திக்கும் “ய” கரம் ஆன்மாவுக்கும் சின்னங்களாக நிற்பவை என்பனவும் நாம் முன்பறிந்தனவே. ஆன்மா, நின்மல துரியாதீதத்தில் சிவானந்தத்தை நுகருங்கால் “ய” கரமாகிய தன் இருப்பை உணர்வதில்லை. “வ” கரம் “சி” கரத்துடன் கலந்து அதன் இருப்புக்கு ஆதாரமாக நிற்கின்றது. இப்பொழுது அது சிவாசனமாயிற்று. அந்த இருக்கையில் எழுந்தருளியுள்ள “சி” கரத்துக்குத் தனி உருவும் கிடையாது. இதனுடன் ஒடுங்கிய திருவருளே “சி” கர வடிவமாக நிற்கின்றது. இப்பொழுது அது சிவமூர்த்தியாயிற்று. அம்மூர்த்தத்துள் எழுந்தருளியுள்ள “சி” கரத்தின் வாச்சியப் பொருளாகிய சிவபெருமானே மூர்த்திமானாக நின்று “ய” கரத்துக்குச் சிவானந்தம் நுகரத்தருகின்றான். சீவன் முத்தனாகிய “ய” கரம் இந்நிலையினின்றும் வழுவி உலக நினைவுக்கு வரும்பொழுது முன்பு உலகப் பொருள்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பினால் மீண்டும் அவற்றைப் பற்றும். இதனை; “இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்பு தின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்கும் . . .” (சிவஞான போதம் 9-ம் சூத்திரம் மூன்றாம் அதிகரணம் ஏது)

“வேம்பு தின்ற புழு அதனை நீத்துக் கரும்பினிற் றலைப்பட்டு அதன்சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சி வயத்தான் முன்னர்த் தான் நோக்கிய வேம்பின் சுவையை நோக்கி நிற்குமாறுபோல, மேலை அதிகரணங்களிற் கூறிப்போந்த சாதனங்களைச் செய்து முற்றிய ஆன்மாக்களுக்கு அச்சாதனங்களான் ஞானம் விளங்கி நேயம் காட்சிப்பட்ட விடத்தும் பயிற்சி வயத்தான் முன்னர் தான் நோக்கிய பாசத்தை நோக்கி நிற்கும்.” . . . (சிவஞானமாபாடியம்) என்பவற்றிற் காண்க.

நாய், தான் கான்ற சோற்றையே மீண்டும் விரும்பி உண்பது. ஈண்டு ஆன்மா, தான் நுகர்ந்து, உவர்த்துக் கழித்த உலக இன்பங்களையே மீண்டும் விரும்பி நுகர்தலின், நம் அடிகள் தம்மை அவ்வான்மாவாகிய **நாய்** என்றார். உரிய சாதனங்களால் ஆன்மாவுக்கு ஞானம் நல்கி ஞேயம் காட்சிபடச் செய்தலை “**நாய் மேல்தவிசு இடுதல்**” என்றார். 32-ம் திருப்பாடலில்

“நாயினுக்குத் தவிசிட்டு” என்றது வேறு. அதன் விளக்கம் ஆண்டுக் காண்க.

நன்றும் பொருட்படுத்த - நன்று - “நன்றாக” என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. **பொருள்** - மெய். **படுத்த** - பொருந்தச் செய்த. மெய்ப் பொருளாகிய பதியுடன் ஒன்றிச் சிவோகம்பாவனை வரச்செய்த. நன்று ஆக வைத்து; அஃதாவது நன்மை உண்டாகும்படி திருப்பெருந்துறையில் அடியார்கள் கூட்டத்தில் அவர்கள் மதிக்கும்படி இருக்கச் செய்து - எனலுமாம் **பொருட்படுத்து** - மதிக்கச் செய்து. இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை முன்னம் சிவபுராணம் 72-ல் “துன்னிருள்” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 73-ம் திருப்பாடலில் காண்க.

தீமேனியான் - நெருப்பின் வண்ணமுள்ள வடிவினன். அவ்வடிவத்தை அவனுக்கு நல்கியவன் அம்பிகை. அது சிவமூர்த்தம், **மேனியான்** - மூர்த்திமானாகிய சிவபெருமான். இதனையே சிவலிங்கமாகச் சைவர்கள் அந்தரியாக பூசையில் வழிபடுகின்றனர். அந்த நெருப்பு அஞ்ஞான இருளை ஒட்டி வழிபடுவதால் வினைகளை எரிப்பதாகும் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.*

ஊதாய் - ஊதுதல் “நன்றும் பொருட்படுத்த அருளிப் பாட்டை நன்றியால் நினைந்து என்க.

தொகுப்புரை :

மனமாகிய அரசவண்டே; ஆனூர்தியனாகிய நம் சிவபெருமான்; நான்முகனும் தேவேந்திரனும் கலைமகளும் திருமாலும் நான்மறைகளும்

* “வணங்கும் பெருந்தொண்டர் நெஞ்சாகிய

மாடத்தின் மீதுன் மலர்ப்பதமாம்

இணங்கும் பெருந்தீப மிருளோட்டியே

எரிகின்ற போழ்தெண்ணி லாத்தீவினைக்

கணங்கொண்ட லிட்டிற்குழாம் வீழ்த்துறியம்

கரிந்தே யழிந்தே யொழிந்தேகுமால்

மணங்கொண்ட வேகம்பர் செம்பாகமாய்

வாழ்கின்ற காமத் திருக்கண்ணியே”

(முக பஞ்சசதி - பாதாரவிந்தசதகம் 79)

(மொழிபெயர்ப்பு - கவியரசு அவர்கள்)

செங்கதிரோனும் கண்டறியாதவன். ஓடேந்திப் பலிதிரியும் அவன் என்னை ஆட்கொண்டிலனாகில் நான் உய்ந்திருக்கேன். நீ பல மலர்களிற்சென்று சிறிது சிறிதாகத் தேனுண்ணாமல், எப்பொழுதும் இன்பத்தேன் பொழியும் அவனை அடைவாயாக. அவன், அன்பின் உச்ச எல்லையாகி அன்பு என்றே பெயர் பெற்ற கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பை நுகர்ந்தபின், அன்பில்லாரிற் கடையனாகிய என்னையும் ஆட்கொண்டவன். கடவுள் அல்லாரை முழுமுதற் கடவுள் என்று பிதற்றும் இவ்வுலகரிடையே, என் பற்றுக்கள் ஒழிய நான் பற்றியுள்ள முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமானே, உலகியற் பொருள்களை நிலையான செல்வமாகக் கருதும் உலக மக்களுடன் இருந்த என்மன மயக்கத்தைத் தெளிவித்தவன். சிறிது தியானம் செய்யினும் நெஞ்சில் அமுதமாக ஊற்றெடுக்கும் அவனை நான் எவ்விதம் மறப்பேன்? அவனுக்கு ஆளாகாக் கீழ்மக்களை நான் மதியேன். நான் அவனுக்கு வழிவழி அடிமை. அவன், என் பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமான திரிபுணர்வை அறுத்தவன். என்னை உலகியலில் உழலா வண்ணம் அடிமை கொண்டவன். என் தீய இயல்புகளை மாற்றி என்னை ஆட்கொண்டான். என்னைத் தன் புகழ்களைப் பாடும்படி செய்தான். அவனிடம் எனக்கு அன்பின்மை கண்டும் உலகறிய என்னை ஆட்கொண்டான். அவன் அந்தணக்கோலத்தில் வந்து என்னை ஆட்கொள்ளாது ஒதுக்கி இருப்பின், நான் எங்கேயோ போயிருப்பேன். நான் தியானம் செய்யத் தொடங்கிய உடனே, அவன் என் உள்ளத்தில் எழுந்தருளி இன்பம் தருபவன். நிலையற்ற உலகப்பொருள்களை நிலையான செல்வங்களாகக் கருதி இருந்த என்னை, உய்வித்த அவன் மிகவும் பழமையான மாதொருபாக மூர்த்தமாக உள்ளவன். அவன் என் குறைகளைப் பொருட்படுத்தாது மெள்ள மெள்ள வந்து என் நெஞ்சில் கோயில் கொண்டான். நான்முகனும் திருமாலும் அவனைக் காண முயன்று தோற்று ஏமாற்றமுற்று நிற்க; இழிந்த என்னை மதித்து மெய்ப்பொருளில் பொருந்தச் செய்தான். இவ்வருளிப்பாடுகளை எல்லாம் நினைத்து நீ அவன் திருவடிகளின் மாட்டே சென்று முரல்வாயாக

தலவிசேடம்:

தில்லை - முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் உரைத்தவை காண்க.

11. திருத்தெள்ளேணம்

தில்லையில் அருளியது
(சிவனோடடைவு)

ஏணம் என்ற சொல்லுக்குச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதியில் (LEXICON) “**மான்**” என்று பொருள் காணப்படுகின்றது. அதற்குப் பிங்கல நிகண்டு ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. “**கொட்டாமோ**” எனவருதலின்; ஈண்டு “**ஏணம்**” என்பது பொருளாகுபெயராக மான்தோலையுணர்த்தி, அதன்பின் அத்தோலாலான இசைக்கருவியை உணர்த்தி நின்றது. பேரிகை, முரசு, பறை முதலிய தோற்கருவிகள், போர் வேட்டை முதலியவற்றுக்குப் புறப்படுங் காலத்தில் பேரொலி கிளம்ப முழக்கப்படுவன. அவற்றினும் மெல்லிய தோல்களாலான முழவு முதலியன இசையரங்குகளில் மெல்லொலி பரப்புவன. அவற்றினும் மெல்லிய மான் தோல், உடும்புத் தோல் முதலியவற்றால் அமைக்கப்பட்ட ஒருகண்ணுள்ள “**படகம்**” கஞ்சிரா முதலியன மேலும் மெல்லிய இசைபரப்புவனவாம். மான் தோல்களுக்கும் மிகவும் மென்மையானதும் விலையுயர்ந்ததுமான கத்தூரி மான்களின் தோல்களாலான “**படகம்**”, செல்வச் செழிப்புள்ள உயர்குடிமகளிர் எளிதில் எடுத்து இயக்கும் வகையில் சிறிதாகவும் கனம் குறைந்ததாகவும் உள்ளது. அதனையே ஈண்டுக் கொள்க. “**தெள்**” என்பது தெளிந்த என்ற பொருளில், ஏனைய தோற்கருவிகளின் ஒலிகளினும் மென்மையால் உயர்ந்து தெளிவான ஒலி நல்கும் கருவி, என்ற பொருளில் வந்தது. சிவபரஞ்சடரின் புகழ்களை இசைத்தலின் “**திரு**” என்னும் அடைபுணர்த்தார்.

நம் அடிகள் தில்லையில் தங்கியிருந்து தவமுயன்ற காலத்தில், இளமகளிர் படக முழக்குடன் உலகியற் பொருள்களை அமைத்து இசைப்பாடல் களாகப்பாடி விளையாடுதலைக்கண்டார். சிவபெருமானின் பொருள்சேர் புகழ்களைப்பாடற் பொருள்களாக அமைத்துப் படக ஒலியுடன் ஒன்றி இசை பாடும் வகையில் இப்பகுதியிற் காணும் பாடல்களை அருளிச்செய்தார்.

“**திருக்கோத்தம்பி**” கண்டத்தை மட்டும் கருவியாகக் கொண்டு பாட அமைந்தது. அடியார்க்கு நல்லார், தம் சிலப்பதிகார உரையில் **அறிவனார்** எழுதிய பஞ்சமரபு என்ற நூலை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அது 1.தோற்கருவி,

2.துளைக்கருவி, 3.நரம்புக்கருவி, 4.கஞ்சக்கருவி, 5.மிடற்றுக்கருவி என்பனவற்றின் மரபுகளும் நூல். அதையடுத்துக் குரலிசையுடனும் தாளத்துடனும் ஒன்றும் முழவிசையும் கொண்டு பாடும் வகையில் இப்பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்பகுதிக்குச் “சிவனோடடைவு” எனக்கருத்துரை கண்டனர் நம்முன்னோர். திருக்கோத்தும்பியின் கருத்துரையாகிய “சிவனோடைக்கியம்” என்றதன் பொருளை ஈண்டும் பொருந்தும்.

சிவனோடடையச் செலவு - என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“பொன்னார்மெய் யண்ணலரும் போதவின்ப மேமிகுந்து
தென்னுதென் னுவெனவே தெள்ளேணம் கொட்டியதாம்”

என்பது திருப்பெருந்துறைப்புராணம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

235. திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநா மறியவோ ரந்தணனா யாண்டு கொண்டான்
ஒரு நாம மோருருவ மொன்று மிலாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

க

(இ-ள்)

திருமாலும் பன்றி வடிவம் கொண்டு கீழே அகழ்ந்து சென்றும் உணர இயலாத திருமிக்க அடிகளின் வடிவத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, ஒப்பற்ற மறையவன் வடிவு கொண்டு வந்து, எம்மை அடியவனாகக் கொண்டவன் சிவபெருமான்; தனக்கென ஒரு பெயரும் வடிவமும் சிறிதும் இல்லாத அவனுக்கு, எண்ணற்ற திருப்பெயர்கள் இட்டு, அவன் புகழ்களை இசைத்துப்பாடி, நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று உணராத் திருவடியை -
திருமாலும் - பெருந்தவமும், பேரறிவும், பேராற்றலும் கொண்ட திருமாலும்.
உம்மை உயர்வு சிறப்பு. பன்றியாய், சென்றும் - இழிந்த ஏனமாய்ச்

சென்று பலகாலம் முயன்று அகழ்ந்து தேடி, **சென்றும்** - என உம்மையை ஈண்டும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. **உணரர** - உடல் முயற்சியால் அகழ்ந்து சென்று காணலும்; அறிவு முயற்சியால் சிந்தித்து அறிதலும் இயலாமை மட்டுமன்றி உள்ளத்தாலும் உணர இயலாது என்றவாறு. **திரு** - வீடு பேரூகிய செல்வத்தில் செலுத்தும். **அடியை** - திருவருளின் உருவகமான தாள்களை. **உருநாம் அறிய** - “**திருவடியை உரு அறிய**” என்பதில் இரண்டனுருபு ஆகும் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த உருபு மயக்கம். **உரு** - என்பதன் பின் உருவை என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. திருவடியினது உருவை நாம் அறிய என்றவாறு. திருமாலும் அறியாத நிலை இறைவனது சொருப இலக்கணம். அத்திருவடிகளை நாம். அறியும் பொருட்டு அவன் உருத்தாங்கி வந்தான். இஃது அவனது தடத்த இலக்கணம். **உரு** - வடிவம். திருவடிகளின் வடிவங்களும் அவற்றின் வழி அவனது முழு வடிவமாகிய அந்தணக் கோலமும் நாம் அறியும்படி வந்தான் என்றவாறு. **நாம்** - நாயிற் கடைப்பட்ட நாம் என இசையெச்சம் வருவித்து உரைக்க. **அறிய** - உணர்தல் அகக் கருவியின் செயலும் அறிதல் புறக்கருவியின் செயலுமாம். மிக உயர்ந்தவனாகிய திருமால் பன்றி வடிவெடுத்துக் கீழே அகழ்ந்து சென்றும் உணர முடியாத திருவடிகளை மிக இழிந்த நாம் ஒரு முயற்சியும் இன்றி இருந்த இடத்திலேயே அறிந்து கொள்ளும்படி - என்றவாறு.

ஓர்அந்தணனாய் ஆண்டு கொண்டான்:- ஓர் - ஒப்பற்ற. இறைவனுக்கு நிகராகக் கூறக் கூடியவர் ஒருவருமில்ர் என்பது நினைக. **அந்தணனாய்** - அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்தியவனாக. திருக்குறள் 30 உரையில் பரிமேலழகர்.

“அந்தணர் என்பது அழகிய தட்பத்தினை
யுடையாரென ஏதுப்பெயராகலின், அஃது
அவ்வருளுடையார் மேலன்றிச் செல்லா
தென்பது கருத்து” என்று விளக்குவது நினைக.

இது நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் இறைவனைக் கண்ட மறையவன் கோலம். திருமால் தேடிச் சென்ற போது வெம்மை பொழியும் பேரொளிப் பிழம்பாகி அணுகவும் முடியாதவண்ணம் நின்றவன், அழகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய அந்தண வடிவில் நம்மை நாடி வந்தான் என்க. இவ்வந்தணமை அவனது பேரருளால் வந்தது. **ஆண்டு கொண்டான்** - நம்

தகுதியின்மையைப் பொருட்படுத்தாது அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இலாற்கு: அவன் தாங்கிய பேரொளிப் பிழம்பின் வடிவமோ அன்றி அந்தணவடிவமோ அவன் இயல்பான வடிவன்று. பிரகிருதியாலாகிய பொருளுக்கு ஒன்றை மற்றொன்றின்றும் பிரித்து அறிவதற்குப் பெயரிடுவர். அஃது ஈண்டு **நாமம்** எனப்பட்டது. **ஓர் உருவம்** - பிரகிருதியாலாகிய ஏதேனும் ஒரு வடிவம். பெயரும் வடிவமும் இல்லாதவன் என்றதால், அவற்றுக்குரிய தொழிலும் இல்லாதவன் என்பது பெற்றும்; **ஒன்றும்** - சிறிதும். இதற்கு முக்குணங்களில் ஒன்றும் இல்லாதவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

“நிற்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா நந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ - னற்புதம்போ
லான வறிவா யளவிறந்து தோன்றானோ
வானே முதல்களையின் வந்து.”

(சிவஞான போதம்,

சூ9. அ.தி. 2 உதாரணச் செய்யுள்)

என்பது காண்க.

அசுத்தப் பிரபஞ்சம் முக்குணவடிவமானது. அவற்றால் அளவிட்டு அறியப் படுவானல்லன். ஆதலின் நிற்குணன் என்றவாறு.

இவ்வாறு பிரகிருதியாகிய உடம்பும் பெயரும் தொழிலும், குணங்களும் இல்லாதவனுய் பிரகிருதி தத்துவங்களை இயக்கி ஆள்தலின் அவனை அப்பிராகிருதன் என்பர் வடநூலார். இஃதும் கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. **இலாற்கு** - இல்லாத சிவ பெருமானுக்கு.

ஆயிரம் திருநாமம்பாடி - ஆயிரம் - ஈண்டு எண்ணற்ற என்ற பொருளில் வந்தது. சைவ சமயம் மட்டுமன்றி ஏனைய நெறியினரும் அநாதி காலமாகவே இறைவனைக் குறிப்பிடவும் துதிக்கவும் கொண்ட பெயர்கள் எண்ணற்றவை. அவை அனைத்தும் முழுமுதற்பொருளாக உள்ள அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அருள் பாலிக்கப்படுவன. ஆதலின் எண்ணற்றவையாயின ஈண்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்

“புண்ணியமு நன்னெறியு மாவ தெல்லாம்
 நெஞ்சமே யிதுகண்டாய் பொருந்தக் கேண்
 நுண்ணியவெண் ணுரல்கிடந்த மார்பா வென்றும்
 நுந்தாத வொண்குடரே யென்று நாளும்
 விண்ணியங்கு தேவர்களும் வேத நான்கும்
 விரைமலர்மே னான்முகனு மாலுங் கூடி
 எண்ணரிய திருநாம முடையா யென்றும்
 எழிலாரு ராவென்றே யேத்தா நில்லே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-31-4)

எனவரும் நம் அரசுகள் திருவாக்கும் நினைக.*

திருநாமம் - வீடு பேருகிய செல்வத்தை நல்கும் பெயர். இறைவன் பெயரை இடைவிடாது இசைத்துப்பரவுதல் வீடு பேற்றை நோக்கி ஆன்மாவை உய்ப்பதாகும். **பாடி** - சொல்லி வழிபடல் சொல்லுவோருக்கு மட்டுமே பயன்தரும். இசையால் பாடி வழித்துதல் சொல்லுவோர் நெஞ்சை மட்டுமன்றி அண்மையிலும் தொலைவிலும் செவி மடுப்போர் உள்ளங்களையும் குழைவித்து இறைவன் எழுந்தருளத் தகுதியாக்கும். இறைவனும் இசைக்கு உருகுவன் என்பதை மூவர் பெருமக்கள் முதலியோர் வரலாறுகளாலறிக.

ஈண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

“சீருடை யாரடி யார்கள்
 சேடரொப் பார்க்கடை சேரும்
 நீருடை யார்பொடிப் பூசு
 நினைப்புடை யார்விரி கொன்றைக்
 தாருடை யார்விடை யூர்வார்
 தலைவரைந் நூற்றுப்பத் தாய
 பேருடை யார்பெரு மானார்
 பெரும்புலி யூர்பிரி யாரே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-67-9)

என்றது காண்க. முன்னம் சிவபுராணம் 18-உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை

*“6 under various sacred names adored”

- Alexander Pope.

6-97-10 ; போற்றித் திருவகவல் 198 - உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை
6-54-8 பாடல்களையும் நினைக.

மேலும்

“சிவபெருமானே பரப்பிரமஸ்வரூபி; அவரே
சகல ரூபி யாதலின் குணஸ்வரூபியாயும், நிர்குண
ஸ்வரூபி யாகவும் இருக்கின்றார், நிர்குண
ஸ்வரூபி யாகையால் அச்சிவபெருமானுக்கு
உருவமில்லாத இலிங்க வடிவ முண்டாயது.
குணஸ்வரூபி யாகையால் உருவத்துடன் கூடிய
விக்கிரக வடிவம் உண்டாயது. குண நிர்குணஸ்வரூபி
யாகையால் பரமான பரப்பிரமம் என்று பெயர்.
பிறதேவர்களுக்கு, ஜீவத்துவ மாத்திரமாதலின்
விக்கிரக ரூபமாக மாத்திரமே பூஜிக்கப்பட
வேண்டுமென்பது சகலசுருதி சம்மதம்” (சிவமகாபுராணம்,
வித்யே அத்தியாயம் - 3)

என்பதும் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

கொட்டாமோர - பாடலைப்பாடும் பொழுது தாள அமைதிபெற
குரலிசையுடன் படகத்தையும் ஒலித்து வந்து. குரலிசை முழக்கிப் பின்னர்
பாடல் முழுவதையும் படகத்தில் முழக்கிக்காட்டுவர். இஃது இசையரங்குகளில்
நடைமுறை. அவ்வாறு ஈண்டும் பாடல் முழுவதையும் படகத்தில் முழக்கிக்
காட்டினர் என்க. “கொட்டுவாம்” என்பதில் முதனிலையிற்று உகரமும்,
இடைநிலை வகரமும் தொகுத்தலாயின. ஓகாரம் அசை நிலை.
இனிவருமிடங்களிலும் இவ்வாறே கொள்க.

முரசு கொட்டுதல் வினை நிறைவில் எய்திய வெற்றிக்கும் அறிகுறியாகும்.
ஈண்டு, இறைவனை எய்தி அவனுடன் ஐக்கியமாதல் குறிக்கோள். அதற்கான
சாதனம் அவன் திருநாமங்களை இசையால் பரவுதல். அம்முயற்சியில்
வெற்றிபெற்றதன் அறிகுறியாக ஈண்டு, தெள்ளேணம் கொட்டல் கூறப்பட்டது.
இதனால் இப்பகுதியில் நுதலிய “சிவனோடடைவு” பெற்றும். இப்பகுதியில்
வரும் ஏனைய பாடல்களிலும் இவ்வாறே கொள்க.

236. திருவார் பெருந்துறை மேயபிரா னென்பிறவிக்
கருவே ரறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை
அருவா யுருவமு மாயபிரா னவன் மருவுந்
திருவாரூரைப் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 2

(இ-ள்)

செல்வம் நிறைந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் விருப்புடன் எழுந்தருளிய சிவபெருமான்; என் பிறவிக்குக் காரணமாக இருந்த வேரை அறுத்த பின்னர் அவனைத் தவிரப் பிறர் யாரையும் மதித்ததில்லை; அருவமாய் உருவமும் கொண்ட பெருமானாகிய அவன் எழுந்தருளியுள்ள திருவாரூர்ப்பதியை இசையால் வழுத்தி, நாம் முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

திருஆர் பெருந்துறை மேய பிரான் - திரு - வீடுபேருகிய செல்வம். **ஆர்** - நிறைந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் பெரும் எண்ணிக்கையில் சீவன் முத்தர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் நின்மல துரியா தீதத்தில் நின்று இப்பிறவியிலேயே வீட்டின்பம் நுகர்கின்றனர். பலர் அங்ஙனம் நுகர்வதால் அத்திரு நிறைந்துள்ளது.

ஆர் - ஆர்த்து எனக் கொண்டு திருமகளை வேறு எங்கும் செல்லாமல் தன்பால்கட்டிவைத்துள்ள பெருந்துறை எனலுமாம்.*

உலகியல் செல்வம் நிலையில்லாதது. அது நிலைத்து நிற்கக் கட்டிவைத்தல் வேண்டும். ஆனால் வீட்டின்பமும் அவ்வாறே எனின். பரமுத்தியில் பெறும்

*பொறைக்க யிற்றிற் புகழையின் சொல்லெனும்

விறற்க யிற்றின் விருந்தைக் குரவர்சொன்

மறைக்க யிற்றின் மனத்தைத் திருவைநல்

லறக்க யிற்றி னைசப்பவ ரெங்குமே

(- பிரபுலிங்கலீலை - மாயையினுற்பத்திகதி 4)

பருவத்தோ டொட்ட வொழுக் றிருவினைத்

தீராமையார்க்குங் கயிறு

(திருக்குறள் 482)

என்பதில் இச்சொல் இப்பொருளில் வருதல் காண்க.

இன்பமே நிலையானது. சீவன் முத்தர்கள் நின்மல தூரியா தீதத்தில் நிற்கும் பொழுது மட்டுமே வீட்டின்பம் நுகர்வர். கீழவத்தைகளுக்கு இறங்கி வருங்கால் அவ்வின்பம் கிட்டுவதில்லை. நின்மல சாக்கிரத்தில் நிற்புழி உலகியலில் ஈர்க்கப் பெற்று மீண்டும் உலகச் செயல்களில் ஈடுபடுவர். அப்பொழுது வாசனாமலம் முழு அளவில் வளர்ந்து, அவர்களைப் பிறப்பிறப்பில் செலுத்தும். அப்பொழுது அவர்கள் முன் துய்த்த வீட்டின்பம் கிட்டாததாகச் சென்றுவிடும். அவ்வாறு செல்லாமல் அத்திருவைக் கட்டி வைக்கும் கயிறுகள் ஏனைய சீவன் முத்தர்கள் கூட்டமும், சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே கருதி வழிபடும் செய்கையுமாம்.

திரு - என்பதற்குப் பேரருள் என்று பொருள் கொண்டு, “**திருவார்**” என்பதை “**பெருந்துறை மேய பிரான்**” என்பதற்கு அடையாக்கிப் “**பேரருளை நாம் நிறைய நுகரும்படி செய்கின்ற பிரான்**” - எனலுமொன்று.

மேய - “**விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள**” என்பர் தேசிகரவர்கள். **வீரூப்பம்** - நம் அடிகளை ஆட் கொள்ளும் பொருட்டு மானிடச் சட்டை தாங்கி வந்ததும்; திருப்பெருந்துறையில் பொய்கைக் கரையில் வேறு அடியார்களுக்கு வீடுபேறு நல்கத் திருவுளம் பற்றியதுமாம்.

என் பிறவிக் கருவேர் அறுத்தபின்:- **கரு** - பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆசை. அஃதின்றேல் உயிர்கள் வினைகள் செய்வதில்லை; ஆகாமியம் ஏறு. பிராரத்தம் உடலுழாய்க்கழியும்; சஞ்சிதம் முன்பே திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொள்ளப்பட்ட போது சட்ச தீக்கையால் அழிந்தது. எனவே, வினைப்பயன் நுகர்த்தற்காகப் பிறவி இல்லையாயிற்று. ஒரு மரத்தை நிலமட்டமாக வெட்டி நீக்கினும் அதன் வேரினின்றும் புதிய மரம் தோன்றும்; வேரையும் அகழ்ந்து எடுத்து விட்டால் பின்னர் புதிய மரம் தோன்ற வழியில்லை. இவ்வாறு “**ஆசை**” ஆகாமியம் தோன்றக் காரணமாக நின்றவின் அதனைப் பிறவியின் “**கருவாகிய வேர்**” என்றார்.

யாவரையும் கண்டது இல்லை : **யாவரையும்** என உயர்திணையில் கூறினானேனும் அஃறிணைப் பொருள்களையும் கொண்டு “**எவற்றையும்**” என்று கூட்டிக்கொள்க. **யாவரையும்** என்றது திருமால் முதல் அரிமர்த்தன பாண்டியன் வரையுள்ள அதிகாரமும் செல்வமும் பெற்றுள்ளவர்களை.

அவர்களைக் கூறியதால் அவர்களால் வரும் விண்ணுலக ஆட்சிமுதல் பூவுலகச் செல்வம் முடிய உள்ள எவற்றையும் உடன்கொள்க.

கண்டது - என்பதற்குப் பார்த்தது என்று பொருள் கொண்டு, நான் சிவபெருமானை மட்டுமே காண்கின்றேன். ஏனைய உயர்திணை உயிர்களோ அஃதிணைப் பொருள்களோ எனக்கு கட்டிலுதல் இல்லை. அவை என் முன் நிற்பினும் சிவமாகவே தெரிகின்றன எனலுமாம். நின்மல துரியா தீதத்தில் நிற்கும் உயிர் திரிபுடியற்ற தியானத்தில் சிவபெருமான் காட்சி ஒன்று மட்டுமே கண்டு நிற்கும். தியானம் செய்யும் உயிர் தன் இருப்பையும் உணராது. இதுபற்றி முன்னம் “போற்றித் திருவகவல்” 150-ல் “கண்ணார் “அமுதக் கடல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அருவாய் உருவமும் ஆய மீரான்: அரு - சொருபநிலை, இதனை அகளம் என்பர். உரு - தடத்தநிலை. இதனைச் சகளம் என்பர். அரு, உரு என்றும் இரண்டுமேயன்றி அருவுருவம் கொள்க. **ஆய்** - என்றதனால் அவன் இயல்பாகவே வடிவமற்றவனோ அல்லது வடிவமுள்ளவனோ அருஉருவம் உள்ளவனோ அல்லன்; எல்லாமாய் நிற்பவன் என்பது பெற்றும். அவன் தன் பேரருளின் காரணமாக உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு ஞானிகளுக்காக “அரு”வும்; ஏனையோர்க்காக “உரு”வும் “ஆய்” வருகின்றான் என்க.

ஈண்டு;

உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலு முருவி றந்த
வருமேனி யதுவுங் கண்டோ மருவுரு வான போது
திருமேனி யுபயம் பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்று நந்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே.

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம். சூ1 - அ.1.0 செய் 55)

என்பது நிலைக.

அவன் மருவும் திரு ஆரூர் பாடி - மருவும் - எல்லாமாய் இருக்கும் நிலையினின்றும் இறங்கிப் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானாக அருவுருவ வடிவம் தாங்கி.

திரு ஆர் ஊர் : திருமகள் நிறைந்துள்ள ஊர்.

திரு ஆர் என்பதற்கு முன்னம் பெருந்துறைக்கு உரைத்தவை அனைத்தையும் கொள்க.

பாடி - இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள பதியைப் பாடல் அவனையே பாடுவதாகும் என்பதை மூவர் மொழிகளில் பல இடங்களில் காண்க.

திருவாரூர் - இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள மிகப்பழைமையான பதிகளில் ஒன்று திருவாரூர். இதுபற்றி முன்னம் 107-ம் திருப்பாடலில் “திருவாரூர் உறைவாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய திருமுறை (6-34-1)ப் பாடல் காண்க.

திருவாரூர் ஞானத்தைக் குறிக்கும். ஞானம் மட்டுமே ஆன்மாவுக்கு வீடுபேறு நல்கும். இவ்வுண்மையை முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் (73-74-ல்) “தேனமர் சோலைத் திருவாரூரில் ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும்” என்றருளிய பகுதிக்கான விளக்க உரையிற் காண்க.

“மேற்சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடா ஆகலான்” எனவரும் சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம் ஏது மொழிவதும் நினைக. இப்பகுதியின் கருத்து “சிவனோடடைவு” ஆதலின், அதற்கு இன்றியமையாத ஞானம் நல்கும் திருவாரூரைப் பாடப்பணித்தார்.

தலவிசேடம் :

திருவாரூர் கீர்த்தித்திருவகவல் 73-ல் “திருவாரூர்” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க.

237. அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டுலகமெல்லாம்
சிரிக்கும் திறம்பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ ந

(இ-ள்)

திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் அவர்களல்லாத ஏனைய தேவர்களுக்கும் தெரிந்து சொல்ல இயலாத வண்ணம் நின்ற சிவபெருமான், தானே நம்பால்

வலிய வந்து நம் மனத்தை உருக்கினான். அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு நம் தொண்டுகளை ஏற்றான்; என்று நாம் மொழிவன கேட்டு; உலக மக்கள் அனைவரும் நம்மை நகையாடும் நிலைமையைப் பாடல் பொருளாக இசைத்து நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

இப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும் : அரி - திருமால். தேவர்கள் அனைவரிலும் மிக அதிகத் தவம் புரிந்து அதன் பயனாக மிக உயர்ந்த பதவியாகிய காக்கும் தொழில் பெற்றவன். **பிரமன்** - நான்முகன். இவன் தவத்தாலும் பதவியாலும் திருமாலுக்குக் கீழும் ஏனைய தேவர்களுக்கு மேலும் உள்ளவன். ஆதலின் இவனை இடையில் வைத்தார். **அல்லாத தேவர்கள்** - திருமாலும் நான்முகனும் அல்லாத பிற தேவர்கள். இவர்கள் இந்திரனும் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுமாம். இவர்கள் அனைவரும் நிலவுலக மக்களாகிய நம்மை விட மிகுந்த பசுபண்ணியங்களைச் செய்தவர்கள். மேலான பதங்களிலும் உலகங்களிலும் உள்ளவர்கள். உம்மைகள் மூன்றும் எண்ணும்மைகள்.

தெரிக்கும் படித்து அன்றி நின்ற சிவம் - தெரித்தல் - தெரிவித்தல் என்பதன் மருஉ. தெரியும்படி நின்றல். காட்சி அளவையாலேயே தன் இருப்பை நிலை நாட்டல். உபலக்கணத்தால் நினைக்கும்படியும் அன்றி நின்றசிவம் என்பதும் கொள்க. இன்னதன்மையன் என்று முற்றும் உணர வகுத்துக் கூறல் எனலுமாம். குறித்தோன் கூற்றத் தெரித்துமொழி கிளவி. (தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம் சூத். 55) என்பதில் காண்க. **படித்து** - படி - நிலைமை. **படித்து** - நிலைமையை உடையது. **அன்றி** - அல்லாமல் நிலைமையை கூற இயலாமல்.

நின்ற சிவம் - நின்ற சிவபெருமான். எனவே இனி, நகையாடவுள்ள உலகமக்கள், சிவபரஞ்சுடரையும் அவனது முழுமுதற்றன்மையையும் ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் என்பது பெற்றும். **சிவம்** என்ற அவர்கள் கூறுதலின் அப்பதிப்பொருள் உயிர்களுக்கு மங்கலம் செய்வது என்பதையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டவராவர்.

வந்து நம்மை உருக்கும் பணி கொள்ளும் - வந்து - அத்துணை உயர்நிலையிலுள்ள திருமால், நான்முகன் ஏனைய தேவர்கள் தெரியவும் இயலாத சிவபெருமான் எளிய மண்ணுலக மக்களாகிய நம்பால் தானே வந்து.

ஈண்டு

(தானதன தான தானந்த தானந்த
தானதன தான தானந்த தானந்த
தானதன தான தானந்த தானந்த)

மூளும்கிணை சேர மேல்கொண்டி டாவைந்து
பூதவெகு வாய மாயங்கள் தானெஞ்சில்
மூடிநெறி நீதி ஏதுஞ்செ யாவஞ்சி

அதிபார

மோகநினை வான போகஞ்செய் வேனண்டர்
தேடவாரி தாய சூயங்க ளாய்நின்ற
மூலபர யோக மேல்கொண்டி டானின்ற

துளதாகி

நாளுமதி வேக கால் கொண்டு தீமண்ட
வாசியன லாடு போயொன்றி வானின்கண்
நாமமதி மீதி லாறுங்க லாவின்ப

அமுதாறல்

நாடியதன் மீது போய்நின்ற ஆனந்த
மேலைவெளி ஏறி நீயின்றி நானின்றி
நாடியினும் வேறு தானின்றி வாழ்கின்ற

தொருநாளே

காளவிட மூணி மாதங்கி வேதஞ்சொல்
பேதைநெடு நீலி பாதங்க ளால்வந்த
காலன் விழ மோது சாமுண்டி பாரம்பொ

டனல்வாய்

காதிமுதிர் வான மேதங்கி வாழ்வஞ்சி
ஆடல்விடை ஏறி பாகங்கு லாமங்கை
காளிநட மாடி நாளன்பர் தாம்வந்து

தொழுமாத்

வாளமுழு தாளு மோர்தண்டு ழாய் தங்கு
சோதிமணி மாள்ப மாலின்பி னாளின்சொல்
வாழுமுமை மாத ராள்மைந்த னேயெந்தை

இகையோனே

மாசிலடி யார்கள் வாழ்கின்ற ஊர்சென்று

தேடி - வினையாடி பேயங்க னேநின்று

வாழ்மயில் வீரனே செந்தில் வாழ்கின்ற

பெருமாளே

எனவரும் திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழை நினைக.

நம்மை - ஒன்றுக்கும் பற்றாத நம்மை.

உருக்கும் - இறைவன், நம் உள்ளத்தில் எழுந்தருளுதற்கு உள்ளம் தகுதிபெறல் வேண்டும். அஃது அவன் மாட்டுள்ள கழிபேரன்பால் நிகழ்வதாகும். அவ்வன்பு நம்மாட்டு இல்லை. எனவே கற்போலும் நம் நெஞ்சைத் தான் எழுந்தருளத் தகுதியாகும் வண்ணம் அவனே உருகச் செய்தான் என்றவாறு. **பணி கொள்ளும்** - நெஞ்சம் உருகிய பின் அவன் அதனுள் எழுந்தருளி நம்மை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டான். தலைவனாகிய அவனுக்கு நாம் செய்த தொண்டுகளை, அவற்றிலுள்ள குற்றங்களைப் பாராட்டாமல் ஏற்றுக் கொண்டான். உள்ளத்தை உருக்கியதும் பணி கொண்டதும் திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்டபோது நிகழ்ந்து முடிந்தவை. அவற்றை ஈண்டு எதிர்காலத்திற் கூறியது, திருப்பெருந்துறை நிகழ்ச்சியளவில் ஒழியாது, இத்தகைய அருட்செயல்கள் அவனுக்கு இயல்பாவன, எனவே, வருங்காலத்தும் நிகழவுள்ளன என்று உணர்த்தற்காம்.

என்பது கேட்டு - என்று நாம் கூறிவது உலகமக்களை நோக்கியன்று. இறைவன் அருளியல்புகளை எடுத்துக்கூறி அவனை வழத்தினோம். அத்துதிகளை உலக மக்கள் கேட்டனர். அவ்வாறு கேட்டு - என்றவாறு.

உலகம் எல்லாம் சிரிக்கும் திறம் - உலகம் எல்லாம் - மேலே “நின்ற சிவம்” என்றதன் கீழ்விளக்கியவாறு இவர்கள் சிவநெறியாளர். ஆகலின் உலகாயதர் முதலிய புறப்புறச் சமயத்தினரும், தருக்கம் முதல் பாஞ்சராத்திரர் முடியவுள்ள புறச்சமயத்தினரும். இந்திய நாட்டில் புகுந்து இந்நாளில் ஈண்டு நிலவி வரும் மகமதியர் கிருத்துவர் ஆகியோரும் இக்கூட்டத்தில் சேராள். சிரிப்பவர் சிவநெறியினராயினும் பக்குவமின்மையால் திருமால் முதலியோர் செய்த காமிய தவங்களுக்கும் மெய்யடியார்களின் கூடும் அன்பினில் கும்பிடும் விழுமிய தவத்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நுனித்தறியா ராயினர். ஆதலின் நகையாடினர் என்றவாறு.

சீரிக்கும் திறம் - திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கும் தெரிய இயலாத அத்துணை உயர்ந்த சிவபெருமான் இவர்களைத் தானே தேடிவந்து நெஞ்சை உருக்கி அடிமை கொள்வான் போலும் என்று எள்ளி நகையாடி ஒதுக்கும் திறம்.*

சீரிக்கும் திறம் - “இறைவன் தானே நம்பால் வந்து நம் உள்ளத்தை உருக்குவான். நம் பணி கொள்வான்” என்று நாம் இறைவனைத் துதித்தோம். அவை நம் உள்ளத்தினறும் பக்தியால் வெளிப்பட்ட உண்மை மொழிகளாம். அவற்றைப் போலி உரைகளாக எண்ணி ஒதுக்காமல், உண்மையை நாம் மொழிவதாகக் கொண்டதால்தான் அவர்கள் நம்மை எள்ளி நகையாடினர். எனவே நம் உள்ளக்கிடக்கை உண்மை என்பது உறுதியாயிற்று. இவ்வாறு உலகரும் நம்மை மெய்யடியார்கள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சிவபெருமான் நம்மைப் படைத்தார். அவ்வாறு படைத்த திறத்தை நம் பாடல் பொருளாக அமைத்துப் பாடிப் படகம் கொட்டுவோமாக என்றவாறு.

இத்திருப்பாடல் :

திருச்சிற்றம்பலம் :

உருகு தலைச்சென்ற வுள்ளத்தும்

அம்பலத் தும்மொளியே

பெருகு தலைச்சென்று நின்றேன்

பெருந்துறைப் பிள்ளைகளளார்

முருகு தலைச்சென்ற கூழை

முடியா முலைபொடியா

ஒருகு தலைச்சின் மழலைக்கென்

றேவைய ஒதுவதே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 104)

எனும் நம் அடிகள் திருவாக்கை நினைவூட்டுதல் காண்க.

*“அபக்குவம் பக்குவ மானதே என்று

நகைக்கும் திறம்” - என்பர் வைணவர்.

238. அவமாய தேவ ரவகதியி லழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டு கொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

சு

(இ-ள்)

பயனற்ற தேவர்களின் வீண் பதங்களில் ஆழ்ந்து விடாமல்; பிறவியைத் தருவதாகிய மயக்கத்தினின்றும் காத்து; என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட மேலான ஒளி வடிவினன், புதுமையான செவ்விய ஞானத்தை அருளியவுடனே; சீவபோதங் கெட்டுச் சிவமயமான நெறியைப்பாடற் பொருளாக அமைத்து; இசை பாடித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே - அவம் ஆய தேவர் -

பிறவி எடுத்ததின் பயன் கிடைத்த உடம்பிலுள்ள கருவிகரணங்களைக் கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டு இனிப்பிறவி வாராது வீடு பெறுவதேயாம். ஆனால் தேவர்கள் தங்கள் தனது கரணங்களை நிலையற்ற இன்பம் நுகர்தலில் கழிப்பதால் அவர்கள் பிறவி வீணாயதுமன்றி மேலும் துன்பத்துக் கேதுவான பிறவிகளை தருகின்றது. எனவே அவர்கள் பிறவி வீணானது என்றார். **அவம் -** வீணானது, பயனற்றது. **அவகதி -** அவர்கள் எய்தியுள்ள பதங்களும் பயனற்றவையாம். **கதி -** பதவி

ஈண்டு

“வெறிமறி மடைக்குரற் றோல்காய்த் தென்ன
இருக்கினு மிறக்கினு முதவாத் தேவர்தம்
பொய்வழிக் கதிகமெய் யெனப்பு காத
விழியுடைத் தொண்டர் குழிஇழுடி தேய்ப்பத்
தளிர்ந்துச் சிவந்த தண்டையம் துணைத்தாட்
சேயோன் பரங்குன் றிழையெனச் செறித்துத்
தமிழ்க்கலை மாலை சூடித் தாவாப்
புகழ்க் கலை யுடுத்துப் புண்ணியக் கணவன்

பன்னெறி வளனிறப் பூட்சியிற் புல்லுந்
 தொன்னிலைக் கூடற் றுடியிடை யகத்தனை
 அன்புளத் தடக்கி யின்பமுண் ணாரெனச்
 சேவன் மண்டலித்துச் சினைபடை கிடக்கும்
 கைதைவெண் குருகெழு மொய்திரை யுகளு
 முகைகடற் சேர்ப்ப னளிவிடந் தணிப்ப
 நீலமுங் கருங்கொடி யடம்புஞ் சங்கமுங்
 கண்ணிற் கிடையிற் களத்திற் களிதந்து
 அலர்ந்து முலர்ந்து முடைந்து மனுங்கலின்
 வட்குடை மைய லகற்றியன் பொருகார்
 கூறவும் பெறுமே யாறது நிற்க
 இவணடை பெற்று மிவட்பயின் றிரங்கியும்
 ஒருழி வளர்ந்த நீரவிய் வன்னம்
 அன்றெனத் தடையாக் கேண்மை
 குன்றுமச் சூளிணர் தம்மினுங் கொடிதே”.

(கல்லாடம் - 94)

என்றது நிலைக. **அ வர்கதி** என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்டபாடம்.

அழுந்துதல் - ஆழ்ந்து அடிப்பகுதிக்கே சென்று நுகர்தல்.

பவமாயம் காத்து என்னை ஆண்டு கொண்ட பரஞ்சோதி :-
பவமாயம் - பிறவிக்குக் காரணமாக உள்ள மயக்கம். **பவம்** - பிறவி. **மாயம்** - நிலையற்ற உலகியற்பொருள்களை நிலையானவையாகக் காட்டும் மாயம். இல்பொருளை உள்பொருளாகக் காட்டுவது. ஆதலின் வஞ்சனை எனலுமாம்.

பவமும் மாயமும் என எண்ணும்மை விரித்துரைத்தலுமொக்கும்.

காத்து - மாயத்தில் விழாமல் தடுத்து

என்னை - என்னையும் என இழிவுசிறப்பும்மை விரித்துக்கொள்க. மிக இழிந்த என்னையும் என்றவாறு. முன்னம் 218-ம் பாடலில் “என்னையும்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **ஆண்டு கொண்ட** - ஆண்ட பின்பும் வேறிடம் சென்று விடாமல் பாதுகாத்துக் கொண்ட. **பரஞ்சோதி** -

ஒளிகளுக்கெல்லாம் மேலான சிவஞானமாகிய ஒளி. “அவமாய தேவர் அவகதியில்” வீழாமல் ஒளி காட்டி ஆண்டு கொண்டதால் மேலான சோதியாயிற்று. முன்னம் 88-ம் திருப்பாடலில் “பரஞ்சோதி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

நவம் ஆய செஞ்சுடர் நல்குதலும் - நவம்ஆய - இதுவரை நான் அறிந்த ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பு முதலிய சுடர்கள் எனக்குப் புறம்பேயுள்ள பொருள்களை மட்டும் காட்டி வந்தன. அவற்றைக் கருவிகளை வாயிலாகக் கொண்டு கண்டு பசுஞான பாச ஞானங்களையே பெற்று வந்தேன். அவை “நான்” “எனது” எனும் பற்றுக்களுக்குக் காரணமாயின. இப்பொழுது நான்பெற்றுள்ள ஒளி, புறப்பொருள்களைக் காட்டாது சிவம் ஒன்றையே காட்டும் புதிய சுடர்; புறப்பற்றுக்களை அறுப்பது. ஆதலின் இது **நவமாய செஞ்சுடர் ஆயிற்று. நவம்** - புதுமை **செஞ்சுடர்** - குற்றங்களை நீக்கி ஆன்மாவைச் செம்மை செய்யும் ஒளி. அது பதிஞானம். **நல்குதலும்** - பதிஞானம் ஆன்மாக்களால் முயன்று பெற இயலாததும் திருவருள் கொடுக்க எய்துவதுமாகலின் **நல்குதலும்** என்றார்

நவம் - ஒன்பது என்று கொண்டு ஞான வொளியாகி இறைவன் ஒருவனே சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், திருமால், நான்முகன், என ஒன்பது பேதங்களின் நின்று ஆன்மாக்களுக்குப் படிமுறையில் ஞானம் நல்கலின் **நவமாய செஞ்சுடர்** - என்றார் எனலுமாம்.

இதனை;

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீச
 னுவந்தரு ளருத்தி ரன்றான் மாலய னென்றி னென்றாய்ப்
 பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றாய்
 நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பார்.

(சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்
 சூத்திரம் 2 அதிகரணம் செய் 74)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவிலுதல் நினைக.

நாம் ஒழிந்து - தன்முனைப்பு ஒழிந்து சீவபோதம் கெட்டதால் தன்முனைப்பும் ஒழிந்தது என்றவாறு. இது பதிஞானம் எய்தியதால் நிகழ்ந்தது.

சிவம் ஆனவா பாடி - சார்ந்ததன் வண்ணமாக நின்றல் ஆன்மாவின் இயல்பு. ஆதலின் அனாதியே பாசத்தைச் சார்ந்து பாசமாகவே நின்ற ஆன்மா, பாசம் நீக்கப்பட்டபின் சிவத்தைச் சார்ந்து சிவமாகவே நிற்பதாயிற்று. ஆதலின் சிவம் ஆனவா - என்றார். “ஆனவாறு” என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது ஆறு - வழி.

இந்நிலையை;

“நானவனென் றெண்ணினார்க்கு நாடுமுள முண்டாதல்
தானெவொன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன்
றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத்
தில்லென்று தானா மிறை”

(சிவஞானபோதம் சூத் 10.

அதி - 1. உதாரண வெண்பா-1)

என ஞான சாத்திரம் நவில்வதும் அதற்குச் சிவஞானபோத மாபாடியும் தரும் விளக்கமும் காண்க.

239. அருமந்த தேவ ரயன்றிருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோ ருகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் னுளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ ளு

(இ - ள்)

அரிய அமிழ்தம் போன்ற பதங்களிலுள்ள திருமால் நான்முகன் தேவர்கள் முதலியோருக்கும் உணர்வதற்கும் அரிய சிவபெருமான்; வடிவம் தாங்கி வந்து நிலவுலகில் உள்ள மெய்யடியார்கள் உயர்வு எய்த என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டருளி; என் பிறவிக்கு வேராக இருந்த கன்மங்கள் எரிந்து அழியும்படித் திருவருள் நோக்கம் நல்கி என் உள்ளத்துள் புகுந்து; சிவஞானச்செல்வமாகத் திகழும் விதத்தைப் பாடற்பொருளாக அமைத்து; இசைபாடி; தெளிந்த ஒவியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வீ-ரை)

முதலடியில் உள்ளவற்றைத் “திருமால் அயன்தேவர்” என மாற்றிக் கொள்க. இரண்டாம் அடியில் “கொண்டருளி” என்பதன் முன் “என்னை”

என ஒரு சொல் வருவிக்க. மூன்றாமடியின் தொடக்கத்தில் “என்” என ஒரு சொல் வருவிக்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அருமந்த திருமால் அயன் தேவர்க்கு அரியசிவம் : அருமந்த -
அருமருந்து அன்ன என்றதன் மருஉ. கிடைத்தற்கரிய மருந்து என்றவாறு.
இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் தோழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருநகரச் சிறப்பு - 44)

என்றதிற் காண்க.

ஈண்டுத் தேவாமுதம் என்ற பொருளில் பெரும் அளவில் பசு புண்ணியங்களான பல வேள்விகளை வேட்டு எய்திய விண்ணவர் பதங்களைக் குறித்தது. இச்சொல்லைத் திருமால், அயன் தேவர்கள் முதலிய ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே கூட்டுக. ஒவ்வொருவருக்கும் குவ்வருபும் கூட்டிக் கொள்க. தேவர் என்றதற்கு அவர்கள் அரசனாகிய இந்திரனை முன்னிட்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் என்று பொருள் கொள்க.

அருவந்த - என்பதும் பாடம்

அரிய - உணர்வதற்கும் இயலாத என்க. இதனால் அறிவால் அறியவும் கண்களாற் காணவும் இயலாதவன் என்பது பெற்றும். **அருமை** ஈண்டு இன்மை என்னும் பொருளில் வந்தது.

உருவந்த - “உருவாய் வந்து” என ஆக்கம் வருவிக்க. நம் கண்களாற் காணும் வண்ணம் மானிட வடிவில் ஞானாசிரியனாக இந்நிலைவுலகில் நம்மைத் தேடிவந்து.

பூதலத்தோர் உகப்பு எய்த - பூதலத்தோர் - நிலஉலகில் உள்ள மெய்யடியார்கள். “உலகம்” என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே

ஈண்டு 19-ம் திருப்பாடலில் “ஊனாகி உயிராகி” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம் சூ.57. பார்க்க. “உலகம்” உலகத்தாரை என்று நச்சினுர்க்கினியரும் “மக்கட்டொகுதியை” என்று சேனுவரையரும் உரைவகுத்தனர். “உலகெனப்படுவது ஈண்டு ஒழுக்கத்தின் மேற்றே” என்பது தண்டியலங்காரம் சொல்லணியியல் 31. உலகென்றால் மக்கள் மேலும், நிலத்தின் மேலும், ஒழுக்கத்தின் மேலும் நிற்கும் பல பொருள் ஒரு சொல். இவ்விடத்து ஒழுக்கத்தையே கோடற்கு ஈண்டு என்று உரைக்கப் பட்டது என்பது பழைய உரை. ஆகலின் ஈண்டு உலகமக்களில் ஒழுக்கத்தால் மிக உயர்ந்தோராகிய மெய்யடியார்களை உணர்த்தி நின்றது.

உகப்பு எய்த - மீதலமாகிய சிவலோகம் அடையும்படி இறைவன் ஞானசிரிய வடிவில் வந்த திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளை ஆட்கொண்டான். பின்னர்ப் பிரியும் பொழுது, “சிவநாளில் ஆங்குள்ள பொய்கையின் நடுவில் ஓர் ஒளி தோன்றும், அதில் அனைவரும் புகுந்து நம்மை அடைவர்; நீ அதிற்புகுதல் வேண்டா” எனப்பணித்துச் சென்றார். இவ்வரலாற்றை அறிந்து அப்பதியின் அண்மையில் ஆங்காங்குத் தவத்தில் திளைத்திருந்த ஏனைய மெய்யடியார்கள் தாங்களும் அவ்வொளியில் புகுந்து மேலுலகமாகிய சிவலோகம் எய்த எண்ணி எதிர்பார்த்திருந்தனர். உரிய நாளில் பொய்கையில் தோன்றிய ஒளி இவர்கள் ஓடோடி வருமுன் மறைந்துவிட்டது. இவர்கள் பொய்கைக்கரையில் பல்வேறு வழிகளில் சிவஉலகம் அடைந்தனர் என்பதை, முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 132-முதல் 137-வரையுள்ள அடிகளில் கண்டோம். அவர்களையே ஈண்டு “**உகப்பு எய்திய**” வர்களாகக்கூறுகின்றார்.

உகப்பு - உயர்வு என்னும் பொருளில் வருவதை. முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 68-ல் “உகந்து” என்ற தன் உரையில் எடுத்துகாட்டிய தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் - உரியியல் சூத்திரம் 10 - ல் காண்க. இச்சொல்லுக்கு “மகிழ்ச்சி” என்று பொருள் கொண்டு அதற்குத்தக்கவாறு உரைவகுத்தனர் முன்னுரையாளர்களில் சிலர். மேற்குறித்து தொல்காப்பிய சூத்திரம் “உவகை” என்றும் பொருளில் வரும் சொல்லை “உவப்பே” என வேறுபடுத்துத் தெளிவாகச் கூறுதல் காண்க.

கொண்டு அருளி : ‘என்னை’ என ஒரு சொல் வருவித்து என்னை ஆட்கொண்டு அருளி என்க. **கொண்டு** - அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டு. **அருளி** -

அதன்பின் “கடைக்கணித்தலும்” “உளம்புகுதலும்” ஆகிய அருளிப் பாடுகளைச்செய்து.

என்கரு வெந்து வீழக் கடைக்கணித்து :- என்கரு நான் கருவிற் சென்று பிறப்பதற்கு வேராக உள்ள சஞ்சித கன்மங்களை. பிராரத்தவினைகள் உடலுமாய்க் கழிய வுளதாகலானும். ஆட் கொண்டு புறம் போகாமற் காத்தலின் ஆகாமியம் ஏற வழியின்மையானும் ஈண்டுச் சஞ்சிதம் ஒன்றே இனிப் பிறவிப் பயிர் தோன்ற வேராக நின்றது. **வெந்து வீழ** - அது நெருப்பில் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டால் இனிப்பிறவிப்பயிர் தோன்ற வேறு வழியில்லை என்றவாறு. **கடைக்கணித்து** - கடைவிழியால் பார்த்து. இஃது அருள் செய்தலைக் குறிக்கும் ஒரு வழக்குச்சொல். ‘கடாட்சம்’ என்பர் வடமொழியாளர். ஈண்டுச்சட்டி தீக்கையால் சஞ்சித கன்மங்களை எரித்து அழித்தல் குறித்தது. **கடைக்கணித்து** - காரணப் பொருளில் வந்த வினையெச்சம்.

என்உளம் புகுந்த - உளம் - உளம் என்றதன் இடைக்குறை விகாரம். ஈண்டு உடலுள் உள்ள உயிரைக் குறித்து நின்றது. சமயம் விசேடம் என்னும் இருதீக்கைகளைப் பெற்றபின் பக்குவம் எய்திய ஆன்மாக்களுக்கு ஆசாரியன் நிருவாணதீக்கை யளிப்பன்.

இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை,

“ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நெருதலையாப்
போர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு” (திருக்குறள் 357)

“விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே” (சிவஞானபோதம் சூத் - 5)

“கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றங் - கொட்டி
யவனுளமா கில்லா லுளமவனா மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு”

(சிவஞானபோதம் - சூ.2 அதி.1- உதாரணவெண்பா)

என்பவற்றிற் காண்க.

மனம் மொழி தொழில்கள் முன்றலும் செய்யும் கன்மங்களுக்கு வன்னம் பதம் மத்திரம் தத்துவம் புவனம் கலை எனும் ஆறு அத்துவாக்களும் இடமாகும். ஞானசிரியன், அவற்றின் தன்மைகளையும் அவை ஒன்றினென்று அடங்கும் முறைமையையும் மந்திர முதலிய ஐந்தையும் ஐந்து கலைகளிலும் பகுத்து அடக்கி ஒவ்வொரு கலையாகச் சோதித்து அவற்றினின்றும் நீங்கிய மாணவனின் ஆன்மாவினுள் தான் புகுந்து அதனை எடுத்து யோக நெறியால் சிவபெருமானிடம் ஒடுக்குவன். சிவத்தைச் சார்ந்த ஆன்மா, செம்மணியைச் சார்ந்த படிகம் போல் சீவபோதம் அடங்கிச் சிவபெருமானின் அறுவகைக் குணங்களும் தன்குணமாக விளங்கிச் சிவானந்தம் ஓங்கும்படி ஒவ்வொரு குணங்களையும் மும்முன்று ஆகுதியால் தோற்றுவித்து முக்குணங்களின் பொது இயல்பைக் உணர்த்தி மலத்தை நீக்கி உண்மை ஞானத்தை விளங்கச் செய்வன். ஈண்டு, நம் அடிகள் மாட்டு இறைவனே ஞானசிரியனாக வந்ததால் அடிகளின் ஆன்மாவுள் புகுந்து அதை எடுத்துத் தன்னிடமே ஒடுக்கிப் பக்குவப்படுத்தினான் என்று கொள்க. இதையே ஈண்டு “**என் உளம் புகுந்து**” என்றார். இச்செய்திகளையெல்லாம் சிவஞான மாபாடியம் சிறப்புப் பாயிர விளக்கத்தில் “நிருவாணதீக்கை” என்ற தலைப்பின் கீழ்க்காண்க.

திரு வந்தவா - திரு - செல்வம் சிவஞானமாகிய செல்வமாகவே விளங்கும் இறைவன். **வந்தவா** - வந்த ஆறு என்றதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. **ஆறு** - வழி ஈண்டு முறைமை என்ற பொருளில் நின்றது. கடைக்கணித்தலாலே உளம் புகுதலும். உளம் புகுதலாலே திருவருதலும் முறையே காரண காரியங்களாய் வந்தன.

240. அரையாடு நாக மசைத்தபிரா னவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாட வுள்ளொளியாட வொண்மாமலர்க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. கா

(இ-ள்)

அரையின்கண் ஆடுகின்ற பாம்பைக்கச்சாக அணிந்த பெருமான்; இம்மண்ணுலகின்கண்; இமயமலையில் விளையாடும் உமையம்மைக்குரிய

தன் உடலின் இடது கூற்றையும் தன்பங்காகக் கொண்டு வந்து நம்மை அடிமையாகக் கொண்ட தன்மையை (நம் இசைப்பாடலின் பொருளாக அமைத்து) நம் மொழிகள் தழுதழுக்கவும்; உள்ளம் ஞான ஒளி பரப்பவும்; ஒளி பொருந்திய பெரிய தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் அலைகளைப் பெருக்கவும்; இசையால் வழுத்தித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்கு வோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாமடிக்கு முதலில் “ நம் இசைப்பாடலின் பொருளாக அமைத்து ” என்பது வருவித்துக் கொண்டு பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அரை ஆடும் நாகம் அசைத்த மீரான் : - அரை - இடுப்பு. இச்சொல், இப்பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“உரைப்பா ருரையுந் துள்கவல் லாந்தங்க ளுச்சியாய்
அரைக்கா டரவா ஆதியு மந்தமு மாயினும்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவி ன்சியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-92-4)

என்பதிற்கு காண்க.

ஆடும் நாகம் - படமெடுத்து ஆடும் இயல்புள்ள நாகம். **அசைத்த -** கச்சாகக் கட்டிய. **நாகம்** என்பதைக் குண்டலினி சத்தியாகக் கொண்டு, **அசைத்த -** அச்சத்தியை இயக்கிய எனலுமாம். இது பற்றி முன்னம் 135-ம் திருப்பாடலில் “ **அரவக்கச்சை** ” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அவனியின் மேல் - அவனி - பூவுலகம். அது நிலமகளுக்குரியது. அவள் கணவன் திருமாலால் காணவும் முடியாத திருவடிகள். அவன் மனைவிக்குரிய மண்ணுலகம் தீண்டும்படி இறைவன் வந்தது நம் அடிகளை ஆட் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேரருளினாலாம்.

வரை ஆடும் மங்கைதன் பங்கொடும் வந்து : வரை - மலை ஈண்டு இமயமலையைக் குறித்தது. **ஆடும் மங்கை** - விளையாடும் உமாதேவி. அவள் மலையரசனின் மகளாதலின் அம்மலையில் விளையாடுபவள் ஆளுள். இறைவனுடன் கூடித் திருவைந்தொழில்களை விளையாட்டைப் போல எளிதில் புரிகின்றவள் எனலுமாம். முன்னர் 166-ம் திருப்பாடலில் “காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி” என்றருளியுள்ளதும் காண்க. **தன் பங்கொடும் வந்து** இறைவன் திருமேனியில் அம்மைக்குரிய பங்கு இடது பாகமாகும். ஈண்டு இறைவன் நம் அடிகளை ஆட்கொள்ள நண்ணியபோது “மாதொருபாக வடிவிலோ” அன்றி “அம்மையப்ப வடிவிலோ” வந்தானலன். ஞானாசிரியன் வடிவில் வந்தான். அதில் அம்மைக்குரிய இடது பாகத்தையும்தன் பாகமாகவே கொண்டு வந்தான் என்றவாறு. **ஆடும்** - என்பதற்கு ஆளும் என்று பொருள் கொண்டு இமயமலையை ஆள்கின்ற என்றாரைப்பாரும் உள்.

ஆண்டதிறம் - ஆட்கொண்ட சதுரப்பாடு. ஆட்கொள்ளப்படுவதற்குள்ள எத்தகுதியும் இல்லாத நம்மை ஆட்கொண்டது. கல்லேப்பிசைந்து கனியாக்கியது (179) போன்ற ஒரு சதுரப்பாடு என்றவாறு. இச்சதுரப்பாட்டை நம் இசைப்பாவில் பொருளாக அமைத்துப்பாடி - என உரைத்துக் கொள்க.

உரைஆட - இவ்வாறு அவன் ஆட்கொண்ட அருளிப்பாட்டை நினைவதால் நம் மொழிகள் தழுதழுத்தன என்றவாறு. இஃது அடியார்களின் அகத்திலக்கணம் பத்தில் ஒன்று என்பதை முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 61-ல் “உடல் கம்பித்து” என்றதன்கீழ் விளக்கினோம்.

உள் ஒளி ஆட - உள்ளத்தில் உள்ள ஞானமாகிய ஒளி மேலும் மிகுதல் இறைவன் சதுரப்பாட்டை நினைவதாலாயிற்று.

ஒண்மா மலர்க்கண்களில் - ஒண் மாமலர் ஒளி பொருந்திய பெரிய தாமரை மலர் போன்ற கண்கள். **மா** - பெரிய; பெருமை பொருந்திய. இவற்றைத் தாமரைமலர், கண் இரண்டுக்கும் கூட்டுக. கண் அகலமாக உள்ளது. விழிகளுக்கு அழகு தரும். “**தடங்கண்**” என்பது நினைக. கண்ணுக்கும் பெருமை இறைவனை ஞானாசிரியன் கோலத்தில் தரிசித்த செயலாலாயிற்று. தாமரைமலர் ஏனைய மலர்களை விடப்பெரியது. அஃது, இறைவனைத் தரிசித்த நம் அடிகளின் கண்களுக்கு உவமையாக நின்றலின்

பெருமை பொருந்தியதாயிற்று. ஒளி, புகழ் என்ற பொருளில் இறைவன் திருவடிகளுக்குத் தாமரைமலர் உவமையாக நின்று புகழ்பெற்றது. கண்களின் ஒளி அகத்திலுள்ள ஞானத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

திரைஆடுமா:— திரை — அலை திரையாடுதல் - அலை வீசுதல். கண்ணீரை அலை என்றது, நீர்ப் பெருக்கின் மிகுதியையும், அஃது இடையருது வருதலையும் குறித்தது. கடல் அளவற்ற நீர்ப்பரப்பினது. அலை, கடலின் மேற்பரப்பினும் கடற்கரையிலும் மட்டும் காண உள்ளது. அவை, முறையே அகத்தில் நிறைந்துள்ள சிவன் மாட்டுள்ள அன்பின் அளவிடற்கரிய பரப்பையும், அதன் சின்னமாகப் புறத்தே காணப்படும் இடையருத மெய்ப்பாட்டையும் குறித்தன. **ஆடுமா - ஆடுமாறு.**

இத்திருப்பாடலின் மூன்று மடியில் சீர்கள் மிக்கு வந்துள்ளன. தரவு கொச்சகக்கலிப்பா வாதலின் அவ்வாறு வருதலும் அமையும். தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களில் (Lyric) அவ்வாறு வரும். அடியிற்கண்ட நம்பிகள் தேவாரப் பாடல்களில் ஈற்றடி, இரண்டாமடிகளில் அவ்வாறு மிக்குவருதல் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

“கொடுகு வெஞ்சிலை வடுக வேடுவர்

விரவ லாமைசொல்லித்

திடுகு மொட்டெனக் குத்திக் கூறைகொண்

டாற லைக்குமிடம்

முடுகு நாளிய வடுகர் வாழ்முரு

கன்பூண்டி மாநாகர்வாய்

இடுகு நுண்ணிடை மங்கை தன்னொடு

மெத்துக்கிங் கிருந்தீ ரெம்பிரானீரே.”

(திருமுறை 7-49-1)

“எற்றான் மறக்கே னெழுமைக்கு மெம்பெரு மாணையே
உற்று யென்றுன்னையே யுள்கு கின்றே னுணர்ந் துள்ளத்தால்
புற்று டரவா புக்கொளி யூரவி னுசியே
பற்றுக வாழ்வேன் பசுபதி பேபர மேட்டியே.”

(திருமுறை - 7-92-1)

திருச்சிற்றம்பலம்

241. ஆவா அரியயனிந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவென் றென்னையும் பூதலத்தே வலித்தாண்டு கொண்டான்
பூவா ரடிச்சுவ டென்றலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. எ

(இ-ள்)

ஆகா! திருமால் நான்முகன் இந்திரன் தேவர்கள் முதலியோர்க்கும் அறிதற்கரிய சிவபெருமான் நிலஉலகின்கண் வந்து, என்னையும் “வருக வருக” என்று வலிய அழைத்து அடிமையாகக் கொண்டான்; அவன், தன் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளின் சுவட்டை என் தலைமேல் அடையாள முத்திரையாக இட்டவுடனே; நான் சிவமாம் தன்மை பெற்ற விதத்தைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இசையால் வழத்தித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்கு வோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலின் இரண்டாம் அடியில் உள்ள “பூதலத்தே” என்பதை அவ்வுடியில் முதலிலும் “என்னையும்” என்பதை அதனை அடுத்தும் வைத்துக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

ஆ! ஆ! அரிஅயன் இந்திரன் வானோர்க்கு அரிய சிவன்:

ஆ! ஆ! - இஃதோர் வியப்புக்குறிக்கும் இடைச்சொல். இந்நாளில் “ஆகா!” என வழங்கி வருகின்றது. **வானோர்க்கு** - வானோர்க்கும் என எண்ணும்மை விரித்து அதனை அரி. அயன் இந்திரன் ஆகியோருக்கும் கூட்டிக்கொள்க. ‘கு’வ்வுருபும் விரித்துக்கொள்க. அரி அயன் இந்திரன் ஆகியோரும் வானோர்களே. ஆயினும் ஏனைய தேவர்களினும் சிறந்தவர்களாகலின் அவர்களினின்றும் பிரித்து முதலில் வைத்துக் கூறினார். இதை வசிட்டப் பிராமண நியாயம் என்பர். வசிட்டனும் பிராமணனே ஆயினும் ஏனைய அந்தணர்களினும் சிறந்தவனாகலின் அவனை முன் வைத்து “வசிட்டன் பிராமணர்களுடன் வந்தான்” என்றும் தமிழில் “முனிவர் அகத்தியர் வந்தார்” என்றும் கூறுவது போற் கொள்க. “**சிவன்**” எல்லா மங்களங்களும் நிறைந்தவன் என்ற பொருளில் வந்தது.

பூதலத்தே என்னையும் “வாவா” என்று வலித்து ஆண்டு கொண்டான் :

பூதலத்தே - அவன் இருப்பிடம் திருக்கயிலை. என் பொருட்டு அவன் நான் வாழும் பூவுலகுக்கு வந்தான் என்று அவன் அருளிப்பாட்டை விதந்தவாறு. **என்னையும்** - ஒன்றுக்கும் பற்றாத இழிந்த என்னையும். உம்மை - இழிவு சிறப்பு. **“வாவா” என்று** உவகையுடன் வரவேற்கும் சொல். ஒருவருக்குச் சிறப்பு விருந்து நல்கும் பொழுது தகுதியுள்ள வேறு ஒருவர் எதிர்பாராது வந்து சேரின் அவரை “வாருங்கள் ! வாருங்கள் !!” என்று மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று விருந்தில் கலந்து கொள்ளச் செய்யும் உலக வழக்குக் காண்க.

அரி அயன் இந்திரன் ஏனைய வானோர்கள் இறைவனுக்கு அடிமையாக விரும்பி முயல்கின்றனர். ஆனால், இறைவன் அவர்களுக்கு அரியவனாக உள்ளான். நான் அவனை அடைய விரும்பி முயல்வதில்லேன். எனினும், அவன் என்னை வலிய ஆட் கொண்டான் என்றவாறு. 14-ம் திருப்பாடலும் ஆண்டிரைத்தவையும் பார்க்க.

வலித்து - வலிந்து என்பதன் விகாரம். **வலிந்து** என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **கொண்டான்** - முற்றெச்சமாகவும் கொள்ளலாம்.

இத்திருப்பாடலில் இரண்டாம் அடியிற் சீர்மிக்கு வந்தது.

பூ ஆர் அடிச்சவடு எந்தலை மேல் பொறித்தலுமே: பூ ஆர் - பொலிவு நிறைந்த எனலுமாம். **அடிச்சவடு** - திருவடிதீக்கை நல்கிய அடையாள முத்திரை. நம் ஆளுடைய அரசுகளுக்குத் திருநல்லூரிலும்; நம் நம்பியாருக்குத் திருவதிகைச் சித்த வடமடத்திலும் திருவடி தீக்கை மட்டும் நல்கினான். ஈண்டு நம் அடிகளுக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கிய அடையாள முத்திரை அவர் சென்னியில் நிலையாக நிற்கும் வண்ணம் முத்திரையிட்டான் என்பது உளங்கொள்க. புவனைய தன் மெல்லிய திருவடிகளை என் சென்னியில் நிலையான சுவடு உண்டாகும் வண்ணம் அழுந்திப் பதித்தான் என்ற நயம் காண்க. **பொறித்தல்** - நீங்காத அடையாளம் உண்டாகும் வண்ணம் அழுத்திப்பதித்தல். **பொறித்தலுமே** என்பதும் பாடம்.

தேஆனவா பாடி :- தேவுஆன. **தேவு** - என்பதிலுள்ள ஈற்றுகரம் கெட்டது. இறைவன் தன் புவார் அடிச்சவட்டை எந்தலையின் மேல்

பொறித்தவுடனே, அங்கு என் கன்மங்களாக அயன் பொறித்திருந்த எழுத்துக்கள் அழிந்தொழிந்தன; நான் பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவமானேன். அந்த வியப்பினால் நான் ஆ!ஆ! என்று கூறினேன் என்று தொடர்புபடுத்தி முடித்துக் கொள்க. ஆ - ஆறு. முறை.

ஈண்டு ;

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழிற் றேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மன மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

(கந்தரலங்காரம் 40)

என்பது நினைக.

242. கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந் தவிர்த்தென்னை யாண்டு கொண்டான்
மறந்தேயுந் தன்கழனான் மறவா வண்ண நல்கியவத்
திறம்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. அ

(இ - ள்)

சுழலும் ஓலைக்காற்றாடி போல மீண்டும் மீண்டும் வரும் உடலுக்குள்ள
பிறப்பு இறப்பு என்பவற்றுக்குக் காரணமாகிய, நல்வினை தீவினை என்னும்
இரண்டால் எய்தும் அச்சத்தை விலக்கி; என்னை அடிமையாகக் கொண்டான்;
தன் திருவடிகளை நான் மறந்துங் கூட மறவாத முறையில்; அருள் புரிந்த
அத்தன்மையைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து; இசையால் வழுத்தி
நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி - ரை)

முன்றும் அடியிலுள்ள “தன் கழல் நான்” என்பதை அவ்வடியின்
முதலில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கறங்கு ஓலை போல்வது ஓர் காயப்பிறப்போடு இறப்பு என்னும்:—
கறங்குதல் - சுழல்தல் ஓலை - ஈண்டுப் பனை ஓலையால் செய்யப்பட்ட

காற்றாடியைக் குறித்தது. **போல்வது** - உவம உருபு. பனை ஓலையின் அகலமான நடுப் பகுதியை வைத்துக் கொண்டு போதிய நீளம் விட்டு இரு முனைகளையும் களைந்து நீக்கிய பின் இரண்டு அல்லது மூன்று ஓலைகளைக் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாகக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வைப்பர். அவற்றை முட்களால் தைத்து இணைந்தபின் நடுவில் ஒரு துளையிடுவர். அதன் வழி ஒரு முள்ளைச் சொருகிச் சுமார் ¼ மீட்டர் நீளமுள்ள ஒரு சோளத் தட்டில் அம் முள்ளைப் பொருத்துவர். இது சிறுவர் விளையாடும் காற்றாடி. காற்றாடிக்கும் திசைக்கு எதிராக இதைப் பிடித்தால் காற்றாடியின் சிறகுகளில் காற்றுத் தாக்கிக் காற்றாடியைச் சுழற்றும். காற்றின் வேகத்துக்கு தக்கவாறு காற்றாடி மெதுவாகவோ வேகமாகவோ சுழலும். மேல் நோக்கியுள்ள சிறகு அடுத்த வினாடி கீழ் நோக்கிச் சென்று விடும். மறு வினாடி மேல் நோக்கி வந்து விடும். இவற்றை ஈண்டு உயிரின் பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு உவமையாகக் கூறுகின்றார். **ஓர் காயம் - காயம்** உடம்பு, உயிர், ஓர் உடம்பில் தங்கியிருக்கும் காலம், காற்றாடியின் ஒரு சுழற்சியிற் பாதி அளவே போன்று மிக அற்பமாகலின் **ஓர்** என்று இலேசாகக் கூறினார். **என்னும்** - இப்பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாக நிற்கும். காற்றாடி இடைவிடாது சுழல்தற்குக் காரணம் காற்று இடைவிடாது வீசுவதாகும். அவ்வாறு பிறப்பும் இறப்பும் இடைவிடாது வருவதற்குக் காரணமாக உள்ள என்றவாறு. காற்றாடியைச் “**சுழலோலை**” என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்

பூமேவு

“ கன்மத்து கீடாய்க் கறங்குஞ் சகடமும்போற்
சென்மத் துழலத் திரோதித்து. .” (கந்தர் கலிவெண்பா 16)

என்றது நினைக.

அறம் பாவம் என்று இரண்டு அச்சம் தவிர்த்து. அறம் - ஈண்டு பசுபண்ணியம் குறித்து நின்றது. அவற்றால் உயிர்கள் விண்ணிலும் மண்ணிலும் பிறந்து புண்ணியப்பயன்களாகிய இன்பங்களை நுகரும். நுகரும் வழி ஆகாமிய விளைகள் ஏறும். அவை நல்விளைகளாகவே இருக்கும் என்ற உறுதியில்லை. அவற்றின் பயன்களை நுகர உயிர், விண், மண், நரகங்களில் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து அல்லலுற்று அலையும். ஆதலின்

பசுபுண்ணியமாகிய **அறமும்** அஞ்சப்படுவதாயிற்று. ஆதலின் பசுபுண்ணியங்களும் தீவினிகளும் காரணங்களாகவும் பிறப்பும் இறப்பும் அவற்றால் உயிர் எய்தும் காரியமாகவும் தொடர்ந்து வருவன. இரண்டும் அஞ்சத்தக்கன. முன்னரும் சிவபுராணம் 52-ல் “அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி” என்றதும் ஆண்டு “அறம்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

“**அச்சம் தவிர்த்து**” அவன் ஆண்டு கொண்டதால் பிறப்பிறப்புச் சுழற்சியினின்றும் விடுபட்டேன். அதனால் வரும் அச்சமும் இலனானேன் என்றவாறு.

என்னை ஆண்டு கொண்டான் - என்னை - என் ஐ - எந்தலைவன் என்றுரைக்கவும் நின்றது. **ஆண்டு** - அடிமையாக ஏற்று. **கொண்டான்** - ஆட்கொண்டபின் நான் புறத்தே சென்ருழியாது காத்தான் எனலுமாம்.

தன்கழல் நான்மறந்தேயும் மறவாவண்ணம் :- **தன்கழல்** அவனுடைய திருவடிகள். **கழல்** - வெற்றியின் சின்னம். ஆணவமலத்தின் பிணிப்பால் பசுபுண்ணியங்களையும் தீவினிகளையும் செய்து அவற்றின் காரணமாக இடைவிடாது எய்தும் பிறப்பிறப்புக்களுக்கு அஞ்சி அல்லலுற்ற, ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை ஆணவமலத்தின் பிணிப்பினின்றும் விடுவித்து பிறப்பிறப்புக்களுக்கு அஞ்சிக்கிடந்த என் அச்சத்தைத் தவிர்த்து, என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு; புறம்போகாமல் காத்த இறைவனின் அருளிப்பாடு ஆணவமலத்துக்கு எதிராகப் பெற்ற வெற்றியாகும். ஆதலின் ஈண்டு வெற்றியின் சின்னமாகிய கழலைக் குறித்தார். அது தானியாகுபெயராய் இறைவனின் திருவடிகள் இரண்டையும் குறித்து நின்றது.

நான் மறந்தேயும் மறவா வண்ணம் - இவ்வாறு ஆட்கொண்ட திருவடிகளை என்றும் மறவாமல் மனத்திருத்தி நன்றிகாட்டலும், தொண்டு புரிந்து உய்தலும் என்கடமை. எனினும் மையல் மானுடமாக அக்கடமையை மறந்து அம்மறதியின் காரணமாக அத்திருவடிகளையே மறந்து விட்டாலும் என்றவாறு. **மறவாவண்ணம்** - அவ்வாறு அத்திருவடிகளை நான் மறந்து விடாத முறையில் **மறந்தேயும்** - சோர்வுற்றும் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

கண்டியிற் பட்ட கழுத்துடை யீர்கரி காட்டிலிட்ட
பண்டியிற் பட்ட பரிகலத் தீர்பதி வீழிகொண்டீர்
உண்டியிற் பட்டினி நோயி லுறக்கத்தி லும்மையைவர்
கொண்டியிற் பட்டு மறக்கினு மென்னைக் குறிக்கொள்மினே.
(திருமுறை 4-95-6)

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங்கூப்பு மறந்துமற்றப்
பொய்வா னவாரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன்
உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றேன்சடை மேலதொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசங்கதிர் வெள்கைச் சிறுபிறைக்கே
(திருக்கோவையார் 67)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பன நினைக.

முன்னம் 15-ம் திருபாடல் உரையில் “அன்பு” என்றதன் கீழ் எடுத்தாண்ட
திருமுறை (3-4-1) பாடல் பார்க்க.

மறம் தேயும் — தீவினைகள் மெலிந்து அழிவதற்குக் காரணமான -
எனலுமொக்கும்.

அத்திறம் பாடல் பாடி-திறம் அருள் செய்த வண்ணம். **பாடல்பாடி** -
தனை, முதலிய யாப்புறுப்புக்கள் கொண்ட பாடல்களை இயற்றி, அவற்றுக்குப்
பல்வேறு கட்டளைகளுடைய பண்ணமைப்புகள் வகுத்து இசையாகப் பாடி.

ஈண்டு முன்னம் “கன்னுருரித்த கனியே போற்றி” (போற்றித் திருவகவல்
97) “கல்லைமென் கனியாக்கும் விச்சை” (98) “கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கி”
(179) என்றருளியவையும் ஆங்காங்கு விளக்கியவையும் காண்க.

இத்திருப்பாடலில் 2,3 அடிகளில் சீர்மிக்கு வந்துள்ளது.

243 கன்னு ருரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினால்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னார் நுடங்கிடைச் செந்துவார்வாய் வெண்ணகையீர்
தென்னுதென் னுவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ௯

(இ - ள்)

மின்னலை ஒத்து அசையும் இடையையும் சிவந்த பவளம் போன்ற வாயையும் வெண்மையான பற்களையும் கொண்ட பெண்களே; கல்லினின்றும் நார் உரிப்பது போன்று இழிந்த என்னையும் தன் அருளினால், பொன்மயமான தன் திருவடிகளைப் பணியச் செய்து; அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட சிவபெருமானின் புகழ்களைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து; இசையினால் வழுத்தித்; “தென்னவனே தென்னவனே” என்று தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலில் முன்றும் அடியை முதலில் அமைத்துப் பின் பொருள் காண்க.

மின்னேர் நடங்கு இடைச் செந்துவர் வாய் வெண் நகையீர் :

மின்னேர் நடங்கு இடை - மின்னல் மெல்லியதாகவும் அடிக்கடி தோன்றி மறையும் இயல்பினதாகவும் உள்ளது. இளமகளிர் இடையும் உண்டோ இல்லையோ என்னும்படி ஒடுங்கியுள்ளது. **மின் ஏர் இடை** - என்று பிரித்து மின்னலைப் போன்று ஒடுங்கியதாகவும் அழகுள்ளதாகவும் உள்ள இடை எனலுமாம். **நடங்கு இடை** - அசையும் இடை. **நடங்குதல்** - அசைதல். இந்தச் சொல் இவ்வாறு பொருள் தருவதை;

“பகைபெரு மையிற் றெய்வஞ் செப்ப

ஆரிறை யஞ்சா வெருவரு கட்ரீர்ப்

பல்கொடி நடங்கு முன்பிற் செறுநர்”

. . . . நின்னே

(பதிற்றுப்பத்து 82)-ல் காண்க.

நடங்கு - நுட்பமான எனலுமாம். **நடங்கு இடை** என்றதால் அருத்தாபத்தியாகப் பருத்த கொங்கைகள் எனக் கொண்டு அவற்றின் சுமையால் இடை நுடங்கிற்று எனலுமாம். **செந்துவர்வாய்** - உதடுகள், நாக்கு வாயின் உட்புறம் முதலியன செந்நிறமாயிருத்தலின் சிவந்தவா யாயிற்று. **துவர்** - பவளம்; வாயின் வண்ணத்துக்கு உவமை. **வெண் நகை** - வெண்ணிறமான பற்கள். இளமை குறித்தவாறு. முன்னம் “முத்தன்ன வெண்ணகை” (157) “ஒண்ணித்தில நகை” (158) என்றவையும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

நகை : ஈண்டு பற்களைக் குறித்து நின்றது. புன்னகையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு. இளமகளிரின் மகிழ்ச்சியான வாழ்வின் சூழ்நிலை குறித்தவாறு மாம் - சிவனடிமைத் திறத்தினர். ஆகலின் எந்நாளும் இன்பத்திலே திளைப்பர் என்பது கருதுக. **செந்துவர் வாய் வெண்நகை.** முரண் சுவை. காண்க.

கல்நார் உரித்து என்ன: கல் கடினமான பொருள். அதில் நார் இல்லை. எனவே அதினின்றும் நார் உரித்தல் மக்களால் இயலாத செயல். மரம் செடி முதலியவற்றில் நார் உள்ளது. அஃது அவற்றுக்கு வலுவளிப்பது. அதை மக்கள் உரிக்க இயலும். **நார்** என்ற சொல்லுக்கு அன்பு என்றும் பொருள் உண்டு. அன்பாகிய இந்த **நார்** மக்கள் மனத்துக்கு வலுவளிப்பது. கல் போன்ற என் மனத்தில் அன்பு இல்லை. அவ்வன்பை அதில் இருக்கச் செய்து வெளிப்படுத்துதல் யாருக்கும் இயலாத செயல். இறைவன் முடிவிலாற்றலுடையவன். ஆகலின் என் மனத்தில் அன்பு உண்டாகச் செய்து அதனை வெளிப்படுத்தினான் என்றவாறு.

என்ன - உவம உருபு, கல் நார் உரித்து என்ன என்பது ஓர் பழமொழி. அதை ஈண்டுத் தம் உள்ளத்தில் அன்புண்டாகச் செய்ததற்கு எடுத்துக்காட்டினார். இதை "As though some stone were made sweet fruit" என்று ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். திருவாசகத்தின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாளர் Dr.G.U.Pope. இது முன்பாடலுரையின் ஈற்றில் குறிப்பிட்ட "கல்லைமென் கனியாக்கும் விச்சை" (98) "கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கி" (179) என்பவற்றின் பொருள்களை ஈண்டு மயங்கிக் கொண்டதாம்.

என்னையும் தன்கருணையினால் :- என்னையும் - அன்பில்லாத கல்நெஞ்சமுள்ள என்னையும் என்று இழிவு குறித்தவாறு **தன் கருணையினால் -** அவன் அவ்வாறு என்னை ஆட்கொண்டதன் காரணம் அவனது பேரருளுடைமை என்றவாறு.

பொன் ஆர் கழல் பணித்து ஆண்டபிரான்:- பொன் ஆர் கழல் - நிறைந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட கழலை அணிந்த திருவடி எனலுமாம். **பொன் -** பொலிவுமாம். **கழல் -** வெற்றிச்சின்னம் ஈண்டுக் கல்லினின்றும் நார் உரித்ததுபோல் என் கல்மனத்தில் அன்பு உண்டாகச் செய்த வெற்றி. **பணித்து -** பணிவித்து. "வி" விசுவாசம் தொக்கு நின்றது. **பணித்து -** கொடுத்து எனலுமாம். **ஆண்ட -** அடிமையாகக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கல்லை ஒத்த

என் நெஞ்சில் அன்பை உண்டாக்கி என்னைத் தகுதியுள்ளவன் ஆக்கினான். **பிரான்** - பிரியாதவன். அவன் உயிர்களை என்றும் பிரியாதிருப்பவன். அவ்வாறு இருத்தற் பொருட்டு என்னை ஆட் கொண்டான். ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு என் மனத்தில் அன்பை உண்டாக்கி என்னைத் தகுதியுடையவன் ஆக்கினான் என்றவாறு.

தென்னு தென்னு - தென்னன் - சவுந்திர பாண்டியன். அழகன் எனலுமாம். ஆலவாய் அண்ணலுக்குச் “**கந்தரன்**” என்ற திருப்பெயரும் வழங்குவது நினைக. “**தென்னு தென்னு**” என்பது பாடலுக்கு இசை கூட்டும் முறை எனலுமொக்கும்.

244 கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவனைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித் தாட்கொண்டவா நயந்துநெஞ்சஞ்
சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ **க௦**

(இ-ள்)

தேவர்கள் கனவிலுங்கூடக் காண்பதற்கரியவனும்; ஒலிக்கின்ற கழலே அணிந்தவனுமாகிய இறைவன், காடுகளில் உள்ள மூங்கிலைப் போன்றவும் வளையணிந்தவுமான தோள்களையுடைய உமையம்மையோடும் இந்நிலவுகின்கண் எழுந்தருளி; விழிப்பு நிலையிலேயே என்னை ஈர்த்து அடிமையாகக் கொண்ட நிகழ்ச்சியை உள்ளம் விரும்பிச் சினங்கொண்ட வேலை ஒத்த கண்களில் நீர் வழியத் துதித்துத்; தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில், “**தேவர்கள்**” என்பதைப்பாடலின் முதலில் அமைக்க; “**நெஞ்சம்**” என்பதை “**நயந்து**” என்பதன் முன் அமைக்க “**தெள்ளேணம்**” என்பதன் முன் “**துதித்து**” என ஒரு சொல்வருவிக்க.

தேவர்கள் கனவேயும் காண்பு அரியகனை கழலோன் :-
தேவர்கள் - இவர்கள் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியை இன்பம் நுகர்வதில்

கழிப்பர். ஆதலின் இறைவனை வீடுபேறு கருதி வழத்த நேரமில்லர். விழிப்பு நிலையில் நிகழ்வனவே பெரும்பாலும் கனவில் வருதலின் இவர்களுக்குக் கனவிலும் இறைவனைக் காணும் பேறு கிட்டுவதில்லை.

கனவையும் - ஏகாரம் நினைவுநிலையினின்றும் கனவைப் பிரித்தலின் பிரிநிலை ஏகாரமாயிற்று. **உம்மை** - இழிவு சிறப்பு. கனவின் கண்ணும் என ஏழாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க.

காண்பு அரிய - அருமை இன்மைப் பொருளை உணர்த்திற்று.

கனைகழலோன் - ஈன்றணிய கன்றையுடைய ஆன்கன்றினை நினைந்து கனைத்து அழைப்பது போல் இறைவன் தன் அடியார்களைத் தன்பால் வரும் வண்ணம் தன் கழல்களைக் கனைக்கச் செய்து அழைப்பவன் என்றவாறு. இறைவனின் கழல் மறை. அது நாதமாக ஞானம் நல்குவது. கழலொலி செவிவழியே சென்று அறியாமையைப் போக்க, அதனால் மெய்யடியார்கள் இறைவனைக் கண்டு வணங்கி உய்வர். பக்குவமின்மையால் தேவர்கள் அவ்வாறு செய்கிலர் என்றவாறு.

கழலோன் - கழலான் என்பது செய்யுள் வழக்கில் “கழலோன்” என்றும் வரும்.

“ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே”

(தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - பெயரியல் - சூத் 195)

என்னும் இலக்கண விதியும் அதற்குச் சேனாவரையர் தம் உரையில் எடுத்துக் காட்டும்;

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோன்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே யாரியர்
கயிருடு பறையிற் கால்பொறக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்)
வேப்பயில் பழுவ முன்னி யோரே”

(குறுந்தொகை 7)

என்ற சங்க இலக்கியப் பாடலும் காண்க.

புனவேய் அனவளைத் தோளி ஓடும் புகுந்து அருளி :- புனம் - குறிஞ்சி நிலக்காடு. வேய்-அன-வேய் மூங்கில். அன - உவம உருபு. குறிஞ்சி நிலக்காடுகளில் மழை மிகுதியாகப் பெய்யும். அதனால் மூங்கில் பசுமையாகச் செழித்து வனப்புடன் வளரும். அஃது ஈண்டு பசுமை, செழுமை, அழகு, பிறப்பிடம் முதலியவற்றால் உமையம்மையின் தோள்களுக்கு உவமையாயிற்று.

புனவே யனைய என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்டபாடம்.

புகுந்து அருளி - நம் அடிகளை ஆட்கொள்ள இறைவன் நிலஉலகில் எழுந்தருளியது அம்மையப்பனாக அன்று. ஞானாசிரியனாக வந்தான், தன் பேரருளையே ஞானாசிரிய வடிவமாக அமைத்துக் கொண்டு வந்தான். பேரருளே ஈண்டு உமையம்மையாக உருவகம் செய்யப்பட்டது.

புகுந்து அருள் - தானே வலிய எழுந்தருளி. 15-ம் திருப்பாடலில் “புகுந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **அருளி** - அவ்வாறு அவன் புகுந்ததே ஓர் அருளிப்பாடாயிற்று.

நனவே எனைப் பிடித்து ஆட் கொண்டவா-நனவே-விழிப்பு நிலையிலேயே. தேவர்களுக்குக் கனவிலும் காண்டற்கு அரியவன், விழிப்பு நிலையிலேயே என்னைப் பிடித்து ஆட்கொண்டான் என்றவாறு. **நனவே** - நனவின்கண்ணே.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் (143-144)-ல் “கனவிலும் தேவர்க் கரியாய் போற்றி: நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி” என்று அருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

எனை - என்னை என்பதன் தொகுத்தலாயிற்று. **பிடித்து** - ஓடி ஒளிபவனைத் தேடிப் பிடித்து. முன்னம் 119-ம் பாடலில் உரைத்தவையும் ஆண்டு விளக்கியவையும் காண்க.

ஆட்கொண்டவா - ஆட் கொண்டவாற்றை.

நெஞ்சம் நயந்து - அவனைக் கண்டு நான் ஓடி ஒளிந்தேன். எனினும் நான் உலகியலில் ஆழ்ந்து ஒழியாமல் வலிய ஈர்த்து ஆட்கொண்டான்.

அது கைம்மாறு கருதாத அருள். அதனால் என் நெஞ்சம் அச்செயலே விரும்பியது என்றவாறு.

சினவேல் கண் நீர்மல்க—வேலை உடையவரின் சினம் வேலின்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. வேல், வடிவம் கூர்மை தொழில் முதலியவற்றால் இளம் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாயிற்று.

சினவேல் என்பதைச் சின்னவேல் என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொண்டு சிறியவேல் என்று உரை கூறினர் முன்னுரையாளரில் சிலர். வேலின் தலைப்பகுதி போல அகலமாக இருப்பதே கண்களுக்கு அழகு “தடங்கண்” “விசாலாட்சி” என்பன காண்க. சிறியவேல் ஈட்டி முதலியன அவ்வாறு அகலமான தலைப்பகுதியை உடையன அல்ல. ஆதலின் இவ்வுரையின் பொருத்தமின்மை கருதி ஒதுக்குக.

நீர்மல்க - கண்களின் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக. அது தேவர்கள் கனவிலும் காண்டற்கு அரியவன், விழிப்பு நிலையிலேயே தம்மைத் தேடி வந்து ஈர்த்து ஆட்கொண்ட பேரருளின் எளிமை நினைந்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாடு.

245. கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்க னெனைக்கலந் தாண்டலுமே
அயன்மாண் டருவினைச் சுற்றமுமாண் டவனியின்மேல்
மயன்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயன்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. **கக**

(இ - ள்)

கயல் மீன்களினும் மிக்க மாட்சிமை பொருந்திய விழிகளுள்ள உமையம்மையைத் தன் உடலின் ஒரு கூறுக உள்ளவன் என் ஆன்மாவிற்கு கலந்து என்னை அடிமையாகக் கொண்ட உடனே; அயலாக்கிக் கொண்டிருந்த ஆணவமலம் தன் மாண்பை இழந்து; விலக்குவதற்கு அரிய சுற்றமான கன்ம மலமும் அழிந்து; நிலவுலகிற் கொண்டிருந்த மயக்கம் அழிந்து; அதன் காரணமாக உள்ள வாய்மொழி அழிந்து; என் தொழில்கள் அழிந்த

வழியைப் பாடற்பொருளாக அமைத்து இசையால் வழுத்தித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கயல் மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன் - கயல் மீன்கள், தங்கள் வடிவை இளமகளிர் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுதலின் மாட்சிமை பெருகின்றன. அவை, நீர்ப்பரப்பில் முட்டைகளை ஈன்று நெடுந்தொலைவு சென்று பின்னர்த் திரும்பி அம்முட்டைகளை நோக்க அவற்றினின்றும் குஞ்சுகள் வெளிப்படுவதாகக் கூறுவது கவி மரபு. இறைவனின் திருவருள் அம்பிகையாக உருவகம் செய்யப்படுவது. உமையம்மை தன் பார்வையால் படைத்தல் தொழிலைச் செய்கின்றாள். இதனால், ஆலவாய் அன்னை அங்கயற் கண்ணி என்னும் பெயரால் வழுத்தப்படுகின்றாள். இவ்வாறு அம்பிகையின் பெயருக்குக் காரணமாயிருத்தலானும் கயல் மாண்புறுகின்றது. ஆனால் அம்பிகை தன் நோக்கினால் காத்தல் முதலிய ஏனைய நான்கு தொழில்களையும் புரிகின்றாள்.* கயல்களின் பார்வை அவற்றைச் செய்வதில்லை. எனவே அவற்றின் மாட்சி அம்பிகையின் திருமுன் மாண்டொழிகின்றது. ஆதலின் **கயல் மாண்ட கண்ணி** என்றார்.

பங்கன் - உமையம்மையைத் தன் திருமேனியின் ஒரு கூறுகக் கொண்டவன். அஃதாவது திருவருளுடன் கூடியுள்ளவன்.

என்னைக் கலந்து ஆண்டவமே - என்னை - ஆட்கொள்வதற்குத் தகுதியற்றவனாக மும்மலங்களின் பிணிப்புள்ள என்னை. **கலந்து** - யோக தீக்கையால் என் ஆன்மாவிற்கு புகுந்து அதைத் தூய்மைப்படுத்தி என்னை ஆட்கொள்ளப்படுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனாகக்கி. இது பற்றி முன்னம் 239-ம் பாடலில் “என் உளம் புகுந்த” என்றதன்கீழ் விளக்கியவை காண்க.

*“விழிக்கே யருளுண் டபிரம வல்லிக்கு வேதஞ்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட றெஞ்சுண் டெமக்கல் வழிகிடக்கப்
பழிக்கே சுழன்றுவெம் பாவங்க ளேசெய்து பாழ்நரகக்
குழிக்கே யழுந்துங் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே

(அபிரமீ யந்தாதி 79)

திருச்சிற்றம்பலம்

உண்ணெகிழ்ந் துடல நெக்குழக் கண்ணா
 ஓலமென் றேலமிட் டொருநாள்
 மண்ணினின் றலறேன் ; வழிமொழி மாலை
 மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேற்
 பண்ணிநின் றுருறேன் பணிசெயே னென்னும்
 பாவியே னாவியுள் புகுந்தென்
 கண்ணினின் றகலா னென்கொலோ ! கங்கை
 கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா. 134)

எனவரும் கருவூர்த்தேவர் திருவாக்கும் நினைக.

ஆண்டஹமே - அவ்வாறு அவன் வலிய ஆட் கொண்டதன் காரணம் அவனது பேரருள்.

இப்பகுதியில் இறைவன் குருவடியில் வந்து நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட வரலாற்றின் குறிப்பும் காண்க.

அயல்மாண்டு - அயல் - உறவுமுறையில்லாதவராய் இருப்பவர்.

அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு: வினை - கன்ம மலத்தின் காரியங்களாகிய இருவினைகள். அவை நுகர்ந்தன்றி நீக்குதற்கு அரியதாகலின் **அருவினை** என்றார். வினைகள் ஆறு அத்துவாக்களில் தங்கி ஆன்மாவைப் பற்றுவதற்குச் சூழ்ந்து நிற்கும். இறந்த பின்பும் புத்தி தத்துவத்தில் தங்கி இருந்து வரும் பிறவிகளில் ஆன்மாவைச் சூழும். பேரூழியில். மாயையில் ஓடுங்கி மீண்டும் புனருற்பவத்தில் ஆன்மாவின் பின்பிறவிகளில் வந்து பற்றும். இவ்வாறு ஆன்மா நீக்குதற்கு அரியதாகலின் **அருவினை** - என்றார். **அருவினை அயல்** - அருவினைச் சுற்றம் ; அருவினை மயல் என இயைத்துக் கொள்க. **மாண்டு** - ஈண்டு, நம் அடிகள் சிவவியாபகத்துள் வந்து சீவன்முத்தராகி விட்டதால், இவரது சஞ்சிதவினை ஞானாசிரியனால் எரித்து அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. பிராரத்த வினையின் நுகர்ச்சி இறைவன் நினைவாகவே உள்ள இவர் மனத்தில் இன்ப துன்ப நுகர்வுகளைத் தோற்று விக்காமல் உடலுழாகக் கழிகின்றது. ஆகாமியம் ஏறுவதில்லை. இவ்வாறு வினைகள்

முற்றிலும் கழிவதால் மாண்டு என்றார். சுற்றம் உறவு முறையில் இருப்பவர். அயலும் சுற்றமும் உயிருள்ளவை.

அவனியின் மேல் மயல் மாண்டு: அவனி — உயிரற்ற பொருள்களை குறித்து நின்றது. **மயல்** — மயக்கம். நில உலகில் வந்து பிறந்த உடனே ஆன்மாவைப் பற்றுவது மயக்கம். அது நன்மையைத் தீமையாகவும் ; தீமையை நன்மையாகவும் மனங்கொள்ளச் செய்யும் திரிபுணர்ச்சி. ஆணவமலம் அறிவை மறைப்பது. மாயாமலம் அந்தமறைப்பை நீக்கி அறிவை விளக்கம் செய்து கொள்ள ஆன்மாவுக்கு உதவுவது. ஆணவமலம் இருள்மயமானது. மாயாமலம் ஒளிவடிவானது. ஆனால் எங்கும் வியாபகமாக உள்ள ஆணவமலம் மாயா மலத்துள்ளும் விரவுகின்றது. இக்கலப்பின் பயனாக அறிவை விளக்க வந்த மாயா மலம் ஈண்டுத் திரிபுணர்ச்சியைத் தருகின்றது. சுத்தமாயையில் இறைவன் நேரே எழுந்தருளி உள்ளதால் அங்கு ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் செயல்படுவதில்லை. எனவே, அங்கு மயக்க உணர்வு நிகழ்வதில்லை. அசுத்த மாயையில் அவ்வாறின்மையால் மயக்க உணர்வு நிகழ்கின்றது. நிலஉலகம் அசுத்த மாயையின் தத்துவங்களில் ஒன்றான பிரகிருதி மாயையின் காரியம். ஆதலின் ஈண்டு **அவனியின் மேல் மயல் மாண்டு** என்றார்.

சுற்றமும் என்பதிலுள்ள எண்ணும்மையை அயல், மயல் என்பவற்றுக்கும் கூட்டி அயலும் மாண்டு மயலும் மாண்டு என உரைக்க. இவ்வாறு மும்மலங்களும் ஒழிந்தமை காண்க. **மாண்டு** - மாட்சிமையற்று அழிந்து எனலுமாம்.

மற்று உள்ள வாசகம் மாண்டு :- மற்று - இன்னமும் மும்மலங்கள் மாண்ட தன்றி மேலும் **வாசகம்** - மொழி. அது சொல்லாக வெளிப்படு முன் நினைவாக மனத்தில் முகிழ்க்கும். மனம் மொழி இரண்டும் சீவ போதத்தால் நிகழாது சிவபெருமானால் நிகழ்வதால் சீவபோதம் அழிந்து சிவபோதமாக மாட்சிமைப்படுவது காண்க. **மாண்ட** - மாட்சிமைப்பட்ட எனலுமாம்.

என்னுடைய செயல் மாண்டவா பாடி: என்னுடைய - என்பதைக் கடை நிலைத்தீவகமாகக் கொண்டு; “ என்னுடைய செயல் ” “ என்னுடைய அருவினைச் சுற்றம் ” “ என்னுடைய மயல் ” “ என்னுடைய வாசகம் ” என் ஒவ்வொன்றுடனும் கூட்டியுரைக்க. **என்னுடையசெயல்** - அவனியின் மேல்

இப்பிறப்பில் பிராரத்தகன்மங்களின் பயன்களை நுகரும் முறையில் செய்யப்படும் தொழில்கள். இவை ஆகாமிய வினையாகக் சஞ்சித வினையில் கூடிப் பின்பிறவிகளில் நுகர்ச்சிக்கு வருவன. ஈண்டு இறைவன் ஆட்கொண்டதால் சீவன் முத்த நிலையை எய்திய நம் அடிகளின் செயல்கள் சிவநினைவுடன் செய்யப்படுதலின் ஆகாமியம் ஏறுவதில்லை. அவை இறைவன் செயல்களாகவே மாட்சிமையுறுகின்றன. ஆன்மாவின் செயல்கள் அழிகின்றன. ஆதலின் **என்னுடைய செயல்மாண்டு** என்றார். இதுபற்றி முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 109-ல் “அழுக்கடையாமல் ஆண்டு கொண்டருள்பவன்” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க. “சித்த மலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்” என்று. பின்னரும் (648) அருளுவது காண்க.

மாண்டவா - மாண்ட வாறு என்பதன் ஈறுகெட்டது.

“பராசத்தியினின்றும் பிரிந்த ஞானசத்தியாகிய அறிவும், இச்சாசத்தியாகிய வேட்கையும் கிரியாசத்தியாகிய செயலும், உயிர் வீட்டினை எய்தும் நிலையில் பராசத்தியில் ஒன்றாய் ஒடுங்கும். பராசத்தியில் ஒடுங்கிய உயிர் சிவத்தில் ஒடுங்கிப் பேரின்பம் நுகரும். இந்நிலையையே ஈண்டுச் “**செயன் மாண்டவா**” என்றருளினார்.

இந்நிலையை,

திருச்சிற்றம்பலம்

செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாகும்;

செயலற் றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார்;

செயலற் றிருப்பார் செகத்தோடுங் கூடார்;

செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தியுண் டாகுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம். 2285)

“வீட்டி லிருக்கிலென் நாட்டிலே போகிலென்

கூட்டில்வான் சார்த்திநின் றுந்தீபற

கூடப் படாததென் றுந்தீபற ”

(திருவுந்தியார் 30)

“ செய்தற் கரிய செயல்பலவுஞ் செய்துபல
 ரெய்தற் கரியதனை யெய்தினார்க - னையோநாம்
 செய்யாமை செய்து செயலறுக்க லாயிருக்கச்
 செய்யாமை செய்யாத வாறு.

(திருக்களிற்றுப்படியார் 61)

என்று நம் தோத்திரங்களும் சாத்திரங்களும் விளக்குகின்றன.

இத்திருப்பாடலின் முதலடி ஐந்து சீர்களாக வந்துள்ளது.

246. முத்திக் குழன்று முனிவர்குழா நனிவாட
 அத்திக் கருளி யடியேனை யாண்டு கொண்டு
 பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
 தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. கஉ

(இ-ள்)

முனிவர் கூட்டம், வீடு பெறுவதற்கு வழிதேடி அலைந்து மிகவும் வருந்த;
 அந்த முத்தித் திசையை எனக்குக் காட்டியருளி; அடியவனாகிய என்னை
 அடிமையாகக் கொண்டு பத்திக் கடலினுள் ஆழ்த்திய மேலான ஒளி
 வடிவானவன்; அப்பத்தியினால் இன்பம் விளைவிக்கும் முறையைப்
 பாடற்பொருளாக அமைத்து இசையினால் வழுத்தி தெளிந்த ஒலியினால்
 படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

முனிவர் குழாம் என்பதைப் பாடலின் முதலில் அமைக்க

முனிவர் குழாம் முத்திக்கு உழன்று நனிவாட - முனிவர் -
 மனனசீலர் வடசொல். தியானம் செய்வதையே இயல்பாக உடையவர்கள்.
 முத்திக்கு முத்தியடைவதற்கு நான்காம் வேற்றுமை உருபு, வினையெச்சப்
 பொருளில் வந்தது.

முயன்று நனிவாட - முயன்று கிட்டாமையின் மிகவும் வருந்த. கிட்டாமை அவர்களின் பக்குவமின்மையால். அவர்கள் முயற்சியும் வாட்டமும்,

திருச்சிற்றம்பலம்

“என்பே விறகா யிறைச்சி யறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி யகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே”

(திருமந்திரம் 271)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பதிற் காண்க

அத்திக்கு அருள் :- வீடுபேறுள்ள அந்தத் திசையை எனக்குக் காட்டியருளி வீடுபேறெய்த வழிகாட்டி. தில்லை, தரிசிக்க முத்தி என்பது சைவ உலகில் நிலைபெற்றுள்ள உண்மை. திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் நம் அடிகளைப் பிரியும் பொழுது “பொய்கையின் நடுவில் ஓர் ஒளிப் பிழம்பு தோன்றும்; அனைவரும் அதில் புகுந்து மறைவர்; நீ அவ்வாறு புகுதல் வேண்டா; திருப்பெருந்துறையை நீங்கி உத்தரகோச மங்கையில் வழிபட்டுப்பின் தலயாத்திரையாகத் தில்லை வருக” என ஆற்றுப் படுத்தியதையும் இறுதியில் நம் அடிகள் தில்லையில் வீடு பெற்றதையும் நினைக. அடிகள் வரலாற்றிற் கூறியவை பார்க்க. அத்திக்கு என்ற அகரச்சுட்டு “அம்முனிவர்களுக்குகிடைக்காத” என்றும் அருமை சுட்டி நின்றது.

இதற்கு இவ்வாறன்றி “அத்தி” என்பதற்கு யானை என்று பொருள் கொண்டு, ஆலவாயிலும் திருவானைக்காவிலும் வெள்ளானைகளுக்கு அருள் புரிந்தது; சிவகணத்தில் ஒருவரான “அத்தி” என்பர் யானையாகத் திருக்காளத்தியில் வழிபட்டு உய்ந்தது. முதலிய வரலாறுகளைக்குறித்தனர் முன்னுரையாளர்களில் சிலர்.

அடியேனை ஆட் கொண்டு - இஃது அவன் அருளிப்பாடு. இஃது அவன் என்னைப் “பத்திக் கடலுள் பதிப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. முன்னரும் அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி” (சிவபுராணம் 18) என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

பக்திக் கடலுள் பதித்த பரம்சோதி - மிக மேலான பக்தியே இறைவனை அடைந்து இன்புற உதவும். அஃது அளவிட முடியாத அகலமும் ஆழமும் என்றும் வற்றி ஒழியாத வளமும் கொண்டதாகலின் கடலை உவமையாகக் காட்டினார். அதன் மேற்பரப்பில் மிதவாமல் மிக ஆழ்ந்து அடியிற் சென்றுவிட்டால் மேலும் கீழும் சுற்றிலும் கடல் நீராகிய வீட்டின்பமே நிறைந்திருக்கும். ஆதலின் **பதித்த** என்றார். இந்நிலையைச் சீவன் முத்தர்கள் நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் எய்துவர்.

ஈண்டு;

“மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விழியினீர் வார
விழுந்திடை நிலத்திடைப் புரண்டு
பொய்ம்மலி யுலகம் மறந்தது நெஞ்சருகிப்
பொருமிநின் றலறியிவ் வாறு
கைம்மலி பத்திக்கட லிடைமுழுகிக்
களித்தபி னரசனை யுடன்கொண்
டைமலி யடியொன்றிடை யில் வைத்தொருதா
ளவிழுத்த நகரிடை வைத்தான்”

(விநாயகபுராணம் மகோர்க்கட 3776)

“பத்தித் துறையிழிந் தானந்த வாரி படிவதனாற்
புத்தித் தராங்கந் தெளிவதென் றோபொங்கு வெங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்சூ ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தராங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கொற்றவனே”

(கந்தரலங்காரம் 35)

என்பன காண்க. சீர்பாதவகுப்பும் நிலைக.

தித்திக்கும் - சிவானுபவத்தால் விளையும் இன்பம் குறித்தவாறு.

பரஞ்சோதி - மேலான ஞானஒளி, இதை இடை நிலைத் தீவகமாக பத்திக் கடலுள் பதித்த **பரஞ்சோதி** - தித்திக்கும் பரஞ்சோதி என ஈரிடத்தும் வினைமுதலாகக் கூட்டிக்கொள்க.

247 பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண்ணோர் தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி யாண்டு கொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

கந

(இ-ள்)

நில உலகினர் பக்கத்தும், கீழுலகினர் பக்கத்தும், மேலுலகினர் பக்கத்தும்
வேறு யார் பக்கத்தும் செல்லாத வகை அருள் செய்து அடிமையாகக்
கொண்ட வாய்ப்பினையும்; சிந்திப்பதற்கரிய ஒப்பற்ற பெருந்தகையின்
புகழ்களையும் பாடல் பொருள்களாக அமைத்து இசையினால் பன்முறை
வழுத்தி நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாட்டின் மூன்றாம் அடியில் உள்ள “பாடி” என்பதை
ஈற்றடியிலுள்ள “பாடி” என்பதன் முன் அமைத்துக் கொண்டு பாடல்
முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பார்பாடும் பாதாளர் தம்பாடும் விண்ணோர் தம்பாடும்:- பார் - பாதாளர்.
விண்ணோர் எனப்பின் வருதலின் இதனை இடவர்கு பெயராகக் கொண்டு
“பாரோர்” எனக் கொள்க. பூவுலகிலுள்ள மக்கள் என்றவாறு. இதை “**மக்கட்
கதி**” என்பர். **பாடும்** - பக்கத்தும். பாடு - பக்கம் என்றும் பொருளில் வருவதை

திருச்சிற்றம்பலம்

புதுவிரி பொன்செ யோலையொருகா

தொர்காது கரிசங்க நின்று புரள

விதிவிதி வேத கீத மொரு பாடு

மோத வொருபாடு மெல்ல நகுமால்

மதுவிரி கொன்றை துன்று சடைபாக

மாதர் குழல்பாக மாக வருவர்

இதுவிரிவர் வண்ண வண்ண மிவள் வண்ண

வண்ண மெழில் வண்ண வண்ண மியல்பே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-8-10)

எனவரும் நம் அரசுகள் அமுதவாக்கிற் காண்க.

பாடும் - அவர்கள் பக்கத்தும் என்றது அவர்கள் அருளை நாடி என்ற பொருளில் வந்தது.

பாதாளம் - பாதாளம் என்பதற்குப் பொதுவாக “நரகம்” என்று உரை கூறும் மரபும் உண்டு. எனினும் “நரகம்” வேறு; பாதாளம் வேறு. கீழண்டச்சுவர் ஒரு கோடி யோசனைக் கனங்கொண்டது. அதன் மேல் உள்ளது. காலாக்கினி யுருத்திர புவனம். அதன் மேல் பதினேழுயோசனை உயரம் சென்ற பின் பாவிகள் சென்றடைவதாகிய நரகங்கள் உள்ளன. அவை பற்றிய விவரங்களை முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 18-ல் “நரகங்கள்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவற்றிற் காண்க. இவற்றின் மேல் உள்ளது, “நிராலம்பவெளி” அதில் கூசுமாண்டர் வீற்றிருப்பர். அவர் மேற்கூறிய நரகங்களின் அதிபதி. அவர்புவனம் ஒன்பது நூறுயிரம் உயர முடையது. அதன்மேல் உள்ளது. ஏழுபிரிவுகள் கொண்ட பாதாளம். அப்பிரிவுகள் ஆபாசம், பாதாளம், நிதலம், சுபத்திமான், மாதலம், இராசாங்கம், பாதலம் என்பன. இவை ஒவ்வொன்றும் மும்முன்று கண்டங்களாக இருக்கும். இந்த ஏழுபிரிவுகளின் உயரங்களும், கண்டங்களின் அதிபதிகளும் பற்றிச் சிவஞானமா பாடியும் சூத்திரம்-2, அதிகாரம்-3ல் “அண்டங்களினியல்பு” என்ற தலைப்பில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வேழு உலகங்களின் அதிபதியாக பாதலத்தில் அமர்ந்திருப்பவர் “ஆடகேசுரர்”

பாடலில் **பாதாளம் பாடும்** என்றது ஆடகேசுரர் பக்கத்திலும் அவராட்சிக்குட்பட்ட சங்கசுருதி முதலிய அசுரவேந்தர் எழுவர் பக்கத்திலுமாம்.

விண்ணோர் - பூவுலகுக்கு மேல் திருக்கயிலை வரையுள்ள மேலுலகங்களில் வாழ்பவர்களும். இதைத் ‘தேவகதி’ என்பர். விண்ணோர்தம்பாடும் என்பது திரு. பாரதியார் அவர்கள் கொண்ட பாடம். “பாடும் விண்ணோர்” என்ற முன்றும் சீரில் மகரவொற்று நீக்கிக் காய்ச்சீராகக் கொள்க.

ஆர்பாடும் சார வகை அருளி - ஆர்பாடும் - பாரிலுள்ளோர், பாதாளம் விண்ணோர் முதலியவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களில் தலைவர்களாக ஆங்காங்கு ஆட்சிபுரிவோர் பக்கமும். **சாரா** - சார்ந்து நின்று அவர்கள் அருளை நாடாமல்

வகை அருளி - அவர்கள் அருளால் எய்தும் இன்பங்கள் அற்பம் எனக் கருதும் வகையில் சிவானந்தம் நல்கி. ஈண்டு.

“ பெரும்பை புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற
பேதைகொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்
பினுல்மெல்ல மெல்லவுள்ள
அரும்புந் தனிப்பர மானந்தந் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே ”
(கந்தரலங்காரம் 6)

எனவரும் அருணகிரி நாதர் திருவாக்கு நினைக.

பார்பாடும் விண்ணோர் பாடும் சார்தல், உயிர்கள் பக்குவமின்மையால் சிவனடித்திறத்தின் பெருமையையும் அது நல்கு வீட்டின்பத்தின் உயர்வும் மனங்கொள்ளாமல் உலகியலின்பங்களையும் சுவர்க்கம் முதலியவற்றின் இன்பங்களையும் பெரிதாக மதிக்கும் மயக்க உணர்வால் ஆகும். பாதாளர் பக்கம் யாரும் சேரவிரும்பார். உயிர்கள் தீவினையின் பயனைத் துயக்க திருவருளால் அங்குச் செலுத்தப்படுகின்றன. நான் அவ்வாறு மயக்க உணர்வால் பார்பாடும் விண்ணோர்பாடும் சாராமலும். பாதாளர் பாடு சார்வதற்கான தீவினகளைச் செய்யாமலும் எனக்கு அருள்புரிந்து சிவபெருமான் என்னை ஆட்கொண்டான் - என்றவாறு.

நேர்பாடல் - நேர்பாடல் என்பதன் நீட்டல் விகாரம். வாய்த்தல் முயற்சியின்றித் தானே கிடைத்தல். புதையல் அகப்பட்டது போன்று. பின்னரும் “கிழியீடு நேர்பட்டு” (565) என்றருளுவது காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று
நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க
மலர்க்கண்ணீ ரருவி பாய

அடியனேற் கிவர்தா மிங்கே
யகப்பட்டா ரச்சோ!” வென்று
படியிலாப் பரிவு தானோர்
படிவமாம் பரிசு தோன்ற ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் – கண்ணப்பநாயனார் புராணம் 106)

எனவரும் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கு நினைக.

நேர் - செம்மை எனக் கொண்டு. என்னைச் செம்மைப்படுத்தி ஆட்கொண்ட
என்றும், எனக்கு நேரே ஞானாசிரிய வடிவில் எழுந்தருளி என்றும் உரைக்க
நின்றது.

சீர்பாடல் பாடி - சீர் - அவர் புகழ்கள்.

248. மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தால்
சேலேர்கண் ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ கசு

(இ - ள்)

திருமாலும் திசைமுகனும் அவர்களையும் தவிர ஏனைய விண்ணுலக
வாசிகளும் நான்மறைகளும் அனுகுதற்கு அரியவனாகிய சிவபெருமான்;
நுட்பமான மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும் ஞானாசிரியனாகத் தானே
என்னைத்தேடி. இம்மண்ணுகில் எழுந்தருளி; என்னுள் நுழைந்து என்பால்
கொண்ட இரக்கத்தால் என் நெஞ்சை உருக்கும் செய்கையைச் சேல்மீன்கள்
போன்ற அழகிய நம் கண்களில் கண்ணீர் மிகும்படி இசையினால் வழத்தித்
தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி - ரை)

இத்திருப்பாடலில் முதலடியிலுள்ள “மற்றொழிந்த தேவர்களே” என்பதை
“ஒழிந்த மற்றுத் தேவர்களே” என மாற்றிக் கொண்டு பின்னர்ப் பாடல்
முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

மாலே பீரமனே ஒழிந்த மற்றுத் தேவர்களே நரலே நுழைவு அரியான்:— மால் - திருமால். சகல வருக்க ஆன்மாக்களுள் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவன். காத்தல் தொழில் புரிபவன். **பீரமன்** - நான்முகன் படைத்தல் தொழில் புரியும் உயர் பதத்தில் உள்ளவன். நான்மறைகளைக் கற்றுயர்ந்தவன். **ஒழிந்த மற்றுத் தேவர்கள்** - திருமாலையும் நான்முகனையும் மட்டுமன்றி அவர்கள் தவிர உள்ள விண்ணுலக வாசிகள் அனைவரும். இந்திரன், குபேரன் போன்ற பதங்களில் உள்ளவர்களும் இவர்களுள் அடங்குவர். இவர்கள் அனைவரும் ஆன்மாக்கள். இவர்கள் அறிவு உணர்த்த உணர்வது பசுஞானம், அந்த ஞானத்தால் பதியை அறிய முடியாது என்றவாறு. **நரல்** - ஈண்டு இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட நான்மறைகளைக் குறித்துகின்றது. அவற்றைக் கற்பதால் பெறுவது பாசஞானம். அதனாலும் பதிப்பொருளை அறிய முடியாது என்றார்.

ஈண்டு ;

“மறையினு லயனான் மாலான்
மனத்தினுன் வாக்கான் மற்றுங்
குறைவிலா வளவி னுலுங்
கூறெனா தாகி நின்ற
இறைவனார் கமல பாத
மின்றியா னியம்பு மாசை
நிறையினார் குணத்தோர்க் கெல்லா
நகையினை நிறுத்த மன்றே ”

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - பாயிரம் 4)

என நம் ஞானசாத்திரம் நலிலல் நினைக.

ஏகாரங்கள் நான்கும் எண்ணப்பொருட்டு. “இலக்கண நூல்களுட் கூறிய வற்றுடன் பிற பொருளையும் உணர்த்தும் என்பது தொல்காப்பியரும் வட நூலாரும் கொண்ட முடிவு. ஆகலின் சிறப்புப் பொருளையும் உணர்த்தும்; உலக வழக்கையும் ஒட்டிப்பார்க்க” என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைகுறிப்பு.

நூல் - சூழ்ச்சி; தந்திரம் எனப் பொருள் கொண்டு திருமால் முதலியோர் தங்கள் தந்திரங்களால் பதிப்பொருளை அறிய முடியாது என உணர்த்தலும் ஒன்று.

“இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திறத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும் ”

(திருவண்டப்பகுதி 131 – 132)

என முன்னர் அருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

நூல் என்பது இப்பொருளில் வருவதை;

“காதல காத லறியாமை யுய்க்கிற்பி
னேதில வேதிலார் நூல் ”

(திருக்குறள் 440)

என்ற விடத்துக் காண்க.

நுழைவு - அணுகுதல், அரியான் - அரிய பொருளை உணர்த்துபவன் எனலுமாம்.

நுண்ணியனாய் வந்து - இதற்கு மேற்கூறியவாறன்றி, பருப்பொருளாய் அளக்க வொண்ணாத அழல் மலையாய் நின்ற போதும் திருமாலும் நான்முகனும் அறிகிலர். ஈண்டு “நுண்ணியனாய் வந்து” போதும் அறிகிலர் எனலுமொக்கும். நுண்ணியன் - நுட்பமானவன். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை முன்னம். சிவபுராணம் 35-ல் ‘நுண்ணியனே’ என்றருளியதினும், அதன் கீழ் விளக்கியவற்றும் காண்க. மேலும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“திரியு மூவெயில் செங்கனை யொன்றினால்
ளரிய வெய்தன ரேனு மிலங்கைக்கோன்
நெரிய வுன்றியிட் டார்விர லொன்றினால்
பரியர் நுண்ணியர் பாசு ரடிகளே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

(திருமுறை 5-25-11)

என்றதும் 120-ம் திருப்பாடல் உரையில் மேற்கோள்காட்டிய திருவருட் பயன் 3-ம் காண்க.

வந்தம் - என இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை விரித்துக் கொள்க.

இறைவன். திருமால் நான்முகன் தேவர்கள் நான்மறை முதலியோர் தன்னுள் நுழைந்து கொள்ள இயலாத அளவு நுண்ணியன்; எனினும் தான் அவர்களுட் புகுந்து அவர்களை இயக்கும் நுண்ணியன் என உரைத்தலுமாம்.

அடியேன் பாலே புகுந்து:- அடியேன் - நான் அவன் அடிமையாதலின் அவனை அணுக இயலாத நிலையை அறிந்து அவன் என்னிடத்தில் தானே வலிய வந்தான். திருமால் முதலியோர் அங்ஙனம் அடிமைப்படாமையால் அவர்கள் தேடியும் கிட்டாத நுண்ணியனானான் என்றவாறு. **பாலே - பால்** ஏழனுருபு. ஏகாரம் இழிபுணர்த்திற்று. அடியேன் பாலும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க. **புகுந்து** - 15-ம் திருப்பாடலில் “புகுந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

பரிந்து உருக்கும் பாவகத்தால் - பரிந்து - இரங்கி. அவன் என்னுள் புகுந்தது என்மேல் அவன் கொண்ட இரக்கம் என்றவாறு. **உருக்கும்** - என் நெஞ்சம் கல் போன்றது. என் மேற்கொண்ட இரக்கம் காரணமாக அவன் என்னுள் புகுந்தான். அந்த அருளிப்பாட்டை நினைந்து என் நெஞ்சம் உருகிற்று என்றவாறு. **பாவகம்** - செயல். அச்செயலை நினைந்ததால் எனக்குக் கண்ணீர் மல்கிற்று என்றவாறு.

பாவகம் - நினைவு, தியானம் எனலுமாம்; ஈண்டுத் “தியானம்” என்றது திரிபுடியற்ற தியானம். அது நின்மல துரியா தீதத்தில் கிட்டுவது. அந்நிலையில் உயிர் சீவபோதம் முற்றிலும் அடங்கிச் சிவவியாபகத்துள் சிவமாகவே நிற்கும். திருவருளாகிய பதி ஞானமே உயிருக்குச் சிவத்தைக் காட்டும். முற்சூறிய பசுஞானமும் காட்ட இயலாத சிவத்தை இப்பொழுது பதி ஞானம் காட்டுவது மனங்கொள்க. இதனையே முன்பு “அவனரு ளாலே அவன்தான் வணங்ங்கி (சிவபுராணம் 18) என்றருளிச் செய்தார். ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. 32-ம் திருப்பாடலில் “கேள்வி” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் (சுபக்கம் சூத் 1, செய்1,) பார்க்க.

சேல் ஏர் கண் - சேல்மீன்கள் போன்ற அழகிய கண்கள். “போன்ற” என்ற உவம உருபு தொக்கது. தெள்ளேணம் கொட்டும் இளம் பெண்கள் பாடுவதாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளமையில் அவர்கள் கண்களுக்கு சேல்மீனை

உவமை கூறி “ஏர்” என்ற அடையும் புணர்த்தார். “இசையினால் வழுத்தி” என்ற குறிப்பெச்சம் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

249. உருகிப் பெருகி யுளங்குளிர முகந்து கொண்டு
பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை
மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ கரு

(இ - ள்)

மனம் உருகி உடல் பூரித்து நெஞ்சம் குளிர முகந்து கொண்டு குடிப்பதற்கு இனிமையான மேலான திருவருளாகிய பெரிய கடல் போன்ற வனும், எங்கள் செல்வமாக உள்ளவனும் ஆகிய இறைவனைப் பொருந்தி; விளங்குகின்ற செளந்திர பாண்டியனாகிய அவனுடைய நீண்ட திருவடிகளையே தியானம் செய்து இசைப்பாடல்களால் வழுத்தி நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்கு வோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாம் அடியிலுள்ள “அடியோம்” என்பதை ஈற்றடியிலுள்ள “நாம்” என்பதன் முன் புணர்த்துப் பின் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

உருகிப்பெருகி உளம் குளிர முகந்து கொண்டு—உருகி - கல்லை யொத்த நெஞ்சம் இறைவன் பேரருளை நினைந்ததால் உருகிற்று. அவ்வாறு உருகிய பின் உலோகக் குழம்பு போன்று வெப்பமாக இல்லாமல் குளிர்ச்சியடைந்தது. இவ்வாறு சிவானந்த நுகர்வால் உள்ளம் குளிர்ந்தலை முன்னம் 121-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருவிசைப்பா 48-ம் பாடலிற் காண்க. **முகந்து கொண்டு - திருவருளாகிய கடல் எல்லையின்றிப்** பரந்து கிடக்கின்றது. கடல் நீர் முழுவதையும் ஒருவன் பருக இயலாது. உவர்ப்பின்றி இருந்தாலும் ஒருவன் தன் வயிறு கொள்ளும் அளவே பருக இயலும். எடுத்துச் சென்று இல்லத்தில் பின்னர் பருக விரும்பினும் தன்னிடமுள்ள கொள்கலத்தின் அளவே முகந்து கொள்ள இயலும். எவ்வளவு

முகப்பினும் கடல் நல்கும். ஆனால் கொள்கலன் கொள்ளாது. அவ்வாறே ஈண்டும் திருவருள் எவ்வளவு வேண்டினும் நல்கும். ஆனால் ஆன்மா தன்பக்குவத்திற்கு ஏற்பவே முகந்து கொள்ள இயலும். தன்னால் இயன்ற அளவு திருவருளைத் துய்த்து என்றவாறு.

உருகி, பருகி, முகந்து கொண்டு என்ற வினையெச்சங்கள் “பருகற்கு” என்பதைத் தழுவி முடிந்தன. ஈண்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்

“பெருக லாந்தவம் பேதைமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோ ரானந்தம்
மருக லானடி வாழ்த்தி வணங்கவே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5 – 88 – 1)

என்பது நினைக.

“உருகிப் பெருகி” என்பதற்கு இவ்வாறன்றி திருவருளாகிய கடல் “உருகிப் பெருகிய” தாக பொருள் கொண்டார் திருவாசகத்தின் ஆங்கில மொழிப்பாளர் Dr.G.U.Pope. அம்மொழி பெயர்ப்பு.

The Spreading Sea of grace Supreme that Melts and Sweets :
From which is sweet to draw and drink, we gather round
The feet of the bright southern Lord call we to mind
His slaves, Praise we his sacred grace, AND BEAT TELLANAM.
என்பதாகும்.

கடல் உருகுவதாயின் அது முதலில் பனிக் கடலாக உறைந்திருத்தல் வேண்டும். நம் இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியை முப்புறமும் சூழ்ந்துள்ள கடல்கள் அவ்வாறு பனிக்கடலாக உறைத்திருப்பதில்லை. ஏனைய பெரும் பாலான நாடுகளிலும் அவ்வாறே. வடதுருவ தென்துருவப்பகுதிகளில் உள்ள கடல்கள் மட்டுமே பனியாக உறைந்திருப்பவை. ஈண்டு கடல், திருவருளுக்கு உவமையாயிற்று. திருவருள் நித்தியப்பொருள். அஃது இட எல்லையுள்ளோ

கால எல்லையுள்ளோ அடங்காதது. யாண்டும் நிறைந்துள்ள அதற்குப் பெருக்கமும் இல்லை. எனவே இம்மொழி பெயர்ப்பின் கருத்து ஏற்புடைத்தன்று என ஒதுக்குக.

பருகற்கு இனிய பரமானந்தத் தடம்கடலை மருவி -

பருகற்கு இனிய - பூவுலகில் உள்ளது உவர்க் கடல். அதன் நீர் பருகற்கியலாதது. புறக்கடல்களாகிய பாற்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் முதலியவை பருகத்தக்கன எனினும் ஓரளவுக்குமேல் பருகினால் திகட்டும். பின்னர் இனிமையாவா. ஆனால் திருவருளாகிய கடல் எவ்வளவு பருகினும் பருகப்பருக இனிமை தருவது. ஆகலின் **பருகற்கு இனிய** என்றார்.

பரமானந்தத் தடம் கடலை :- அவ்வாறு பருகுவதால் எய்தும் ஆனந்தம், உயிர் நுகரும் ஆனந்தங்களுக்கெல்லாம் மேலானது. ஆகலின். **பரமானந்தம்** என்றார். **தடம் கடல்** - எல்லையற்றதாகலின் தடங்கடலாயிற்று. **தடம்கடல்** - பரந்த கடல். **மருவி** - இறைவனை அடைந்த பின்பே பரமானந்தம் எய்து மாகலின் **மருவி** என்றார். **மருவுதல்** - அடைதல், பொருந்துதல், முழுகித் திளைத்தல். முன்னரும் 246-ம் பாடலில் “பத்திக் கடலுள் பதித்த பரஞ்சோதி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

திகழ் தென்னன் வார்கழலே நினைந்து:- திகழ் - செளந்திர பாண்டியனாகப் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட காலத்தில் மட்டுமன்றி இன்றளவும் சோமசுந்தரப் பெருமானாக ஆலவாயிலில் அரசோச்சலாலும் திருமுறைகள், சைவ இலக்கியக்கியங்கள் புராணங்கள் முதலியவற்றிலும் விதந்து பேசப்படுவதாலும் **திகழ்** என்றார். **திகழ்தல்** - ஏனையோர் புகழ்களை அடக்கிக்கொண்டு பேரொளியுடன் மேலோங்கி விளங்குதல். **வார்கழலே** - ஏகாரம் பிரிநிலை. ஏனைய தெய்வங்களைத் தியானம் செய்வதை விட்டுச் சிவபெருமான் திருவடிகளையே தியானம் செய்க என்று ஆற்றுப்படுத்தியவாறு. போற்றிக் திருவகவல் 155-ல் **மற்றோர் பற்று** - என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (7-48-1) (7-58-2) வாக்குக்கள் பார்க்க.

திருவைப்பரவி - “அடியோம் திருவைப் பரவி” என்று கூட்டி “அடியோம் பெற்ற பேருகிய செல்வத்தைப் பாராட்டி” என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

250. புத்தன் புரந்தரா தியரயன்மால் போற்றிசெயும்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
அத்த னணிதில்லை யம்பலவ னருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

கக

(இ - ள்)

இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் நான்முகனும் திருமாலும் துதிக்கும் ஞானவடிவினனும்; பித்தனும்; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியவனும், என் பிறவியை நீக்கிய தலைவனுமாகிய; அழகிய தில்லை அம்பலவாணனின் திருவருள்மயமான திருவடிகள் என் நெஞ்சுள் புகுந்தவாறு என்ன அதிசயம்? இதனை இசையாற் பரவித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலில் “புத்தன்” என்பதை முதலடியின் ஈற்றில் அமைக்க. ஈற்றடியில் “புகுந்தவா” என்றதன் பின்னர் “இசையாற்பரவி” என்ற இசையெச்சம் வருவிக்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

புரந்தராத் தியரயன்மால் போற்றிசெயும் புத்தன்: புரந்தரன்:— இந்திரன் பகைவரின் ஊர்களை அழிப்பவன். **ஆதி** - இந்திரனை முதல்வனாகக் கொண்ட தேவர்கள். ஈண்டு குபேரன் முதலியோரையும் அவர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட ஏனைய விண்ணுலக வாசிகளையும் குறிக்கும். **அயன்** - நான்முகனும் அவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட சத்திய உலக வாசிகளையும் கொள்க. **மால்** - திருமால். திருமாலையும் அவனைத்தலைவனாகக் கொண்ட ஏனைய வைகுண்ட வாசிகளையும் குறிக்கும். **போற்றி செயும்** - துதிக்கின்ற. அவர்களை துதித்தல், அசுரர் முதலிய பகைவர்களின் துன்பங்களினின்றும் தப்பிப்பிழைக்கவும் தங்கள் பதங்களில் இன்பம் துய்க்கவும் மேலும் உயரிய போகபதங்களை அவாவிடும். இவை, காமிய தவங்கள். **புத்தன்** - ஞான வடிவினன். இதற்கு இவ்வாறன்றி “பின்னைப்புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனாக” இருத்தலின் “புதியவன்” என்றும் (163) பேருழியின் பின்பும் மாற்றமின்றிப் புதியவனாக என்றும் நிலைத்திருப்பவன் என்றும் கூறினர் முன்னுரையாளரில் பலர்.

திருமால் ஆதிபுத்தகைத் தோன்றி திரிபுரவாசிகளையும் அவர்கள் தலைவர்களையும் வஞ்சித்து நாத்திகக் கொள்கைகளை உபதேசம் செய்து பெளத்த மதத்தைப் புதிதாக எடுத்து நிலைநாட்டினான். ஆயினும் அவனே சிவபெருமானைத் துதித்தான் என்றும், அவன் பரம்பரையில் வந்த 25-ம் புத்தனே நாம் வரலாற்று நூல்களில் காணும் கௌதம புத்தன் என்றும் உரை விரித்தாரும் உண்டு. இவர்கள் கொள்கையின்படி ஆதிபுத்தன் “திருமாலே” என்பதாம். இத்திருப்பாடலில் “மால்” என்று தனியே திருமால் குறிப்பிடப்படுதலின் இப்புராணக்கதையை ஈண்டு நம் அடிகள் உளங்கொண்டாரல்லர் என்பது தேற்றம்.

மீத்தன் - புற்றுமாய் மரமாய் புனல் காலே உண்டியா யண்ட வாணரும் பிறரும் வற்றியாரும் நின்று (397) அவர்களுக்குத் தன் மலரடிகளைக் காட்டாதவன். ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னைத்தேடி வந்து அம்மலரடிகளை என் சென்னியிற் சூட்டினான். ஆதலின் அவன் “**மீத்தன்**” என்றார். இஃது இறைவனின் எளிமையை விதந்து போற்றிய நிந்தாத்துதியாகும்.

மேய - மேவிய. இறைவன், சொரூப நிலையில் யாண்டும் நிறைந்துள்ளானினும் தடத்த நிலையில் திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகள் பொருட்டு ஞானசிரியகை எழுந்தருளினான். அதற்கு முன்னர் ஆங்கு அவன் அந்நிலையில் இல்லை. ஆட்கொண்ட பின்பும் சிலநாளில் அவ்விடம் விட்டுக் கயிலைக்கு ஏகிவிட்டான். ஆதலின் **மேய** என்று இறந்த காலத்திற் கூறினார்.

மிறப்பு அறுத்த அத்தன் :— **அத்தன்** - தந்தை எனலுமாம். ஞானசிரியனைத் “தந்தை” என்றும் அவன் மாணவனை அவனுக்கு மகன் என்றும் வழங்குவது சைவமரபு. உலகியல் தந்தை, அன்னையின் வழி மைந்தனுக்கு உடல் தந்து பிறவிக்குக் காரணமாகின்றான். அவ்வுடலால் ஈட்டப்படும் ஆகாமியங்கள் மேலும் எண்ணற்ற பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாகின்றது. இந்த ஞானத்தந்தையோ பிறப்புக்களை அறுக்க வருகின்றான் என்றவாறு. இறைவன் தானே பிறப்பில்லாதவன் தனக்கு அடிமையான அடியார்களுக்கும் பிறப்பில்லாமற் செய்பவன் என்க.

அணிதில்லை அம்பலவன் - தில்லையைத் தரிசிக்க முத்தி என்பது சைவ உலகின் முடிவு. இறைவன் நம் அடிகளின் பிறப்பை அறுக்க விரும்பினன்.

ஆதலின் அவரைத் தில்லைக்கு வருமாறு பணித்தான் என்பதை முன்பு கண்டோம். அடிகள் தில்லையிலேயே வீடுபேறுற்றார் என்பதும் நினைக. **அணி** - வீடுபேறே நிலைத்த பேரழகுடைத்தாகலின் அதைத் தில்லைக்குப் புணர்த்தார். **அணி - அழகு. அம்பலவன்** - காட்சிக்கு எளியனாய்ப் பொது இடத்தில் யாவரும் எளிதில் நண்ணும் வகையில் எழுந்தருளியுள்ளவன்.

அருட் கழல் சீத்தம் புகுந்தவா - கழல் - ஈண்டு இரு திருவடிகளையும் குறித்தது. அவை திருவருளே ஆகலின் **அருட்கழல்** என்றார். ஆன்மா, தானாகவே சென்று திருவடிகளை எய்தும் ஆற்றலற்றது. ஆதலின் திருவடிகளே வந்து சித்தத்துள் புகுந்தன. **புகுதல்** - 14-ம் திருப்பாட்டில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க **புகுந்த ஆ** - “புகுந்த ஆறு” என்பதன் ஈறுகெட்டது. இதன்பின்னர், “என்ன அதிசயம்? இதை இசையாக பரவி” என்பன வருவித்துரைக்க.

251. உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

கஎ

(இ - ள்)

பொய்யான சமயங்களும் பொருத்தமற்ற சமயநூல்களுமாகிய: ஏக்கந்தரும் கடலினுள் விழுந்தவனாகி; மீள்வதற்கான செயலிலனாய்த் தடுமாறிய என் துன்பத்தை நீக்கி; இருதிருவடிகளையும் கொடுத்து அருள் பாலிக்கும், திருவருட்செயலை இசைப்பாடலால் வழத்தி, நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்கு வோமாக.

(வி - ரை)

“பரவி” என்பதன் முன் “இசைப்பாடலால்” என்ற இசையெச்சம் வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் ஆற்றொழுக்காகப்பொருள் காண்க.

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம் - உவலை - பயனற்ற உள்ளீடில்லாத - இழிந்த எனலுமாம்: இஃதோர் அரிய சொல்லாட்சி. இந்தச்

சொல் இந்தப் பொருளில் வருவதை புறச்சமயத்தோர் நூல்களிலும் காணலாம்.*

சமயங்கள் - ஆன்றோர் ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகளாகிய இறைநெறிக்கொள்கைகள். ஒரு சமயம் இன்றியமையாத ஏழு கொள்கைகளைத் தனக்கென உடையதாக இருத்தல் வேண்டும். அவை, இறைவன்; இறைவனால் இயம்பப்படும் நூல்; அளவை; பொருள் இயல்பு; அப்பொருள்களின் வழிநிற்போர் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கலாறுகள்; பெத்தம்; முத்தி - என்பன. இவ்வுண்மையை,

“இறைவனையு மிறைவனா லியம்பு நூலும்
ஈண்டளவும் பொருளியல்பும் வேண்டும் செய்தி
முறைமைகளும் பெத்தமொடு முத்தி யெல்லாம்
மூதுலகி லெமக்கியன்ற முயற்சி யாலே
சிறையுலகம் புனனிலவித் தோன்றும் பேய்த்தேர்ச்
செய்கைபோ லுண்டாய பொய்கொள் மார்க்கத்
துறைபலவும் கடாவிடையாற் சொல்லிப் போக்கித்
துகடர விந்நூலிற் சொல்ல கிற்பாம்.”

(சிவஞானசித்தியார் - பரபக்கம் - 10)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்வதிலும் அதற்குத் திருவொற்றியுர்த் தத்துவப் பிரகாசர் வகுத்துள்ள உரையிலும் காண்க.

சித்தாந்த சைவம் ஒன்று மட்டுமே இந்த ஏழுனையும் தன் கொள்கைகளாகக் கொண்டுள்ளது. இது கொண்டுள்ள தத்துவங்கள் 36. ஏனைய சமயங்கள் இவற்றில் எந்த அளவு வரை ஏற்றுள்ளனவோ அந்த அளவுமட்டுமே விளங்கும் அறிவின. அந்த அளவுக்கு மேலுள்ள மெய்ப்பொருள்களை அவை ஏற்பதில்லை. அவ்வாறு உண்மையை மறுத்தலின் அவை பொய்ச்சமயங்களாயின.

*உண்டாயுலகேழ் முன்னமே யுழிந்து மாயையாற்புக்கு
உண்டாய் வெண்ணெய் சிறு மனிச ருலையாகக்கை நிலையெய்தி
மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலு மனிசர்க் காகும்பீர் சிறிதும்
அண்டா வண்ணம் மண்கரைய நெய்யுண் மருந்தோ மாயோனே

(திருவாய்மொழி 1-5-8)

ஒவ்வாத சாத்திரமாம் - அவர்கள் சமய நூல்கள். நூல்கள் அருமானங்கள் அனுபவங்கள் முதலியவற்றுடன் பொருந்தி வராமலும்; அவர்கள் நூலிற் காண்பனவே ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவனவாகவும். இருத்தலின் அவற்றை ஒவ்வாத சாத்திரங்கள் என்றார். திருவண்டப்பகுதி 79 - 82 வரையுள்ள பகுதிகளையும் அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

சவலைக் கடல் உளனாய் - சவலை - விரும்பியது கிட்டாமையால் வரும் ஏக்கத்தையும். அந்த ஏக்கத்தால் வளர்ச்சியும் திட்பமும் தடையுற்று அடையும் மெலிவையும் குறித்தது. “சவலைப்பிள்ளை” என்ற உலகவழக்கும் காண்க. அச்சவலையும் சிறிய அளவிலன்றி மிகப்பேரளவில் கரை காண இயலாதிருத்தலின் **கடல்** என்றார். கடலின் ஓரத்திலிருப்பின் அலைகள் எற்றிக் கரைக்கண் உய்க்கும் அல்லது காண்போர் மீட்பர். அவ்வாறன்றிக் கடலின் நடுவிலும் ஆழத்தில் முழகியும் இருந்தேன் என்பார் **உளனாய்** என்றார்.

கிடந்து தடுமாறும் - கிடத்தல், 155-ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தாள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தடுமாறுதல் - செல்ல வேண்டிய நெறி இஃதோ அன்றி வேறே என்று ஐயங்கொண்டு தள்ளாடுதல்.

கவலைக் கெடுத்து - கவல் - சஞ்சலம் எனலுமாம். **கவல் + ஐ - ஐ** - இரண்டனுருபு. துன்பத்தைக் கெடுத்து; சஞ்சலத்தைக் கெடுத்து; கிடந்து தடுமாறுதலாகிய துன்பத்தைப்போக்கி என்றவாறு. **கவல்** - கவல்கின்ற தன்மை என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. ஒன்று பலவாகப் பிரிந்து செல்லும் வழிகளைக் **கவலை** என்பது மரபு. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

வேத வேதியர் வேள்வியே தீயன;

மாத ரோதி மலரே பிணியன;

காதல் வீதி விலக்கே கவலைய

சூத மாதவி யேபுறஞ் சூழ்வன.

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணம்-106)

எனவரும் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கிலும், புறநானூறு மூன்றாம்

பாடலில் “முன்னமரத்த துன்னருங் “கவலை” என்பதற்கு” உன்ன மரத்தினையுடையவாகிய அணுகுதற்கரிய கவர்த்த வழியின் கண்ணே எனவரும் பழைய உரையிலும்;

நற்றிணை 352-ம் பாடலில் “வம்பலர் தொலைந்த அருஞ்சரக்கவலை” என்பதற்கு, புதியராக வரும் வேற்றுநாட்டினர், இறந்து கிடந்த எவரும் கடந்து உயிருடன் செல்லுதற்கரிய பாலை வனத்திலுள்ள கவர்த்தவழியில் என்ற உரைபகுதியிலும் காண்க.

ஈண்டு எண்ணம் பலவாகப் பிரிந்து செல்லும் எண்ணச் சிதறிலைக் குறித்து நின்றது. **கெடுத்தல்** - நீக்குதல்.

கழல் இணைகள் தந்து - துன்பத்தை நீக்கியது பாச நீக்கம், கழலிணைகள் தந்தது அருள்நல்கல். பாசம் நீங்கிப் பக்குவ முற்ற ஆன்மாவுக்கு ஞானசிரியன் ஞானத்தை நல்குவன். அஃது ஆன்மாவுக்கு திருவடிப்பேறு நல்கும். ஈண்டு, ஞானசிரியனாக வந்த இறைவன் அவ்வருளிப்பாட்டைச் செய்தான் என்றவாறு.

உவலைச் சமயங்களை விலக்கி ஒவ்வாத சாத்திரங்களையும் புறக்கணித்துச் சித்தாந்த சைவ நெறிநின்று ஞானநூல்களைப் பயின்றாலும் ஞானசிரியன் நல்கும் ஞானம் இன்றியமையாதது என்பதைச்

“சாத்திரத்தை ஒதினார்க்குச் சற்குருவின் றன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்க்குநலம் வந்துறுமோ - ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகந் தணிந்திடுமோ
தெண்ணீர்மை யாயிதனைச் செப்பு”

(திருக்களிற்றுப்படியார் 6)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வது காண்க.

கழல் இணைகள்:- “கழல்இணை” என்றாலே இருதிருவடிகளையும் குறிக்கும். “கள்” என்று விகுதிமேல் விகுதிபுணர்ந்தார். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “அடிஇணைகள்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

செயலை - நம்துன்பத்தை நீக்கத்தன் திருவடிகள் இரண்டையும் தந்து அருள்பாலித்த அவன் செயலை.

252. வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனிர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ கஅ

(இ - ள்)

வெளி, சத்த தன்மாத்திரையில் ஒடுங்க, காற்று பரிசு தன்மாத்திரையில் ஒடுங்க, நெருப்பு, உருவ தன்மாத்திரையில் ஒடுங்க, நீர் இரத தன் மாத்திரையில் ஒடுங்க, மண், கந்த தன்மாத்திரையில் ஒடுங்க நிகழும் பேருழியிலும்; தான் அழியாமலும் தளர்ச்சியுறாமலும் உள்ள இயல்பினனுக்கு; என் உடல் அழிந்து; அதனின்றும் பிராண வாயு நீங்கி, உணர்வு நீங்கி அந்தக்கரணங்களும் நீங்கிக் கேவல நிலையடைந்த விதத்தைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இசையால் வழத்தித் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்குவோமாக.

(வி - ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலடி ஈற்றில் “நிகழும் பேருழியிலும்” என்ற இசையெச்சம் வருவிக்க. மூன்றாம் அடியில் உள்ள “என்” என்பதை அவ்வடியின் முதலிற்கொள்க. ஈற்றடியில் உள்ள “பாடி” என்பதன் முன் “பாடலின்பொருளாக அமைத்து” என்பது வருவிக்க. பின் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள்காண்க.

வான் கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல் நீர்மண் கெடினும்:—வான் மாருதம் அழல் நீர் மண் - என்பன ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, புனல், நிலம் என்னும் ஐந்து பூதங்கள். பேருழிக்காலத்தில் இவை முறையே ஒலி, ஊறு, உருவம், சுவை, நாற்றம் என்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளுள் ஒடுங்கும். அவ்வாறு ஒடுங்குதலையே ஈண்டு கெட்டு என்றார். அவை அழிவதில்லை. ஒடுங்கி இருந்து பின்னர் புனருற்பவத்தில் மீண்டும் தோன்றும். கெடினும் - அவ்வாறு ஒடுங்கிய பேருழியிலும்.

தான் கெட்டல் இன்றிச் சலிப்பு அறியாத் தன்மையனுக்கு - தான் கெட்டல் இன்றி - ஐம்பூதங்களும் கதிரவனும் அம்புலியும் இறைவனின்

அட்ட மூர்த்தங்களில் அடங்குவன. அவற்றில் கதிரவனும் திங்களும் பிரகிருதி தத்துவமாகலின் மண்ணில் அடங்குவ. தன் உடலாகிய இவை ஒடுங்கியும் தான் வேறென்றில் சென்று ஒடுங்காமலும் அழியாமலும், அவற்றின் நீக்கத்தால் தளர்ச்சியுறாமலும் நிற்கும் இயல்பின் இறைவன் என்றவாறு.

கெட்டல் இன்றி - கெடல் இன்றி என்பதன் விரித்தல் விகாரம். **சலித்தல்** - தளர்ச்சியுறல். அசைதல், மனம் கலங்குதல் எனலுமாம். பேருழியில் எல்லாம் அழிதல் கண்டு மார்க்கண்டேயர், உபமன்யு முதலிய நித்திய முனிவர்களும் மனம் கலங்கினர்; இறைவன் சற்றும் கலங்காமல் ஊழிக் கூத்தியற்றினான் என்பது நினைக. **தன்மையனுக்கு** - தன்மையன் பொருட்டு.

என் ஊன்கெட்டு, உயிர்கெட்டு, உணர்வு கெட்டு, உள்ளமும் பேரம்—ஊன்கெட்டு - பரு உடம்பு அழிந்து மரணமுற்று. **உயிர்** - பிராணவாயு. மரணத்தின் பின் பிராணவாயு நீங்கிவிடுதல் கண் கூடு. இனம் பற்றித் தசவாயுக்களில் ஏனைய ஒன்பதும் கொள்க.

உணர்வு கெட்டு - ஆன்ம தத்துவங்கள் 24. பஞ்ச பூதங்கள் பஞ்சதன் மாத்திரைகள் ஆகிய பத்தும் மேலே கூறினாம். மீதமுள்ளவவை கண், காது, நாக்கு, மூக்கு, தோல் எனும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும்; வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுறு, உபத்தம், என்னும் கன்மேந் திரியங்கள் ஐந்தும்; மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் ஆகப்பதினான்காம். மரணத்தின் பின் பருவுடல் அழிந்த பின்பும் புரியட்டக உடல் என்னும் நுண்ணுடலில் உயிர் தங்கியிருக்கும். இவ்வுடம்பு தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் அந்தக் கரணங்களில் மனம் புத்தி அகங்காரம் ஆகிய மூன்றும் என எட்டு உறுப்புக்களால் புரிந்து கட்டப்பட்டதாகலின் புரியட்டக உடல் என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது மரணத்தில் அழியாது உயிர் வீடுபேறு எய்தும் வரையும் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தொடர்ந்து நிற்கும். முத்தி பெறுவதன்முன் ஊழி நிகழின் இவ்வுடல் அப்பொழுது அழிந்து விடும்.

அந்தக் கரணங்களில் ஒன்றான “புத்தி” குணதத்துவத்தினின்றும் தோன்றும். இதில் முக்குணங்களின் கூடுதலும் குறைவும் ஆன்மாக்கள் தோறும் மாறுபடும். மனம், ஒரு பொருளைப் பற்றியதும்; இது குற்றியோ, மகனோ என ஐயம் கொள்ளும் அப்பொருள் இன்னதென்று கண்டறிவேன்

என முனைத்து எழுவது “ஆங்காரம்” என்னும் அந்தக் கரணம். அவ்வாறு எழும் முனைப்பு சத்துவகுண அடிப்படையில் எழின் அது ‘தைசத அகங்காரம்’ இரஜோ குண அடிப்படையில் எழின் அது “வைகரி அகங்காரம்” தமோகுண அடிப்படையில் எழின் அது “பூதாதி அகங்காரம்”. இவ்வாறு அகங்காரம் மூன்று பிரிவினது. பேருழிக் காலத்தில் மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் தைசத அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும்; கன்மேந்திரியங்கள் வைகரி அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும்; தன் மாத்திரைகள் பூதாதி அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். புத்தி, குண தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். இவ்வாறு உணர்வுக்குக் கருவிகளாகிய மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் ஒடுங்குதலையே ஈண்டு “**உணர்வுகெட்டு**” என்றார்.

உள்ளமும் போய் - இவ்வாறு புரியட்டக உடலில் உறுப்புகளில் ஏழு உறுப்புக்கள் மேற்கூறியவாறு ஒடுங்கிய பின் மீத முள்ளது “சித்தம்”. அஃது ஆன்மா மனத்தை அதிட்டித்து நின்று காணும் பொருள் யாதாகற் பாற்று என்று ஆய்வு செய்து ஆய்வின் முடிவைச் சரியோ அன்றோ என்று ஐயுறும் நிலை. அதலின் இந்தச் சித்தமும் மனம் என்ற பெயரில் தைசத அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் ஒடுங்கும் நிலையையே ஈண்டுச் **உள்ளமும் போய்** என்றார். உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம். எட்டு உறுப்புக்களும் கலைந்து சென்று ஒடுங்கியதால் அவற்றாலான புரியட்டக உடல் போனதுடன் **உள்ளமும் போய்** என்றவாறு.

கெட்டு - எண்ணின் கண் வந்த வினையெச்சங்கள் “கெட்ட” என்பதைத் தழுவி முடிந்தன.

நான் கெட்ட வா பாடி - புரியட்டக உடலை இழந்த உயிர் அடுத்துள்ள குணஉடலையும், கஞ்சக உடலையும், காரண உடலையும் இழக்கும். குணதத்துவம் மூலப்பகுதியாக மாறும். அது கலையுள் ஒடுங்கும். கலை காரிய மாயையுள் ஒடுங்கும். அசுத்த மாயையுள் அந்ந்த தேவர் சத்தியால் கலக்குண்ட பாகம் “அசுத்தமாயா தத்துவம்” என்று பெயர் பெறும். கலை இந்தத்தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். இந்தத் தத்துவம் அசுத்த மாயையுள் ஒடுங்கும். தத்துவமாகிய அசுத்தமாயை ஆன்மாக்கள் தோறும் இருப்பது. அசுத்த மாயை அசுத்த தத்துவங்கள் முப்பத் தொன்றும் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பொதுவான மூலப் பொருளாக இருப்பது. அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை ஆகிய இருமாயைகளின் தொகுப்பு இறைவன் திருவடியில்

அவன் வைப்புச் சத்தியாக நிற்கும். தனித்துள்ள ஆன்மா, ஆணவமல இருளில் முழுகித் தன்னையும் அறியாமல் கேவல அவத்தையில் கிடக்கும். இதனையே நான் கெட்ட ஆ என்றார். ஒருவன் தன் உடைமைகள் அனைத்தையும் இழந்து விட்டால், “அவன் கெட்டுப்போனான்” என்பது உலக வழக்கு. ஈண்டு, ஆன்மா தன் தனு, கரண புலனங்கள் அனைத்தையும் இழந்த கேவல நிலையையே “நான் கெட்ட ஆறு” என்றார். ஆ - ஆறு விதம் வழி.

இவ்வாறு தத்துவங்கள் ஒடுங்கும் ஊழி நிலையை,

திருச்சிற்றம்பலம்

இருநில னதுபுன லிடைமடி தரவெரி புகவெரி யதுமிகு
பெருவெளி யினிலவி தரவளி கெடவிய னிடைமுழு வதுகெட
இருவர்க ளுடல்பொறை யொருதிரி யெழிலுரு வுடையவ னினமலர்
மருவிய வறுபத மிசைமுரல் மறைவன மமர்தரு பரமனே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-22-7)

என்பதிற் காண்க.

இவ்வொடுக்கங்களை இனம் பற்றிச் சுத்த மாயா தத்துவங்களுக்கும் கொள்க..

பாடி - ஆன்மாக்கள். எண்ணற்ற முறைகள் பிறந்து மண், வின், நரகம் முதலிய இடங்களில் இருவினைப்பயன்களை நுகர்ந்து இறந்து மீண்டும் பிறத்தலில் களைப்புறுகின்றன. அவற்றுக்குப் போதிய ஓய்வுதந்து இளைப்பாற்றும் பேரருட்செயலே ஊழி நிகழ்ச்சிகள். அவ்வாறு ஓய்வளிக்கும் இறைவனின் இந்த ஊழி செய்யும் திருவருளின் மாண்பினைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து இசையால் பாடி வழத்தி என்றவாறு.

253. விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோம்
கண்ணூர வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னுதென் னுவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.கக

(இ - ள்)

விண்ணுலக வாசிகள் தோன்று முன்பே இருந்து அவர்கள் தோற்றத்துக்குக் காரணமானவனும்; கீழுலக வாசிகளுக்கு ஆதாரமாக நிற்பவனும் நிலஉலக வாசிகளுக்கு அமுதம் போன்றவனும்; நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் பாதுகாப்பு நிதி போன்றவனும்; அடியோம் கண்கள் நிறைய நுகரும் வண்ணம் எதிரே ஞானாசிரியனாக வந்து நின்ற சிவபெருமானின் அருளாகிய திருவடிகளைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இசையால் வழத்திக் தென்னவனே ! தென்னவனே ! என்று தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை முழக்கு வோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

விண்ணோர் முழுமுதல்:- முதல் - விதை முளைக்கும் பொழுது முதலில் வெளிவருவது. விண்ணோர் தோன்றுவதற்கு முன்பே தடத்த நிலையில் இருந்து அவர்கள் தோன்றுவதற்கு நிமித்த காரணமாக இருப்பவன். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முதல்வன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-19-1 பாடல் காண்க. இறைவன் விண்ணுலக வாசிகளின் குழுக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அக்குழுவுள் சிறந்த ஒருவனைத் தலைவனாக்கித் தான் அவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனாக விளங்கலின் விண்ணோர் முழு முதல் என்றார்.

பாதாளத்தார் வீத்து:- வீத்து - விண்ணவர்க்கு விதையின் மேற்பகுதியாகிய முனையைக் கூறியதால் பாதாளத்தார்க்கு விதையின் கீழ்ப்பகுதியில் தோன்றும் வேர் என்று கொள்க. அஃது அவர்கள் நிலை பெற ஆதாரமாக நிற்பது. தீவினைகளால் கீழுலகில் துன்பம் நுகர்வோர்; அவ்வினைப் பயன்களை முற்றிலும் நுகர்ந்து கழித்த பின் அவ்வுலகங்களை விட்டு மேற்கிளம்பி நிலவுலகம் விண்ணுலகம் போன்றவற்றை நண்ணுவர். அவ்வாறு அவர்களை மேல் நோக்கி உரமூட்டி உயர்த்தும் வேர்போன்றவன் என்றவாறு.

மண்ணோர் மருந்து - மண்ணுலக வாசிகள் பிறந்த வினைப் பயன்களை நுகர்ந்து இறப்பார். ஆதலின் பிறவி அவர்களுக்கு நோயாயிற்று. இறைவன் பிறவிநோயை நீக்குவோனாதலின் அவனை **மருந்து** என்றார். **மருந்து** என்பதற்கு

அமுதம் என்றும் பொருள். பிறப்பின்மையால் இறப்பும் இல்லை. இவ்வாறு இறப்பையும் நீக்கலின் இறைவன் அமுதமுமாம். **அமுதம்** - மரணத்தை நீக்குவது.

அயன்மாவுடைய வைப்பு - வைப்பு - ஒருவருக்குத் தொழில், வாணிபம் போன்றவற்றில் எதிர்பாராத பேரிழப்பு நேரிட்டுப் பொருளாதாரச் சரிவு நிகழும்பொழுது உதவுதற்காகச் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்பு நிதி. நான்முகன் திருமால் முதலியோர் தாங்கள் செய்த மிகுந்த பசுபுண்ணியங்களின் பயன்களைத் தாங்கள் எய்தியுள்ள பதங்களில் இருந்து இன்பமாக நுகர்ந்து வருகின்றவர்கள். அந்நுகர்ச்சிக்கு அசுரர் முதலியோரால் அவ்வப்பொழுது பெருங்கேடு நண்ணும். அவ்வக்காலங்களில் சிவபெருமான் அக்கேடுகளை நீக்கி அவர்கள் பதங்களைக் காப்பன். ஆதலின் அவர்களுக்கு அவன் **வைப்பு நிதியானான்**. **அயன்மால்** என்றதில் இந்திரன் குபேரன் முதலிய ஏனைய தலைவர்களையும் கொள்க.

அடியோம் கண் ஆர வந்து நின்றான் - அடியோம் - திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளுடன் இருந்த ஏனைய அடியார்களையும் உட்படுத்திவாறு. **கண்ஆர** - கண்கள் நிறைய அனுபவிக்கும் வண்ணம் **வந்து** - கயிலையைவிட்டு இம்மண்ணுகில் திருப்பெருந்துறையில் என்முன் ஞானசிரியனாக வந்து.

நின்றான் - காட்சி கொடுத்தவுடன் மறைந்து விடாமல் பலகாலம் உடனிருந்தான். பின்னரும் அவன் பணித்த வண்ணம் நான் தில்லைக்கு யாத்திரையாகச் சென்ற வழியில் வழிபட்ட தலங்கள் அனைத்திலும் அந்த ஞானசிரியனாகவே நிலைபெற்றுக் காட்சி நல்கினான். **அடியோம் கண் ஆரவந்து நின்றான்** - என்றதால் அடியவரல்லா தோராகிய அயன் மால், இந்திரன் முதலிய பெருந் தேவர்களின் சிந்தனைக்கும் அரியவன் என்பது பெற்றும்.

கருணைக்கழல் - அவ்வாறு அவன் நம் கண்ணார வந்து நின்றதற்கு உதவியது அவன் திருவடிகள். அத்திருவடிகளால் அவன் நம்மை நோக்கி வந்ததற்கும் வந்தபின் நின்றதற்கும் காரணம் அவனது பேரருள் என்றவாறு.

254. குலம்பாடிக் கொக்கிற்கும் பாடிக் கோல்வளையாள்
 நலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாடோறும்
 அலம்பார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
 சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ 20

(இ - ள்)

சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களையும் மலைகளையும் நாள்தோறும் இசையினால் வழத்தி; அவன்முடியில் அணிந்துள்ள கொக்கிற்கை நாள்தோறும் இசையினால் வழத்தி; கீற்றுக்கள் கொண்டு திரண்டுள்ள வளையல்களை அணிந்துள்ள உமையம்மையின் அழகை நாள்தோறும் இசையினால் வழத்தி; அவன் ஆலகால நஞ்சுண்ட அருட்செயலை நாள்தோறும் இசையினால் வழத்தி; ஒலிக்கின்ற நீர் சூழ்ந்த தில்லையின் ஆடரங்கில் கூத்தியற்றுகின்றவையும் சிலம்பணிந்துள்ளவையுமான திருவடிகளின் நடனத்தைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து நாள்தோறும் இசையால் வழத்தி; நாம் தெளிந்த ஒலியுடைய படகத்தை நாள்தோறும் முழக்குவோமாக.

(வீ - ரை)

இத்திருப்பாடலில் வரும் “நாடோறும்” என்பதைப் “பாடி” ஐந்தன் முன்பும் “கொட்டாமோ” என்பதன் முன்னும் அமைத்துக்கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

குலம் - என்ற சொல்லுக்கு சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதியில் (Tamil Lexicon) - கோயில், மலை என்ற பொருள்களும், காணப்படுகின்றன. அவற்றுக்கு முறையே இரகுவமிசம் - நகர - 46 ; இரகுவமிச - சீதைவ - 32 - ஆதாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. “தேவகுலம்” - என்பது கோயிலுக்கு ஒருபெயர் என்பதை இலக்கண நூலிலிருந்தும் அறியலாம். “ஊராநாடு தேவர்குலம்” என்பது “ஆன்” தொறுப் பொருளில் வருவதற்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

நாள்தோறும் பாடி - சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களையும் மலைகளையும் இசையால் பாடி வழத்துதல் சிவபெருமானையே துதிப்பதாகும். தேவாரத்தில் சேஷத்திரக் கோவைப்பதிகம் முதலியன காண்க.

குலம் — கூட்டம் எனலுமாம் அஃது அடியார்கள் திருக்கூட்டம். அவர்களை வழிபடுதல் அவர்கள் உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் கோயில் கொண்டுள்ள கொன்றை யுகந்தவனையே வழிபடுவதாகும். இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஏழாம் திருமுறையில் வரும் திருத்தொண்டத்தொகை. அப்பதிகம் எழுந்த வரலாறும் துதிபெறுவோர் மேன்மையும் பெரியபுராணம் தடுத்தாட் கொண்டபுராணம் 195 முதல் 202 முடியவுள்ள பாடல்களிற் காண்க.

குலம் கூட்டம் என்னும் பொருளில் வருவதை;

மாளிகைக் குலத்துகைத்து நீரூக்கி
 மறுகு னோர்ந்திடுந் தானவாச் செகுத்துச்
 சூளிகைக் குலமகழ்ந் தெறிந்தட்டுத்
 துளங்கப் பூதர்கள் பேரொலி யெழுப்ப
 வேளிருங் கழற்பணி புரிவீர
 வாகுகா லழற்படை யொருங் கெடுத்து
 நீளு மிந்நக ருண்கென விடுத்தா
 னிமிர்ந்த வப்படை நெளிந்தன வுலகம்
 (குணிகைப்புராணம் — சீ பரிபுரண நாமப்படலம் — 373)

என்பதிற் காண்க

கொக்கு இறகும் நாள்தோறும் பாடி—கொக்கு இறகு கொக்கு வடிவில் வந்த குரண்டாசுரனைக் கொன்று அவ்வெற்றியின் சின்னமாக இறைவன் தன் சென்னியில் சூடியுள்ள அக்கொக்கின் இறகு. இஃது இறைவனின் வெற்றிச் சின்னம். இனம் பற்றி ஏனைய வெற்றிச் சின்னங்களாகிய நகுதலை, பாம்பு, மான், மழு, குலம், பன்றிக்கொம்பு, ஆமை ஓடு, யானைத்தோல், புலித்தோல் முயலகன் முதலியவற்றையும் கொள்க. நாள் தோறும் பாடி வாழ்நாள் முழுவதும் தினந்தோறும் இறைவனை இசையால் வழிபட்டு என்றவாறு.

இறைவன் கொக்கிறகு அணிந்த வரலாறு:

குரண்டாசுரன் என்ற அசுரன் ஒருவன் கொக்கு வடிவம் கொண்டு விண்ணுலக வாசிகளை அலைத்துவந்தான். அவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். இறைவன் குரண்டாசுரனுடன் போரிட்டு அவனைக் கொன்றான். அவ்வெற்றியின் சின்னமாக அக்கொக்கின் இறகு ஒன்றைத் தன் சென்னியிற்

சூடினான். உயிர்கள் அத்தலைக் கோலத்தை நோக்கும் பொழுதெல்லாம் அவன் குரண்டாசுரனின் கொடுமையினின்றும் காத்த பேரருளை நினைத்து அவனை வழிபட்டு உய்வனவாயின. இவ்வரலாற்றை,

“ஏங்கி யமரரி ரிந்தோட வேதுரந்த
ஒங்கு குரண்டத் துருக்கொண்ட தானவனை
தீங்கு பெறத்தடிந்து சின்னமா வோர் சிறையை
வாங்கி யணரிந்தவரு எரிங்கென்பால் வைத்திலையே”

(கந்தபுராணம் - மகேந்திர காண்டம் சயந்தன் புலம்புறு படலம் 64)

என்றதிற் காண்க

கொக்கிற்கு என்பது சிவபெருமானுக்கு உகந்த நிலப்பு வகைகளுள் ஒன்றான கொக்குமந்தாரை என்ற வெண்மலர். இது மென்மையும் வெண்மையும் கொண்டு கொக்கிற்கின் வடிவில் விளங்குவது. திருக்கோயில் மலர்வனங்களிலும் ஆன்மார்ந்த சிவபூசையுரியும் அன்பர்கள் இல்லக் கொல்லிகளிலும் வளர்க்கப்படுகின்றது. இதை வெள்ளைமந்தாரை என்றும் வழங்குவர். இது சிவவழிபாட்டுக்கு மிகவும் உகந்தது என்பதை:-

“மந்தாரை வெண்பூ ஈசன்
மலராடி மருவச் சாத்தில்
சந்தானம் ஈரெட் டாகச்
சார்ந்து நற்போக மெய்திக்
கொந்தாரும் தாரார் கூந்தற்
கோதையர் விரும்ப வாழ்ந்தே
இந்தாரஞ் சடையி னுன்தன்
இணையடி எய்து வாரே” (புட்பபலன்)

என்பதிற் காணலாம். கொக்கின் இறகை நாள் தோறும் கொண்டுவந்து பரார்த்த ஆன்மார்த்த வழிபாடுகளில் இறைவனுக்குத் தலைக் கோலம் செய்ய இயலாது. அஃது அநுசிதமுமாம். ஆதலின் அவ்விறகின் வடிவுள்ள வெண்மந்தாரை மலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்குக் கொக்கிற்கு என்று பெயருமிட்டுப் பயன்படுத்தலாயினர் நம் முன்னோர்.

குரண்டாசுரன் வரலாறு சைவ உலகில் நன்கு அறிந்த ஒன்று அன்று. கந்தபுராணத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் காணும் குறிப்புக் கொண்டு

இறைவன் கொக்கின் இறகை அணிந்தான் என்பது ஏற்புடைத்தன்று. கொக்கு மந்தாரைமலருக்கும் அக்குறிப்புக்கும் தொடர்பில்லை.

திருமுறைகளில்

“கொக்கி னிறகின் னெடுவன்னி
புக்க சடையார்க் கிடமாகும் . . ” (திருமுறை 1-36-3)

“கொக்கிறகோடு கூவிள மத்தம்
கொன்றையொ டெருக்கணி சடையார் . . ” (திருமுறை 1-41-2)

“கொக்கிற குங்குளிர் சென்னிமத்தங்
குலாய மலர்கூடி ” (திருமுறை 3-107-1)

“கொக்கின் தூவலும்ங் கூவிளங் கண்ணியும்
மிக்க வெண்டலை மாலை விரிசடை நக்கன் . . ”
(திருமுறை 5-55-4)

“சீர்கொள் கொக்கிற்கும் கொன்றையும்
துன்று சென்னிச்சிற்றம்பலக் கூத்தா . . . ” (திருமுறை 9-2-10)

எனவரும் பகுதிகளில் கொக்கிற்குடன் “வன்னி, கூவிளம், மத்தம், கொன்றை எருக்கு” எனும் தளிர்களும் மலர்களுமே கூறப்படலின் கொக்கிற்கும் கொக்குமந்தாரையே யாகும்.

“கொக்கிறகர் குளிர்மதிச் சென்னியார்” (திருமுறை 5-80-5)

“கொக்கிற்கு சென்னி யுடையான் கண்டாய்”
(திருமுறை 6-39-2)

“கொக்கிற்கும் மதிக்கொழுந்தூங் குளிர்முனலு ஒளிர்கின்ற
செக்கர்நிகர் சடைமுடியார் ”
(பெரியபுராணம்-திருஞான 1122)

என்பவற்றில் “சென்னியி லணிந்த கொக்கிற்கு மதிக் கொழுந்து போன்றது” என்பது பொருளாம் என்று விளக்கி திருவாசகத்தில் இப்பாடலில் காணும் கொக்கிற்கு வெண்மந்தாரையே யாகும் என்று மறுத்தாரும் உண்டு.

கந்தபுரணம் சைவ உலகில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மிகச்சிறந்த இலக்கியமாகும். வடமொழியில் இறைவனால் அருளப்பட்ட பதினெண் புராணங்களில் ஒன்றான “ஸ்காந்தம்” என்ற மூலநூலின் ஒரு பகுதியாகத் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டது. சைவமக்கள் பயில வேண்டிய ஒன்பது சிவபுராணங்களில் ஒன்று. அவற்றுள் தலையாய கந்தபுராணம், திருத்தொண்டர் புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்ற மூன்றும் இறைவனின் மூன்று விழிகளாகக் கொண்டு போற்றப்படுவன. அவற்றுள் நெற்றி விழியாக மதிக்கப்படுவது கந்தபுராணம். அதில் வரும் செய்தியை “ஏதோ ஒரு மூலையில் காணப்படுவது” என ஒதுக்குதல் ஏற்புடைத்தன்று. உண்மை ஏதோ ஒரு மூலையில் ஒருமுறை மட்டும் இருப்பினும் அஃது உண்மையே! பொய்ம்மை பல இடங்களில் பலமுறை பரந்து காணப்படினும் பொய்ம்மையே.

மறுப்பாளர் திருமுறைகளைப் பிரமாணநூல்களாகக் கொண்டுள்ளார். அவற்றுள்;

திருச்சிற்றம்பலம்
 “குழலார் சடையர் கொக்கி
 னிறகர் கோல நிறமத்தம்
 தழலார் மேனித் தவள
 நீற்றர் சரிகோவ ணக்கீளர்
 எழிலார் நாகம் புலியி
 னுடையே லிசைத்து விடையேறிச்
 கழலார் சிலம்பு புலம்ப
 வருவார் சித்தீச் சரத்தாரே” (திருமுறை 1-71-7)
 திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் திருப்பாடலில் “கொக்கின் இறகர்” என்பதின் காணும் ‘இன்’ சாரியை ஆறும் வேற்றுமை உருபுப் பொருளில் வந்தது. “கொக்கினது இறகு” என்பது பொருள். அது கொக்கு மந்தாரையன்று. அத்துடன் “மத்தம்” என உன்மத்த மலரும் கூறப்படலின் தலைக்கோலம் முழுவதும் தளிர்களும் மலர்களும் அல்லாத நகுதலை, பிறை, பாம்பு முதலியனவாகவே அமைய வேண்டுவதில்லை என்பது பெற்றும். மேற்குறித்த திருமுறை (1-36-3) பாடலிலும் இவ்வாறே கொள்க.

மேலும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பூண்டதொர் கேழ லெயிறும்
பொன்றிக ழாமை புரள
நீண்டதிண் டோள்வலஞ் சூழ்ந்து
நிலாக்கதிர் போல வெண்ணூலும்
காண்டகு புள்ளின் சிறகுங்
கலந்த கட்டங்கக் கொடியும்
ஈண்டு கெடிலப் புனலு
முடையா ரொருவர் தமாந்தாம்

அஞ்சுவது யாதென்று மில்லை

யஞ்ச வருவது மில்லை”

(திருமுறை 4-2-2)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்ற நம் அரசுகள் திருவாக்கில் “புள்ளின் சிறகு” எனத் தெளிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது, குரண்டாசுரனின் சிறகேயாம்; மறுப்பாளர் வாதப்படி நோக்கினும் ஈண்டு இறைவனின் திருமேனியில் தளிர் மலர் முதலியன கூறப்படாமல் கேழல் எயிறு, ஆமை, கட்டங்கம் என்பனவே கூறிவழுத்தப் படுதல்காண்க. குரண்டாசுரன் இறகுபோலவே அவை அனைத்தும் இறைவனின் வெற்றிச்சின்னங்களாவதும் காண்க. வெண்மந்தாரை வெற்றிச்சின்னம் அன்று. அது குரண்டாசுரன் இறகின் அடையாளமாகவே நின்று அவ்வெற்றிச்சின்னத்தை நினைவுட்டுவது எனக்கொள்க.

கோல்வளையாள் நலம் நாடோறும்பாடி — கோல்வளை திரண்ட வளையல்கள். கீற்றுக்கள் உள்ள வளையல்கள் எனலுமொக்கும் கீற்றுக்கள் அமைந்து திரண்டுள்ள வளையல்கள் என்று கொண்டாம். வளையல் திருமணமாகாத இளம் மகளிரிடும் சுமங்கலிகளும் மட்டும் அணிவது முற்கால வழக்கு. சுமங்கலிகளுக்கு அது மங்கலச்சின்னமாகப் பேணப்படுவது. உமையம்மை நித்திய சுமங்கலியாவதும். மகா மங்கலமாகிய வீட்டுலகை நோக்கி உயிர்வளை உய்ப்பவளாவதும் கருதி அவளைக் கோல்வளையாள் என்றார். அவள் திருவருளின் உருவகம். அவ்வருளே மங்கலமாகவுள்ளது நினைக.

நலம் - அழகு. நன்மை. உமையன்னையின் அழகு, பேரருள் செய்யும் நன்மை எனக்கொள்க.

நஞ்சுண்டவா நாள்தோறும் பாடி - இறைவன் ஆலகாலத்தை அருந்தியது அவனது பேரருடைமையையும் முடிவிலாற்றையும் உணர்த்துவன. அவற்றை நான் தோறும் பரவி என்றவாறு.

நாள்தோறும் - இறைவனை நாள்தோறும் வழிபடல் வேண்டும். அவ்வாறு வழிபடா நாட்கள் பிறவியின் பயனை இழந்த நாட்களாம். முன்னம் 22-ம் திருப்பாடல் உரையில் “அரியானே யாவார்க்கும்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-1-1) பாடல் பார்க்க

அலம்பு ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற - அலம்பு ஆர் புனல் - மருதநிலப் பகுதியான தில்லையின் நீர்வளம் குறித்தவாறு. சிவவழிபாடும் மாகேசரபூசையும் உயிர்கள் பிறந்ததன் பயனாக இயற்றி மேற்கதி எய்த உதவுவன. அவற்றுக்கு இன்றியமையாத தளிர்மலர்கள் உணவுப்பொருள்கள் பெரும் அளவில் கிடைக்க உதவுவது மருத நிலத்தின் நீர்வளம். அது தரிசிக்க வீடுபேறு நல்கும் தில்லையில் நன்கு அமைந்துள்ளது என்றவாறு. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 62-ல் “கூடல்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 20-ம் திருப்பாடல் காண்க.

ஆடுகின்ற சிலம்பு ஆடல் - சிலம்பு என்பதைத் தானியாகு பெயராகக் கொண்டு கூத்தியற்றுகின்ற திருவடியின் இயக்கம் எனலுமாம். “சிலம்பு ஆடும்படி இயற்றுகின்ற கூத்து” “என்றுரைக்கவும் நின்றது. சிலம்பு பரநாத வடிவினது. அதன் ஒலியே பேரின்ப நிலைக்களனாகிய இலயத்தானம். ஆதலின் அக்கூத்தை இசையால் நாடோறும் பரவி என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழி யேசென்று

நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற

நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற

(திருவந்தியார் 18)

எனவரும் ஞான சாத்திரம் நினைக.

தொகுப்புரை :

சிவபெருமான், திருமாலும் நான்முகனும் ஏனைய தேவர்களும் கனவிலும் காண அரியவன். அவன் நம் விழிப்பு நிலையிலேயே திருமால் பன்றியாகச் சென்று தேடியும் காண இயலாத தன் திருவடிகளை நாம் தரிசிக்கும் வண்ணம், நுண்ணிய பொருள்களை உணர்த்தும் அந்தணவடிவில் நம் முன் வந்தான் என்றால்; அது கேட்டு உலகர் நம்மை எள்ளி நகையாடுவர். தனக்கென்று ஒரு பெயரும் ஒருரும் இல்லாத அவனுக்கு நாம் எண்ணற்ற திருப்பெயர்களையும் ஊர்களையும் ஒதி வழத்துவோம். அருவமும் உருவமும் ஆகியுள்ள அவன் எழுந்தருளியுள்ள திருவாரூரை வழத்துவோம். திருப்பெருந்துறையில் எழுந்ததருளியுள்ள அவன் நாம் பயனற்ற தேவர்கள் நெறியிற் சென்றும், நிலவுலகம் கீழுலகம் விண்ணுலகம் முதலியவற்றின் உள்ளோரை நண்ணியும், பொய்ச் சமயங்களிலும் பொருத்தமற்ற நூல்களிலும் ஈடுபட்டுப் பிறவிக் கடலில் அலைவுற வண்ணம் கல்லில் நார் உரிப்பது போல நம் திண்ணிய நெஞ்சையும் உருகச் செய்து நம்மைப் பக்குவப்படுத்தினான். வீடுபேறு வேட்டுத் தவ முயலும் முனிவர்களும் நிற்க, நமக்கு வீடு பேற்று நெறியைக் காட்டித் தன் திருவடிகளை நாம் மறந்தும் மறந்துவிடாத வண்ணம், உலகர் உவப்புறவும், நம்கண்கள் ஆரப்பருகவும் நம்முன் வந்து அருட்கடலாக நின்றான். அந்த ஞான வடிவினன் நமக்குச் சட்சு தீக்கையும் திருவடி தீக்கையும் நல்கி உமையம்மையுடன் நம்முள் புகுந்தான்; நம்முடைய பிறப்பின் மூலத்தைக் களைந்தான். அதன் பின் நமக்கு வேறு எவரும் கட்டிலனாவதிலர், சீவபோதம் நீங்கிச் சிவமயமாகவே ஆகிவிட்டோம். நம் உலகப் பற்றுக்கள் ஒழிந்தன. பேருழியை இயக்கும் அவனுடைய இவ்வருட்செயல்களையும் திருக்கோயில்களையும், வெற்றியின் மாண்பையும் திருவருள் நலத்தையும், நஞ்சுண்ட பேரருளையும் நம் பாடற் பொருள்களாக அமைத்துத் தில்லை ஆடரங்கில் கூத்தியற்றும் சிலம்பணிந்த திருவடிகளை நாள்தோறும் இசையால் வழத்தித் தெளிந்த ஒலியுள்ள படகத்தை முழக்குவோமாக.

தலவீசேடம்

தில்லை:— கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

12. திருச்சாழல்

தில்லையில் அருளியது
(சிவனுடைய காருணியம்)

“சாழல்” என்பது மகளிர் விளையாட்டு வகைகளுள் ஒன்று என்னும் அளவே இன்று அறியவுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதை உரையில் (12-25) அடியார்க்கு நல்லார் பல்வகைக் கூத்தாவன இவை என்பதற்கு ஒரு சூத்திரம் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அது “நல்லார்தோள் வீச்சு நற் சாழல்” என்பதாம். தோள் வீச்சு என்பதற்குச் “கை கொட்டி நகைத்தல்” என்று ஒருவாறு பொருள் கொள்ளலாம்.

திருவாசகத்தின் இப்பகுதிப் பாடல்கள், ஒருத்தி இறைவனின், புறத்தோற்றம், செயல்கள், பேச்சு இவை உலகியலுக்கு ஒவ்வாத பித்தரின் தோற்றம்; செயல்கள், பேச்சுக்கள் போல் உள்ளன என்று சுட்டிக்காட்டி நகைப்பது போலவும்; மற்றொருத்தி அவை ஒவ்வொன்றும் சிவபெருமானின் பரத்துவம் பேரருள் முதலியவற்றை விளக்கும் சின்னங்களாம் என்று விளக்கி “இது கூட அறியாத உன் அறிவின் நுட்பம் இருந்தவாறு என்னே!” என்று அவளை எள்ளிக் கைகொட்டி நகையாடுவது போலவும் அமைந்துள்ளன. கந்த புராணம் தட்சகாண்டத்தில் இச்செய்திகள் மிகவும் விரிவாகத் ததீசி உத்தரப் படலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. பேரூர்ப்புராணம்- கௌரி தவம்புரி படலத்திலும் காண உள்ளன. திருவாசகத்தின் இப்பகுதி எழுந்த வரலாற்றை முன்பு உரைத்த “வாதவூரடிகள் வரலாற்றில் புத்த வாதம்” என்ற தலைப்பின் கீழ்க்காண்க.

இந்தப் புத்தவாதம், தில்லைக்கோயில் வளாகத்திலுள்ள ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்னும் இராஜசபையில் நிகழ்ந்தது. அம்மண்டபத்தின் படம் இந்த உரை 3-ம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

“முன்னார் கலையு முணரா முகையா மோடி
தன்னாற் பதிமுதன்மை சாற்றியதாம் திருச்சாழல்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

“சிவனுடைய காருணியம்” என்பதை இப்பகுதியிலுள்ள கருத்துரையாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். இதனையே அகத்திய சூத்திரம்;

“அவமறு திருச்சாழல்

சிவனுடைய காருணியம்” எனவழுத்துகின்றது.

இதற்குச் “சிவனது அருட்சக்தி விளையாட்டு” என்று உரைவிளக்கம் செய்தனர். எனவே, இறைவன் வெண்ணீறு பூசுவது முதல் அறம் நால்வர்க்கு அருளியது முடிய உள்ள செய்திகள் அனைத்தும் அருட்சக்தி நமக்கு உணர்த்தி உய்வித்தலே என்பது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

255 பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயான் மறைபோலுங் காணேடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசனவ னெவ்வுயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ.

க

திருச்சிற்றம்பலம்

(இ-ள்)

ஏ! (உங்கள் சிவபெருமான்) பூசிக் கொள்வது வெண்ணிறமுள்ள சாம்பலாகும்; அணிந்து கொள்வது சினமுள்ள பாம்பாகும். அழகிய வாயினால் பேசுவது பொருள் விளங்காமொழிகள். இவை பித்தர் செயல்கள் என அறிக. எந்தலேவன் அவற்றைப்பூசிக் கொள்வதும் அணிந்து கொள்வதும், பேசுவதும் ஆகியவற்றால் இயல்பாகவே எல்லா உயிர்களுக்கும் இறைவனாக உள்ளான்” (என்ற உட்பொருளை நீ அறியாயோ? நின் அறிவின் நுட்பம் என்னே!) அது கைகொட்டி நகைக்கத்தக்கது.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; ஏ! பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்குஅரவம்; திருவாயால் பேசுவதும் மறை போலும் காண். என் ஐ பூசுவதும் பூண்பதுவும் பேசுவதும் கொண்டு அவன் இயல்பாய் எவ்வுயிர்க்கும் ஈசன்ஆனான் சாழலோ. என அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஏ! - பெண்பால் முன்னிலை ஒருமை விளி. இஃது இந்நாளில் விரித்தல் விகாரம் பெற்று “ஏண்ட” என வழங்கி வருகின்றது. இப்பகுதியில் இனி வரும் எல்லாப் பாடல்களிலும் இச்சொல்லைப் பாடலின் முதலிற் கொள்க.

பூசுவதம் வெண்ணீறு பூண்பதவும் பொங்கு அரவம் - “உங்கள் சிவபெருமான்” என்பதை அவாய் நிலையால் வருவித்து முதலில் அமைத்துக் கொள்க. இனிவரும் பாடல்களிலும் இவ்வாறே கொள்க. **பூசுவதம் வெண்ணீறு** ஒப்பற்ற தலைவனாக இருக்கும் அவன் மேனியில் பூசிக்கொள்ள வேண்டியது நறுமணங் கொண்ட சந்தனக் கலவையாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவன் வெண்ணிறமான சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டுள்ளான்.

பூண்பதவும் - அணிகலனாகத்தரித்துக் கொள்ள வேண்டியது ஆடகப் பொன்னில் பதித்த நவமணிகளாலான அணிகலன்களாக இருத்தல் வேண்டும். **பொங்கு அரவம்** - ஆனால் சினம் பொங்குகின்ற நாகத்தை அணிந்துள்ளான்.

திருவாயால் பேசுவதம் மறைபோலும் - வாயால் பேச வேண்டிய சொற்கள் மிக உயர்ந்ததும் பயன்தரத்தக்கதும் பொருட்செறிவுள்ளதுமான மொழியாக அமைதல் வேண்டும். ஆனால் அவன் பேசுவது பொருள் விளங்காத மொழியாக உள்ளது. இவற்றால் இவன் பித்தன் போலும் என்றவாறு. **போலும்** - உடன்பாடு குறித்த வினாப்பொருளில் வந்தது. ‘பித்தனே’ ஆவன் என்றவாறு. இவ்வாறு பித்தன் என்று கொண்டதால் ஈண்டு, “வாய்”க்குப்புணர்த்த “திரு” என்ற அடை இழிவு குறித்து நின்றது.

காண் - இவற்றை நீ அறிவாயாக.

தில்லையில் பௌத்தர்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளைக் கூறியும் சிவநெறியினரின் பல கோட்பாடுகளை மறுத்தும் நம் அடிகளுடன் வாதம் செய்தனர். அடிகள் அவற்றை எல்லாம் மறுத்துச் சிவநெறியினரின் கோட்பாடுகளை நிலை நிறுத்தினார். அத்துடன் புத்தவாதம் நிறைவுற்றது. நம் அடிகள் வென்றவரானார். அதைப் பொறுத புத்தர்கள் நிந்தனையில் இறங்கி ஊமைகளாயினர். பின்னர் ஈழமன்னனின் வேண்டு கோளின்படி ஊமையாக இருந்த அவன் மகளை விளித்துப் புத்தர்களின் தடைகளுக்கு விடை நல்கப்பணித்தார். அவள் முன்னமே புத்தர்கள் வாதம் செய்த கொள்கைகளை அனுவாதம் செய்து அதற்கு நம் அடிகள் கூறிய விடைகளைக் கூறினார். நிகழ்ச்சி அத்துடன் முடிந்தது. ஈழ மன்னன் வேண்டுகோளின்படி நம் அடிகள் ஊமைகளான பௌத்தர்கள் மீண்டும் பேசும் ஆற்றல்பெற அருளினார். விரிவான இந்த புத்த வாதம் முற்றிலும் திருச்சாழலின் இருபதுபாடல்களில் அடங்காது. அவர்கள் தத்துவங்கள், முத்தி நிலை

முதலியவையும் அவற்றுக்கு மறுப்பும் இடம் பெற்றிருக்கும். திருஞானசம்பந்த நாயனார் வரலாற்றில் 'போதி மங்கை' நிகழ்ச்சிகள் காண்க. சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் நால்வகைப் பௌத்தமும் அவற்றின் மறுதலைகளும் காண்க. தில்லையில் சைவக்குடும்பப் பெண்கள் உலகியற் பொருள்களை அமைத்து சாழல் விளையாட்டில் ஈடுபடுவது பார்த்த நம் அடிகள் அவர்கள் பாடும் வகையில் மேற்கண்ட புத்தவாத நிகழ்ச்சியில் சில எளிய வாதங்களையே எடுத்து இருபது பாடல்களாக இப்பகுதியை அமைத்தார்.

புத்தர்களும் ஈழமன்னனும் அவன் மகளும் நம் அடிகளைப் பணிந்து சைவர்களாகித் தம் நாடு திரும்பி விட்டனர். இப்பொழுது இப்பாடல்களைப் பாடிச் சாழல் விளையாடும் பெண்கள் இருவரும் சைவர்களே. இராவணன் அசுரன்; இராமன் மனிதரில் மன்னர் குலத்தவன். இந்நாளில் இராம இராவணன் போரைக் கூத்தாக நடிப்பவர் இருவரும் மனிதர்களே. அவ்வாறே இப்பெண்களில் ஒருத்தி புத்தமதக் கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். அவள் கூற்றைப் பூர்வ பக்கம் எனக்கொள்வாம். அதற்கு விடை கூறுவாள் கூற்றைச் சித்தாந்தம் எனக்கொள்வாம். இப்பாடலில் மேற்குறித்த முதல் இரண்டடிகள் பூர்வபக்கம். அதற்குச் சித்தாந்தம் கீழ்க்கண்டவாறு.

என் ஐ - எந்தலைவனாகிய சிவபெருமான்.

என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்வீர் பலரென்னை

முன்னின்று கன்னின் றவா.

(திருக்குறள் 771)

என்பது காண்க.

பூசுவதம் பூண்பதவும் பேசுவதம் கொண்டு - உம்மை மூன்றையும் கொண்டு என்பதுடன் தனித்தனியே புணர்க்க.

பூசுவது கொண்டும் - அவன் பூசிக் கொள்வது திருவெண்ணீறு. அஃது ஆதி விபுதி என்றும், அநாதி விபுதி என்றும் இருவகைப்படும். பேரூழிக் காலத்தில் அனைத்தும் அழிந்து சாம்பலாகும்; இறைவன் ஒருவனே நிலைத்து நிற்பான். அச்சாம்பல் படிவதற்கு வேறு இடமின்மையின் அவன் திருமேனிமேல் படிந்தது. இது தன் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகப் பேரூழியை ஆதியாகக் கொண்டது. ஆதலில் ஆதி விபுதியாயிற்று. முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 33-ல் "நீற்றேன்" என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. இவ்வாறு, தான்

தோற்றக்கேடு இன்றி அனைத்தும் ஒடுங்கவும் மீண்டும் தோன்றவும் காரணமாக நிற்பதை அவன் வெண்ணீற்றுப் பூச்சு உணர்த்துதலின், அவன் இயல்பாகவே எவ்வுயிர்க்கும் ஈசனாக உள்ளான் என்று நிறுவப்படுவது சித்தாந்தம். “அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்” என்று நிறுவுவது சிவஞானபோத முதற் சூத்திரம்.

பூண்பது கொண்டும் - அவன் பூசுவது கொண்டு அவனது முழுமுதல்தன்மையை மேலே நிலை நாட்டினோம். இனி அவன் பூண்பது கொண்டும் நிலை நாட்டுவோம்.

பூண்பது - அணிகலனாக அணிந்து கொள்வது. அது மேலே நீ குறித்தவாறு சினம் மிகுகின்ற பாம்பு. ஈண்டுக் குண்டலினி சக்தியைக் குறித்து நின்றுது. அதைத் தொழிற்படுத்துபவன் இறைவன். இதுபற்றி 135-ம் திருப்பாடலில் “படாரவக்கச்சையனே” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க. அச்சக்தியை இறைவன் இயக்கினால் யோகநெறியில் ஆன்மா முன்னேறி இறைவனை எய்தும். உடலிலுள்ள குண்டலினி சக்தி அழிந்தால் மரணம் நிகழும். உலகிலுள்ள இச்சக்தி அழியில் உலகம் ஊழியால் அழியும். **கொண்டும்** - புவனங்களின் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்குக் காரணமான முழுமுதற்பொருள் அத்தோற்ற ஒடுக்கங்களின் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழும் உயிர்களைக்காத்து மேற்கதியில் செலுத்துவது. அவ்வுண்மை இந்தப் பொங்கு அரவம் பூண்பதாலும் அவன் இயல்பாகவே எவ்வுயிர்க்கும் ஈசனாக உள்ளான் என்னும் சித்தாந்தம் நிலைநாட்டப்பட்டது.

பேசுவது கொண்டும் - அவன் பேசுவது மறைகள். அவை இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என நான்கு. “காமிகம்” முதல் “வாதுளம்” ஈறாக உள்ள இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களையும் உடன் கொள்க. அவைபற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 4-ல் “ஆகமமாகி நின்று” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. பக்குவமின்மையால் உனக்கு அவற்றின் பொருள் விளங்கவில்லை. ஆதலின் நீ அவற்றை “மறை” என்றாய். ஆன்மாக்கள் மெய்ப்பொருளை அறியும் முயற்சியில் “காட்சி” அளவையும் “கருதல்” அளவையும் மட்டும் போதா. சுவர்க்க நரகங்கள், மேலுள்ள புவனங்கள் அவற்றிலுள்ள தத்துவங்கள் ஆங்குத் தங்கித் தவமுயலும் உயிர்கள் பற்றி அறிய உதவுவன உரை அளவை, நான்மறைகளும் ஆகமங்களும். அவற்றின் பொருள்களை உயிர்கள் தாமே அறிய இயலா. பக்குவமுள்ள உயிர்களுக்கு இறைவனை

உரிய காலத்தில் உணர்த்துவன். இதனை முன்னம் திருவம்மாளை-181- பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 3-120-1ல் “நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி” என்பதாலும்.

“கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்க ணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை
யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல்
நினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்”

(திருவிளையாடற் புராணம், கடவுள் வாழ்த்து 14)

என்பதாலும் அறிக

எனவே பேசுவது கொண்டும் அவன் இயல்பாகவே எவ்வுயிர்க்கும் ஈசனாக உள்ளான் என்னும் சித்தாந்தம் நிலை நாட்டப்படுகின்றது.

அவன் இயல்பாய் - முழுமுதற் கடவுளாம் தன்மை, பிறரால் கொடுக்கப் படாமலும்; தவம் முதலியன முயன்று அடையாமலும் அவன் எண்குணங்களால் அவனுக்கே இயல்பாக அமைந்துள்ளது. **இயல்பு** - குணியில் அமைந்துள்ள குணம்போல் பிரிக்கமுடியாது இயல்பாகவே. **ஆய்** அமைந்து அதை மேற்குறித்த திருநீற்றுப்பூச்சு பாம்பணிதல், நான்மறைகளை அளித்தல் முதலியன நிலை நாட்டுகின்றன என்றவாறு.

எவ்வுயிர்க்கும் - வீடு பேறுற்றுப் பேரின்பம் நுகர்ந்து கொண்டுள்ள உயிர்கள் முதல் இன்னும் படைப்புக்குவராத உயிர்கள் முடிய உள்ள எண்ணற்ற உயிர்கள் அனைத்துக்கும்.

ஈசன் ஆனான் - அதிகாரமும் செல்வமுமுள்ள முழுமுதற் கடவுளாக உள்ளான்.

சாழலோ மேற்குறித்த இவ்வுண்மைகளைக் கூட நீ அறியாமல் எள்ளி நகையாடத் தொடங்கி விட்டாயே! உன் அறிவின் திட்பம் இருந்தவாறு என்னே! அது கைகொட்டி நகைக்கத்தக்கது என்றவாறு. இனி இப்பகுதியில்

வரும் ஏனைய பாடல்களிலும் இச்சொல்லுக்கு இவ்வாறே பொருள் கொள்க.

சிவபெருமான், ஆதி விபுதி அணிதல், உயிர்கள் எண்ணற்ற முறை பிறந்து வாழ்ந்து இறந்து உழன்ற களைப்பை நீக்கி இளைப்பாறுதல் நல்கும் காருணியத்தாலாம். அவன் நாகம் அணிதல் உயிர்களை யோக நெறியில் ஈடுபடுத்தி மேற்கதிகளில் செலுத்தவேண்டும் என்ற காருணியத்தாலாம், மறைகளை அருளிச் செய்தது, உயிர்களுக்கு மெய்ப்பொருளை உணர்த்தி அவற்றைத் தவமுயலச் செய்து வீடு பேற்றில் இருத்தல் வேண்டும் என்ற காருணியத்தாலாம். இவற்றால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “சிவனுடைய காருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

256. என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்குந் தானீசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னே
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ 2

(இ-ள்)

ஏம; (சிவபெருமானே) எந்தந்தை, எங்கள் தலைவன், எல்லாருக்கும் தானே கடவுள் (என்று பேசுகின்றாயே; அத்துணை மேலானவன்) தைத்த கோவணத்தை அணிந்து கொள்வது ஏன்? - நூல்களில் நிறைந்துள்ள நிலைபெற்ற பொருள்கள் விரவியுள்ள நான்மறைகளையே மேன்மையுள்ள கீளாகவும் அம்மறைகளில் நிறைந்துள்ள பொருள்களையே கோவணமாகவும் அணிந்து கொண்டான் என்பதை அறிவாயாக. இது கூட அறியாத உன் மதி நுட்பம் கைகொட்டி நகைக்கத்தக்கது.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “என்னப்பன்” என்பதன்முன் “சிவபெருமானே” என்பதும்; “ஈசன்” என்பதன்பின் “என்று பேசுகின்றாயே; அத்துணை மேலானவன்” என்பவையும் வருவித்துரைக்க.

என் அப்பன் எம்பிரான், எல்லார்க்கும் தான் ஈசன் -

என் அப்பன் - என்னைப் பேணும் தந்தை. **எம்பிரான்** - எனக்கும் என்குடும்பத்துக்கும் என் முன்னோர்களுக்கும் என் வழித்தோன்றல்களுக்கும்

குல தெய்வம். முன்னம் 8-ம் திருப்பாடலில் எந்தை பெருமானே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எல்லோர்க்கும் தான் ஈசன் — எல்லோர்க்கும் என உயர்திணையில் கூறினாரேனும் அஃறிணை உயிர்களையும் கொள்க. **தான்** — தானே எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் விரித்துக் கொள்க. ஏனையோர் ஈசனாகார் என்றவாறு.

“எல்லாருக்கும் நீ ஈஸ்வரனாகவே இருக்கின்றாய்; எனக்கோ எனில் சிறப்பாகப் பிரபுவாய் இருக்கின்றாய்” (சிவமகாபுராணம் கிருஷ்ணன் கூற்று) என்பது காண்க.

துன்னம் பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்? — அத்துணை மேலானவன் பொன்னிழைகளும் பட்டிழைகளும் விரவ நெய்த பொன்னாடை அணியாமல் தைத்த கோவணத்தை அணிந்து கொண்டிருப்பது ஏன்? **அஃது** — என்பதனில் ஆய்தம் கெட்டு அது என நின்றது. **கொள்ளுமது** - தொழிற் பெயர்.

துன்னம் - தையல். “துன்னம் பெய்” துறவிகள் அரை ஞாணுக்குப் பதிலாக இருவிரல் அகலமும் போதிய நீளமும் உள்ள வெண்துணியை அணிவர். அது “கீள்” என்று நூல்களில் வழங்கப்படுகின்றது. அதன் நடுவில் கோவணத்தை அமைத்து இரண்டும் ஒன்றாகச் சேரும்படி தைத்திருப்பர். அதனையே ஈண்டு தையல் பொருந்திய கோவணம் என்ற பொருளில் “துன்னம் பெய் கோவணம்” என்றார். கோவணம்கூடப் புதியதாக இன்றிக் கிழித்து தைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற இழிவுக் குறிப்பும் காண்க.

என் - ஏன் இந்த அவலநிலை.

இது புருவபக்கம்

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் வருமாறு:

கலைதுன்னுமன்னு பொருள் மறை நான்கே வான்சரடா:—
கலை — கலை நூல்கள். இவை உலகியல் பற்றிய கலைகளும் “மெய்ப்பொருள் பற்றிய கலைகளும்” என இருவகையன. **துன்னும்** - கலைநூல்களில் நெருங்கி நிறைந்துள்ள. **மன்னு பொருள்** — நிலையாக உள்ள பொருள்கள். கலைநூல்கள் அனைத்தும் பேரூழியில் நால்வகை வாக்குக்களில் ஒடுங்கும். அவை சுத்தமாயையுள் ஒடுங்கும். எனினும் அழிவதில்லை.

புனருற்பவத்தில் அவை மீள ஒடுங்கிய முறையே வெளிப்படலின் அவற்றை “மன்னு பொருள்” என்றார். **மன்னுதல்** - நிலைபெற்றிருத்தல். **மறை நான்கே** - நால்வகை வாக்குகளின்றும் தோன்றும் இருக்கு முதலிய நான்கு மறைகளும்., இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும். ஈண்டு குறிக்கும் நான்மறைகளும் சிவாகமங்களும் சுத்த மாயா காரியங்களாகலின், “**வான் சரடு**” என்றார்.

நால்வகை வாக்குக்களில் “வைகரிவாக்கு”, தன்செவிக்கு மட்டும் கேட்கும் சூக்கும் வைகரி என்றும்; பிறர் செவிகளுக்கும் கேட்கும் தூலவைகரி என்றும் இருவகைப்படும். இவற்றுள் தூலவைகரி, பேரூழியில் சூக்கும் வைகரியுள் ஒடுங்கும். அது மத்திமை வாக்கில் ஒடுங்கும்; மத்திமை, பைசந்தியுள் ஒடுங்கும்; அது சூக்குமையுள் ஒடுங்கும், அது சுத்த மாயையுள் ஒடுங்கும், இவ்வாறு வாக்குகளாலான கலை நூல்கள் சுத்தமாயையுள் ஒடுங்குவதால் அவை அழிவதில்லை. புனருற்பவத்தில் மீண்டும் ஒடுங்கிய முறையே வெளிப்படலின் அவற்றை **மன்னு பொருள்** என்றார்.

மன்னுதல் - நிலை பெற்றிருத்தல் **மறை நான்கே** - தூல வைகரி வாக்கு வடிவமாக உள்ள இருக்கு முதலிய நான்கு மறைகளும், காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும். இவை ஈசுர தத்துவத்திலுள்ள சூக்கும் வைகரி வடிவில் நிற்கும் நான்மறைகளின்றும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களினின்றும் தோன்றியவை. சூக்கும் வைகரி வடிவில் நிற்கும் இம்மறைகளும் சிவாகமங்களும் சதாசிவதத்துவத்தில் மத்திமை வாக்கு வடிவிலுள்ள இம்மறைகளும் சிவாகமங்களும் விந்துதத்துவத்தில் பைசந்தி வடிவில் நிற்கும் மறைகளினின்றும் சிவாக மங்களினின்றும் வெளிப்பட்டவை. பைசந்தி வடிவில் நிற்கும் இம்மறைகளும் சிவாகமங்களும் நாததத்துவத்தில் சூக்குமை வடிவில் நிற்கும் மறைகளினின்றும் சிவாகமங்களினின்றும் தோன்றியவை. நாதத்துவம் சுத்தமாயையினின்றும் வெளிப்பட்டதாகும். நான்மறைகளும் இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும் இவ்வாறு சுத்தமாயையின் காரியங்களாகலின் அவற்றின் வடிவான சரட்டை “**வான்சரடு**” என்றார். **சரடு** - கீள், ‘சரடாக’ என்றபாலது ‘**சரடா**’ என ஈறு கெட்டு நின்றது.

தன்னையே கோவணமா:— **தன்னையே** - அந்நான்மறைகளையும் சிவாகமங்களையுமே **கோவணம்** - மறைக்கும் ஆகமங்களுக்கும் பற்றுக் கோடாகிய கீள்; அவற்றைப்பற்றி நிற்கும் பொருள், கீளுடன் இணைத்துத்

தைக்கப்பட்டுள்ள கோவணம். கோவணமும் ஈண்டு உயர்வு கொண்டதாகலின் “வான்” என்பதை ஈண்டும் புணர்த்து, “வான் கோவணமா” என்க. “கோவணமாக” என்பது ஈறுகெட்டு நின்றது. கீளும் கோவணமும் உடல்முழுவதையும் மறைக்கா. அவ்வாறே மறைகளும் சிவாகமங்களும் இறைவனைச் சிறிதே மறைக்கும்; அவன் அவற்றைக் கடந்து பெரிதும் புலப்படுபவனாகவே இருப்பன் என்றவாறு.

இந்தத் திருப்பாடலில் மூன்று உவமைகள் கூறப்படுகின்றன. அவை; 1.கீள்; 2.கோவணம்; 3. அவை இரண்டினையும் இணைத்துத் தைத்துள்ள நூல். இவற்றுக் கேற்பப் பொருள்களும் மூன்று கொள்ளல் வேண்டும். அவை. 1.வேதசிவாகமங்கள், ஆகமங்களை மறைகள் என்று கொள்வது மரபு. இவற்றுக்கு உவமை **கீள்** 2. மறையாகமங்களாகிய ஆடை. இவற்றுக்கு உவமை **கோவணம்**. 3 மறைகளின் ஆறு அங்கங்கள். இவற்றுக்கு உவமை கீளுடன் கோவணத்தை இணைத்துத் தைத்துள்ள நூல்.

ஆறங்கங்களில் சிட்சை, நிருத்தம், வியாகரணம் என்பன மறையின் பொருளை எழுத்திலக்கண சொல்லிலக்கண முறைப்படி மறை மொழிகளுடன் இணைக்கின்றன. சந்தோவிசிதி; இசையுடன் கூடிய மந்திரப்பாடல்களில் மந்திரப் பொருளை இணைக்கின்றன. கல்பம், சோதிடம் என்பன மறைப்பொருளையும் சடங்குகளையும் காலம் அறிந்து பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முறைமையினை உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு மறைமொழிகளில் மறைப்பொருள் இணைந்து நிற்பதற்கும், அவ்வாறு நிற்பதை மக்கள் அறிந்து பயன்கொள்ளுதற்கும் ஆறங்கங்கள் துணை செய்கின்றன.

தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன் - என்பதற்குத் தனக்கே கோவணமாச் சாத்தினன் என்று பொருள் கொள்க. மறையாகமங்களில் சிவமே எடுத்து விளக்கப்படுவது. வேறு தெய்வங்கள் எடுத்து விளக்கப்படுவதில்லை என்பது நினைக.

மறைகளில் அவன் வாக்குவடிவில் வேதப்பொருளாக மறைந்து நிற்கின்றான். வாக்குவடிவம் மாயாகாரியம். ஆதலின் மறைகளால் வரும் ஞானம் அபரஞானமே. உபதேச ஞானமாகிய பரஞானத்தால் அவன் தன்னை முழுவதுமாக ஆன்மஅறிவில் விளக்கிக்காட்டுவான்.

சாத்தினன் - மறைகளையும் சிவாகமங்களையும் இறைவன் அணிந்து கொண்ட செயல். உயிர்கள் தன்னை அறிந்து அடைந்து உய்யும் பொருட்டு அவற்றை அருளிச் செய்தான். அவை அவனைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நிற்பன, என்பது இத்திருக்கோலத்தின் மெய்ப்பொருள். இதைக்கூட நீ அறிந்திலை. உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு மறைகளையும் சிவாகமங்களையும் அருளிச் செய்து அவற்றில் தான் மறைந்து நிற்கின்றன, அஃது அவன் பேரருளின் இயல்பு என்பது கூறப்படலின் “**சிவனுடைய காரணியம்**” புலனாதல் காண்க.

257. கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணோட
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னுயிடுனுங்
காயி லுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ

ந

(இ-ள்)

“ஏ! (உங்கள் சிவபெருமானுக்கு) அரண்மனை சுடுகாடு ஆகும்; சிறந்த ஆடை கொல்லப்பட்ட புலியின் தோல் ஆகும். அவன் அன்னையும் அப்பனும் இல்லாதவன்; தனக்குச் சுற்றத்தாரில்லாது தனியாக உள்ளவன் என்பதை அறிவாயாக;” “அன்னையும் அப்பனும் இல்லாதவனும் தனியாக உள்ளவனுமாயினும் அவன் சினங்கொண்டால் உலகங்கள் எல்லாம் துகளாகிவிடும்; என்பதை அறியாயோ? உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைக்கத்தக்கது”

(வி-ரை)

கோயில் சுடுகாடு - கோ+இல் - அரண்மனை. உங்கள் சிவபெருமான் உலகங்கள் அனைத்துக்கும் பேரரசன் என்கின்றாய். அத்துனை மாண்புள்ளவனுக்கு மிகச் சிறந்த அரண்மனை இருப்பிடமாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இவன் இருக்கும் இடம் அச்சமும் வெறுப்பும் தரத்தக்கதும் தூய்மையற்றதுமான சுடுகாடாகும்.*

*“I like that ancient phrase which Calls the burial ground God's Acre! it is just”

கோயில், எழுவாய், சுடுகாடு பெயர்ப்பயனிலை

கொல்புலித் தோல் நல்ஆடை - இத்துணை உயர்ந்த பேரரசனுக்கு பொன்னிழைகளும் பட்டு நூல்களும் கலந்து நெய்த அறுவை ஆடையாக இருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் இவனிடமுள்ள ஆடைகளுக்குள்ளேயே மிகவும் சிறந்தது புலித்தோலாகும். அது உடுப்பதற்குத் துவண்டு கொடாமல் உலோகத் தகடுபோல் இருப்பதாகும். நாகரிகமற்ற வேடர்களாகிய காட்டுச் சாதியினரே தோலை உடுப்பவர்.

கொல்புலி - பிற விலங்குகளைக் கொல்லும் இயல்புள்ள புலி என்றும்; இறைவனையே கொல்வதற்கு வந்த புலி எனவும் உரைக்க நின்றது. இறைவனால் கொல்லப்பட்டபுலி. கொல்லும் புலி; கொல்லப்பட்டபுலி என இருவகையாக உரைக்க நின்றலின் இது தடுமாறு தொழிற்பெயராம். முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 103-ல் “பேரமைத்தோளி காதலன்” என்றதன் விளக்கத்தில் காட்டிய இலக்கணக்குறிப்புகள் காண்க. **நல்ஆடை**- அவனுடைய ஏனைய ஆடைகள் மான்தோல் சிங்கத்தோல் என்ற மேலாடைகளும் யானைத் தோல் என்ற போர்வையுமாம். இவற்றுள்ளே சிறந்தது புலித்தோல், ஆகலின் அதையே அரையில் அணிந்தான் என்றவாறு. இவை அனைத்தும் கொலைப்பழியும் வேட்டுவத்தொழிலும் திருத்தமின்மையும் குறிப்பன.

தாயும்இலி; தந்தைஇலி:- அன்னை இன்மையால் நல்லுணவு ஊட்டிப் பேணப்பெற்றவன் அல்லன் என்பதும் தந்தை இன்மையால் கல்வி முதலியன நல்கிச் சான்றோனாக்கப் பெற்றவன் அல்லன் என்பதும் பெற்றும். தாயின் முன்னோர் வழியும் தந்தையின் முன்னோர் வழியும் சிறந்த குலப் பெருமை உடையனவாக அமைதலே ஒருவனுக்குக் குலப் பெருமையும் உயர்வும் தரத்தக்கன. “இருவர்ச்சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி” (திருமுருகாற்றுப்படை 183) என்றது காண்க. ஆங்கில நாட்டில் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண், பெண் இருபாலரும் அவர்கள் சந்ததியினரும் ஆங்கில நாட்டிலோ அல்லது வெளிநாடுகளிலோ உள்ள அரச குடும்பத்தினர் அல்லது அவர்கள் சந்ததியினரில் ஒருவரையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது விதி. அதற்கு மாறாக வேறு ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் பிற்காலத்தில் அவர்கள் சந்ததியினர் யாருக்கும் ஆங்கில நாட்டின் அரியணையில் உரிமை இல்லை. திருமணத்தில் புதிதாக வந்த ஆண் அல்லது

பெண்ணுக்கும் அரண்மனை அரசகுடும்பம் பொதுமக்கள் முதலியோரிடம் அரசு பரம்பரைக்குரிய மரியாதை கிடைப்பதில்லை. திருமணம் செய்து கொண்டவர் திருமணத்துக்கு முன்பே ஆங்கில நாட்டின் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தால் அதையும் இழப்பர். எட்டாம் எட்வர்டு மாமன்னரின் வாழ்க்கை அவ்வாறு அமைந்த ஒன்றாகும். ஈண்டுத் “தாயுமீலி தந்தை இலி” என்றது அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இருமுது குரவர் இருந்து இறந்து போனதால் இறைவன் தாய் தந்தை இல்லாதவன் ஆகவில்லை. இயல்பாகவே இருமுது குரவரில்லாதவன். ஆதலின் இவன் அனாதை என இகழ்ந்தவாறு. **தந்தையும் இலி** என இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை விரித்துக் கொள்க. இழிவு சிறப்பும்மையுமாம்.

தான் தனியன் — அன்னையும் அப்பனும் இலரேனும் ஏனைய சுற்றத்தாரேனும் இருத்தல் வேண்டும். அவர்களும் இல்லாத அனாதை என்றவாறு. குடும்பச் சுற்றம் இலனெனினும் மன்னனுக்கு “ஐம்பெருங்குழு” “எண்பேராயம்” போன்ற அரசியல் சுற்றம் இன்றியமையாதவை. அவையும் இன்றித் தனித்து நிற்பவன் எவ்வாறு பேரரசனாவான் என்றவாறு.

இது வரையும் கூறியவை பூருவபக்கம்.

இனி இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

தாயும் இலி தந்தை இலி தான் தனியன் ஆய்மீனும்:— அன்னையும் அப்பனும் சுற்றத்தாரும், அவர்களால் வரும் குலப்பெருமையும் ஏனைய உலகியல் அரசியல் உதவிகளும் மனிதர்களில் கூடச்சாதாரண மன்னர்களுக்கே வேண்டப்படுவன. பேராற்றல் வாய்ந்த ஒருவன் அரியணை இவர அவன் வீரம் ஒன்று மட்டுமே அமையும். கூற்றுவநாயனாரின் வரலாறு இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இனி, அரியணை ஏறிய பின் அவன் அரசியற் சுற்றங்களைத் தானே அமைத்துக் கொள்வன். அஃது அவன் அறிவும் ஆற்றலும் ஓர் எல்லைக்குள் நிற்கும் ஆன்மவருக்கத்துள் ஒருவன் ஆதலின் அவ்வுதவி வேண்டப்படுகின்றது. ஈண்டுக் குறிப்பிடப்பெறும் மாமன்னன் முற்றுணர்வும் முடிவிலாற்றலும் கொண்ட பதிப்பொருளாகலின் அவை வேண்டா. அன்னையும் அத்தனும் இல்லாதவன் என்பது தைத்தீய உபநிடதம் அவன் பிறப்பற்றவன் என்ற பெருமையைச் சுட்டுவதாகும். “இறைவன் தன்னேத்தானே ஆக்கிக் கொண்டவன்” என்பது அவன் தாங்கும் தடத்த

வடிவங்கள் குறித்தது. “தனியன்” என்றது அவனுக்கு ஒப்பாகும் மிக்காரும் வேறு எவருமில்ர் என்பது குறிக்கும். பதிப்பொருள் ஒன்றே என்பது நினைக.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே
சிந்தி யாவெழு வார்வினை தீர்ப்பரால்
எந்தை யாரவ ரெவ்வகையார் கொலோ

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-54-3)

என்பது நினைக.

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாம் அடி மடக்காக வந்தது. இனிவரும் 260 முதல் 268 முடியவும் 270, 272 பாடல்களிலும் இவ்வாறு மடக்கு வருதல் காண்க.

காயில் உலகனைத்தும் கற்பிபாடி காண்:— காயில் - சினம் கொள்வானாயின். ஈண்டுச் “சினம்” என்றது முக்குணவடிமாகிய சினம் கொள்ளல் அன்று. உயிர்கள் இளைப்பாற வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றும் மறக்கருணையாகும். **உலகு அனைத்தும்** - கலைகள் ஐந்தினும் உள்ள புனங்களில் அடங்கியுள்ள எல்லா உலகங்களும். அஃதாவது மாயேயங்கள் அனைத்தும். **கற்பிபாடி** - துகள், புழுதி, ஈண்டுச் சாம்பல் என்று கொள்ள நின்றது. கல்லாலான மிக வன்மையான மலைக் குலங்களும் சாம்பலாகும் என்றவாறு. இவ்வாறு அழிப்பதற்கு அவனுக்கு நால்வகைச்சேனைகளோ படைக்கலங்களோ வேண்டுவதில்லை. அவன் திருவுள்ளம் பற்றினாலே நிகழும். ஆதலின் அவன் தனியனாய் இருப்பதில் இழிவொன்றும் இல்லை, பெருமையே யாகும்.

அத்தகைய பேருழியின் முடிவில் உலகங்கள் அனைத்தும் அழிய அம்பிகையும் அவனுள் ஒடுங்க அவன் ஒருவன் மட்டுமே தனியாக உள்ளான். இப்பொழுது அவன் இருப்பிடம் யாவும் அழிந்த இடமாகும் அதனையே நீ “கோயில் சுடு காடு” என்றாய். அஃதும் அவன் பரத்துவத்தை நிலை நாட்டுவதாகும்.

புலி, மிகவும் சினமுள்ள விலங்கு. அஃது ஈண்டு இரசோகுணம் குறித்து நின்றது. இனம் பற்றிச் சிங்கமும் கொள்க. யானை தாமத குணத்தையும், மான் சத்துவகுணத்தையும் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றன. மண், கந்த தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும்; நீர், இரத தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும்; நெருப்பு, உருவ தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும். காற்று, பரிசு தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும், ஆகாயம், சத்த தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும். இத் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தாமதாங்காரத்தில் ஒடுங்கும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் இராசதவாங்காரத்தில் ஒடுங்கும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் சாத்துவிக அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். இம்மூன்று ஆங்காரங்களில் உள்ள முக்குணங்களும் குணதத்துவத்திலுள்ள முக்குணங்களுள் முறையே ஒடுங்கும். குணதத்துவம் மூலப்பகுதியாக நிற்கும். ஆங்காரம் புத்தி தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். புத்தி தத்துவம் மூலப் பகுதியில் ஒடுங்கும். சித்தம், மனத்தினுள் அடங்கும். மனம் மூலப்பகுதியுள் அடங்கும். மூலப்பகுதி கலையுள் ஒடுங்கும் அராகம் வித்தையுள்ளும், வித்தை கலையுள்ளும் ஒடுங்கும்.

கலை, நியதி, காலம் முதலிய மூன்றும் அசுத்த மாயையில், அனந்த தேவரால் கலக்குண்ட பாகமாகிய அசுத்தமாயாதத்துவம் என்ற பகுதியில் ஒடுங்கும். அசுத்தமாயா தத்துவம் அசுத்த மாயையுள் ஒடுங்கும். அசுத்தமாயை சுத்தமாயையின் கீழாக அடங்கி நிற்கும், அசுத்த மாயை சுத்தமாயை இரண்டும் சிவசக்தியைச் சார்ந்து இறைவன் திருவடிக் கீழ் அவன் வைப்பு சக்திகளாக நிற்கும். இறைவன் இக்குணங்களை இவ்வாறு ஒடுக்குவதையே “கொல் புலித்தோல் நல்லாடை” என்றார். இஃதும் அவன் பரத்துவம் விளக்கி நின்றல் காண்க.

இவ்வாறு “கற்பிபாடி” ஒரு விடையையே “கோயில் சுடுகாடு; கொல்புலித் தோல் நல்ஆடை; தாயுமிலி, தந்தையிலி, தான்தனியன்” என்று எழுப்பப்பட்ட தடைகள் அனைத்துக்கும், மறுப்பாக அமைக்கும் சதுரப்பாடு கண்டின்புறுக.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் பேருழியை நிகழ்த்துதல் வழுத்தப்பட்டது. அஃது உயிர்கள் இளைப்பாற வேண்டும் என்னும் கருணையால் நிகழ்த்தப்படுவது. இதனால் “சிவனுடைய காருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

258 அயனை அநங்கனை அந்தகனைச் சந்திரனை
 வயனங்கள் மாயா வடுச்செய்தான் கானேடை
 நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனை தண்டித்தால்
 சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குமுலாய் சாழலோ ச

(இ-ள்)

ஏட (உங்கள் சிவபெருமான்) நான்முகனையும் காமனையும் கூற்றுவனையும் வெண்கதிர்ச் செல்வனையும் அவர்களுக்கு அழியாத பழிச்சொற்கள் நிலை பெறும்படி நீங்காத அடையாளங்களை உண்டாக்கினான்; (இவை அவன் பேரருளுடைமைக்குப் பொருந்தாமை) அறிக. முக்கட்கடவுளே ஒறுப்பின் அவை அத்தேவர்களுக்கு வெற்றியன்றோ? தாழ்ந்த கூந்தலுடையவளே! இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

(வீ-ரை)

“உங்கள் சிவபெருமான்”; “இவை அவன் பேரருளுக்குப் பொருந்தாமை” என்பன வருவித்துக் கொள்க. “மாயா” என்பதை “வயனங்கள்” என்பதன் முன்னும் கூட்டியுரைக்க “வானவர்க்கு” என்பதை நான்காமடியின் தொடக்கத்தில் அமைத்துக் கொள்க.

அயனை, அநங்கனை, அந்தகனைச் சந்திரனை வயனங்கள் மாயாவடுச் செய்தான் :

அயன் - நான்முகன், இவனை வடுச்செய்தது முன்னம், இவனுக்கிருந்த ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைக்களைந்து நான்முகனாக்கியது.

இது பற்றி முன்னம் 212-ம் திருப்பாடல் “அயன்தலை கொண்டு செண்டாடல் பாடி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அநங்கன் - உடம்பு இல்லாதவன் - காமன். இவனை வடுச் செய்தது உருவிலி ஆக்கியது. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“இழித்து கந்தீர் முன்னை வேடம்

இமைய வர்க்கு முரைகள் பேண

தொழித்து கந்தீர் நீர்முன் கொண்ட

வுயர்த வத்தை யமரர் வேண்ட

அழிக்க வந்த காம வேளை
யவனுடைய தாதை காண
விழித்து கந்த வெற்றி யென்னே
வேலை சூழ்வெண் காட னீரே”
திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-6-2)

எனவரும் நம்பிகள் திருவாக்கிற் காண்க

காமனை எரித்த வரலாறு :

தக்கயாகத்தின் பின் அம்பிகை, தக்கன் மகள் என்ற பெயரையும் அது தாங்கிய உடலையும் தரியேன் என அவற்றை ஒழித்து, மகப்பேறு வேண்டித்தவம் முயன்று கொண்டிருந்த சிறந்த சிவபக்தனான இமயமலை அரசன் இல்லத்தில் பார்வதி என்ற பெயரில் வளர்ந்து வந்தாள். அம்பிகையைப் பிரிந்த இறைவன் திருக்கயிலையில் கல்லால் மரத்தடியில் சனகாதியர் நால்வருக்கும் மெய்ப் பொருளைச் சின்முத்திரையால் உணர்த்திய வண்ணம் யோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். தேவர்கள் தங்கள் வேள்வியில் கலந்து கொண்ட சிவாபராதத்தின் ஒருபகுதி மட்டும் அவ்வேள்வியில் வீரபத்திரதேவரால் ஒறுப்புண்டு நீங்கினர். மீதமுள்ள பகுதியும் நீங்க இப்பொழுது சூரபதுமனால் துன்பம் நுகர்ந்து வருந்திவந்தனர். அத்துன்பம் ஆற்றாமல் அனைவரும் நான்முகனிடம் சென்றுமுறையிட்டனர். நான்முகன் சிந்தித்தான். சூரன் முதலியோர் அழிக்கப்படல் வேண்டும். அதற்குச் செவ்வேட்பரமன் திருவவதாரம் நிகழவேண்டும். முதற்கட்டமாக இறைவன் பார்வதியம்மையைத் திருமணம் புணர்தல் வேண்டும். ஆதலின் காமனை அழைத்து யோகில் திளைக்கும் இறைவன் மீது ஆட்சி செய்யப் பணித்தான். காமன் ‘ஐயனே! இறைவன் திருமுன்னர் நான் செயல்படத்தொடங்கின் உடனே அழிந்துவிடுவேன்; இது வேண்டா”. என மன்றடினான். நான்முகன், “காமனே! தேவர்கள் துன்பம் நீங்க நீ இது செய்தல் வேண்டும்; இல்லையேல் நான் உன்னை என் சாபத்தால் அழித்து விடுவேன்” என்று பணித்தான். காமன் “எப்படியும் நான்அழிவது உறுதி. உன் சாபத்தால் அழிவதின்னும் சங்கரனால் ஒறுக்கப்பட்டு அழிதலே சிறந்தது” என்று கூறி விடைபெற்றான்.

இதனை;

“கேளி தொன்று ரைப்பல் வேதகேடு சூழும் நினைதுவாய்ச்
சூளின் மேலை யியல்பகன்று துன்பு ழுந்து படுதலிற்
காள கண்டன் முன்பு சென்று கடிய வெய்ய கணைகடுஉய்
மானி னுஞ்சி றந்த தம்ம மற்று முய்ய லாகுமே”

(கந்தபுராணம்-உற்பத்திக் காண்டம், காமதகனப் படலம் 57)

என்று கந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

காமன், இறைவன் திருமுன் சென்று மலர்க்கணைகளை ஏவினான். இறைவன் தன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தான். மன்மதன் எரிந்து சாம்பல் குவியலானான்.

பின்னர், இறைவன் பார்வதி தேவியைத் திருமணம் புணர்ந்த நாளில் இரதியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி அவளுக்கு மட்டும் காமன் உடலுடன் தெரியும்படியும் ஏனையோர் மாட்டு உருவிலியாகவே தொழில்புரியும் படியும் அருள்பாவித்தான். இவ்வாறு அங்கம் இன்மையால் காமன் அநங்கன் ஆனான்.

இவ்வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் உற்பத்திக் காண்டம் காம தகனப்படலத்திற் காண்க.

அந்தகனை - அந்தகன் - கூற்றுவன், அவனை வடுச்செய்தது. 49-ம் திருப்பாடல் உரையில் ‘கூற்றுவன் எதிர் ஏற்று வந்து தாமரைத் தாளூற்ற வரலாறு’ - என்றதன் கீழ் உரைக்கப்பட்டது.

அந்தகன் என்பதற்கு இவ்வாறன்றி அந்தகாகூரனைச் சூலத்தில் கோத்த வரலாறு என்று சிலர் கூறுவர். பாடலில் “வானவர்” என்று தெளிவாக வருதலின் இது கூற்றுவனையே குறிக்கும். அந்தகாகூரன் அசுரன் இனத்தைச் சேர்ந்தவன். ஆதலின் அவ்விளக்கம் ஏற்படையதன்று என ஒதுக்குக.

சந்திரனை - சந்திரன் - திங்கட்புத்தேள். இவன் தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்டு ஒறுப்புற்ற தேவர்களில் ஒருவன். தக்கன் வேள்வி செய்த வரலாறு முன்னம் 8-ம் திருப்பாடல் உரையில் கூறப்பட்டது. அவ்வேள்வியில் வீரபத்திர தேவரால் ஒறுப்புண்ட தேவர்களைக் கண்டு சந்திரன் தப்பி ஓட முயன்றான். அவனைப் பற்றிக் கீழேதள்ளிய வீரபத்திர தேவர் தம் ஒரு

திருவடிகைக் கொண்டே அவனைப் பூமியில் வெண்ணெய் போலத் தேய்த்து அழித்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சியை 189-ம் பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணச் செய்யுளில் காண்க.

வயனங்கள் - சொற்கள் என்று பொருள் தரும் “வசனங்கள்” என்பது வயனங்கள் என்றாயிற்று. **சொல்** - ஈண்டுப் பழிச்சொல் குறித்து நின்றது. **மாயா** என்பதை ஈண்டும் கூட்டி மாயாவயனங்க் செய்தான் என்க. **மாயா வயனம்** - அழியாத பழி. அவை, சிவபெருமான் ஒறுப்பதற்குக் காரணமான சிவாபராதங்கள். சிவபெருமானைத் தன் மகன் என்று கொண்டது அயனுக்கு மாறாத பழி; சிவபெருமான் மீது மலர்க்கணைச் சொரிந்தது அனங்கனுக்கு மாறாத பழி; கருவறையுட் சென்று அங்கு வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்து மார்க்கண்டேயர் மீது பாசம் வீசியது, கூற்றுவனுக்கு மாறாத பழி; தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்டது சந்திரனுக்கு மாறாத பழி.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி அடியிற் கண்டவாறு உரைத்தலும் அமையும். **வயனம்** “வயணம் என்பது உலக வழக்கு” “விவரம்” என்பது பொருள் என்ன “வயணமாக” பேசுகின்றான் என்று வழங்குதல் காண்க. ஒவ்வொருவரும் பெற்ற வடுக்கள் அவை பெறப்பட்ட வரலாற்றை விவரமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன - என்றவாறு

மாயாவடுச் செய்தான்:- அழியாத தழும்புகள் உண்டாகச் செய்தான். அத்தழும்புகள் அவன் ஒறுத்ததின் அடையாளங்கள். அயன் நிரந்தரமாக ஒருதலையை இழந்தது அவனுக்கு மாயா வடு. அநங்கன் நிரந்தரமாக உடம்பிழந்தது அவனுக்கு மாயா வடு. அந்தகன் மார்பில் உதையுண்டது. “நாம் சிவாபராதம் செய்தோம்” என்று அவன் நெஞ்சில் என்றும் நினைந்திருப்பது அவனுக்கு மாயா வடு. சந்திரனின் உடம்பு தரையில் தேய்த்து உருக் குலைக்கப்பட்டது அவனுக்கு மாறாதவடு.

காண் - உங்கள் சிவபெருமான் அருட்கடல். அவன் பகைவர்களாகிய அசுரர்களுையே ஒறுத்தல் வேண்டும். தன் அடியார்களாகிய அயன் அநங்கன் அந்தகன் சந்திரன் முதலியயோரை ஒறுத்தது அவன் அருளுடைமைக்கு ஒவ்வாத செயல் என்பதை அறிவாயாக.

இது பூருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்போம்.

நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால் - சிவபெருமான் பேரருளுடையவன் என்பதை நீயே ஏற்றுக் கொண்டாய். அசுரர்கள் தேவர்கள் எனப் பாகுபாடின்றி எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் அவ்வருள் பாலிக்கப்படுவது. உயிர்கள் ஆணவமலப் பிணிப்பினின்றும் விடுபட்டுத் தன்னை அடைந்து வீட்டின்பம் நுகர்தல் வேண்டும் என்பது அவர் திருவுள்ளம். அதற்காக உயிர்கள் முயற்சி செய்தல் வேண்டும். அம்முயற்சியில் ஒவ்வோரசையும் உயிர்களின் வினைகளாகின்றன. அவற்றின் பயன்களை உயிர்கள் இன்பங்களாகவும் துன்பங்களாகவும் நுகர்கின்றன. அந்நுகர்ச்சியில் உயிர் அனுபவம் பெறுகின்றது. அது ஞானத்தின் வளர்ச்சியாகின்றது. ஞானம் வளர வளர ஆணவமலத்தின் பிணிப்புத் தளர்கின்றது. இறைவன் உயிர்களுக்குத் தீவினைப் பயன்களை ஊட்டும்பொழுது அஃது அவன் செய்யும் ஒறுப்பாகின்றது. அந்த ஒறுப்பு உயிர்களின் நலன் கருதியேயாம். தீய வழியில் செல்லும் மைந்தனை அவன் தந்தை ஒறுத்தல் மைந்தனின் நலம் கருதி யன்றோ? அதைப் பகைமை என்று எவ்வாறு கொள்ள இயலும்? என்று விளக்குகின்றது நம் ஞானசாத்திரம். அதனை

திருச்சிற்றம்பலம்

“தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம்

புதல்வர்க டஞ்சொ லாற்றின்

வந்திடா விடினு றுக்கி

வளாரினு லடித்துத் தீய

பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம்

பார்த்திடிற் பரிவே யாகு

மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ

வீசனார் முனிவு மென்றும்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(சிவ ஞானசித்தியார்

சுபக்கம் சூ.2, அதி.2, செய்16)

என்பதிற் காண்க.

நெற்றிக்கண் வியாபக உணர்வாகிய ஞானத்தைக் குறிப்பது. அஃதுடையவன் மூன்று விழிகள் கொண்ட சிவபெருமான். அவன் வியாப உணர்வாகிய ஞானம் இல்லாத அயன், அனங்கன், அந்தகன், சந்திரன் என்ற இவர்கள் நால்வருக்கும் தலைவனாய் அவர்களுக்கு ஏற்ற பெற்றி மறக்கருணை செய்து உய்யக் கொள்ளல் அவனது பேரருளுடைமைக்கு இயல்பு. அதைக் குறிப்பால் பெறும் வண்ணம். “நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகன்” என உடம்பொடு புணர்ந்தார்.

நாயகனே - பிரிநிலை ஏகாரம் சிறப்புணர்த்தி நின்றது.

வானவர்க்குச் சயம் அன்றே - வானவர்க்கு தேவர்களாகிய இந்நால்வருக்கு மட்டுமன்றி ஏனைய தேவர்களுக்கும் படிப்பினையாயிற்று.

சயம் - வெற்றி. ஈண்டு நன்மை என்ற பொருளில் நின்றது.

தாழ் குழலாய் - நீண்டு பின் தாழ்ந்து தொங்கும் கூந்தல் இளம் பெண்களுக்கு அழகை மிகுவிப்பன. “நீ தோற்றத்தில் மட்டும் அழகுள்ளவளாக விளங்குகின்றாய். நுண்ணறிவுடையவளல்லள்” என்பது குறிப்பு. **தாழ்குழல்** - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. அது தாழ்குழலாய்! என விளியேற்றது.

இத்திருப்பாடலில், இறைவனின் “பேரருளுடைமை” வழுத்தப்பட்டது. அதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் காண்க.

259 தக்கனையு மெச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா நென்னே
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்தந்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ ௩

(இ-ள்)

ஏழ் (உங்கள் சிவபெருமான்) தக்கனையும் வேள்வியின் அதிதேவதையான எச்சனையும் தலைகளை வெட்டி நீக்கித் திரண்டுவந்த தேவர்களின் கூட்டத்தை

அழித்தது ஏன்? திரண்டு வந்தவர்களை அழித்தலாகிய மறக்கருணை பாலித்துப் பிறகு அவர்களுக்கு அருட்கருணை நல்கி அங்கு வேள்வியின் தலைவனுக்கு இழிவுள்ள தலையை அருளிஎன் என்பதை அறிவாயாக. இதுகூடத் தெரியாத உன் அறிவின் திட்டம் கை கொட்டி நகைக்கற்பாற்று.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியில் உள்ள “மற்று” என்பதை மூன்றாம் அடியின் ஈற்றிலுள்ள “அங்கு” என்பதன் முன் வைத்துக் கொண்டு பாடலுக்குப் பொருள் காண்க.

தக்கனையும் எச்சனையும் தலை அறுத்து - தக்கன் - தசு:
திறமையுள்ளவன். தலைவனாக இருந்து வேள்வியை நடக்கும்படி இயக்கியவன்.

எச்சன் - யஞ்ஞன் - வேள்வியின் வடிவமாகவும் வேள்வித்தீயின் வடிவமாகவும் உள்ள வேள்வியின் அதிதேவதை. இவனைத் திருமாலின் அமிசமாக உள்ளவன் என்பர். தக்கன் வேள்வி சிவாபராதம். அதை இயக்கிய தக்கன், நிகழ்த்திய எச்சன் இருவரும் அறிவினதுணை கொண்டு அவ்வேள்வியைச் செய்தனர். சிவபராதத்துக்குத் துணை நின்ற அறிவின் இருப்பிடமான தங்கள் தலைகளை இழந்தனர். இவர்களுள் தக்கன் தலையிழந்ததை :

திருச்சிற்றம்பலம்

“மலைமகள் தனையிகழ் வதுசெய்த மதியறு சிறுமன வனதுயர்
தலையினொ டுமலுரு வனகரம் அறமுனி வுசெய்தவ னுறைபதி
கலைநில வியபுல வார்களிடர் களைதரு கொடைபயில் பவர்மிகு
சிலைமலி மதிள்புடை தழுவிய திகழ்பொழில் வளர்திரு
மிழலையே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-20-3)

என்பதிலும் 189-ம் பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணம் - தட்ச காண்டம் யாக சங்காரப்படலம் 37-ம் செய்யுளிலும் காண்க.

இவர்களுள் **எச்சன்** மான்வடிவம் கொண்டு வீரபத்திரதேவரிடமிருந்து தப்பி ஓட முயன்றான். அந்நிகழ்ச்சியை வடமொழி மகாகவி காளிதாசர் தாம் இயற்றிய சாகுந்தல நாடகத்தில்.

“மிருகசீஷ நட்சத்திரம் எச்சன் அமிசமானது; மான் வடிவினது; அதன் அருகில் உள்ள திருவாதிரை நட்சத்திரம் பிளாகபாணியின் அமிசம். துஷ்யந்தன் மாணைத்துரத்தி வந்தான். அக்காட்சி பிளாகபாணி மிருகசீஷ நட்சத்திரத்தை துரத்திச் செல்வது போலுள்ளது” - என்று அழகு பெற இசைக்கின்றார்.

தேவர்கணம் தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்து -
தேவர்கணம் - தேவர்களின் கூட்டம். அவை முப்பத்து மூன்று கோடி என்ற எண்ணிக்கை கொண்டது. **தொக்கன** - திரண்டு. அவ்வாறு திரண்டு வந்த முப்பத்து மூன்று கோடியில் ஒருவர் கூட மீதமில்லாமல் அனைவரையும் அழித்து. **தொக்கென** - என்பதும் பாடம். தொலைத்து - தொக்கு வந்தவர்கள் தொலைந்து போனார்கள் என்றவாறு. வீரபத்திரதேவரின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி அவர்கள் தாங்கள் எங்கு ஓடுகின்றோம் என்றே தெரியாமல் எல்லாப்பக்கமும் சிதறி நெடுந்தொலைவு ஓடினார்கள். அதனை

திருச்சிற்றம்பலம்

“வேயின தோளி மெலியல் விண்ணோர் தக்கன் வேள்வியின்
வாய்ப்

பாயின சீர்த்தியன் அம்பலத் தானைப் பழித்துமும்மைத்
தீயின தாற்றல் சிரம்கண் ணிழந்து திசைதிசைதாம்
போயின வெல்லையெல் லாம்புக்கு நாடுவன் பொண்ணினையே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 234)

என நம் அடிகள் வாக்காலேயே அறிக.

ஏன் - அருளாளான அவன் இவ்வாறு பலரை ஒரே சமயத்தில் அழித்தது எக்காரணம் கொண்டு? அஃது அவனது பேரருளுடைமைக்குப் பொருந்துமா?

இது புருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்து அருளி - திரண்டு வந்தவர் அனைவரும் சிவாபராதம் செய்தவர்கள். அத்தீவினையைப் போக்கி அவர்களுக்கு

நன்னெறி காட்ட வேண்டியது, இன்றியமையாததாயிற்று. அதனால் அவர்களை ஒறுத்து அழித்தான். அது மறக்கருணையாயிற்று. **அருள்** - அழித்தவாறே நின்று விடாமல். மீண்டும் அவர்கள் இழந்த தங்கள் உறுப்புக்கள் செம்மையாக அமைந்து உயிர் பெற்று எழச் செய்தான். இஃது அவன் அறக்கருணையாயிற்று. ஆதலின் **அருளி** என்றார்.

அருள் கொடுத்து - அவர்கள் செய்த சிவாபராதத்தைப் பாராட்டாது அருள்பாலித்து.

மற்று - வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது. வேள்வியில் பங்கு கொண்ட இவர்களை ஒறுத்து உய்வித்ததன்றிப் பிறகும்,

அங்கு எச்சனுக்கு மிகைத்தலை அருளினான்: **அங்கு** - சிவாபராத வேள்வி நடந்த அந்த வேள்விச்சாலையிலேயே. **எச்சனுக்கு** “எச்சனுக்கும்” என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. வேள்வியில் பங்கு கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமன்றி **வேள்வியை நடத்திய** ஏவுதற் கருத்தாவான தக்கனுக்கும் என்றவாறு. **எச்சன்** - இச்சொல் வேள்வியை நடத்தும்படி படி ஏவுதற் கருத்தாவான தக்கன்; வேள்வியை நடத்திய இயற்றுதற் கருத்தாவான முதன்மைக்குரு; வேள்வியின் அதிதேவதை என்ற மூவரையும் குறிப்பினும் ஈண்டு “மிகைத்தலை மற்று அருளினன்” என்ற குறிப்பால் ஏவுதற் கருத்தாவாகிய தக்கனையே குறித்தது.

மிகைத்தலை - “மிகைத்தலையாக” என ஆக்கம் வருவிக்க. **மிகைத்தலை** - நாணத் தக்க தலை. வேண்டாத தலை எனலுமாம். அஃது ஆட்டுத்தலை. வேள்வியின் முதன்மைக் குருவும், வேள்வியின் அதிதேவதையும் ஏனைய தேவர்களைப் போலத் தங்கள் சிதைந்த உடலுறுப்புக்களைச் செம்மையாகப் பெற்று மீண்டும் உயிர்த் தெழுந்தனர். ஆனால் தக்கனின் தலையைக் கொய்த வீரபத்திரதேவர் அதை வேள்வித்தீயில் பெய்து அழித்துவிட்டார். இந்நிகழ்ச்சியை;

“கண்டு மற்றது வீரபத் திரனெனுங் கடவுள்
கொண்ட சீற்றமொ டேகியே தக்கனைக் குறுகி
அண்ட ரோடு நீ யீசனை யிகழ்ந்தனை யதனால்
தண்ட மீதென வாள்கொடே அவன்தலை தடிந்தான் ”

“அற்ற தோர்சென்னி வீழுமு னிறைவனங் கையினால்
பற்றி ஆயிடை யலமரும் பாவகற் பாராத்
திற்றி யீதெனக் கொடுத்தனன் கொடுத்தலும் செந்தீ
மற்றொர் மாத்திரைப் போதினில் மிசைந்தது மன்றோ”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - யாக சங்கராப்டலம் - 50)

என்று கந்தபுராணம் விளக்குவது காண்க.

எனவே தக்கனுக்கு வேறு ஒரு தலை வேண்டப்பட்டது.

மிகைத்தலை - மிகையாக இருந்ததலை எனலுமாம். வேள்வியில் அவி சொரியத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விலங்கு அல்லது மனிதனை முழுமையாக வேள்வித்தீயில் உயிருடன் பெய்வதில்லை. வேள்விச் சாலையில் ஒரு தூண் இருக்கும். அதனை “**யூபம்**” என்பர். வேள்விக்கான விலங்கு அல்லது மனிதனைப் “**பசு**” என்பர். பசுவை யூபத்தில் கட்டிவைத்துச் சடங்குகள் செய்தபின் வாளால் தலையைக் கொய்து அகற்றுவர். உடலைப் பிளந்து உள்ளே கொழுப்பு நிறைந்துள்ள சில உறுப்புக்களை மட்டும் அறுத்தெடுப்பர். அதை வேள்விக்கான அகப்பைகள் இரண்டால் பற்றி வேள்வித்தீயில் சொரிவர். இது “**பூரணகுதி**” என வழங்கப்படும். தக்கன் வேள்வியில் வேள்விப்பசு ஓர் ஆடு. அதை உரியபடி கொன்று தலையை நீக்கி உடலின் உள் உறுப்புக்களில் குறிப்பிட்ட பகுதிகளை மட்டும் எடுத்துப் பூரணகுதி சொரிய ஆயத்தமாக வைத்திருந்தனர். ஆகுதி சொரியுமுன் வீரபத்திரர் வேள்வியை அழித்தார். ஆங்கு ஆட்டின்தலை ஓர் ஓரமாகக் கிடந்தது. இவ்வாறு வேள்விக்கு வேண்டாது மிகை என்று கழிக்கப்பட்டதால் **மிகைத்தலை** என்றார்.

இப்பால் தக்கன் உயிர்த்தெழு வேறு ஓர் தலை வேண்டப்பட்டது. அந்த ஆட்டின் தலையைப் பொருத்தி உயிர்தந்து எழுப்பினார் என்க.

காண் - இவை அனைத்தும் இறைவன் தக்கன் எச்சன் தேவர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருள் என்பதை அறிவாயாக. உயிர் பெற்று எழுந்த அவர்களே இந்த அருளிப் பாட்டை நினைந்து நன்றிப்பெருக்கால் நம்பனைத் துதித்ததும் நினைக. அந்நிகழ்ச்சியை;

“மீத்தகு விண்ணு னோடும்
 வேள்வியந் தேவு மாலும்
 பூத்திகழ் கமலத் தோனும்
 புதல்வனு முனிவர் தாமும்
 ஏத்தினர் வணங்கி நிற்ப
 எம்மையா ளுடைய முக்கண்
 ஆத்தனங் கவரை நோக்கி
 இவை சில அருளிச் செய்வான் ”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் யாக சங்காரப்படலம் 169)

என்பதிற் காண்க.

தக்கன் வேள்வியில் ஓறுப்புண்டோர் அனைவரும் சிவாபராதத்தினின்றும் நீங்கினர். சிதைந்த உறுப்புக்களும் செவ்வியனவாகப்பெற்று உயிரும். பெற்றனர். இவை அனைத்தும் இறைவன் அவர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருளால் நிகழ்ந்தவை என்பது கண்டாம். இதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

260. அலரவனு மாலவனு மறியாமே யழலுருவாம்
 நிலமுதற்கீ ழுண்டமுற நின்றதுதா னென்னே
 நிலமுதற்கீ ழுண்டமுற நின்றிலனே லிருவருந்தம்
 சலமுகத்தா லாங்காரந் தவிரார்காண் சாழலோ

சு

(இ-ள்)

ஏம! தாமரைமலரில் உள்ளவனும் திருமாலும் அறியாது திகைக்கும் வண்ணம் (உங்கள் சிவபெருமான்) நெருப்பு வடிவில் பூவுலக முதல் கீழ் உலகங்களும் விண்ணுலகங்களும் ஊடுருவ நின்றது ஏன்? “பூவுலகமுதல் கீழ் உலகங்களும் விண்ணுலகங்களும் ஊடுருவ நிற்காமல் போயிருந்தானாயின் அவ்விருவரும் தங்கள் சினம் காரணமாக வெளிப்பட்ட செருக்கு நீங்கி இருக்கமாட்டார்கள். இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று”.

(வி-ரை)

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே - அலரவன் தாமரைமலரில் இருப்பவன். நான்முகன் அலரவன் - பழியுள்ளவன் எனலுமாம். **பழி** - பொய் சொன்னதால் வந்தது. **மாலவன்** - திருமால். **மால்** - பெருமை. **மாலவன்** - எங்கும் வியாபகமாக உள்ள பொருளாதான “விஷ்ணு” என்னும் பெயருடையவன். **மால்** - மயக்கம் எனலுமாம். எங்கும் வியாபகமாக இருந்தும். இறைவன் திருவடிகளைக் காண்பேன் என்று முனைத்தெழுந்த மயக்கம் உடையவன். **அறியாமே** - கண்ணால் காண்பதன்றி அறிந்து கொள்ளவும் இயலாமல். “முடியையும் அடியையும்” எனச் செயப்படு பொருள் வருவிக்க.

அழலுருவாய் - அடியும் முடியும் காண்பது நிற்க அண்மையிற்கூட நண்ண இயலாது வெப்பம் காலும் நெருப்பு வடிவமாய். இறைவனின் இயல்பான வண்ணமும் எரி வண்ணம் என்பது நினைக. அஃது அடியார்கள் அணுகும்படி குளிர்ந்து இருக்கும். ஈண்டு இவர்களுக்கு நண்ணவும் இயலாத வெப்பம் காலும் நெருப்பு வடிவாயிற்று.

நிலமுதல் கீழ் அண்டமுற - நிலமுதல் - நிலவுலகை நிலைக்களனாகக் கொண்டு. இங்கு நின்றும் தொடங்கி. **கீழ் உற** - பூவுலகுக்குக் கீழுள்ள உலகங்கள் அனைத்தையும் ஊடுருவிக் காலக்கிளி உருத்திரபுவனத்தையும் கடந்து அதன் கீழும் ஊடுருவிச் சென்று. **அண்டம் உற** - நிலஉலகினின்றும் தொடங்கி மேலே உள்ள எல்லா அண்டங்களில் உள்ள உலகங்களையும் கடந்து மேலும் ஊடுருவிச் சென்று.

நின்றது தான் அவ்வாறு கீழ் மேல் உலகங்களையும் கடந்து ஊடுருவிப் போய்க் காட்சி தந்த அவ்வுருவமும் சில நொடிகளில் மறைந்துவிடாமல்; மலரவனும் மாலும் பல்லாழிக்காலம் விண்பறந்தும் மண் அகழ்ந்ததும் தேடிக்காணாது தோற்ற பின்பும் அவ்வடிவிலேயே நிலை பெற்று நின்றது. என்றவாறு.

என் - பேரருளே வடிவமான இறைவன் தன்னைத் தேடி எய்த இயலாத உயிர்களுக்குத் தானே அவற்றைத் தேடிச் சென்று காட்சி நல்கி உய்ப்பித்தல் வேண்டும். மாறாகத்தன்னைத் தேடிய இவ்விவரும் அறியாமல் அழலுருவாய் நின்றது ஏன்? என்றவாறு.

இது பூருவபக்கம்.

இனி. இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

நின்றிலனேல்: இறைவன், அவ்வாறு நிற்காது ஒழிந்திருப்பானாயில்.

இருவரும்: நான்முகனும் திருமாலும். தொகைக்குறிப்பு.

தம் சல முகத்தால் — தம் - தங்கள். சலம் - மிக்க வெகுளி; தீராத வெகுளி. முகம் - வாயில்; காரணம்.

ஆங்காரம் தவிரார் - “வந்த” என்னும் ஒருசொல் வருவித்து “மிக்க வெகுளி காரணமாக வந்த ஆங்காரம் என்க. ஆணவமலத்தின் காரியமாய் வந்த வெகுளி ஆங்காரம் தோன்றக் காரணமாயிற்று. **தவிரார்** - ஆங்காரம் நீங்கமாட்டார் ”

காண் - அவ்வாறு ஆங்காரம் தவிராராயில் அவர்களிடையே பெரும் போர் மூண்டிருக்கும் அதனால் பல உலகங்கள் அழிந்திருக்கும். அவற்றில் வாழும் உயிர்கள் துன்புற்றிருக்கும். அத்தீவினைப் பயனை இவ்விருவரும் பல பிறவிகளில் நுகர வேண்டி வந்திருக்கும். இவற்றை எல்லாம் தவிர்க்க வேண்டி இறைவன். “**அழலுருவாய்**” நின்றான் என்பதை அறிவாயாக.

இறைவன் “அழலுருவாய் நிலமுதல் கீழ் அண்ட முற நின்ற “ வரலாற்றை முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் (35) உரையில்” “அளவறி வொண்ணான்” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றில் காண்க.

இத்திருப்பாடலில் நான்முகனும் திருமாலும் தங்கள் ஆங்காரத்தால் போர் தொடங்கித் தீவினைப்பயன்களை நுகராமலும்; போரில் உயிர்கள் துன்புறாமலும் தடுத்தமை கூறப்பட்டன. அச்செயல் அவனது பேரருளிஞலாயிற்று. இதனால் “**சிவனுடைய காருணியம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

261. மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாபுமது வென்னேட
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேற் றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ ௭

(இ-ள்)

ஏம! (உங்கள் சிவபெருமான்) பார்வதியம்மையைத் தன் உடம்பின் ஒரு கூற்றில் இருத்திய உடனே வேறு ஒருத்தி சினம் காரணமாக அவனது சடையின்கண் பாய்ந்தற்குக் காரணம் என்ன? சினம் காரணமாக அவன் சடையின்கண் பாயாது ஒழிந்திருப்பாளாகில் உலகம் முழுவதும் பாதாளத்தில் அழுந்திப் பெருங்கேடு நிகழ்ந்திருக்கும்; இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கை கொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

(வி-ரை)

மலை மகளை ஒருபாகம் வைத்தலுமே - மலைமகள் - தக்கன் வேள்வி அழிந்தபின் உமையம்மை அவன் மகளாக வளர்ந்த தன் உடலையும் அவன் மகள் என்று குறிக்கும். “தாட்சாயணி” என்ற பெயரையும் தாங்க விரும்பாமல் பரம சிவபக்தனாகி மகப்பேறு வேண்டிப் பெருந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த இமயமலையின் அரசன் மகளாக அவன் இல்லத்தில் வளர்ந்து வந்தான். ஆதலின், மலைமகளானாள். அவளைப் “பார்வதி” என்னும் பெயரால் வழங்கலாயினர். **ஒரு பாகம் வைத்தலுமே**: இறைவன் உமையம்மையைத் தன் உடலின் இடது பாகத்தில் வைத்து மாதொருபாக மூர்த்தமாக விளங்கியது. இவ்வரலாற்றைக் கீர்த்தித் திருவகவல் 78-உரையில் “பாகம் பொன்னோடாயின பரிசு” என்றதன் கீழ்க்காண்க.

மற்று ஒருத்தி சல முகத்தால் அவன் சடையில் பாயும் அது என்? - மற்று ஒருத்தி - உமையம்மையினின்றும் வேறான பெண் ஒருத்தி. கங்கையம்மை. **மலைமகள்** என்றதால் பார்வதியம்மையின் குலப் பெருமையும் பெற்றோரின் சிவனடித் திறமும் குறித்துப்பின் **அவளை ஒரு பாகம் வைத்தது** கூறியதால் அம்பிகையின் விழுமிய நிலையும் குறிப்பிட்டவாறு. அதன் பின் “ஒருத்தி” என்று இலேசாகக் கூறுவதால் அத்தகைய உயர்வுகள் ஒன்றுகூட இல்லாத எவளோ ஒருத்தி என்ற குறிப்பும் காண்க.

சலமுகத்தால் - சலம் - தீராத பெருஞ்சினம். இது சிவபெருமான் தனக்கே உரியவன் என்றும் அவன் மலைமகளை ஏற்றதும் பின்னர் தன் **ஒருபாகம்** வைத்ததும் அடாத செயல்கள் என்று கங்கையம்மை கொண்டதால் வந்தது என்றவாறு. **சலமுகம்** - சினம் காரணமாக.

அவன் சடையில் பாயும் அது - சடையில் - “சடையின் கண்” என்றவாறு. இறைவன் சடை அவன் திருமேனியில் மிகவும் மேலான உறுப்பு. தன் உடலில் ஒரு பகுதியை இப்பொழுது அவன் மலைமகளுக்கு அளித்து விட்டான். ஆதலின் சடையின் இடது பகுதி மலைமகளுக்கும் வலது பகுதி இறைவனுக்கும் இப்பொழுது உரிமை. நான் அச்சடையின் கண் பாய்வதால் இப்பொழுது இறைவனின் மிக மேலான உறுப்பின் மீது இடங்கொண்டது மட்டுமன்றி அவன் உயர்வு நல்கிய மலைமகனின் உச்சியாகிய பகுதியிலும் அமர்வேன் என்று பாய்ந்தாள் என்றவாறு. **பாயும் அது - பாய்தல் -** செருக்கினால் சினத்துடன் தாவிப் பிறர்க்குரிய இடத்தைக் கைப்பற்றுவதல். ஈண்டு மலைமகளுக்குரிய இறைவன் தலையின் இடப்பாகத்தையும் கைக்கொள்ளல் குறித்தது. **அது -** பகுதிப் பொருள் விகுதி.

என் - ஒருத்தியை மணந்த பின் மற்றொருத்தியுடனும் தொடர்பு கொள்ளல் உங்கள் சிவபெருமானுக்கு மாண்பு அன்றே. அவ்வாறு அவன் செய்தது ஏன்?

இது புருவபக்கம்.

இனி இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

சலமுகத்தால் அவன் சடையில் பாய்ந்திலளேல் - சலமுகம் - பெருவெள்ள நீர் வடிமாக எனலுமாம். **அவன் சடையில் பாய்ந்திலளேல் -** இறைவன் சடையின் கண் பாயாது நேரே பூமியில் பாய்ந்திருப்பாளாகில் அஃதாவது அவள் விண்ணினின்றும் மண்ணுலகுக்கு இறங்கிவரும்பொழுது இறைவன் அவளைத் தன் சடையில் தாங்காது நேரே பூமியில் விழும்படி விட்டிருப்பானாகில்.

சிவபெருமான் சடையில் கங்கையைத் தாங்கிய வரலாறு:-

பகீரதமன்னன், தன்முதாதையரின் நற்கதிக்காக விண்ணுலகிலிருந்த கங்கையை மண்ணுலகுக்கு வந்து அவர்கள் உடல்கள் எரிந்த சாம்பல் குவியலில் பாய வேண்டிக் கங்கையம்மையை நோக்கித் தவம் செய்தான். காட்சி கொடுத்த கங்கை தான் மண்ணுலகில். இறங்கின் தன் வேகத்தைப் பூமி தாங்கா தென்றும் தன்னைத் தாங்கும் ஆற்றல் பெற்ற ஒருவனை அணுகித் தன்னைத்தாங்க இசைவு பெறும்படியும் கூறிமறைந்தாள். பகீரதன் சிவபெருமானே நோக்கித் தவம் செய்தான். இறைவன் கங்கை இறங்கும் பொழுது தன் சடையில் தாங்கிக் கொள்வதாக வரம் தந்தார். அதன்படி

கங்கை இறங்கும் பொழுது தன் சடையில் தாங்கினார் என்பது புராண வரலாறு.

தரணி எல்லாம் - நிலஉலகம் முழுவதும். **எல்லாம்** என்று ஒன்றன் முழுமையும் என்ற பொருளில் ஈண்டு உரிச்சொல்லாக நின்றது.

“எல்லா மென்னும் பெயர்நிலை கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே ”

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - பெயரியல் சூத் - 186

என்பது இலக்கணம்.

மீலமுகத்தே பாய்ந்து - மீலம் - பாதாளம் செல்லும் வழி. **முகம்** - ஈண்டு ஏழன் உருபுப் பொருளில் வந்தது. **மீலமுகத்தே** - பாதாளம் செல்லும் வழியின்கண். **பாய்ந்து** - வேகமாக இறங்கிச் சென்று.

பெரும் கேடு ஆம் - மண்ணுலகுக்கும் பாதாள உலகங்களுக்கும் பேரழிவை உண்டாக்கி இருக்கும்.

புராணக் கதையில் இறைவன் கங்கையைச் சடையில் தாங்கியது பகீரதன் தவத்துக்காகவும் பூவுலகம் கங்கையின் வேகத்தால் அழிந்துவிடாமல் காக்கவும் என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இருந்தும் பூருவபக்கம், அஃது இறைவன் பெண்களை நயந்தவன் என்று கூறித்தன் மட்டில் மகிழ்ந்தது. இந்நாளிலும் நாத்திகரும் பிற சமயத்தாரும் இவ்வாறு கூறி ஏசி மகிழ்வது கண்கூடு. இதற்குப் புராணக்கதையைக் கூறிப் பருவடிவில் சித்தாந்தம் மறுப்பை நிலைநாட்டிற்று. இனி இம்மறுப்பின் உள்ளுறை உண்மைப் பொருளைக் காண்போம்.

பதிப்பொருள் ஒன்றே. அதை நாம் சிவம் என்கின்றோம். அதன் இயல்புகளாகிய எண்குணங்களும் “சக்தி” என்று கொண்டுள்ளோம். நெருப்பில் சூடு போன்று சிவம் குணியாகவும் சக்தி குணமாகவும் பிரிப்பின்றி நிற்பன. அவை இரண்டின் இயக்கமே உலகங்கள் தோன்றி, நின்று ஓடுங்கக் காரணமாகின்றது.

அதனை இறைவனும் இறைவியும் கணவனும் மனைவியுமாக நின்று உலகங்களைத் தோற்றுவிப்பதாக உருவகம் செய்கின்றோம். உண்மையில்

இறைவன் திருமணமான குடும்பத்தலைவன் அல்லன், இறைவியும் திருமணமான இல்லத்தரசி அல்லள். இவ்வுண்மையை ;

“சிவம்சத்தி தன்னை யீன்றும்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணாந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிர மசாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே

(சிவஞானசித்தயார் - சுபக்கம்

சூத் 2 - அதி 4 செய் - 77)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்வது காண்க.

சிவத்துக்குத் தனியே உருவமில்லை. உயிர்கள் தன்னை வழிபட்டு உய்ய வேண்டும் என்ற பேரருளால் அவ்வருளையே தன் திருமேனியாகக் கொண்டு தடத்த நிலையில் விளங்குகின்றான். சிவ மூர்த்தங்கள் அனைத்தும் பேரருளாகிய அம்பிகையே. எனவே மாதொரு பாக மூர்த்தம் முழுவதும் பேரருளின் உருவகமாகிய அம்பிகையே. இறைவனின் எண் குணங்களில் உயிர்கள் மாட்டுள்ள பேரருளே ஏனைய ஏழுகுணங்களிலும் மிகுந்து நிற்பது என்ற உண்மையைப் புலப்படுத்துவதே மாதொருபாக மூர்த்தத்தில் செம்பாதியாகிய இடதுபாகம். அன்னையின் வடிவம், ஏனைய ஏழு குணங்களும் மற்றொரு சரிபாதியாகிய வலது பாகம். இதனையே “மலை மகளை ஒரு பாகம் வைத்தலுமே” என்றார்.

மற்று ஒருத்தி - மற்று - பிறிது என்னும் பொருளில் நின்றது. ஒருத்தி - ஒப்பற்றவளாகிய அதே மலைமகள். அவளை நெருப்பில் சூடுபோன்றவள் என்று மேலே கூறியாயிற்று. நெருப்பில் உள்ளது ஒரு சூடு மட்டுமே. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சூடுகளுக்கு அதில் இடமில்லை. அந்த ஒப்பற்றவளாகிய மலைமகள். **சலமுகத்தால்** - வஞ்சனை காரணமாக. **சலம்** - வஞ்சனை எனலுமாம். அருட்சத்தியாகிய அந்த மலைமகளே இப்பொழுது திரோதான சத்தியாக நின்று உயிர்களுக்கு உண்மையை மறைத்தலாகிய வஞ்சகம் செய்கின்றாள்.

அவன் சடையில் - சடை ஈண்டுப் பதி ஞானம் குறித்து நின்றது. திரோதான சக்தி அதில் பாய்வதன் மூலம் ஆன்ம அறிவை மறைத்து அஃது உண்மை ஞானத்தைக் காண இயலாது செய்கின்றது.

பெருங்கேடு - திரோதான சக்தி இவ்வாறு உயிர் அறிவை மறைக்காவிடில்* உயிர்களுக்கு விளைப்பயன் நுகர்ச்சியும் மலபரிபாகமும் நிகழா. உயிர்கள் கேவலநிலையிலேயே கிடக்கும். அஃது அவற்றின் ஆன்ம முன்னேற்றத்துக்குப் பெருங்கேடு விளைவிப்பதாகும் என்றவாறு.

கங்கையம்மை உமையே என்பதை முன்னம் 12-ம் திருப்பாடலில் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமந்திரம் 1148-ல் காண்க.

இத்திருப்பாடலில் உமை கங்கை ஆகிய இருவரையும் இறைவன் கொண்டிருத்தலும் அவர்கள் இருவரும் பேரருளே என்பதும் விளக்கினோம். இதனால் “**சிவனுடைய கருணியம்**” புலனாதல் பெற்றும்.*

262. கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
ஆலால முண்டா னவன்சதுர்தா னென்னே! !
ஆலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ

அ

(இ-ள்)

ஏஹ; (உங்கள் சிவபெருமான்) ஓசையுள்ள கடலில் ஆரவாரத்துடன் எழுந்த ஆலகால நஞ்சை அவ்வாறு எழுந்த நாளில் உண்டான்; அவனுடைய திறமை என்னே? “ஆலகால நஞ்சை உண்ணாது ஒழிந்திருப்பானாகில்; அந்நஞ்சு எழுந்தபொழுது நான்முகன் திருமால் உட்பட உயர்ந்த தேவர்கள் அனைவரும் இறந்திருப்பர் என்பதை அறிவாயாக! இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கை கொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

*மறைத்தல் என்ற சொல்லுக்கு ஈண்டு ஆன்ம அறிவின் கண் பதிஞானம் நிகழ்வொட்டாமல் தடுத்தல் என்று பொருள் கொள்க. அஃதாவது மலபரிபாகம் வரும்வரை ஆன்ம அறிவின் கண் சிவஞானம் நிகழ்வொட்டாமல் தடுத்துக் கொண்டிருப்பது.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலில் உள்ளவற்றை “குரைகடல் வாய்க் கோலாலமாகி எழுந்த ஆலாலம் அன்று உண்டான்; அவன் சதுர்தான் என்” - என அமைத்துக் கொள்க.

குரைகடல் வாய் : குரைகடல் - ஓசை யெழுங்கடல், குரை - ஓசை. அஃது ஓயாமல் தொடர்ந்து எழுந்து நீர்பரப்பைத் தாக்கி வீழும் அலைகளால் உண்டாவது. **கடல்** - ஈண்டுத் திருப்பாற்கடலைக் குறித்து நின்றது. **வாய்** - ஏழனுருபு

கோலாலம் ஆகி எழுந்த ஆலாலம் - கோலாலம் - “கோலாஹலம்” என்றும் வடசொல் “கோலாகலம்” என்று தமிழ்வடிவம் பெற்றுப் பின் “கோலாலம்” எனக் குறைந்து நின்றது. **கோலாகலம்** - பெரும் ஆரவாரம். இஃது ஏற்கனவே இயற்கையாக உள்ள கடலோசையுடன் தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தர மலையை இட்டுக் கடைந்ததனால் உண்டான ஒலியும்; கடையும் இருதிறத்தினரும் தங்கள் வாயால் எழுப்பிய ஒலியும் கலந்து தோன்றியது. **ஆகி** - ஆகியதன்பின் - எனலுமாம். **எழுந்த** - ஏற்கனவே கடலின் அடியில் தங்கியிருந்த நஞ்சுடன், வாசகி கான்ற நஞ்சும் கலந்து ஒன்றாக மேல் வந்த. **ஆலாலம்** - “ஹாலாஹலம்” என்னும் வடசொல் ஆலாகலம் என்று தமிழ் வடிவம் பெற்றுப்பின் “ஆலாலம்” எனத் தொக்கது.

அன்று உண்டான் - உண்டான் - உணவாக ஏற்றுப் புசித்தான்.

அவன் சதுர்தான் என் - அவன் - சிவபெருமான். **சதுர்** - திறமை; வித்தகம். **சதுரம்** - வடசொல் நான்கு பக்கமும் சூழ்ந்து பார்க்கும் அறிவுடைமை. ஈற்றயல் அகரமும் ஈறும் கெட்டுச் **சதுர்** எனநின்றது. இன்சுவை பயப்பதும் இறப்பை நீக்குவதுமான அமுதத்தை விட்டு, மரணம் தரும் ஆலாகாலம் உண்டதை ஈண்டுச் **சதுர்** என்றது எதிர்மறை இலக்கணையாய்த் திறமையின்மை குறித்து நின்றது. **என்** - எத்தகையது. இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

இதுவரையும் கூறியது புருவபக்கம்

இனி இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

அன்று - ஆலகால நஞ்சு எழுந்த அந்த நாளிலேயே.

அயன் மால் - என்றது அவர்களின் தலைமைச் சிறப்புணர்த்தி நின்றது.

மேலாய தேவர் எல்லாம் - அயன்மால் இருவருடன் அவர்களைப் போலத் தலைமைப் பதவியில் உள்ள இந்திரன், குபேரன் ஏனைய திசைக்காவலர்கள் முதலிய பெருந் தேவர்கள். **எல்லாம்** அவர்களுடன் அவர்கள் ஆளும் உலகங்களில் உள்ள ஏனைய விண்ணுலக வாசிகள் அனைவரும் என்றவாறு. இதனால் மனிதர் முதலிய பிறரும் அழிவது கூற வேண்டா என்றவாறு.

ஆதலின், இறைவன் நஞ்சுண்டது நீ குறித்தது போன்று பித்தனின் செயலன்று ; தேவர்கள் முதலியோர் அந்நஞ்சினால் இறந்தொழியாமல் காத்தல் வேண்டி நிகழ்த்திய பேரருட் செயலாம் என்றவாறு. ஈண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

“மாலாகி மதமிக்க களிறு தன்னை
வதைசெய்து மற்றதனி னுரிவை கொண்டு
மேலாலுங் கீழாலுந் தோன்ற வண்ணம்
வெம்புலால் கைகலக்கமெய்போர்த் தானே
கோலாலம் படவரைநட் டரவு சுற்றிக்
குரை கடலைத் திரையலறக் கடைந்து கொண்ட
ஆலால முண்டிருண்ட கண்டத் தானே
அவனாகி லதிகைவீ ரட்ட னாமே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமறை 6-4-8)

எனவரும் நம் அரசுகளின் அமுதவாக்கு நினைக.

இறைவன், ஆலால முண்ட வரலாறு முன்னம் 8-ம் திருப்பாடல் உரையில் “நஞ்சு மஞ்சிய வரலாறு” என்றதன் கீழ் உரைக்கப்பட்டது.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் ஆலகாலம் உண்டது, நான்முகன் திருமால் உள்ளிட்ட பெருந்தேவர்களும் பிறரும் இறந்து ஒழியாமல் காக்கும் பொருட்டுச் செய்த பேரருட் செயல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் **சிவனுடைய காருணியம்** புலனாதல் காண்க.*

*கங்கையைத் தூயது என்று தரித்தலிர் ; நஞ்சைச்
சுவையுடைய தென்று உண்டிலிர் ; இவ்விரு செயல்
களையும் உலகைக் காப்பதற்காகவே செய்தீர்,
இவை உம்மையல்லாத பிறர் செய்தற்கு அரியனவே ”

(ஸ்ரீமத். அப்பைய தீட்சிதர், ப்ரஹ்மதர்கஸ் தவம் 3-ம் ஸ்லோகம்)

263. தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேட
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ

கூ

(இ-ள்)

ஏ! (உங்கள் சிவபெருமான்) தென் திசையை விரும்பித் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் கூத்தியற்றுவான். (ஆயினும்) பெண்ணைத் தன்பக்கத்தில் விரும்பி வைத்துக் கொண்ட பெரியபித்தன் என்பதை அறிவாயாக; அறிவிலியே ! அவன் பெண்ணை விரும்பிலனாகில் பெரிய நில உலகினரும் விண்ணுலகினரும் யோகநெறியிற் சென்று (பக்குவமின்மையால்) அழிவர். இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலடியின் ஈற்றில் “ஆயினும்” என ஒரு சொல் வருவிக்க “வீடுவர்” என்பதன் முன் “பக்குவமின்மையால்” என்பது வருவித்துக்கொள்க.

தென்பால் உகந்து ஆடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்:- தென்பால் - இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியை. அது திருவேங்கட மலைக்குத் தெற்கில் உள்ள நிலப்பரப்பு. **உகந்து** - விரும்பி. அவ்வாறு அவன் விரும்புதற்குக் காரணம். அது “மாதவம் செய்த தென்திசை” என்க. அத்திசையின் சிறப்பைப் பெரியபுராணம் - திருமலைச்சிறப்பு செய்யுள் 31 முதல் 36 முடிய உள்ள திருப்பாடல்களில் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்காலரிக.

ஆடும் - திருவைந்தொழிற் கூத்தியற்றும்.

தில்லை - திருவண்டப் பகுதி உரையில் “தலவிசேடம்” என்ற தலைப்பின் கீழுரைத்தவை காண்க.

சிற்றம்பலவன் - சிறிய ஆடரங்கிலுள்ளவன். இது பொன்னம்பலத்தின் முன்புள்ளது என்பது முன்னம் உரைத்தாம்.

பெண்பால் உகந்தான் - பெண் ஒருத்தியைத் தன் பக்கத்தில் விரும்பிவைத்துள்ளான். இது சிவகாமி அம்மை ஆடரங்கில் எழுந்தருளியுள்ள

குறிப்பு. இதை மாதொருபாக மூர்த்தம் எனக் கொள்வாரும் உண்டு. அது முன்னம் 261-ம் திருப்பாடலில் வழத்தப்பெற்றது. ஈண்டு அம்பலவாண மூர்த்தம் கூறப்படலின். “சிவகாமி அம்மை” என்றே கொண்டாம்.

பெரும்பீத்தன் - “மாதவம் செய்த தெந்திசையை விரும்புவது ஞானத்தின் செயல். அத்திசையில் உள்ள ஆன்மாக்கள் படிமுறையில் உயர்வடையும் பொருட்டுத் திருவைந்தொழில் கூத்து இயற்றுவது அவ்வுயிர்கள் உலக இன்பங்களை உவர்த்து வீடுநோக்கி முன்னேற வேண்டும் என்ற அருளின் செயல். இவற்றுக் கெல்லாம் மாறாக உயிர்களை மயக்கிப் பிறப்பிறப்பில் செலுத்துவது மகளிர் மாட்டு நுகரும் இன்பம். ஞானமும் பேரருளும் உருவமாக உள்ள அம்பலவன் அத்திருவைந்தொழில் புரியும் ஆடரங்கிலேயே ஒரு பக்கத்தில் சிவகாமி அம்மை என்ற பெண்ணை விரும்பி வைத்துள்ளது, பித்தரின் செயல். ஞானமும் பேரருளும் கொண்டிருந்தும் அவற்றுக்கு மாறான செயலைச் செய்தலின் **பெரும்பீத்தன்** - என்றார். **காண்** - மனம் கொள்வாயாக.

இது வரையும் கூறியது பூருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

பேதாய் - அறிவுக்குறைவால் ஒரு பிழையான கருத்தைக் கூறின், சான்றோர்கள் அதனை மறுத்துத் திருத்தமான பொருள் கூறியபின் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். முன்னம் 261-ம் திருப்பாடலில் இறைவன் மலைமகள், கங்கை என்ற மகளிர் இருவருடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு அவன் பெண்ணிச்சை உடையவன் என்ற குறிப்பன்று என்பது நிறுவப்பட்டது. அப்பொழுது அமைதி பெற்ற பூருவபக்கம் ஈண்டு மீண்டும் அதே பிழையுடைய கருத்தைக் கூறுதலின் **பேதாய்** என்றார். பேதை - அறிவிலி.

பெண்பால் உகந்திலனேல் - பெண் ஒருத்தியை விரும்பிப் பக்கத்தில் நீங்காது வைத்திரானேல். இஃது எஞ்ஞான்றும் இறைவனாகிய குணி தன் பேரருளாகிய குணத்தை விட்டு நீங்காமை குறித்தது.

இருநிலத்தோர் - இடமகன்ற பூவுலகில் வசிப்பவர்கள். இவர்கள் இருவினைப் பயன்களாகிய துன்பம் இன்பம் இரண்டும் நுகர்தற்கு அதிகாரிகள்.

விண்பால் - பால் - ஏழனுருபு விண்ணுலகின்கண் வசிப்பவர்கள் என இட ஆகு பெயராய்ப் பொருள்தந்து நின்றது. இவர்கள் போகம் மட்டும் நுகர்தற்கு அதிகாரிகள்.

யோகு எய்தி வீடுவர் - “யோகம்” என்றது “யோகு” என நின்றது. அது துறவறம். உயிர்கள் பல விதமான பக்குவத்தின. அவை தங்கள் தங்கள் பக்குவங்களுக்கு ஏற்ப இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்து சிறிது சிறிதாக அனுபவ வாயிலாக அறிவு விளக்கம் பெறுவன. அறிவு விளக்கம் சிறிது சிறிதாக வந்துழி ஆணவமலத்தின் பிணிப்பும் சிறிது சிறிதாக விலகும். உயிர் படிப்படியாக மேல் நிலைக்குத் தகுதிபெற்று முன்னேறும். அவ்வாறு மகளிர் இன்பமும் பிறதுன்பங்களும் துயக்க உள்ள மண்ணுலக உயிர்களும்; போகம் மட்டும் நுகர உள்ள விண்ணுலக உயிர்களும் அவற்றைத் துயக்க இறைவன் அவ்வுயிர்களின் உள் நின்று அவற்றை அவ்வழிகளில் உய்த்தல் வேண்டும். முன்நாள்களில் தொடக்கப்பள்ளிகளில் கல்வி தொடங்கும் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு வகுப்பறையில் மணலைப் பரப்பி அதில் மாணவனை “அகரம்” முதலிய எழுத்துக்களை எழுதும்படி ஆசிரியன் பணிப்பன். முதலில் எழுதத் தொடங்கும் சிறுவனுடன் ஆசிரியனும் அருகில் அமர்ந்து அவன் விரலைத் தன் விரலால் பற்றி அகரத்தை மாணவன் விரலால் தானே எழுதுவன். இப்பொழுது மணலில் அகரத்தை எழுதியவன் ஆசிரியனும் ஆவர். கல்வியறிவு நிறைந்த ஆசிரியனுக்கு மணலில் அகரம் எழுத வேண்டிய தேவை இல்லை. மாணவன் பொருட்டுச் செய்கின்றான்.

இவ்வாறே பக்குவ நிலைக்கேற்ப மண்ணுலக உயிர்களும் விண்ணுலக உயிர்களும் போகம் நுகர இறைவன் “**பெண்பால் உகந்தவனாம்**” நின்று அவர்களை நுகர்விக்கின்றான். அவ்வாறன்றி அவன் துறவற நிலையில் மட்டும் நிற்பானாகில். துறவறத்துக்குத் தகுதியை இன்னும் பெறாத உயிர்களும் துறவறத்தை நாடும்; அதனால் இல்லறம் துறவறம் என்ற இரண்டையும் இழந்து உயிர்கள் கெடும். அதனையே “**வீடுவர்**” என்றார். **வீடுதல்** - அழிதல் இந்நிலையை;

“தவமும் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை

யஃதிலார் மேற்கொள் வது ”

(திருக்குறள் 262)

என்ற பொதுமறை புகட்டுவதற்கு.

ஈண்டு, 71-ம் திருப்பாடலில் “மங்கைகூறன்” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம். சூத்திரம் 1. செய்யுள் 50 காண்க. மேலும்,

“கண்ணுதல் யோகி ருப்பக்
காமனின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி
மெலிந்தமை யோரார் மாறான
எண்ணிவேண் மதனை யேவ
வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப்
பேரின்ப மளித்த தோரார்”

(சிவஞானசித்தியார் – சுபக்கம்

சூ 1- அதி2- செய்.53)

“உலகம் யாவையு மோங்கியநம தருள் வழியின்
நிலவு நீர்மையதா தலின்நிழல் மணிப் பூணய்
இலக வாட்டுவா னாடிமுன் காட்டுமா றெண்ணப்
பலவு நாம்பயின் றுலகினைப் பயிற்றுதல் வேண்டும் ” (4)

“ஆகை யால்மல பந்த மாகிய வுயிர்மாயா
போக மாந்தர நின்றழிஇப் போகியா யிருந்தும்
போக மாற்றிமெய் ஞானமுற் றுயர்சிவ யேகத்து
ஏக மாகிவ் டெய்திட யோகியா யிருந்தும் ” (5)

“விரைத்த மென்மலர் வாளியான் விளிந்த காரணமும்
நிரைத்த வையகத் தியாவரு நேரிழை யவர்பால்
வரைத்த வின்னல னுகர்ந்த காரணமு மானையாய்ப்
உரைத்த வொண்பொரு ளிரண்டற்குஞ் சான்றென வுணர்தி”
(திருவாணக்காப் புராணம், ஞானோப தேசப் படலம்)

“எல்லா வுயிர்க்கு முயிரருணைச ரிவரசைவின்
அல்லா தனுவு மசையாத தென்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன் மார னிருக்கவும் போகம் வினைந்தவந் நாள்
புல்லா திருந்தன வெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே ”
(அருணைக் கலம்பகம் 4)

“யோக சாதனம் போகிகட் கின்மையிற்
 செஞ்சடை விரித்து வெண்பொடி பூசி
 எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடி விருப்புடை
 இடப்பால் மடந்தை நொடிப்போழ்து தணப்பினும்
 மடலூர் குறிப்புத் தோன்ற விடலரும்
 காமமீ தூர வேமுற் றிரந்தவள்
 தாமரைச் சீறடி தைவந் தம்ம
 புலவியிற் புலந்துங் கலவியிற் களித்தும்
 போகமார்ந் திருப்பினு மிருக்கும் யோகிகட்
 கெய்தா வொண் பொருள் கைவந்து கிடைப்ப
 ஞான முத்திரை சாத்தி மோனமோ
 டியோகு செய்திருப்பினு மிருக்கும்”.

(திருவாரூர் நான்மணிமாலை 25

வரி 10-21)

என்பன நினைக.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் பெண்பால் உகந்தது உயிர்களைச் சோபான முறையில் வீட்டுலகு நோக்கிச் செலுத்தும் பேரருள் கராணமாக என்பது பெறப்படுகின்றது. இதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

264. தானந்த மில்லான் தனையடைந்த நாயேனை
 ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணே
 ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்து வித்த திருவடிகள்
 வானுந்து தேவர் கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ. க௦

(இ-ள்)

ஏம! (உங்கள் சிவபெருமான்) அழிவில்லாதவன் (என்று உயர்த்திக் கூறுகின்றாய் ஆனால்) அவன் தன்னை அடைந்த இழிந்த எங்களையும் பேரின்பப் பெருக்கில் அழுந்தும்படி செய்தான் என்று (அவன் அடியவர்களே கூறுகின்றனர். ஆதலின்) அவன் சிற்றினம் சேரும் இயல்பினன் என்பதை

அறிவாயாக. “பேரின்ப வெள்ளத்தில் அழுந்தும்படிச் செய்த அவன் திருவடிகள் விண்ணில் செலுத்துகின்ற விமானம் கொண்ட தேவர்களுக்கும் எட்டாத ஒப்பற்ற செல்வம் என்பதை அறிவாயாக” - இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “இல்லான்” என்றதன் பின் (என்று நீ உயர்த்துக் கூறுகின்றாய் ஆனால்) என்பதும்; அழுத்துவித்தான் என்பதன்பின் (அவன் அடியவர்களே கூறுகின்றனர்; ஆதலின்) என்பதும் வருவித்துக் கொள்க.

தான் அந்தம் இல்லான் - தான் - “தனக்கு” என நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. **அந்தம்** - முடிவு; எல்லை எனலுமாம். “**அந்தம்**” என்றமையால் “ஆதியும் நடுவும்” இல்லான் என்பதும் பெற்றும். இது சைவர்கள் கூறுவதைப் புருவபக்கம் அனுவாதம் செய்து கொண்டு வாதத்தைத் தொடங்கும் நிலை.

தனை அடைந்த நாயேனை ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்த விர்த்தான் - **தனை** - தன்னை என்பது “**தனை**” எனத் தொகுத்தலாயிற்று. ஈண்டுச் சிவபெருமானைக் குறித்து நின்றது. **அடைந்த** - தன் சிறுமையை நினைந்து தன்முனைப்பு விட்டுப் புகலாக வந்து சேர்ந்த. **நாயேனை** - முன்னம் சிவபுராணம் 60-உரையில் “நாய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

ஆனந்த வெள்ளம் - வீட்டின்பமாகிய பெருக்கு. ஈண்டு அது சீவன் முத்த நிலையிலேயே நுகரும் நிலை குறித்தது. இஃதும் சிவனடியார்கள் கூற்று. இதையும் புருவ பக்கம் எடுத்துக் காட்டித் தன் தடையைக் கூறுவதாயிற்று. அஃதாவது,

“உங்கள் சிவபெருமான் ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லாத மேலானவன்; அரசன் மகன் அரச குடும்பத்தினருடனோ அல்லது அமைச்சர் தானைத் தலைவர் அரசரு முதலியோர் மக்களுடனோதான் சேர்தல் வேண்டும்; மாறாகக் காட்டில் உழலும் வேட்களுடன் சேர்தல் அவன் தகுதிக்குத் தக்க தன்று. அது போன்றே இத்துணை உயர்ந்த சிவபெருமான் நாய் போன்று இழிந்தவர் என்று தாங்களே ஒப்புக்கொண்டவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது “சிறிநினம் சேர்தலாம்” இது தக்கதன்று” என்றுவாறு.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்தவித்த திரு அடிகள் - பேரின்ப பெருக்கில் மூழ்கும்படி செய்த இறைவனின் திருவடிகள். இழிந்தோர் அனைவரையும் ஒரே காலத்தில் அழுத்திவித்தனன - என்பதைச் சிந்திக்க. தன்னைப் புகலாக அடைந்தோர்களை மட்டுமே ஆனந்தவெள்ளத்து அழுத்து வித்தான். அவர்கள் அவ்வாறு புகலடைவதன் முன் ஏனைய இழிந்தோரைவிட்டு நீங்கினர். அவ்வாறு நீங்கிப் புகலடைந்ததுமே அவர்கள் இழிந்தோர் நிலையினின்றும் நீங்கியது மட்டுமன்றிச் சீவன் முத்தர் நிலைக்கும் உயர்ந்தனர். அவர்கள் இழிந்தோரை நீங்கி இறைவனைப் புகலடையக் காரணம் மேலைப் பிறப்பில் இறைவன் அவர்களுக்கு “நீ இழிந்தோர் மாட்டு இருக்கும் இயல்புடையை அல்லீ” சீவன் முத்தர் மாட்டு இருக்கும் தகுதியும் உரிமையும் உடையை” என உணர்த்தியதாகும். அவ்வாறு உணர்த்தக்காரணம் மேலைப்பிறவியில் அவர்கள் புரிந்த தவம். அத்தவத்துக்குக் காரணம் மல பரிபாகம் என்று தொடர்புபடுத்திக் கொள்க. ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் எட்டாம் குத்திரம் நினைக. இவ்வாறு பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு உய்வளிப்பதன் காரணம் இறைவனின் பேரருளுடைமை; அது சிற்றினம் சேர்தலன்று. **நாயேனை** என்றது திருவருளின் உயர்வையும் தங்கள் தாழ்வையும் நினைந்து அடக்கத்தாற் கூறியது.

வான் உந்து தேவர்கள் - வான்உந்து - வானத்திலே செலுத்துகின்ற விமானங்கள். ஏனைய செல்வங்களாகிய ஐந்தருக்கள், சிந்தாமணி, காமதேனு, இருநிதிகள், அமுதம் என்பனவும் கொள்க. பிற விண்ணவரை இயக்கும் அதிபதிகள் எனலுமாம்.

தேவர்கட்கு என்பதற்குத் தேவராவதற்கு எனப் பொருள் கொண்டு, “இந்நில உலகினர் தேவராவதற்கு ஈண்டு வந்து அவர்களை வானகத்தில் உந்தும் திருவடிகள்” என்றார் திரு. பாரதியார் அவர்கள்.

ஓர் வான் பொருள் - ஓர் - ஒப்பற்ற. வான்பொருள் - மேலானதும் எட்டாததுமான உயர்ந்த திரு. தேவர்கள் பசுபுண்ணியப் பயன்களை மட்டும் நுகரும் போக பூமியினர். அவர்களுக்கு வீட்டுலகில் செலுத்தும் திருவடிகள் எட்டாத உயரத்தில் உள்ளன என்றவாறு.

இத்திருப்பாடல் ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயி ரீருருக் கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்தினைத் தாலொக்கு மம்பலஞ்சே
ரானந்த வெள்ளத் தறைகழ லோனருள் பெற்றவரி
னானந்த வெள்ளம்வற் றுதுமுற் றுதிவ் வணிநிலமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 307)

என்று வரும் நம் அடிகள் வாக்கையே நினைவூட்டுதல் கண்டின்புறுக.

இத்திருப்பாடல், இறைவன் ஆன்மாக்களைப் படிமுறையே பக்குவப்படுத்தி உரிய பக்குவம் வாய்த்தபின் வீட்டின்பம் நல்கும் பேரருளை வழுத்துகின்றது. இதனால் “சிவனுடைய காருணியம்” புலனாதல் காண்க.

265. நங்காயி தென்னதவம் நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்தான் காணே
கங்காள மாமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ **கக**

(இ-ள்)

“ஏம; மங்கையர் திலகமே! (உங்கள் சிவபெருமான்) நரம்பும் தலைஓடும் எலும்பும் அணிகலன்களாகக் கொண்டு; எலும்புக் கூட்டைத் தோள் மேலே விருப்புடன் தாங்கினான்; என்பதறிக; இஃது என்ன தவவேடம்?” “எலும்புக்கூடு அணிந்த வரலாற்றைக் கேட்பாயாக; பல்வேறு கற்பங்களில் நான்முகனும் திருமாலும் தங்கள் வாழ் நாள்கள், இறுதியில் தங்கள் உடம்புகளை எலும்புக் கூடுகளாகச் செய்ய, அவற்றைத் தாங்கினான் என்பதை அறிவாயாக; இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “ஏம; நங்காய்; நரம்பு ஓடு எலும்பு அணிந்து; தோள் மேலே கங்காளம் காதலித்தான் காண்; இது என்னதவம்”. “கங்காளம் ஆமாகேள்; இருவர் காலாந்தரத்துத் தம் காலம் செய்யத் தரித்தனன் காண்; சாழலோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க.

நங்காய் - மகளிருள் சிறந்தவள். “நீ தோற்றப் பொலிவில் பேரழகுடைய இளம் பெண்ணாக உள்ளாய்; ஆனால் சிவநெறியைத் தேர்ந்துள்ள உன் அறிவின் திட்பம் அதற்குமாறாக உள்ளது” என்பது குறிப்பு. முன்னம் 258-ம் திருப்பாடலில் “தாழ்குமலாய்” என்று தன்னை நுட்பமாக எள்ளியதற்கு மறுமொழி.

நரம்பு ஒடு எலும்பு அணிந்து - தலை ஓடுகளை நரம்பில் கோத்தும் எலும்புகளை நரம்பில் பிணைத்தும் மாலைகளாக மார்பில் அணிந்து கொண்டு. அணிந்து கொண்டது “அன்றி” எனச் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. **ஒடு** - என்பதை உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகக் கொண்டு “நரம்புடன் எலும்பு அணிந்து” என் உரைத்தனர் முன்னுரையாளர்.

தோள்மேலே கங்காளம் காதலித்தான் - கங்காளம் - முழு எலும்புக் கூடு. **தோள் மேலே** - தன் தோள்களில் சுமந்தான். எலும்புக் கூடுகளைத் தோள் மேல் தாங்கினான் என்றதால் முன்னர்க் கூறிய தலை ஓட்டு மலையையும் எலும்பு மாலையையும் “மார்பில்” அணிந்து கொண்டான் என்பது வருவித்துரைத்தாம். **காதலித்தான்** - விரும்பி அணிந்தான்.

இது என்ன தவம் ? - சடை, கல்லாடை, திருநீறு முதலியவற்றைத் தாங்குதல் தவக்கோலம் என்பாய்; ஆனால் தீண்டினாலே தூய்மையை நீக்குவனவும், உடனே நீராடித் தூய்மை பெற வேண்டுவனவுமான தலை ஓடு நரம்பு, எலும்பு, முழு எலும்புக் கூடு இவற்றைத் தீண்டுவதுடன் அன்றி உடலில் தாங்கியும் நிற்கின்றான். இஃதும் “தவக்கோலமோ” என்று எள்ளியவாறு.

தவம் - தவக்கோலத்தை உணர்த்தி நின்றது.

தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து

வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று

(திருக்குறள் 274)

என்பதிற்போலக் கொள்க.

இது புருவ பக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்போம்.

கங்காளம் ஆமா கேள் - ஆமா - ஆமாறு என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. கங்காளத்தை அவன் அணிந்த வரலாற்றைக் கேட்பாயாக. “அஃது அவனுக்கு உகப்பான வரலாற்றைக் கேள்” எனலுமாம்.

இருவர் கால அந்தரத்து - இருவர் - தொகைக் குறிப்பால் நான்முகன் திருமால் இருவரையும் குறித்து நின்றது. **கால அந்தரம்** - வாழ் நாளின் முடிவு.

தம்காலம் செய்ய - **தம்காலம்**. அவ்விருவரின் வாழ் நாட்களின் முடிவு. அவர்கள் உடம்புகளை தலைஒடு, நரம்பு, எலும்பு, முழு எலும்புக் கூடு முதலியனவாகச் செய்ய. அஃதாவது மரணத்தை வருவிக்க, என்றவாறு.

திருமால் ஒருவனின் வாழ்நாளில் நூறு நான்முகன்கள் தோன்றி வாழ்ந்து மடிவர். அவ்வழி நூறுவது நான்முகன் இறக்கும் காலத்தில் திருமாலும் இறப்பன். முன் இறந்த தொன்னூற்றொன்பது நான்முகன்களின் தலை ஒடுகளையும் எலும்புகளையும் அவர்கள் நரம்புகளினால் மாலேகளாகத் தொடுத்து, இறைவன் அணிவன். நூறுவது நான்முகன் அவனுடன் இறக்கும் திருமால் என்ற இருவர் முழு எலும்புக் கூடுகளை இறைவன் தன் இருதோள்களிலும் விரும்பித் தாங்குவன் என்பது புராணங்களில் காணும் வரலாறுகள் அவற்றையே ஈண்டுக் கூறினார். ஆதலின் இது, தவக்கோலமன்று. அயன்மால் முதலியோர் நிலையாமையுடைய ஆன்மவருக்கங்கள் என்பதும் இறைவன் ஒருவனே நித்தியப் பொருள் என்பதும் உணர்த்தியவாறு.

செய்ய - என்பதற்குப் புனருற்பவத்தில் அவர்களை மீண்டும் படைக்க என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“தாங்கருங் காலந் தவிரவந் திருவர்
தம்மொடுங் கூடினா ரங்கம்
பாங்கினாற் றரித்துப் பண்டுபோ லெல்லாம்
பண்ணிய கண்ணுதற் பரமர்
தேன்கொள்பூங் கமுகு தெங்கிளங் கொடிமாச்
செண்பகம் வண்பலா விலுப்பை
வேங்கைபூ மகிழால் வெயிற்புகா வீழி
மிழலைபா னெனவினை கெடுமே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

“திங்கட் சடைக்கற்றைப் புத்தே டிருமார்பிற்
 பைங்கட் டலைகள் பலவு நருவ போலுமால்
 பைங்கட் டலைகள் பலவு நருவகண்
 டங்கட் கமலத் தயனு மாலு மழுவரால் ”

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 51)

“கண்ட மட்டுமிருண்டு பாதி பசந்து பாதி சிவந்துளார்
 காசிநாதர் கரத்து வைத்த கபால மொன்றல தில்லைபால்
 உண்டு கோடியின் மேலு மையர் பதம்பெ றக்கட வாரவர்க்
 கொவ்வொ ருத்தர் கரத்தி லொவ்வொர் கபாலம்

வேண்டு மதற்கெலாம்
 பண்டி ருந்த விரிஞ்சன் மார்தலை மாலை யுஞ்செல வாய்விடிற்
 பார மென்றலை மேல்வ ருங்கொ லெனுங்க வற்சியி னுற்பகங்
 கொண்டல் வண்ணர்துயில் கொள்ள வுந்துயி லார்பி

தாமக னாரெனுங்
 கொள்கை கண்டும் விழைந்த வாவவர் பதஞ்ச மீரகு
 மாரனே”

(காசிக்கலம்பகம் 63)

என்பன நிலைக.*

நான்முகன் திருமால் இருவரின் காயங்களை (எலும்புக் கூடுகளை) சிவபெருமான் தன் தோள்மேல் ஏற்றிக் கொள்வதால் கங்காளமூர்த்தியானார். காயாரோகண மூர்த்தி எனவும் வழத்தப் பெறுகின்றார். அவர் சிறந்து விளங்கும் தலமும் காயாரோகணம் எனப் பெறும். அது காரோணம் என மருவி வழங்கும். இவ்வரலாறு காஞ்சிப்புராணம். காயாரோகணப் படலத்தில் இனிது விளக்கப்படுகின்றது. அதனை,

“இருவரு மொருங்கே யிறவருங் கால
 மெந்தையே யொடுக்கியாங் கவர்தம்
 உருவம்மீ தேற்றிக் கோடலால் காயா
 ரோகணப் பெயரதற் குறுமால்

*சமீரகுமாரன் - அனுமன்.

வருமுறை யிவ்வா றெண்ணிலா விரிஞ்சர்
மாயவர் காயமேற் றுங்கிக்
கருணையா லங்கண் நடம்புரிந் தருளும்
காலமாய்க் காலமுங் கடந்தோன்”

(காஞ்சிப்புராணம் –
காயாரோகணப்படலம் – 6)

என்றதிற் காண்க.

இறந்த பின் உயிர் பருவுடலை விட்டுப் புரியட்டக உடலுடன் வெளியேறிவிடும். அவ்வாறு வெளியேறிய பின்பும் பருவுடலுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். பருவுடல் எரியூட்டப்பட்டபின் எலும்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். எலும்புகளை வைத்து இறுதிச்சடங்குகள் செய்தபின் அவ்வெலும்புகளை புண்ணிய நதிமுதலிய நீர் நிலைகளில் பெய்துவிடுவர். அதன் பின்பே அவ்வெலும்புகளுடன் உயிருக்குள்ள தொடர்பு நீங்கு. இவ்வுண்மையை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“இந்த மாநிலத் திறந்துளோ ரென்பினைப் பின்னும்
நந்து நன்னெறிப் படுத்திட நன்மையாந் தன்மை
அந்த வென்பொடு தொடர்ச்சியா ” மெனவரு ணேக்காற்
சிந்து மங்கமங் குடையபூம் பாவைபேர் செப்பி ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் – திருஞான
சம்பந்த நாயனார் புராணம் 1086)

எனவரும் நம் சேக்கிழார் பெருமான் செஞ்சொல் ஓவியத்தாலும் அதற்குச் சிவக்கவிமணி அவர்கள் உரையாலும் அறிக.

புண்ணிய நதிகள் அனைத்திலும் தலையாயது கங்கை. தன்னுட் படிந்தாரின் தீவினைகளையும் இறந்தபின் தன்னுட்பெய்யப்பட்ட பருஉடல்களையும் என்புகளையும் தாங்கி; இறந்தார், தீவினைகளையும் நீக்குவது; தான் புனிதம் அடைவதற்காகப் புண்ணியமே வடிவமான சிவபெருமான் திருமுடியில் என்றும் நீங்காது உறைவது. மங்கலம் என்னும் பொருள் தரும் “சிவம்”

என்ற திருப்பெயருள்ள இறைவன், இறந்து சென்ற நான்முகன் திருமால் என்புகளைத் தன்மேனியில் தரிப்பதால் அவ்வென்புகளுக்குரிய அவ்விருவரின் தீவீனகள் நீங்கிப் புனருப்பவத்தில் மேலும் உயர்பதங்களில் தங்கி முடிவில் வீடுபேறடைவர். இஃது இறைவன் அவ்விருவர் மாட்டும் கொண்ட பேரருளிணலாம். இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் காண்க.

266. கானூர் புலித்தோ லுடைதலையுண் காடுபதி

ஆன லவனுக்கிங் காட்டுவா ராரே

ஆனலுங் கேளா யயனுந் திருமாலும்

வானூர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ.

கஉ

(இ-ள்)

ஏம; (உங்கள் சிவபெருமானுக்கு) உடை, காட்டில் வாழும் புலியின் தோல். உணவு, உடைந்த தலையோட்டில் இரந்து பெற்று உண்ணும் சோறு. இருப்பிடம் சுடுகாடு; ஆதலின் அவனுக்கு “இங்கு யார் அடிமை யாவர்? (ஒருவருமில்லை)” “உடையும் உணவும் இருப்பிடமும் அவ்வாறாயினும் நான்முகனும் திருமாலும் தேவேந்திரனும் அவனுக்கு வழிவழி அடியார்கள். நான் இவ்வாறு சுறுவதைச் செவிமடுத்து ஆய்ந்து உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வாயாக; இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திப்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “ஏம உடை கானூர் புலித்தோல்; தலையுண்; காடுபதி; ஆனால்; அவனுக்கு இங்கு ஆரே ஆட்டுவார்? ஆனலும் கேள், ஆய் அயனும் திருமாலும் வான் நாடர் கோவும் வழியடியார்; கேள் ஆய்; சாழலோ என்று அன்னுவாயம் செய்து கொண்டு பிறகு பொருள்காண்க.

உடை கான் ஆர் புலித்தோல் - உடை - அவன் உடையாக விரும்பி அணிந்து கொள்ள அவனிடம் உள்ளது. **கான் ஆர் புலித்தோல்** - காட்டின்கண் வாழும் புலியின் தோலாகும். **ஆர்** - பொருந்திய ஈண்டு, காட்டின் பொருந்தி வாழ்கின்ற என்று கொள்க. அவன் உரித்து உடையாகத் தரித்துள்ளது,

தாருகவனத்து முனிவர்கள் வேள்வியில் வந்த புலியின் தோல். அப்புலியைக் “காளுர் புலி” என்றது சாதியடை. **புலி** - என்றது ஈண்டு வரிப்புலியாகிய வேங்கைப்புலியை

தலை ஊன் - தலை - உடை என்பதை இதன் முன்பும் கூட்டி **உடைதலை** என்க. நான்முகனின் தலையில் உடைத்த மேற்பகுதியாகிய தலை ஓடு. **ஊன்** - உடை தலை ஓட்டில் இரந்து பெற்று உண்ணும் சோறே உணவு. இடைமொழிகள் தொக்கன.

காடுபதி - காடு - “சுடுகாடு” என்பது “காடு” என நின்றது. **பதி** - ஊர், ஈண்டு இருப்பிடம் என்ற பொருளில் வந்தது.

ஆனால் - இவ்வாறு அமைந்திருப்பதனால். ஒருவனுக்குப் பகட்டான உடை, செல்வ வளம் காட்டும் உண்கலம். அறுசுவை உண்டி வசதியான வாழ்விடம் முதலியன ஏனைய உலகமக்களை அவன்பால் ஈர்ப்பன. அவனை அண்டித் தொண்டு செய்யத் தூண்டுவன. உங்கள் சிவபெருமானுக்கு இவை எல்லாம் உலக மக்கள் அஞ்சி, வெறுத்து விலகத் தக்கவையாக இருப்பதனால்.

அவனுக்கு இங்கு ஆர் ஆட்படுவாராரே - இவ்வுலகில் அவனை நெருங்கி அடிமையாகத் தொண்டு செய்ய யார் விரும்புவர். ஒருவரும் விரும்பார். மாறாக ஒதுங்கியே ஓடுவர் - என்றவாறு.

இது புருவபக்கம்

இனி இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

ஆனால் - நீ கூறிய படி உடை உண்கலம் உணவு இருப்பிடம் முதலியவை அவனுக்குச் செல்வவளம் காட்டுவனவா இல்லை என்பது உண்மையே. எனினும் அறிவுடையோர் புறத்தோற்றம் ஒன்று மட்டுமே கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்து உண்மையையும் நன்மையையும் புறக்கணியார். ஈண்டும், **புலித்தோலாடை** - மீமாஞ்சகராகிய தாருக வனத்து முனிவர்கள் தங்கள் வேள்வியிற் படைத்து ஏவிய புலியைச் சிவபெருமான் உரித்து அதன் தோலை ஆடையாகப் புனைந்தான். இஃது அவனது முடிவிலாற்ற லுடைமையைக் குறித்து நிற்பது. மேலும் தாருகவனத்து முனிவர்கள் தங்கள் நெறியை அவம் என்று தெளிந்து சிவநெறி எய்தி உய்யச் செய்த அருளுமாம்.

தலையூண் - நான்முகன் தலை ஓட்டில் இறைவன் பலி தேர்ந்த செய்தி பலபுராணங்களில் பரக்கப் பகரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவன் அவ்வாறு இரந்து பெற்ற உணவை தான் உண்டதாக யாண்டும் காணப்படவில்லை. எனவே அஃது அவன் வறுமை குறிக்கும் செயலன்று என்பது தேற்றம். தலையோட்டில் பெற்றது குருதிப்பலி, தாருகவன முனிவர்களின் மனைவியர் இட்ட பலி; திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயில் அந்தணர் தெருவில் இரந்து பெற்ற சோறு முதலியன. குருதிப்பலி திருமால் முதலிய தேவர்களின் ஆணவத்தை நீக்கி அவர்களை உய்விப்பதற்காகும். தாருக வனத்தில் இரந்தது மேற்கூறியவாறு அம்முனிவர்களும் அவர்கள் மனைவியரும் சிவநெறியடைந்து உயர்வதற்காகும். திருக்கச்சூரில் இரந்தது நம்பியாருரைப் பசி நீக்கும் பொருட்டு எளிவந்த செயல். இனி, அடியவர்கள் உலகியலில் ஈடுபடாது பசி நீக்குதற்கு மட்டுமே இரந்துண்டு தவம் புரிந்து வீடுபெறும் பொருட்டும், அறம் செய்யாதாரும் மெய்யடியார்களுக்குப் பலிபெய்து அறத்தின் பயனைப் பெறும் பொருட்டும் அவர்கள் உயிர்களுள் நின்று அவர்களை இயக்கி இரக்கவும் ஈயவும் செய்யும் குறிப்புமாம்,

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பரந்துல கேழும் படைத்த பிராளை

இரந்துணி என்ப ரெற்றுக் கிரக்கும்?

நிரந்தர மாக நினைபு மடியார்

இரந்துண்டு தன்கழ லெட்டச் செய்தானே.” (1858)

“பிச்சைய தேற்றான் பிரமன் தலையினில்

பிச்சைய தேற்றான் பிரியாதறஞ் செய்யப்;

பிச்சைய தேற்றான் பிரமன் சிரங்காட்டிப்

பிச்சைய தேற்றான் பிரான்பர மாகவே ” (1857)

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் – ஏழாந்தந்திரம்)

என நம் திருமுல் தேவ நாயனார் தெருட்டுவதாலறிக.

பதிகாடு - இருப்பிடம் சுடுகாடு என்பது பேரூழிக் காலத்தில் அவன் ஒருவனே நிற்க உலகங்கள் அனைத்தும் எரிந்து அழியும் என்பதால், சிவபெருமானது முழுமுதல் தன்மையையும் பிறப்பில் பட்டு இளைத்த உயிர்களுக்கு இளைப்பாறல் தரும் அருளையும் குறித்துநின்றது.

கேள் ஆய் - “நான் இவ்வாறு கூறியவற்றைச் செவிமடுத்துச் சிந்திப்பாயாக. அந்தச் சிந்தனையின் முடிவு உனக்கு உண்மையை உணர்த்தும். அதன்பின் நீ இவ்வாறு சிவநித்தனை செய்யும் புறப்புற நெறியைவிட்டுச் சிவநெறி சேர்ந்துய்வாய்”, என்றவாறு.

அயனும் திருமாலும் வானாடர்கோனும் வழி அடியார் - அவ்வாறு சிந்தித்து உண்மை கண்டதனால் நான்முகனும் திருமாலும் இந்திரனும் இறைவனின் புறவேடங்களின் உட்பொருளை அறிந்து அவனுக்கு வழிவழி அடிமைகளாயினர்.

வழி அடியார் - இப்போதுள்ள அயன், திருமால் இந்திரன் முதலியோரும், இவர்களுக்கு முன்பிருந்த அயன், திருமால், இந்திரன் முதலியோரும் வழிவழி அடிமைகள்; இனிவரவுள்ள அயன், திருமால், இந்திரன் முதலியோரும் அவ்வாறே அடிமைகளாக அமைவர் என்றவாறு.

உயிர்கள் இறைவனுக்கு அடங்கி அடிமையாக நின்றல் இரு காரணங்கள் பற்றியாம். ஒன்று அச்சம்; மற்றொன்று அன்பு, இவ்வுண்மையை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அஞ்சி யாகிலு மன்புபட் டாகிலு
நெஞ்சம் வாழி நினைநின்றி யூரைநீ
இஞ்சி மாமதி லெய்திமை யோர்தொழக்
குஞ்சி வான்பிறை சூடிய கூத்தனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-23-9)

என்பதிற் காண்க.

257-ம் திருப்பாடலில் கூறப்பட்ட “சுடுகாடும்” “புலித்தோலும்” அவன் “காயில் உலகனைத்தும் கற்பொடிகாண்” என்ற முடிவை உணர்த்தி உயிர்கள்

அவனுக்கு அஞ்சி ஆட்படும் சின்னங்களாக நின்றன. இத்திருப்பாடலில் அவையே அவனது முழுமுதல் தன்மையையும் பேரருளையும் உணர்த்தி அன்பினால் அவனுக்கு ஆட்பட வழிகாட்டுவன.

ஈண்டு ;

“நான்முகன் திருமால் முதலிய எல்லாராலும் வழிபடப்படுகின்றவனும் எல்லாருக்கும் தந்தையானவனும் மேலானவனுமாகிய ஈசானன்”.

(பஞ்சப் பிரஹ்மோபநிடதம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

“பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி
ஏத்தா தாரில்லை யெண்ணுங்கால்
ஓத்தூர் மேய வொளிமழு வாளங்கை
கூத்தீ ரும்ம குணங்களே.” (திருமுறை 1-54-1)

“இட்ட திட்டதோ ரேறுகந் தேறியூர்
பட்டி துட்டங்க னாய்ப்பலி தேர்வதோர்
கட்ட வாழ்க்கைய னாகிலும் வானவர்
அட்ட மூர்த்திய ருளென் றடைவரே” (திருமுறை 5-97-4)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பன நினைக.

இத்திருப்பாடலில் புலித்தோல், தலையூண், சுடுகாடு முதலியன இறைவன் உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருள் குறித்து நின்றன என்பதை மேலே விளக்கினும். இதனால் “சிவனுடைய காருணியம்” புலனாதல் காண்க.

267. மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை
உலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமது வென்னே
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகனைத்தும்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ. கா

(இ-ள்)

“ஏம; (உங்கள் சிவ பெருமான்) இமயமலையரசனின். ஒளிபொருந்திய நெற்றியுடைய அழகிய பதுமை போன்ற பெண்ணாகிய செல்வத்தைச் சான்றோர்கள் அறியும்படி. அங்கிப்புத்தேள் சான்றாகத் திருமணம் செய்து கொண்டான் என்று அறிந்தோர் சொல்லும் செய்தி அவன் முழுமுதல் தன்மைக்கு ஏற்புடைத்தாகுமா?” “சான்றோர்கள் அறிய எரிமுன் திருமணம் புரியாமற் போயிருப்பானாகில், உயிர்கள் பொருட்டுத் திருமணச் சடங்குகளை விறித்து விளக்கும் நூல்களில் சொல்லிய பொருள்கள் அனைத்தும் தலைதடுமாறி விளங்காது ஒழியும்; இது கூடத் தெரியாத உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில், “வாணுதலாள்” என்பதைப் “பொற்பாவை” என்பதன் முன் வைக்க; மூன்றாமடி ஈற்றில் “பொருட்டு” என்பது வருவிக்க.

மலை அரையன் வாள்நுதலாள் பொற்பாவை பெண் திருவை —
மலை அரையன் - இமயமலையின் அரசன், உமையம்மையைப் “பார்வதி” என்ற பெயரில் வளர்ப்பு மகளாகப் பெற்றுச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்த தவச்செல்வன். “வாள்நுதலாள்” “பொற்பாவை” “பெண்திரு” என்ற மூன்றும் ஒரு பொருள்மேல் வைத்த பல பெயர்களாகப் பார்வதி தேவியைச் சுட்டி நின்றன. **வாள்நுதலாள்** - ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடையவள். இவள் சிவபெருமானை மணந்து கொள்ள விரும்பிக் கடுந்தவம் புரிந்தாள். அத்தவத்தின் பயன் இன்று எய்துவதால் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பிற்று. அம்மகிழ்ச்சி ஒளியாக அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. திருமணப் பெண்ணாகவின் நாணத்தால் முகம் கவிழ்ந்திருந்தாள். காண்போர்க்கு அவள் நெற்றி மட்டும் புலனாயிற்று. ஆதலின் முக ஒளியைக் கூறுது அம் முகத்தின் மேற்பகுதியாகிய நெற்றியில் வீசும் ஒளியை மட்டும் கூறினார்.

பொற்பாவை - பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாவை எனலுமமையும். அன்னையின் வண்ணம் கறுப்பு. இறைவன் ஒரு முறை அவளைக் கரு நிறமுள்ளவள் என்ற பொருளில் “காளி” என்று விளித்தார். அது பொருது அவள் தவம் முயன்று பொன்னிறம் பெற்றாள். அதனால் அவளைப் “பங்காரு காமாட்சி” என்றும் கூறுவர், என்பது புராண வரலாறு. பங்காரு - பொன்.

பெண் திரு - இறைவனின் செல்வம் அவனது பேரருள். அஃது ஈண்டு பார்வதியம்மையாக உருவகம் செய்யப்பட்டதால் பெண் வடிவில் உள்ள செல்வம் என்றார். பெண்ணினத்தின் செல்வம் போன்றவள் எனலுமாம்.

உலகு அறியத் தீ வேட்டான் - உலகு - ஈண்டுச் சான்றோர்களைக் குறித்து நின்றது. அவர்களே திருமணம் முதலிய நிகழ்ச்சிகளைச் சான்றாக நின்று அறியத்தக்கவர். இறைவன் நம்பியாரூரரை ஆட்கொண்டதும் அத்தகைய சான்றோர் முன்னிலையில் என்பது நினைக. அதனை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன்

முன்னிய வேட்கை கூரப்

பின்புநம் ஏவ லாலே

பிறந்தனை மண்ணின் மீது

துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத்

தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து

நன்புல மறையோர் முன்னர்

நாந்தடுத்தாண்டோ ” மென்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 67)

என நம் சேக்கிழார் பெருமான் தீட்டும் செஞ்சொல் ஓவியத்திற் காண்க.

அறிய - சான்றோர்கள் அறிந்தால் அவர்கள் தங்கள் வாய்மொழியாலும் நூல்கள் வழியாலும் பாமரமக்களை நெறிப்படுத்துவர் என்றவாறு.

தீ வேட்டான் - திருமண மேடையில் எரியோம்பி அத்தீயின் சான்றாக மனந்து கொண்டான்.

என்னும் அது என் - என்று அச்சான்றோர்களும் பின் அவர்கள் வழி வந்த பெருமக்களும் அவர்கள் செய்த நூல்களும் கூறும் அச்செய்தி முழுமுதற் கடவுள் என்று நீ முழக்கும் சிவபெருமான் ஆன்ம கோடிகளுள் ஒருவனும் சகலவர்க்கத்தினனும் இந்திரன் ஆட்சிக்குப்பட்டவனுமான அக்கினி தேவனைச் சான்றாகக் கொண்டான் என்றுகின்றதே அது நீ கூறும் சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மைக்கு எவ்வாறு பொருந்தும்?

இது புருவபக்கம்

இனி இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

உலகு அறியத் தீ வேளாது ஒழிந்தனனேல் - நாட்டிய நாடகம் பயில்விக்கும் ஒருவன் நாடகம், அரங்கில் நடிக்கப்படு முன்பு ஒத்திகை நிகழ்த்துவன். அதில் நடிக்கும் தன் மாணவிகளுக்கு முதலில் தானே நடனமாடி நடித்துக் காட்டுவன். நாட்டிய நூல்களில் உடலுறுப்புக்களின் அசைவுகள் முதலிய பற்றியே விளக்க இயலும். முகபாவங்களைப் பொதுவாகவே கூற இயலும். “சோகம்” என்ற முகபாவம் காட்டினால் காட்டும் அந்த முகக்குறி போதுமா? இன்னும் ஆழ்ந்த சோகம் காட்ட வேண்டுமா என்பதை நூல்கள் வழி அறிய இயலாது. நடிக்கும் மாணவியின் முகபாவம் முழுமையாக அமையாவிடில் நாடகம் இயக்குபவன் தானே ஆடித் தன் முகபாவத்தை உரியபடி வைத்துக் காட்டி அவ்வாறு மேலும் திருத்தமாக அமைக்கப் பணிப்பன். அந்த நாட்டியம் அரசவையில் மன்னன் முன்பு நடப்பதாக நாடகக் காட்சி அமைந்துள்ளது. மன்னர் வேடத்தில் அமர்ந்துள்ளவரும் நாடக இயக்குபவனின் மாணவியே. நாட்டியக்காரி ஆடியவாறு மன்னன் முன் தாழ்ந்து வணங்கி நாடகத்தைத் தொடங்குவன். அக்காட்சி முழுமையாக அமையாவிடில் இயக்குவோன் தானே ஆடிச் சென்று மன்னன் முன் பணிந்து காட்டுவன். இஃது உண்மையில் மன்னன் வேடத்திருந்த தன் மாணவியை நாட்டிய ஆசிரியர் பணிந்ததன்று. ஆடும் மாணவியைப் பயிற்றுவிக்கவேயாம். இவ்வாறே இறைவன் அக்கினி தேவன் சான்றாக இறைவியை மணந்தது என்று அமைதிபடுத்திக் கொள்க. இது பற்றி முன்னம் 263-ம் திருப்பாடலுரையில் “யோகு எய்தி வீடுவர்” என்ற தன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வேளாது - திருமணம் புரியாமல். எதிர்மறை வினையெச்சம்.

உலகு அனைத்தும் - உலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரிடத்தும்.

கலை நவீன்ற பொருள்கள் எல்லாம் கலங்கிடும் - **கலை நவீன்ற பொருள்கள்** - மிகக் தொன்மையான காலத்தில் ஆடவரும் மகளிரும் ஒருவரை ஒருவர் காதலித்துக் கணவன் மனைவியாக இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். காலப் போக்கில் ஒழுக்கம் குன்றியது. காதலித்துப்பல நாள்

வாழ்ந்தபின் தான் காதலித்தது இல்லை என்று பொய் கூறத் தொடங்கினர். பின்னர் வேறுஒருத்தி வேறு ஒருவனுடனும் வாழத் தொடங்கினர். இது மனித சமூகத்தைப் பெருங்கேட்டில் உய்த்து விலங்கினங்களாக்கி அழிக்கக் கூடியது. இதைத் தடுத்து மக்களை உய்விப்பதற்காக மேன் மக்கள் திருமண முறைகளையும் சடங்குகளையும் வகுத்து நூல்களாள்ச் செய்து. அவற்றின்படி மேன்மக்கள் பலர் கூடியுள்ள சபையில் எரியோம்பித் தீ வடிவமாக உள்ள தீவண்ணன் சான்றாகத் திருமணம் செய்வித்தனர். பின்னர் அத்திருமண நிகழ்ச்சி பொய் என்று மறுக்க வழியற்ற தாயிற்று. இதனையே,

“பொய்யும் வழுவந் தோன்றி பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப.”

(தொல்காப்பியம் - பொருள் -
கற்பியல் - சூத் 143)

என்று இலக்கணம் இயம்புதல் காண்க.

இவ்வாறு “ஐயர் யாத்த கரணங்களை” யே ஈண்டு “கலை நவீன்ற பொருள்கள்” என்றார்.

கலங்கிடும் - இறைவனின் செயன்முறை விளக்கம் இன்றேல் சான்றோர்கள் நூல்கள் செய்யினும் சடங்குகளை நிகழ்த்துவது இவ்வாறே அன்றி வேறு வகையிலோ என்று ஐயம் தோன்றித் தலைதடுமாறும். எடுத்துக்காட்டாக மேற்சூறிய நாட்டிய நாடகத்தில் “மன்னன் முன் பணிக” என்பது உடல் வளைந்து, வணங்குவதோ அல்லது நிலத்தில் வீழ்ந்து ஐந்துறுப்புக்களும் பூமியைத் தீண்ட வணங்குவதோ என ஐயம் தோன்றி; ஐந்துறுப்பு வணக்கம் செய்து நாடகக் காட்சியையே சீர்குலைப்பது போலாகிவிடும்.

ஈண்டு 263-ம் திருப்பாடல் உரையில் “வீடுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க மேலும்,

“அடுக்கலுக் கிறைவ னண்மி
யவிரிழை சுமக்க லாற்றா
நடுக்குமெல் லிடையின் மேனை
வணங்கின ணறும்பால் வாக்க

மடுக்குமெய் யன்பிற் செம்மன்
மலரடி விளக்கி நீர்பெய்
திடுக்கணெவ் வுலகு நீங்க
வீந்தனன் புதல்வி தன்னை”

109

“விண்ணவர் மலர்கள் சிந்த
விடையவ னங்கை யேற்றுக்
தண்ணிய மலர்மே லண்ண
றழன்முறை வளர்ப்பத் தாலி
புண்ணிய மலர்ந்தா லன்ன
பூங்கொடி மிடற்றிற் சேர்த்து
மண்ணவ ரும்பச் செய்யு
மரபெலா மியற்றி னானே”

110

(பேரூப் புராணம் - கௌரி திருமணப்படலம்)

“இணரொரித் தேவுந் தானே யொரிவளர்ப் பவனுந் தானே
உணவுகொள் பவனுந் தானே யாகிய வொருவன் வையம்
புணர்வறு போக மூழ்கப் புருடனும் பெண்ணு மாகி
மணவினை முடித்தா னன்னான் புணர்ப்பையார் மதிக்க வல்லார்”
(திருவிளையாடற் புராணம் - திருமணப்படலம் 186)

எனவரும் சொல்லோவியங்கன் கண்டின்புக.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் உலகம் நிலை குலையாமைப் பொருட்டுப் பார்வதியம்மையை மணம் புரிந்தான் என்பது கூறப்படுகின்றது அஃது அவனது பேரருளினாலாகும். எனவே, “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

268. தேன்புக்க தண்பணைகூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது வென்னே
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேற் றரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ.

கசு

(இ-ள்)

“ஏம! (உங்கள் சிவபெருமான்) தேன் பாய்கின்ற குளிர்ந்த வயல்கள் குழந்துள்ள தில்லை நகரின்கண் உள்ள சிறிய ஆடரங்கினன்; அவன் திருவாலங்காட்டிற்குச் சென்று கூத்தியற்றுவதன் காரணம் என்ன?”
 “இறைவன் அங்குச் சென்று கூத்தியற்றா தொழிந்திருப்பின், உலகங்கள் எல்லாம், பகைவரின் உடலிற் புகுந்த வேற்படையுடைய காளிக்கு உணவாகிவிடும், என்பதை அறிவாயாக, இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் இரண்டாமடியில் உள்ள “தான்” என்பதன் பின் “திருவாலங்காடு” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

தேன்புக்க தண் பணை சூழ் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் - தேன்புக்க தண் பணை - தில்லை மருத நிலப்பகுதி. அங்குச் சுற்றிலும் வயல்கள் உள்ளன. வயல்களை அடுத்துள்ள சோலைகளில் மலர்களிலிருந்து சொரியும் தேன் வெள்ளமாகப் பெருகி வயல்களில் பாய்ந்தது என்க. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மேலாறு செஞ்சடைமேல் வைத்தவர்தாம் விரும்பியது
 நூலாறு நன்குணர்வோர் தாம்பாடு நோன்மையது
 கோலாறு தேன்பொழியக் கொழுங்கனியின் சாறொழுங்குங்
 காலாறு வயற்கரும்பின் கமழ்சாறுார் கஞ்சாறுார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - மானக்கஞ்சாறு நாயனார் புராணம் - 1)

என்பதிலும் காண்க,

தண் - குளிர்ந்த. **பணை** - வயல். இதற்கு இவ்வாறன்றி “குளிர்ந்த பணைமரங்கள் குழந்த” என்று கொண்டு “Cool Palms gird” என்று மொழி பெயர்த்தார் ஆங்கில நாட்டினராகிய Dr. G.U.Pope. அவர் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரல்லர். ஆதலின் “பணை” என்ற சொல்லைப் “பனை” என்ற சொல்லாகக் கொண்டு மயங்கினார்.

தில்லைச் சிற்றம்பலவன் - தில்லை நகரில் உள்ள சிறிய ஆடரங்கு. பொன்னம்பலமும் சிற்றம்பலமும் அவனுக்கு இயல்பாக உள்ள ஆடரங்குகள்.

அவன் அவற்றில் எப்பொழுதும் திருவைந்தொழிற் கூத்து இயற்றுகின்றான். பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்கள், விண்ணுலக வாசிகள், எண்ணற்ற சிவகணங்கள், சீவன்முத்தர்கள், நிலவுலக வாசிகள் முதலியோர் இங்குக் கூடி இக்கூத்தைக் கண்டு இன்புற்றுய்கின்றனர். இதை விடுத்து அவன் திருவாலங்காட்டுக்குச் சென்று நடனமாடினான்.

தான் புகு நடம் பயிலுமது என்:— **தான்** - தில்லைச்சிற்பலவன் **புகு** - திருவாலங்காட்டில் ஒருவரும் அழையாமல் தானே வலியப் புகுந்து. முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **நட்டம்** - நர்த்தம் என்ற வடசொல் “நட்டம்” என வந்தது. **பயிலுமது** - முன்னம் சிவபுராணம் 89-ல் “பயின்று” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

என் - சிற்பலத்தில் பக்குவான்மாக்களான பலர் காத்திருக்க, அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி ஒருவரும் அழையாமலே திருவாலங்காடு புகுந்து காளியாகிய பெண் முன் இவன் நடனம் பயின்றதும் இவன் பெருமைக்குத் தக்க தன்று. அவன் ஏன் அவ்வாறு செய்தான் என்பது புருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்போம்.

தான்புகு நடம் பயின்றிலனேல் — **தான்புகு** - தானே வலியத் திருவாலங்காட்டில் புகுந்து. **நட்டம்** - திருக்கூத்து. **பயின்றிலனேல்** - இறைவன் திருவாலங்காட்டில் ஆடிய கூத்து வகைகள் பல. ஒவ்வொன்றையும் இவன் முதலில் ஆடப் பின்னர்க் காளியும் அவற்றை முறையே ஆடிக் காட்டினான். அவை படிப்படியாக பல அரியவையும் கடினமானவையுமான கரண வகைகள். ஆதலின் பயின்றிலனேல் என்றார். அவற்றின் விவரங்களைத் திருவாலங்காட்டு புராணம் - திருநடனச்சருக்கத்திற் காண்க.

தரணி எல்லாம் — **தரணி** - நிலஉலகம். ஈண்டு, விண்ணுலகங்களையும் குறித்து நின்றது. **எல்லாம்** - அவ்வுலகங்களின் ஒன்றின் ஒரு சிறுபகுதி கூட எஞ்சாமல்.

ஊன்புக்க வேல்காள் — **ஊன்** - உடம்பு. ஈண்டுக் காளியை எதிர்த்து வந்தவர்களின் உடம்புகளைக் குறித்தது. **புக்க** - உடம்பில் புகுந்து அவர்களைக் கொன்ற. **வேல்** - படை. **வெல்** - வெற்றி. காளிக்கு வெற்றியைக் கொடுத்த படை. அது திரிகுலம். இனம் பற்றி ஏனைய படைக் கலங்களும் கொள்க. **காள்** - கறுப்பு நிறமுள்ளவள். கொற்றவை.

ஊட்டு ஆம் - ஊட்டு உணவு. முதனிலைத் தொழிற்பெயர். உண்ணுதலாகிய தொழிலைக் குறித்தலால் தொழிலாகுபெயராக உணவைக் குறித்து நின்றது. **ஆம்** - உலகங்கள் எல்லாம் காளி உண்ணும் உணவாகி அழியும். என்றவாறு.

“பேரூரர் பெருமானைப் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்ற மன்றே” - என்பது நம் நம்பிகள் திருவாக்கு (திருமுறை 7-90-10). கொங்கு நாட்டுப் பேரூரில் உள்ள அரசம்பலத்தில் கூத்தியற்றும் அவன் அதே நேரத்தில் சோழ நாட்டில் தில்லையில் உள்ள சிற்றம்பலத்தும் கூத்தியற்ற வல்லவன். எனவே, அவன் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தில் திருவைந்தொழிற்கூத்தை இடைவிடாமல் நிகழ்த்தும் அதே சமயத்தில் திருவாலங்காட்டில் காளியுடன் ஒட்டிப் பல கூத்துக்களை இயற்றினான். ஆதலின் சிற்றம்பலத்தில் கூடியிருந்த பலருக்கு நடனம் காட்டாமல் நீங்கித் திருவாலங்காடு புகுந்து ஆடினான் என்னும் உன் கூற்று ஏற்புடைத்தன்று. திருவாலங்காட்டில் அவன் ஆடியது பெண் ஒருத்தியைத் தனக்குச் சமமாகக் கருதி அவளுடன் நடனப் போட்டி நடத்தி வெல்லுதற்கன்று. உலகங்கள் அனைத்தையும் அழித்துவந்த அவள் செருக்கை அடக்கி உலகங்களைக் காத்தற் பொருட்டாம் என்பது சித்தாந்தம்.

இறைவன், திருவாலங்காட்டில் கூத்தியற்றிய வரலாறு - முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 142-ல் “காளிக்கு அருளிய திருமுகம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடல் உலகங்கள் அனைத்தும் அழிவினின்றும் காக்கப்பட்டது கூறுகின்றது. இதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் அறிக.

269. கடகரியும் பரிமாவும் தேருமுகந் தேருதே
இடபமுகந் தேறியவா றெனக்கரிய இயம்பே
தடமதில்க ளவைமூன்றுந் தழுவெரித்த வந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ. கௌ

(இ-ள்)

“ஏம; (உங்கள் சிப்பெருமான்) மதயானையையும் குதிரையையும் தேரையும் விரும்பி ஏறாமல், ஆனேற்றை விரும்பி ஏறிய திறத்தினை யான்

அறியும்படிச் கூறுவாயோ?” “பெரியமதில்கள் சூழ்ந்த புரங்கள் முன்றையும் எரியூட்டிய அக்காலத்தில் திருமால் ஆனேருக இறைவனைத் தாங்கினான் என்பதை அறிவாயாக; இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று”.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியில் உள்ள “திருமால்” என்பதை அவ்வடியின் முதலில் வைத்துப் பொருள் காண்க.

கடகரியும் பரிமாவும் தேரும் உகந்து ஏறாதே - கடகரி - கடம் - மதம். யானையின் இளமையும் பெருவலிமையும் குறித்து நின்றது. **கரி** - கையையுடையது. யானை, கோட்டையின் கதவு முதலியவற்றைத் துதிக்கையில் உலக்கை தாங்கித் தாக்கியும் தலையால் மோதியும் தகர்க்கும் வலிமையுடையது. தேர், குதிரை, காலாட் படைகளின் நடுவில் புகுந்து அவற்றைத் தாக்கியும் கால்களால் மிதித்தும் அழிக்க வல்லது. **பரிமா** - குதிரை. இரு பெயரொட்டு. வீரனைச் சுமந்து கொண்டு மிக வேகமாகச் செல்லவல்லது. எதிரியின் குதிரைப் படையிலும் காலாட்படையிலும் புகுந்து தன் மீதுள்ள வீரன் போரிட உதவுவது. தானும் கால்களால் உதைத்தும் மிதித்தும் எதிரியின் வீரர்களை அழிக்க வல்லது. **தேர்** - இது குதிரைகள் பூட்டிய தேராகும். பலபடைக்கலங்களை வைத்துக் கொண்டு வீரன் ஒருவனை விரைந்து போர்முனையில் பல பகுதிகளுள் புகுந்து எதிரிகளை அழிக்க உதவுவது. எனவே, இவை அரசர்களுக்கு உரியன. அவர்களால் விரும்பி ஏறப்படுவன என்பது மரபு. இதனை,

“படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும்
நடைநவில் புரவியுங் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க் குரிய.”

(தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் மரபியல் சூத் 72)

என்று இலக்கணம் விதிக்கின்றது, இதுநிற்க;

இடபம் உகந்து ஏறியவாறு - இடபம் - ஆனேறு. இதில் அரசர் முதலிய பெருநிலையினர் ஊர்வது மரபன்று. போரில் இது போர்

வீரர்களுக்கான படைக்கலங்கள் உணவுப் பொருள்கள் முதலியவை ஏற்றிய வண்டிகளை ஈர்த்துச் சென்று பாசறைகளில் சேர்க்கும் அளவே பயன்படுவன.

எனக்கு அறிய இயம்பு - “உங்கள் சிவபெருமான் விண்ணுலகில் பேரரசர்களாகத் திகழும் திருமால், அயன், இந்திரன் முதலியோர் வணங்கும் பெருந்தலைவன் என்று நீ உரிமை கொண்டாடுகின்றாய். அரசர்க்குரிய ஊர்திகளை விட்டு அவன் அவற்றைவிடப் பன்மடங்கு தாழ்ந்ததும் பெருமக்கள் யாரும் இதுவரை ஏறிச் செலுத்தாதுமான ஆனேற்றை உகந்து ஏறுதல் ஒன்றே அவன் தலைவன் அல்லன் என்பதற்குச் சான்று. அவன் அவ்வாறு ஆனேற்றை விரும்பி ஏறக் காரணம் உண்டாயில் அதை நான் அறியும்படிக்கூற இயலுமா?” என்பது பூருவபக்கம் “அவ்வாறு உன்னால் இயம்ப இயலாது” என்று எண்ணி நகையாடும் உட்குறிப்பை உய்த்தறிக்க.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

தடமதில்கள் அவை மூன்றும் தழல் எரித்த அந்நாளில் - **தடமதில்கள்** - பரந்த மதிற்சுவர்கள். சினையாகு பெயராக அவற்றையுடைய முப்புரங்களைக் குறித்தது. **அவை** - பகுதிப்பொருள்விகுதி. **மூன்றும்** - திரிபுரங்களில் ஒன்றைக் கூடவிடாமல் மூன்றையும். முற்றும்மை. **தழல் எரித்த** - தழலால் எரியூட்டிய - எனக்கருவிப் பொருளில் வந்த மூன்றும் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க. **அந்நாளில்** - முப்புரங்களை அழித்த அக்காலத்தில்.

திருமால் - திருமகள் கணவனாகிய செல்வச்சிறப்பும் காத்தல் தொழில் புரியும் பெருமையும் உடைய அத்துணை மேலானவன். கடகரியும் பரிமாவும் தேரும் சிவபெருமான் இவரும் ஊர்திகள் தாம். எனினும் அவன் விரும்பி எப்பொழுதும் இவ்வவது ஆனேறு. அஃது அறக்கடவுளின் வடிவம். இறைவன் அதன் மீது அமர்வது, அறம். அவன் இருப்பிடம் என்பதும், ஆனேற்றைச் செலுத்துவது அறம் அவனால் இயக்கி வழி நடத்தப்படுவது என்பதும் குறிப்பு. அறம் என்றும் முதுமையறுவதோ தளர்ச்சி எய்துவதோ இறப்பதோ இல்லை. கடகரி, பரிமா, தேர் என்பன அச்சிறப்புக்கள் உள்ளன அல்ல. ஆதலின் அவற்றை விடுத்துத் திருமால் ஆனேற்றின் வடிவங்கொண்டு அவிர்சடை அண்ணலைத் தாங்கினான். ஆதலின் **மால்** என்னும் பெயருக்குத் தக்கவனாவன்.

இடமதாய்த் தாங்கினான் - “அது” பகுதிப் பொருள் விசுதி. எனவே “திருமாலும் தேர்ந்தெடுத்துத் தான் ஊர்தியான வடிவம் ஆனேறு. அதில் இவர்தல் இறைவன் மாண்புக்கு ஏற்புடையதே. நீ கூறியவாறு அவன் பெருந்தலைமைக்கு இழுக்கானதோ அன்றி மரபுக்கு மாறானதோ அன்று” என்றவாறு.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“சுடுமணி யுமிழ்நாகஞ் சூழ்தர வரைக்கசைத்தான்
இடுமணி யெழிலாளை யேறல னெருதேறி
விடமணி மிடறுடையான் மேவிய நெடுங்கோட்டுப்
படுமணி விடுசுடரான் பருப்பதம் பரவுதுமே”

(திருமுறை 1-118-1)

“புற்றேறி யுணங்குவார் புகையார்ந்த துகில்போர்ப்பார்
சொற்றேற வேண்டாநீர் தொழுமின்கள் சுடர்வண்ணம்
மற்றேரும் பரிமாவு மதகளிறு மிவையெழுதியப்
பெற்றேறும் பெருமானார் பெருவேளூர் பிரியாரே”

(திருமுறை 3-64-10)

திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் நம் பிள்ளையார் திருவாக்குக்களை நினைக.

திருமால் இடமதாய்த்தாங்கிய வரலாறு :- முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 158-உரையில் “ஏற்றார் முதார் எழில் நகை எரியின் வீழ்வித்த வரலாறு” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றிற் காண்க.

காண் - இதை, நீ அறியும் ஆற்றலுடையை அல்லே, அதனை “எனக்கறிய இயம்பு” என்று வினவியதன் மூலம் நீயே ஒப்புக் கொண்டுள்ளனை. ஆதலின் இவ்வாறு விளக்கி உணர்த்தினும் என்றவாறு. பூருவபக்கம் எள்ளி நகையாடியதற்கு மறுமொழி”.

உயிர்கள் உய்ய வேண்டுமாயின் அறம் நிலைபெற்றுச் செவ்வனே இயங்குதல் வேண்டும். இறைவன் அறமாகிய விடையை இவர்ந்து இயக்குதல் இப்பாடலில் கூறப்படுகின்றது. இதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் காண்க.

270 நன்றாக நால்வர்க்கும் நான்மறையி னுட்பொருளை
அன்றலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணே
அன்றலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னியிடினும்
கொன்றான்காண் புரமுன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ க்கு

(இ-ள்)

“ஏ; (உங்கள் சிவபெருமான்) முன்னொரு காலத்தில் சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்களுக்கும் சிவநெறி ஆக்கமுற்று வளரும்படி நான்கு மறைகளின் உட்கிடக்கையாகிய சிவதன்மத்தைக் கல்லால மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து அவ்விடத்தில் உபதேசம் செய்தான் என்பதை அறிவாயாக!” “முற்காலத்தில் கல்லால மரத்தின் கீழிருந்து மறைப்பெருளை அறமாக உபதேசம் செய்தான். ஆயினும் முப்புரங்களையும் ஒருங்கே அழித்தான். என்பதை அறிவாயாக; இது கூட அறியாத உன் அறிவின்திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று”.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை, “ஏ; அன்று, ஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு நால்வர்க்கும் நன்று ஆக நான்மறையின் உட்பொருளை அறம் உரைத்தான் காண்” அன்று ஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் ஆயிடினும்; புரம் மூன்றும் கூட்டோடே கொன்றான் காண்; சாழலோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அன்று - தக்கன் வேள்வியை அழித்த பின்பு; அம்பிகை தக்கன் வளர்த்த தன் உடலையும் “தாட்சாயணி” என்ற பெயரையும் நீத்து இமைய மலை அரசனின் மகளாகப் பார்வதி என்ற திருப்பெயருடன் வளர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த நாளில்.

நால்வருக்கும் - சனகர், சனகதனார், சனந்தனார், சனற்குமாரர் என்ற முனிவர்கள் நால்வருக்கும் **நன்றாக** - நல்லது சொல்பவனாக அறம் உரைத்தான், அதற்குமாறாக் கொலைப்பாதகம் செய்யலாமா?

நான்மறையின் உட்பொருளை : இருக்கு யசூர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு மறைகளின் உட்கிடக்கையை. அஃதாவது சாகாருந்ததி நியாயமாக முடிவில் உணர்த்தும் சிவவழிபாட்டை.

ஆலின் கீழ் இருந்த அங்கு - ஆல் - கல்லால் மரம். கீழ்இருந்த அம்மரத்தின் நிழலேத்தன் இருக்கையாகக் கொண்டு. **அங்கு -** அவ்விடத்தில் **அறம் உரைத்தான் - அறம் -** அறமாக என ஆக்கம் வருவித்து நான்மறைகளின் உட்பொருளாகிய சிவவழிபாட்டை சிவதன்மாக உபதேசம் செய்தான் என்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் பூருவபக்கம் மட்டுமே உள்ளது. “அறம் உரைத்தான் காண்”, “கொள்ளுன்காண் என்றும் இரண்டுமே பூருவ பக்கம். அஃதாவது அறம் உரைத்தான் கொலைப்பாதகத்தையும் செய்தது ஏன்? என்று வினவியவாறு.

இதற்கு விடை பாடலில் இல்லை, நாம் வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அறம் உரைத்தவன், அறத்துக்கு மாறுபட்டவர்களைக் கொன்று அறத்தை நிலைநிறுத்தும் உரிமையும் உடையவன். ஆதலின் அவன் அவர்களைக் கொன்றது குற்றமன்று என்பது சித்தாந்தம்.

அன்று ஆலின் கீழ் இருந்த அறம் உரைத்தான் - இறைவன் கல்லாலின் கீழிருந்து நால்வருக்கும் அறமுரைத்த வரலாற்றை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆணிபெறு வடமர நிழலினி லமர்வொடு மடியினை யிருவர்கள்
பணிதர வறநெறி மறையொடு மருளிய பரனுறை விடமொளி
மணிபொரு வருமர கதநில மலிபுன லணைதரு வயலணி
திணிபொழி றருமண மதுநுக ரறுபத முரறிரு மிழலையே”

(திருமுறை 1-20-5)

“ஏரிசையும் வடவாலின் கீழிருந்தங்

கீரிருவர்க் கிரங்கிநின்று

நேரியநான் மறைப்பொருளை யுரைத்தொளிகேர்

நெறியளித்தோ னின்ற கோயில்

பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும்

பயின்றோது மோசைகேட்டு

வேரிமலி பொழிற்கிள்ளை வேதங்கள்

பொருட்சொல்லு மிழலையாமே”

(திருமுறை 1-132-1)

“மாலுஞ் சோதி மலரானு மறிகிலா வாய்மையான்
காலங் காம்பு வயிரங் கடிக்கையன் பொற்கழல்
கோல மாய்க்கொழுந் தீன்று பவளந் திரண்டதோர்
ஆல நீழலு ளானு மையாறுடை யையனே”

(திருமுறை 2-6-10)

“அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறம்புரிந்த வருளாளர்
குன்றாத வெஞ்சிலையிற் கோளரவ நாண் கொளுவி
ஒன்றதார் புரமூன்று மோங்கெரியில் வெந்தவிய
நின்றருந் கலிக்கச்சி நெறிக்காரைக் காட்டாரே.”

(திருமுறை 3-65-5)

திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் பிள்ளையார் திருவாக்குக்களாலறிக.

அறம் - சிவதன்மம், இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“திறங்கொண்ட வடியார்மேற் றீவினைநோய் வாராமே
அறங்கொண்டு சிவதன்ம முரைத்தபிரா னைருமிடம்
மறங்கொண்டங் கிராவணன்றன் வலிகருதி வந்தாளைப்
புறங்கண்ட சடாயென்பான் புள்ளிருக்கு வேளுரே”

(திருமுறை 2-43-6)

திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் தலைமகனாராகிய தமிழ் ஞானசம்பந்தப் பெருமானின்
திருவாக்காலறிக.

உரைத்தான் : சனகாதியர் நால்வரில் மூவருக்கு வேதசிவாகமப்
பொருளின் முடிபை தெளிவுற விளக்கி ஒருவருக்குச் சொல்லிறந்த ஞான
போதகத்தைச் சின்புத்திரையான் உணர்த்தியருளினான் இவ்வுண்மையை.

“ஆல்வருக்கந் தனிலுயர்ந்த வடநிழற்கே
தென்முகங்கொண் டறவோ ராய
நால்வருக்கு ளிருவருக்கு மொருவருக்கு
நவின்றருளி நவிலொ ணாத

நூல்வருக்க மொருவருக்கு நுவலாம

னுவன்றனை நுதற்கண் ணனைப்

பால்வருக்கைக் கனியையருட் பசுந்தேனை

பரவாமற் பரவல் செய்வாம்”

(திருக்குற்றலத் தலபுராணம்

கடவுள் வாழ்த்து 7)

(பொழிப்புரை :- ஆல் இனத்தில் உயர்ந்த வடஆலின் நிழலில் தெற்குத்திசை நோக்கி ஞானசிரியராய் இருந்தருளிச் சனகர் முதலிய நால்வருக்குள் மூவருக்கு வேதாகமப் பொருள் துணிபு உரைத்து ஒருவருக்குச் சொல்லிறந்த ஞான போதகத்தை இருந்தபடி இருந்து உணர்த்தியருளிய நெற்றிகண் உடைய பரம்பொருளை; பாலும் பலாக்கனியும் புதிய தேனும் அனையானை, உள்ளத்தால் பரவுவோம் ஆக) (திரு.க.வச்சிரவேல் முதலியார்)*

இறைவன் சனகாதியர் நால்வருக்கும் உபதேசம் நல்கிய வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் உற்பத்திக் காண்டம் மேரூப்படலம் 2 முதல் 13 வரையுள்ள செய்யுட்களில் காணலாம். புராணக்கதைகள் எல்லாம் “கலை” என்ற தத்துவத்தின் உச்சியில் எழுந்தருளியுள்ள சீகண்டருத்திரருடன் நின்றாவிடுகின்றன. அதற்கு மேலுள்ள பகுதிகள், தத்துவங்கள் புவனங்கள் அவற்றிலுள்ள உயிர்கள், அவை தவமுயன்று மேற்கதிகளில் சென்று வீடுபெறுவது என்பவை மட்டுமே கூறுகின்றன. எனவே ஈண்டுக்குறிப்பிடப் பெறும் சிவபெருமான், ஆன்ம கோடிகளில் ஒருவரான சீகண்டருத்திரரே ஆவர். அவர், அனந்த தேவர்வழி இறைவனால் அதிட்டிக்கப் பெற்றுக் கலா தத்துவத்தின் உச்சியில் நின்று இயங்குபவர். ஆதனால் அவர் செயல்கள் சிவபெருமானின் செயல்களேயாம். அவர், தமக்குக் கீழுள்ள பிரகிருதி மாயா தத்துவத்திலுள்ள புவனங்களையும் புவனாதிபதிகளையும் இயக்குபவர். அவர்கள் சகலர்களாவர். எனவே ஈண்டு உபதேசம் பெற்ற சனகாதியர் நால்வரும் சகலர்களே. சகலர்களுக்கு இறைவன் படர்க்கையினின்று உண்மைப் பொருள்களை உபதேசம் செய்வன் என்பது நாமறிந்த சாத்திர உண்மை. ஈண்டுச் சிவபெருமான், தானே இவர்களுக்கு நேரில் நின்று உபதேசம் செய்யாமல் சீகண்டருத்திரர் வழி உபதேசம் செய்தது படர்க்கையில் நின்று உணர்த்துதலாயிற்று.

இறைவன், படர்க்கையில் உபதேசம் செய்யுழி, மானிடச்சட்டை தாங்கிவருவன்; நம் அடிகளுக்கும் அவ்வாறே வந்து உண்மையை உபதேசம் செய்தான். ஆனால் ஈண்டுக் கல்லாலின் புடையமர்ந்து உபதேசம் செய்தது சிவமூர்த்தமாகிய தென்முகக் கடவுள் வடிவாயிற்றே என்றும் ஐயம் தோன்றுகின்றதன்றோ? அது பற்றிக் கூறுவாம்.

மானிடச் சட்டை தாங்கிவருவது நில உலகில் உள்ள மனிதர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் பொழுது மட்டுமே. பிரகிருதி மாயாபுவனங்களில் ஒவ்வொரு புவனத்திலும் எண்ணற்ற அண்டங்கள் உள்ளன. ஒவ்வோரண்டத்திலும் எண்ணற்ற உலகங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் நில உலகம் ஒன்று. இதே அண்டத்தில் உள்ள தேவ உலகம் முதலியவற்றில் வாழ்வோர் மானிட உடல் தாங்குவதில்லை. ஈண்டுச் சீகண்டருத்திரனுக்கு அனுக்கத்தில் உள்ளோர் சிவசாரூபம் பெற்றவர்கள். இது பற்றி முன்னம் 9-ம் திருப்பாடல் உரையில் “ஞானத்திற் சரியை முதலியன” என்ற தலைப்பின் கீழ் விளக்கினோம். எனவே, இவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யுங்கால் இறைவனும் சிவமூர்த்தத்தில் கல்லாலின் புடையமர்ந்து உபதேசம் செய்தான் என்பது மனம் கொள்க.

திருக்கோயில்களில் நாம் காணும் சனகாதியர் நால்வருக்கும் சிவசாரூபம் காணப்படவில்லையே, எனில், அங்கு ஐந்து மூர்த்தங்களும் சிவசாரூபங் கொண்ட மூர்த்தங்களாக அமையின் சாத்திரப் பயிற்சி இல்லாதமக்கள் உண்மையை அறியாது மயங்குவர் என்ற கருத்தால் அவ்வாறு அமைக்கப்படவில்லை என்று அமைதிப்படுத்திக்கொள்க.

இனி, அவன் அறம் உரைத்த முறைபற்றிக் காண்பாம்.

ஈண்டு இறைவன் அனந்த தேவர் வழியே சீகண்டருத்திரரை அதிட்டித்து நின்று சனகாதியர் நால்வருக்கும் முதலில் சின்முத்திரைகாட்டி உபதேசம் செய்தான். சின்முத்திரை என்பது வலது உள்ளங்கையைக் காட்டி அதில் சுண்டு விரல் மோதிர விரல், நடுவிரல் மூன்றும் தனித்து நிற்க அவற்றுடன் சேர்ந்திருந்த சுட்டு விரல் அவற்றினின்றும் பிரிந்து வளைந்து கட்டைவிரலின் அடிப்பகுதியில் சேர்தலாம். ஆன்மாவாகிய சுட்டுவிரல் மும்மலங்களாகிய ஏனைய மூன்று விரல்களுடன் சேர்ந்திருந்த நிலையினின்றும் பிரிந்து இறைவனாகிய கட்டை விரலின் திருவடியில் வீட்டின்பம் துய்த்தல் வேண்டும் என்பது இதன் பொருள். இஃதே பிறவியின் நோக்கம். இதனையே குரு, மாணவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்கின்றார்.

இவ்வுண்மையை மேற்குறித்த திருக்குற்றாலப்புராணம் விரித்துக் கூறுகின்றது. சனகாதியர் நால்வருள் மூவருக்கு சின்முத்திரையின் பொருளை வாய்மொழியால் விளக்கி ஒருவருக்கு மட்டும் வாய்திறவாமல் உள்ளத்தில் உணருமாறு விளக்கியருளினான் என்றவாறு. இவ்வேறுபாடு அவர்கள் பக்குவம் நோக்கி என்ற கொள்கை. ஈண்டு 167-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் (சூ.8, அதி.1, செய்.3) பார்க்க.

இச்சின்முத்திரை பற்றிச் சித்தாந்த சைவர்கள் மனங்கொள்ள வேண்டுவது மேலும் ஒன்றுள்ளது. இதனையே சிறிய மாறுதலுடன் ஏகான்மவாதிகள் கைக்கொள்கின்றனர். அதில் சுட்டு விரலாகிய ஆன்மா கட்டை விரலாகிய பிரமத்துடன் கூடுகின்றது. சுட்டுவிரல் நுனியும் கட்டைவிரல் நுனியும் ஒன்று கூடுகின்றது. “சிறுவிரல், மோதிரவிரல், நடுவிரல் மூன்றுடனும் சுட்டு விரல் கூடியுள்ளது விவகார நிலையில் உள்ள பிரமம். விவகார நிலையினின்றும் பிரிந்து பரநிலை எய்தும்பொழுது இந்த ஆன்மா பரப்பிரம நிலையில் உள்ள ஆன்மாவாகவே நிற்கின்றது. ஆகவே பிரமம் என்ற ஒரு பொருளை உள்ளது. ஏனைய உயிர், உலகம் என்பன கயிற்றில் அரவு போன்று மயக்கக் காட்சியாம்” இஃது அவர்கள் சமய நெறியின் கொள்கை.

இந்தச் சின்முத்திரை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டுமென்பதை நம் கச்சியப்ப முனிவர்.

“மும்மலம் வேறுபட் டொழிய மொய்த்துயிர்
அம்மலர்த் தாணிழ லடங்கு முண்மையைக்
கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவநல்கிய
செம்மலை யலாதுளஞ் சிந்தியா தரோ”

(திருவாணக்காப்புராணம்— கடவுள் வாழ்த்து - 8)

என்று உயிரோவியம் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

இச்சின்முத்திரை பற்றி தவத்திரு பாம்பன் சுவாமிகள் விளக்குவது வருமாறு:-

“இதுவே, உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட யோனி, கண்டம், சாம்பவி, கேசரி முதலிய பல முத்திரைகளையும் அங்கமாகக் கொண்டு திகழும் ஞான

முத்திரையெனப்படும். இம்முத்திரை யஜுர் வேதபிரஹ்ம வித்யோபநிஷத்தில் “தக்ஷிணமுகமாச் ரித்ய ஜ்ஞாநமுத்ராம் ப்ரகல்பயேத்!” என்றும், ‘ஜ்ஞாநமுத்நாத்மரூபகம்’ என்றும் யஜுர் வேத தக்ஷிணமூர்த்யுப நிஷத்தில் “அம்ருததகலச வித்யாஜ் ஞாநமுத்ரா: கராப்ஜை: என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது மௌனமுத்திரையென்றுங் கூறப்படும்.”

“இம்முத்திரையில் ஒன்றெனும் ஏகவாதமும் இரண்டெனுந் துவிதவாதமும், இனியொன்றிலொன்று ஐக்கிய மாமெனும் ஐக்கியவாதமும் மறுக்கப்படு நியாயமும், சீவபரமான் மாக்களின் அனாதிசம்பந்த அத்துவிதஞ் சித்திப்பான் நிற்குநிலை யுணர்த்தப்படு நியாயமும் பெறலாமன்றோ, இவ்வாறு கல்லால விருக்கத்தினடியிலே பரமாசாரிய மூர்த்தியினுற் சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனரெனும் பெரிய நால்வர்க்கு முணர்த்தப்பட்டதென்பதை சிவாகம புராணங்கள் சொல்லும்,

(பரிபுரணனந்த போதம் - பதி பசு பாச யதார்த்த விளக்கப் படலம் - பாடல் 107-க்குச் சிவகூரியப் பிரகாசம் என்னும் உரை - பக்கம் 139-140)

தமிழகத்தில் உள்ள சிவாலயங்கள் அனைத்தும் சித்தாந்த சைவநெறியில் பதி பசு பாசங்களை விளக்கும் வகையில் நம் முன்னோர்களால் அமைக்கப்பட்டவை. ஆங்காங்குத் திருப்பணிகள் செய்து குடமுழுக்கு நிகழும் பொழுது ஓசையின்றித் தென்முகக்கடவுள் மூர்த்தம் மாற்றப்பட்டு மேற்குறித்த ஏகான்மவாதக் கொள்கையினரின் சின்முத்திரையோடு கூடிய மூர்த்தங்கள் அமைக்கப்பட்டுவருகின்றன. சைவசித்தாந்த நூல்களில் புலமை வாய்ந்த பெருமக்கள் திருப்பணிக்குழுக்களில் சேர்க்கப்பெறுவதில்லை. அத்தகைய மதுகையின்றி அவ்வப்பக்கங்களில் விளக்கமாக உள்ள பெருந் தொழிலதிபர்கள், வணிகர்கள், செல்வர்கள், அரசியல்வாதிகள் வேதாந்த மடங்களின் தலைவர்கள் முதலியோரே இடம் பெறுகின்றனர். இந்துசமய அற நிலையத்துறையும் இச்செயலுக்குத் துணைபோகின்றது.

பல ஆண்டுகள் முன்பு வடகரை மாந்துறை என்ற தேவாரத்தலத்துக்கு வழிபடச் சென்றிருந்தேன். இது சோழ நாட்டுத்தலங்களுள் காவிரியின் வடகரையில் 58-ம் தலமாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. திருஞான சம்பந்த நாயனார் பதிகம் கொண்டது. திருச்சிராப்பள்ளியினின்றும் லாக்குடி செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் 14 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. திருக்கோவிலின் உட்சுற்றில் வலம் வரும்பொழுது தென்முகக்கடவுள் முன் நின்று மூர்த்தத்தை

வழிபட்டேன். வழக்கமாகப் பிற தலங்களிற் காணும் வெள்ளை ஆடையின்றிக் கல்லாடையை ஏகவஸ்திரமாகச்சாத்தி தலையில் நெற்றியின் மேற்பகுதிவரை முக்காடு இடப்பட்டிருந்தது. ஓர் மூங்கிற்கழியின் உச்சியில் சிறிய காவித்துண்டுத்துணி இணைக்கப்பட்டு மூர்த்தியின் பின் சுவற்றில் சாத்தப்பட்டிருந்தது. நன்கு மலர்ந்த பெரிய செவ்வரத்தமலர் ஒன்று சின் முத்திரை காட்டும் கைப்பகுதியில் அம்முத்திரையை மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. சனகாதியர் நால்வரின் சிற்ப அமைப்பு இவ்வாறு கல்லாடை சாத்தி முக்காடிட வசதியாக இல்லை ஆதலின் பரிவட்டமின்றி விடப்பட்டிருந்தன.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி” தமிழகத்திலேனும் விளங்கக் கண்ணுதற் பெருமானை வழத்திக் வேண்டுவோமாக.

இறைவன் சனகாதியருக்கு அறமுரைத்த வரலாறு முன்னம் 258-ம் பாடல் உரையில் “காமனை எரித்த வரலாறு” என்றதில் உரைத்தாம்.

புரமுன்றம் — ஈண்டு ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களைக் குறித்து நின்றன. இதுபற்றிப் பின்னர் 321-ம் திருப்பாடலில் விளக்குவாம்.

கூட்டோடே கொன்றன் — கூட்டோடே — முழுவதுமே. **கொன்றன்** - வலிமடங்கச் செய்தான் என்பது குறிப்பு.

இத்திருப்பாடலில் சிவதன்மத்தை சனகாதியருக்கு உபதேசம் செய்ததும் மும்மலங்களின் வலிமைமையை மடங்கச் செய்ததும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் உயிர்கள் மாட்டுச் சிவபெருமான் கொண்ட அருளினால் நிகழ்ந்தவையே. இதனால் “சிவனுடைய கருணியம்” புலனாதல் பெற்றும்.

271 அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுதுசெயப் பலிதிரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வென்னேட;
நம்பனையு மாமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ **கௌ**

(இ-ள்)

“ஏம; (உங்கள் சிவபெருமான்) பொது இடத்தில் கூத்தியற்றி உண்பதற்கு உணவு இரந்து திரியும் விருப்பமுள்ளவன்; அவனையும் முழுமுதற் கடவுள்

என்று அவன் மாட்டுச் செல்வது எதனால்?” “அவன் விரும்பத் தக்கவனாதலோடு தலைவனும் ஆனதன் காரணம் கேட்பாயாக; நான்மறைகள் அவனை நண்ணியும் அறிமாட்டாவாய் “எங்கள் பெருமானே; அதிகாரமுள்ள தலைவனே” என்று துதித்தன என்பதை அறிவாயாக. இதுகூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காய்ப் பொருள் காண்க.

அம்பலத்தே கூத்துஆடி - அம்பலம் - மேற்கூரையும் சுற்றுச் சுவர்களும் இல்லாத பொது இடம். தனக்கென ஓர் இருப்பிடம் இல்லாதவன் என்ற குறிப்பு. **கூத்துஆடி** - பிறரை மகிழ்வித்து வாழ்க்கை நடத்துபவன் என்றவாறு. இதைத் தொழிலடியாகப்பிறந்த பெயராகக் கொண்டு “ஒடுங்கி”; “பொடிபூசி”; “வீணைதடவி” என்பன போலப் பெயராகக் கொண்டு கூத்தாடுபவன் எனக் கொள்ளலும் ஒக்கும்.

அமுது செய்ப்பலிதிரியும் - உணவுக்காக வேறு வருவாயின்றி இரந்துண்பவன்; அவ்விரத்தல் தொழிலும் ஓரிடத்தில் அமையாது பலஇல்லங்களிலும் பலஊர்களிலும் திரிந்து இரப்பவன் என்றவாறு. **பலி** - பிறர் செய்யும் உதவி. **பலிக்கு** எனப் பொருட்டுப் பொருளில் வந்த நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க.

நம்பனையும் நம்பன் - நம்பப்படுபவன். உன்னால் நம்பப்பட்டுள்ளவன் என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்புத் தோன்ற உரைத்தலும் காண்க.

தேவன் என்று நண்ணாமது என் - “இத்துணை இழிவுள்ளவனை நீ விரும்பி நம்பியிருப்பது மட்டுமன்றி அவனைக் கடவுள் என்று ஏற்றுக்கொண்டு அவன்மாட்டு நெருங்குவது எக்காரணம் கொண்டு” என்றவாறு.

தேவன் - கடவுள், **நண்ணாதல்** - நெருங்குதல், ஏற்றுக் கொள்ளல் எனலுமாம். **அதுஎன்** - அஃது என்பதிலுள்ள ஆய்தம் கெட்டு **அது** என நின்றது.

“நீ முழுமுதற்கடவுள் என்று கூறும் சிவபெருமான் தனக்கென்று உரிமையுள்ள ஓரிடம் இல்லாது பொதுஇடத்திலே பலரும் காணக் கூத்தாடி

அவர்களை மகிழ்வித்துத் தன் உணவுக்காகப் பல இடங்களில் இரந்து திரியும் இயல்பினன். அவனை நீ அணுகுவது ஏன்” என்பது பூருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

நம்பன் ஐயும் ஆமாகேள் - “சிவபெருமான் என்றால் நம்பி விரும்பி நெருங்கக்கூடியவன் மட்டும் அல்லன் எங்கள் தலைவனுமாவன். அவன் அவ்வாறு ஆனதன் காரணம் கூறுவன் கேட்டாயாக.”

ஐயும் - ஐ - தலைவன். நம்பன் மட்டுமன்றித் தலைவனுமாம் என்றவாறு. உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சுஉம்மை. **ஆமா** - ஆமாறு என்றதன் ஈறுகெட்டுநின்றது. **கேள்** - அவன் “நம்பன்” என்பதையும் “தலைவன்” என்பதையும் நீ இயல்பாகவே அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அறியும் ஆற்றலற்றனை; ஆதலின் நான் உரைக்கின்றேன்; கேட்டு அறிந்து கொள்வாயாக - என்றவாறு. பூருவபக்கம் “நம்பனையும்” என இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் வினவியதற்கு மறுமொழி.

நான்மறைகள் தாம் அறியா - நான்மறைகள் - இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு மறைகள். அவை உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. எழுதாக்கிளவியாக, சுத்த மாயையில் உள்ள நால்வகை வாக்குக்களால் ஆகி இறைவனுக்கு அண்மையில் உள்ளவை. எனினும் அம்மறைகளும் இறைவனை அறியா. **தாமும்** - என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. முன்னம் சிவபுராணம் 34-35-ல் “வேதங்கள் ஐயா என ஒங்கி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. **அறியா** - அறியமாட்டாதனவாய் ஏத்தின” - என்றவாறு.

எம்பெருமான் ஈசா என்று ஏத்தினகாண் - நான்மறைகள் இறைவனைக் காணவாயினும் அவனை எங்கள் பெருமானே, ஈசனே என்று துதித்தன என்பதை அறிவாயாக. **எம்பெருமான்** - எங்களை அருள்பாலித்து ஆள்பவன். **ஈசன்** - எதையும் செய்யும் முடிவிலாற்றலும் செல்வமும் அதிகாரமும் உடையவன்.

இறைவன் பலி திரிந்த திருவிளையாடலை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வெய்யதண் சாரல் விரிநிறவேங்கைத் தண்போது
செய்யபொன் சேரும் சிராப்பள்ளி மேய செல்வனார்
தையலொர் பாக மகிழ்வர்நஞ் சுண்பர் தலையோட்டில்
ஐயமுங் கொள்வ ராரிவர் செய்கை யறிவாரே”

(திருமுறை 1-98-5)

“மலையல்கு தோளன் வலிகெடவூன்றி மலரோன்றன்
தலை கலனாகப் பலிதிரிந்துண்பர் பழியோரார்
சொலவல வேதஞ் சொலவலகீதஞ் சொல்லுங்கால்
சிலவலபோலும் சிராப்பள்ளிச் சேடர் செய்கையே”

(திருமுறை 1-98-8)

“ஆணும் பெண்ணும் மெனநிற்ப ரேனுமர வாரமாய்
பூணுமேனும் புகலுர்தனக் கோர்பொரு ளாயினான்
ஊணுமூரா ரிடுபிச்சை யேற்றுண்டுடை கோவணம்
பூணுமேனு பிரானென்ப ராலெம்பெரு மாணையே”

(திருமுறை 2- -7)

“வினவினேன்றி யாமையிலலுரை செய்ம்மினீரருள்

வேண்டுவீர்

கனைவிலார் புனற் காவிரிக்கரை மேயகண்டியூர் வீரட்டன்
தனமுனேதனக் கின்மையோதம ராயினாண்ட மாளத்தான்
வனனில் வாழ்க்கை கொண் டாடிப் பாடியிங் கையமாப்பலி
தோந்ததே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-38-1)

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் பாசுரங்களால் அறிக.

இறைவன் நான்முகன் தலையோட்டில் பலிதிரிந்த வரலாறு 216-ம் திருப்பாடலில் உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக்காண்க.

சிவபெருமான் அம்பலத்தில் கூத்தாடுதல் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டுச் செய்யும் திருவைந்தொழில் நடனம். அவன் பலி திரிதல் சீவபோதத்தைப்

பெற்று உயிர்களைச் சிவமாக்குதற் பொருட்டு. இவ்வுண்மைகளை அறிந்த நான்மறைகளும் அவனை அளவிட்டு அறிய மாட்டாவாய்த் துதித்து அமைகின்றன என்றால் அவனை முழுமுதற்கடவுள் என்று அறிந்து அடைபவர் அறிவாற் பெரியோரேயன்றிப் பிறரல்லர் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ - என்பது சித்தாந்தம்.

இத்திருப்பாடலில் இறைவனின் திருவைந்தொழிற் கூத்தும் பலிதிரிதலும் வழுத்தப்படுகின்றன. அவை உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருளால் நிகழ்வன. ஆகலின் “**சிவனுடைய காரணியம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

272. சலமுடைய சலந்தரன்றன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ,
நலமுடைய நாராணன்றன் நயனமிடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக இடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ.

கஅ

(இ-ள்)

“ஏடீ; (உங்கள் சிவபெருமான்) சினமுடைய சலந்தராசரனது உடலைப் பிளந்த நல்லிலக்கணம் வாய்ந்த சக்கரப்படையை நலம்மிகுந்த திருமாலுக்கு அக்காலத்தில் கொடுத்தருளியது எக்காரணம் பற்றி?” “நலம் மிகுந்த திருமால் தன் கண்ணை அகழ்ந் தெடுத்துச் சிவபெருமானின் திருவடிமேல் மலராகச் சாத்தி வழிபட, அவ்வன்புக்கு மகிழ்ந்து சக்கரப் படையைக் கொடுத்தான். இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கை கொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

சலமுடைய சலந்தரன்தன் உடல் தடிந்த - சலம் - தணியாத சினம். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை. “சலம்புரி தண்டேந்தினவை” (பரிபாடல் 15-வரி 58-ல்) காண்க. வஞ்சனை எனலுமாம்.

சலந்தரன் - சலந்தராசரன். **தடிந்த** - கொன்ற. ஈண்டு உடலைப் பிளந்த என்ற பொருளில் வந்தது.

நல்லாழி - சக்கரப் பாடலுக்கு வேண்டிய எல்லா நல் இலக்கணங்களும் செம்மையாக அமைந்த சக்கரப்பாடல். அதனால்தான் அது பேராற்றல் வாய்ந்த

சலந்தரனின் உடலைப் பிளந்தது. பின்னர்க் காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலின் படையுமாயிற்று.

சலந்தரன் உடல் தடிந்த வரலாறு :-

முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன், தேவர்கள் புடைசூழச் சிவபெருமானை வழிபடக் கயிலை சென்றான். இறைவன், திருக்கோயில் வாயிலில் பூத கணங்களில் தலைவன் ஒருவன் போல் உருமாறி நின்றான். இந்திரன். அவனை நோக்கிப் “பாவைபாகனைப் பணிய வந்துள்ளேன். பக்குவமான நேரம் பார்த்துக் கூறுக” என்று பணித்தான். இறைவன் பேசாதிருந்தான். அவன் தன்னை அவமதித்தான் என்று கருதிய இந்திரன் அவன் மீது குலிசப்படையை எறிந்தான். அது துகள் துகளாகிற்று. இறைவன் பெருஞ்சினத்துடன் தன் உண்மை வடிவில் நின்றான். இந்திரன் பணிந்து தன் பிழை பொறுக்க வேண்டினான். இறைவன், தன் சீற்றத்தைக் கடலில் வீசிச் சாந்த முற்றான். இந்திரனுக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பினான். கடலில் விழுந்த சீற்றம் ஒரு குழந்தையாயிற்று. அதைக் கடலரசன் வளர்த்து வந்தான். நான்முகன் அங்கு வந்து இவன் இறைவன் சினத்தில் தோன்றினான். ஆதலின் **சலந்தரன்** என்று பெயர் பெறுவான். வேறு தவங்கள் இயற்றி இவன் பேராற்றல் கொண்டாயர்வான். சிவபெருமான் ஒருவனால் மட்டுமே இவனை அழிக்க இயலும் என்று வாழ்த்தி மீண்டான். சலந்தரன் வளர்ந்து காளிப் பருவம் எய்தி அசுரர் சேனைகளுடன் விண்ணுலகவாசிகளை வென்று தேவர்களைத் துன்புறுத்தினான். அவர்களைக் காக்க வந்த திருமால் இருபதாயிரம் ஆண்டுகள் போர் செய்தும் சலந்தரனை வெல்ல இயல வில்லை. தேவர்கள் அஞ்சிக் கயிலையில் புகலடைந்தனர். சலந்தரன் தன் படைகளுடன் தேவர்களை அழிக்கக் கயிலை நோக்கி சென்றான். சிவபெருமான் கிழவேதிய வடிவில் சலந்தரனை வழியிற் சந்தித்தான். “நான் சிவபெருமான் அருகில் இருப்பவன். உன்னால் அவனை வெல்ல முடியாது. அழிந்தொழிவாய்” என்று கூறினான். சலந்தரன் இசையவில்லை. இறைவன் தன் கால்விரலால் நிலத்தில் ஒரு சக்கரத்தை வரைந்து நீ இதை எடுத்து உன் தலையில் சுமக்கும் ஆற்றல் உளனாயில் பிறகு சிவபெருமானுடன் போர் செய்ய எண்ணலாம் என்றார். சலந்தரன் அந்தச் சக்கரவடிவை மண்ணினின்றும் பெயர்த்து எடுத்துத் தன்தலையில் ஏற்றினான். அது சக்கரப் படையாக மாறிச் சலந்தரன் உடலை உச்சிமுதல் கீழ்வரை இரண்டாகப் பிளந்தது. சலந்தரன் அழிந்தான். தேவர்கள் இறைவனைத் துதித்து வாழ்ந்தனர்.

இவ்வரலாறு கந்த புராணம் - தட்சகாண்டம் ததீசி உத்தரப்படலம் 198 முதல் 270 முடிய உள்ள பாடல்களில் விரிவாகச் கூறப்பட்டுள்ளது.

நலம் உடைய நாரணற்கு - நலம் செல்வத்தின் அதிதேவதை யாகிய திருமகளின் கணவன்; காத்தல் தொழிலாகிய அதிகாரம் முதலிய நலங்கள் - **நாரணன்** - நாராயணன் - **நாரம்** - நீர். அதன் அதிதேவதையாகிய திருமால். நாரர் சமூகமாகிய மக்கள் உள்ளத்தில் இருப்பதால் அவன் **நாரணன்** எனப் பெயர் பெற்றான் என்பர் கவியரசு அவர்கள்

அன்று - திருமால் திருவீழிமிழலையில் சிவபெருமானைப் பூசை செய்த அந்த நாளில்

அருளியவாறு உன் - தனக்கு வெற்றியைத் தந்த படைக்கலத்தைப் பேணிக் கொள்ளாமல் எளிதில் பிறருக்கு ஈந்தது எவ்வாறு அறிவுடைமையாகும்?

பிறரால் வெல்ல இயலாத வலிய சலந்தரனையும் எளிதில் வென்றது சக்கரப்படை. அதைப் போற்றிப் பாதுகாத்திருத்தல் வேண்டும்; திருமால் காத்தல் தொழிலுக்காக வில், அம்பு, கதை முதலிய படைக்கலங்கள் உடையவன். அவன் வில்லும் அம்பும் கொண்டே இராவணனையும் அவனைச் சார்ந்தோரையும் அழித்து அமரர்களைக் காத்தான். அவனுக்குச் சக்கரப்படை மிகை. செல்வச் செழிப்பிலும் அதிகாரச் செழிப்பிலும் திளைப்பது கண்டு மயங்கி அவனுக்குச் சக்கரப்படையை இறைவன் கொடுத்தான். இஃது எவ்வாறு “முற்றுமுணர்தல்” ஆகும் - என்பது புருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

நலமுடைய நாரணன் - நலம் - திருவீழிமிழலையில் இறைவன் திருவடிகளில் தாமரைமலர்களையும் பின்னர்த் தன் கண்ணையும் சாத்தி வழிபட்ட சிவபூசையாகிய நன்மை. அஃது எல்லா நன்மைகளையும் தருவதாகும். தீயவரை ஒழித்து நல்லவர்களைக் காக்கும் காத்தல் தொழிலாகிய நன்மையையும் அந்தச் சிவபூசையாகிய நன்மை நல்கிற்று.

தன் நயனம் இடந்து அரன் அடிக்கீழ் அலராக இட - தன் நயனம் - உடலுறுப்புக்களுள் தலையாக உள்ளது கண். அஃதும் அவனுடைய

கண். அது காத்தல் தொழிலுக்கு இன்றியமையாத கண்ணோட்டம் உடையது. செந்தாமரை மலர் போன்று நின்று திருமாலுக்குப் பேரழகு தந்தது. தன் அழகின் சிறப்பால் அவனுக்குக் கண்ணன் என்றே பெயர் வழங்கச் செய்தது.

இடந்து - அதை அடியோடு தோண்டி எடுத்து. எந்தக்கண் அவனுக்குப் பேரழகு தந்து “கண்ணன்” எனப் பெயர் வழங்கக் காரணமாய் நின்றதோ அக்கண் இருந்த இடம் பள்ளமாகி முகம் விகாரமாகக் காட்சி தரும்படி செய்து. **அரன் அடிக்கீழ்** - மிகச் சிறந்த உறுப்பாகிய தன்கண் தன்னை ஒத்த சிவபெருமானின் கண்ணுடன் சேரச் சாத்தாமல் அவன் திருவடியிற் சாத்தி. என்றவாறு “விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று”*

தன்னிடமுள்ள மிகச்சிறந்த உறுப்பாகிய கண்ணை எல்லா உயிர்களுக்கும் புகலிடமாவதும் வீடுபேறு தருவதுமாகிய இறைவன் திருவடிகளில் சாத்தி. **அலராக இட** - தன் சிவபூசையில் இறைவன் திருவடிகளில் சாத்திய தாமரை மலர்களில் ஒன்றாகத் தாமரைமலர் போன்ற தன் கண்ணையும் சாத்தி வழிபட்டதனால்.

ஆழி அருளினன் - திருமால் விரும்பிய சக்கரப் படையை அவனுக்கு அளித்தான்.

சிவபெருமான் “முடிவிலாற்றலுடையவன்” அவனுக்குப் படைக்கலன் தேவையில்லை. அவன் திருமுன்பே தீமைகள் அழியும். சலந்தரனைப் பிளக்கச் சக்கரப் படையைப் படைத்தது பின்னாலில் அது திருமாலுக்குத் தேவைப்படும், அவன் அதை வேண்டி இரப்பான் என்று திருவுள்ளம் பற்றிய “முற்று முணர்தலால்” நிகழ்ந்தது. திருமாலின் வில்லும் அம்பும் முன்னமே கார்த்த விரியார்ச்சுனன், வாலி முதலியோரிடம் தோல்வியுற்ற இராவணன் முதலிய அற்பமான எதிரிகளை அழிக்கவே ஏற்றது. அவற்றின் பயன் இராமாவ தாரத்தோடு முடிந்தது. சலந்தரன் போன்ற எதிரிகளைக் கொல்லச் சக்கரம் போன்ற பேராற்றல் வாய்ந்த படை அவன் காத்தல் தொழிலுக்கு இன்றியமையாதது. பின் வந்த கிருஷ்ணாவதாரத்தில் வில் அம்புகள் அன்றி ஆழிப்படையே பயன்பட்டது காண்க. அதை அவன் திருமாலுக்கு அளித்தது, அரன் தன் அடியார்களுக்கு வேண்டத்தக்கதை அறிந்து அவர்களை அதனை வேண்டச் செய்து அவர்கள் வேண்டியவாறே கொடுக்கும் வள்ளன்மை

யுடையவன்; தனக்கென ஒன்றையும் விரும்பாதவன் எனும் உயர்வுகளை உணர்த்து மன்றித் தாழ்வினை உணர்த்தாது. திருமகளின் கணவனாகிய பேறும், காத்தல் தொழிலும் அவனுக்கு இறைவனாலேயே கொடுக்கப்பட்டன. அவற்றைக்கண்டு இறைவன் மயங்கினான் என்னும் வாதம் இளம் பிள்ளைவாதம் என்பது சித்தாந்தம்.

திருமால் சிவபூசை செய்து சலந்தரன் உடல் தடிந்த சக்கரப்படையை இறைவனிடமிருந்து பெற்றான் என்பதை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“தரையொடு திவிதல நலிதரு தகுதிற லுறுசலந் தரனது
வரையன தலைவிசை யொடுவரு திகிரியை யரிபெற வருளினன்
உரைமலி தருசுர நதிமதி பொதிசடை யவனுறை பதிமிகு
திரைமலி கடன்மண லணிதரு பெறுதிடர் வளர்திரு மிழலையே ”
(திருமுறை 1-20-2)

“கருப்பமிகு முடலடர்த்துக் காலுன்றிக்
கைமறித்துக் கயிலையென்னும்
பொருப்பெடுக்க லுறுமரக்கன் பொன்முடிதோள்
நெரித்தவிரற் புனிதர்கோயில்
தருப்பமிகு சலந்தரன்த னுடறடிந்த
சக்கரத்தை வேண்டியிண்டு
விருப்பொடுமால் வழிபாடு செய்யவிழி
விமானஞ்சேர் மிழலையாமே”. (திருமுறை 1-132-8)

“நீற்றினை நிறையப் பூசி
நித்தலா யிரம்பூக் கொண்டு
ஏற்றுழி யொருநா ளொன்று
குறையக்கண் ணிறைய விட்ட
ஆற்றலுக் காழி நல்கி
யவன்கொணர்ந் திழிச்சங் கோயில்
வீற்றிருந் தளிப்பர் வீழி
மிழலையுள் விகிர்த னாரே” (திருமுறை 4-64-8)

திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் திராவிட வேதங்களிற் காண்க.

இவ்வரிய வரலாறு சரபோப நிததத்தில் காணப்படுகின்றது. இது நாலாயிரதிவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் இருந்தது என்றும் பின்னர் வைணவர்கள் இதனை நீக்கி விட்டார்கள் என்னும் ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள்.

திருமால் சிவபூசை செய்து சக்கரம் பெற்ற வரலாறு - திருமால், விண்ணுலகில் ஆன்மார்த்த சிவபூசை செய்து வந்தான். நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களை சிவபெருமான் திருவடிகளில் சாத்தி வழிபட்டு வரும் நியதியைக் கைக்கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் வழிபாட்டில் இறைவன் திருவருளால் அதில் ஒரு பூக்குறைந்தது. திருமால், தாமரை மலரை ஒத்த தன் கண்களில் ஒன்றைப் பெயர்த்து இறைவன் திருவடிகளில் சாத்தி வழிபாட்டை நிறைவு செய்தான். அவன் சிவபக்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்த இறைவன், திருமால் வேண்டிய வண்ணம் சலந்தரனைக் கொன்ற சக்கரப் படையைத் திருமாலுக்கு நல்கினான். பின்னர்த் திருமால் விண்ணுலகில் தான் வழிபட்ட கோயிலைத்தன் ஆன்ம நாயகருடன் மண்ணுலகில் திருவீழிமிழலையில் கொண்டு வந்து நிறுவிப் பூவுலக மக்கள் வழிபட்டு உய்யச் செய்தான்.

இவ்வரலாறு தருமபுர ஆதீன வெளியீடு எண் 391 - நான்காம் திருமுறைக் குறிப்புரை - பக்கம் 439-440-ல் காணப்படுகின்றது.

தலவீசேடம் :

திருவீழிமிழலை - சோழ நாட்டில் காவிரிக்குத் தென்கரையில் 61-ம் தேவாரத் தலமாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. வீழிக்கொடிகள் நிறைந்திருந்ததால் திருவீழிமிழலை என்று பெயர் பெற்றது. இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள பகுதி விண்ணுலகினின்றும் திருமாலால் கொண்டு வந்து நிறுவப்பட்டது என்று திருமுறைகள் கூறுகின்றன. திருமால் இறைவனை வேண்டிச் சலந்தரனைத் தடிந்த சக்கரப்படையைப் பெற்றான் என்பது சரிதம். மூலவரின் பின் இறைவனும் உமைஅம்மையும் எழுந்தருளியுள்ளனர். மாப்பிள்ளைச்சாமி என வழங்கும் திருமணக் கோலத்தில் உள்ள மூர்த்தியின் திருவடியில் திருமால் சாத்திய கண் காணப்படுகின்றது. உற்சவமூர்த்தியின் வலதுதிருவடி மீது கண்ணும் கீழே சக்கரப்படையும் உள்ளன.

ஆளுடைய பிள்ளையாரும் அரசுகளும் இங்குத் தங்கியிருந்த காலத்தில் பஞ்சமுண்டாயிற்று. இறைவன் இவர்களுக்குப் பஞ்சம் நீங்கும் வரையும்

நாள்தோறும் ஒவ்வொரு பொற்காசு வழங்கினான். இவர்கள் அவற்றைக் கொண்டு தினமும் இருவேளையும் மக்களுக்கு உணவளித்துக் காத்தனர் என்று பெரியபுராணம் பேசுகின்றது.

திருக்கோயில் எதிரில் பெரியகுளமும். அண்மையில் அரிசிலாறும் உள்ளன. சுவாமி — **நேத்திரார்ப்பணைகரர்**; அம்மை — **சுந்தரகுஜாம்பிகை**. தல விருட்சம் - **வீழி**. மூவரும் பாடிய தலம். 24 பதிகங்கள் உள்ளன. குற்றாலம் இருப்புப் பாதை நிலையத்தினின்றும் தெற்கில் 10 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. பூந்தோட்டம் இருப்புப் பாதை நிலையத்தினின்றும் செல்லலாம்.

இத்திருப்பாடலில். இறைவன் சலந்தரனைக் கொன்ற செய்தியும்; திருமாலுக்குச் சக்கரப்படை நல்கிய செய்தியும் வழுத்தப்படுகின்றன. அவை முறையே தேவர்களைக் காக்கும் அருட்செயலையும் உயிர்கள் திருமாலால் செவ்வனே காக்கப்பெறுதல் வேண்டும் என்ற அருளுள்ளத்தையும் காட்டுவன. இவற்றால் “**சிவனுடைய கருணியம்**” புலனாதல் காண்க.

273. அம்பரமாம் புள்ளித்தோ லாலால மாரமுதம்
எம்பெருமா னுண்டசது ரெனக்கரிய இயம்பே
எம்பெருமா னேதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ. கக

(இ—ள்)

“ஏடி (உங்கள் சிவபெருமானுக்கு) புள்ளிகளுடைய தோல் மேலாடையாகும்; அவன் நிறைந்த உணவாக அடைந்தது ஆலால நஞ்சாகும். எங்கள் தலைவன் இவ்வாறு அவற்றை அடைந்த பெருமையை நான் அறியும்படி கூறுவாயோ?” “எங்கள் பெருமான் எதை மேலாடையாகவும் எதை உணவாகவும் அடையினும் தன் பெருமையைத் தானே பொருட்படுத்தாத இயல்பினன்; என்பதை அறிவாயாக; இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்பம் கைகொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில், முதலடியில் வரும் பகுதியைப் “புள்ளித்தோல் அம்பரம் ஆம்” எனமொழி மாற்றிக்கொண்டு பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

புள்ளித்தோல் அம்பரம் ஆம் - புள்ளித்தோல் புள்ளிகளுடைய தோல். ஈண்டுப் புள்ளி மானின் தோலைக் குறித்தது. இறைவன் அணியும் ஆடைகள் மான்தோல் புலித்தோல் சிங்கத் தோல் முதலிய மூன்றுமாம். யானைத் தோல் போர்வையாகப் பயன்படுவது. புலித்தோல் எனில் வேங்கைப்புலி சிறுத்தைப் புலி என்ற இரண்டின் தோல்களும் அடங்கும். அவற்றுள் வேங்கைப் புலியில் தோலில் உள்ளவை வரிகள்; புள்ளிகள் அல்ல. சிறுத்தைப்புலியின் தோலை இறைவன் அணிவதில்லை என்பதை முன்னம் 11-ம் திருப்பாடல் உரையில் “உழுவை” என்ற தன்கீழ் விளக்கினும். **அம்பரம்** - ஆடை. ஈண்டு மேலாடை குறித்தது. இதை “உத்தரியம்” என்பர். புள்ளி மானின் தோல் அவனுக்கு மேலாடையாயிற்று என்றவாறு.

ஆலாலம் ஆரமுதம் - ஆலாலம் - முன்னம் 262-ம் திருப்பாடலில் “ஆலாலம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. அங்குக் குறிப்பிட்டது தேவர்களைக் காப்பதற்காக, அந்த ஒரு நாள் மட்டும் பாலித்த அருட்செயல். ஈண்டு “ஆரமுதம்” என்றதனால் நாள்தோறும் உட்கொள்ளும் உணவு குறித்து நின்றது.

எம்பெருமான் உண்ட சதுர் எனக்கு அறிய இயம்பு - எம்பெருமான் - “எங்கள் பெருமான்” என்று நீ உரிமை கொண்டாடும் சிவபெருமான் என வருவித்துரைக்க. இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

உண்ட - தேவர்களைக் காத்தற் பொருட்டன்றி தான் நாள்தோறும் உண்ணும் உணவாக ஆலகால நஞ்சை ஏற்றுக் கொண்ட. **சதுர்** - ஈண்டுப் பெருமை என்ற பொருளில் நின்றது. **எனக்கு அறிய இயம்பு** - நான் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் விளக்கமாகக் கூறு.

“எங்கள் சிவபெருமான் பேராற்றலும் பெருந்தலைமையும் உடையவன் என்று நீ நீலநாட்ட முயலுகின்றாய். அவ்வாறாயின் அவன் தன் பெருமைக்கு ஏற்பப் பொன் இழைகளும் பட்டு இழைகளும் விரவி நெய்த அறுவையை

மேலாடையாகவும் அறுசுவை உண்டியை நாள்தோறும் உண்ணும் வழக்க உணவாகவும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்; மாறாகப் புள்ளிமான் தோலை மேலாடையாகவும் ஆலகால நஞ்சை வழக்கமான உணவாகவும் கொண்டிருப்பதில் என்ன பெருமை யுள்ளது - என்பது புருவபக்கம்.

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

எம்பெருமான் ஏத உடுத்த அங்கு ஏத அமுது செய்திடினும் -

எங்கள் சிவபெருமான் தன் ஆடையாக பொன்னாடையோ அன்றித் தோலாடையோ எதை அணிந்து கொண்டாலும், அவ்வாறு அணிந்து கொண்ட அப்பொழுது அறுசுவை உண்டியோ அன்றி ஆலகால நஞ்சோ. எதைத்தன் வழக்கமான உணவாக கொண்டாலும்.

தன் பெருமை - அத்தகைய ஆடைகள் உணவுகள் இவற்றால் வரும் பெருமையையோ அன்றிப் பெருமைக் குறைவையோ. **தம்** - தன் ஒருமை பன்மை மயக்கம். எதுகை நோக்கி வந்த செய்யுள் விகாரம். இன எதுகையாக அமைந்தது எனலுமாம்.

அறியா - பொருட்படுத்தாத.

தம் பெருமையை பொருட்படுத்துகின்றவர்களுக்கு அப்பெருமையால் செருக்கும் அருளின்மையும் எய்தும். இறைவனோ சரபப் புள்ளாகி நரசிம்மனை வதைத்ததால் வந்ததைப் பெருமை என்றோ பன்றியாகிப் பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டுவதால் வந்ததைச் சிறுமை என்றோ பொருட்படுத்தாமல் உயிர்கள் மாட்டுத் தான் கொண்டுள்ள எல்லையற்ற அருளினால் அத்திருவிளையாடல்களைப் புரிந்தான் என்பது நினைக.

சிவபெருமான் தன் உடை உணவு முதலியவற்றால் எய்த உள்ள பெருமை சிறுமைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் உயிர்கள் நலம் ஒன்று மட்டுமே கருதி அருள்பாலிப்பவன். ஆதலின் தோலாகிய மேலாடையும், நஞ்சாகிய உணவும் அவன் பேரருளுக்கு அழகு செய்வனவே என்பது சித்தாந்தம்.

இத்திருப்பாடல் இறைவன் உயிர்களுக்கு நலம்புரியும் பேரருள் ஒன்று மட்டுமே திருவுள்ளம் கொள்பவன் என்று நிறுவுவதால் “**சிவனுடைய கருணியம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

274. அருந்தவருக் காலின்கீ ழறமுதலா நான்களையும்
 இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய யியம்பேட
 அருந்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
 திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ 20

(இ-ள்)

“ஏம (உங்கள் சிவபெருமான்) பிறரால் செய்வதற்கு அருமையான தவத்தைச் செய்யும் சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்களுக்குக் கல்லால மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து அறம் முதலிய நான்கு பொருள்களையும் உபதேசம் செய்தருளியது எக்காரணம் பற்றி என்பதை நான் மனங்கொள்ளும் வண்ணம் கூறுவாயோ?” “அறிய தவம் செய்த அவர்களுக்கு அறம் முதலிய நான்கு பொருள்களையும் அக்காலத்தில் உபதேசம் செய்யாது ஒழிந்திருப்பானாகில், சான்றோர்களுக்கு ஒழுக்கம் செம்மையாகப் புலப்படாமற் போயிருக்கும். இது கூட அறியாத உன் அறிவின் திட்டம் கை கொட்டி நகைத்தற்பாற்று.”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில், “ஏம; அருந்தவருக்கு ஆலின் கீழ் இருந்து அறம் முதலா நான்களையும் அருளுமது எனக்கு அறிய இயம்பு;” “அருந்தவருக்கு அறம்முதல் நான்கு அன்று அருளிச் செய்திலனேல், அவருக்கு உலகு இயற்கை. திருந்தத் தெரியாகாண் சாழலோ” என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அருந்தவர் அவருக்கு - அருந்தவம் - பிறரால் செய்வதற்கு அருமையான தவம். அது வெயிற் காலத்தில் சுற்றிலும் எரிவளர்த்து அதன் நடுவில் நின்று தவம் புரிதல், குளிக்காலத்தில் கழுத்தளவு தண்ணீரின் நடுவில் நின்று தவம் புரிதல்; ஒரு காலால் நின்று தவம் புரிதல்; காய்கனி கிழங்குகளையும் தவிர்த்து சருகுகளை மட்டும் அருந்தி நோற்றல், அவ்வுணவுமின்றிக் காற்றை மட்டும் உணவாகக் கொண்டு தவம் புரிதல், காற்றையும் விலக்கித் தவம் புரிதல், தொடர்ந்து பல்லாண்டு காலம் சிவபெருமானையே திரிபுடி இன்றித் தியானம் செய்தல் முதலியனவாம்

தவருக்கு - அவ்விதம் தவம் செய்த சனகர் முதலிய நால்வருக்கும்

ஆலின் கீழ் இருந்த - ஆல் - கல்லால மரம், “கல்லிவர் இத்தி” என்று சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுவது. **கீழ்** - அதன் நீழலில் **இருந்த** -

நால்வருக்கும் உபதேசம் செய்யும் ஞானசிரியக் கோலத்தில் தென்முகக் கடவுளாக எழுந்தருளி இருந்து.

அறம் முதலா நான்களையும் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கு பொருள்களையும். இவற்றைப் “**புருடாத்தம்**” என்பர்

அருளும் அது என் - உலகம் முழுவதும் அறிய வேண்டிய அறிய உண்மைகளை சனகாதியர் நால்வருக்கு மட்டும் உபதேசம் செய்ததன் காரணம் என்ன? **அதுஎன் - அது** - அஃது என்பதன் ஆய்தம் கெட்டது.

எனக்கு அறிய இயம்பு - எனக்கு இயம்பு; நான் அறியும்படி இயம்பு - என்றவாறு **அறிய** - ஒவ்வும் என்று முடிவு செய்து மனமாற ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம்.

சிலருக்கு மட்டும் அறம் முதலியவற்றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியத் தொழிலுள்ளவன் உலகம் முழுவதற்கு ஞானகுருவாதல் எவ்வாறு - என்பது புருவபக்கம்

இனி, இதற்குச் சித்தாந்தம் காண்பாம்.

அன்று - தக்கன் வேள்வி அழிந்து உமையம்மை நீங்கிய அக்காலத்தில்.

அரும் தவருக்கு - அறியதவத்தைச் செய்து அதனால் அறம் முதலிய நான்களையும் உபதேசம் பெறத் தகுதிபெற்ற சனகாதியர் நால்வருக்கு.

அருளிச் செய்திலனேல் - அறம் முதலிய நான்களையும் அவர்கள் அறியும் வண்ணம் கண் அருக்கண் போல் அவர்களின் வேறாக நின்று உபதேசம் செய்யாமல் போயிருப்பின் **திருந்தவருக்கு** - திருந்த அவருக்கு “**திருந்த**” என்ற நிலைமொழியிலுள்ள ஈற்றகரம் கெட்டு நின்ற தகர மெய்ம் மீது வருமொழி அகரம் ஏறித் **திருந்தவருக்கு** என்றாயிற்று. **திருந்த** - செம்மையாக **அவருக்கு** - சனகாதி முனிவர்களுக்கு.

உலகியற்கை தெரியா உலகு - உலகுக்கு - வினைமுதற்பொருளில் வந்த நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. **உலகு** - ஞானிகள், சான்றோர்கள். **இயற்கை** - ஒழுக்கம், முறைமை உலகுகளின் ஒழுக்கநெறி; அறவொழுக்கம், பொருளொழுக்கம், இன்பவொழுக்கம், வீட்டொழுக்கம் என நான்கு வகைப்படும். ஆகலின் “**தெரியா**” எனப் பன்மையிற் கூறினார்.

முதற்கண் இறைவன் ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளித் தக்கார்க்கு ஒழுக்க நெறியை உணர்த்துவன், அவர்கள் உலகில் வாழும் சான்றோர்களுக்கு அதை உணர்த்துவர். அவர்கள் குருமார்களாக நின்று உலகமக்களுக்கு உணர்த்தி நெறிப்படுத்துவர். ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“சுழிந்தகங்கை தோய்ந்த திங்கட் தொல்லராநல் லிதழி
சுழிந்த சென்னிச் சைவவேடந் தான்நினைத்தைம் புலனும்
அழிந்தசிந்தை யந்தணைளர்க் கறம்பொருளின் பம்வீடு
மொழிந்த வாயான் முக்கணாதி மேயதுமு துகன்றே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-53-6)

“ஆரண மாக மங்கள்
அருளின லுருவு கொண்டு
காரண னருளா னாகிற்
கதிப்பவ ரில்லை யாகும்
நாரணன்முதலா யுள்ள
சுராநரர் நாகர்க் கெல்லாஞ்
சீரணி குருசந் தானச்
செய்தியுஞ் சென்றி டாவே”

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்
சூத்-1, அதி-2, செய்-46)

“ஞான மிவனொழிய நண்ணியிடு நற்கலனை
பாணு வொழியப் படின”

(திருவருட்பயன் 50)

என்பன காண்க,

இறைவன் தகுதியுள்ள சனகாதியர் நால்வருக்கு அறம் முதலிய நான்கையும் உபதேசம் செய்தான். அவர்கள் வழி அவற்றைப் பெற்ற சான்றோர்கள் உலகமக்களுக்கு அப்பொருளை உபதேசம் செய்து நெறிப்படுத்துகின்றனர். எனவே உலகமக்கள் அனைவருக்கும் ஞானம் நல்கும் முதற்கருவாக அவனையன்றி உலகுக்கு ஒழுக்க நெறியை உணர்த்துவோர் பிறர் இலர் - என்பது சித்தாந்தம்.

270-ம் திருப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள “ஆலின் கீழிருந்தங்கற முறைத்தான்” என்பது நான்மறைகளின் உட்பொருளாகிய முப் பொருளுண்மையை உணர்த்தி அவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தவத்தில் முன்னேறி வீடுபெற்றபொருட்டு. இத்திருப்பாடலில்” ஆலின்கீழ் அறமுதலா நான்களையும் நால்வருக்கு உபதேசம் செய்தது அறம் முதலிய நான்கையும் குருபரம்பரையில் உலகுயிர்கள் அனைத்தும் உணர்ந்து ஒழுக்க நிலையில் ஒழுகி அதனை உலகில் வழிவழியாக நிலைபெறச் செய்தற்பொருட்டு.

உலகில் ஒழுக்க நெறி என்றும் நிலைபெற வேண்டும் என்ற அருள் நினைவால் இப்பாடலில் நால்வருக்கு உபதேசம் செய்தது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் “சிவனுடைய காரணியம்” புலனாவது காண்க.

தொகுப்புரை:-

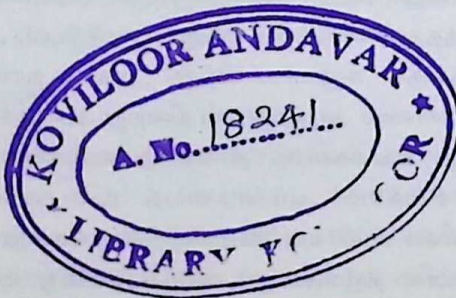
சிவபெருமான், திருநீறு அணிவது பேருழிக்கும் புனருற்பவத்துக்கும் அவனே காரணன் என்பதை உணர்த்தும். அரவம் பூண்பது அவன் குண்டலினி சக்தியை இயக்கும் குறிப்பினது. மறைகள் பேசுதல் உயிர்களுக்கு உரை அளவை உதவுதற் பொருட்டு, கலை நூல்களும் மறைகளும் அரைஞாணாகவும் மறைகளின் பொருள்களே கோவணமாகவும் தரித்துள்ளமை உயிர்களின் உய்தி கருதி அவற்றைச் செய்ததன் அடையாளம். அவன் தோலுடையன்; சுடுகாட்டில் உள்ளவன். அன்னையும் அப்பனும் இல்லாதவனாயினும் சினங்கொள்வானாயில் உலகங்கள் எல்லாம் சாம்பலாகும். அவன், நான்முகன் காமன் கூற்றுவன் வெண்கதிர்ச் செல்வன் முதலியோரை ஒறுத்தது மறக்கருணை; அஃது ஏனைய தேவர்களுக்குப் படிப்பினையாயிற்று. தக்கன் வேள்வியை அழித்தது வேள்வியிற் பங்கு கொண்டோர் அனைவரும் செய்த சிவாபராதங்களுக்குக் கழுவாயாயிற்று. அவன் நான்முகனும் திருமாலும் அளந்தறியா வண்ணம் அழலுருவாய் நின்றது அவர்கள் செருக்கு ஒழித்து வாழ ஏதுவாயிற்று. கங்கையைத் தாங்கியது உலகம் அழியாமல் காத்த அருட்செயல். சிவகாமி அம்மையைத் தன் அண்மையிற் கொண்டுள்ளது பக்குவமில்லா உயிர்கள் யோகநெறியில் சென்று அழியாது காத்தற் பொருட்டு. ஆலகால நஞ்சுண்டது அதைத் தனக்கு வழக்கமான உணவாகக் கொண்டன்று; திருமால் முதலிய பெருந்தேவர்களும் இறந்தொழியாமற் காத்தற் பொருட்டு. அவன் இழிந்த இயல்பினரையும்

ஆனந்த வெள்ளத்து ஆழ்த்துவிக்கும் அவனது அருளின் இயல்பு. அவன் நரம்பும் எலும்பும் அணிந்து எலும்புக் கூடு சுமத்தல் பேருழியில் இறந்த அயனும்மாலும் நற்கதி யடையும் பொருட்டு. அவன் புலித்தோலுடுத்துத் தலைஒட்டில் உண்டு; கூடுகாட்டை வாழ்விடமாகக் கொள்ளினும் திருமால், அயன், இந்திரன் முதலியோர் அவனுக்கு வழிவழி அடிமைகள். அவன் பார்வதி அம்மையை எரி முன்னர் மணந்தது, உலகில் திருமணச் சடங்குகள் நிலை பெறுதற்காம். அவன் திருவாலங்காட்டில் நடனமாடியது காளியின் மிகை தணித்து உயிர்களைக் காத்தற் பொருட்டாம். விடையூர்வது திருமால் விடையாகத் தாங்கிய சிவபக்தியை ஏற்றவாறு. ஆலின் கீழ் அறமுரைத்தது சனகாதியரின் மலபரிபாகம் நிகழ்த்தவும் உலகில் ஒழுக்க நெறி நிலவுதற் பொருட்டுமாம். அம்பலத்தில் ஆடுவது திருவைந்தொழில் நிகழ்தற் பொருட்டு. பவிதிரிதல் உயிர்கள் சீவபோதம் நீங்கி உய்தற் பொருட்டாம். திருமாலுக்கு ஆழி அளித்தது அவன் சிவவழிபாட்டை உவந்து அதன் நிறைவில் தனக்குச் சக்கரப்படை அளிக்க வேண்டும் என்ற விண்ணப்பத்தை ஏற்றதனால். அவன் தன் உடை உணவு முதலியவற்றால் வரும் பெருமை சிறுமைகளைப் பொருட்படுத்துபவன் அல்லன்.

தலவிசேடம்

தில்லை - முன்னர்க் கீர்த்தித் திருவகவல் உரை ஈற்றில் உரைத்தவை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

13. திருப்பூவல்லி

தில்லையில் அருளியது
(மாயா விசய நீக்குதல்)

நம் அடிகள் தில்லையில் தங்கியிருந்து தவம் புரிந்துழி அங்குக்காலேப் பொழுதில் இளமகளிர் மலர்வனம் புக்கு வழிபாட்டுக்கும் தங்கள் விளையாடலுக்குமாக மலர்கள் கொய்தனர். கோட்டுப்பு, கொடிப்பு, நிலப்பு, நீர்ப்பு என்ற நால்வகைப் பூக்களும் நிலவளமும் நீர்வளமும் மலிந்துள்ள தில்லையில் மிகுதியாகப் பூத்திருந்தன. கொடிப்பூக்கள் கொடிகள் புலனாக வண்ணம் மலர்களே மலிந்து மலர்ந்திருந்தன. அவற்றைக் கொடிகளுடனே கொய்தனர். அவ்வாறு கொய்யப்பட்டவற்றைப் “படலைமலை”* என்று வழங்குவர். இறைவன் திருமேனியில் படலைமலைகளையே சாத்தி வழிபடல் வழக்கம். இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது அவர்கள் இசைப்பாடல்களை இசைத்து மகிழ்ந்தவாறு இயங்கினர். அப்பாடல்கள் உலகியல் பற்றியனவாகவும், வெற்றுகளாகவுமே அமைந்தன. அதனைக் கண்ணுற்ற நம் அடிகள், அவர்கள் இம்மைமறுமைப் பயன்களை எய்தியுய்யும் வண்ணம் பாடும் பொருட்டு, இறைவனின் பொருள்சேர் புகழ்கள் பொதுளிய இசைப் பாடல்களாக இப்பகுதியைத் திருப்பூவல்லி என்ற தலைப்பில் அருளிச்செய்தார்கள். “முத்தியை ஆக்குகின்ற மலருடன் கூடிய கொடிகள்” என்பது இதன் பொருள்.

*கன்னியர் குலத்தின் மிக்கார்

கதிர்முலைக் கன்னி மார்பு

முன்னினர் முயக்கி னல்லான்

முறியிடை படலை மலைப்

பொன்னிறை மகளிரொல்வா

தவரைமுன் புணர்தல் செல்லா

ரின்னதான் முறைமை மாந்தர்ந்

கெனமனத் தெண்ணி னானே.

(சீவக சிந்தாமணி கோவிந்தையா ரிலம்பகம் 75)

இப்பகுதியின் கருத்தாக “மாயாவீசய நீக்குதல்” எனக் கொண்டனர் நம்முன்னோர். மாயை சடப்பொருள். அதன் வெற்றியை நீக்குவது சிவனுடைய காருணியத்தின் முதற்செயல். ஆதலின், இப்பகுதியைத் திருச்சாழலின் பின் அமைத்தனர்.

“செடமாயா வீசையம்” என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“தேவரறி யாதசிவன் தேடியே யாண்டநலம்
ஆவலொடுஞ் சொல்லி யடியாரோ டுங்கூடிப்
பூவியந்து கொய்தறிருப் பூவல்லி யாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

இப்பகுதி தரவு கொச்சகப் பாவாலான இருபது திருப்பாடல்களைக் கொண்டது.

275 இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமே

க

(இ-ள்)

ஒன்றற்கு மற்றொன்றே ஒப்பாகும் இயல்புகள் நிறைந்த இருதிருவடிகளையும் இறைவன், என் சென்னிமிசைச் சேர்த்த உடனே, இது வரை எனக்குத் துணையென்று நான் பிழையாகக் கருதியிருந்த உலகியற் சுற்றங்கள் முழுவதையும் துறந்தேவிட்டேன். மடைகள் நிறைந்துள்ள புனல்வளம் மிக்க தில்லையின் ஆடரங்கத்தில் ஆனந்தக் கூத்தியற்றுபவனும் நமக்குப் பிறவிக்கடல் நீந்தத் தெப்பமாக உள்ளவனுமாகிய இறைவனின் பொருள்சேர் புகழ்களை இசையாற் பரவிய வண்ணம் மலர்களைச் செய்வோமாக.

(வி-ரை)

இணையார் திருவடி - ஒரு திருவடிக்கு மற்றொரு திருவடியே இணை என்றவாறு. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “மலரடியிணைகள்” என்றதும்

ஆண்டுரைத்தவையும் பார்க்க. “சக்தி சொருபமாகிய பராபரஞானமாகிய இரண்டு திருவடிகள்” என்பர். சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள். இணையார் என்றதனால் அவற்றுக்குமேல் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று உயர்ச்சிக்குக் கூறிய வாறாயிற்று.

என்தலை - என்றதனால் இழிவில் எனக்கு நானே ஒப்பானவன் என்ற தாழ்ச்சி பெற்றும். “புல்லியனாகிய என்தலைமேல்” என்று இசையெச்சம் வருவித்துரைக்க.

வைத்தலுமே - உம்மை விகுதி, தொழிலை இறந்த காலமாக்கி விரைவையும் காட்டுகின்றது. ஏகாரம் - பிரிநிலை.

ஒழிந்தேன் - துணைவினை. துறந்தேவிட்டேன் என்றவாறு, முன்னம் 165-ம் திருப்பாடலில் “உய்ந்தொழிந்தோம்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

துணையான - இதுவரை எனக்குத் துணையென்று நான் பிழையாகக் கருதியிருந்த உலகியற் சுற்றங்கள், நண்பர்கள், தொழில், பணி, முதலியவற்றில் உதவிய உடன்பணியாற்றியவர்கள், மேலாளர்கள், கீழே பணிபுரிந்தவர்கள் அனைவரும். இவர்கள் உலக வாழ்வில் உழலவே உதவலன்றி ஆனம் நற்கதிக்குத் தடையாக உள்ளவர்கள். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 48-ல் “சுற்றம் என்னும் தொல் பசுக்குழாங்கள்” என்று அருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

ஆன்மா முற்பிறப்பில் செய்த தவத்தின் பயனாக உண்மைச் சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மை யோகம் என்பவற்றைச் செய்யும், அந்நிலையில் இறைவன் ஞானாசிரியனாக வந்து ஆன்மாவுக்கு உண்மை ஞானமாகிய இறைவன் திருவடிகளைக் காட்டுவன். அத் திருவடிகளை எய்திய ஆன்மா, வீடுபேறெய்தும். இதனை நம் அடிகள் வரலாற்றிலேயே காணலாம். இறைவன் ஞானாசிரியனாக வந்து நம் அடிகளுக்குத் திருவடி தீட்சை நல்கினான். உடனே உலகியற் சுற்றங்களாகிய பரிசனங்கள், பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சர் பதவி, குதிரை வாங்க வந்த பணி, பாண்டியன் கொடுத்த பணம் பற்றிய நினைவு தம் மன்னனாகிய பாண்டியப் பேரரசன் நினைவு முதலிய அனைத்தையும் துறந்தொழிந்தார். முடிவில் இறைவன் பிரியும் பொழுது நம் அடிகளையும்

உடனிருந்த அடியார்களையும் குருந்த மரநிழலில் தன் இரு திருவடிகளையும் நிறுவி வழிபட்டு வரப்பணித்து மறைந்தான். அத்திருவடிகளின் வழிபாடே வழியாக நம் அடிகள் வீடு பேறுற்றார் என்பது நினைக.

ஈண்டு,

“தந்தைதாய் குரவ னாசான் சங்கர னிராசை பெண்டிர்
மைந்தர்பல் லுயிருஞ் சுற்ற மாசிலா னீச னன்பர்
அந்தமில் பிறவி யேழு மடுபகை யென்ப தோர்ந்தோம்
எந்தையார் கருணை காட்டி யெம்மையாட் கொண்டவன்றே.”
(திருவிளையாடற்புராணம் -
வாதவூடிகளுக்கு உபதேசித்து படலம் - 84)

“ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்வினைந்த பொற்பினு - னேகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணா னுள்குவா ருள்கிறறை
யுள்ளத்தாற் காணானே வற்று”

(சிவஞானபோதம் - சூ 11
அதி 1 - உதார - 2)

திருச்சிற்றம்பலம்

“தாடந் தளிக்குந் தலைவனே சற்குரு
தாடந்து தன்னை யறியத் தரவல்லோன்
தாடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சீவன்
தாடந்து பாசம் தணிக்கும் வசனத்தே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2018)

என்பன காண்க.

அணையார் புனல் முன்னம் போற்றித்திரு வகவல் (91)-ல் கூடல் இலங்குகுருமணி - என்முதன் கீழ் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 20-ல் “சிறைவான்புனல்” என்றது நினைக. தில்லை நீர்வளம் குறித்தவாறு.

புணை - தெப்பம். மிதக்கும் மரக்கட்டைகள் பலவற்றை ஒன்றாய் இணைத்துக் கட்டியது. முன்னரும் பாடல் 31-ல் “அஞ்செழுத்தின் புணை

பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.
“அப்புணையாளன்” என்று சுட்டு வருவித்துரைக்க

கொய்யாமோ — கொய்வாமோ என்பது கொய்யாமோ என மருவி வந்தது.
கொய்வாம் கொய்வோமாக என்றவாறு.

துணையான சுற்றங்கள் அனைத்தும் அசுத்தமாயையினின்றும் தோன்றிய பிரகிருதி மாயையின் காரியங்கள். அவை ஆன்மாவை மயக்கும் தொழிலின. அவ்வாறு மயக்குதல் மாயையின் வெற்றியாகும். இறைவனின் திருவடி தீட்சையினால் அவ்வெற்றி நிகழாதாயிற்று. எனவே இப்பகுதியின் கருத்தாகிய **மாயாவிசய நீக்குதல்** பெற்றும். இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே உரைத்துக்கொள்க.

276 எந்தையெந் தாய்குற்ற மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்த மறுத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 2

(இ-ள்)

எம்தந்தையும் எம்அன்னையும் எம் உறவினரும் மற்றுள்ளனவாகிய கட்டுக்கள் அனைத்தையும் களைந்து என்னை ஆண்டருளிய செளந்திர பாண்டியனாகிய பேரின்பத் தேனிருந்த; அந்தத் திருவிடை மருதாரில் உள்ள திருக்கோயிலை வழிபட்டு நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

“அந்த இடைமருதில்” என்பதைப் “பொந்தை” என்பதன் முன்வைத்துப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

எந்தை எம்தாய் சுற்றம் — இவர்கள் முன்பாடற் கூறிய “துணையான சுற்றங்கள்”

என்னுடைய பந்தம் - என் செய்யினும் நீங்காமல் பலபிறவிகளில் பல்லாழிகளாக என்னைத் தொடர்ந்து வரும் கட்டுக்கள்.

அறுத்து முன்பாட்டிற் கூறியாங்கு “இணையார் திருவடி எந்தலைமேல் வைத்த” ஒரு செய்கையாலேயே களைந்து.

எம் — என்றதனைச் சுற்றத்துக்கும் கூட்டுக. தந்தை தாய் சுற்றத்தினரில் ஒருவர் மற்றவராகாமலும் ஒருவர் செய்யும் உதவியை மற்றொருவர் செய்ய இயலாமலும் நிற்பர். ஆனால், இறைவன் தான் ஒருவனே அவர்கள் ஒவ்வொருவராகவும் நிற்பன்; அவர்கள் தனித்தனிச் செய்யும் உதவிகளைத் தான் ஒருவனே செய்து நிற்பன். அவர்களில் யாரும் செய்ய இயலாதவற்றையும் செய்து நிற்பன்.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்
 “உறவும் பொருளுமொண் போகமுங்
 கல்வியுங் கல்வியுற்ற
 துறவும் துறவிப் பயனும்
 எனக்குச் சுழிந்துபுனற்
 புறவும் பொழிலும் பொழில்சூழ்
 பொதும்புந் ததும்ப வண்டின்
 நறவும் பொழிலெழிற் காழியார்
 கோன்றிரு நாமங்களே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி 58)

என்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருவாக்கு நிலைக.

பாண்டிப்பிரான் — நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட இறைவன் முன்னம் செளந்தரபாண்டியனாக மதுரையில் முடிசூட்டி ஆண்ட வரலாறு நிலைக.

அந்த — முன்னர் கீர்த்தித்திருவகவல் 75-76ல்

“இடைமரு ததனின் ஈண்ட இருந்து
 படிமப் பாதம் வைத்த பரிசும்”

என்று குறிப்பிட்ட திருவிடை மருதூரைச் சுட்டிய வாறு.

பொந்து — திருவிடை மருதூராகிய மரத்தில் உள்ள தலத்திருக் கோயிலாகிய பொந்து. மரப்பொந்தில் தேனடைகள் இருத்தலும் அவற்றில்

தேன் இருத்தலும் இயல்பு. ஈண்டுத் திருவிடைமருதூர் மரம். அங்குள்ள திருக்கோயில், மரத்திலுள்ள பொந்து; அப்பொந்தில் உள்ள தேனடை - அருள்மிகு மகாலிங்க மூர்த்தம்; அத்தேனடையிலுள்ள தேன் - மூர்த்திமானாகிய இறைவன், என்று தொடர்புபடுத்திக்கொள்க.

“பொந்தில் இருப்பவனாகிய உனக்கு” (ஸ்ரீ ருத்ரம் அநு 7)

“பரம ஆகாசமாகிய ஹிருதய குகையில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மத்தை எவன் அறிகின்றானோ அவன் ஆசைகள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுபவனாக ஆகின்றான்.” (தைத்திரியோப நிததம் 2-1)

என்பன காண்க.

277 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் புவல்லி கொய்யாமோ. ௩

(இ-ள்)

அன்னையினும் மிகுந்த கருணையுள்ள நம்சிவ பெருமான், நாயினும் கடைப்பட்ட நம்மையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி, வஞ்சனையைச் செய்யும் பிறவியை ஒழித்து என் வலிய வினைகளினால், இனிய பிறவிகள் வரும் துவாரத்தில் தெருமண்ணைப் போட்டு என்னை ஆட்கொண்டான். (அவன் பொருள்சேர் புகழ்களைப் பாடி) நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - தாயிற் பெரிய தயாவுடைய தம்பெருமான்; நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையும் ஓர் பொருட்படுத்து; மாயப்பிறப்பு அறுத்து; என்வல் வினையின் வாயிற்பொடியட்டி; ஆண்டான் (அவன் பொருள்சேர் புகழ்களைப்பாடி நாம்) புவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தாயிற் பெரிய தயா - பிறந்தது முதல் பாலூட்டி வளர்ப்பவள் தாய்; முதுமையில் நம்மால் பேணப்பெற வேண்டுவள்; நாம் கொடுங்குற்றங்கள்

செய்யின் வெறுப்பளும் ஆவள். இறைவன் நம்மாட்டுக் கைம்மாறு கருதாத அருள் நல்கிப் பாதுகாப்பவன்; தீவினை செய்யினும் மறக்கருணையால் செம்மை செய்து மீண்டும் அருள் பாலிப்பவன். அன்னையின் தயா ஒருபிறவியுடன் ஒழிவது. இறைவனின் தயா பிறவிகள் அனைத்திலும் தொடர்ந்து வீடு பேற்றிலும் இன்பம் நல்குவது; ஆதலின் அன்னையின் தயாவினும் பெரியதாயிற்று.*

தம்பெருமான் — உயிர்களைத் தாம் என்பது மரபு; அதுபற்றித் தம்பிரான் என்று வழங்குவது காண்க. என்பர் திரு.முதலியார் அவர்கள். உயிர்களாகிய நமக்குப் பெருமான் என்று சிவபெருமானைக் குறித்தவாறு.

பெருமான் — பெருமைக்குரியவன்.

நாயிற்கடைப்பட்ட — நாயினும் இழிந்த. நாய், வீட்டினுள்ளும் செல்லாமல், வெளியிலும் போகாமல் வாயிற் கடையிலேயே கிடப்பதையொத்து நான் வீட்டுலகிலும் செல்லாமல், உலகியலிலும் ஈடுபடாமல் இரண்டுங்கெட்ட நிலையில் செயலற்று உள்ளேன் என்றவாறு. **நாய்** பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 60-லும் பிற இடங்களிலும் உரைத்தவை நினைக.

ஓர் பொருட்படுத்து:— **பொருள்** — வஸ்து; உள்பொருள் எனலுமாம். அவன் ஆட்கொள்ளாது விட்டிருப்பின் நான் ஓர் உள்பொருளே அல்லனாகப் பரமகேவல இருளில் அழுந்தி என்னையும் அறியாமல், என்னை மறைக்கும் ஆணவ இருளையும் அறியாமல், இறைவனையும் அறியாமல் செயலற்றுக் கிடந்திருப்பேன் - என்றவாறு.

முன்னம் சிவபுராணம் 72-ல் “துன்னிருளே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 73; திருப்பாடல் 17-ல் “ஆமாறு என்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 22 ஆகியவை காண்க.

மாயப்பிறப்பு — **மாயம்** — வஞ்சனை. உலகியல்களை நல்லன போலக்காட்டி உயிரின் அறிவை மயக்கி ஆன்ம முன்னேற்றம் பெறாமல் செய்வதால் மாயப்பிறப்பாயிற்று. இஃது இப்பொழுதுள்ள பிறவியைக் குறித்தவாறு.

*Mother is the Name of God in the lips and hearts of little children (Thackery)

என் வல்வினையின் வாயில் பொடியட்டி - என் வலிய தீவினையின் காரணமாக வரவுள்ளனவாக இனி யான் எய்தும் பிறவிகள். அவை வரும் வாயிலான துவாரத்தில் மண்ணிட்டு மூடி அவை வராமல் அடைத்து என்றவாறு.*

ஈண்டு.

**வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்.**

(திருக்குறள் - 38)

என்பதிற்போலக் கொள்க.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி, வல்வினையின் வாயில் பொடி அட்டுதலை - உயிரின் செயலாகக் கொண்டு உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். “அவன் எண்ணத்தில் மண்ணைப்போட்டு” - என உலகர் வழங்கும் பழமொழி காண்க.

இதற்கு “என் வல்வினையின் வாயில் மண்ணைப் போட்டு நாம் புவல்லி கொய்வோமாக” என உரைத்துக் கொள்க.

இவ்வுண்மைகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் “என் வல்வினைகள் மண் புழுதியில் வீழ்ந்து வணங்கும் வண்ணம் என்னை ஆண்டான்” என்று பொருள்பட,

Our “deeds” So Strong; Laid prostrate humbled in the dust” என்று மொழிபெயர்த்தார் Dr. G.U.Pope அவர்கள். இதன் பிழை வெளிப்படலாம்.

278. பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்கன் அருக்கனெச்சன் இந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திராராற்
புண்பட்ட வாபாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ.

சு

(இ-ள்)

எல்லாச் செம்மைகளும் அமைந்த தில்லைத் தலத்தின் மன்னவனை வழிபடாமல்; உய்யவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் அழிந்த, தக்கன்,

*The heinous sins - the sins of many births - and accumulated ignorance all disappear in the twinkling of an eye through the grace of God.

செங்கதிரோன், வேள்வியை நடத்தும் தலைவன், வெண்கதிரோன், அக்கினிதேவன் முதலியோர், விண்வெளியும் இடம் போதாமல் நிறைந்த பூதப்படைகளினாலும் அவற்றின் தலைவராகிய வீரபத்திரராலும், ஒறுக்கப்பட்ட வரலாற்றை இசையால் பரவி (நாம்) மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பண்பட்ட - செம்மையான என்ற பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“எண்ணு தமர ரிரக்கப் பரவையுள் நஞ்சமுண்டாய்!

திண்ணு ரசுரர் திரிபுரந் தீயெழுச் செற்றவனே!

பண்ணார்ந் தமைந்த பொருள்கள் பயில்பா திரிப்புலியூர்க்

கண்ணார் நுதலாய்! கழல்நங் கருத்தி லுடையனவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-94-7)

என்பதிற் காண்க.

பண் - இசைத்தமிழ் என்று கொண்டு புலவர்கள் இசையால் பாடும் தில்லை எனலும்; **பண்** - நீர்வளம் எனக்கொண்டு நீர்வளமிக்க தில்லை எனலு மொக்கும்.

பரவாதே - மனத்தாலும் வாக்காலும் வழிபடுதல்; வணங்குதல் உடம்பால் வழிபடுதலாம்.

எண்பட்ட தக்கன் - நல்லெண்ணம் அழிந்துபோன தக்கன். **அருக்கன்**, **எச்சன்**, **இந்து**, **அனல்** - இவர்கள் அனைவரும் தக்கனுடன் மாறுபடாமல் அவன் செய்த சிவநிந்தனைகளுக்கு உடன்பட்டிருந்தவர்களேயாம். ஆதலின் **எண்பட்ட** என்பதை அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கூட்டுக.

வீண்பட்ட பூதப்படை - விண்வெளியும் பூதப்படைகளுக்கு இடந்தர இயலாத அளவு நிறைந்த படைகள்.

புண்பட்ட வா - ஒறுக்கப்பட்டவாறு இவர்கள் ஒறுக்கப்பட்ட வரலாற்றைப் பின்னர்த் திருவுந்தியார் உரையில் விரிவாக உரைப்பாம்.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“சுருதியான் றலையு நாமகள் மூக்குஞ்
சுடரவன் கரமுமுன் னியங்கு
பருதியான் பல்லும் இறுத்தவர்க்

கருளும் பரமனார் பயின்றினி திருக்கை
விருதினான் மறையும் அங்கமோ றறும்
வேள்வியும் வேட்டவர் ஞானம்
கருதினா ருலகிற் கருத்துடை யார்சேர்
கழுமல நகரென லாமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-118-5)

“அண்டர்கோன் வீழ்தலும் அலமந் தோடிய
திண்டிற லங்கியைத் திறல்கொள் சேவகன்
கண்டன னங்கவன் கரத்தை யொல்லையில்
துண்டம தாகவே துணித்து வீட்டினான்”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம்

- யாகசங்காரப்படலம் 29)

“கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவுட் டேவனை
மறுத்தவன் நல்கிய வரம்பி லுண்டியும்
வெறுத்திலை; உண்டியா யென்று வீரனும்
அறுத்தன னெழுதிறத் தழுவின் நாக்களே”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம்

- யாகசங்காரப்படலம் 30)

என்பன காண்க. மேலும் விளக்கம் வேண்டுவோர் கந்தபுராணம்.
தட்சகாண்டம் - யாகசங்காரப்படலம்; தக்கயாகப் பரணி முதலிய நூல்களில்
படித்து இன்பறுக.

வீண்பட்ட - விண்வெளியும் பூதப்படைகளுக்கு இடம் கொடுக்க
இயலாததாயிற்று என்றவாறு.

279. தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
 ஊனாடி நாடிவந் துட்புகுந்தான் உலகர்முன்னே
 நானாடி யாடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
 வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ.

௫

(இ-ள்)

தேனீக்கள் தேடிவரும் கொன்றை மலர்களைத் தன்சடையில் அணிந்துள்ள சிவபெருமான்; என் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் என் ஊனுடம்பைத் தேடிவந்து அதனுள்ளே புகுந்தான். உலக மக்கள் முன்பு நான் நாடி ஆடி நின்று ஒலமிடும் வண்ணம் திருக்கூத்தியற்றுபவனும், விண்ணுலக வாசிகளுக்கு அரசனாகியவனுமாகிய அவனுக்கே மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் கொள்க.

தேன் நாடு - வண்டுகள் தேனை நாடுவதாகிய. கொன்றை - கொன்றை மலர்களை. சடைக்கணிந்த - சடையின்கண் தரித்துள்ள. சிவபெருமான் - மங்கலமாகிய வீட்டுலகை ஆளும் பெருமையுடைய இறைவன். ஈண்டு வண்டுகள் வீடுபேற்றை அவாவும் பக்குவான்மாக்களையும், கொன்றை - பிரணவ வடிவமாகவும் பொன்னிறமான ஒளியுடையதுமான திருவாசியைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. சடை - பதிஞானம் குறித்து நின்றது. சிவபெருமான் திருவாசியுள் கூத்தியற்றுபவனும் வீட்டுலகமாகிய மதுவைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளவனும் ஆணவமலமாகிய களிம்பில்லாதவனுமாகிய அம்பலவாணன் என்றவாறு.

“ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி

னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா - மாங்கார

மற்ற ரறிவரணி யம்பலத்தா னுடலிது

பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின் ”

(உண்மை விளக்கம் 35)

என்பது ஞானசாத்திரம்.

வீட்டின்பம் நாடும் உயிர்கள் ஆனந்தத்தால் ஆடும் பாடும்; வீடுபேறு எய்திய உயிர்கள் ஓசையும் இயக்கமுமின்றி வீட்டின்பம் நுகரும். அவ்வாறே கொன்றை மலரை நாடி வரும் தேனீக்கள் பறக்கும் முரலும்; கொன்றையில்

அமர்ந்து தேனுண்ணும் தேனீக்கள் ஓசையின்றித் தேனைப் பருகிக் கொண்டிருக்கும் என்பது காண்க. சடை யாகிய பதிஞானத்தை எய்திய உயிர்கள் வேறு பதார்த்தங்கள் பாரா; பரமனையே பார்த்திருக்கும்.

தேன் ஆடு - என்று கொண்டு தேன் ததும்புகின்ற என்றுரைத்தலும் ஒன்று.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அரும்பித்த செஞ்ஞாயி றேய்க்கும்மடி
அழகெழுதலாகா அருட்சேவடி
சுரும்பித்த வண்டினங்கள் சூழ்ந்தவடி
சோமனையும் காலனையுங் காய்ந்தவடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றமடி
பிழைத்தார் பிழைப்பறிய வல்லவடி
திருந்துநீர்த் தென்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத் தெஞ்செல்வனடி”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-6-4)

என்பது நினைக.

ஊன் நாடி நாடி வந்து உள்புகுந்தான் - ஊன் - ஒவ்வொரு பிறவியிலும் நான் எடுக்கும் எண்ணற்ற உடம்புகள்.

நாடி நாடி வந்து - அடுக்கு, தொறுப் பொருளில் வந்தது. பிறவிதோறும் என்னைத் தேடி வந்து - என்றவாறு.

உள் புகுந்தான் - என் தீ வினைகள் இறைவனை உட்புகாது தடுத்தும் அவற்றை மீறி என் உடம்புகளுள்ளே புகுந்தான்.

புகுந்து என்ற சொல்லுக்கு முன்னம் 14-ம் திருப்பாடல் உரையில் “புகுதல்” என்ற தன் கீழும் பிற இடங்களிலும் உரைத்தவை காண்க

உலகர் முன்னே உட்புகுந்தான் என்றும் - உலகர் முன்னே நான் ஆடி ஓலமிட என்றும் உரைக்க நின்றது.

வாளுடர் கோ - நில உலகுக்கு மேலுள்ள உலகவாசிகளின் மன்னன். அவர்கள் அனந்த தேவர் முதல் தேவேந்திரன் முடிய உள்ள பலதிறப் பக்குவங்களில் உள்ளவர்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் மன்னவன் என்றவாறு.

280. எரிமூன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் திருப்புருவ நெரித்தருளி
உருமூன்று மாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே
புரமூன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

சுா

(இ-ள்)

உணர்வதற்கு அரிய ஒருவனே; உருவம், அருவுருவம்; அருவம் என்ற மூவகை நிலைகளையும் எய்திச் சினங்கொண்டு. மூவகை அக்கினியாகும் தீக்கடவுளின் மூன்று தலைகளையும் அறுத்து அவ்வக்கினி மூலம் வேள்வியில் அவிக்களைப் பெறும் விண்ணவர்களுக்கு இரங்கி, அத்தீக் கடவுளுக்கு அச்சிரங்களை மீண்டும் அளிப்பதாகிய அருள் பாலித்துச் (சினங்கொண்டு) முப்புரங்களையும் எரித்த வீரத்தை (இசையாற் பரவி) மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - உணர்வு அரிதாம் ஒருவனுமே உரு மூன்றும் ஆகித் திருப்புருவம் நெரித்து; அருளி; எரி மூன்று சிரம் மூன்று அறத் தேவர்க்கு இரங்கி அருள் செய்து; அருளி (திருப்புருவம் நெரித்து) புரம் மூன்றும் எரித்தவா (பாடி) பூவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

உணர்வு அரிதாம் ஒருவனும் - உணர்வதற்கே அரியவன் என்றதால்; உணர்ந்தபின் அறிவதற்கு இயலாதவன் என்பது பெற்றும். பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் உணர இயலாவிடினும் பதி ஞானத்தால் ஆன்மா, அவனருளே கண்ணாக் காண இயலும். ஆதலின், “இயலாதவன்” என்னுது “அரிதாம் ஒருவன்” என்றார். **ஒருவன்** - பதிப்பொருள் ஒன்றேயாம். ஒப்பற்றவன் - எனலுமாம். **ஒருவனும்** - உம்மை முற்றும்மை.

உரு மூன்றும் ஆகி - உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்ற மூன்று நிலைகளையும் எய்தி. இதனைச் சகுணம், பிராம்மியம், நிர்க்குணம் என்பர்.

அருவ நிலையை - லயம் என்றும்; அருவுருவை, சதாசிவ மூர்த்தமாகிய போகம் என்றும், உருவை மகேசுர மூர்த்தமாகிய அதிகாரம் என்றும் ஞான நூல்கள் நவிலும்.

இம்முன்று நிலைகளைக் குரு, லிங்க, சங்கமம் எனக் கொண்டார். சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். ஈண்டு 71-ம் திருப்பாடலில் “கொம்பரார்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் கு-1 செய்யுள் 50 பார்க்க.

மேலும்:-

“அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு
மவ்வவர் பொருளாய் வேறுங்
குறியது வுடைத்தாய் வேதா
கமங்களின் குறியி றந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி
யம்மையோ டப்ப னாகிச்
செறிவொழி யாது நின்ற
சிவனடி சென்னி வைப்பாம்”

(சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம்
மங்கலவாழ்த்து 1)

என்றதும் நினைக.

திருப்புகுவம் நெரித்து - முகம் சுளித்து, சினமுற்று.

எரிமுன்று - மறையவர் மனைகளில் நித்திய வேள்வி செய்யும் பொழுது, வேள்வித் திண்ணையில் உள்ள வேள்வித் தீயை வேறு இரு குண்டங்களிலும் மாற்றி மொத்தம் மூன்று குண்டங்களில் மூன்று எரிகளாக ஒம்புவர். அவை ஆகவணியம், காருகபத்தியம் தாட்சிணக்கினி எனப் பெயர் பெறும். வேள்வி முடிவில் அவற்றை மீண்டும் ஒரே அக்கினியாக ஒடுக்குவர். மறையவன் ஒருவன் திருமணத்தின் பொழுது மணமேடையில் உள்ள வேள்வித் தீயை எடுத்து மணமக்களிடம் தருவர். அவர்கள் அதனை மேற்கண்ட நித்தியாக்கினியாக வீட்டில் ஒம்பிவருதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் நித்திய வேள்வியின் முடிவில் ஒடுக்கப்பட்டு ஒன்றாக எரியும் எரியை அணையாது ஒம்புதல் அவன் மனைவியின் கடனாகும். இருவரும் வெளியூர்

செல்ல நேரின். அக்கினியையும் தங்களுடன் எடுத்துச் செல்வர். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமணத்துக்காகச் சீகாழியினின்றும் பிறபதிகளினின்றும் அந்தணர்கள் தம்தம் மனைவியருடன் குழாம் குழாமாகத் திருநல்லூர்ப் பெருமணம் நோக்கிச் சென்றனர். அப்பொழுது இந்தக் காட்சியைச் சேக்கிழார் பெருமான் தம் செஞ்சொல் ஓவியத்தில் தீட்டுகின்றார். அது;

திருச்சிற்றம்பலம்

“சிகையொடு மான்றோ ருங்கு
கிடையுமா சானுஞ் செல்வார்
புகைவிடும் வேள்விச் செந்தீ
யில்லுடன் கொண்டு போவார்
தகைவிலா விருப்பின் மிக்க
பதிகங்கள் விளம்பிச் செல்வார்
வகையறு பகையும் செற்ற
மாதவ ரியல்பின் மல்க.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் 1202)

இனி, இவ்வாறுள்ள எரியை ஒம்புதல் மனைவியின் கடமை என்பதைக் கச்சியப்ப முனிவர் மிகவும் அழகாக விளக்குகின்றார்.

இறைவனின் இடதுபாகம் அம்பிகைக்கு உரியது. அம்பலவாண மூர்த்தத்தில் இறைவன் தன் இடக்கரத்தில் எரி யேந்தியுள்ளான். ஆதலின் அம்பிகை அவ்வெரியை ஒம்புவதாக ஓவியம் தீட்டுகின்றார்.

அதனை 184-ம் பாடலில் “வேதியன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட பேரூர்ப்புராணம் - கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல். 2-ல் காண்க.

இவ்வாறு ஒம்பப்படும் எரியானது இல்லத்தின் தலைவனான மறையவன் இறந்தபின் அவன் உடலைச் சுடலையில் தகனம் செய்யும் பொழுது எரியும் சிதையில் கொட்டி விடுவர். சிதை எரிந்து தணியும் பொழுது அந்தநெருப்பு அணைந்துவிடும். ஆனால் இறைவனாகிய மறையவன் நித்தியனாதலின் அவன் ஏந்தியுள்ள நெருப்பு அவ்வாறு பயன்பட்டு அணைவதில்லை. அதனை நம்பியாரூரர் மிக அழகாக அருளிச் செய்கின்றார். அதனை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத்
 தளியாய் குழகா குற்றலா
 மங்குற் றிரிவாய் வாணோர்
 தலைவா வாய்மூர் மணவாளா
 சங்கக் குழையார் செவியா
 அழகா அவியா அனலேந்திக்
 கங்குற் புறங்காட் டாஃ
 அடியார் கவலை களைவாயே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-47-2)

என்பதிற் காண்க.

சீரம் முன்று அற - அக்கினி தேவனின் முன்று தலைகளையும் அறும்படி
 ஒறுத்து. தேவர்க்கு இரங்கி அருள் - பின்னர் அக்கினி மூலம் வேள்வியின்
 அவிகளை உண்ணும் தேவர்களுக்கு அவி கிட்டாதே என்று இரக்கப்பட்டு
 அக்கினி அறுபட்ட முன்று தலைகளையும் மீண்டும் பெறும்படி அருள் பாலித்து.

இவ்வாறு தக்கன் வேள்வியில் ஒறுக்கப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் மீண்டும்
 இறைவன் அருள்புரிந்ததை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“எச்சன்நிணத் தலைகொண்டார் பகன்கண் கொண்டார்
 இரவிகளி லொருவன்பல் லிறுத்துக் கொண்டார்
 மெச்சன்வியாத் திரன்தலையும் வேறுக் கொண்டார்
 விறலங்கி கரங்கொண்டார் வேள்வி காத்த
 உச்சநமன் தாளறுத்தார் சந்திரனை யுதைத்தார்
 உணர்வின்றித் தக்கன்றன் வேள்வி யெல்லாம்
 அச்சமெழ அழித்துக் கொண் டருளுஞ் செய்தார்
 அடியேனை யாட்கொண்ட அமலர் தாமே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை-6-96-9)

என்றதிற் காண்க.

புரமுன்றும் எரித்தவா - இதன்முன்பு “திருப்புருவம் நெரித்தருள்” என்பதை மீண்டும் கூட்டியுரைக்க. **எரித்தவா** - எரித்தவாறு. கடைக்குறை விகாரம். இதன்பின் “பாடி” என்ற ஒரு சொல்வருவித்து முடிக்க.

281. வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்
திணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. எ

(இ-ள்)

எங்கள் பெருமைக்குரிய தலைவன், தன் திருவடிகளை வணங்க என் தலையைப் படைத்தும், அவற்றை வாழ்த்த என் வாயைப் படைத்தும், நான் மனங்கலந்து களிக்கத் தன் புகழ்களையே பரவும் தன் தொண்டர்கள் கூட்டத்தைப் படைத்தும், அழகிய தில்லையின் பொன் அரங்கில் உமையம்மை சான்றாக ஆனந்தக் கூத்தியற்றும் அவன் எண் குணங்களுள் ஒன்றான பேரருளுடைமையின் சிறப்பை விதந்து இசையினால் மிகுதியாகத் துதித்துப்பாடி நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

இத்திருப்பாடலை - எம்பெருமான் (எனக்குத்தன்) வார்கழல் வணங்கத்தலை வைத்து; வாழ்த்த வாய் வைத்து; இணங்கத் தன் சீரடியார் கூட்டமும் வைத்து அணிகொள்தில்லை அம்பலத்தே; அணங்கொடு (நின்று) அவன் சான்றாகத் (தான்) ஆடுகின்ற குணங்கூரப்பாடி நாம் புவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயப்படுத்திக் கொண்டு பொருள் காண்க.

வார்கழல் வணங்கத் தலைவைத்து :- இதற்கு முன்பு “எனக்குத்தன்” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

கழல் - தானியாகு பெயராகத் திருவடிகளை உணர்த்திற்று.

தலைவைத்து - மிகவும் சிறந்த என் உறுப்பாகிய தலையைத் தன் திருவடிகளை வணங்குவதற்காகவே ஒதுக்கி வைக்கும்படி படைத்தான்

என்றவாறு. ஒதுக்கி வைத்தல் Reserved என்பர் ஆங்கிலத்தில். ஒக்கி வைத்தல் என்றும் வழங்கப்படும். அதனை

திருச்சிற்றம்பலம்

“பணங்களைஞ் சாலும் பருவர வார்த்தவன் தில்லையன்ன
மணங்கொளஞ் சாலும், மன்னனு மின்னே வரக்கரைந்தால்
உணங்கலஞ் சாதுண்ண லாமொள்நி ணப்பலி யோக்குவல்மாக்
குணங்களைஞ் சாற்பொலியும்நல சேட்டைக் குலக்கொடியே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 235)

என்று நம் அடிகளே கூறுதல் காண்க

வாழ்த்த வாய்வைத்து - வார்கழல் என்பதை இதன் முன்பும் புணர்த்துக.

இணங்கத்தன் கீரடியார் கூட்டமும் வைத்து - இணங்க - மனம் கலந்து பழக. தலை வைத்தலால் உடம்பையும், வாய் வைத்ததால் வாயையும் மனம் கலத்தலால் மனமும் ஆக முக்கரணங்களும் இறை பணியில் மட்டுமே ஈடுபட ஒதுக்கப்படல் காண்க.

கீரடியார் கூட்டமும் - இறைவன் பொருள்சேர் புகழ்களையே பரவும் தொண்டர்கள் கூட்டம்.

வைத்து - இவர்கள் தம் தொண்டினால் முன்பே வீடுபேறெய்தியிருக்கத் தக்கவர்கள். நான் அவர்களுடன் பழகியுய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர்களை இதுவரை இவ்வுலகில் நிறுத்திவைத்தான் - என்றலுமாம். இவர்கள் இறைவனையே விரும்புபவர்கள்.* **கூட்டமும்** - உம்மை; இறந்தது தழுவிய எச்சம்; உயர்வு சிறப்புமாம்.

*“நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்லம் வேண்டாதான்
தன்னையே தான்வேண்டும் செல்லம்போல் மாயத்தால்,
மின்னையே சேர்திகிரி வித்துவக்கோட் டம்மா
நின்னையே தான்வேண்டி நிற்ப னடியேனே”

(குலசேகரபுரவார் நாலாயிரதில்லியப் பிரபந்தம் 696)

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்றெடுங் காலமே” (திருமுறை 5-90-7)

ஆயன நந்தி யடிக்கென் றலைபெற்றேன்
வாயன நந்தியை வாழ்த்தவென் வாய்பெற்றேன்
காயன நந்தியைக் காணவென் கண்பெற்றேன்
சேயன நந்திக்கென் சிந்தைபெற் றேனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2615)

என்பன காண்க

அணங்கொடு அம்பலத்தே ஆடுகின்ற : அணங்கு - சிவகாமியம்மை.
ஒடு என்பதன் பின் நின்று என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. ‘அம்பலத்தே’
என்ற தன் பின் ‘தான்’ என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. அணங்கொடுநின்று
அவன் சாட்சியாகத் தான் அம்பலத்தே ஆடுகின்ற என்றவாறு.

குணம் கூர - எண்குணங்களில் ஒன்றான பேரருளை உலகம் அறியும்படி
மிக விதந்துபாடி. கூர்தல் - உள்ளது சிறத்தல்.

282. நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை யாண்டபிரான் குணம்பரவி
முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. அ

(இ-ள்)

உண்மை ஞானத்தில் ஞானமாகிய சிவநெறியை எனக்குக் காட்டி
அருளித் தன் பொருள்சேர் புகழ்களையே பரவும் தொண்டர்களின் பொன்
போன்ற திருவடிகளுக்கே என்னை உரியவனாக அடையாளமிட்டு என்னை
அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட சிவபெருமானின் எண் குணங்களையும் பரவியும்,

என்னிடம் அடிமை ஆவணம் பெற்றுக் கொண்டு என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட சிவபெருமான் நம்மை முழுவதும் துன்புறுத்துகின்ற தொல்லேவினைகளை அழித்த விதத்தையும் இசையால் பரவி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - நெறி செய்து அருளி; தன் சீரடியார் பொன்னடிக் கே என்னைக்குறி செய்து கொண்டு; முறிசெய்து; என்னை ஆண்ட பிரான் குணம் பரவி(யும்); நம்மை முழுதுடற்றும் பழ வினையைக் கிறி செய்தவா(ற்றையும்); பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்துகொண்டு பொருள் காண்க.

நெறி செய்து அருளி - நெறி - இறைவனை எய்த வகுக்கப்பட்ட உண்மை ஞானத்தில் ஞானமாகிய வழி. இவ்வழியே வீடு பேறு நல்குவதாகும். ஏனைய உண்மைச் சரியையிற்சரியை முதல் உண்மை ஞானத்தில் யோகம் முடியவுள்ள நெறிகள் வீடு பேறு நல்கா. எனினும் அவை படிமுறையில் ஆன்மாவை ஞானத்தில் ஞான நெறியிலுயர்ப்பன.

ஏது :- மேற்சரியை கிரியா யோகங்களைச்

செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக்

காட்டியல்லது மோக்ஷத்தைக் கொடா

வாகலான்

(சிவஞானபோதம்)

8-ம் சூத்திரம் முதலதிகரணம் - ஏது)

என்பது நம் ஞானசாத்திரம்.

நெறிசெய்து அருளுதல் - முத்தி நெறியறியாத மூர்க்கருடன் கூடி, நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியென்று திரிந்து சிறுநெறிகள் சேராமல் திருவருளே சேரும் வண்ணம் பக்திநெறி அறிவித்தல்.

தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே - பொன்னடி - திருமால் முதலியோரால் அறிய முடியாததும், தன்சீரடியார்களுக்கே உரியதுமான பொன்னடி - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

பொன் - பேரொளியுடையதும், மெல்லிய கம்பியாக இழுக்கப்படினும் அறுந்து போகாவலிமையுடையதும் எல்லா அணிகளும் ஆவதும், களிம்பு

முதலிய மாசுகள் இயல்பிலேயே இல்லாததும். தன்னையுடையவனுக்குப் போகங்களும் புகழும் அறமுமான இம்மை மறுமை வீடுபேறு முதலியவற்றைப் பெற உதவுவதுமானது. சொரூபம் தடத்தம் என்ற இருநிலைகளிலும் இறைவனைப் போலவே இயல்பிலும் அணியாகமாறிய பின்பும் தன் மதிப்பு மாறாதது என்று அவர்கள் இதனை விளக்குவார்கள்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“முனிவரும் மன்னரு முன்னுவ பொன்னான் முடியுமெனப்
பனிவரும் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமனைபாய்
துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 332)

என்பது காண்க.

என்னைக் குறி செய்து கொண்டு - என்னைத் தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே உரியவன் என்று அடையாளமிட்டு.

ஹரிசனங்களில் ஏழை உழவர்களுக்கு உதவும் பொருட்டு அரசு, ஆனேறுகளை வாங்கி விலையின்றிக் கொடுத்து உதவும். அவர்கள் அவற்றைத் தங்கள் உழவுத் தொழிலுக்கே பயன்படுத்த வேண்டும். பிறருக்கு விற்பனை செய்யக் கூடாது என்பது நிபந்தனை. அது கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றதா என்பதை வருவாய்த்துறை அலுவலர் அவ்வப்பொழுது அவற்றை நேரில் பார்வையிடுவர். அவற்றை விற்றுவிட்டோர் அச்சமயங்களில் பிறர் ஆனேறுகளை இரவல்பெற்றுவந்து காட்டுவர். இம்முறைக் கேடுகளைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு. ஆனேறுகள் வழங்கும்பொழுது அவற்றின் உடலில் (H) என்ற இரும்பு முத்திரையை நெருப்பில் நன்கு காய்ச்சிச் சூடிடுவர். புண்ணூறித் தழும்பு நிற்கும். பின் நாட்களில் நேரில்பார்வையிடும் பொழுது இத்தழும்புகள் உள்ளனவா என்று கவனிப்பர்.

இவ்வாறு இறைவன் என்னை அடியார்களின் உடைமை என்று குறியிட்டு வழங்கினான் என்றவாறு.

ஈண்டுச் சமண் சமயத்தினின்னும் சிவ நெறிக்கு மீண்ட நம் அரசுகள் இவ்வாறு தம் தோள்களில் சினவிடையும் சூலமுமாகிய முத்திரைகளை வேண்டிப் பெற்றார் என்பது நினைக.

சிவ நெறியில் நாம் நிருவாணதீட்சை பெறுவது போலத் திருமால் நெறியினர் “பரநியாசம்” என்ற தீட்சை பெறுவர். அப்பொழுது அவர்கள் சங்கும் சக்கரமுமான குறிகளைத் தாங்குவதும் நினைக. இதனைப் “பஞ்ச ஸமஸ்காரம்” என்ற சடங்கின் முதல் அமிசம் என்றும் கூறுவர். இஃது இடது தோளில் சங்கும், வலது தோளில் சக்கரமும் வேதமாந்திரகளுடன் பொறித்தலாகும்.

என்னை முறிசெய்து ஆண்டமீரான் - முறி - விலை ஆவணம். தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் ஆனோலை பெற்றது நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“முலைத்தட மூழ்கிய போகங் களுநமற் றெவையுமெல்லாம்
விலைத்தலை யாவணங் கொண்டெமை யாண்ட விரிசடையீர்
இலைத்தலைச் சூலமுந் தண்டு மழுவு மிவையுடையீர்
சிலைத்தெமைத் தீவினை தீண்டப்பெ ருதிரு நீலகண்டம்”

(திருமுறை 1-116-3)

“உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி
யுள்ளக் கிழியி னுருவெழுதி
உயிரா வணஞ்செய்திட் டுன்கைத் தந்தால்
உணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்தி
அயிரா வணமேரு தானே நேறி
அமராநா டாளாதே ஆளு ராண்ட
அயிரா வணமேயென் னம்மா னோநின்
அருட்கண்ணால் நோக்காதா ரல்லா தாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-25-1)

என்பன நினைக.

பிரான் - பெருமையுள்ளவன்; தலைவன்; கடவுள்.

முறி செய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினை - என்று கூட்டி பழவினைகள் நம்மை அடிமையாக ஆவணம் பெற்றுக் கொண்டு துன்புறுத்தின என்றுரைத்தார் திரு. தேசிகர்.

பழவினை - முந்தைய பலபிறப்புக்களில் செய்து சஞ்சிதமாக் குவிந்துள்ள வினையில் இப்பிறப்பில் நுகர்வதற்கு முகந்து வந்து பிராரத்தவினை.

முழுதுடற்றும் - உடற்றும் - வருத்தும் முழுதுழற்றும் என்பதும் பாடம்.

கிறி செய்தவா - கிறிசெய்தவாறு - கடைக்குறை விகாரம்.

கிறி செய்தல் - பரிசுசித்தல், இல்லையாகச் செய்தல், பொய்யாக்குதல்.

283. பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என்னாகந் துன்னவைத்த பெரியோன் எழிற்சுடராய்க்
கன்னா ருரித் தென்னை யாண்டு கொண்டான் கழலினைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. கூ

(இ-ள்)

பல நாள் வழிபட்டுத் தொண்டு செய்வதற்குத் தன் திருவடித்தாமரைகளை என் இதயத்தில் தைத்து வைத்த அழகிய ஞான ஒளியாகிய பெரியோன், கல்லில் நார் உரிப்பதைப் போல என்னை ஆண்டு கொண்டான். அவன் திருவடிகள் இரண்டும் எனக்குப் பொன்னானவாற்றைப் பாடி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் இரண்டாமடியில் உள்ள “எழிற்சுடர்” என்பதன் பின் (ஆகிய) என்ற ஓர் சொல் வருவித்து அதன்பின் “பெரியோன்” என்பதைக் கூட்டுக. மூன்றாமடியில் “ஆண்டு கொண்டான்” என்பதன்பின் “உடைய” எனும் ஆறனுருபு வருவிக்க. நான்காமடியின் தொடக்கத்தில் “எனக்கு” என்பது வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பன்னாள் பரவிப் பணி செய்ய - பன்னாள் - நாளைக் குறிக்காது கால நீட்சியைக் குறித்து நின்றது. அது முந்தைப் பல பிறவிகளில் வழிபட்ட காலம் குறித்தவாறு.

நம் அடிகள் முற்பிறவிகளில் உண்மைச் சரியையிற்சரியை முதல் உண்மை ஞானத்தில் யோகம் முடிய உள்ள நெறிகளில் நிற்பதாகிய தவத்தைச் செய்துவந்தார். அதனால் ஈட்டிய சிவபுண்ணியம் அவரது புரியட்டக உடலில் உள்ள புத்தி தத்துவத்தில் தங்கியது. வீடுபேறு அல்லது ஊழிக் காலம் வரையிலும் புரியட்டக உடல் அழியாமல் வரும் பிறவிகளின் பரு உடல்களில் தங்கும். எனவே இப்பிறவியில் இறைவன் மானிடச் சட்டை தாங்கித் திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனாக வந்து உண்மை ஞானத்தில் ஞானத்தை உபதேசம் செய்தான். அவருக்குத் தன் திருவடிகள் இரண்டையும் சென்னியிற் சூட்டித் திருவடி தீட்சை நல்கினான். 'அத்திருவடித்துணை அவர் உள்ளத்தில் பதிந்தன. அவர் அத்திருவடிகளைப் பின்னர் புறத்தேயும் வழிபடும்படி அவருக்கும் அவருடனிருந்த அடியார்களுக்கும் குருந்த மர நிழலில் தன் திருவடி வடிவம் நிறுவி வழிபட்டு வரும் வண்ணம் ஆணையிட்டு மறைந்தான். வீடுபேறு நல்க உள்ள அத்திருவடி வடிவத்தை நம் அடிகளும் உடனிருந்த அடியார்களும் பொன்னாக்கருதி வழிபட்டனர். உரிய காலத்தில் உடனிருந்த அடியார்கள் பொய்கையில் தோன்றிய ஒளியில் ஒன்றி வீடு பேறுற்றனர். நமக்குத் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் கிடைக்க வேண்டும், பௌத்த சமயம் நிராகரிக்கப்பட்டு சிவநெறிநிலைபெற வேண்டும் என்பதற்காக நம் அடிகளை மேலும் சிலகாலம் மண்ணுலகில் நிறுத்தி வைத்தான் என்பன நினைக.

ஈண்டுச் சிவஞான போதம் எட்டாம் சூத்திரம். நினைக மேலும் ஈண்டு,

“இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான்
ஞானம் நிகழுமென்றது.”

(சிவஞான போதம் எட்டாம் சூத்திரம்

— முதலதிகரணம் மேற்கோள்)

“தவஞ்செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத் — தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார் சூழ் சொல்லுமாங் கண்டு”

(சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம்

— முதலதிகரணம் உதாரண வெண்பா)

“மெய்ஞ்ஞானம் தானே வினையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய் - மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்”

(சிவஞானபோதம் - எட்டாம் சூத்திரம்
- இரண்டாமதிகரணம் உதாரண வெண்பா 1)

என்பன காண்க.

பாதமலர் என் ஆகம் தன்ன வைத்த - ஆகம் - மார்பு. ஈண்டு இதயம் குறித்து நின்றது. “அகம்” என்பது நீட்டலாயிற்று எனலுமாம்.

தன்ன வைத்த - தன்ன - ஒட்டித் தைத்த. முன்னம் 256-ம் திருப்பாடலில் “துன்னம்பெய்கோவணம்” என்றதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் பார்க்க.

எழிற்கடரா - எழிற் கடராகிய என்றவாறு. வினைகளாகிய விட்டில்கள் வந்து வீழினும் அவை அழியும் வண்ணம் எரியும் எழிற் கடர். ஞான விளக்காகிய ஆசாரிய மூர்த்தம் குறித்தவாறு.

பெரியோன் - மகாதேவனாகிய ஞானாசிரியன்.

கல்நார் உரித்து என்னை ஆண்டு கொண்டான் - கல்லில் நார் உரிப்பது போலத் தகுதியற்ற என்னைப் பக்குவ முடையவனாக்கினான். முன்னம் “போற்றித் திருவகவல் 97-ல் “கன்னாருரித்த கனியே போற்றி” என்றதும்; 98-ம் திருப்பாடலில் “கல்லெமென் கனியாக்கும் விச்சை” என்றதும், அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

பொன் ஆன வாபாடி - பொன் - 282-ம் திருப்பாடலில் இச்சொல்லுக்குக் கவியரசு அவர்கள் உரைக்குறிப்புக் காண்க.

ஆனவா - ஆனவாறு. கடைக்குறை விகாரம்.

284. பேராசை யாமிந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல்நஞ்சை யுண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

(இ-ள்)

கருமை நிறைந்த கடலில் எழுந்த கரியநஞ்சை உண்டதால் உயர்ந்தவனும், பிரமகபாலத்தை ஏந்தியவனும், திருப்பெருந்துறையானும், வீட்டின்பமாகிய சிறந்த திருவடிகளை என் தலைமேல் சூட்டியவனுமாகிய சிவபெருமானின் வீரம் விளங்கும் சிவபுரத்தைப் பெரிய ஆசை காரணமாக வரும் இந்த உடம்பு நீங்கும் வண்ணம், இசையால் பரவி, மலர்க் கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - கார்ஆர் கடல் நஞ்சை உண்டு உகந்த காபாலி, பெருந்துறையான், சீர்ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்த பிரான், போர் ஆர் புரம் பேராசையாம் இந்தப் பிண்டம் அறுப்பாளைப் புவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கார் ஆர் கடல் நஞ்சை உண்டு உகந்த காபாலி - கார் ஆர் - கருநிறம் நிறைந்த, இதனைக் கடல், நஞ்சு இரண்டனுக்கும் கூட்டுக. நஞ்சு எழுந்தது பாற்கடல் ஆயினும் அது நஞ்சு எழுந்த பொழுது அதன் கரு நிறத்தால் தன் வெண் நிறம் மாறித் தானும் கருநிறமாயிற்று என்க.

உண்டு உகந்த - நஞ்சை உண்டதால் தாழ்வாகிய மரணத்தை எய்தாமல், தன் பேரருளைக் காட்டி உயர்ந்தான் என்றவாறு. உகப்பு - உயர்வு, மேன்மை.

காபாலி - காபாலம் என்ற கூத்தை இயற்றுவன் எனலுமாம்.

பெருந்துறையான் - நம் அடிகளுக்கு இறைவன் திருவடி தீக்கை நல்கிய பதியாகலின் அந்நிகழ்ச்சியைக் கூறும் பொழுது இப்பதியினை நினைந்தவாறு.

சீர் ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்த பிரான் - சீர் ஆர், சீர் - சிறப்பு; சிரேயஸ்; வீடுபெறு. திருவடி - முத்தியாகிய செல்வத்தை தரும் திருப்பாதம்.

என் தலைமேல் வைத்த - தாடலை போல் சுத்தாத்துவிதப்பேறு நல்கிய. முன்னம் சிவபுராணம் 94-ல் “சிவனடிக்கீழ் உள்ளார்” - என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

போர் ஆர் புரம் - போர் வீரம் விளக்கும் சிவபுரம். அவன் போர் வீரம். அட்டவீரட்டான நிகழ்ச்சிகளிற் காண்க. அட்ட வீரங்களை; முன்னம் 210-ம்

திருப்பாடலில் “சிவபெருமான் புரங்கள் செற்ற கொற்றச் சேவகன்” என்றதன் கீழ் எடுத்தாண்ட தனிப்பாடலிற் காண்க.

பேர் ஆசையாம் இந்தப் மீண்டம் அறப் பாடி - பெரிய ஆசை காரணமாக வந்ததும் இனியும் ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ளதுமாகிய இந்த உடம்பு நீங்கும்படி பாடி.

மீண்டம் - உடம்பு - பிறவி. அஃதாவது பிறப்பும் இறப்புமாகிய கடல் முன்னம்104-ம் திருப்பாடலில் “நான் பொய் எலாம் வீட வேண்டும்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

285. பாலும் அமுதமுந் தேனுடனும் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியா மந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. கக

(இ-ள்)

அப்பொழுது கறந்த ஆவின்பாலும், விண்ணவர் அமுதும் கொம்புத் தேனும் கலந்தது போன்று, மேலானவற்றுக் கெல்லாம் மேலான பொருளாய், குளிர்ச்சியான திருவடிவம் தாங்கி என் இதயத்தை இடமாகக் கொண்ட சிவபெருமானுடைய ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலணிந்த திருவடிகளே உயர்ந்தோரால் போற்றப்படுகின்ற நல்வழியாகும். அந்த வழியிலேயே பொருள் சேர் புகழ்களை இசையால் பரவி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “போலும்” என்பதனை “தேனுடனும்” என்பதன் பின் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பாலும், அமுதமும், தேன் உடனும் போலும் - பாலும் - அப்பொழுது கறந்து உடனே காய்ச்சிய ஆவின் பாலும்.

அமுதமும் - தேவர்கள் அமுதமும்.

தேன் - கொம்புத் தேன். மலைத்தேன் கிடைத்தற்கு அரியது; கொசுத்தேன் மிகச்சிறிய அளவில் கிட்டுவது. ஆதலின் எளிதிற் கிடைப்பதும் பெரிய

அளவில் கிடைப்பதுமாகிய கொம்புத் தேன் குறிப்பிடப்பட்டது. இத்துடன் ஓர் எண்ணும்மை புணர்த்துத் “தேனும்” என்று கொள்க

உடனும் போலும் - கலந்தது போன்று, முன்னம் சிவபுராணம் 46-ல் “கறந்தபால்” என்றதன் கீழும், நூற் சிறப்பிலும் “தேன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கோலம் குளிர்ந்து உள்ளம் கொண்ட பிரான் - ஞானாசிரியனாக வந்த மானிட வடிவம் காணவும் நினைக்கவும் உள்ளத்தை தண்ணருளாற் குளிர்வித்தது என்றவாறு. ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெம் சிவனைத்
திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளம்
குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா 47)

என்று நினைக.

குரை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல், வலது திருவடியில் அணிந்த வீரக்கழல். தானியாகு பெயராக இருதிருவடிகளையும் குறித்தது. ஒலிக்கின்ற என்றதனால் அம்பலவாணமூர்த்தம் வழுத்தப்பெற்றவாறு. இப்பகுதி தில்லையில் அருளியது என்பது நினைக. சிவானுபவம் நுகர்வார்க்கு எப்பொழுதும் சிந்தையில் சிலம்பொலி அனுபவம் நிகழும் என்றவாறு. கழறிற்றறிவார் நாயனார் சரிதம் நினைக.

ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் - உலகில் பேரடியார்கள் வழிபடுவதாகிய குரை கழலை வழிபடுவதும் வீட்டுலகில் உய்ப்பதுமாகிய நல்ல வழி. அஃது உண்மை ஞானத்தில் ஞானமாகிய வழி, **நன்னெறி** - வீடுபேருகிய நன்மையில் உய்க்கும் வழி.

அந்நெறியே - ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்தநெறியையே. ஏகாரம் தேற்றம். பிற நெறிகளினின்றும் பிரித்தலால் பிரிநிலையுமாம். அகரம் உயர்வு குறித்து நின்றது என்பர் திரு. கா.சு. பிள்ளை அவர்கள்.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஞானத் தாற்றொழு வார்சில ஞானிகள்
ஞானத் தாற்றொழு வேனுனை நானலேன்
ஞானத் தாற்றொழு வார்கள் ரொழக்கண்டு
ஞானத் தாயுனை நானுந் தொழுவனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-91-3)

“இப்பொழுது உனக்கு எக்கருமத்தைச் செய்வது, எதனை விலக்குவது, என்பதில் ஐயமுண்டாகுமிடத்து அல்லது, எது நல்லொழுக்கம், எது நல்லொழுக்க மற்றது, என்பதில் ஐயமுண்டாகுமிடத்து, அதனை நேராக ஆய்வு செய்கின்றவர்களும், அனுபவமுள்ளவர்களும், நடுநிலையாளர்களும், உள்ளம் பதைக்காமல் அந்நெறியை விரும்புகின்றவர்களும், அதனை ஆய்வுக்குரியவற்றில் தொடர்புள்ளவர்களும் ஆகிய அருளாளர்கள் அந்நிலையில் எங்ஙனம் ஒழுகுகின்றார்களோ அங்ஙனம் நீயும் ஒழுகுக”.

(தைத்திரீயோப நிடதம் 1-11)

என்பன காண்க.

286. வானவன், மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
கோனவனாய் நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்
ஆன நெடுங்கட லாலா மழுதுசெய்யப்
போனக மானவா புவல்லி கொய்யாமோ.

கஉ

(இ-ள்)

எல்லா ஆகாயங்களையும் கடந்து பரமாகாயமாக வீற்றிருப்பவனும், திருமால் நான்முகன் ஏனைய தேவர்களின் அரசனுமாகித் தனக்கென்று

ஒருபெயரின்றி, முக்குணங்களு மின்றியுள்ளவனாகிய சிவபெருமானுக்கு நீண்ட கடலில் உண்டான ஆலகால நஞ்சு சிறந்த உணவாக ஆனவாற்றைப் பாடி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-றை)

இத்திருப்பாடலை - “வானவன், மால், அயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும், கோனவனாய் நின்று குறிஞனம் கூடலிலான் (ஆகிய சிவபெருமானுக்கு) நெடுங்கடல். ஆன ஆலாலம், அமுது செய்யப்போனகம் ஆனவா (பாடிப்) பூவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

வானவன் - சிவபெருமான். இதனை

திருசிறற்பலம்

“வானவன்காண் வானவர்க்கு மேலா னான்காண்
வடமொழியுந் தென்றமிழும் மறைகள் நான்கும்
ஆனவன்காண் ஆனைந்து மாடி னான்காண்
ஐயன்காண் கையிலன லேந்தி யாடும்
கானவன்காண் கானவனுக் கருள்செய் தான்காண்
கருதுவா ரிதயத்துக் கமலத் தூறும்
தேனவன்காண் சென்றடையாச் செல்வன் றான்காண்
சிவனவன்காண் சிவபுரத்தெஞ் செல்வன் றானே”

திருச்சிறற்பலம்

(திருமுறை 6-87-1)

என்றதிற் காண்க

இதற்கு இவ்வாறன்றித் “தேவேந்திரன்” என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளர்கள்.

கோனவனாய் நின்று - அவன் - பகுதிப்பொருள். விசுதி.

குறி குணம் கூடல் இலான் - குறி - இவன் இன்னான் என்று அடையாளம் காண உதவும் பெயரும் உருவமும்.

குணம் - முக்குணங்களும் இல்லாத குணத்தன்.

பசு போதம் நிறைந்துள்ள தேவர்கள் உள்ளத்தில் நில்லாதவன் - என்றார் சீகாழிக் தாண்டவராயர் அவர்கள். இலான் - என்பதன்பின் ஆகிய சிவபெருமான் என்பன வருவித்துக்கொள்க.

குணக்குறியோன் - என்பதும் பாடம். நெடும் கடலில் ஆன ஆலாலம் - ஆன - தோன்றிய ஆலாலம் - கடலின் அடியில் இருந்த ஆலம் - என்ற நஞ்சும் தாம்புக்கயிருகப் பயன்பட்ட வாசகி கக்கிய ஆலம் என்ற நஞ்சும் கலந்தது.

அமுது செய்யப் போனகம் ஆனவா - ஆலாலத்தை அமுதாக உண்டான் என்றும், அவன் ஆலாலம் உண்டதால் அவர்க்கு அமுதம் போனகமாகக் கிடைத்தது என்றும் உரைக்க நின்றது. இறைவன் இறப்பைத்தரும் ஆலாலத்தை அமுதாக உட்கொள்ளாது போயிருப்பின் அமரர்களுக்கு இறப்பை நீக்கும் அமுதுக்கு மாறாக இறப்பைத் தரும் ஆலாலமே அமுதாகி அவர்களைக் கொன்றிருக்கும் என்றவாறு.

போனகம் - சிறந்த உணவு.

ஆனவா - போனகம் ஆனவாறு என்றதன் ஈறுகெட்டது.

இதன்பின் “பாடி” என்ற சொல்லெச்சம் வருவித்து உரைத்துக் கொள்க.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆலத்தி னாலமிர் தாக்கிய
கோன்றில்லை யம்பலம் போல்
கோலத்தி னாள்பொருட் டாக
வயிர்தங் குணங்கெடினும்
காலத்தி னான்மழை மாறினும்
மாறாக் கவிகைநின் பொற்
சீலத்தை நீயு நினைபா
தொழிவதென் தீவினையே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 27)

என்றது காண்க.

287. அன்றல நீழற்கீ முருமறைகள் தானருளி
நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாடோறும்
நின்றார வேத்தும் நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்றாது பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ

கந

(இ-ள்)

உமையம்மை, இமயமலை அரசன் மகளாக வளர்வதற்குத் தன்னைப் பிரிந்திருந்த அக்காலத்தில், தான் கல்லால மரத்தடி நிழலில் சனகாதியர் நால்வருக்கும் அரிய நான்மறைப்பொருள்களை நன்றாக உபதேசம் செய்தருளி; (அதன் காரணமாக) விண்ணுலக வாசிகளும், பெரு முனிவர்களும் ஒவ்வொரு நாளும் தன் திருமுன் நின்று நிறையத் துதிக்கும் முத்திச் செல்வம் நிறைந்துள்ள இறைவன் திருவடிக்கண் புனைந்துள்ள கொன்றைமலரின் பொன் வண்ணமுள்ள மகரந்தங்களை இசையாற் பரவி நாம் மலர்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுள்ள “தான்” என்பதனை “அன்று” என்பதன் பின் வைக்க. “அருளி” என்பதன் பின் “அதன் காரணமாக” என்பன வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அன்று - தக்கன் வேள்வியின் பின்னர் உமையம்மை தன்னை பிரிந்து செல்லத் தான் கயிலைமலைச் சாரலில் கல்லால மரத்தடியில் அதன் நிழலில் அமர்ந்திருந்த அந்தக்காலத்தில் என்றவாறு.

அருமறைகள் நன்றாக அருளி - அருமறைகள் - இறைவன் அவற்றின் பொருள்களை முன் இருந்து உபதேசம் செய்தும் உள்நின்று உணரச் செய்தும் அருளினாலன்றி உண்மைப் பொருளை உயிர்கள் அறிய இயலாத நான்கு வேதங்கள்

நன்றாக அருளி - சனகாதியர் நால்வரின் பக்குவம் நோக்கி. ஒருவருக்குச் சின்முத்திரை காட்டி உள் நின்று உணர்த்தியும், ஏனைய மூவருக்கும் சின்முத்திரை காட்டி வாய்மொழியாக முன்னின்று உணர்த்தியும் செய்த அருளிப்பாடு குறித்தவாறு.

அருளி - என்றதனைப் “பொடி பூசி”, “விடையேறி” என்பன போலப் பெயராகக் கொண்டனர், முன்னுரையாளரில் சிலர்.

வானவர் மாமுனிவர் - வானவர்கள் மலர்தூவி ஏத்தியது தாங்கள் பெற்றுள்ள பதவிகளில் நீடிக்கவும், மேற் பதவிகளைப் பெறவுமான காமிய வழிபாடு.

மாமுனிவர் - இவர்கள் பெரும்பாலான நேரங்களில் நின்மலதூரியா தீதத்தில் நின்று இறையின்பம் நுகரும் சீவன்முத்தர்கள். கீழவத்தையில் இறங்கி நின்மலசாக்கிர நிலை எய்திய நிலையிலும் திருக்கோயிலையும் சிவவேடத்தையும் சிவனாகவே வழிபட்டும் சீவன்முத்தர்கள் கூட்டத்தில் நடுவிருந்தும் உய்பவர்கள். இவர்கள் மலர்தூவி வழிபடுவது பரமுத்தியை வேண்டியாகும். ஆதலின் **மாமுனிவர்** என்றார்

நாடோறும் நின்று ஆர ஏத்து நிறைகழலோன் - **நாடோறும்** - சிவவழிபாடு ஒவ்வொரு நாளும் செய்வதும் அந்நாட்களில் மூன்று வேளையும் செய்வதுமாகும்.

நின்று - திருமுன்னர் நின்று. இது பரார்த்த வழிபாடு. அமர்ந்து ஏத்துதல் ஆன்மார்த்த வழிபாடு.

ஆர ஏத்தும் - மந்திரலோபம், திரவியலோபம் கிரியா லோபம் முதலியன இன்றி வழிபடும்.

நிறை கழலோன் - **நிறை** - ஏத்துதற்குக் காரணமாகிய பொருள் சேர்புகழ் நிறைந்த கழல் என்றும் உலகெலாம் நிறைந்த கழல் என்றும் உரைக்க நின்றது “மலர் சிலம்படி” என்று திருத்தொண்டர் புராண முதற்பாடலில் வரும் துதி காண்க.

மணிப்பரல்கள் நிறைந்த கழல் என்பர் திரு. பாரதியார்.

புனை கொன்றைப் பொன்தாது பாடி - **புனை கொன்றை** - புனை - இறைவன் திருவடிகளில் அழகு பொருந்தப் புனையப் பெற்ற கொன்றை மலர்கள். இம்மலர்கள் இறைவனின் அடையாள மாலையிலுள்ளவை. இவற்றை அவன் திருவடிகளில் புனைந்தவர்கள் வானவர்களும் மாமுனிவர்களும்.

புனைதல் - அழகு பொருந்த ஒப்பனை செய்தல். இறைவன் திருவடிமலர்களில் புனையப் பெற்றமையால் இம்மலர்கள் அழகு பெற்றன.

புனை - வினைத்தொகை

பொன்தாது - பொற்றாது என்பது எதுகை நோக்கிப் பொன்தாது என

மெலிந்து நின்றது. ஈண்டு வழத்தப் பெறுவது. கொன்றை மலர்கள் அல்ல. அவற்றிலுள்ள தாதுக்களாம். தாது - மகரந்தம், தேனுமாம்

கொன்றை மலர் தூல அறிவினையும் தாது - குக்கும அறிவினையும் குறிப்பனவாகக் கொண்டார் திரு. தேசிகர். இரண்டும் பசுபோதம் குறித்தன. பசு போதத்தை இறைவன் திருவடிகளில் சாத்தி பதிபோதம் வேண்டிய குறிப்பு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பூத்தேர்ந் தாயன கொண்டுநின் பொன்னடி
ஏத்தா தாரில்லை யெண்ணுங்கால்
ஓத்தூர் மேய வொளிமழு வாளங்கை
கூத்தீ ரும்ம குணங்களே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-54-1)

என்பது நினைக.

அவ்வாறு புனையப்பெற்ற பசு போதமாகிய மலர்கள் இறைவன் திருவடிச் சம்பந்தத்தால் பதிபோதமாக மாறும், அவற்றின் சிவமணம் எண்திக்கும் பரந்து. ஏனைய பக்குவானமாக்களையும் திருவடிக்கண் ஈர்த்துத் தந்தம் பசுபோதங்களையும் சாத்தியுமும் வண்ணம் அருளும். இவ்வுண்மையை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“பந்தத்தால் வந்தெப்பால் பயின்றுநின்ற வும்பரப்
பாலே சேர்வா யேனோர்கான் பயில்கண முறிவார்களும்
சிந்தித்தே வந்திப்பச் சிலம்பின் மங்கை தன்னொடும்
சேர்வார்நாண ணீள்கயிலைத் திகழ்தரு பரிசுதெலாம்
சந்தித்தே யிந்தப்பார் சனங்கணின்று தங்கணற்
ருமேகாண வாழ்வாரத் தகவுசெய்த வனதிடங்
கந்தத்தா லெண்டிக்குங் கமழ்ந்திலங்கு சந்தனக்
காடார்பூவார் சீர்மேவுங் கழுமல வளநகரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-126-1)

எனவரும் இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடி குறிப்பாலுணர்த்துதல் காண்க.

288. படமாக என்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்ப மேயபிரான்
தடமார் மதிற்றில்லை யம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ

கசு

(இ-ள்)

திருவேகம்பத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் என் நெஞ்சமே திரைச் சீலயாகத் தாமரை மலர்கள் போன்ற தன் இருதிருவடிகளையும் அதில் ஓவியமாகத் தீட்டக் கொடுத்தருளியவனும், இந்நிலவுலகமே தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டு விரும்பி இருந்தவனுமாகிய சிவபெருமான், பொய்கைகள் நிறைந்ததும் மதில்கள் சூழ்ந்ததுமான தில்லையிலுள்ள ஆடரங்கே இடமாகக் கூத்தியற்றும் வண்ணத்தை இசையாற் பரவி மலர்க் கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை, “ஏகம்பம் மேயபிரான்; என் உள்ளே (திரைச் சீலயாகத்), தன் இணைப் போது அவை படமாக அளித்து, இங்கு இடமாகக் கொண்டிருந்து; தடமார்மதில் தில்லை அம்பலமே இடமா நடமாடுமா பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ” என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஏகம்பமேய பிரான் - நம்அடிகள், உத்தரகோசமங்கையில் வழிபட்டுழி “தில்லை வருக” என்று இறைவன் பணித்துவாறு பலதலங்களை வழிபட்டவாறு தில்லை நோக்கிப் பயணம் செய்தார். வழியில் காஞ்சிபுரத்தில் வழிபட்டனர். அங்கும் “தில்லை வருக” என்று ஆணை பிறந்தது. அதன் பின் இத்திருப்பாடலை அருளிச்செய்தார் என்பது புலனாகின்றது.

எல்லாப்பதிகளிலுமுள்ள இறை மூர்த்தங்களில் எழுந்தருளியுள்ளவன் தில்லையிலுள்ள அம்பலவாணனே என்றவாறுமாம்.

என் உள்ளே - என் நெஞ்சமே. இதன் பின் “திரைச் சீலயாகக் கொண்டு” என்பன வருவித்துரைக்க.

தன் இணைப் போது அவை படமாக - அந்தத் திரைச் சீலையில் தீட்டுதற்குரிய ஓவியமாகத் தாமரைமலர்கள் போன்ற தன் இருதிருவடிகளையும்

தந்தான் என்றவாறு. 275-ம் திருப்பாடலில் “இணையார் திருவடி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் பார்க்க.

போது - உவமையாகு பெயராகத் திருவடியை உணர்த்திற்று.

படமாக - ஓவியமாக, முன்னம் 282-ம் திருப்பாடலில் “முறி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-25-1-ல் “உள்ளக்கிழியி” னுருவெழுதி என்றது நினைக.

ஈண்டு;

“தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
 ரெடையின் பயனே நறைபழுத்த
 துறைத்தீந் தமிழி னெழுநறுஞ்
 சுவையே யகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
 தெடுக்குந் தொழும்ப ருளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே வளர்சிமய
 இமயப் பொருப்பில் வினாயாடும்
 இளமென் பிடியே யெறிதரங்கம்
 உடுக்கும் புவனங் கடந்துகின்ற
 ஒருவன் றிருவுள் எத்திலழு
 கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோ வியமே மதுகரம்வாய்
 மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
 மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே வருக வருகவே.”
 (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் - வருகைப்பருவம் 9)

என்பதும் காண்க.

அளித்து - கருணையினால் கொடுத்து.

இங்கு இடமாகக் கொண்டு - இங்கு - இந்நிலவுலகில். திருப்பெருந்துறையில்.

இடமாக - நிலையான கோயிலாக.

மேய - விரும்பி இருந்த

தடமார் மதில் - என்று கூட்டி விசாலமான மதில்கள் நிறைந்த
என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

தான் - அசை நிலை

நடமாடுமா - நடமாடுமாறு என்பதன் ஈறுகெட்டது. ஆனந்த நடனத்தை
இசையால் பரவி - என்றவாறு.

289. அங்கி யருக்கன் இராவணனந் தகன்கூற்றன்
செங்க ணரியயன் இந்திரனுஞ் சந்திரனும்
பங்கமில் தக்கனும் எச்சனுந்தம் பரிசுழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ

கரு

(இ-ள்)

அக்கினியும் செங்கதிரோனும் இராவணனும் அந்தகாசுரனும் கூற்றுவனும்
திருமாலும் நான்முகனும் தேவேந்திரனும் வெண்கதிரோனும் அதுவரை
எவராலும் இழிவுபடுத்தப்படாத தக்கனும் வேள்வி ஆசானும் தங்கள் பெருமை
அழியும் வண்ணம் இறைவன் சினங்கொண்ட பெருமையை இசைப் பாடல்
களாற் பரவி நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

பொங்கிய என்பதன் முன் “சிவபெருமான்” என்பது வருவிக்க பின்னர்ப்
பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந்தகன் கூற்றன் -

அங்கி - தீக்கடவுள் - **அருக்கன்** - செங்கதிரோன். இவர்கள் பன்னிருவர்.
அவர்களில் ஒருவன் “பூஷா” இவன் பற்களை இழக்கும்படியும்
மற்றொருவனாகிய “பகன்” என்பவன் கண்களைப் பறித்தும் தக்கன் வேள்வியின்
வீரபத்திரதேவர் ஒறுத்தார்.

இராவணன் - இவன் கயிலைமலையை எடுக்க முயன்றுழி இறைவனால்
அம்மலையின்கீழ் அமுக்கப்பட்டுப் பல்லாழிக்காலம் வருந்தினான்.

அந்தகன் - அந்தகாசுரன். இவன் தேவர்களை அலைத்ததற்காக இறைவனால் குலத்தில் குத்தி உயர்த்தப்பட்ட நிலையில் நெடுங்காலம் துன்புற்றான். இவ்வரலாற்றைக் காஞ்சிப் புராணத்திற் காண்க.

சூற்றன் - சூற்றுவன். இவன் மார்க்கண்டேயர் சிவபூசை புரியும் சமயம் அவர் உயிரைக் கவர முயன்று இறைவனால் ஒறுக்கப்பட்டவன். வரலாறு விளக்கமாக அறிந்தஒன்று.

இவற்றுக்கு இவ்வாறன்றி அந்தகன், சூற்றுவனின் தூதன் என்றும் சூற்றுவன் வருமுன் மார்க்கண்டேயர் உயிரைக் கவர வந்து ஒறுப்புண்டவன் என்றும் கொண்டனர் கவியரசு அவர்கள்.

செங்கண் அரி - திருமால்.

அயன் - நான்முகன்

சந்திரன் - நிலாப்புத்தேள்.

இவர்கள் தக்கன் வேள்வியில் ஒறுப்புண்டவர்கள்.

பங்கமில் - இதனைத் தக்கன், எச்சன் இருவருக்கும் தனித்தனியே கூட்டுக.

இவர்கள் இருவரும் தக்கன் வேள்வியில் ஒறுப்புண்டோர். விரிவு பின்னர்த் திருவுந்தியார் உரையிற் கூறுவம்.

பரிசு அழிய - இயல்பு கெட என்றலுமாம்.

பொங்சிய சீர் - இத்திருப்பாடலில் கூறப்பெற்ற அங்கி முதல் எச்சன் ஈறாக உள்ளவர்கள் ஒறுக்கப்பட்டமையால் இறைவனுக்கு ஏற்கனவே இருந்த புகழ் மிகவும் மேலோங்கி எங்கும் பரவியது என்றரைக்கவும் நின்றது.

பாடி - அவ்வாறு பரவிய புகழை நாம் இசையால் துதித்து எனலுமாம்.

290. திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையில் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ.

(இ-ள்)

வன்மை பொருந்தியதும் போரிடுவதுமான விடையை ஊர்தியாகவும் கொடியிலும் கொண்ட சிவபெருமான் சிவபுரத்திலுள்ளவர்களுக்குப் போர்புரியும் அரிமாப்போன்றவன். நிலவுலகின்கண் மதுரை நகரில் பிட்டை உண்டு வந்தியம்மைக்கு அருள்பாலித்துப் பாண்டிய மன்னன் பிரம்பினாலே ஒறுத்துத் தன்னிடம் வேலை பெற்றுக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட புண்ணின் வரலாற்றை இசையாற் பரவி நாம் மலர்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் - “பாண்டியன்” என்பதைத் “தண்டாலே” என்பதன் முன் வைக்க. “பணிகொண்ட” என்பதன்பின் “அதனால் ஏற்பட்ட” என்பன வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

திண்போர் விடையான் - அறமாகிய தெய்வத்தை ஊர்தியாகவும் கொடியிலும் கொண்டவன். “அறம்” எப்பொழுதும் மறத்துடன் வலியுபோர் செய்வது.

சிவபுரத்தார் போர் ஏறு - சிவபுரத்ததார் - ஈண்டுக் கலாதத்துவத்தின் உச்சியில் உள்ள சீகண்டருத்திரரைக் குறித்துநின்றது. அவர் ஆளும்புவனம் சிவபுரமாகும். அஃது அசுத்தமாயையிலும் பிரகிருதி மாயையிலும் உள்ள புவனங்களும் அவற்றிலுள்ள உலகங்களுமாம். அவ்வுலக வாசிகள் முறையே பிரளயாகலரும், சகலருமாவர். அவர்களுடைய ஐம்புலக்களிறுகளை அரிமா ஏறுபோன்று போரிட்டு அடக்குபவர் சீகண்டருத்திரர்.

முன்னம் 136-ம் திருப்பாட்டில் “அடல்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (2-114-1) பார்க்க.

மண்பால் மதுரையில் மீட்டு அமுது செய்து அருளி - திருவிளையாடற் புராணம் - மண் சுமந்த படலம் காண்க.

மண்பால் - பெண்பால் என்பதும் பாடம். **பெண்** - வந்தியம்மை. **பாண்டியன் தண்டாலே தன்னைப் பணி கொண்டபுண்** - **பாண்டியன்** - எழுவாய். இவன் நம் அடிகளின் மன்னனாக இருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன்.

தண்டு - பிரம்பு; தண்டனை எனலுமாம்.

தன்னைப் பணி கொண்ட புண் - தன்னை - விடையான்; போரேறு என்று குறிப்பிடப் பெற்ற இறைவனாகிய தன்னை என்றவாறு.

பணி கொள்ளுதல் - ஏவல் கொள்ளுதல்

புண் - வேலை வாங்கும் பொருட்டுப் பிரம்பினால் அடித்து ஒறுக்கப்பட்டதால் உண்டான புண். “ஆறு சென்ற வியர்” என்பது போலக் கொள்க.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி; “உண்மை அடிமைத் திறமுள்ள வந்தியம்மைக்குப் பாண்டியன் ஒதுக்கிய பணியை இறைவன் செய்யவில்லை. அதனால் அரசன் ஒறுப்பன் என்று வந்தியம்மை மனம் கலங்கினாள். கூலியாளாக வந்த இறைவனைப் பாண்டியன் பிரம்பால் அடித்து ஒறுத்தான். அவ்வடியால் ஏற்பட்ட புண் அனைத்துயிர்களின் முதுகுகளிலும் உண்டாக்கிற்று. பாண்டியன் முதுகிலும் புண் உண்டானது. அவன் உண்மையை அறிந்து சோமசுந்தரப் பெருமானின் அடிமையாகிப் பணி செய்தான். அத்திருவிளையாடலில் பாண்டியன் முதுகில் உண்டான புண்ணால் அவனைப் பணி கொண்ட அருளிப்பாட்டைப் பாடி நாம் புவல்லி கொய்வோமாக” என உரைக்கவும் நின்றது.

291. முன்னாய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என்னாக முள்புகுந் தாண்டுகொண்டா னிலங்கணியாம்
பன்னாகம் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ கஎ

(இ-ள்)

சகலருள் முதல்வனாகிய திருமாலும், நான்முகனும் தேவர்களும் அசுரர்களும் இறைவனுடைய பொன் போன்றவையும் எங்கும் நிறைந்துள்ளவையும் வீடுபேருகிய செல்வமுடையனவுமான தாள்களின் பெருமை அறியாது அச்சத்தால் வழிபடுவர். அத்துனை அருமை வாய்ந்தவன் வலிந்து என்னுள்ளம் புகுந்து என்னை அடிமையாகக் கொண்டான். அவனுடைய விளங்குகின்ற அணிகளாகிய நச்சுப்பற்கள் கொண்ட பாம்புகளை இசைப் பாடல்களால் பரவி நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

முன்ஆய மால் அயனும் வானவரும் தானவரும்:

முன் ஆயமால் - எல்லா உயிரினங்களுக்கும் முன் தோன்றிய திருமால் எனலுமாம். ஆதிமூலம் என்பது காண்க.

அயன் - அத்திருமாலின் உந்திக்கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகன். இச்செய்தியைக் காஞ்சிப் புராணம், கந்தபுராணம் முதலியவற்றிற் காண்க.

வானவர் - பூவுலகத்துக்கு மேலுள்ள விண்ணுலகில் தேவேந்திரன் ஆட்சிக்குப்பட்ட தேவர்கள்.

தானவர் - அசுரர். **தனு** - என்பவளின் மக்கள்

பொன் ஆர் திருவடி - **பொன்** - 282-ம் திருப்பாடலில் இச்சொல்லுக்குக் கவியரசு அவர்கள் உரைக்குறிப்புக் காண்க.

ஆர் - நிறைந்துள்ள.

திரு - வீடுபேருகிய செல்வம்.

தாம் அறியாதது - அவற்றின் பெருமையும் அருமைப்பாடும் அறியாமல் அச்சத்தாலே வழிபடுகின்றனர். முன்னம் சிவபுராணம் 36-ல் “வெய்யாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 1-50-2 பாடல் பார்க்க.

“அவன் பாலுள்ள அச்சத்தாலே நெருப்புச்
சுடுகின்றது; செங்கதிரோன் காய்கின்றான்;
தேவேந்திரன், வாயு, மித்திரன் முதலிய தேவர்கள்
எல்லாரும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்கின்றார்கள்”

(கடோபநிடதம்)

“பரமசிவக்கடலில் யான் (நான்முகன்) திருமால் தேவர்கள் மனிதர்கள், பசு, விலங்குகள், முதலியவை சிறுதிவலைகளே, மலமற்ற ஞானிகளாகிய வேத வேதாந்த நிஷ்டர்களின் இதயக்குகையில் இருக்கும் இவனை எவ்வண்ணம் அறிய முடியும்?”

(பிரம்மகீதை)

என்பனவும் காண்க.

போற்றுவதே - ஏகாரவினா எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது. போற்ற இயலாது - என்றவாறு.

என் ஆகம் முன் புகுந்து ஆண்டு கொண்டான் - அத்துணை அரியவன், நான்முயற்சி செய்யாமல் இருந்தும் வலிதில் என் நெஞ்சம் புகுந்து என்னை அடிமையாகக் கொண்டான் என்றவாறு.

முன்புகுந்து - முன்புகுந்து என்பதும் பாடம். **முன்** - அநாதி கேவலத்திலேயே.

ஆகம் - மார்பு, ஈண்டு நெஞ்சினை உணர்த்திற்று.

புகுந்து - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இலங்கு அணியாம் - இலங்குதல் - விளங்குதல்

பல் நாகம் பாடி - பல பாம்புகளைப்பாடி என உரைக்கவும் நின்றது. 196-ம் திருப்பாடலில் “குனிமின் தொழுமின்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 11-ம்; 25-ம் திருப்பாடலில் “அவர் நிற்க என்னை ஆண்டாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருவிசைப்பா 169-ம் பார்க்க.

292. சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத வாசையதா யடியே னகமகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ

கஅ

(இ-ள்)

தேர்கள் எப்பொழுதும் இயங்குகின்ற திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுடைய பொருள்சேர் புகழ்கள் நிறைந்துள்ளனவும் வீடுபேருகிய செல்வம் தருவனவுமாகிய பாதங்களில் உள்ள சிலம்புகள் எழுப்பும் திண்மையான சிலம்பொலிக்கே மனநிறைவு உண்டாகாத ஆசையுள்ள அடியவன் சிந்தை களிக்க முத்தித்திருவை நல்கும் கூத்தியற்றும் பெருங்களிப்பை இசையால் பரவி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(ஈ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “தேர் ஆர்ந்த வீதிப்பெருந்துறையான்; சீர் ஆர் திருவடித் திண்சிலம்பு, சிலம்பு ஒலிக்கே; ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகமகிழத் திருநடஞ்செய் பேரானந்தம் பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ” - என்று அன்னு வயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தேர் ஆர்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் - திருப்பெருந்துறை நம் அடிகள் திருவருள் பெற்ற தலம். இறைவன் மானிடச்சட்டை தாங்கி ஞானசிரியனாக வந்துழி அவன் திருவடிகள் தோய்ந்த புண்ணிய நிலம். ஞானசிரியனுடன் வந்த சிவகணங்கள் பொய்கையில் எழுந்த சோதியில் புக்கு ஓடுங்கிய பூமி. அஃதறிந்து ஓடோடி வந்த எண்ணற்ற தவவாணர்கள் பல்வேறு வகையில் பரமன் பாதம் அடைந்ததும்; பக்குவம் எய்தாதவர் ஏங்கிநின்று இறைவனை வழுத்தியதுமாய் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த நிலம். ஆதலின் அப்பதியைப் பணிந்துய்ய எண்ணற்ற விண்ணவரும் மண்ணவரும் இரவும் பகலும் தேர்களில் வருதலின் “தேரார்ந்த வீதி” என்றார்.

பெருந்துறை - பிறவிக்கடலினின்றும் நீந்தி வந்து கரையேறும் எண்ணற்ற பக்குவான்மாக்கள் எய்தும் பெருமை பெற்ற கடற்றுறை.

சீர் ஆர் திருவடித் திண் சிலம்பு - வீடுபேரூகிய சிறப்பில் உயிர்களை உய்க்கும் செல்வமாகிய தாள்கள்.

திண் சிலம்பு - உறுதியான சிலம்பு, நாத தத்துவமே சிலம்பு ஆதலின் திண்மையுள்ள சிலம்பு என்றார். பக்குவ ஆன்மாக்களின் வலியமலச்செறிவை உடைப்பதாகலின் **திண் சிலம்பு** என்றார்.

சிலம்பு ஒலிக்கே - நாத தத்துவம் எப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும் என்பது நினைக.

ஆராத ஆசையதாய் - எத்துணை நுகரினும் இனி அமையும் என்ற மனநிறைவு நல்காத ஆசை.

ஆய என்பதன் இறுதிநிலை தொகுத்தலாயிற்று.

அடியேன் அகம் மகிழ - ஆசைப்பட்ட அகம் அது கேட்டு மகிழலாயிற்று.

திருநடம் செய் பேரானந்தம் - திருக்கூத்துச் செய்ததனால் உண்டான பேரானந்தம்.

பேரானந்தம் - அவன் பேரானந்தத்தினால் ஆடுகின்றான். அப்பொழுது அவன் திருவடிச் சிலம்புகள் எழுப்பும் ஒலியைக் கேட்ட எனக்கும் பேரானந்தம் உண்டாயிற்று - என்றவாறு.

ஈண்டு;

“திருச்சிலம் போசை ஒலிவழி யேசென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற”

(திருவந்தியார் 17)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்வது நினைக.

293. அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்
முத்தி முழுமுதலுத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ

கக

(இ-ள்)

களிறறை உரித்து அந்தத்தோலைப் போர்வையாகப் போர்த் தருளியவனும்; திருப்பெருந்துறையினனும்; வீடுபேறு நல்கும் முழுமுதலுமாகிய உத்தரகோச மங்கை வள்ளல், இவ்வுலகில் பித்த வடிவு கொண்டவனும், இளைஞனும் பிள்ளையுமானவன். அவன் என் அறிவில் புகுந்தவாற்றை இசையாற் பரவி மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “அத்தி உரித்து, அது போர்த்து அருளும் பெருந்துறையான், முத்தி முழுமுதல் உத்தரகோச மங்கைவள்ளல். இவ்வுலகில் பித்தவடிவு கொண்டு, பிள்ளையுமாம், (அவன் என்) புத்தி புகுந்தவா (பாடி)ப் பூவல்லி கொய்யாமோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க. “புத்தி புகுந்தவா” என்பவற்றின் முன் “அவன் என்” என்பன வருவிக்க. “பூவல்லி” என்பதன் முன் “பாடி” என்பது வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

அத்தி உரித்து அது போர்த்து அருளும் - அத்தி - யானே. ஹஸ்தி என்ற வட சொல்லின் தமிழ் வடிவம்.

அது - உரித்த அந்த யானைத் தோலை.

போர்த்து அருளும் - போர்வையாக போர்த்துக் கொள்ளவதான அருளைச் செய்யும். **அத்தி** - ஆணவ மலத்தையும் **உரித்து** என்பது, அதனை வலிகுன்றச் செய்ததையும் குறிக்க **அருளி** என்றார்.

யானையின் தோலை உரிப்பது மிக அரிய செயல். அஃது ஈண்டு இறைவனின் “முடிவிலாற்றலுடைமை” யைக் குறித்து நின்றது. யானையின் பசுந்தோல் பிறர் மீது பட்டாலே அவர் இறந்துவிடுவர். ஈண்டு, இறைவன் அதனைப் போர்த்துக் கொண்டது அவன் நித்தியத்துவம் குறித்து நின்றது.*

முத்தி முழுமுதல் - சிவபெருமான் ஒருவனே பிறப்பில்லாதவன். அவன் ஒருவனே பிறப்பிறப்பற்று வீடு பேற்றை நல்குபவன் என்றவாறு.

முழுமுதல் - முடிந்த தலைவன், ஏனையோர் அனைவரும் இடைநிலையாய்ச் சிலவற்றைத் தருபவர்களே.

உத்தர கோசமங்கை வள்ளல் - அம்பிகை வினவிய விளக்கங்களுக் கெல்லாம் இனிப் பிறர்பாற் சென்று வினவி அறியும் தேவையின்றி மிகத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் விடைகள் தந்ததால் **வள்ளல்** என்றார்.

இவ்வுலகில் மீத்த வடிவு கொண்டு - மீத்தவடிவு - எலும்பு, ஆமை ஓடு, பன்றிக்கொம்பு, நகுதலை, எருக்கு, அறுகு, மண்டைஓடு, கடலைச் சாம்பல் முதலிய உலகர் வெறுத்து ஒதுக்குவனவற்றை விரும்பி அணியும் வடிவம்.

*வேள்விலாய்க் கண்படுத்தும் வெவ்வினைசெய் யாடலர்கை

வாளின்வாய்க் கண்படுத்தும் வாரணத்தி னீருரிபோற்

கோளியிழப்பு நீள்வகைக் கண்படுத்து மிவ்வண்ணமே

நாளுலப்பித் திட்டார் நமரலாகா தாரெல்லாம்.

(சீவகசிந்தாமணி-முத்தியிலம்பகம் 189.)

“யானையின் பசுந்தோல் பிறருடம் பிற்பட்டாற்

கொல்லு மென் றுணர்க்”.

(நச்சினூக்கினியர்)

பிள்ளையுமாம் - முன்னர்க் கீர்த்தித் திருவகவல் 68-69-ல் “ஓரியூரில் உவந்தினி தருளிப் பாரிரும் பாலகனாகிய பரிசும்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் பார்க்க.

பிள்ளையுமாம் - இதன் கண்ணுள்ள உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம். முன்னம் முதியவனாகி வந்த பின்னர் இளைஞனானவன் பிள்ளையுமானான் என்றவாறு.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி மண்டோதரி மாட்டுப்பிள்ளையாக வந்தவன் என உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். அது பற்றிப் பின்னர்க் குயிற் பத்து 2-ல் விரித்துரைப்பாம்.

பிள்ளை என்பதனைப் பணியாளன் என்று கொண்டார் கவியரசு அவர்கள். 164-ம் திருப்பாட்டில் “கோயிற்பிணைப் பிள்ளைகள்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. மண்கமந்த திருவிளையாடலில் இறைவன் கூலியாளாக வந்து பணி புரிந்தது நினைக. ஆண்டானாக அடியவர்களை அடிமை கொண்டவன் பணியாளனாகவும் தொண்டு செய்தான் என்றவாறு.

சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரையிலும் சைவக்குடும்பங்களில்; ஆடவர் திருமணத்துக்கு முன்பே ஆன்மார்த்த சிவபூசை ஏற்றனர். கூட்டுக் குடும்பங்களில் முதியவர்களுக்குப் பூசையில் உதவும் சமையற்காரரை “தவசப்பிள்ளை” என்பர். தவமாகிய சிவபூசையில் உதவும் பணியாளர் என்பது பொருள். மகளிர் அட்டில் தொழிலில் ஈடுபடும் கூட்டுக் குடும்பங்களில் சிவபூசை செய்யும் முதியவர்களுக்கு பூசையில் மட்டும் உதவும் பணியாளர் “பூப்பிள்ளை” என்று வழங்கப்பெற்றனர். சிவபூசைக்கு வேண்டிய பத்திரபூசைகள்; அறுகு சந்தனம் முதலியவற்றை ஆயத்தம் செய்தல் பூசைப் பாத்திரங்களை விளக்குதல், பூசை அறையைத் தூய்மை செய்து மேடையில் பலகை இட்டுப் பூசைப்பரிவட்டம் விரித்து அதன் மேல் கங்கை அர்க்கிய பாத்திரங்களை அமைத்துச் சந்தனத்தால் சிவலிங்கம் செய்து வைத்து மலர்களை இனவாரியாகப் பிரித்து ஆயத்தம் செய்து வைப்பது, பூப்பிள்ளையின் நித்தியப் பணிகள். பூசகர் அமர்ந்த உடனே வழிபாடு தொடங்கலாம். பூப்பிள்ளைகளுக்கு வழிகாட்டியாக “பூப்பிள்ளை அட்டவணை” என்ற கையேடும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தால் வெளியிடப் பட்டது. இவை எல்லாம் பழங்கதை. இன்று “தவசப்பிள்ளை” “பூப்பிள்ளை” என்போர் பெயரளவிலும் இலர். பூப்பிள்ளை அட்டவணையும் மறுபதிப்பிடப் படுவதில்லை. பழம் பதிப்புக்கள் மட்டும் ஆங்காங்கு சைவர்கள் இல்லங்களில் காணப்படுகின்றன.

(அவர்) புத்திபுகுந்த வா (பாடி) - “அவர்”; “பாடி” - என்பன அவாய் நிலையால் வருவித்துரைக்க புத்திபுகுந்தவா - இறைவன் புத்தி தத்துவத்தில் எழுந்தருளுவன். “புத்தி” - மெய்ப்பொருளை நிச்சயிப்பது; புரியட்டக உடலில் நின்றும் வரும் பிறவிகளிலும் ஆன்மாவின் கருவியாக உதவுவது. வீடுபேற்றின் முன் பேருழி எய்தின், புத்தி தத்துவம் தன்னிடமுள்ள இருவினைகளுடன் மாயையில் ஓடுங்குவது. மீண்டும் புனருற்பவத்தில் அவ்வினைகளும் புத்திதத்துவத்தில் புகுந்து தொடர்புள்ள ஆன்மாவின் புரியட்டக உடலில் தங்குவது. எனவே அதில் புகுந்த இறைவன் ஆன்மா வீடுபேறெய்தும் வரையும் தொடர்ந்து ஆன்மாவை வாழ்விப்பன் என்றவாறு. புத்தித்தத்துவம் சடப்பொருளாகிய மாயேயம். அது பதியுண்மையை நிச்சயித்துத் தன்னுள் இருத்திக் கொள்ள இயலாதது. இறைவன், தன் அருளினால் தானே அதனுள் புகுந்து அமர்கின்றார். ஆதலின் “புகுந்து” என்று அவன் செயலாகக் கூறினார்.

புகுந்தான் - புகுந்தவாறு. ஈறுதொகுத்தலாயிற்று.

294. மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. 20

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள அந்தச் சிவபெருமான், தெய்வத்தன்மை நிறைந்த வடிவம் திகழும் வண்ணம் மதுரைநகரம் குதிரைகளால் நிறையும் வகை வந்து, தான் மறையாகிய குதிரையில் ஏறி அந்தநகரில் எழுந்தருளி, என் நெஞ்சம் புகுந்தருளி ஞானாசிரியனாக வந்து நம்மை அடிமையாகக் கொண்டு பணி கொள்ளும் அருளிப்பாட்டை நிகழ்வித்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை வழிபட்டும் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - பெருந்துறையான், தேவார்ந்த கோலம் திகழ, மதுரை நகர் மா ஆர, ஏறிப்புகுந்து அருளிக் கோவாகிவந்து எம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும் பூவார் கழல் பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ - என்று அன்னு வயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பெருந்துறையான் தேவாரந்த கோலம்: திகழ் - திருப்பெருந்துறையான் அப்பதியில் நம் ஞானாசிரியனாக வந்த அந்தக் கோலம் விளங்கும் வண்ணம். திகழ் + அப்பெருந்துறையான் என்று பிரிக்க. திகழ் - வினைத்தொகை.

மதுரை நகர் மா ஆர் - மதுரை மாநகரம் முழுவதும் குதிரைகளால் நிறையும் வண்ணம். இவை, இறைவனால் குதிரைகளாக உருமாற்றிக் கொண்டு வந்த நரிகளின் கூட்டம்.

ஏறி - குதிரை வணிகரின் கூட்டத் தலைவனாக வந்த தான் அவ்வாறு உருமாறிவந்த நரிகளில் ஒன்றன் மீது இவராமல் வேதமாகிய பரியிவர்ந்து.

கோ ஆகி வந்து - கோ - கண் என்று கொண்டு எனக்குக் கண் போன்று நல்வழிகாட்டும் ஞானாசிரியனாகிய இறைவனாகவே எழுந்தருளி.

புகுந்து அருளி - வலிய என் உள்ளத்தில் எழுந்தருளும் அருளிப்பாட்டை நிகழ்வித்து.

எம்மைக் குற்றேவல் கொண்டு அருளும் - நம்மை அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் அருளிப்பாட்டை நிகழ்வித்து.

பூ ஆர் கழல் பரவி - பூ ஆர் - பொலிவு நிறைந்த எனலுமாம்.

அடியார்கள் வழிபடும் பொழுது சாத்திய தாமரை மலர்கள் நிறைந்த கழல் எனலுமொக்கும்.

குறிப்பு - பழம் பதிப்புக்களில் இத்திருப்பாடல் காணப்படவில்லை. ஆனால் திருவாசகத் திருப்பதிகத் தொகை குறிக்கும் செய்யுள் புவல்லிப் பாடல்கள் இருபது என்று குறிப்பதால், கவியரசு அவர்கள் இத்திருப்பாடலும் நம் அடிகள் திருவாக்கே என்று கொண்டு எனக்கு உரை கூறினார்கள். ஆதலின் இஃதும் ஈண்டு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்புரை:

அம்பலவாணன் எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கிய உடனே, உடல், உலகச் சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்து விட்டேன். அவன், அவை மீண்டும் என்னைப் பற்றாமல் தொடக்கறுத்து அடிமையாகக் கொண்டான். இழிந்த என்னையும் ஒருபொருளாகக் கொண்டு என்னை வருத்தும் பொறிகளினின்றும்

காத்து ஆண்டான்; அவன் தக்கன் வேள்வியிற் பங்கேற்றுச் சிவாபராதம் செய்த தேவர்களை வீரபத்திர தேவரால் ஒறுத்த புகழுடையவன். என்னைத் தானே நாடி வந்து அருள்பாலித்தவன்; திரிபுரங்களை எரித்த புகழினன். அவன், தன்னை வணங்கவும், வாழ்த்தவும் எனக்குத் தலையையும் வாயையும் படைத்து, நான் கலந்து பழகத் தன் அடியவர் கூட்டமும் வைத்தவன். தன் அடியவர் திருவடிக் கே என்னை அடிமையாகக் குறியிட்டு விடுத்து உய்வித்தவன், பக்குவமற்ற என்னைப் பக்குவப்படுத்தி அடிமைகொண்ட அவன் திருவடிகள் எனக்குப் பொன் போன்றவை. அவன் நஞ்சுண்டு உயிர்களைக் காத்தவன். அவன் திருவடிகளை வழிபடும் சான்றோர் வழியே நம்மை உய்விக்கும் வழியாகும். திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கு அரசனான அவன் கல்லால மரத்தடியில் சனகாதியருக்கு அறமுரைத்தவன், என் உள்ளக் கிழியில் ஒவியமாகத் தீட்டத்தன் திருவடிகளைத் தந்தவன். கூற்றுவன் அந்தகாசுரன், இராவணன் முதலியோர் மிகை செய்துழி அவர்களை ஒறுத்து உயிர்களைக் காத்தவன். வந்தியம்மைக்காக மண் சுமந்து வழுதியை ஆட்கொண்டவன். திருமால், நான்முகன் தேவர்கள், அசுரர்கள் முதலியோரால் காமியமாக வழிபடப் பெற்றவன். கூத்தியற்றும் அவன் திருவடியின் சிலம்பு எழுப்பும் ஒலி கேட்க நான் ஆராத ஆசை கொண்டேன். களிற்றை உரித்த அவன் முழுமுதற் கடவுளாவன். மதுரையில் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கித் திருவிளையாடல் புரிந்து என்னை ஆட்கொண்டவன்.

இத்துணைச் சிறப்புக்கள் உள்ள அவன் திருவடிகளின் சாத்தி வழிபட அவன் பொருள் சேர்புகழ்களை இசையாற் பரவியவாறு நாம் மலர்க்கொடிகளைக் கொய்வோமாக.

தலவிசேடம்:

தில்லை - கிர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

14. திருவுந்தியார்

தில்லையில் அருளியது
(ஞான வெற்றி)

உந்தி என்பது மனித உடலில் வயிற்றின் அடிப்பாகத்தில் உள்ள நாபி. இதைக் “கொப்புழ்” என்றும் வழங்குவர். ஆறு, கால்வாய் போன்ற ஓடும் நீர்ப் பரப்புக்களில் தோன்றும் நீர்ச்சுழிகள் நாபியை ஒத்திருத்தலின் அவற்றையும் “உந்தி” என்பர். நீர்ச்சுழிகளுக்கு இந்தப் பொருள் திவாகர நிகண்டிலும் காணப்படுகின்றது. இளம்பெண்கள் இருவர் ஒருத்தியின் பாத முன் பகுதி மற்றொருத்தியின் பாத முன் பகுதியுடன் சேரும்படி அமைத்துக் கொண்டு; ஒருத்தியின் வலக்கரத்துடன் மற்றவள் இடக்கரத்தையும், அவள் இடக்கரத்துடன் தன் வலக்கரத்தையும் மாறியமையும் வண்ணம் விரல்களை கோர்த்துப் பற்றியவாறு, கைகளை முழுவதும் நீட்டி உடல்களை பின் தள்ளி நிற்பர். பின்னர் ஒருத்தி பாட மற்றவள் அதை வழிமொழிந்தவாறு சுழன்று வருவர். இந்த நிலையில் அவர்கள் ஒரு நீர்ச்சுழி போலத் தோற்றமளிப்பர். ஆதலின் இம்மகளிர் விளையாட்டு “உந்தி” எனப் பெயர் பெற்றது. அவர்கள் தங்கள் பாதங்களின் முன்பகுதிகளும் கால்விரல்களுமே நிலத்திற்படிய உள்ளங்கால், குதிகால் முதலியவை தரையைத் தீண்டாமல் சுழன்று விளையாடுவது பறப்பது போலிருக்கும். சிறுமியரின் இந்த விளையாடல் இன்றும் காண உள்ளது.

நடுநாட்டில் உள்ள சிற்றூர்களில் இந்த விளையாட்டு இன்று “தும்பிபறத்தல்” என்னும் பெயரில் வழக்கத்தில் உள்ளது. அதில் “தும்பிதிருவாட்டி; திருவதிமேல் கோலாட்டி” என்ற பாடலும் இடம்பெறுகின்றது. இரு கைகளையும் பற்றிக் கொள்ளாது. ஒரு கையை மட்டும் பற்றிக் கொண்டு மற்றொரு கையை வீசிக் கொண்டு சுழல்வதும் உண்டு. இதற்கு “ஒற்றைக் கைத்தும்பி” என்று பெயர் கூறுகின்றனர். “ஒற்றைக்கைத் தும்பி ஓடி வா தம்பி!” என்பது இதில் இடம் பெறும் பாடல். பாடிக் கொண்டே சுழன்று வருகையில் வீசிய கையால் அருகிலிருக்கும் சிறுவர்களைத் தொடமுயல்வர்.

நம் அடிகள் தில்லையில் தங்கித் தவமுயன்ற காலத்தில், மகளிரின் இந்த வினையாட்டையும் பாடலையும் கண்டார், பாடல்கள் உலகியல் பற்றியனவாக இருந்தன. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும் வண்ணம், சிவபெருமானின் வெற்றிச் செயல்களைப் பாடற் பொருள்களாக அமைத்து அவர்கள் பாடுவதற்காக இந்தப் பகுதியைத் “**திருவுந்தியார்**” என்ற தலைப்பில் அருளிச் செய்தார். பாடற் பயன் பாடுவோருக்கு வீட்டுலகமாகிய மேலான செல்வத்தை அளித்தலின் “**திரு**” என்னும் அடையேற்றது. “**ஆர்**” விகுதி உயர்வு குறித்து நிற்பது.

இப்பகுதியின் கருத்துரை “**ஞானவெற்றி**” எனக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். “**ஞானத்தினது வெற்றி**” என்றவாறு. “அவரது வரவு” என்றும் போலக் கொள்க.

“ஒன்று மூன்று நான்கு ஆறு எனும்
உருபொடு வருமே வினை முதல் என வகுத்தனரே”

(இலக்கணக் கொத்து – வேற்றுமையியல் 32)

என்பது விதி.

“ஊன மொழிக்கு முயர்திரு வுந்தியார்
ஞான வெற்றியென நவின்றனரே”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“அரன் சீர் பாவமுறு தீமையறப் பாடல்திரு வுந்தியதே” என்பது திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

இந்தப் பகுதி முழுவதும் “கலித்தாழிசையால்” அமைந்தது. யாப்பு வகையில் இது, திருத்தோனோக்கத்தின் பின் வைக்கற் பாலது. இருபது பாடல்களால் அமைந்திருத்தலின் அதற்குமுன் அமைத்தனர்.

கலித்தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

295. வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புற முந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற.

(இ-ள்)

தோழி! மேருமலையாகிய வில் வளைந்தது; உடனே போர் முண்டது; அதனால் முப்புரங்கள் துன்புற்றன; பின்பு அவை ஒரு சேர எரிந்த வெற்றியை இசைப்பாடலால் வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தப் பகுதியில் வரும் ஒவ்வொரு பாடலின் முன்பும் “தோழி” என்ற முன்னிலை ஒருமை விளி வருவித்துக் கொள்க. “வெந்தவாறு” என்றதன் பின் தேவையான இடங்களில் “பாடி” என்பதும் வருவித்துக் கொள்க.

வளைந்தது - தொழில்கள் மூன்று வகையில் நிகழ்வன; கை முதலிய கன்மேந்திரியங்களாலும் தொழிற்கருவிகளின் துணை கொண்டும் நிகழ்வன. சங்கற்ப மாத்திரையில் நிகழ்வன. சந்நிதி விசேடத்தால் நிகழ்வன என்பன. அவை; குயவன் தன் கைகளை கொண்டும் தண்ட சக்கரங்கள் முதலியன கொண்டும் மட்பாண்டங்களை வளைவது, கருவி கரணங்களால் நிகழ்வதாகும். மும்மூர்த்திகள் தங்கள் தொழில்களைச் செய்வது சங்கற்ப மாத்திரையாலாகும். செங்கதிரோன் வானத்தில் விகாரமின்றி நிற்கின்றான். தாமரை அவன் சந்நிதி விசேடத்தால் மலர்வதாயிற்று. அவ்வாறே ஈண்டும் இறைவன், தன் கைகளால் திரிபுர சங்காரத்திற்காக வில்லை வளைக்கவில்லை; வில் வளைய வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றவில்லை. வில்வளைந்தது அவன் சந்நிதி விசேடத்தாலாகும். ஆதலின் **வளைந்தது** என்று தன் வினையிற் கூறினார் எனப் பொருள் பட நின்றது. எனினும் ஈண்டு நாம் ஒன்று கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். தாமரையை மலர்த்துவது செங்கதிரவனின் கதிற்கள். வில்லை வளைத்தது இறைவனின் சத்தி. அதற்குச் சங்கற்பம் உண்டு என்பதைச் சிவஞான மாபாடியம் முதற் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம் “நோக்காது நோக்கி” எனத் தொடங்கும் உதாரண வெண்பா உரையில், “**இறைவன் சக்தி அவ்வாறன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாலே எல்லாத் தொழிலும் செய்யும்**” என்ற பகுதியாலும் “வித்துண்டா” என அடுத்த பகுதியில் வரும் உதாரண வெண்பா உரையில், மாயையும் தனக்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் இறைவன் சத்தியின் கண்ணதாய் நின்று, அது சத்தி சங்கற்பித்த வழியே வித்தகமாம் - என்ற பகுதியாலும் ஐந்தாம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகாரம் “மன்னுசிவன்” எனத் தொடங்கும் உதாரண வெண்பா உரையில் “சிவசக்தி

அவ்வக் காரியங்களில் உள் முகமாகிய சங்கற்பமே” - என்ற பகுதியாலு மறிக. எனவே ஈண்டு **வளைந்தது** என்று தன் வினையாற் கூறியது. திரிபுரவாணர்களின் வினைப்பயனூல் விளைந்தது என்பது குறித்தவாரும். **“வளைந்தது” “வளைந்தன”** என்பவற்றுக்கும் இவ்வாறே கொள்க.

இதனை;

“தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந்
துடைத்தரு டொழில்கண் மூன்றும்
போற்றவே யுடைய னீசன்
புகுந்தது விகார மென்னிற்
சாற்றிய கதிரோ னிற்கத்
தாமரை யலருங் காந்தங்
காற்றிடுங் கனலை நீரும்
கரந்திடுங் காசி னிக்கே”

(சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம்

சூத் 1-அதி 2- செய் 33)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவிலல் காண்க.

வில்லு - வில் என்பது உகரச் சாரியை பெற்று வில்லு என நின்றது. ஈண்டு மேருமலையாகிய வில்லை குறித்தது.

விலைந்தது பூசல் - பூசல் விளைந்தது என்று மாற்றிக் கொள்க. நிகழ்ச்சியின் விரைவு குறித்துப் பயனிலையை முன் வைத்தார். **பூசல்** - போர்; போரால் நிகழும் குழப்பம், ஆரவார ஓசை எனலுமாம்.

உளைந்தன முப்புரம் - முப்புரம் உளைந்தன - என்பது ஈண்டும் விரைவு குறித்து மாறி வந்தது. **உளைதல்** - துன்புறுதல், அழிதல், சிதறிப்போதல் எனலுமாம். **முப்புரம்** - திரிபுரங்கள். முதலில் அவற்றில் வாழ்ந்த அசுரர்கள் மேல்நின்று அவர்கள் துன்புற்றார்கள் என்றும். பின்னர் மூன்று ஊர்களின் மேல் நின்று அவை வெந்தன என்றும் பொருள் தந்தது.

ஒருங்குடன் வெந்தவாறு - ஒருங்கு - ஒருசேர மூன்று புரங்களும் முன் பின் அன்றி ஒரே சமயத்தில். **உடன்** - ஒரிடத்திற் பற்றிய நெருப்பு மற்ற இடங்களிலும் ஏனைய இரு புறங்களிலும் பரவி அழிக்காமல், ஒரே

சமயத்தில் மூன்று புரங்கள் முழுவதும் பற்றி, அழித்தது என்றவாறு. உடன - உடனே; ஒரு நொடியில் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“எழுந்துலகை நலிந்துழலு மவுணர்கடம்

புரமூன்று மெழிற்கணுடி*

உழுந்துருளு மளவையினென் னெரிகொளவெஞ்

சிலைவளைத்தோ னுறையுங்கோயில்

கொழுந்தரள நகைகாட்டக் கோகந்த

முகங்காட்டக் குதித்து நீர்மேல்

விழுந்தகயல் விழிகாட்ட விற்பவளம்

வாய்காட்டு மிழலையாமே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-132-3)

என்று கண்ணாடியின் மேல் உழுந்து உருளும் கால அளவில் திரிபுரங்கள் அழிந்ததாகக் கூறும் நம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கு நினைக.

திருச்சிற்றம்பலம்

“மூவா வருவத்து முக்கண் முதல்வமீக் கூரிடும்பை

காவா யெனக்கடை தூங்கு மணியைக் கையாலமரர்

நாவா யசைத்த வொலியொலி மாறிய தில்லையப்பால்

தீவா யெரிந்து பொடியாய்க் கழிந்த திரிபுரமே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-113-3)

என்பதும் நினைக.

வெந்தவாறு - வெந்தவாறு என்னே என்று வியப்புக் குறித்தவாறு. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 158-ல் “ஏற்றார் முதார் எழில் நகை எரியா வீழ்வித்த வரலாறு” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

*கணுடி - கண்ணாடி

திருமால், புத்தனாக அவதாரம் செய்து திரிபுரத்தில் வாழ்ந்த அசுரர்களுக்கு நாத்திகத்தைப் புகட்டினான். அவர்கள் நாத்திகராகி உலகங்களை அலைத்தனர். ஞான மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திரிபுரங்களை எரித்து அழித்தான். மூவாயிரம் திரிபுர அசுரர்களில் மூவர் மட்டும் திருமாலின் மாயத்தில் மயங்காமல் தொடர்ந்து சிவனடிமைத் திறத்தில் திளைத்தனர். திரிபுரம் அழிந்துழி அவர்கள் மட்டும் உய்ந்து சிவபெருமான் திருக்கோயில் வாயில் காவலராக இருவரும், குட முழா முழக்குபவராக ஒருவருமாகப் பணியேற்றனர். ஆதலின் இது ஞான வெற்றியாகியவாறு காண்க. இனிவரும் 298-ல் பாடல்வரையும் இவ்வாறே கொள்க.

296. ஈரம்பு கண்டில மேகம்பர் தங்கையில்
ஒரம்பே முப்புர முந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை யுந்தீபற.

உ

(இ-ள்)

தோழி! திருவேகம்ப நாதர் கையில் இருகணைகளை நாம் காணவில்லை. ஒரு கணையையே (கண்டோம்), போரிட நின்ற புரங்களோ மூன்று (ஆயினும் அவற்றை அழிக்க) அந்த ஒருகணையும் சற்றும் வேண்டாத ஒன்றாயிற்று (என்று வழத்தி) உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

“ஏகம்பர் தங்கையில்” என்பதைப் பாடலின் முதலில் வைக்க. ஒரம்பே என்றதன்பின் “கண்டோம்” என்பதும், “முப்புரம்” என்றதன்பின் “ஆயினும் அவற்றை அழிக்க” என்பதும் “பெருமிகை” என்றதன் பின் “என்று வழத்தி” என்பதும் வருவித்துரைக்க.

ஏகம்பர் - திருவேகம்ப நாதர், எழுந்தருளியுள்ள நிழலும் ஒற்றைமாமர நிழல்; அவர் தாங்கியுள்ளதும் திருமாலாகிய ஒற்றை அம்பு என்றது நயம்.

ஒர் அம்பே - வேல், வான், கதை முதலிய வேறு படைக்கலன்கள் இல்லை. அம்பு மட்டும் இருந்தது. அஃதும் ஒன்றுக்குமேல் இல்லை என்று அந்த ஒரம்பை ஏனையவற்றினின்றும் பிரித்துச் கூறலின் ஏகாரம் பிரிநிலையாயிற்று.

ஏகம்பர் - ஒரு பெயருக்கு இயல்பான பொருள் இருக்கும் பொழுது அப்பொருள் ஒழிய மற்றொரு பொருளை உரைப்பது பிரிநிலை நவீற்சியணி. இதனை நிருக்தியலங்காரம் என்பர் வடமொழியில். இங்கு **ஏகம்பர்** - ஒற்றை மாமரத்தினடியில் இருப்பவர் என்பது இதற்கு இயல்பான பொருள். **ஏக + அம்பர்** - ஒரே அம்பினையுடைவர் என்பது தந்துரைக்கப்பட்ட மற்றொரு பெயர். ஆதலின் இது பிரிநிலை நவீற்சியணியாயிற்று.

ஈர் அம்பு கண்டிலம் - இரண்டு அம்புகள் இருந்தன என்று புராண வாயிலாகவோ பெரியோர் வாயிலாகவோ அறிந்திலோம். “ஓரம்பே கண்டனம்” என இசையெச்சம் வருவிக்கக் கொள்க.

முப்புரம் - இறைவன் தாங்கி நின்றது ஒரே ஒருகணை. போரிட நின்ற புரங்களோ மூன்று. அவற்றுள் நின்ற பகைவர்களோ சிவனடியார்கள் மூவர் நீங்கலாக இரண்டாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து தொன்னூற்று எழுவர். அவர்களையும் அவர்கள் புரங்களையும் அழிக்க இந்த ஒற்றை அம்பு போதுமா? என்றவாறு.

ஒன்றும் பெருமிகை - முப்புரங்களும் அவற்றில் வாழ்ந்து வந்த அவுணர்களும். இறைவன் நகைத்த பொழுது எழுந்த பல்லொளியாகிய நெருப்பால் அழிந்தனர். ஆதலின் இந்த ஒருகணையும் வேண்டப்படாது மிகையாயிற்று என்றவாறு. **பெருமிகை** - மிக அதிகம். இந்த அம்பின் அமைப்பையும் அது பெருமிகையாய் நின்றதையும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“குன்றவார்சிலை நாணராவரி வாளிகூரெரி காற்றின்மும்மதில்
வென்றவா றெங்ஙனே விடையேறும் வேதியனே
தென்றலார்மணி மாடமாளிகை சூளிகைக்கெதிர் நீண்ட பெண்ணேமேல்
அன்றில் வந்தணையு மாமாத்தூ ரம்மானே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-50-1)

எனவரும் பிள்ளையார் திருவாக்கிலும் காண்க.

பெருமை - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

297. தச்சு விடுத்தலுந் தாமி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபற.

ந

(இ-ள்)

தோழி! “தேவர்கள், தேரின் பல உறுப்புக்களை ஒன்றாக இணைத்துத் தேரைப் போருக்கு ஆயத்தமாக நிறுத்தினர்; திருஏகாம்பரநாதர் தம் திருவடி ஒன்றை அதன் மீது வைத்தவுடன் அச்சு முறிந்து தேர் அழிந்தது. (ஆயினும்) முப்புரங்களும் அழிந்தன” என்று வழுத்திப் பாடி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

தச்சுவிடுத்தலும் - தச்சு - “தைத்து” என்பதன் போலி. **தைத்தல்** - வெவ்வேறு பகுதிகளை ஒன்றாக இணைத்துத் துன்னம் செய்தல். பூமியாகிய தேர்த்தட்டு, இரு சுடர்களாகிய சக்கரங்கள் முதலியவற்றைத் தேவர்கள் இணைத்து ஒருதேராக உருவாக்கி நான்மறைகளாகிய பரிகளைப் பூட்டி நான்முகனைத் தேர்ப்பாகனாக அமர்த்தித் திரிபுரவாணருடன் போர் செய்ய இறைவன் திருமுன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். **தச்சு** - அழகுபட எனலுமாம். **விடுத்தலும்** - ஆயத்தமாக இறைவன் திருமுன் கொண்டு வந்து விட்டதும்.

தாம் அடி இட்டலும் - தாம் - முன் பாட்டிற் கூறிய திரு ஏகம்பநாதர், **அடி இட்டலும் - அடி** - தம்திருவடிகளில் ஒன்றை, ஈண்டு இறைவனின் வலத்திருவடியைக் குறித்தது. வலது திருவடி இறைவன் பாகம் என்பதும், போருக்குச் செல்வோர் முதலில் வலது திருவடியை எடுத்து வைத்தல் வேண்டும் என்பதும் மரபு. அதை உலகுக்கு உணர்த்துபவன் இறைவன் என்பதும் நினைக. **இட்டலும்** - இடலும் என்பது விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. உம்மை இழிவு சிறப்பும்மையாக நின்ற தேர், இறைவனின் திருவடிகளில் ஒன்றைக் கூடத் தாங்கும் வன்மையற்று ஒழிந்தது என்றுணர்த்திற்று.

அச்சு முறிந்தது - பாரத்தைச் சுமக்கும் தேருக்குத் தலையான ஆதாரமாக உள்ளதும் இரு சக்கரங்களுக்கு நிலைக்களனா நிற்பதுமான **அச்சு**. **முறிந்தது** - அது முறிந்ததால் தேர் நிலைகுலைந்து விழுந்து எதற்கும் பயன் படாது ஒழிந்தது.

அழிந்தன முப்புரம் - இதன் முன் “ஆயினும்” என ஒரு சொல் வருவிக்க. போருக்கான தேர் அழிந்து விட்டது. ஆயினும் போரின் நோக்கமான முப்புரங்களின் அழிவு உடனே நிகழ்ந்தது என்றவாறு. பயனிலை எழுவாய் முன் வந்தது, நிகழ்ச்சியின் விரைவு குறிக்க. முப்புரங்கள் ஒரு நொடியில் அழிந்த நிகழ்ச்சியை.,

திருச்சிற்றம்பலம்

“வெம்மைமிகு புரவாணர் மிகைசெய்ய
விறலழிந்து விண்ணுளோர்கள்
செம்மலரோ னிந்திரன்மால் சென்றிரப்பத்
தேவர்களே தேரதாக
மைம்மருவு மேருவிலு மாசுணநா
ணரியொரிகால் வாளியாக
மும்மதிலு நொடியளவிற் பொடிசெய்த
முதல்வனிட முதுகுன்றமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-131-4)

என்று நம் பிள்ளையார் தீட்டும் செஞ்சொல் ஓவியத்திற் காண்க.

முன்னுரையாளரில் பலர் இத்திருப்பாடலுக்கு “பந்தப்படுத்தியிருந்த கட்டுக்கள் நீங்க மலபரிபாகம் எய்திற்று; உடனே சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்தது. அதனால் சீவ போதம் அழிந்தது; மும்மலங்களின் ஆற்றல் மடங்கின” என்று தத்துவப் பொருள் கூறினர்.

298. உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற.

சு

(இ-ள்)

தோழி! சிவனடிமைத்திறத்தால் உய்வதற்கு வல்லமை பெற்ற ஒப்பற்ற மூவரைக் காத்து அதே சமயத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்த முப்புரங்களை அழிக்க

வல்லவன் நம் இறைவன்; அவன் என்றும் மாறாத இளமையுடைய உமையம்மையின் பங்கன் என்று வழத்திப்பாடி உந்தி பறப்பாயாக.

(வீ-ரை)

உய்யவல்லார் ஒரு மூவர் - உய்தல் - திரிபுரம் எரிந்த பொழுது அவற்றுள் இருந்தும் இறந்தொழியாது உயிர் பிழைத்தல். திருமால், புத்தனாகி நாத்திகவாதம் புரிந்துழி ஏனைய அசுரர்கள் அதில் மயங்கிச் சிவநெறிக்கு மாறாக ஒழுகிய காலத்தும், தாங்கள் அவ்வாறு மயங்காமல் சிவநெறியில் நிலைபெற்று உய்தியடைதல் எனலுமாம். அத்துணைச் சிறந்த சிவனடிமைத் திறத்தால் பிறப்பிறப்புக்களினின்றும் நீங்கிச் சிவசாலோகமாகிய பதமுத்தி பெற்று உய்தல் எனலுமொன்று.

வல்லார் - வல்லமையுடையவர்கள். இந்த வல்லமை அவர்களுக்கு சிவனடிமைத்திறம் காரணமாக எய்திய மலபரிபாகத்தால் இறைவனால் அருளப்பட்டதாகும்.

ஒரு மூவர் - ஒப்பற்ற மூவர், இவர்கள் சிவனடிமைத் திறம் நோக்கத் திருமால் ஈராக உள்ள விண்ணுலக வாசிகள் எவரும் இவர்களுக்கு ஒப்பாகார் என்றவாறு. **மூவர்** - சுதன்மன், சுசீலன் சுபுத்தி என்போர்.

காவல் கொண்டு - திருமாலின் நாத்திகவாதத்தில் அவர்கள் மயங்காமலும், நெருப்பில் எரிந்து அழியாமலும் பிறப்பிறப்பில் சிக்கி உழலாமலும் காத்து.

எய்ய வல்லான் - சிரிப்பில் தோன்றி நெருப்பாகிய படையை ஏவ வல்லவன். எய்தது திரிபுரங்களை. **வல்லான்** - வல்லமையுடையவன். அது பகைவரை அவர்கள் இருந்த ஊருடன் எரித்து அழித்து. அதே சமயத்தில் அங்கு அவர்கள் நடுவில் வாழ்ந்திருந்த சுதன்மன் முதலிய மூவரும் எரிந்து ஒழியாமல் காத்த சதுரப்பாடு. செயல் ஒன்று; ஆனால் அதன் பயனாக நிகழ்ந்த விளைவுகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுப்பட்டவையான இரண்டு. இராவணன் திருக்கயிலையை எடுத்த ஞான்று இறைவன் அவனை மிதித்த மிதி ஒன்று மட்டுமே. அந்த ஒரு மிதியே அவன் செருக்கு ஒழியவும்; இறைவனைச் சாமகானத்தால் வழத்திச் சிவபுண்ணியத்துடன் வாளும் நாளும் பெறவும் நின்று இரு மாறுபட்ட விளைவுகளுக்கு ஏதுவானது நினைக.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தீண்டற் கரிய திருவடி யொன்றினால்
மீண்டற் கும்மிதித் தாராக் கன்றனை
வேண்டிக்கொண் டேன்திரு வாய்மூர் விளக்கினைத்
தூண்டிக் கொள்வனா னென்றலுந் தோன்றுமே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-50-10)

எனவரும் நம் அரசுகளில் அமுதவாக்கிற் காண்க,

இறைவன், சுதன்மன் முதலிய மூவரைக் காவல் கொண்டு திரிபுரம் எரித்த வரலாற்றை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“பூவார்மலர்கொண் டடியார் தொழுவார் புகழ்வார் வானோர்கள்
மூவார்புரங்க ளொரித்தவன்று மூவர்க்கருள் செய்தார்
தூமாமழைநின் றதிரவெருவித் தொறுவின் னிரையோடும்
ஆமாம் பினைவந் தணையுஞ்சார லண்ணா மலையாரே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-69-1)

என்றதிற் காண்க. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 158-159-ல் “ஏற்றார் மூதார், எழில்நகை எரியின் வீழ்வித்து” என்றதன் உரையில் எடுத்துக்காட்டிய திருமுறை (7-55-8) திருப்பாடலும் நினைக.

இளமுலை பங்கன் - திருவருள், காலதத்துவத்தைச் கடந்து நின்று அதை இயக்குவது. அஃது என்றும் மூப்புறுதலில்லை. ஈண்டு அம்பிகையாக உருவகம் செய்யப்பட்டது. ஆதலின் “இளமுலை” என்றார். இறைவன், திருவருளின் பங்கன் ஆதலின் நம்மைக் காப்பான் என்பது குறிப்பு.

பொங்கி நின்று - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **பொங்கதின்ற** என்பது திரு.மு.அருணாசலம் M.A. அவர்கள் காட்டும் பாடம்.

இந்தப் பகுதியில் பாடல் 296-ல் ஓரம்பும் பெருமிகை, பாடல் 297-ல் அச்சுமுறிந்தது, பாடல் 298-ல் மூவரைக் காவல் கொண்டே முப்புரம் எரித்தது முதலியன எல்லாம் போருக்குரிய கருவிகள் இல்லாமலே முப்புரங்களும் இறைவன் சந்நிதிச்சிறப்பால் நிகழ்ந்தனவாம். 295-ம் திருப்பாட்டில் “விளைந்தது” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றை இவற்றுக்கும் கொள்க.

பாடல் 295 முதல் 298 முடிய உள்ள பகுதிகள் முப்புரம் எரித்த நிகழ்ச்சியைச் கூறுவன. அந்த வரலாறு. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 158-159- வரிகளின் உரையில் “ஏற்றார் முதூர் எழில் நகை வீழ்வித்த வரலாறு” - என்றதன் கீழ் உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

299. சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஒடிய வாபாடி யுந்தீபற
உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற. ௫

(இ-ள்)

தோழி! வீரபத்திர தேவரால் தாக்கப்பட்ட, தக்கன் தொடங்கிய வேள்வி அழியத் தேவர்கள் உயிர்பிழைக்க வேள்விக்களத்தினின்றும் வெளியே ஓடிய விதத்தை இசைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து, உருத்திரனும் தலைவனுமாகிய நம் இறைவனுக்குரிய புகழ்களைப் பாடி வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

சாடிய வேள்வி சரிந்திட - சாடிய - தாக்கப்பட்ட. வேள்வி - சிவபெருமானை அவமதித்தற்காகத் தக்கன் தொடங்கிய வேள்வி. சரிந்திட - வேள்வி அழிய.

தேவர்கள் ஒடியவா பாடி - தேவர்கள் - தக்கன் செய்த சிவ நிந்தனைக்கு உடன்பட்டு அவன் வேள்வியில் கலந்து கொண்டு அவிபெறுவதற்காகக் கூடி இருந்த திருமால், இந்திரன் உள்ளிட்ட அமரர்கள். ஒடியவா - ஓடியவாறு என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. அவ்வாறு கூடியிருந்த தேவர்களை வீரபத்திரரின் தலைமையில் வந்த சிவகணங்கள் தாக்கி அழிக்கத் தொடங்க உயிருக்கு அஞ்சி அவர்கள் வேள்விச் சாலையை விட்டு வெளியே ஓடிய விதத்தை.

அஃதாவது வீரபத்திரரின் வெற்றியை. பாடி - நம் இசைப்பாடலின் பொருளாகக் கொண்டு, இது பற்றி முன்னம் 189-ம் திருப்பாடலில் “சிந்தித்திசை திசையே தேவர்களை யோட்டுகந்த” என்றதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் பார்க்க.

உருத்திர நாதன் - இருபெயரொட்டு. **உருத்திரன்** - சினமுடையவன். அழச் செய்பவன் எனலுமாம். தக்கன் வேள்வியிற் கலந்து கொண்டோரை அழச் செய்ததை மேற்குறித்த 189-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் (1-131-3)-ல் காண்க. **உருத்திரன்** - அழிப்பவன் எனலு மொக்கும். தக்கன் வேள்வியை அழித்தது மட்டுமன்றிப் பேருழிக்காலத்தில் அனைத்தையும் ஒடுக்குபவன். “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலேயே முதலாக வுடைத்து இவ்வுலகம்” எனும் சிவஞானபோத முதற் குத்திரக் கருத்தையும் ஈண்டு நினைக.

உருத்திர நாதன் - ஒவ்வோரண்டத்திலும் நூற்றெட்டு உருத்திரர்கள் உளர். ஆங்காங்கு அவர்களுக்குத் தலைவர்களும் உளர். அத்தலைவர்கள் அனைவருக்கும் பெருந்தலைவன் சிவபெருமான். மகாருத்திரனாகிய அவனையே ஈண்டு **உருத்திரநாதன்** என்றார் என உரைத்தலுமொன்று.

300. ஆவா திருமா லவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தானென் றுந்தீபற
சதுர்முகன் தாதையென் றுந்தீபற.

௬

(இ-ள்)

தோழி! தக்கன் வேள்வியில், திருமால், அவியுணவை ஏற்றுக் கொண்டும்; வேள்வியில் கலந்து கொண்ட அந்த நாளில் இறந்தொழியாமல், அந்தோபாவம்! உயிருடன் இருந்தான்! அவன் நான்முகனின் தந்தை என்று, நம் இறைவன் வெற்றியை இசைப்பாவால் பரவி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

“ஆவா” என்பதைச் “சாவாதிருந்தான்” என்பதன் பின் கூட்டுக.

திருமால் அவிப்பாகம் கொண்டு - திருமால் - சகல வருக்கத்தினராய விண்ணுலக வாசிகள் அனைவரிலும் தவத்தால் மேம்பட்டு நிற்பவன். “விஷ்ணுவல்லபாய நம” என்பது சிவாட்டோத்திர நாமங்களுள் ஒன்று “திருமாலுக்குப் பிரியமானவன்” என்பது அதன் பொருள். சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய. அரியர்த்த மூர்த்தத்தில் சிவபெருமானின் தடத்த வடிவில் ஒரு

பகுதியாக விளங்கும் மொய்ம்பினன். சிவபெருமானின் மனைவியாக உள்ள மாண்பினன். இதனை 197-ம் திருப்பாடலுரையில் மேற்கோள்காட்டிய திருமுறை 4-40-5-ம் திருப்பாடலிற் காண்க. இத்துணை மேலானவன் சிவநிந்தகனான தக்கன் வேள்வியில் அவிபுணவை ஏற்றுக் கொண்டான். **கொண்டும்** - என்று இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க.

அன்று சாவாது இருந்தான் ஆ ஆ - அன்று - அவிபுணவை ஏற்றுக் கொண்ட அந்த நாளில். **சாவாது இருந்தான்** - இத்துணைச் சிறப்புக்கள் கொண்ட திருமால் தன் தலைவனும், கணவனும், தன் அன்புக்குரியவனுமாகிய சிவபெருமானைத் தக்கனும் தேவர்களும் கூடி அவமதித்த அப்பொழுதே அவர்களைச் கொன்றிருக்க வேண்டும். அஃதல்லாவிடில் தானாகிலும் இறந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அந்த வேள்விச்சாலையை விட்டு வெளியேறி இருக்க வேண்டும். அவற்றுள் ஒன்றையும் செய்யாமல் இருந்தது மட்டுமன்றி அவர்களுடன் அவிபுணவை வாங்கி உண்டான். அந்தப் பாவத்திற்கேனும் மாண்டொழிந்தானலன். அவ்வாறு செத்திருப்பின் பழியும் நிந்தனையும் அவமானமும், பாவமும் இல்லாமல் தப்பியிருப்பன். **ஆ ஆ** - அவற்றுள் ஒன்றையும் செய்யாமல் உயிருடன் இருந்தானே என்று இரங்கியவாறு. **ஆ ஆ** - இரக்கக்குறிப்பு இடைச்சொல். “ஐயோ பாவம்” என்றவாறு. **இருந்தான்** - உயிருடன் இருந்தான். வெளியேறாமல் வேள்விச்சாலையில் சிவ நிந்தகர்களுடன் கூடி அமர்ந்திருந்தான் எனலுமாம்.

தக்கன் வேள்வியை அழித்து அதில் பங்கு கொண்ட தேவர்களை வீரபத்திரர் அழித்த பொழுது. திருமால் கொல்லப்படவில்லை. அவன் தளர்வுற்று ஓவியம் போலச் செருக்களத்தில் செயலின்றி நின்றான். வீரபத்திரர் சீற்றமுடன் அவன் மீது பாயும் சமயம் சிவபெருமான் அசரீரி வானத்தினின்று “சினம் தணிவாயாக” என்று ஆணை பிறப்பித்தான்; போர்நின்றது; திருமால் சரணடைந்து இறைவனை ஏத்தினான். இதனை,

“சான்றகல் மாயன் அச்சுற வெய்தித் தளர்காலை
மூன்றுகண் வீரன் யாது நினைந்தோ முனிவெய்த
“ஆன்றதொர் செற்றம் நீங்குதி” என்னு அண்டத்தே
தோன்றிய தம்மா கண்ணுத லீசன் சொல்லொன்றே”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - யாகசங்காரப்படலம் 125)

என்று கந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

“பைப்பிலாத சுருதி” என்றும் வேதப்பகுதி

யோத கூடியஞ்ஞோசுமண சங்கார்

விஜித்ய விஷ்ணும்பபந் தோறு

பாசேனு தீரக -

(தட்சவேள்வியில் தேவர்கள் கூட்டத்தைவென்று திருமாலேக் கயிற்றில் கட்டிய வீரன் எவனோ அவன்) என்று துதிப்பது காண்க.

சதுர் முகன் தாதை - திருமால், நான்முகனைத் தன் உந்திக்கமலத்தினின்றும் தோற்றுவித்தவன். ஆதலின் நான்முகனுக்குத் தந்தையாவன். நான்முகனும் முதலில் ஏனைய தேவர்களுடன் கூடித் தக்கன் வேள்வியிற் கலந்து கொண்டான். போரின் தொடக்கத்தில் வீரபத்திரர் அவன் தலையில் இடிவிழுவதுபோல ஒங்கி ஒருகுட்டு வைத்தார். அதைத் தாங்கலாற்றாது நான்முகன் சோர்ந்து வீழ்ந்தான். போரின் பிற்பகுதியில் வீரபத்திரர் திருமாலுடன் போர் தொடங்குழி விண்ணினின்றும் ஒரு தேர் இறங்கியது. சோர்வு நீங்கி எழுந்த நான்முகன் “இனி நாம் உய்வதற்கு இஃதொன்றே வழி” என்ற முடிவு செய்து வீரபத்திரரை வணங்கி இந்தத் தேரை நான் தங்களுக்காக வரவழைத்தேன். இதன் பாகனாக நானே நடத்துவேன்; தாங்கள் இதில் இவர்ந்து போர்புரியுங்கள் என்று வேண்டினான். வீரபத்திரர், நான்முகன் மீது கொண்டிருந்த சினம் சிறிது குறைய அத்தேரில் ஏறினார். திருமாலுடன் போர் தொடர்ந்தது. இந்த வரலாற்றை,

“நீறணி பவளமெய் நிமலன்! நிற்கிதோர்

வீறணி தோர்தனை விரைவி லுய்த்தனன்

தேறலர் தமையடுந் திறல்கொள் வீரநீ!

ஏறுதி துணையோ டென்று போற்றினான்”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - யாக சங்காரப்படலம் 97)

என்பதிற் காண்க.

இவ்வாறு சரணடைந்தால் உய்யலாம் என்று தன் மகனுக்கு இருந்த அறிவு கூட அவன் தந்தையாகிய திருமாலுக்கு இல்லையே என்று இகழ்ந்தவாறு.

301. வெய்யவ னங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தடிந்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற.

எ

(இ-ள்)

தோழி! பெருஞ்சினமுடைய வீரபத்திர தேவர், உண்பதற்காக அவியைத் திரட்டிய அக்கினி தேவனின் கைகளை வெட்டினார்; தக்கன் வேள்வி நிலை குலைந்தது என்று இசையால் வழத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வெய்யவன் - வெம்மை. இது சினத்தாலுண்டாவது. “உக்கரன்” என்பது சிவநாமங்களுள் ஒன்று. **வெம்மை** - விரும்புதல் எனப் பொருள் கொண்டு சைவ உலகினரால் விரும்பப் பெறும் வீரபத்திர தேவர் எனலுமாம்.

“வெம்மை வேண்டல்” - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம். உரியியல் சூத் 38 - என்பது இலக்கணம்.

வெம்மை என்ற சொல்லுக்குக் வெப்பம், கடுமை சினம் எனப் பொருள்கள் தருதலின் அதை அங்கிக்குக் கூட்டி “வெய்யவனாகிய அங்கி” என உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் பலர். அக்கினி தேவனின் வெம்மை வீர பத்திர தேவரின் வெம்மைக்குப் பன்மடங்கு தாழ்ந்தது என்பது நினைக. அவியில் விருப்பமுடைய அக்கினி தேவன் எனக் கொண்டார் திரு. கா. சு பிள்ளையவர்கள்.

அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய: விழுங்க - “அவி” போன்ற சுவையுள்ள அரிய உணவை உண்பவர் முதலில் அதைச் சிறிது சிறிதாக விண்டு வாயிலிட்டு மென்று நாவால் நன்கு சுவைப்பர். அதுதானாகவே வயிற்றினுட் சென்றுவிடும். ஈண்டு அக்கினிதேவன் அவியை முதலில் ஒன்றாகத் திரட்டினான். பின்னர் அதை முழுவதும் ஒரே சமயம் வாயில் பெய்தான். பின்னரும் அதை மென்று நாவால் நன்கு சுவை நுகர்ந்து சிறிது சிறிதாக உண்ணாமல் ஒரே விழுங்கில் விழுங்கி விட்டான். “தக்கன் வேள்வியிற் கிட்டிய அவியை உண்டல் சிவாபராதம், அதற்கு எந்த நொடியிலும் இடையூறு நேர்ந்து உண்ணமுடியாமல் போய் விடலாம்” என்ற அச்சமே

இந்த விரைவுக்குக் காரணம். அவன் அஞ்சியவாறே பின் நிகழ்ச்சிகளும் அமைந்தன காண்க.

கையைத் தடிந்தான் - அவியை உண்டது நாவே எனினும் உண்பதற்கு முன் திரட்டியதும் வாயில் பெய்ததும் கைகளாகலின் முதலில் கையைத் தடிந்தார் பின்னர் ஏழு நாக்குக்களையும் தடிந்தார் என்க.

ஈண்டு நாம் பெரியபுராண நிகழ்ச்சி ஒன்றை நினைதல் வேண்டும். கழற்சிங்க நாயனாரின் பட்டத்து அரசி திருவாரூர்க் கோயிலில் மலர்மாலே தொடுக்கும் மண்டபத்தில் கிடந்த ஒரு மலரை எடுத்து மோந்தாள். அது சிவாபராதம். அதற்காகச் செருத்துணை நாயனார் அவள் மூக்கைத் தடிந்தார். செய்தியறிந்த அரசர் புவை முகர்வதற்கு எடுத்துக் கொடுத்த கையையன்றே முதலில் தடிதல் வேண்டும் என்று கூறி அவ்வாறே தடிந்தார். இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்நிலை யணைய வந்து
செருத்துணை யாரா மன்பர்
முன்னுறு நிலைமை யங்குப்
புகுந்தது மொழிந்த போது
மன்னரு மவரை நோக்கி
“மற்றிதற் குற்ற தண்டந்
தன்னையவ் வடைவே யன்றே
தடிந்திடத் தகுவ” தென்று

9

கட்டிய வுடைவாள் தன்னை
யுருவி “யக் கழிவா சப்பூத்
தொட்டுமுன் னெடுத்த கையாம்
முற்படத் துணிப்ப” தென்று
பட்டமு மணிந்து காதல்
பயில்பெருந் தேவி யான
மட்டவிழ் குழலாள் செங்கை
வளையொடுந் துணித்தா ரன்றே

10

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - கழற்சிங்க நாயனார் புராணம்)

என்று பெரியபுராணம் பேசுவது காண்க.

தடிந்தான் - வெட்டினான். இவ்வாறு வெட்டியது சிவாபராதத்திற்குத் தண்டித்ததாக அமைதலில் **தடிந்தான்** - என்றார். **தண்டித்தல்** - ஒறுத்தல், வெட்டுதல். **தடிந்தான்** - இது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்டபாடம். பொருட்சிறப்பு நோக்கி இந்தப்பாடம் ஈண்டு கொள்ளப்பட்டது. **தறித்தான்** - என்பது ஏனைய உரையாசிரியர்களும் திருவாசக மூலம் மட்டும் பதிப்பித்தவர்களும் கொண்ட பாடம்.

தக்கன் வேள்வியிற் அவியுண்ட சிவாபராதத்துக்காக அக்கினி தேவன் தன்கைகளுடன் எழு நாக்குக்களும் தடியப்பட்ட செய்தியை முன்னம் 278-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்துக்காட்டி கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - யாக சங்காரப்படலம் 29, 30 பாடல்களிற் காண்க.

கலங்கிற்று - நிகழ்ச்சிகள் வரிசைப்படி நிகழ்த்திட்டமிட்டு முறைப்படுத்தி அமைத்த வேள்வி நிலை குலைந்து தடுமாறிக் குழப்பமுற்று அழிந்தது.

302 பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற
பனைமுலை பாகனாக் குந்தீபற.

அ

(இ-ள்)

தோழி! பார்வதியம்மையைப் பகையாகக் கொண்டு பலரறிய இகழ்ந்துரைத்த தக்கன்மாட்டுக் கண்ணோட்டம் கொள்வது ஏ! பருத்த கொங்கைகளையுடைய உமையம்மையைத் தன் இடக்கூறாகக் கொண்டுள்ள இறைவனை இசையால்வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பார்ப்பதி - பார்வதி என்பதன் திரிபு. பருவதம் - மலை. மலை அரசனாகிய இமவான் மகளாக வளர்ந்தமையால் உமையன்னை இப்பெயர் பெற்றாள். அவளை மகளாக அடைந்த மலையரசன் அவளால் பல நன்மைகளை எய்தினான். தக்கன், மலையரசனுக்கு முன்பே உமையம்மையை மகளாக அடைந்திருந்தும். அவ்வாறு நன்மைகள் எய்தாமல், அவளைப் பகைத்துப் பலரறிய இழிவுரைகள்

சுறித் தீமை எய்தினான். ஆதலின் “தாட்சாயணி” என்னுது “பார்ப்பதி” என்று சுறினார்.

பகை சாற்றிய தக்கனை - பகை சாற்றிய - இறைவி தன் மகளாக இருந்தும் அவளைப் பகையாகக் கொண்டான். அத்துடன் திருமால் முதலிய பெருந்தேவர்கள் கூடியிருந்த சபையில் அவர்கள் அனைவரும் அறியும்படி அம்பிகையை இழிமொழிகளால் நிந்தித்தான்.

சாற்றுதல் - பெருந்திரளாக உள்ளோர் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்த்து அதன்பின் அவர்கள் மனங்கொள்ளும்படி தான் கூற வேண்டியதை வெளிப்படையாகக் கூறுதல். தக்கன், அவ்வாறு அம்பிகையை விளித்துக் கூறிய நிந்தனை மொழிகள் - “நீ தந்தையும் அன்னையும் இல்லாத அனாதையின் மனைவி! உனக்கு இந்த வேள்விக்கு வரும் வண்ணம். நான் அழைப்பிதழ் அனுப்பவில்லை, நீ கயிலைக்கே மீள்வாயாக! நீ பேயுடன் ஆடும் பித்தனின் மனைவி, ஆதலின் நீயும் அவன் நிலை எய்தினாய்! இந்த வேள்வியில் நான் சிவனுக்கு அவி கொடுப்பதில்லை என்று முடிவு செய்து விட்டேன். அவனுக்கு அவிகொடுக்கும்படி மறை விதித்துள்ள விதியையே மாற்றி அமைப்பேன்” - என்பனவாம். இவற்றைக் கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - உமைவரு படலம் செய்யுள் 29 முதல் 37 முடியவுள்ள பகுதியில் காண்க.

தக்கன் - தகடின் என்னும் வட சொல்லுக்கு “வல்லவன்” என்று பொருள் கூறுவர். பேரருளின் உருவகமும் எல்லா உயிர்கள் மாட்டும் அன்னையுள்ளம் கொண்டவரும் பகைக்கத் தகாதவருமான இறைவியைக் கூடப் பகை சாற்றுவதில் வல்லவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

பார்ப்பது என்னே ஏடி - பார்ப்பது - கண்ணோட்டம் கொள்வது. அம்பிகையின் தந்தை என்று தாட்சண்யம் காட்டுவது. **என்னே** - எதற்காக? கண்ணோட்டம் கொள்ள வேண்டா என்றவாறு. சிவ நிந்தகனின் முகத்தைக் கூடப் பாராதே; அவன் மொழிகளைக் கேளாதே; அவனுடன் உரையாடாதே - எனின் தக்கனுக்கு இனி நாம் ஏன் கண்ணோட்டம் நல்கவேண்டும் என்றவாறு. **ஏம** - தோழியை விளித்தவாறு.

என்னேயடி - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

303

புரந்தர னாரொரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனி லேறினா ருந்தீபற
வானவர் கோனென்றே யுந்தீபற.

க்

(இ-ள்)

தோழி! தேவேந்திரன் ஒரு மெல்லிய குயில் வடிவங்கொண்டு மரத்தின் மேலேறினான்; அவன் தேவர்களின் அரசன் என்பதைப் பாடற் பொருளாக வைத்து நம் இறைவனை இசையாற் பரவி உந்தி பறப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

புரந்தரனார் - புரந்தரன் - இந்திரன், பகைவர்களின் ஊர்களை அழிப்பவன்.
புரம் - ஊர். இந்தச் சொல்லுக்கு “உடம்பு” என்றும் ஒரு பொருளுண்டு. பகைவனின் ஊர்களை அழிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தவனாயினும் இங்குத்தன் உடம்பு ஊறுபடாமலும் அதைவிட்டு உயிர் நீங்காமலும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள ஒரு குயில் வடிவம் கொண்டதுமன்றி மரத்தின் மீதும் ஏறி ஓளிய முயன்றான் என்க. எனவே **புரந்தரனார்** என்பதிலுள்ள ‘ஆர்’ விசுதி இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய் நின்றது.

ஒரு பூங்குயில் ஆகி - ஒரு எண்ணற்ற உயிர்க்கூட்டங்களுள் ஏதோ ஒரு என மீண்டும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பாயிற்று. **பூங்குயில்** - புலி, கரடி போன்ற கொடிய விலங்குகளையும் பாம்பு, தேள் முதலிய நச்சுப் பிராணிகளையும், அவை எதிர்த்து வரா நிலையிலும் கண்ணுற்றால் நல்லவர்களும் கொல்ல நினைப்பர். குயில் போன்றவற்றைக் கொடியவரும் வீணே கொல்ல நினையார். அதனினும் மென்மையான இயல்புள்ள குயில் என்பார் **பூங்குயில்** என்றார். **பூங்குயில்** அழகிய குயில் எனலுமாம். ஆதலின் உயிர் பிழைக்க வேண்டி இந்திரன் பூங்குயில் வடிவம் கொண்டான் என்றார். **ஆகி** - இயல்பாக உள்ள இந்திரன் வடிவைவிட்டுப் **பூங்குயில்** வடிவம் ஏற்று.

மரம் தனில் ஏறினார் - வீரபத்திர தேவரின் படைகளினால் எட்டுத்திசைகளிலும் காவலும் சாடலும் இருந்ததனால் மேல்நோக்கிப் பறந்து சென்று தப்புவதன் முதல் முயற்சியாக வேள்விச் சாலையில் இருந்த ஒரு

மரத்தின் மேல் ஏறினான். ஏறினார் - ஆர் பகுதி ஈண்டும் இழிவுக்குறிப்பாக நின்றது.

வானவர் கோன் - அப்படி ஏறி ஒளிந்து உய்ய முயன்றவன் சாதாரண தேவர்களுள் ஒருவனல்லன். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் அரசன் என்றது மீண்டும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பாயிற்று. தேவர்களின் அரசன் நிலையே இவ்வாறாயின் அவன்குடி மக்களாகிய ஏனைய முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் நிலை பற்றிக் கேட்க வேண்டுவதில்லை. எனவே அவர்கள் ஒறுப்புண்ட நிகழ்ச்சிகளை விரித்துரைத்திலம் என்றவாறு.

குயில், தன் முட்டையைக் காகத்தின் கூட்டில் அதன் முட்டைகளுடன் கலந்து வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டும், முட்டையினின்று வெளிவந்த குயிலின் பார்ப்பு, காகம் ஊட்டும் உணவை உண்டு அதன் பாதுகாப்பில் வளர்ந்துவரும். உரிய பருவம் வந்ததும் அது காகத்தைவிட்டுப் பறந்து வெளியேறிவிடும். அவ்வாறே இந்திரனும், தக்கன் நல்கிய அவியை உண்டு அவனுடன் கூடியிருந்தான். வீரபத்திர தேவ வந்ததும் தக்கனைவிட்டு வெளியேறி விட்டான் என்பதும் நினைக.

அவ்வாறு தப்ப முயன்றும் இந்திரன் உய்ந்தானல்லன். அவன் வேற்றுருவில் மறைந்து ஓட முயல்வதை அறிந்த வீரபத்திர தேவர் அவனைத்தம் வானினால் வெட்டிக் கொன்றார். இந்த நிகழ்ச்சியை;

“மடிந்தான் கூற்றுவ னாக; வாசவன்
உடைந்தனன் குயிலென உருக்கொண் டும்பரில்
அடைந்தன னதுபொழு தண்ணல் கண்ணுறியித்
தடிந்தனன் வீட்டினன் தடக்கை வானினால்”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம்

- யாகசங்காரப்படலம்-28)

என்பதிற் காண்க.

(இ-ள்)

தோழி! சிவபெருமான் மாட்டுக்கொண்ட கொடிய சினம் காரணமாகத் தொடங்கிய தக்கன் வேள்வியில் வியாத்திரன் தலைவெட்டுண்டு இறந்தவாற்றை இசையால் வழத்தி, நம்மை இது வரையும் தொடர்ந்து வந்துள்ள பிறவி ஒழியும் வண்ணம் உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலில் “தலை” என்பதன் பின் “வெட்டுண்டு” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

வெஞ்சின வேள்வி - இஃது அறம் கருதிச் செய்யப்பட்ட வேள்வியன்று. தக்கன், சிவபெருமான் மாட்டுக் கொண்ட பெருஞ்சினம் காரணமாகச் செய்யப்பட்ட வேள்வி. அந்தச் சினம் தக்கனையே அழிக்கக் காரணமானது பற்றி “**வெஞ்சினம்**” என்றார்.

சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு

மேமப் புணையைச் சுடும்.

(திருக்குறள் 306)

என்பது நினைக.

வியாத்திரனார் தலை துஞ்சின வாபாடி - **வியாத்திரன்** - முன்னம் 280-ம் திருப்பாடலுரையில் “சிரமுன்றற” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **வியாத்திரனார்**. “ஆர்” விசுதி இழிவு குறித்து நின்றது. **தலை வெட்டுண்டு துஞ்சினவா** என்க. **வெட்டுண்டு** - வீரபத்திர தேவரால் வெட்டப்பட்டு. **துஞ்சின-துஞ்சுதல்** - இறத்தல் என்பதே பொருள். ஈண்டு அகால மரணமடைதல் என்ற பொருளில் நின்றது. வியாத்திரன் தக்கன் வேள்வியில் பங்கு கொள்ளாது விலகியிருப்பின் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருப்பன் என்றவாறு. **வாபாடி** “வாறு” என்பதன் ஈறுகெட்டது. **பாடி** - ஒவ்வொரு வேள்வியிலும் யாகப்பசுக்களின் தலைகளை வெட்டுவதே தொழிலாகக் கொண்ட வியாத்திரன் இந்த வேள்வியில் தன்தலையே வெட்டுண்ட விதத்தை இசையால் வழத்தி.

தொடர்ந்த பிறப்பு அற - தொடர்ந்த - அநாதி கேவல நிலையினின்றும் முதன் முதல் படைப்புக்கு வந்த காலம் தொட்டு இன்று வரை நம்மைத் தொடர்ந்து வந்துள்ள. **பிறப்புஅற** - பிறப்பும், அதன் பின் மீண்டும் பிறப்பதற்காக எய்தும் இறப்பும் என இடையீடு இல்லாது வந்துள்ள

பிறப்பிறப்புக்கள் அற்றுப் போகும் வண்ணம். அது சிவபெருமான் புகழ்களைக் கூறுவதில் ஒன்றான வியாத்திரன் தலை வெட்டுண்டு மாண்டதை இசையால்வழுத்தி உந்தி பறத்தலாம். பிறப்பிறப்புக்குக் காரணமாகிய நம் வினையும் “சிவனடியார்களாகிய இவர்களை இனித் தொடர்ந்து பற்றினால் வியாத்திரன் தலை போனது போல நம் தலையும் போய்விடும்” என்று அஞ்சி ஒழியும் என்க.

305 ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

கக

(இ-ள்)

தோழி! வேள்விப்பசுவான ஆட்டின் வெட்டுண்டு கழிக்கப்பட்ட தலையைத் தக்கனுக்குத் தலையாகப் பொருத்திய வண்ணத்தை பாவின் பொருளாக அமைத்து இசையால் பரவிச் சிவநெறியில் நிலைபெற்று; நகில்கள் குலுங்கும் வண்ணம் உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; “நின்று” என்பதைப் “பாடி” என்பதன் பின் அமைக்க; அதன்முன் “சிவநெறியில்” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

வீதி - இது நான்முகனின் பெயர்களுள் ஒன்று. அவன் மைந்தனாகிய தக்கன் “சிறுவிதி” என்னும் பெயருமுள்ளவன். அஃது ஈண்டுத் தலைக் குறை விகாரமாகக் “வீதி” என்று நின்றது. தக்கன், தன் தலை குறைக்கப்பட்டு ஆட்டின் தலை பொருத்தப்பட்டு விகாரமானதன் குறிப்பு. நான்முகன் மறைகளைக் கற்றவன். அதனால் ஞானம் கைவரப் பெற்றவன். தான் படைக்கும் உலகங்களில் பிறக்கும் உயிர்களின் தலைவிதிகளை விதிக்கக் கூடியவன். அவன் மைந்தனாகிய தக்கன் மிகவும் அறிவுக் குறைவுள்ள ஆட்டின் தலையைத் தாங்குமாறு இறைவன் விதித்தான் என்பது நயம். தக்கன் வேள்வி செய்த வரலாறு முன்னம் 8-ம் திருப்பாடல் உரையில் கூறப்பட்டது. அதில் அவனுக்கு ஆட்டுத்தலை பொருத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சி கூறப்பட்டது ஆங்குக் காண்க.

தக்கன் தலையைத் துண்டித்த வீரபத்திர தேவர் அந்தத் தலையை வேள்வித்தீயில் பெய்தார். தலைவெந்து சாம்பலாயிற்று. வேள்வி முற்றிலும்

அழிந்த பின் அங்குச் சிவபெருமான் உமையம்மையுடன் சிவகணங்கள்
 சூழ விடை ஏறிய கோலத்துடன் காட்சி தந்தார். திருமாலும் நான்முகனும்
 தங்கள் பிழைகளைப் பொறுத்து அருளுமாறும் கொல்லப்பட்டோர் உயிர்த்தெழு
 அருளுமாறும் வேண்டினர். தக்கன் தவிர அனைவரும் உடல்களில் உற்ற
 ஊறுகள் நீங்கி உயிர் பெற்றெழுந்தனர். நான்முகன் மீண்டும் பணிந்து
 தக்கனையும் உய்விக்க வேண்டினான். தக்கன் உடல் கொண்டு வரப்பட்டது.
 தலை ஏற்கனவே அழிந்து விட்டதால் வேள்வியில் அவியாகப் பெய்வதற்காக
 வெட்டப்பட்ட ஆடு ஒன்றின் கழிக்கப்பட்ட தலையைத் தக்கன் உடலில்
 பொருத்தப்பட்டது. அவன் ஆட்டின் தலையுடன் உயிர்பெற்று எழுந்தான்.
 இந்த நிகழ்ச்சியை,

இறையருள் கண்டு வீரன்
 எல்லையங் கதனி லெந்தை
 அறைகழல் கண்டு போற்றி
 அவற்றியல் வினவித் தாழாப்
 பொறியுள தென்று தக்கன்
 புன்றலை புகுத்த வுன்றாக்
 குறையுட லதனைப் பானு
 கம்பனைக் கொணர்தி யென்றான் (162)

வித்தக வலிகொள் பூதன்
 வீரபத் திரன்தன் முன்னர்
 உய்த்தலு மதன்மேல் வேள்விக்
 குண்டியாம் பசுவன் வீந்த
 மைத்தலை கண்டு சேர்த்தி
 யெழுகென்றான் மறைகள் போற்றும்
 அத்தனை இகழு நீரர்
 ஆவரிப் பரிசே என்னு (163)

என்றலு முயிர்பெற் றங்கண்
 எழுந்தவத் தக்கன் முன்னம்
 நின்றதோர் வீரற் கண்டு
 நெஞ்சுதுண் ணென்ன அஞ்சித்

தன்தக விழந்து பெற்ற

தலைகொடு வணங்கி நாணி

அன்று செய்நிலைமை நாடி

அரந்தையங் கடலுட் பட்டான்

(164)

(கந்தபுராணம்-தட்சகாண்டம்

- யாக சங்காரப்படலம்)

என்பவற்றிற் காண்க.

306 உண்ணப் புகுந்த பகனொளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற
கருக்கெட நாமெலா முந்தீபற.

கஉ

(இ-ள்)

தோழி! தக்கன் வேள்வியில் அவியை உண்பதற்காக வந்த பகன் என்னும் ஆதித்தன், வீரபத்திர தேவருக்கு அஞ்சித் தன் கதிர்களை அடக்கிக் கொண்டு ஓடாமல் அவன் விழிகளைப் பறித்தவாற்றைப் பாடற்பொருளாக அமைத்து, நம் அனைவரின் பிறவிகளும் நீங்கும்படி இறைவனை இசையால் வழத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலில் “உண்ண” என்பதன்முன் “தக்கன் வேள்வியில் அவியை” என்பதும் “கண்ணைப் பறித்தவா” என்பதன்பின் “பாடி” என்பதும் வருவிக்க. “நாமெலாம்” என்பதைக் “கருக்கெட” என்பதன் முன் வைக்க.

உண்ணப் புகுந்த - பகன் என்னும் செங்கதிரோன் தக்கன் வேள்வியில் அவியை உண்ணவில்லை. உண்ணும் எண்ணத்துடன் அங்கு வந்திருந்தான். அந்த எண்ணமும் முயற்சியுமே ஒறுப்புக்குரிய சிவாபராதமாயிற்று. முக்கரணங்களில் ஒன்றினாலும் கூடத் தீவினை செய்வதோ செய்ய முயல்வதோ தீவினைப்பயனை நுகர்விக்கும் என்பதை அறிவுறுத்தியவாறு.

பகன் ஒளித்து ஓடாமே - ஆதித்தர் பன்னிருவர். அவர்கள் தாதா, அரியமா; மித்திரன்; வருணன்; சக்கரன்; விவச்சுவான்; பூடா; பாச்சன்னியன்;

அஞ்சன்; பகன்; தொட்டா, விட்டுணு என்போர். இவர்கள் சிவபெருமான் ஆணைப்படி திங்களுக்கு ஒருவராக செங்கதிரோன் மண்டலத்தில் வீற்றிருந்து உலகங்களுக்கு ஒளி வழங்கி ஆட்சிபுரிவர். இவர்களுள் “பகன்” என்னும் பெயரின் ஈண்டுக் குறிப்பிடப் பெறுபவன். இவன் ஒவ்வோராண்டும் தைத்திங்களில் செங்கதிரோன் மண்டலத்தில் ஆட்சிபுரிபவன்.

ஒளித்து - செங்கதிரவன், தன் ஒளிக்கதிர்கள் உயிர்களின் விழிகளிலும் அவை பார்க்கும் உலகப்பொருள்களிலும் படிவித்து உயிர்களுக்கு அப்பொருள்களைக் காட்டுவன். செங்கதிரோன் இருப்பையும் உயிர்கள் அவன் கதிர்களால் காண்பன. ஈண்டுத் தன் இருப்பு வீரபத்திர தேவருக்குத் தெரியாவண்ணம் பகன் தன் கதிர்களை தன்னுட் கரந்து தன்னை ஒளித்துக் கொண்டான். **ஓடாமே** - அவ்வாறு அவன் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு தப்பி ஓட முயன்றான். அதனை அறிந்த வீரபத்திர தேவன் அவன் அவ்வாறு ஒடிவிடாமல்.

கண்ணைப் பறித்தவா - பகனின் இரு விழிகளையும் பறித்தவாற்றை. இரவியை “வான்கண்” என்றும் விண்மணி என்றும் கூறுவர். விண்ணுக்கு மட்டுமன்றி மண்ணுக்கும் கண்ணாக நின்ற இவனைக் கண்ணைப் பறித்துக் குருடாக்கினார். ஆதனால் “ஓட” முயன்றவன் நடந்தும் கூடச்செல்ல இயலாதவனான்.

“தக்கன் சிவநிந்தனை செய்த பொழுது, பகன் தன் கண்களால் சமிக் கை செய்து தக்கன் மொழிகளை ஒப்பி அவனை ஊக்கு வித்தான்” என்று பாகவதம் 4-ம் ஸ்கந்தம் கூறுகின்றது. அதனால் சிவ நிந்தனைக்குத் துணை செய்த உறுப்பாகிய கண் பறியுண்டது என்க.

பகன் கண்ணிழந்த நிகழ்ச்சியை நம் அடிகளே,

திருச்சிற்றம்பலம்

“பகன்ற மரைக்கண் கெடக்கடந் தோன்புலி யூர்ப்பழனத்
தகன்ற மரையன்ன மேவண்டு நீல மணியணிந்து
முகன்றழ் குழைச்செம்பொன் முத்தணி புன்னையின் னும்உரையா
தகன்ற ரகன்றே யொழிவர்கொல் லோநம் அகன்றுரையே” 184

“வருட்டின் திகைக்கும் வசிக்கின் றுளங்கும் மனமகிழ்ந்து
தெருட்டின் தெளியலள் செப்பும் வகையில்லை சீருக்கன்
குருட்டிற் புகச்செற்ற கோன்புலி யூர்குறு கார்மனம்போன்
றிருட்டிற் புரிசுழ லாட்கெங்ங னேசொலி ஏகுவனே” 270

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார்)

என்று அருளிச் செய்துள்ளது காண்க.

பகன், தக்கன் வேள்வியில் கண் பறியுண்டதை,

“எறித்தரு கதிரவ னெயிறு பார்மிசைத்
தெறித்திட உயிரொரீஇச் சிதைந்து வீழ்தலும்
வெறித்தரு பகனெனும் வெய்ய வன்விழி
பறித்தனன் தகுவதோர் பரிசு நல்குவான்.”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் -

யாக சங்கராப்படலம் 26)

என்பதிலும் பார்க்க.

பகன் பற்றிய செய்தி, கலித்தொகை - நெய்தற் கலியில் (வயக்குறு
மண்டிலம்) தர்ப்பணுளர் (கண்ணாடி முகத்தினன்) எனவருவதும் காண்க.

நாம் எலாம் கருக்கெட - நாம் எலாம் - அடியார்களாகிய நாம்
அனைவரும், நாமெல்லாம் - என்பதும் பாடம்.

கருக்கெட - கரு - பிறவியில் வீழ்தல். பிறவி கெட என்றதனால்
பிறப்பதற்குமுன் வந்ததும் பிறந்தபின் வரவுள்ளதுமான இறப்பையும் கொள்க.
மண்ணுலகில் மட்டுமன்றி மேல் கீழ் உலகங்களிலும் தோன்றி மறைதல்
ஒழியும்படி. அஃதாவது வீடுபேறு எய்தும்படி என்றவாறு.

307. நாமகள் நாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகனெரித் துந்தீபற
தொல்லை வினைகெட வந்தீபற.

(இ-ள்)

தோழி! கலைமகளின் மூக்கு அறுபடவும், நான்முகனின் தலை குட்டுப்படவும்; வெண்கதிர்ச் செல்வனின் உடல் தேம்ப்புற்றுச் சிதையவும் (தக்கன் வேள்வியை அழித்தவாற்றைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து பழைய வினைகள் அழியும்படி இறைவனை இசையால் வழத்தி) உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “சிரம்பிரமன்” என்பதைப் “பிரமன் சிரம்” என்று மாற்றிக்கொள்க. “பட” என்பதை “நாசி” “சிரம்” இவை ஒவ்வொன்றன் பின்னும் கூட்டுக. “நெறித்து” என்றதன் பின் “தக்கன் வேள்வியை அழித்தவாற்றைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து” என்பனவும், “வினை கெட” என்பவற்றின்பின் “இறைவனை இசையால் வழத்தி” என்பனவும் வருவித்துக் கொள்க.

நாமகள் நாசிபட - நாமகள் - கலைமகள். இவள் தன் கணவன் நான்முகனுடன் தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்டான். “காயத்திரி” “சாவித்திரி” ஆகியோரும் நான்முகன் மனைவியர், அவர்களும் வேள்வியில் கலந்து கொண்டனர். அதனால் வீரபத்திர தேவர் இம்மூவரின் மூக்குக்களையும் கொங்கைகளையும் வாளால் துண்டித்தார். இந்தச் செய்தியை;

“தாக்குத லோடு மையன்
சரணிடைப் பணிவான் போல
மேக்குறு சென்னி சோர
விரிஞ்சனும் வீழ அன்னான்
வாக்குறு தேவி தன்னை
மற்றவர் தம்மை வாளால்
மூக்கொடு குயமுங் கொய்தான்
இறுதிநாள் முதல்வன் போல்வான்”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் -

யாக சங்கராபடலம் 22)

என்பதிலும் முன்னர் 278-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் 3-118-5-லும் காண்க.

பீரமன் சிரம்பட - நான்முகன் தலையில் குட்டுப்படவும். தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்ட நான்முகனை வீரப்பத்திரதேவர் தலையில் குட்டினார். இந்தச் செய்தியை;

“விட்டுமுன் வீழ்த லோடும்
வீரருள் வீரத் தண்ணல்
மட்டுறு கமலப் போதில்
வான்பெருந் தவிசில் வைகுஞ்
சிட்டனை நோக்கி அன்னான்
சிரத்திடை உருமுற் றென்னக்
குட்டினன் ஒருதன் கையால்
மேல்வருங் குமர னேபோல்”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் -
யாக சங்காரப்படலம் 21)

என்பதிற் காண்க.

“நாசி படவும்”, “சிரம் படவும்” - என எண்ணும்மைகள் விரித்துக் கொள்க.

சோமன் முகன் நெரித்து - சோமன் - வெண்கதிர்ச் செல்வன். **முகன்** - முகம் என்பதன் போலி. **முகம்** - ஈண்டுச் சீனையாகுபெயராக உடலைக் குறித்து நின்றது. **நெரித்து** - “நெரித்தது” என்பது **நெரித்து** எனக் குறைந்து நின்றது. இதன் பின்னும் ஓர் எண்ணும்மை விரித்து நெரித்ததும் என்று கொள்க.

தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்ட வெண் கதிர்ச்செல்வனை. நிலத்தில தள்ளி வீரப்பத்திர தேவர் தம்காலால் தேய்த்து அழித்தார். இந்தச் செய்தியை 189-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - யாக சங்காரப்படலம் 24ம் பாடலில் காண்க.

தொல்லேவினை கெட - **தொல்லே வினை** - சஞ்சித வினையும் பிராரத்த வினையும். **கெட** - அழியும்படி. **தொல்லே வினை** - முன்பு செய்த வினை. அது சஞ்சிதம் அதனின்றும் முகந்து வருவது பிராரத்தும். அஃதும் முன்பு செய்ததாகலின் தொல்லே வினையாயிற்று. இறைவனைப் பாடுவதால் பிராரத்த வினை அழியும் என்பதை முன்னம் 123-ம் பாடலுரையில் திருமுறை (2-106-11) கொண்டு விளக்கினும். இவ்விரு வினைகளும்

இறைவனின் மறக்கருணையைப் பாடுவதால் அழியும். பிராரத்த வினை முற்றிலும் அழிந்த பின் ஆகாமிய வினை ஏறுதற்கு வழியில்லை. சிவநினைவாக அவன் புகழ்களை நிட்காமியமாகப் பாடுதலின் ஆகாமியம் சிவபெருமானுடையதாயிற்று. எனவே இனிப் பிறப்பற்று வீடுபெறுவோம் என்றவாறு.

308. நான்மறை யோனு மகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்தீபற
புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற.

கசு

(இ-ள்)

தோழி! வேள்வியில் நான்முகனும் குட்டுப்பட்டுச் சரணடைந்தான்! வேட்பித்த வேள்வித் தலைவனான் தக்கனும் தலையிழந்து மாண்டான், (இவர்கள் இருவரும் இவ்வாறு) முடியவே, இந்திரன் தான் (உயிர் பிழைத்துச்) செல்லும் வழி தேடுவதைப் (பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழத்தி) உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “வேள்வியில்” என்பதை முதலில் வைக்க. “பட” என்பதன்முன் “இவர்கள் இருவரும் இவ்வாறு” என்பது வருவிக்க. “புரந்தரன்” என்பதைப் “போம்வழி” என்பதன் முன் வைக்க.

வேள்வியில் நான்மறையோனும் மகத்து இயமான் பட -
வேள்வியில் - தக்கன் தொடங்கிய சிவாபராத வேள்வியின் கண்ணே. **நான்மறையோனும்** - நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவனாகிய நான்முகனும். மறைகள் சிவபெருமானே முழுதற்கடவுள்; வேள்விகளில் அவனுக்கே முதலில் அவி கொடுத்தல் வேண்டும்; சிவாபராதம் கமுவாயில்லாத கொடியபாவம் என்றெல்லாம் அறிவுறுத்துகின்றன. அவற்றைக் கற்றறிந்த நான்முகனும் இந்த வேள்வியில் கலந்து கொண்டு ஒறுப்புண்டான் என்றவாறு. **உம்மை** - உயர்வு சிறப்புப் பொருளில் வந்தது. **மகத்து இயமான்** - இதன் பின் இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை விரித்துக் கொள்க. **மகம்** - வேள்வி **இயமான்** - வேள்வியை ஏவல் கருத்தாவாக நின்று தொடங்கச் செய்ததலைவன்; தக்கன். **பட** - நான்முகன் குட்டுண்டும், தக்கன் தலையிழந்து இறந்தும் ஒறுப்புண்ண.

நான்முகன் தலையிற் குட்டுண்டதை 307-ம் திருப்பாடலில் “பிரமன் சிரம்பட” என்றதன் கீழ் விளக்கியதிற் காண்க. தக்கன் தலையிழந்ததை 259-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணம் தட்சகாண்டம் - யாக சங்காரப்படலம் 50-ம் திருப்பாடலிற் காண்க.

புரந்தரன் போம் வழி தேடுமாறு – புரந்தரன் - இந்திரன், “பெருந்தேவரில் திருமாலுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள நான்முகனும்; அவன் மகனும் பேராற்றல் வாய்ந்த தக்கனுமே இவ்விதம் ஒறுப்புண்டனர். எனில் “நாம் எவ்வாறு இங்கிருந்து உயிர் பிழைக்க இயலும்” என்று எண்ணிய இந்திரன் வேள்விச் சாலையின் எட்டுத்திசைகளிலும் வீரபத்திரரின் கணங்கள் காவல் புரிதலின் பூங்குயில் வடிவம் கொண்டு மரத்தின் மேலேறினான். பின்னர் அங்கிருந்து பிழைத்து வெளியேற வழியாது என்று சிந்தித்துத் தேடிக்கொண்டிருந்தான் என்பதைப் “போம் வழிதேடுமாறு” என்றார். இந்திரனின் இந்தக் கரவை அறிந்த வீரபத்திரதேவர் அவனை வெட்டிக் கொன்றார். அவன் போகவேண்டிய வழி கூற்றுவனுலகுக்குச் செல்லும் வழியாகும். அதன் வழியே அவனை அவ்வுலகுக்கு அனுப்பினார் என்பது நயம். இந்த நிகழ்ச்சி 303-ம் திருப்பாடலுரையில் விளக்கப்பட்டது. ஆண்டு அவன் எட்டுத்திசைகளிலும் காவல் இருத்தமையின் பூங்குயிலாகி மரத்தின் மேலேறியது மட்டும் கூறப்பட்டது. இந்தத் திருப்பாடலில் அவன் மரத்தின் மேலிருந்தவண்ணம் வேள்விச்சாலையைவிட்டு வெளியே வழிதேடியதும் அது கைகூடாமல் வெட்டுண்டு இறந்ததும் கூறப்பட்டது.

309. சூரியனார் தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. கரு

(இ-ள்)

தோழி! தக்கன் வேள்வியிற் கலந்து கொண்ட பூடா என்னும் செங்கதிர்ச் செல்வனின் கொவ்வைக் கனி போன்ற சிவந்த வாயிலிருந்த பற்களைத் தொகுதியாகத் திரட்டிக் கழிக்கும்படி நொறுக்கிய விதத்தையும் அந்த வேள்வி நிலைகுலைந்து அழிந்ததையும் பாடற்பொருள்களாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “வாரி” என்பதன் பின் “கழிக்கும்படி” என வருவித்துக் கொண்டு பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

சூரியனார் தொண்டை வாயினில் - சூரியனார் - ஆதித்தர் பன்னிருவரில் ஏழாவதான “பூடா” என்பவன். இவனை “பூஷா” என வடமொழி நூல்கள் கூறும். ஒவ்வோராண்டும் ஐப்பசித் திங்களில் செங்கதிரோன் மண்டலத்தில் இருந்து ஆட்சிபுரிபவன். **ஆர்** - விசுதி இழிவுக் குறிப்பாக நின்றது. **தொண்டை** - கொவ்வைக்கனி. ஈண்டு வாயின் வண்ணத்துக்கு உவமையாக நின்றது. **போல்** - என்ற உவம உருபு விரித்துக் கொள்க. **வாய்** - தக்கன் சிவ நிந்தனை செய்துழி இந்தப் பூடா தன் பற்கள் தெரியச் சிரித்து தக்கன் மொழிகளுக்கு ஒப்புதலும் ஊக்கமும் நல்கினான். அப்பற்கள் இருந்த **வாய்** என்க.

பற்களை வாரி நெரித்தவாறு - நகைத்தலாகிய சிவாபராதம் செய்தமையால் அப்பற்கள் ஒறுப்புண்டன.

வாரிக்கழிக்க - தொகுதியாகத் திரட்டிப் புறத்தே கழிக்கும் வண்ணம். **வாரி** என்ன இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடி யடைந்தேன்
அதுவு நான்படற் பாலதொன் றானால்
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வ ரடிகேள்
பிழைப்ப னாகிலுந் திருவடிப் பிழையேன்
வழுக்கி வீழினுந் திருப்பெய ரல்லால்
மற்று நானறி யேன்மறு மாற்றம்
ஒழுக்க வென்கணுக் கொருமருந் துரையாய்
ஒற்றி யூரெனு மூருறை வானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை -7-54-1)

என்பதிற் காண்க.

(இந்தத் திருப்பாசரத்தில் **பிழுக்கை** என்பது திரட்டிப் புறத்தே கழிக்க வேண்டிய குப்பை. **வாரி** - என்பது ஈண்டுத் தொழிலாகு பெயராக

குப்பைகளைக் கூட்டிப்பறத்தே கழிக்கும் தொழிலாளரைக் குறித்து நின்றது. **வாரியை** - என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. **பால்** - ஏழனுருபுப் பொருளில் நின்றது. திருமண விருந்து போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் அட்டிற் கலை வல்லவர்களை மட்டுமன்றி எச்சில் இலைகளை எடுத்துத் துப்புரவு செய்யும் பணியாளரையும் திருமணம் நிகழ்த்துவோர் தம்மிடம் கொண்டுள்ளமை காண்க என்றும் பொருள் கூறுவர் கவியரசு அவர்கள்.)

வாரிக் கழிக்க - தொகுதியாகத் திரட்டி புறத்தே கழிக்கும் வண்ணம். **நெரித்தவாறு** - **நெரித்தல்** - உடைத்து நொறுக்குதல். இந்த நிகழ்ச்சியை 189-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் யாகசங்காரப்படலம் 25-ம் பாடலில் காண்க. “பூஷ தந்த பிதே நம” (பூடாவின் பற்களை உதிர்த்தவனே வணக்கம்) எனவரும் சிவாட்டோத்திரம் நினைக.

310. தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்தீபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற.

கக

(இ-ள்)

தோழி! தக்கன் சிவ நிந்தனை செய்த அப்பொழுதே தலையை இழந்தான்; அவன் தொடங்கிய வேள்வியும் அழிந்தது; தக்கன் குமாரத்தியரைச் “சிவாபராதமான னேள்வியிற் பங்கு கொண்டவர்கள்” என்ற பழி சூழ; நீ சிவநெறியில் உறுதியாகநின்று, இறைவன் புகழ்களை இசையால் வழத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலை “தக்கனா அன்றே தலை இழந்தார்; வேள்வி அன்றே மடிந்தது; தக்கன் மக்களைச் சூழ நின்று உந்திபற” என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தக்கனா அன்றே தலை இழந்தார் - தக்கனா - “ஆர்” விசுதி இகழ்ச்சி குறித்து நின்றது. **அன்றே** - வேள்விச் சாலையில் சிவநிந்தனை செய்த அப்பொழுதே. பேராற்றல் வாய்ந்த தக்கனும் அன்றே தலை இழந்தான் என்றாரைத்தலு மொக்கும். தக்கன் மட்டுமன்றி வேள்வியிற் பங்கு கொண்ட தேவர்கள் முதலியோருமன்றே இறந்தனர் எனலுமொன்று.

தலை இழந்தார் - வேள்வி அழிக்கப்பட்ட பின்பு சிவபெருமான் ஆங்குத் தோன்றியருளினார். அவர் அருளால், ஒறுப்புண்ட தேவர்கள் முதலிய அனைவரும் சிதைக்கப்பட்ட தத்தம் உறுப்புகள் மீண்டும் செவ்வனே அமைய உயிர் பெற்றெழுந்தனர். ஆனால் தக்கன், உயிர் பெற்று எழுந்த பின்பும் அவன் இழந்த தலையைப் பெறவில்லை. ஆட்டின் தலையுடன்தான் எழுந்தான். வெட்டுண்ட அவன் தலை போனது போனதே. ஆதலின் **தலை இழந்தார்** என்றார்.

வேள்வி அன்றே மடிந்தது - வேள்வி - தக்கன் தொடங்கிய சிவாபராதமான வேள்வி. **அன்றே** என்பதை ஈண்டும் கூட்டித் தக்கன் சிவாபராதம் செய்த அப்பொழுதே என்று உரைத்துக் கொள்க. **மடிந்தது** - வேள்விக்கு வந்த அனைவரும் மடிந்தனர். அவர்கள் தொழில் வேள்வி மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. வேள்வி அழிந்தது என்றவாறு.

என்றே என்பது திரு. பாரதியார் அவர்கள் கொண்ட பாடம். மிகப் பழைய உரையாகிய சீகாழித்தாண்டவராயர் உரையிலும் ஏனைய அச்சுப்பிரதிகளிலும் இந்தப்பாடபேதம் காணப்படவில்லை.

தக்கன் மக்களைச் சூழ - தக்கன், முதலில் ஆயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்கு உபநயனம் முதலிய சடங்குகளை முற்றுவித்து மறைகளில் வல்லவர்களாக்கினான். பின்னர் அவர்களை நோக்கி - “நீங்கள் மானசப் பொய்கை சென்று இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்து படைத்தல் தொழில் கைவரப் பெற்று வாருங்கள் என்று அனுப்பினான். மானதப் பொய்கையில் அவர்களை நாரத முனிவர் சந்தித்துப் படைப்புத் தொழிலின் இழிவை உணர்த்தி வீடுபேற்றுக்கான தவம் புரிந்து உய்யும்படி உபதேசம் செய்தார். அவர்களும் அவ்வாறே ஒழுகி வீடு பெற்றனர். அவர்கள் முடிவை ஞான நோக்கால் அறிந்த தக்கன் மீண்டும் ஆயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றுத் தவம் செய்து படைப்பாற்றல் பெற்றுவர அனுப்பினான். நாரத முனிவர் உபதேசத்தால் அவர்களும் தவம் புரிந்து வீடுற்றனர். இனி மைந்தர்களே வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து, இருபத்து மூன்று பெண்களைப் பெற்று வளர்த்துத் தன்மன் முதலியோருக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். அதன்பின் இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்றான் அவர்கள் அசுவனி முதலிய விண்மீன்களாவர். அவர்களை வெண்கதிர்ச்செல்வனுக்குச் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கந்த புராணம் தட்சகாண்டம் - தக்கன் மகப் பெறுபடலம் 66-செய்யுட்களில் விரித்துரைக்கின்றது.

எனவே தக்கன் வேள்வியில் பங்கு கொண்டோர் இந்த ஐம்பது பெண் மக்களே. சிவநிந்தனை வேள்வியிற் பங்கு கொண்டதன் பயனாக வீரபத்திர தேவருடன் வந்த பத்திர காளியால் இப்பெண்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்தச் செய்தியை

“அந்த வேலையின் மறைக்கொடி தன்னைமுன் னணுகி
முந்தி வாரக்குழை இறுத்தன னேனையர் முடியுந்
தந்த நங்கையர் சென்னியும் வாள்கொடு தடிந்து
கந்து கங்கள் போ லடித்தனள் பத்திர காளி”

(கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் -
யாக சங்காரப்படலம் 53)

என்பதில் காண்க

சூழ் - இதன் முன் “சிவாபரதமான வேள்வியிற் பங்கு கொண்டவர்கள் என்ற பழி” என்பது வருவித்துக்கொள்க. சிவாபரதத்துக்காக இவர்கள் பத்திர காளியால் ஒறுக்கப்பட்டனராயினும் இந்தப்பழி அவர்களை என்றும் நீங்காது சூழ்ந்திருக்கும் என்றவாறு. இது பின்வரும் மனிதகுலத்தை விழிப்பூட்டி உய்விப்பதாகும்.

நின்று - இதன்முன். “நீ சிவநெறியில் உறுதியாக” என்பது வருவிக்க. இஃது உந்திபறக்கும் பெண்ணுக்கு அறிவுரையாகும். “சிவ நிந்தனைகளைக் கேட்டுத் தேவர்கள் முதலியோர் போல் மயங்கி அழியாமல். ததீசி முனிவர் போன்று சிவநெறியில் அசைவின்றி நிலைப்பாயாக” என்று வாழ்த்திய வாறுமாம். இந்தப்பகுதியில் இத்துடன் தக்கன் வேள்வியில் அழிவை முடிக்கின்றாராகலின் இறுதிக்கண் இவ்வாறு தொகுத்து அருளிச் செய்தார். தக்கன் வேள்வி செய்த வரலாற்றை 8-ம் திருப்பாடல் உரையிற் காண்க.

திருப்பாடல்கள் 299 முதல் இந்தப் பாடல் முடியத் தக்கன் வேள்வியை அழித்த நிகழ்ச்சிகள் கூறப்பட்டன. அந்த வேள்வி, இறைவனை இழிவு செய்ய வேண்டும் என்ற செருக்கினாலும், இறைவன் ஒருவனே முழுமுதலான பதிப்பொருள், ஆன்மகோடிகளில் ஒருவனான தான் என்றும் அவன் அடிமையே என்பதை அறியாமையாலும் தக்கன் மேற்கொண்ட செயலாகும். இந்தச் செருக்கும் அறியாமையும் ஆணவமலத்தால் விளைவன. ஞானமே வடிவான இறைவன் திருமுன்னர் அந்த ஆணவமலம் வலிமடங்கிச்

செயலற்றுவிடும். அது ஞானத்தின் வெற்றியாகும். இதனால் இந்தப் பகுதியில் கருத்தாகிய “ஞானவெற்றி” புலனாதல் காண்க.

311 பாலக ஞார்க்கன்று பாற்கட லீந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்தீபற
குமரன்றன் தாதைக்கே யுந்தீபற.

கௌ

(இ-ள்)

தோழி! குழந்தைப் பருவத்தினரான உபமன்னிய முனிவருக்கு, அவர், பால் வேண்டி அழுத அந்த நாளில் திருப்பாற் கடலையே அளித்தவரும், அழகுதங்கிய சடையினரும், முருகவேளின் தந்தையுமாகிய சிவ பெருமானுக்கே உரிய புகழ்களைக் பாடலின் பொருளாக அமைத்து, இசையால் வழத்தி உந்தி பற்பபாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பாலகஞார்க்கு அன்று பால் கடல் ஈந்திட்ட:- பாலகஞர் - பாலகர் - குழந்தைப் பருவமுள்ள சிறுவர். ஆர் - உயர்வு குறித்து நிற்கும் ஈறு. உயர்வுக்கான காரணங்கள்:- வசிட்ட முனிவரின் தவச்சாலையில் அவர் தங்கை மைந்தராகத் தோன்றிய புண்ணியம், மண்ணுலகினருக்கு கிடைத்தற்கரிய காமதேனுவின் பாலே நாள் தோறும் பருகிய பேறு; அம்பலவாணரின் திருக்கூத்தை உரிமையாகப் பெற்ற வியாக்கிரபாத முனிவரின் மகனாகத் தோன்றிய பாக்கியம்; திருமால் கண்ணனாக அவதாரம் செய்த பின் அவனுக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கிய உயர்வு; சிவபெருமானையும் அவனைத் தங்கள் உள்ளத்தில் தழுவித் கொண்ட பேரடியார்களையும் தவிரப் பிறரை வணங்காத திண்மை; கயிலை மலைச் சாரலில் தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த முனிவர் கூட்டத்துக்கு நம்பியாரூரர் சரிதம் கூறும் வகையில் தனியடியார்கள், தொகை அடியார்கள் அனைவரின் சரிதங்களைக் கூறும் பாங்கில் நம் சைவ உலகம் திருத்தொண்டர் புராணம் பெற்றுய்யச் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு அழகிய வலுவான அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்த அருளிப்பாடு என்பன.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் தமிழ் நாட்டில் தலப்புராணங்கள் தோன்றலாயின. அவை இந்திய நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் பரவவேண்டும்

என்ற நோக்கில் வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அவற்றுக்கு மதிப்புத்தரும் வகையில் அவை பதினெண்புராணங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டன. பின்னர் வந்த தமிழ்புலவர்களும் அந்த முறையைப் பின்பற்றி தாங்கள் பாடும் தலபுராணங்களிலும் “நைமிச வனச்சருக்கம்” என்றோர் பகுதியை அமைத்துக் கொண்டு தாங்கள் பாடும் புராணத்துக்கு ஆதாரம் பதினெண்புராணங்கள் என்று பாடினர். காலப்போக்கில் தமிழில் உள்ள தலபுராணங்கள் அனைத்தும் வடமொழிப்புராணங்களின் மொழி பெயர்ப்பே என்ற பிழையான கருத்து நிலைபெற்றது. இவ்விதம் பெரியபுராணத்தைப் பார்த்து எழுதிய “உபமன்னிய பக்த விலாசம்” என்ற வடமொழி நூல் தோன்றியது. காலப் போக்கில் பெரியபுராணம் அதன் மொழி பெயர்ப்பு என்ற பிழையான கருத்து உலவலாயிற்று. இது பிழை என்பதும் பெரியபுராணம் தனித்தமிழ்நூல் என்பதும் ஆன்றோர் செய்த ஆய்வின் முடிவு. அன்பர்கள் வசதிக்காக இதுபற்றிப் பெரியபுராண உரையாசிரியா சிவக்கவிமணி C.K. சுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., அவர்கள் கருத்தைக் கீழே தந்துள்ளேன்.

அன்று சொன்ன படியால் - முனிவர்களுக்கு அக்காலத்தில் கயிலாயத்தில் சொன்னார். அதன்படியே இது கொண்டு சேக்கிழார் சுவாமிகள் உபமன்னிய பக்த விலாசம் என்ற நூலின் மொழிபெயர்ப்பாக இப்புராணம் பாடினார் என்பர் சிலர். முன் சொன்னபடி - என்பது நூலின் முன் வரலாறும் பூர்வத்திற் சொன்னாரும் கேட்டாரும் இன்னினனார் என்பது குறித்தேயன்றி உபமன்னிய பக்த விலாசம் என்ற நூலைக் குறித்ததன்று என்க. இப்போது காணப்படும் அந்நூல் பெரியபுராணத்திலிருந்து வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பெற்றதென்று அறிஞர் பலரும் கருதுகின்றார்கள். பெரியபுராணம் எந்த வடமொழி நூலிலிருந்தும் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றதன்று; அதுதனித் தமிழ்நூல். இதற்கு முதல் நூலாகிய திருத்தொண்டத்தொகை **தொகை** நூலாகவும், திருஅந்தாதி வகைநூலாகவும், இப்புராணம் அவற்றின் விரிநூலாகவும் காண்க. **வீரீ** - என்று ஆசிரியர் குறிப்பதும் காண்க. அடியார் சரிதங்களை உபமன்னிய முனிவர் பத்தர் குழாங்களுக்குச் சொல்வார் என இறைவன் உமாதேவியாருக்கு அருளிய வரலாறு சிவரகசியத்திலே நவமாம்சத்திலே கூறப்பெற்றதும் காண்க.

(திருத்தொண்டர்புராண உரை

- திருமலைச் சிறப்பு பாடல் 37 - பகுதி-1 பக்கம் 56)

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யழுதிடப்
 பாற்கட லீந்தபிரான்;
 மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லைதன்னுள்
 ஆலிக்கு மந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
 பலமே யிடமாகப்
 பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருப்பல்லாண்டு 9)

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருவ ருந்தவத் தான்புலிக் காலனும்
 அருமுனி எந்தை யர்ச்சித்து முள்ளது.
 பெருமை சேர்பெரும் பற்றப் புலியூரென்
 றொருமை யாளர்வைப் பாம்பதி யோங்குமால்

(31)

யாத வன்றுவ ரைக்கிறை யாகிய
 மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
 பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்
 காதி யந்த மிலாமை யடைந்தவன்

(14)

அத்தர் தந்த வருட்பாற் கடலுண்டு
 சித்த மார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்
 பத்த ராய முனிவர் பல்லாயிரர்
 சுத்த யோகிகள் சூழ விருந்துழி

(15)

“சம்பு வின்னடித் தாமரைப் போதலால்
 எம்பிரா னிறைஞ்சா யிஃதென்” னெனத்
 “தம்பிரா னைத்தன் னுள்ளம் தழீஇயவன்
 நம்பி யாரரு னாந்தொழுந் தன்மையான்

(19)

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருமலைச் சிறப்பு)

அன்று - பண்டறி சுட்டாகப் பாலகராகிய உபமன்னிய முனிவர் பால் வேண்டி அமுத அந்த நாளில் எனப்பொருள் தந்து நின்றது.

பால் கடல் சந்திட்ட - உண்பதற்காக ஒரு குவளை அளவு பால் வேண்டிய பாலகனுக்குத் திருப்பாற்கடல் முழுவதையுமே கொடையாக வழங்கிய.

பாலகனுக்குப் பாற்கடல் சந்த வரலாறு - வசித்த முனிவரின் தங்கையை வியாக்கிர பாத முனிவர் மணந்தார். அந்த அம்மையார் ஆண்மகவைப் பெற்றார். குழந்தைக்கு “**உபமன்னியு**” என்று பெயரிட்டனர். வசித்தரின் மனைவி அன்பின் மிகுதியால் குழந்தையைத் தங்கள் தவச்சாலைக்கு எடுத்துப் போனர். குழந்தை சில ஆண்டுகள் அங்கேயே வளர்ந்தது. அந்நாளில் அங்கிருந்த காமதேனுவின் பாலை அருந்தி வளர்ந்தது. சில காலம் சென்று வியாக்கிரபாத முனிவர் சேயைத் தில்லைக்கு அழைத்துப்போய் விட்டார். அங்கு அதற்குக் காமதேனுவின் பால் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த உணவோ குழந்தைக்குச் சுவையுடையதாக இல்லை. குழந்தை ஒன்றையும் உண்ணாமல் பசியால் வருந்தி அழுதது. வியாக்கிர பாத முனிவர் குழந்தையைத் திருமூலட்டானர் திருமுன்னர் கிடத்தினார். பால் வேண்டிப் பசியால் அழும் குழவிக்கு இறைவன் திருப்பாற்கடலையே வருவித்து அளித்தார். உண்ட குழந்தை பசி தீர்ந்தது.

இந்த வரலாற்றைக் கோயிற் புராணம் - வியாக்கிரபாதச் சருக்கம் விளம்பு கின்றது. அதனை:-

பின்பக் கொடிமன் னுபமன் னியனைப்
பெறவந் தவருந் ததிக்கொண் டுபெயர்ந்
தின்பச் சுரபிப் பொழிபா னுகர்வித்
தெழிலா ரவளர்த் திடுநா ளிவர்தா
மன்பிற் புணரக் கொணர்வித் துமகிழ்ந்
தயிலென் றிடுமுன் பயிலும் படிசேர்
புன்பற் கமர்பண் டமுமுண் டறிபால்
போலுய்த் தனவும் புகழா திகழ்வான்

24

மணமே தகுபால் பெறுமா றுழமா
மகனார் முனியாம் வறியோ மறியோம்
உணவே யினிதா மவைதா மிவர்கா
னுடையா ரெனவாழ் வுடையா னெதிரெ

துணர்மே லெழுமெங் கணறங் கிநடுத்
 துஞ்சந் தொழிறஞ் செனநைஞ் சமுதக்
 கணமே யிறையா னிறைபா லலையுங்
 கடல்பெற் றதுகண் டுகளித் திடுவான்

25

என்பனவற்றில் காணலாம்.

உபமன்னிய முனிவருக்காகத் தில்லையில் பாற்கடல் வந்தபகுதி இன்று திருபாற்கடல் என்ற பெயரில் விளங்குகின்றது. அங்கு நம் அடிகள் தவச்சாலை அமைத்துக் கொண்டு தங்கித் தவமுயன்றார். பின் நாளில் குகை நமச்சிவாயாரும் அங்குத் தவச்சாலை அமைத்துத் தங்கித் தவ முயன்றார். இம்முன்று நிகழ்ச்சிகளையும் நினைவூட்ட அங்கு மூன்று சிறிய திருக்கோயில்கள் உள்ளன. இந்த இடம் தில்லைக் கோயிலின் வடக்குக் கோபுரவாயிலிருந்து நேர் வடக்கில் தில்லையம்மன் கோயிலுக்கு செல்லும் “வக்கான் தெருவில்” உள்ளது.

கோலச்சடையற்கே - கோலம் - அழகு. தான் சென்று தங்கி அழகு பெற வேண்டிய இடம் இறைவனின் சடையே என்று முடிவு செய்து அங்குச் சென்று தங்கியது என்றவாறு. இதனால் இறைவனுக்குப் “பிஞ்ஞகன்” என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலம் உடையவன். கங்கை, பிறை, கொன்றை, நாகம், நகுதலை என்ற ஐந்தும் அவன் சடையில் தங்கித் தாங்கள் அழகு பெற்றன. இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“அஞ்சின வியற்றப் பட்ட
 ஆக்கைபெற் றதனுள் வாழும்
 அஞ்சின லடர்க்கப் பட்டிங்
 குழிதரு மாத னேனை
 அஞ்சின லுய்க்கும் வண்ணம்
 காட்டினாய்க் கச்சம் தீர்ந்தேன்
 அஞ்சினற் பொலிந்த சென்னி
 யதிகை வீரட்ட னீரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-26-5)

என்பதற் காண்க. இந்தத் திருப்பாடலில் ஈற்றிடியில் உள் “ஆல்” உருபை அஞ்சினின்றும் பிரித்து “சென்னி” யுடன் புணர்த்துச் “சென்னியாற் பொலிந்த அஞ்சு” என்று அமைத்துப் பொருள் காண்க.

சடையற்கே - சடை - ஈண்டு ஞானம் குறித்து நின்றது. பாலை உண்ட உபமன்னிய முனிவர் அதன்வழி ஞானம் பெற்றுப் பரமஞானியாக விளங்கினார். அவ்வாறே நம் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் பாலை உண்டு அதன்வழி சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமாகிய உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்” பெற்றது நினைக. ஆதலின் ஈண்டுப் பால்வழியே ஞானம் நல்கிய பரமனை ஞானத்தின் சின்னமாகிய சடையை யுடையவன் என்று குறிப்பிட்டார்.

சடையற்கே - பேரடியாராகிய உபமன்னிய முனிவரை உயர்வு குறிக்கும். “ஆர்” விகுதி புணர்த்துப் “பாலகனார்” என்ற நம் அடிகள் ஈண்டுப் பரமனை **சடையனாக்** என “அன்” விகுதி புணர்த் தோதல் கண்டிப்புறுக. ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“நன்மைபெரு கருணெற்றியே வந்தணைந்து நல்லுரரின்
மன்னுதிரு தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந் தெழும்பொழுதில்
உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றே” மென்றவார்தம்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினான் சிவபெருமான்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் -

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 195)

எனவரும் சேக்கிழார் பெருமான் செஞ்சொல் ஓவியம் நினைக.

சடையற்கே - ஏகாரம் பிரிநிலை “ஏனைய தெய்வங்களை விட்டுச் சிவபெருமானையே வழிபடுக” என்று ஆற்றுப்படுத்தியவாறு.

குமரன் தன் தாதைக்கே - குமரன் - முருகவேள் அவன் ஞான பண்டிதன் என்ற பெயரும் உடையவன். ஈண்டுப் பாற்கடல் வழி உபமன்னிய முனிவருக்கு ஞானம் நல்கியவனாதலின் இறைவனை ஞான பண்டிதனைத் தந்த தாதை என்றார். **குமரன் -** இளமையுடையவன். காலதத்துவத்துட்பட்டு ஞானம், என்றும் முதுமை யறுவதின்மையின் செவ்வேட் பரமனைக் **குமரன்**

என்ற பெயரால் குறித்தார். குமரன், குருவாக இருந்து சிவபெருமானுக்குச் சமட்டிப் பஞ்சாட்சரமாகிய ஞானத்தை உபதேசம் செய்தான். ஞானம், குருவால் ஆன்மாவுக்கு நல்கப்படுவது. அந்த ஞானம் ஆன்மாவை வீட்டுலகில் செலுத்துவது. நம் அடிகளுக்கு இறைவன் குருவடிவில் வந்து குருந்த மரத்தடியில் ஞானம் நல்கினான். அது கொண்டு அடிகள் வீடு பெற முயல்கின்றாராதலின் ஈண்டுக் குமரன்தன் தாதை என்றார்.

தாதை - தந்தை. உடலைத் தருபவன். ஈண்டு இறைவன் ஞானமாகிய குமரனைத் தந்தவன் என்ற பொருளில் குமரன்தன் தாதை என்றார். தாதைக்கே - ஏகாரம் பிரிநிலை. இரண்டாம் அடியிற் கூறியவற்றை ஈண்டும் கொள்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் ஆணவமலத்தினின்றும் விடுதலை பெற்றுய்யப் பாலின்வழி ஞானத்தை இறைவன் நல்கும் அருளிப்பாடு கூறப்பட்டது. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “ஞானவிவற்றி” பெறப்படுதல் காண்க.

312. நல்ல மலரின்மேல் நான்முகனாந்தலை
ஒல்லை யாரிந்ததென் றுந்தீபற
உகிரா லரிந்ததென் றுந்தீபற.

கஅ

(இ-ள்)

தோழி! சிறந்த தாமரை மலரின் மேல் (வீற்றிருக்கும்) அயனின் தலையை நகத்தால் எளிதாக அரிந்தது (இறைவன் வீரச்செயல்) என்பதைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலை “நல்ல மலரின்மேல் நான்முகனாந்தலை உகிரால் ஒல்லை அரிந்தது என்று உந்தீபற” என அன்னுவயம் செய்து கொள்க. “மலரின்மேல்” என்பதன் பின் “வீற்றிருக்கும்” என்பதும் “அரிந்தது” என்பதன் பின் “இறைவன் வீரச்செயல்” என்பனவும் வருவித்துக் கொள்க.

நல்ல மலரின் மேல் - திருமால் தன் ஆட்சியின் கீழுள்ள உலகங்களை அழித்த பின் புனருற்பவம் செய்யுமுன் ஊழி வெள்ளத்தில் மிதக்கும் ஆலிலை மேற்பள்ளி கொண்டிருப்பன். புனருற்பவம் செய்யும் நிலையில் அவன் நாபிக் கமலத்தினின்றும் ஒரு தாமரைக் கொடி தோன்றும். அதன் உச்சியில் ஒரு

தாமரைப் பு மலரும். அதன் மேல் நான்முகன் தோன்றுவன். அவன் உலகங்களைப் படைப்பான். அவன் அந்தத் தாமரை மலரையே தன் நிலையான இருக்கையாகக் கொள்வன். அந்த மலரைத் தோற்றுவித்த திருமால் சிறந்த சிவபக்தனாவன். தாமரைமலர் போன்ற தன் கண்ணையே சிவபெருமான் திருவடிகளிற் சாத்தி வழிபட்டவனும்; இறைவனின் திருமேனியில் ஒரு பகுதியாக அமையும் பேறும், இறைவனின் மனைவியாகவே விளங்கும் புண்ணியமும் உள்ளவன். ஆதலின் உந்தியினின்றும் எழுந்தமலர் **நல்ல மலர்** என்ற சிறப்புள்ளதாயிற்று. **மலர்** - ஈண்டு மலர்களில் சிறந்த தாமரை மலரைக் குறித்தது. **மேல்** - பொதுவாக மக்கள் தாங்கள் அழகும் சிறப்பும் பெற மலர்களைத் தங்கள் உடலின் உயர்ந்த உறுப்பாகிய சென்னியிற் குடுவர். ஈண்டு நான்முகன் அந்தமலரின் மேல் அமர்ந்தான் என்பது அவன் மேன்மையைக் குறித்தது.

நான்முகனார் தலை - **நான்முகனார்** - பிரமதேவன். இவன் ஆதியில் சிவபெருமானைப் போலவே. ஐந்து தலைகளுள்ளவனாக இருந்தான். அந்த நிலையில் வயிரவப்புத்தேள் அவன் தலைகளில் ஒன்றைக் களைய அதன் பின்பே அவன் “நான்முகன்” எனப் பெயர் பெற்றான். எனவே ஈண்டு “நான்முகன்” என்றது இடுகுறி அளவாய் நின்று பிரமனையே உணர்த்திற்று. அவன் சிறந்த சிவனடியானாகிய திருமாலின் மைந்தனாக இருந்தும் நான்மறைகளிலும் வல்லவனாகத் திகழ்ந்தும், அம்மறைகள் சிவபெருமான் ஒருவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கூறுதல் அறிந்திருந்தும், சிவாபராதம் செய்து இழிவுற்றான். ஆதலின் இழிவுக் குறிப்புத் தோன்ற **“ஆர்”** விகுதி புணர்த்து **நான்முகனார்** என்றார். **தலை** - ஐந்து தலைகளில் ஒன்றாக உச்சியில் இருந்த **தலையை** - தலையை என இரண்டனுருபு பிரித்துக் கொள்க.

உகிரால் ஒல்லை அரிந்தது - **உகிர்** - நகம். பெரியமரம் முதலியவற்றை முழுதும் வெட்டித் துண்டிக்கக் கோடரி போன்ற வலிய கருவிகள் கொண்டு பலமுறை பல நாள் தொடர்ந்து வெட்டுதல் வேண்டும். ஈண்டு அவ்வாறன்றிக் கைவிரல் நகத்தால் பாத்தியில் விளைந்துள்ள இளங்கீரையின் தண்டைக் கிள்ளுவது போல் நகத்தால் கிள்ளிக் களைந்தார் என எளிமையும் விரைவும் தோன்ற **உகிரால் அரிந்தது** என்றார். **ஒல்லை** - விரைவாக. ஈண்டு எளிதாக எனவும் பொருள் தந்தது நான்முகன் செய்தது மாபெரும் சிவாபராதமாகலின் அதற்கான ஒறுப்பும் மிக விரைவில் நிறைவேறிற்று என்றவாறு. **அரிந்தது** -

ஊன், மரம் முதலிய வலியபொருள்களைச் சேதித்தலை அறுத்தல் என்பர். காய் கனிகள் போன்ற மென்மையான பொருள்களைச் சேதித்தலை “அரிதல்” என்பர். ஈண்டு, நான்முகனின் கழுத்து, எலும்பு தசை நரம்பு முதலியன கூடிய வலுவுள்ள உறுப்பாக இருந்தும் அதை எளிதில் சேதித்தார் என்பது புலப்பட **அரிந்தது** என்றார். அவ்வாறு அரிந்து துண்டித்தது கிள்ளிக் களைந்த எளிய செயலுக்கு ஒப்பாகும் என்றவாறு.

நான்முகனின் தலையைக் களைந்த வரலாற்றை 212-ம் திருப்பாடல் உரையில் காண்க.

ஆன்மாக்களுக்கு செருக்கும் அறியாமையும் ஆணவமலத்தால் விளைவன என்ற உண்மையும் அவை இறைவன் நல்கும் ஞானத்தால் ஆற்றல் மடங்கிக் செயலறுவன என்பதும் முன்னம் 311-ம் திருப்பாடலுரையின் ஈற்றில் விளக்கினும். இந்தத் திருப்பாடலில் நான்முகன் செருக்காலும் அறியாமையாலும் சிவாபராதம் செய்தான் என்பதும் அது வைரவக்கடவுளால் களையப்பட்டது என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது அதை ஈண்டும் கொள்க. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**ஞானிவற்றி**” புலனாதல் காண்க.

313. தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிரம்
ஈரைந்து மிற்றவா றுந்தீபற
இருபது மிற்றதென் றுந்தீபற.

கக

(இ-ள்)

தோழி! புட்பக வானூர்தியை நிறுத்திக் கயிலை மலையைப் பெயர்த்து எடுத்த இராவணனின் தலைகள் பத்தும் தோள்கள் இருபதும் நெரிந்தவிதத்தைப் பாடற்பொருளாக அமைத்து, இறைவனை இசையால் வழுத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

தேரை நிறுத்திமலை எடுத்தான் - தேர் - ஈண்டுப் புட்பக வானூர்த்தியைக் குறித்து நின்றது. இது குபேரனுக் குரியது. இராவணன்

தன் திக்கு விசயத்தில் அதை அவனிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டான். **நிறுத்தி** - செல்லும் வழியில் மலை, தடங்கலாக நின்றதால் தேரை நிறுத்திவிட்டு மலையை எடுத்தான். நிறுத்தி என்னும் செயவெனெச்சம் '**எடுத்தான்**' என்ற வினைமுதலின் வினையுடன் முடிகின்றது. இதற்கு இவ்வாறன்றி "நிறுத்தி" என்பதை மலையின் வினையாக்கி நிறுத்தலின் எனப்பொருள் கொண்டு செயவெனெச்சமாகத் தேரை நிறுத்தியதனால் நிறுத்திய அந்த மலையை எடுத்தான் - எனலுமாம். **மலை** - திருக்கயிலாயமலை. மலையை என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க. **எடுத்தான்** - பெயர்த்து எடுத்தான். ஈண்டு, 313-ம் திருப்பாடலில் 'எடுத்தான்' என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய திருமுறைப் பாடல் (4-14-11) பார்க்க.

சிரம் ஈரைந்தும் இற்றவாறு - **சிரம் ஈரைந்து** - பத்துத்தலைகள். இவ்வாறு கூறியதால் இவன் இராவணன் என்பது பெற்றும். **இற்றவாறு** - நொறுங்கிய விதத்தை, **இருபதும் இற்றது** - **இருபது** - சிரம் ஈரைந்து என்றதால் இருபது என்பது தோள்களாதல் பெற்றும். கயிலைமலையைத் தோள் மேல் ஏற்ற முயன்றான். அவன் இருபது தோள்களும் நொறுங்கின என்றவாறு. **இற்றது** - இருபதும் என ஒருங்கு தொகுத்தமையால் இற்றது என ஒருமையிற் கூறினார். இது பற்றி முன்னம் 272-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 1-132.8-ம் திருப்பாடல் காண்க. மேலும்,

திருச்சிற்றம்பலம்

“கடியவன் கண்சிவந்து கயிலைநன் மலையை போடி
வடிவுடை மாங்கை யஞ்ச வெடுத்தலும் மருவ நோக்கிச்
செடிபடத் திருவிரலா லூன்றலுஞ் சிதைந்து வீழ்ந்தான்
வடிவுற வுன்றி னானேன் மறித்துநேக் கில்லை யன்றே”

(திருமுறை 4-111-8)

“பொருள்மன் னனைப்பற்றிப் புட்பகங் கொண்ட
மருள்மன் னனையெற்றி வாளுட னீந்து
கருள்மன் னுகண்டங் கறுக்கநஞ் சுண்ட
அருள்மன்ன ராரு ரரநெறி யாரே.”

(திருமுறை 4-17-11)

“அறிவி னுல்மிக்க வறுவகைச் சமயத்
 தவ்வவர்க் கங்கே யாரருள் புரிந்து
 எறியு மாகட லிலங்கையர் கோனைத்
 துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டு
 குறிக்கொள் பாடலி னின்னினைசை கேட்டுக்
 கோல வானொடு நாளது கொடுத்த
 செறிவு கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன்
 செழும்பொ ழிற்றிருப்புன்கூரு ளானே”

(திருமுறை 7-55-9)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பனவும் காண்க.

இராவணன் திருக்கயிலையை எடுத்த வரலாறு 289-ம் திருப்பாடலில் உரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

திருக்கயிலாய மலையை இராவணன் எடுக்க முயன்றது. அவன் செருக்கினாலும் அறிவின்மையாலும் நிகழ்ந்த செயல். அவை இரண்டுக்கும் காரணம் ஆணவமலம் என்பதும் அந்த மலத்தின் ஆற்றல் இறைவன் நல்கும் ஞானத்தால் வலி மடங்கும் என்பதும் 311-ம் திருப்பாடல் உரையின் ஈற்றில் விளக்கப்பட்டது. இராவணன் கயிலையை எடுக்கும் முயற்சியில் இறைவனால் ஒறுக்கப்பட்டான். அதனால் செருக்கும் அறியாமையும் நீங்கி இறைவனை பதிப்பொருள்; தான் என்றும் அவனுக்கு அடிமையே என்ற உண்மையை உணரும் ஞானம் பெற்று இறைவனைச் சாமகானம் பாடிப் பரவி அருள்பெற்றான். இஃது இப்பகுதியின் கருத்தாகிய ‘ஞானவெற்றி’ யாதல் காண்க.

314. ஏகாச மிட்ட விருடிகள் போகாமல்
 ஆகாசங் காவலென் றுந்தீபற
 அதற்கப் பாலுங் காவலென் றுந்தீபற.

20

(இ-ள்)

தோழி! மேலாடையை அரைக்கச்சாக அணிந்த வாலகில்லியர் இறந்து போகாமல் விண்வெளியில் இறைவன் காவலுள்ளது; அதற்கு அப்பாலுள்ள

புலனங்களிலும் அவன் காவலுள்ளது - என்பதைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவன் புகழ்களை இசையால் வழத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈரிடத்தும் வரும் “காவல்” என்றதன் பின் ‘உள்ளது’ என்ற சொல் வருவிக்க. இந்தப்பாடலை இடைச்செருகல் என்பர். இதுபற்றி முன்னம் 294-ம் பாடல் உரையில் “குறிப்பு” என்றுதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஏகாசம் இட்ட இருடிகள் - ஏகாசம் - மேலாடையைத் தோளினின்றும் மார்பில் விரிந்து வரும்படி அமைத்துப் பூனூல் போல அணிவது. இதை நான்மறைகளிற் சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளை அத்தியயனம் செய்து புலமை பெற்ற அந்தணர்கள் மட்டுமே அணிதல் வேண்டும் என்பது மரபு. அவருள்ளும் ஒறுப்புண்டோர் அவமானமுற்றோர் அணியலாகாது என்பதும் மரபு. இது நான்மறைகளில் புலமை பெற்ற மதிப்புக்குரிய அந்தணர் என்று அடையாளம் காட்டுவதாகும். **இட்ட இருடிகள்** - இதிற்கூறும் முனிவர்கள் காற்றையே உணவாகக் கொண்டு தங்கள் ஏகாசத்தை தோளினின்றும் நீக்கி இடையில் கச்சாக அணிபவர்கள் இவர்கள் விண்வெளியில் கதிரவனுடன் தாங்களும் சுற்றிவருபவர்கள். அப்பொழுது செங்கதிரோனின் வெப்பம் பூமியில் மிகுதியாக இறங்கி உயிர்களை கொன்று விடாமல் தாங்களே அந்த வெப்பத்தைத் தாங்கி மண்ணுலகுக்கு அளவாகச் செல்லவிடுபவர்கள். இவர்களை ‘வாலகில்லியர்’ என்பர். **இட்ட** - அரைக்கச்சாக அணிந்து கொண்ட.

இவர்களை;

“நிலமிசை வாழ்ந ரலமர றீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
காலுண வாசச் சுடரோடு கொட்கு
மவிர்சடை முனிவரும் . . . ” (புறநானூறு 43 வரி 1-4)

“நிலத்தின்மேல் உயிர் வாழ்வார்க்கு வெம்மையான் உளதாகிய சுழற்சி நீங்கச் சுடுகின்ற கதிரையுடைய ஞாயிற்றினது வெப்பத்தைத்தாம் பொறுத்துக் காற்றை உணவாகக் கொண்டு அச்சுடருடனே சூழ வரும் விளங்கிய சடையையுடைய அருந்தவரும் . . . ” (பழைய உரை)

“சுடரொடு திரிதரு முனிவரு மமரரு
மிடர்கெட வருளுநி னிணையடி தொழுதேம் . . . ”

(சிலப்பதிகாரம் 12 வேட்டுவவரி)

“கதிரவனுடைய வெம்மை உயிர்களை வருத்தாமல் அதனைத்தாங்கி அவனுடனே சுழன்று திரிதலைச் செய்யும் தெய்வ விருடிகளும் தேவர்களும் ஆகிய இவர்கள் இடர்கெடும்படி அருள் செய்யும் நினதடியினைத் தொழுதேம்.”

(அடியார்க்கு நல்லாருரை)

“விண்ணெலன் மரபி னையர்க் கேந்திய தொருகை”

(திருமுருகாற்றுப்படை 107)

“ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தலாற்றுவென்று கருதித் தமதருளினுற் சுடரொடு திரிந்து அவ்வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவர்...”

(நச்சினுர்க்கினியர் உரை)

என்பவற்றிற் காண்க.

போகாமல் - செங்கதிரவன் வெப்பத்தால் மாண்டுபோகாமல்

ஆகாசம் காவல் உள்ளது - செங்கதிரோன் இயங்கும் விண்வெளியில் இறைவனின் திருவருள் காப்பாக இருக்கின்றது.

அதற்கு - அந்த ஆகாயத்துக்கு. செய்யுளில் இந்தச் சொல் கூறாக அமைந்துள்ளது.

அப்பாலும் காவல் உள்ளது - செங்கதிரோன் ஆட்சிக்குட்பட்ட விண்வெளிக்கு அப்பாலுள்ள எல்லாப் புவனங்களிலும் வாழும் உயிர்க்களுக்கும் இறைவன் திருவருள் காப்பாக உள்ளது.

ஞானகாண்டம் வேதத்தின் பகுதியாகும். ஏகாசமிட்ட இருடிகள் அதிற்புலமைபெற்று அவ்வழியில் ஒழுகி ஞானம் பெற்றவர்கள். அவர்கள் மண்ணுலக உயிர்களைக் கதிரவனின் வெப்பத்தினின்றும் அழியாமல் காக்கின்றனர்; அவர்கள் அழியாமல் திருவருள் பாதுகாக்கின்றது. இவற்றுல் இந்தப்பகுதியின் கருத்துரையாகிய ‘ஞானவெற்றி’ புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை:

தோழி! நம் சிவபெருமான் முப்புரவாணர்களுடன் போரிட எழுந்துழி, அவன் வில் வளைந்தது; போர் நிகழ்ந்தது; முப்புரங்களும் இடருற்று உடனே அழிந்தன. இறைவன் கைகளில் இரண்டு கணைகள் கூட இல்லை. ஒருகணையே இருந்தது. அஃதும் எய்யப்படாமையால் மிகையாயிற்று. போருக்காகத் தேவர்கள் ஆயத்தம் செய்து கொடுத்த தேர் இறைவன் தன் அடியை வைத்ததும் அச்சு முறிந்தது. அவன் முப்புரவாசிகளுள் தப்பிப் பிழைக்கும் தகுதியுள்ள மூவரை மட்டும் காத்து ஏனையோரை அழித்தான்.

இனித் தக்கன் வேள்வியில் தாக்குதல் தொடங்கியதும் வேள்வி குலைந்தது; தேவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடினர். நான்முகனின் தந்தையாகிய திருமால் வேள்வியில் அவியை ஏற்ற பின்பும் சாவாமலிருந்தான். வீரபத்திர தேவர், அவியைத் திரட்டிய அக்கினி தேவனின் கையைத் துண்டித்தார். மலைமகளைப் பகையாகக் கருதிய தக்கன்பால் கண்ணோட்டம் கொள்ளல் வேண்டா. வேள்விக் களத்திலிருந்த தேவேந்திரன் உயிர் பிழைக்க ஒரு பூங்குயில் வடிவெடுத்து மரத்தின்மே லேறினான். வியாத்திரன் தலை வெட்டப்பட்டு இறந்தான். தக்கன் தன்தலையை இழந்து ஆட்டுத்தலையை அடைந்தான். அவியுண்ண வந்த 'பகன்' என்ற கனலி கண்களைப் பறிகொடுத்தான். கலைமகள் முக்கிழந்தாள்; திங்கட் புத்தேள் உடல் தேய்ப்புண்டழிந்தான். நான்முகன் குட்டுப்பட்டுச் சரணடைந்தான். பூங்குயிலுருவெடுத்த இந்திரன், மரத்தின் மேலிருந்து தப்பி ஓட வழிதேடி ஒறுப்புண்டான். பூடா என்னும் செங்கதிரவன் பற்களை இழந்தான். தக்கன் மக்களைச் "சிவாபராதிகள்" என்ற பழி குழ்ந்தது.

செவ்வேட செல்வனின் தந்தையாகிய நம் இறைவன் பசியால் வருந்திய உபமன்னிய முனிவருக்குப் புசிக்கப் பாற்கடலையே தந்தவன்; அயன்தலையை நகத்தால் எளிதாகக் களைந்தவன்; திருக்கயிலையை எடுக்க முயன்ற இராவணனின் பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் நொறுங்கும்படி அடர்த்தவன். கதிரவன் இயங்கும் விண்வெளியில் செல்லும் வாலகில்லியர் உயிர்களுக்கும், கதிரவன் மண்டலத்துக்கு அப்பாலுள்ள புவனங்களில் வாழ்வோர் உயிர்களுக்கும் நம் இறைவனின் திருவருள் காவலுள்ளது.

இப்பொருள்சேர் புகழ்களை எல்லாம் பாடல்களின் பொருள்களாக அமைத்து நம் சிவபெருமானே இசையால் வழத்தி உந்தி பறப்பாயாக.

15. திருத்தோனோக்கம்

தில்லையில் அருளியது
(பிரபஞ்ச சுத்தி)

தோனோக்கம் என்பது இளமகளிர் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று. பெண்கள் பலர் வட்ட வடிவில் நின்று கொண்டு அனைவரும் ஒரே சமயத்தில் முன்பு குனிந்து கைகளைக் கொட்டி நிமிர்வர். அவ்வாறு நிமிரும் பொழுது ஒவ்வொருத்தியும் தன்தலையை இடப்புறம் திருப்பித் தன்னை அடுத்து நிற்பவள் தோளைப் பார்ப்பள். பின்னர்ச் சிறிது வலது புறமாக நகர்ந்து மீண்டும் கைகொட்டி நிமிர்ந்து அடுத்தவள் தோளைப் பார்ப்பள். பின்னர்ச் சிறிது வலது புறமாக நகர்ந்து மீண்டும் கை கொட்டி நிமிர்ந்து அடுத்தவள் தோளைப் பார்ப்பள். இவ்வாறு விளையாடியவாறு வட்டமாக வரும் பொழுது ஒரு பாடலைப் பாடியவாறு இயங்குவர். “சிவனோடையச் செலவு” என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

இதனை;

“சித்தம் சிவமாக்கும் செய்தனவே புண்ணியமாய்
அத்தன் செயுங் கருணைக் காராமை யுண்மிசுந்து
பொத்தியகை கொட்டிப் புகழ்தல் தோனோக்கம்”

(திருப்பெருந்துறைப்பராணம்)

என்பதா லறியலாம். இந்நாளிலும் இது “கும்மி யடித்தல்” என்ற பெயரில் வழக்கிலுள்ளது.

தில்லையில் நம்மடிகள் தவமுயன்றிருந்த காலத்தில் இளம் பெண்கள் ஆங்காங்கு இந்த விளையாட்டில் ஈடுபட்டு மகிழ்தலைக் கண்டார். இதில் அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் உலகியல் பற்றியனவாகவே இருந்தன. நம் அடிகள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நன்மை பயப்பனவாகிய சிவபெருமானின் புகழ்களை இந்த விளையாட்டுக்கான பாடல்களின் பொருள்களாக அமைத்து இந்தப் பகுதியை அருளிச் செய்தார்கள்.

பிரபஞ்ச சுத்தி என்பதை இப்பகுதியின் கருத்துறையாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். பிரபஞ்சம் என்பது சித்துப்பொருள்களாகிய உயிர்களும் சடப்பொருள்களாலான உலகும் கலந்து நிற்கும் தொகுப்பு. இறைவன்

உயிர்கள் மாட்டுக்கொண்டுள்ள பேரருளால் இவ்விருவகைப் பொருள்களிலும் கலந்து நின்று அவற்றை இயக்குவன். அப்பொழுது உயிர்கள் உலகப் பொருள்களால் கிடும் நிலையற்ற இன்பத்தை நிலையானவை என்று மயங்கி அவற்றில் ஈடுபடும். அதனால் வினைகள் பெருகி விளைப்பயன்களை நுகரும். சிறிது சிறிதாக ஞானம் பெற்று அறியாமை விலகிவரும். உரிய பக்குவம் எய்தியதும் இறைவன் குருவாக வந்து ஞானம் நல்குவன். அந்த ஞானத்தால் உலக இன்பங்கள் நிலையற்றவை என்பதை அறிந்து அவற்றை நீத்து மேற்கதிகளில் சென்று வீடுபெறும். இவ்வாறு உலக இன்பங்களை நீத்தலே “பிரபஞ்ச கத்தி”யாம்.

இந்தப் பகுதி முழுவதும் நாலடித்தரவுக் கொச்சகப் கலிப்பாக்களால் அமைந்துள்ளது. எனவே விளையாட்டின் இயல்பு கூறும் இந்தப் பகுதி திருப்புவல்லியை அடுத்து அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் பதினான்கு திருப்பாடல்களை கொண்டிருத்தலின் இருபது திருப்பாடல்கள் உள்ள பகுதிகளின் ஈற்றிலுள்ள திருவந்தியாரின் பின்னர் அமைக்கப்பட்டுள்ளதது.

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

315. பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறு பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தாவுன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம். க

(இ-ள்)

பூக்கள் மலர்ந்து நிறைந்துள்ள தடாகத்தின் நீர்ப்பரப்பு என்று நினைந்து கானல் நீரை முகக்கும் அறிவிலியின் இயல்பு எங்களுக்கு உண்டாகா வண்ணம் நீக்கினாய்; எப்பொழுதும் செல்வம் விளங்கும் தில்லையில் உள்ள ஆடரங்கில் வீட்டுலகாகிய செல்வத்தைத் தரும் கூத்தியற்றும் ஆடலரசே! உன் செம்மையாகிய அடிகளை எய்தும் வழியில் உன் புகழைப் பாடித் தோணோக்கம் ஆடுவோம்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “தீர்த்தாய்” என்பதன் முன் “எங்களுக்கு” என்பதும், “வண்ணம்” என்பதன் பின் “உன் புகழைப்பாடி” என்பனவும்,

“தோனோக்கம்” என்றதன் பின் “ஆடுவோம்” என்பதும் வருவித்துரைக்க

புத்து ஆரும் பொய்கைப்புனல் இதுவே எனக் கருதி - புத்து என்பதன்முன் “பூக்கள்” என்ற வினைமுதல் வருவித்துக் கொள்ளுக. “பு” ஈண்டுத் தாமரை மலர்களைக் குறித்தது.*

ஆரும் - நிறைந்துள்ள. இதனைப் புனலுடன் கூட்டி **ஆரும்புனல்** - நிறைந்துள்ள நீர் எனலுமாம். **ஆர்தல்** - பருகுதல் என்று கொண்டு உண்ணற்குரிய நீர் எனலுமொக்கும். ஈண்டுப் **புனல்** திருவருளைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது.

இதுவே கருதி - நிலையற்ற உலக இன்பங்களை நிலையானவை என்று மயங்கி. என்பது குறிப்பு.

பேய்த்தேர் முகக்குறு பேதை குணம் ஆகாமே - பேய்த்தேர் - கானல் நீர். பொய்த் தோற்றமாகிய கானல் நீரை மெய்யென்று கருதுவதுபோல் நிலையற்ற உலக இன்பங்களை நிலையானவை என்று மயங்கும் நிலை. இதற்கு இவ்வாறன்றிச் சிவநெறிக்குப் புறம்பான சமயங்களில் கொள்கைகளைக் குறிப்பால் உணர்த்தியது எனலுமாம். ஈண்டு முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 81-ல் “தளர்வொடும்” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க.

முகக்குறு - முகக்க என ஒரு சொல்லாகக் கொள்க.

பேதை குணம் - அறிவிலியின் தன்மை. கானலை அழகான தாமரை மலர்கள் பூத்துள்ளதும் நீர் நிறைந்துள்ளதுமான பொய்கை எனக் கொண்ட செயல். பேதையின் குணம் எனக்கு ஆகாமே. அஃதாவது நிலையற்ற உலக இன்பங்களை நிலையானவையாகக் கருதி நுகர விரும்பும் தன்மை. **ஆகாமே** - எனக்கு உண்டாகாமல்.

தீர்த்தாய் - அவ்வாறு பேதையின் குணம் ஒருவற்கு ஆகும் காரணம் முன் செய்த தீவினையாகும். அந்தத் தீவினையை அழித்தாய் என்றவாறு.

*“புவான் மலிமணிநீர்ப் பொய்கைக் கரையினியற்

பாவான் மொழிஞானப் பாலுண்டு - நாவான்

மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்த்தபிரான் றண்டை

வெறித்தண் கமலமே வீடு.”

(நால்வர் நான்மணிமாலை - 1)

ஒருவன், மனிதப்பிறவி எடுப்பதே முன் செய்த நல்வினையின் பயன். அந்த மனிதப் பிறவியும் நான்மறைகள் வழங்கும் இந்திய நாட்டில் எய்துவது மிக்க நல்வினையின் பயன். அதிலும் மழவிடையார்க்கு வழிவழி ஆளாய்ச் சார்ந்து வாழும் குடும்பத்தில் தோன்றுவது மிக மிக மேலான நல்வினையின் பயன். அவ்வாறு தோன்றிய பின்பும் ஒருவன் சிவநெறிக்குப் புறம்பான சமயங்களைத் தழுவுவனாயின் அஃது அவன் செய்த நல்வினையினையே உள்ளதும் அவன் செய்த தீவினையுமாம். அத்தகைய தீவினைப்பயனாகவே நம் ஆளுடைய அரசுகள் தம் இளமைக்காலத்தில் சமண சமயத்தைத் தழுவினர். ஈண்டு நம் அடிகள் அவ்வாறு தாம் தீவினை செய்திருப்பினும் அந்த வினையின் பயனாகச் சிவநெறிக்குப் புறத்தே சென்று விடாமல் இறைவன் அந்தத் தீவினையையே அழித்தான் என்பார் **தீர்த்தாய்** - என்றார்.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 42-ல் “தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க.

தீர்த்தாய் - தீர்த்தம் விளங்கும் தில்லை என்னும் புனித தீர்த்தமாக உள்ளவனே! என்றும் உரைக்க நின்றது. ஈண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஒன்று வுலகனைத்து மாணர் தாமே

ஊழிதோ றாழி உயர்ந்தார் தாமே

நின்றாகி யெங்கு நிமிர்ந்தார் தாமே

நீர்வளிதீ யாகாச மாணர் தாமே

கொன்றாடுங் கூற்றை யுதைத்தார் தாமே

கோலப் பழனை யுடையார் தாமே

சென்றாடு தீர்த்தங்க ளானார் தாமே

திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர் தாமே”

(திருமுறை 6-78-1)

“ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநா மார்த்தாடுந்
தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தனில் வானாங் குவலயமு மெல்லோமும்
காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் வினையாடி

வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வாரங்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய வணிகுமுன்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி யிருஞ்சுனை ராடேலோ ரெம்பாவாய்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவாசகம் 166)

என்பன நினைக.

திகழ்தில்லை அம்பலத்தே - திகழ் - முக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை. **தில்லை அம்பலம்** - தில்லை நகரின் கண் விளங்கும் பொன் ஆடரங்கு.

திரு நடம் செய் கூத்தா - திருநடம் - உயிர்களுக்கு வீடுபேருகிய செல்வத்தைத் தரும் கூத்து. **செய்** - இடையீடு இல்லாத. முக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை. **கூத்தா** - திருவைந்தொழில் நடனத்தை இயற்றுபவனே.

சே அடி கூடும் வண்ணம் - சேஅடி - ஆன்மாக்களின் ஆணவ மலமாகிய மாசை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் அடி எனலுமாம். செந்நிறமான அடிகள் எனினுமமையும். செம்மையாகிய வீட்டுலகை நல்கும் அடி எனலுமொக்கும்.

தோணோக்கம் - தோணோக்கம் ஆடாமோ என்று முடித்துக் கொள்க. உன் புகழையே பாடித் தோணோக்கம் ஆடுவோம் என்றவாறு. இது முன்னிலைப் பரவல்.

“ஏனை யொன்றே,

தேவர் பராஆய் முன்னிலைக் கண்ணே” (தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் சூ. 442)

என்பது இலக்கணம். இந்தப்பகுதியில் இனி வரும்பாடல்களில் எய்துவன. பாடர்க்கைக்கண் வருவன. அவற்றைப் “புகழ்தல்” என்ற வேறுபடுத்துக் கூறுவர்.

இந்தத் திருப்பாடல் இறைவன், உயிர்களின் மாயாமலத்தை நீக்கித் தன் திருவடி கூடுவதற்குத் தகுதியாக்கல் கூறுகின்றது. இதனால் இந்தப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**மீரபஞ்சகத்தி**” புலனாதல் காண்க.

316. என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே யாண்டு கொண்டான்
கன்றல் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை யம்பல்வன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோனோக்க மாடாமோ.

2

(இ-ள்)

சுந்தலுக்கு வேண்டிய தன்மைகளெல்லாம் நிறைந்த சுந்தலுடைய பெண்களே! நாம் இனிப் பிறப்பிறப்பாகிய கடலில் முடிவின்றி ஆழ்ந்து ஒழியாவண்ணம் நம்மை அடிமையாகக் கொண்டவனும்; ஆன்கன்றல் விளங்குகின்ற உதிர்த்த கண்ணனாக வந்த திருமாலாலும், நான்முகனாலும் அடிகளும் முடியும் காண இயலாதவனும், குறையாத புகழ் மிக்க தில்லை நகரின் கண்ணுள்ள ஆடரங்கனின் திருவருளே வழத்தி தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில், “துன்றார் குழலினீர்” என்பதை முதலிற் கொள்க. அதன் பின் “நாம் இனி” என்பவை வருவிக்க “விளவெறிந்தான்” “பிரமன்” என்பவற்றின் பின் எண்ணும்மைகள் விரித்துக் கொள்க.

இனிவரும் பாடல்கள் தொடக்கத்தில் தேவையான இடங்களில் “தோழியரே” என்பது வருவித்துக் கொள்க. தேவையான இடங்களில் “தோனோக்கம்” என்பதன் முன் “பாடற் பொருளாக அமைத்து இசையால் வழத்தி” என்பன வருவித்துக்கொள்க.

துன்று ஆர் குழலினீர் - துன்று குழல் - ஆர்குழல் எனத் தனித்தனியே கூட்டி நெருங்கிய சுந்தலுக்கு வேண்டிய தன்மைகள் எல்லாம் நிறைந்த சுந்தல் என்க. அப்பெண்களின் இளமை குறித்தவாறுயிற்று. தோனோக்கம் ஆடுவோர் மணமாகாத இளம் பெண்கள் என்பது நினைக.

நாம் இனிப்பிறந்து இறந்து ஆழாமே - ஆழாமே என்ற சொல்லாற்றலால் ஆழ்வது காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் பிறப்பிறப்பாகிய அலைகளுடன் எல்லையின்றிக் கிடக்கும் கடல் என்பது பெற்றும். **ஆழாமே** - உய்யும் வழியற்று முழுகி அழியாமல்.

ஆண்டு கொண்டான் - அவன் அடிமையாக் கொண்டதால் அந்தக்கடலினின்றும் கரையேறினேன் என்றவாறு.

கன்றல் வீளவு எறிந்தான் :— திருமால், கண்ணனாக அவதாரம் எடுத்தகாலத்தில் ஆன்கன்றல் விளாங்கனிகளை உதிர்த்த வரலாறு குறிக்கப்படுகின்றது. கண்ணனின் இந்தச் செயலை.

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் ஆனுள் வருமே லவன்வாயில்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

(சிலப்பதிகாரம் – மதுரைக்காண்டம்

ஆய்ச்சியர் குரவை 1)

என்று காப்பியத்தில் வருவதிலும் காண்க.

திருமாலும் நான்முகனும் காண்பரிய என்றவாறு. **மீரமன்** - நான்முகன்.

கண்ணன், கன்றல் வீளவிறந்த வரலாறு :

திருமால், வசுதேவர் - தேவகி தம்பதியரின் மகன் கண்ணனாக அவதாரம் எடுத்து ஆயர்பாடியில் நந்தகோபர் மகனாக வளர்ந்து வந்தான். அவனால் தனக்கு மரணம் உண்டாகும் என்று அறிந்த கம்சன், அசுரர் பலரை ஏவிக் கண்ணனைக் கண்டு பிடித்துக் கொல்லும்படிப் பணித்தான். ஒவ்வொருவராகத் தன்னை நண்ணிய அசுரர்களைக் கண்ணன் கொன்று ஒழிக்கலானான். கண்ணன், ஆயர்பாடிச் சிறுவர்களுடன் நாள்தோறும் ஆனிரைகளை ஓட்டிச் சென்று மேய்ச்சல் புலத்தில் மேய்த்துவந்தான். அவனைக் கொல்வதற்காகக் கம்சன் ஏவிய அசுரர் இருவர் மேய்ச்சல் தரைக்கு வந்தனர். அவர்களில் “வத்சாசுரன்” என்பவன் அங்குக் கனிகள் நிறைந்த ஒரு விளாமரமாக உருமாறி நின்றான். “கபித்தாசுரன்” என்ற மற்றையவன் ஓர் ஆன்கன்றாக உருமாறிக் கண்ணன் ஓட்டிவந்த ஆனிரைகளுள் கலந்து வந்தான். விளாமரத்தை அடைந்ததும் கண்ணன் விளாங்கனிகளை உதிர்ப்பான் போன்று மரத்தின் மீது கற்களை எறியாமல் கன்றாக வந்திருந்தவனின் பின்கால்கள் இரண்டையும் பற்றித் தூக்கி மரத்தின் மேல் வேகமாக வீசினான். அசுரர்கள் இருவரும் தங்கள் உண்மை வடிவங்களுடன் இறந்து வீழ்ந்தனர்.

இந்த வரலாற்றைக் கிருஷ்ணபாகவதத்தில் காணலாம்.

காண்பு அரிய - மிகப் பெருந்தேவர்களாகிய திருமாலும் நான்முகனும் முறையே இறைவனின் திருவடிகளையும் முடியையும் காண முடியாமல்

தோற்றனர் என்றவாறு. காண்பு - காணுதல். தொழிற்பெயர். அரிய - அருமை ஈண்டு “முடியாத” என்ற பொருளில் வந்தது. காண்பரிய அம்பலவன் என்று முடித்துக் கொள்க.

குன்றத சீர்த் தில்லை அம்பலவன் - “குன்றத சீர்” என்பதைத் “தில்லை” “அம்பலவன்” என்ற ஒவ்வொன்றுடனும் கூட்டிக் கொள்க. திருமால் நான்முகன் இருவரும் அவர்கள் ஆளும் வைகுண்டம் சத்தியலோகம் முதலியவற்றின் சீர்களும் பசுபுண்ணியங்களால் கிட்டியவை. அப்புண்ணியங்களின் பயன்களை அவர்கள் நுகர்ந்து கழித்தபின், அச்சீர்களும் குன்றுவன.

குணம் பரவீ - குணம் அம்பலவனின் குணமாகிய திருவருளை. **பரவீ** - புகழ்ந்து. ஆண்டு கொண்டது திருவருளாதலின் அதனைப் புகழ்ந்தார்.

இந்தத் திருப்பாட்டில் இறைவனின் குணமாகிய திருவருள் பரவப்படுதல் கூறப்பட்டது. அந்தத் திருவருள் உலகியல் இன்பங்களில் உயிர் மயங்கி ஈடுபடாமல் ஆண்டு கொள்ளலின் “**பிரபஞ்சகத்தி**” புலனாதல் காண்க.

317. பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ. ந

(இ-ள்)

தோழியரே ! வேடனாராகிய கண்ணப்ப நாயனாரது பெருமையை உலகம் அறியும் பொருட்டு அவரது செருப்பணிந்த சிறந்த அடியும், வாயாகிய குடத்தின் கண் இருந்த நீரும், ஊனாகிய திருவமுதம் ஆகியவற்றை, ஆகமப் பொருள் பற்றிப் புரிகின்ற வழிபாடுகள் போல் விளங்குமாறு, விருப்பமாக ஏற்றுத் திருமேனி குளிர, அப்பொழுதே கண்ணப்ப நாயனார் திருவருள் பெற்று இறைவனின் வலப்புறத்தில் நின்ற வரலாற்றைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழத்தித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலை, “வேடனார் சேடு அறிய செருப்புற்ற சீரடி வாய்க் கலசம் ஊனமுதம், பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல் விளங்க விருப்புற்று மெய்குளிர்ந்து அங்கு அருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்கம் ஆடாமோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

வேடனார் சேடு அறிய - வேடனார் - வேடன் என்றதால் கண்ணப்ப நாயனார் பிறந்த வேடர் குலத்தின் இழிவு குறித்தவாறுயிற்று. ஆயினும் நாயனார் பரம ஆசாரிய மூர்த்திகள் நால்வராலும் ஞானநூல்களாலும் துதிக்கப்பெறும் பெருமை குறிக்க “ஆர்” விசுதி புணர்த்தார். **சேடு அறிய** - நாயனாரின் பெருமையைச் சிவகோசரியாரும் அவர்வாயிலாக மண்ணுலக மக்களும் அறியவும், நான்முகன் முதலாயுள்ள வானவர் அறிந்து பூமாரி பொழியவும். **சேடு** - உயர்ந்தோர் அறியும் பெருமையாகிய அன்பின் சிறப்பு. **சேடம்** என்பதிலுள்ள அம்முச்சாரியை கெட்டு சேடு என நின்றதாகக் கொண்டு எச்சில் எனப் பொருள் கொண்டார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள். “சேடறிய மெய் குளிர்ந்து - தமதெச்சிலூட்டத் திருமேனி குளிர்ந்து” என்பது அவர் உரைக்குறிப்பு.

சேடெறிய - என்பது திரு. மு. அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம் **அறிய** - மதிக்க எனலுமா.

செருப்புற்ற சீரடி - செருப்புற்ற அடி, சீர்அடி எனப் பிரிக்க. **சீர்** - பெருமை. அதைச் செருப்பு, அடி என்ற இரண்டுக்கும் புணர்க்க. வழிபாடு தொடங்கு முன் இறைவன் திருமேனியில் உள்ள நிம்மாலியங்களை கையினாலும் தீண்டாது தருப்பையாலான் கூர்ச்சத்தால் விலக்குவர். ஈண்டு நாயனார் தம் செருப்பணித்த காலால் விலக்கினார். செருப்பு, கூர்ச்சமாக நின்று இறைவன் திருமுடியைத் தீண்டிற்று. காளத்தியப்பரின் இடது கண்ணில் உதிரம் சொரிந்துழி நாயனார் தம் இரண்டாவது கண்ணையும் இடந்து அப்ப முடிவு செய்தார். அவ்வாறு அப்புதற்கு இறைவன் திருமேனியில் இடதுகண் உள்ள இடத்தை தெரிந்து கொள்ள செருப்புடன் கூடிய தம் காலே காளத்தியப்பரின் இடக்கண் உள்ள இடத்தில் வைத்துக் கொண்டார். இவ்வாறு இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டும் பேறு பலமுறை பெற்றதால் அவர் செருப்பு **சீர்** பெற்றதாயிற்று. இந்தச் சிறப்பினால் காளத்தியப்பரின் வலப்புறம் நாயனார்

நிற்கும் பேறு பெற்ற போதும் அந்தச் செருப்பும் அவர் காலில் இருந்து இறைவனின் வலப்புறத்தில் என்றும் இருக்கும் சிறப்பும் பெற்றது. செருப்புக்குக் கூறிய சிறப்புக்கள் அனைத்தும் அச்செருப்பு நாயனார் திருவடியில் அணியப்பட்டிருந்ததால் பெற்றவையேயாம். ஆதலின் நாயனாரின் அடியும் சிறப்புள்ள அடியாயிற்று.

ஊன் அமுதம் - ஊன் - நாயனார்வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த பன்றி, மான் முதலியவற்றின் பாகம் செய்யப்பட்ட மாமிசம். **அமுதம்** - நைவேத்தியம்

அடி, கலசம், அமுதம் - என்பவற்றின் பின் “இவற்றை” என்பது வருவித்துரைக்க.

பொருட் பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல் வீளங்க - பொருள் பற்றிப் செய்கின்ற - ஆகம விதிப்படி, அருக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனம், தளிர்கள் மலர்கள் கொண்டு ஐவகைச் சுத்திகள் செய்து பதினாறு உபசாரங்களுடன் புரியும் வழிபாடு. அந்த வழிபாடும் போலியாக அமையாமல் உண்மை அன்பினால் செய்யப்பட வேண்டுவது என்பதை **பொருள் பற்றி** என்றார். **போல் வீளங்க** - நாயனார் புரிந்த ஆகம விதிக்கு மாறான பூசனையும் மேற்குறித்த ஆகம விதிப்படி அமைந்த பூசனையைப் போல்வீளங்கும் வண்ணம்.

வீருப்புற்று மெய் குளிர்ந்து - நாயனார் புரிந்த ஆகம விதிக்கு மாறான பூசையையும் விருப்பமாக ஏற்றுக் கொண்டு. நாயனாரின் அன்பினால் தம் திருமேனி குளிர்ந்து. அவ்வாறு விருப்புற்று மெய் குளிர்ந்தவன், காளத்தியப்பன் என்று வினாமுதல் வருவித்துக் கொள்க.

அங்கு அருள் பெற்று நின்றவா:- அங்கு - காளத்தியப்பரின் வலப்புறமாகிய அந்த இடத்தில் எனலுமாம். **அருள்பெற்று** - “என் வலத்தில் மாறிலாய் நிற்க” என்று காளத்தியப்பரால் பணிக்கப் பெறும் திருவருளைப் பெற்று. **நின்ற வா** - காளத்தியப்பரின் வலப்புறத்தில் என்றும் நிற்கின்றவாற்றை. **நின்ற வா** - நின்றவாற்றை என்பதிலுள்ள ஈறும் இரண்டனுருபும் தொகுத்தலாயின.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன்; சிவகோசரியார் புரிந்த ஆகம வழிபாட்டையும், கண்ணப்ப நாயனார் புரிந்த ஆகமவிதிகளுக்கு மாறான

வழிபாட்டையும் ஏற்றுக் கொண்டமை கூறப்பட்டுள்ளது. இருவழிபாடுகளும் அன்பு காரணமாக நிகழ்ந்தவையே. இவற்றின் திறத்தை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஊனொடுண்டல் நன்றென ஊனொடுண்டல் தீதென
ஆனதொண்ட ரன்பினாற் பேசுநின்ற தன்மையான்
வானொடொன்று சூடினான் வாய்மையாக மன்னிநின்
றொடுடைஞ்சு மாடினா னானைக்காவு சேர்மினே”

(திருமுறை-3-53-9)

“வேயனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை யேறி
சடைமேல்
தூயமதி சூடிசுடு காடினா மாடிமலை தன்னை வினவில்
வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல ராகுநயனம்
காய்கனை யினாலிடந் தீசனாடி கூடுகா ளத்திமலையே ”

(திருமுறை 3-69-4)

திருச்சிற்றம்பலம்

எனவரும் பிள்ளையார் தமிழிற் காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு நெறிவழிபாடு கூறப்பட்டுள்ளது. உலகியற் கண்கொண்டு பார்க்கும் பொழுது அந்த வழிபாடு அனுசிதம் என்று விலக்கத் தக்கதாகும். நாயனார் அன்பே வடிவமாகத் திரிந்தவர். ஆதலின் அவர் வடிவம் தன் வடிவமே என்று காளத்தியப்பர் கொண்டார். எனவே அவர் வடிவில் நின்று காணும் அனுசித உலகப் பொருள்களும் சிவசம்பந்தத்தால் உசிதமாயின. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “பிரபஞ்சகத்தி” எய்துதல் காண்க.

318. கற்போலு நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலவென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தானிங்ஙன
சொற்பால தானவா தோனோக்க மாடாமோ.

(இ-ள்)

தோழியரே! தில்லையம்பலவன் என்பாற் கொண்ட பேரருளால், கல்லையொத்த என் நெஞ்சமும் நெகிழ்ந்து உருகும் பொருட்டு என் கண்முன் நிற்பவனைப் போல, என் உள்ளத்தினுள்ளே புகுவதாகிய அருளைப் பாலித்து உலகர் அறியும்படி என்னை நன்னெறியி லுய்த்துத் தான் இவ்விதம் சொல்லின் கண்ணதாம் பொருளானவாற்றை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து அவனை இசையாற் பரவித் தோணுக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில், முதலில் “தில்லையம்பலவன்” என்ற எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க, “கருணையினால்” என்பதை அதன் பின் வைக்க. “என்னை நாடறிய” என்பதை மூன்றாமடியின் தொடக்கத்தில் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கருணையினால் கற்போலும் நெஞ்சம் கசிந்து உருக - அம்பலவாணன் என்னை உய்விக்கத் திருவுளம் பற்றினான். அவ்வாறு அவன் திருவுளம் பற்றக் காரணம் அவனுக்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ள பேரருள் என்ற குணமாகும். அதையே ஈண்டுக் **கருணையினால்** என்றார். என்னை உய்விக்க வேண்டுமாயின் அவன் என் உயிரின் உள்ளே எழுந்தருளி என் உள்ளத்தை உருக்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு உருகும் உள்ளமே அவன் எழுந்தருளத் தகுதியுடைதாகும். நெஞ்சம் அந்தத் தகுதியைப் பெறும்பொருட்டு என்பார் **கற்போலும் நெஞ்சம் கசிந்து உருக** என்றார். **நெஞ்சம்** - என் நெஞ்சம் என்க. **என் நெஞ்சமும்** என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. விரைவில் உருகாத கல்லைப் போன்ற கடினமான என் நெஞ்சம் கூட என்றவாறு.

“பொதுவான அறநெறியில் நின்று வழிபட்டுப் பொது அன்பு செய்வதால் இறைவனின் பொதுவான அருள் கிட்டுகின்றது; அதன் பயனாக இறைவன் மாட்டுச் சிறப்பான அன்பு செய்கின்றோம்; அதனால் அவனது சிறப்பான அருளினாலே கற்போலும் நெஞ்சம் கசிந்து உருகுகின்றது; அதன் பயனாக வீடுபெறு எய்துகின்றோம்” என்னும் வாயுசங்கிதை நினைக.

நிற்பாளைப் போல என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்து அருளி:

நிற்பாளைப்போல - வெளியில் நிற்பவனை எவ்வாறு காண்கின்றோமோ அவ்வாறே உள்ளேயும் புகுந்து காட்சி தந்து என்னை நன்னெறியிற் செலுத்தினான் - என்றவாறு.

ஈண்டு ;

“மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நின்றலான் எனவரும் சிவஞானபோதம் ஏழாம் சூத்திரம் முதலதிகரணம் ஏதுவும், அதற்கு “ஆன்மாவுக்குச் சிவத்தைச் சார்ந்து சுட்டிறந்தறிவதாகிய தன்னியல்பு விளங்கின விடத்துச் சுட்டியறிவதாகிய பொது வியல்பு விளக்கமின்றி நின்றலான் **ஈண்டுச் சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாசியாது** என மேற்கொண்ட தென்றவாறு” - எனும் சிவஞான மாபாடியமும் காண்க.

நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்து—நெஞ்சம் ஈண்டு உயிரைக் குறித்து நின்றது. **நெஞ்சின் உள்ளே** என்றது. அவன் என் உயிரைத்தன் உடலாகக் கொண்டு அதனுள் புகுந்து என்னை இயக்குகின்றான் என்றவாறு. ஆன்மா, இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாதல் நினைக. **புகுந்து** - புகுதல் பற்றி முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகவே” என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க. **அருளி** - அவன் என் கண்முன் நிற்பாளைப் போன்று காட்சிதருவதும் என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்ததும் ஆகிய இரண்டும் நான் உய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அவன் செய்த அருளிப்பாடுகளாம்.

இறைவன் கண்ணின்முன் நிற்கின்றான். அதேசமயம் நெஞ்சின் உள்ளும் புகுந்து தொழிற்படுகின்றான் என இந்தப்பாடலில் வரும் பொருளில் பரஞ்சோதிமுனிவர் ஆழ்ந்தாழ்ந்து நுகர்ந்து இன்புற்றார். அதன் பயனாக இந்த கற்பனையை மேலும் அழகாக விரித்துத் தம் திருவிளையாடற்புராணத்தில் அமைத்து மகிழ்கின்றார். “ஆலவாயண்ணல் விடையிவர்ந்து திருவீதியில் வருகின்றான்” அவன் **ஒருவனே** வெளியில் காட்சி தருகின்றான்; காணும் பெண்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் புகுந்து **அனேகமாகவும்** மேவுகின்றான். வெளியில் அவன் அணிந்துள்ள கொன்றை மாலை ஒன்றே. காணும் பெண்கள் ஒவ்வொருவர் உடலிலும் ஒவ்வொரு கொன்றைமாலே மிளிரச் செய்கின்றான். என்பது பாடலின் பொருள். அந்தப்பாடல்;

“பற்றிய பைம்பொன் மேனிப்
 பசப்பது தேரு ரண்ணல்
 ஒற்றைமால் விடையின் மேற்கொண்
 டிருந்தும் முளத்து மேவப்
 பெற்றன மிதென்கொல் மாயம்
 பேதைமீர் பெருமா னீண்ட
 கற்றைவார் சடைப்பூங் கொன்றை
 யிதுவன்றே காண்மி னென்பார்”

(திருவிளையாடற்புராணம்

திருமணப் படலம் - 126)

என்பதாகும்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்,

“மூவாவண்ணர் முனைவெண்பிறையர் முறுவல் செய்திங்கே
 பூவார்கொன்றை புனைந்துவந்தார் பொக்கம் பலபேசிப்
 போவார்போல மால்செய்துள்ளம் புக்கபுரிநூலர்
 தேவார் சோலைக் காணுர்மேய தேவதேவரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-73-7)

என்பது காண்க.

நாடு அறிய என்னை நற்பாற்படுத்து - நாடு - உலகர். ஈண்டு உயர்ந்தோரைக் குறித்து நின்று. **அறிய -** ஈண்டு மதிக்க என்னும் பொருளில் வந்தது. **என்னை -** திருவருள் பெறத் தகுதியற்ற என்னையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **நற்பாற்படுத்து -** பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சனாக உலகியலில் உழன்று கொண்டிருந்த என்னை. வீட்டுலகம் நோக்கிச் செல்வதாகிய சிவநெறியில் ஆற்றுப்படுத்து.

தான் இங்ஙன் - தான் - தில்லை யம்பலவாணனாகிய தான். **இங்ஙன் -** இங்ஙனம் என்பதன் கடைக்குறை “இவ்விதம்” “இம்முறை” என்றவாறு.

சொற்பாலது ஆனவா - நிற்பானைப் போல என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தருளி சொற்பாற் படுத்து என்னை நாடறியத் தானிங்கன் சொற்பாலதானான் - அவன் அங்ஙனம் ஆனதைப் பாடுவோம் என்றவாறு. சொற்பாலதானது யான் பாடும் மணிவாசகமாகிய சொற்களின் பொருளாய் அமைந்து நின்றலைப்பாடுவோமாக.

ஆவா - ஆனவாறு என்பதன் ஈறுகெட்டது. அதன் பின் இரண்டன் உருபு விரித்துக் கொள்க. ஆனவாற்றை என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் “நிற்பானைப் போல்” என்றருளியுள்ளதால். அவன் திருமுன்னர் உலகக்காட்சி புலப்பட்டு உயிரை மயக்காது என்பது பெற்றும். இதனால் இந்தப்பகுதியின் கருத்தாகிய “மீரபஞ்சகத்தி” புலனாதல் காண்க.

319. நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே மெனத்திசை பத்தெனத்தா நெருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ. ரு

(இ-ள்)

தோழியரே! பூமி நீர் தீ காற்று விரிந்த ஆகாயம் வெண்கதிர்ச் செல்வன் செங்கதிரோன் அறிவுடைய ஆன்மா முதலிய அட்டமூர்த்த வடிவினனாய்க் கூடி நிற்பவனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனே ஏழு உலகங்களாகவும் பத்துத் திசைகளாகவும் அனேகனாக நின்ற விதத்தை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இசையாற் பரவித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள் விசம்பு - நிலம் - மண்; நீர் - புனல்; **நெருப்பு** - எரி; **உயிர்** - காற்று. **நீள்விசம்பு** - ஆகாயம். இஃது ஏனைய நான்கு பூதங்களுக்கும் விரிந்து இடங்கொடுத்தலின் **நீள் விசம்பு** என்றார். இதனால் பஞ்ச பூதங்களும் கூறியவாறாயிற்று. **நிலாப்பகலோன்** - நிலா - திங்கட்புத்தேள். **பகலோன்** - உலகுக்குப் பகலைச் செய்பவன்; செங்கதிரோன். இவற்றில் இருசுடர் கூறியவாறாயிற்று. இவை அனைத்தும் சடப்பொருள்கள்.

புலனாயமைந்தன் - அறியுடையவனாகிய ஆன்மா. **புலன்** - ஐம்புலன்கள். **ஆய** - ஐம்புலன்களைத் தன்பாற் கொண்டதும், ஐம்புலன்களோடு கலந்து நிற்பதுமான ஆன்மா. **மைந்தன்** - ஆன்மா. புருடன் என்ற வடநூல் வழக்குப்பற்றி **மைந்தன்** - என்றார். **புலன்** - அறிவுடைமை இதனால் சித்துப் பொருள் கூறியவாறாயிற்று. **மைந்தனோடு** - சித்துப்பொருளான சிறப்பு நோக்கி “ஒடு” உருபை மைந்தனுக்குப் புணர்த்தார்.

எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான் - **எண்வகை** - ஐம்பூதங்கள், இருசுடர்கள், ஆன்மா ஆகிய எட்டிலும்; அஃதாவது சடம் சித்து ஆகிய எல்லாப்பொருள்களிலும் **புணர்ந்து நின்றான்**. அவற்றைத் தன் திருமேனிகளாகிய அட்டமூர்த்தங்களாகக் கொண்டு அவற்றின் உயிர்களாக அவற்றுடன் கலந்து நின்றான். ஐம்பூதங்களுக்குப் பிரேரகப் பொருளாகவும் இருசுடர்களுக்கு உட்சோதிப் பிரேரக ஒளியாகவும் ஆன்மாவுக்குச் சிற்சத்திப் பிரேரகனாகவும் கலந்து நின்று அவற்றை இயக்குகின்றான் என்றவாறு.

உலகு ஏழ் என - ஏழு உலகங்கள் என்பன பூவுலகுக்குக் கீழ் உள்ள ஏழு உலகங்களும் பூவுலகுக்கு மேலுள்ள ஏழு உலகங்களும். இவை கீழேலுலகங்கள் மேலேமூலகங்கள் என தொகுப்பாக வழங்கப்படும். அதலம், விதலம், சுதலம், தலாதலம், மகாதலம், இரசதலம், பாதலம் என்பன கீழேலுலகங்கள். புவருலகம், சுவருலகம், மகருலகம், ஜனஉலகம், தபஉலகம், சத்தியலோகம், அதற்கு மேலுள்ள செங்கண்மால் உலகமுமாகும். இவை மேலேமூலகங்கள். இந்தத் தொகுப்பில் பூவுலகமும் செங்கண்மால் உலகுக்கு மேலுள்ள உருத்திரலோகமும் கூறப்படவில்லை. இனம்பற்றி அவற்றையும் கொள்க. இவ்விவரங்கள் சிவஞானமாபாடியம் குத்திரம் 2 அதிகரணம் 3-ல் “அண்டங்களினியல்பு” என்ற தலைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வுலகங்கள் அனைத்திலும் இறைவன் கலந்து நின்று அவற்றை இயக்கலின் ஏழுலகங்களாக உள்ளான், என்றவாறு.

திசை பத்து என - நான்கு நேர்திசைகள், நான்கு கோணத் திசைகள் மேல், கீழ் என இரண்டு ஆகப்படுத்துத் திசைகளிலும் இறைவன் கலந்திருத்தலின் “**திசைபத்து என**” என்றார்.

தான் ஒருவனுமே - **தான்** - இறைவனாகிய தான். **ஒருவனுமே** - ஏகனாக நிற்கும் இறைவன் ஒருவனே. **உம்மை** சிறப்பும்மை. ஏகாரம் தேற்றப்பொருளில் வந்தது.

பலவாகி நின்றவா - பலவுமாகி என இறந்தது தழுவிய எச்ச வம்மை விரித்துக் கொள்க. நிலம் முதல் திசைகள் வரை மேற்கூறிய அனைத்திலும் ஏகனாகிய அவன் கலந்து அனேகனாகவும் நிற்கின்றான் என்றவாறு. நின்றவாறு என்பதன் ஈறுகெட்டது அதன்பின் இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. நீக்கமற நிலை பெற்றிருக்கும் விதத்தை என்க.

ஈண்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஏரூர்தரு மொருவன்பல வருவன்நிலையானான்
ஆரூர்தரு சடையன்னன் லுருவன்புரி வுடையான்
மாறூர்புர மெரியச்சிலை வளைவித்தவன் மடவான்
வீரூர்தர நின்றானிடம் விரிநீர்வியலுரே ”

(திருமுறை 1-13-2)

“கலையவன் மறையவன் காற்றெடுதி
மலையவன் விண்ணெடு மண்ணுமவன்
கொலையவன் கொடிமதிற் கூட்டழித்த
சிலையவன் வளநகர் சிரபுரமே ”

(திருமுறை 1-109-6)

“பெருவரை யன்றெடுத் தேந்தினான் தன்பெயர் சாய்கெட
அருவரை யாலடர்த் தன்றுநல் கியயன் மாலெனும்
இருவரு நாடிநின் ரேத்துகோ யிலிரா மேச்சுரத்
தொருவனு மேபல வாகிநின் றதொரு வண்ணமே ”

(திருமுறை 3-10-8)

“இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி ராகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருருவந் தம்முருவந் தாமே யாகி
நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-94-1)

“அருவினி லுருவந் தோன்றி
யங்காங்கி பாவ மாகி
உருவினி லுருவ மாயே
யுதித்திடு முலக மெல்லாம்
பெருகிடுஞ் சுருங்கும் பேதா
பேதமோ டபேத மாகும்
ஒருவனே யெல்லா மாகி
யல்லவா யுடனு மாவன்”

(சிவஞானசித்தியார்-சுபக்கம்; சூத்-1, அதி-1, செய்-26)

“ஒருவனே எல்லாம்ஆகி அல்லவாய் உடனும் ஆவன் கர்த்தா
தானே முன்சொல்லப்பட்டவை எல்லாம் தானேயாய் விசாரித்துப்
பார்த்தால் இவையிற்றுக்குள் ஒன்றும் இல்லவுமாய் இப்படித்
தோய்வற நிற்கச் செய்தேயும் இவை எல்லாவற்றையும் விட்டு
நீங்காமல் பிரிவறும் என்றவாறு”

(நிரம்ப வழகிய தேசிகர் உரை)

என்பன காண்க.*

இத்திருப்பாடலில் பிரபஞ்சம் முழுவதும் சிவமயமாகக் காணப்படுதல்
கூறப்படுகின்றது. அந்தக் காட்சியே இப்பகுதியின் கருத்துரையாகிய
“பிரபஞ்சகத்தி” யாதல் காண்க.

*“ இறைவன் ஈசனென
நின்ற சைவ வாதிரேர் படுதலும்
பரசுநின் தெய்வ மெப்படித் தென்ன
இருசுட ரோடிய மானனைப் பூதமென்
றெட்டு வகையு முயிரும்பாக் கையுமாய்க்
கட்டிநிற் போனாங் கலையுருவி னேனும்
படைத்துவினை யாடும் பண்பி னேனும்
துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
தன்னில் வேறு தானென் றிலோனும்
அன்னே னிறைவ னாகுமென் றுரைத்தனன்”

(மணிமேகலை-27சமயக்

கணக்கர் தந்திறுமுரைத்த காதை வரி 86-99)

320 புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற்பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோணோக்க மாடாமோ.

கா

(இ-ள்)

தோழியரே! பௌத்தம் முதலிய அற்ப அறிவுக் கொள்கைகளுடைய பல சமயங்கள் தங்கள் தங்கள் சமய நெறிகளில் தடுமாறி நிற்க; நம் கரணங்களைச் சிவகரணங்களாகச் செய்து, நாம் செய்த செயல்களையே தவச்செயல்களாகச் செய்யும் சிவபெருமானின் அருளைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து அவனை இசையால் வழத்தித் தோணோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் மூன்றாம் அடியின் தொடக்கத்தில் “நம்” என்பதும் “செய்தனவே” என்பதன் முன் “நாம்” என்பதும் வருவித்துக் கொண்டு பொருள் காண்க.

புத்தன் முதலாய புல் அறிவில் பல்சமயம் :- புத்தன் - கருத்தா ஆகு பெயராகக் கௌதம புத்தரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புத்த சமயத்தைக் குறித்து நின்றது. இது மாத்தியமிகம், யோகசாரம் சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம் என்ற புத்த சமயத்தின் நான்கு பிரிவுகளையும் குறிக்கும்.

முதலாய - பௌத்தம் முதலிய என்றதனால் மறைகளுக்குப் புறம்பானவையும் கடவுட் கொள்கையை ஏற்காதவையுமான உலகாயதம், சமணம் என்ற இரு சமயங்களையும் குறித்தவாறு.

புல் அறிவு : அறிவின்மையையே அறிவுடைமையாகக் கருதிச் செருக்குறும் அற்ப அறிவு. இதை வெள்ளறிவு என்றும் கூறுவர்.

இதனை

“ வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னெண்மை
யுடையம்பா மென்னுஞ் செருக்கு ” (திருக்குறள் 844)

என்பதிற்காண்க.

பல் சமயம் - பின் நாட்களில் தோன்றிய கிருத்துவம் முகமதியம் முதலிய சமயங்களையும் இனித் தோன்ற உள்ள புறப்புறச் சமயங்களையும் குறித்தவாறு.

தம்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப்பட்டு நிற்க-தம்தம் மதங்களில்-
அவ்வவர் வகுத்துக் கொண்டுள்ள சமயக் கொள்கைகளிலே.
மதம் - சமயக் கொள்கை. **தட்டுளுப்பு** - நிலை தளர்ந்து பயன் பயவாமல்
தடுமாறுதல். சமயங்களைப் பின் பற்றுவோர் செயல் சமயங்களின் மேலேற்றிக்
கூறப்பட்டது.* எடுத்துக்காட்டாக;

பௌத்த சமயம் “ஐந்து கந்தங்களும் வழிவழியாகக் கெடுதலும்,
துன்பமும் பற்றும் அழிதலுமே முத்தி” என்று கொள்ளும். “கந்தம் கெடுவது
முத்தியாயின் முத்தியை அடைபவன் யார்? அடைபவன் இல்லனாகில் முத்தி
யாருக்கு? பஞ்சகந்தங்களுக்கே முத்தி என்றால் பஞ்சகந்தங்களும் கெடுவதே
முத்தி என்ற கொள்கை அழிந்து விட்டதே? கந்தம் கெடாத போது முத்தியும்
இல்லையாகுமே” என்று இவ்வண்ணம் தடுமாறும். இவ்வாறே சமணம்
முதலான நெறிகளுக்கும் கொள்க.

ஈண்டு;

“ஐந்துகந்தஞ் சந்தானத் தமிழதல்பந்த துக்கம்

அறக்கெடுகை முத்தியின்ப மென்றைறைந்தாய் கந்தம்

ஐந்துமழிந் தான்முத்தி யணைபவர்பா ரென்ன

அணைபவர் வேறில்லை யென்ற யார்க்குமுத்தி யின்பம்

ஐந்தினுணர் வினுக்கென்னி லழியாத வுணர்வுண்

டாகவே யவ்விடத்து முருவாதி கந்தம்

ஐந்துமுள வாமதுவும் பந்த மாகி

அரந்தைதரு முத்தியின்ப மறிந்திலைகா ணியே”

(சிவஞானசித்தியார் - பரபக்கம் 132)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்தல் காண்க.

*பொங்குவெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திழைக்க வுறில்
சங்குசக்கரம் தண்டுவாள் வில்லுமல்ல திழைக்க வுறள்
கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோலிந்தனோ டிலனைச்
சங்கையாகி என்னுள்ளம் நாடொறும் தட்டுளுப்பாகின்றதே

(நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-3)

என்பதிலும் இந்த சொல் ஆளப்படுதல் காண்க.

நிற்க - தடுமாற்றத்தினின்றும் விடுபட இயலாமல் மலைத்து நின்று விட. ஈண்டு;

“சாவிபோம் மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின்
ரூவி யரூதேயென் றுந்தீபற
அவ்வரை கேளாதே யுந்தீபற”

(திருவுந்தியார் 31)

என்பதும் நினைக.

நம்சித்தம் சிவம் ஆக்கி— சித்தம் ஈண்டு அந்தக் கரணங்கள் நான்கையும் குறித்து நின்றது. அவை பிரகிருதி மாயாகாரியங்கள். எனவே அவை பசுகரணங்களாம். இவற்றைக் கொண்டு இறைவனையே திரிபுடியின்றித் தியானம் செய்யுழி இறைவன் காட்சி தருகின்றான். ஆன்மா, பாவனை முற்றி பாவகப்பயனை எய்துகின்றது. இறைவனின் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கும் அந்தக்கரணங்களுடன் கலந்து நிற்கும் ஆணவமலம் வலி குன்றி விடுவதால் திருவருள் மயமாகவே ஆகும். அந்தக்கரணங்கள் சிவகரணங்களாக மாறிவிடுகின்றன. அந்த மாற்றைத்தையே ஈண்டுச் **சிவமாக்கி** - என்றார்.

நாம் செய்தனவே தவமாக்கும் - அந்தக் கரணங்கள் பசுகரணங்களாக இருந்துழி அவற்றின் செயல்கள் சீவபோதத்தால் நிகழ்ந்து ஆன்மாவுக்கு வினைகளே நல்குகின்றன. அவை சிவகரணங்களாக மாறிய பின் அவற்றை இயக்குவது திருவருளேயாகும். ஆதலின் அவற்றின் செயல்கள் சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்வன வாகின்றன. அவற்றையே ஈண்டுத் **தவம்** என்றார்.

அத்தன் கருணையினால் — அத்தன் - தந்தை; சிவபெருமான், நல்லறிவு தருபவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள். **கருணையினால்** இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபில் வந்தது.

“எல்லா வருபொடுஞ் செயப்படு பொருளெழும்”

(இலக்கணக் கொத்து - வேற்றுமையியல் சூத்.33)

என்பது இலக்கணம்.

இந்தத் திருப்பாடலில், சித்தம் முதலிய அந்தக் கரணங்கள் உலகியலில் ஈடுபட்டுப்பூரியும் செயல்கள் வினைகளாக வளர்வன என்பதும், அவ்வந்தக் கரணங்களே சிவகரணங்களாக மாறிய பின் செய்வன எல்லாம்

சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் தவங்களாயின என்பதும்; கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய **பிரபஞ்ச சுத்தி** புலனாதல் பெற்றும்.

321 தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டும்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதக மேசோறு பற்றினவா தோணோக்கம்

௭

(இ-ள்)

தோழியரே! தீமையை இல்லையாகச் செய்யும் நம் தலைவரும் பிரமசாரியுமாகிய சண்மீசநாயனார்; சிவபூசையைக் குலைத்த எச்சதத்தன் குலத்தால் அந்தணனும் தம் தந்தையுமாயினும் அவனுடைய இரண்டுகால்களையும் வெட்ட அந்தப் பாவச் செயலே, சிவபெருமான் திருவருளால், தேவர்களும் வணங்கும் வீட்டின்பம் பெற ஏதுவானதைப் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனைப் பரவித் தோணோக்கம் ஆடுவோமாக

(வி-ரை)

இத்திருப்பாலில் உள்ள “பாதகமே” என்பதை “ஈசன்” என்பதன் முன்வைத்துப் பின், பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

தீது இல் ஐ மாணி - **தீது** - உயிரின் எல்லாத் தீங்குகளுக்கும் காரணமாக உள்ள ஆணவமலத்தின் ஆற்றல். **இல்** - இல்லையாகச் செய்யும். அஃதாவது ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் செயற்படாது மடங்கி நிற்கும்படி செய்கின்ற **ஐ** - தலைவர் - நாயனார். ஈண்டுச் சண்மீச நாயனாரைக் குறித்து நின்றது. ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் மடங்கி நிற்பது ஆன்மாவின் முத்தி நிலையில். அந்த நிலையை அடையச் செய்வது சிவபூசை. சிவபூசகருக்குப் பூசையின் பலனை நல்குபவர் சண்மீச நாயனார். ஆதலின் அவர் தீமையை இல்லையாகச் செய்யும் நம் தலைவரானார். **மாணி** - பிரமசாரியாகிய நாயனார் இதனை;

“பொன்னங் கடுக்கை முடிவேய்ந்த
புனிதற்கமைக்கும் பொருளன்றி
மின்னுங் கலனடைகள் பிறவும்
வேறுதனக் கென்றமையாமே

மன்னுந் தலைவன் பூசனையின்
மல்கும்பயனை அடியார்கள்
துன்னும்படி பூசனை கொள்ளுந்
தூயோ னடித்தாமரை தொழுவாம்”
(திருவானைக்காப்புராணம்)

என்பதிற் காண்க.

சிவகருமம் சிதைத்தானை - சிவகருமம் - சிவபெருமானை நோக்கிச் செய்யும் செயல். ஈண்டுச் சிவபூசையைக் குறித்து நின்றது. **சிதைத்தானை** - சிதைத்தவனை. **சிதைத்தல்** - சிவபூசையில் இறைவனுக்குத் திருமுழுக்காட்டப் பயன்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆவின்பால் நிறைந்திருந்த குடத்தைத் தன் காலால் இடறிக் கவிழ்த்தது. அவ்வாறு சிதைத்தவன் நாயனாரின் தந்தையாகிய எச்சதத்தன்.

சாதியும் வேதியன் தாதைதனை - சாதியும் வேதியன் - எச்சதத்தன் பிறப்பினால் அந்தணன். அத்துடன் மறைகளைப் பயின்று வல்லவனாகிப் பிறரையும் மறைபயிலச் செய்பவன். மறைகளில் விதித்த வேள்விகளைச் செய்பவன். பிறரையும் வேள்வி புரியச் செய்பவன். ஆதலின் தன் இயற்பெயரான தத்தன் என்பதன் முன் எச்ச என்பதும் புணர்த்தப் பெற்றுச் சிறப்புற்றவன். வேள்வி வடிவாக நிற்பவன் சிவபெருமான் என்பதை அறிந்தவன். **தாதை** - நாயனாருக்கு ஊன் உடல் எய்தக் காரணமாக இருந்தவன். நாயனாருக்கு உபநயனத்தின் பொழுது பிரம்மோப தேசம் செய்து மற்றொரு கண் அளித்து மறைகளை ஓதும் உரிமையை நல்கிய குருவுமாவன்.

தாள் இரண்டும் சேதிப்ப - தாள் இரண்டும் - திருமஞ்சனத்துக்கான பாற்குடத்தை இடறிக் கவிழ்த்தது ஒரு கால் மட்டுமே. அஃதே சிவாபராதம் செய்தது. அதனால் ஓறுப்புக்குரியது. ஆனால் நாயனார் இருகால்களையும் வெட்டி ஓறுத்தார். ஏன்எனில் மற்றொருகால் நிலத்தில் நின்று பாற்குடத்தை உதைப்பதற்காகத் தூக்கிய கால் சிவாபராதம் செய்யத் துணை செய்தது. ஆதலின் ஊன்றி நின்ற காலும் வெட்டி ஓறுக்கப்பட்டது. இன்றுள்ள நம் தண்டனைச் சட்டமும் (Indian Penal Code) குற்றம் செய்தானும் குற்றம் செய்யத்துணை நின்றனும் ஒருங்கே ஓறுக்கப்படல் வேண்டும் என்று விதித்துள்ளது காண்க. **சேதிப்ப** - வெட்ட

பாதகமே - பெரும் பாவமே. எந்த உயிரைக் கொல்வதும் பாவம். மனிதன், தவம் செய்து பிறவியை ஒழித்து வீடு பெறுவதற்காகத் தனுக்ரணபுவன போகங்களைப் பெற்றவன். வினைப் பயன்களை இன்பமாகவும் துன்பமாகவும் நுகர்ந்து அனுபவம் பெற்று அதனால் சிறிது சிறிதாக ஞானம் எய்தி வரும் பிறவிகளில் படிப்படியாக வீடுநோக்கிச் செல்ல உரியவன். அவனுக்கு இந்தப் பிறவியில் விதித்த வாழ்நாள் முடியுமுன்பே அவனைக் கொல்வதால் அந்த முன்னேற்றம் தடைப்படுகின்றது. ஆதலின் மனித உயிரைக் கொல்வது பெரும்பாவம். அந்தணன், ஏனையயோரை நன்னெறியில் உய்க்கும் கடமையும் உரிமையும் உள்ளவன். அவனைக் கொல்வது மிகப் பெரும்பாவம். அதைப் பிரமகத்திதோடம் என்பர். அதன் பயனை ஆகாமியமாக வரும் பிறவிகளில் நுகரும் வண்ணமின்றி இந்தப் பிறப்பிலேயே எஞ்சியுள்ள பிராரத்த வினைகளுக்கு முன்பே கழிக்க வேண்டும் என்று சிவாக்கிரயோகிகள் தம் சிவஞான சித்தியார் உரையில் கூறுகின்றார்கள். ஈண்டு நம் நாயனார் செய்தது அந்தணக் கொலையாகிய பிரமகத்தி; தந்தையின் கொலையாகிய பிதிருகத்தி; குருவின் கொலையாகிய குருகத்தி ஆகிய மூன்றுமாம். ஆதலின் இதனைப் **பாதகம்** என்றார். **பாதகமே** - அந்தப்பாதகமே என்று சுட்டுவருவித்துக் கொள்க. பாதகத்தைத்தரும் செயலாகிய சேதித்தலைப் பாதகம் என்றது காரியவாகு பெயர்.

ஈசன் திரு அருளால் - மேற்குறித்த பாதகத்தைச் செய்யுழி நாயனார் எந்த நிலையில் நின்றார் என்பது பற்றிச் சிறிது சிந்திப்பாம்.

நாயனார் சிவலிங்கத் திருமேனிமேல் பாலார் திருமஞ்சனம் ஆட்டுவதைக் கண்ட எச்சதத்தன் தான் ஒளிந்திருந்த குரவமரத்தினின்றும் இறங்கிவந்து பெருஞ்சினத்துடன் நம் நாயனார் முதுகில் தன் கைத்தடியால் பன்முறை புடைத்தான். கொடிய மொழிகளால் திட்டினான். சிவவழிப்பாட்டில் மனம் ஒன்றிச் சிவத்துடனே கலந்து ஏகனாகி நின்ற நம் நாயனாரின் தன் முனைப்பு அப்பொழுது செயற்பட விடவில்லை. அதனால் ஆணவமலம் வலி மடங்கி நின்றது. அவரால் தாம் அடிபடுகின்றோம், நிந்திக்கப்படுகின்றோம் என்று உணர இயலவில்லை. அடிபட்ட முதுகும் நிந்தனை கேட்ட செவியும் மாயேயமாகிய உடம்பின் பகுதிகள். அவற்றினின்றும் நம் நாயனார் இப்பொழுது பிரிந்து சிவத்துடன் ஒன்றி நின்றவின் மாயா மலமும் செயற்படவில்லை. உடம்பினின்றே பிரிந்து நின்றாரெனின் உடம்பில்

புடைப்புக்களால் உண்டான வலியும் நிந்தை மொழிகளால் மனத்தில் உண்டான துன்ப உணர்வும் எவ்வாறு நாயனாரைத் தீண்டும்? ஆகவே கன்மமலமும் நாயனார் மாட்டுச் செயல்படவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சிகளை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கண்ட போதே விரைந்திழிந்து
கடிது சென்று கைத்தண்டு
கொண்டு மகனார் திருமுதுகில்
புடைத்துக் கொடிதா மொழிகூறத்
தொண்டு புரியும் சிறியபெருந்
தோன்ற லார்தம் பெருமான்மேன்
மண்டு காத லர்ச்சனையின்
வைத்தார் மற்றொன் றறிந்திலரால்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்-சண்டை நாயனார் புராணம்-49)

இப்பொழுது நம் நாயனார் எய்தியுள்ளது சீவன் முத்தநிலை. இதனை

“அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேக னாகியிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே”

(சிவஞான போதம் சூ.10)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்கின்றது.

அந்த நிலையினின்றும் ஆன்மா ஒரோருகால் உலக நினைவுக்கு இறங்கி வருமன்றோ. நம் நாயனாரும் அவ்வாறு இறங்கிவந்தார். அதற்குக் காரணம் சிவவழிபாட்டுக்கு நேர்ந்த இடையூறுகிய பாற்குடம் கவிழ்க்கப்பட்டது. அந்த நிகழ்ச்சியை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மேலாம் பெரியோர் பலகாலும்
வெகுண்டோ னடிக்க வேறுணரார்
பாலார் திருமஞ் சனமாட்டும்
பணியிற் சலியா ததுகண்டு

மாலா மறையோன் மிகச் செயிர்த்து
வைத்த திருமஞ் சனக்குடப்பால்
காலா லிடறிச் சிந்தினான்
கையாற் கடைமைத் தலைநின்றான்”

50

“சிந்தும் பொழுதி லது நோக்குஞ்
சிறுவ ரிறையிற் றீயோனைத்
தந்தை யெனவே யறிந்தவன்றன்
தாள்கள் சிந்துந் தகுதியினான்
முந்தை மருங்கு கிடந்தகோ
லெடுத்தார்க் கதுவே முறைமையினால்
வந்து மழுவா யிடவெறிந்தார்;
மண்மேல் வீழ்ந்தான் மறையோனும்”

(51)

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - சண்டசநாயனார் புராணம்)

என்று சேக்கிழார் பெருமான் செஞ்சொல் ஓவியம் தீட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு உலக நிலைக்கு இறங்கி வந்த நம் நாயனார் பாற்குடத்தைக் கவிழ்த்தவன் தன் தந்தையாகிய எச்சத்தன் என்பது மட்டும் அறிகின்றார். சீவன் முத்தநிலையினின்று உலக நிலைக்கு இறங்கி வந்தபின் வாசனாமலமே முழுஅளவில் ஆணவமலமாக வளர்ந்து அவர்களை உலகியலில் ஈடுபடுத்திவிடும். அவ்வாறு நிகழாமல் காப்பதற்காக ஏனைய சீவன்முத்தர்களின் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டு சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே கருதி வழிபடும்படி சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. ஈண்டு, நம் நாயனார் சிவபெருமான் சந்நிதியிலேயே இருத்தலின் சீவன்முத்தர் கூட்டமும் சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே பாவித்து வழிபடலும் இல்லாமலே வாசனாமல வளர்ச்சி தடுக்கப்படுகின்றது. அதனால் பாற்குடத்தை இடறியவன் தந்தை என்பதை அறிந்தபின் அவன் சாதியில் வேதியன். தம் ஊன் உடம்புக்குக் காரணமான தம் தந்தை, தமக்குப் பிரம்மோப தேசம் செய்த குரு என்ற நினைவுகள் தோன்றிப் பந்தப்படுத்தவில்லை. அவ்வாறு பந்தங்களைத் தடைசெய்தது திருவருள். அதனையே ஈண்டு ஈசன் திருவருளால் என்றார்.

ஈசன் - செல்வமும் அதிகாரமும் உள்ள தலைவன். **திருவருள்** - குணியாகிய சிவபெருமானின் குணமாக நிற்பது.

தேவர் தொழச் சோறு பற்றினவா — **தேவர்** - விண்ணுலகவாசிகள். இவர்களைக் கூறியதால் மண்ணுலக வாசிகள் தொழுதல் கூற வேண்டாதாயிற்று. **தொழ** - சிவபூசையின் பலனைத் தங்ககளுக்கு நல்கும்படி சண்டிச நாயனாரை வழிபட. **சோறு** - வீடுபேறு. ஈண்டுச் சண்டிசபதம் குறித்து நின்றது. **பற்றினவா** — **பற்றினவாறு** என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. **பற்றினவாற்றை** என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. **சோறு பற்றுதல்** - வீடுபெறுதல்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கங்
கண்டத் தொடுமுடனே
பூதலத் தோரும் வணங்கப்பொற் கோயிலும்
போனக முமருளிச்
சோதி மணிமுடித் தாமமு நாமமும்
தொண்டர்க்கு நாயகமும்
பாதகத் துக்குப் பரிகவைத் தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே” (திருப்பல்லாண்டு 10)

“அண்டர் பிரானுந் தொண்டர்தமக்
கதிப னாக்கி “யனைத்துநாம்
உண்ட கலமு முடுப்பனவுஞ்
சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்ட சனுமாம் பதந்தந்தோ”
மென்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றை
மாலை வாங்கிச் சூட்டினார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—சண்டிச நாயனார்புராணம் 56)

“அரனடிக் கன்பர் செய்யும்
 பாவமு மறம தாகும்
 பரனடிக் கன்பி லாதார்
 புண்ணியம் பாவ மாகும்
 வரமுடைத் தக்கன் செய்த
 மாவேள்வி தீமை யாகி
 நரரினிற் பாலன் செய்த
 பாதக நன்மை யாய்த்தே”

(சிவஞான சித்தியார் - சூ.2

அதி.2, செய்.29)

எனவரும் தோத்திர சாத்திரங்கள் நினைக.

சண்டை நாயனார் வரலாறு:—

சோழ நாட்டில் சேய்ஞலூர் என்னும் பதியில் **எச்சதத்தன்** என்னும் அந்தணன் ஒருவன் தன் மனைவி **பவீத்திரை** என்பாளுடன் வாழ்ந்து வந்தான். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனால் அவர்களுக்கு ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. குழந்தைக்கு **விசாரசுருமர்** என்று பெயரிட்டுச் சிறப்புடன் வளர்த்து வந்தனர். ஐந்து வயதில் எழுத்தறிவித்ததும் முந்தை அறிவின் தொடர்ச்சியினால் விசாரசுருமர் எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவரானார். ஏழாம் வயதில் உபநயனச்சடங்கு செய்வித்தனர். அவர் எல்லாக்கலைகளுக்கும் எல்லை அம்பலவாணரே என்று தெளிந்தார். ஒரு நாள் வேத பாடசாலைக்குச் செல்லும் வழியில் ஊர் ஆனிரைகளை ஆயன்ஒருவன் ஓட்டிசெல்வதைப் பார்த்தார். அணிமையில் கன்று ஈன்ற ஆவொன்று ஆயனை முட்ட முயன்றது. ஆயன் அதனைத் தன் கைக்கோலால் நன்கு புடைத்தான். ஆக்களின் புனிதத் தன்மைகளை நினைந்த விசாரசுருமர் ஆயனை நோக்கி “நீ விலகிச் செல்; இனி நானே இவற்றை மேய்ப்பேன்” என்று கூறி அவனை விலக்கினார். ஊர் அந்தணர்கள் இசைவு பெற்று அவரே தினமும் ஆக்களை மேய்க்கலானார்.

ஆனிரைகள் நன்கு பராமரிக்கப் பெற்றமையால் அவை முன்பிலும் மிகுதியாகப் பால் வழங்கின. உரிமையாளரான ஊர் அந்தணர் மகிழ்ந்தனர்.

பாலப் பருவத்தினரான விசாரசுருமரைக் கண்ட ஆக்கள் தங்கள் கன்றுகளைக் கண்டவை போல அன்னையன்பு மிகுந்தவையாயின. அதனால் மேய்ச்சல் தரையில் அவை கறவாமே பால் பொழியலாயின. பால் மணலில்

வீழ்ந்து வீணாவது கண்ட விசாரசருமனார் பாலைத் திரட்டிச் சிவபூசை செய்ய விரும்பினார். மண்ணியாற்றில் நீராடித் தூய்மை செய்து கொண்டு அங்குக் கிடைத்த மலர்களையும் தளிர்களையும் திரட்டிக் கொண்டார். கிடைக்காத பூசைத் திரவியங்களை அன்பினால் நிரப்பிக் கொண்டார். ஆற்று மணலில் சுற்றலயங்களுடன் திருக்கோயில் அமைத்துக் கொண்டார். மணலால் சிவலிங்கம் நிறுவினார். புதிய மண் குடங்கள் தேடிப் பெற்றார். ஒவ்வொரு பசு விடத்தும் சிறிதுசிறிது பாலைப் பெற்றுக் குடங்களை நிரப்பிக் கொண்டார். அமர்ந்து திருமுழுக்காட்டிப் பூசை புரியலானார். இந்தப் பூசை பலநாள் தொடர்ந்தது.

இதன் பெருமையை அறியாத அயலவன் ஒருவன் இதைத் தற்செயலாகக் கண்டான். ஊர் அந்தணர்களிடம் இதை அறிவித்தான். அந்தணர் சபையில் எச்சத்தனை அழைத்து அவன் மைந்தர் இவ்வாறு பாலை மணலில் ஊற்றி வீணாக்குவதைக் கூறினர். எச்சத்தன், “இஃது இதுவரை யான் அறியாத ஒன்று. மன்னித்தருளுங்கள், இனி, இவ்வாறு நிகழின் குற்றம் எனதேயாம்” என்று கூறி வீடு திரும்பினான். மைந்தரிடம் அதுபற்றி ஒன்றும் கேட்டானவன். மறுநாள், விசாரசருமர் ஆனிரைகளை ஓட்டிச் சென்றபொழுது அவரறியாமல் எச்சத்தன் பின் தொடர்ந்தான். மேய்ச்சல் தரையில் ஒரு குராமரத்தின் மேலேறி மறைந்து கொண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கவனித்தான். விசாரசருமர், வழக்கம் போல் நீராடி வந்து மலர்தளிர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு பால் குடங்களை அமைத்து மணலால் கோயிலும் சிவலிங்கமும் நிறுவனார். பூசை தொடங்கிற்று உலகையே மறந்து சிவபெருமானுடன் ஒன்றியவராய்ப் பாலினால் திருமுழுக்காட்டலுற்றார்.

பெருஞ்சினங் கொண்ட எச்சத்தன் மரத்தினின்றும் இறங்கி வந்து மைந்தரைக் கொடிய மொழிகளால் வைதவாறு தன் கைத்தடியால் அவர் முதுகில் பல காலும் புடைத்தான், மைந்தனார் ஒன்றையும் உணரவில்லை. பாலின் திருமுழுக்குத் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. சினத்தின் உச்சத்தை எய்திய எச்சத்தன் பால் குடத்தைக் காலால் இடறிக் கவிழ்த்தான். திருமுழுக்காட்டல் தடைபடவே மைந்தர் திருப்பிப்பார்த்தார். பால்குடம் கவிழ்ந்து கிடத்தலையும் அதை இடறியவன் தம் தந்தை என்பதையும் அறிந்தார். அருகில், ஆனிரைகளை மேய்க்கும் கோல் கிடந்தது. அதை எடுத்தார்.

இறைவன் அருளால் அது மழுப்படையாயிற்று, அதனால் எச்சதத்தனின் இருகால்களையும் துண்டித்தார். அவன் மண்ணில் வீழ்ந்து மடிந்தான்.

அவற்றை எல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் விசாரசருமர் பூசையில் இடையில் எய்திய இடையூற்றை விலக்கிப் பூசையைத் தொடர்ந்தார் மகிழ்ந்த மாபரன் உமையம்மையுடன் விடையிவ்ந்து தோன்றினான். பூதகணங்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலியோர் புடைகுழ்ந்து துதித்தனர். விசாரசருமர் இறைவன் திருவடிகளில் வீழ்ந்தார். அவர்சடையான் அவரை எடுத்து நோக்கி “நம் பொருட்டாக ஈன்ற தந்தையை வீழ்த்தினாய். இனி உனக்கு நாமே தந்தையாவோம், நம் தொண்டர்களுக்கு நீ தலைவனாகிக் சண்டிசபதம் வகிப்பாய். நாம் அணிந்த பரிவட்டம், மாலை, ஏற்கும் நிவேதனம் முதலிய இனி உனக்கே உரியவாகும்” என்று அருளி வாழ்த்தினார். இறைவனால் தீண்டப் பெற்ற விசாரசருமரின் உடல் ஒளி மயமான உடலாயிற்று. அனைவரும் வணங்க அவர் சண்டிச பதத்தில் அமர்ந்தார். அவர் நாமமும் சண்டிச நாயனார் என்றாயிற்று. சிவாபராதம் செய்த எச்சதத்தனும் நாயனாரால் ஒறுக்கப்பட்டதால் கமுவாய் பெற்றுத் தன் சுற்றத்துடன் சிவலோகம் எய்தும் பேறுபெற்றான்.

சண்டிச நாயனார் நம் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவர். இவர்சரிதம் பெரிய புராணத்தில் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலவிசேடம்

1. சேய்ஞலூர் - இந்தத் திருப்பதி சோழ நாட்டில் காவிரியின் வடகரையில் 41-ஆம் தேவாரத்தலமாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. திருஞான சம்பந்தப் பெருமானின் பதிகம் - 1 மட்டும் உள்ளது. அவர் இந்தத் தலத்துக்கு எழுந்தருளிய போது சண்டிச நாயனார் திருவவதாரம் செய்த தலமாதலின் சிவிகையினின்றும் இறங்கி நடந்து வந்து வழிபட்டார். பதிகத்தில் நாயனரை வழத்தியுள்ளார். முருகப்பெருமான் சேனாதிபதியாகச் சூரனுடன் போர் செய்ய எழுந்தருளிய சமயம் இந்தப்பதியில் தங்கிச் சிவபூசை புரிந்து சென்றார். ஆதலின் இந்தப்பதி சேயாகிய அவர் பெயரில் சேய்ஞலூர் - (சேய் நல்லூர்) என்று வழங்குகின்றது. இது; நாகப்பட்டினம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆடுதுறை இருப்புப்பாதை நிலையத்தினின்றும் வடக்கே 13 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது.

இறைவன் - சத்திகிரீசுவர் அம்பிகை - சகிதேவியார் - தீர்த்தம் - மண்ணியாறு.

2. திரு ஆப்பாடி - சண்டிச நாயனார் ஆனிரைகளை மேய்த்ததும் சிவபூசை செய்து சண்டிசபதம் பெற்றதும் இத்தலத்தில் நிகழ்ந்தன. இது காவிரியின் வடகரையில் 40-ஆம் தேவாரத்தலமாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. திருஞான சம்பந்தப் பெருமானின் பதிகம் 1 மட்டும் உள்ளது. சேய்ஞலூரினின்று வடமேற்கில் 2 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ளது.

இறைவன் - பாலுக்கந்த நாதர் அம்பிகை - பெரியநாயகி

தீர்த்தம் - மண்ணியாறு. தலமரம் - திருவாத்தி.

இந்தத்திருப்பாடலில், சண்டிச நாயனார், எச்சதத்தனைச் சாதியில் வேதியன், தம் தாதை என்று கருதி உலகபந்தத்தில் ஈடுபடாமை கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “பிரபஞ்ச கத்தி” புலனாதல் பெற்றும்.

322 மாண மழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
வானந் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்த னருள்பெறினா மவ்வணமே
ஆனந்த மாகிநின் ருடாமோ தோணோக்கம்.

அ

(இ-ள்)

நலனமைந்த மங்கையரே! அடியார்களாகிய நாம் விண்ணுலகவாசிகள் வழிபடும் சௌந்திர பாண்டியனாகிய இறைவனின் கழலணிந்த நீண்ட திருவடியையே தியானம் செய்து, யான் எனது என்னும் செருக்கு நிகழக் காரணமான ஆணவமலம் வலிமடங்கப் பெற்றோம். பாசஞான பசு ஞானங்கள் மேலெழா நிலை எய்தினோம். ஆதலின் பசுத்துவம் நிகழா நிலை எய்தினோம். அதனால் இன்ப நடனம் புரிபவனது திருவருளிப் பெற்று ஆனந்த மயமான சிவத்துவம் எய்தினோம். நாம் அந்தத் திருவருள் வழியே இன்புருவாம் நிலைபெற்று அவனை இசையாற் பரவித் தோணோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலை “மங்கைநல்லீர், அடியோம் வானம் தொடும் தென்னன் வார்கழலே நினைந்து மாணம் அழிந்தோம்; மதிமறந்தோம் (இவ்வாறு) ஆனந்தக்கூத்தன் அருள் பெறில். நாம் அவ்வணமே ஆனந்தமாகி நின்று தோணோக்கம் ஆடாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மங்கை நல்லீர் - மங்கைப் பருவத்தின் நல்லியல்புகள் அனைத்தும் அமைந்தவர்களே! தோணோக்கம் ஆடும் தோழியரை விளித்தவாறு. **மங்கை** - மகளிர் இளம் பருவம் ஏழனுள் முன்றலுவதாக உள்ளது. பன்னிரண்டு முதல் பதின்மூன்று வயது வரை உள்ள பருவம். முன்னாளில் திருமணத்துக்குரிய பருவமாகக் கருதப்பட்டது.

நல்லீர் - சிவநெறியில் சேர்ந்த நன்மையமைந்தவர்கள். மகளிர்க்குரிய நல்லிலக்கணம் அனைத்தும் அமைந்தவர்கள் எனலுமாம்.

வானம் தொழும் தென்னன் வார் கழலே நினைந்து - வானம் இடவாகு பெயராக வானுலகில் வசிப்பவர்களைக் குறித்து நின்றது. **தொழும்** - வழிபடும் பிற உலகினர் வானவரைத் தொழ அவ்வானவர்கள் மகாதேவனைத் தொழுவார்கள். முன்னம் சிவபுராணம் 10-ல் “சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **தென்னன்** - செளந்தரபாண்டியன். **வார்கழலே** - கழல் ஈண்டுத் தானியாகு பெயராகத் திருவடியை உணர்த்திற்று. “வார்” என்ற அடை திருவடிக்காயிற்று. அஃது எங்கும் பரவி நின்றலின் நீண்ட திருவடியாயிற்று. **ஏகாரம்** - பிரிநிலை. ஏகநாயக வழிபாட்டைக் குறித்து நின்றது. **நினைந்து** - திரிபுடி இன்றித் தியானம் செய்து. **நினைந்து** - நினைந்ததன் காரணமாக.

மானம் அழிந்தோம், மதிமறந்தோம் - மானம் - செருக்கு, நிகழ்வதற்கு ஏதுவாகிய ஆணவமலத்தின் பிணிப்பு. **மதி** - பாச ஞான பசு ஞானங்கள் மேலெழாநிலை. அஃதாவது பசுத்துவம் இன்மை. இறைவன் திருவடிகளையே திரிபுடியின்றித் தியானம் செய்ததால் சீவபோதம் கெட்டுச் சிவமயமானோம் என்றவாறு. இந்தத்திருப்பாடலின் முதலாமடி முற்று மோனை. ஆன்மா முற்றிலும் சிவமயமான குறிப்பு.

ஈண்டு;

“கலையொடு நாணம் போக்கிக்

கருத்தொடு வண்ணம் வேரூய்

உலையொடு மெழுகிட் டென்ன

வருகுகண் ணீர் ராகிக்

கொலையொடு பயில்வேற் கண்ணார்
 குரிசிறன் பவனி நோக்கி
 அலையொடு மதியஞ் சூடு
 மையன்மெய் யன்ப ரொத்தார்”

(திருவிளையாடற் புராணம் -
 திருமணப்படலம் - 128)

என்பது நினைக.*

ஆனந்தக் கூத்தன் அருள் பெறில் - ஆனந்தம் - இன்பம், வரம்பில் இன்பமுடைமை இறைவனின் எண்குணங்களில் ஒன்று. இன்பம் குணமாகவும் அவன் குணியாகவும் பிரிப்பற நிற்பவன். **கூத்தன்** - அவன் இயற்று நடனமும் இன்ப மயமானது என்றவாறு. **அருள் பெறில்** - சீவ போதம் நீங்கி நாம் சிவமயமாகி விட்டோம். அவ்வாறு நாமும் அவன் போல் இன்ப வடிவமாகிவிட்டது உண்மையானால் என்றவாறு. **பெறில்** - பெற்றது உண்மையாயின்.

“நீரின் றமையா துலகெனின் யாாயார்க்கும்
 வானின் றமையா தொழுக்கு” (திருக்குறள் 20)

என்பதிற போல ஈண்டுப் பொருள் கொள்க.

ஆனந்தக் கூத்தன் என்பதன் முன் “இவ்வாறு” என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

அவ்வணமே ஆனந்தம் ஆகி நின்று - அவ்வணமே “அவ்வண்ணமே” என்று ஒற்று விரித்துக் கொள்க. அந்த அருளின் வழியாகவே **ஆனந்தம் ஆகி** - சீவ போதம் ஒழிந்து சிவமாகவே மாறிவிட்ட நாம். அந்தச் சிவத்தைப் போலவே இன்பமே நம் குணமாகவும் ஆன்மாவாகிய நாம் அதன் குணியாகவும் ஆகி, இன்பமே வடிவமாகி என்றவாறு. **நின்று** - அந்த இன்பவடிவின்றும் விடுபட்டு உலகியலுக்கு வராமல் இன்ப வடிவத்திலேயே நிலைபெற்று - என்றவாறு.

*“Ah God! Ah God! O Thou my God

O Thou my God! Stand by me against all the world wisdom and reason”

- Martin Luther

இந்தத் திருப்பாடலில்; ஆன்மா, உலகியலில் கிட்டும் மதிப்பையும் அதை எய்தும் அறிவையும் நீத்துச் சிவமயமாகவே மாறி அந்த இன்பநிலையில் நிலைபெறுதல் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “பிரபஞ்சகத்தி” புலனாதல் பெற்றும்.

323 எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்
கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமுன் நின்றதற்பின்
எண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமார்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் தோணோக்கம். கூ

(இ-ள்)

தோழியரே! சிவபெருமனை எப்பொழுதும் தியானத்தில் உடைய அசுரர் மூவராகிய சுதன்மன், சுசீலன், சுபுத்தி என்போர் தீவிபத்தினின்றும் தப்பியவர்கள் போல மும்மலங்களின் பிணிப்பினின்றும் விடுபட்டு நெற்றிக் கண்ணுடைய தந்தையின் வாயிற்படி முன் சென்று நின்றதன் பின்னும் அளவு கடந்த இந்திரர்களும் எத்தனையோ நான்முகப் பிரம்மாக்களும் மண்ணுண்ட திருமால்கள் பலரும் இறந்தனர் என்பதை உலக மக்களே அறியுங்கள் என்று நம் பெருமானின் என்றுமுள்ள இயல்பை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து அவனை இசையால் பரவித் தோணோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் கண்ட திரிபுரதகன நிகழ்ச்சி பற்றிய புராணக்கதையை விளக்கி முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 158-159ல் “ஏற்றூர் மூதூர் எழில் நகை எரியின் வீழ்வித்து” என்றதன் கீழும் பின்னர் 298-ம் திருப்பாடலுரையிலும் விரிவாக விளக்கினும். ஈண்டு அந்தப் புராணத்தின் உள்ளுரையாகிய தத்துவக் கருத்தில் பொருள் காண்பாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர்கள் மூடர்கள்;
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்;
அப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 339)

என்பதை முதலில் மனங்கொள்க.

எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர் - எண் - எண்ணம்; தியானம் எப்பொழுதும் சிவபெருமானைத் திரிபுடி இன்றித் தியானத்தில் கண்டு மகிழ்தலைத் தவிர வேறு சிந்தனை இல்லாதவர்கள். **மூவர்** சுதன்மன், சுசீலன் சுபுத்தி என்ற அசுரர்கள். **இராக்கதர்** - அசுரர்கள் எப்பொழுதும் தேவர்களுக்குப் பகையாய் நின்று அவர்களை அலைத்து அழிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள்; இவர்கள் சூரபன் பன் முதலியோர். இராக்கதர்கள் எப்பொழுதும் மனிதர்களுக்குப் பகையாக நின்று அவர்களை துன்புறுத்திக் கொல்வதில் நாட்டமுள்ளவர்கள்; இவர்கள் இராவணன் முதலியோர். ஈண்டு **இராக்கதர்கள்** என்ற சொல்லை அசுரர்கள் என்ற பொருளில் வழங்கினார்.

எரிமழைத்து - நெருப்பை ஒத்து உயிருக்குத் துன்பம் செய்வனவாகிய ஆணவம் மாயை கன்மம் என்ற மும்மலங்களின் ஆட்சியினின்றும் விடுபட்டு. **போல** - என்ற உவம உருபு விரித்துக் கொள்க. எரியினின்றும் பிழைத்தது போல் என்றவாறு. அஃதாவது மும்மலங்களின் ஆற்றல் இம்முன்று அசுரர்களின் மாட்டுச் செல்லாத நிலை யெய்தி. அந்த நிலையை அவர்கள் எய்திய காரணம் அவர்கள் மேற்கொண்ட இடைவிடாத சிவத்தியானமாகும்.

கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலை முன் நின்றதன்மீன் :- **கண்ணுதல் எந்தை** - நெற்றிக்கண்ணுடைய எங்கள் தந்தையாகிய சிவபெருமான். அந்தக்கண் நெருப்பு மயமானது. அதன் ஆற்றலின் முன் மும்மலங்களாகிய நெருப்பின் ஆற்றல் மடங்கி நிற்கும்; ஆதலின் அந்த அசுரர்கள் மும்மலங்களின் பந்தமற்றவர்கள் என்க.

கடைத்தலை முன் நின்றதன் மீன் - கடைத்தலை, கயிலையில் இறைவன் திருமுன்னர்; கருவறையின் முன்பு. ஆன்மா, எப்பொழுதும் தனித்து நிற்காது.

பாசம் அல்லது பதியைச் சார்ந்தே நிற்கும். ஊசல், தனக்கு ஆதாரமாக உள்ள கயிறு அறுந்தால் தரையை ஆதாரமாக கொள்ளும். அவ்வாறே ஈண்டு மும்மலங்களின் பற்றில் நின்ற அசுரர்கள் மூவரும் அம்மலங்களின் பற்று நீங்கியதும் தங்களுக்கு ஆதாரமாகச் சிவத்தைச் சார்ந்தனர் என்றவாறு. கடைத்தலை - வாயிலிடத்து. கடை - வாயில் தலை - ஏழனுருபு.

ஈண்டு, ஊசல் கயிறற்றூற் ருய்தரையேயாந் துணையான்” என்று சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம் நான்காம் அதிகரணத்தின் ஏதுவும்,

“சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து - சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலான் பாதத்தை யுற்று”

என்ற அதன் உதாரண வெண்பாவும்,

“பன்னிறங்க ளவைகாட்டும் படிசும்போ லுள்ளம்
பலபுலன்க ணிறங்காட்டும் பரிசு பார்த்திட்
டிந்நிறங்கள் ளென்னிறமன் றென்று தன்ற
னெழினிறங்கண் டருளின லிந்நிறத்தின் வேராய்ப்
பொய்ந்நிறவைம் புலநிறங்கள் பொய்யெனமெய் கண்டான்
பொருந்திடுவன் சிவத்தினொடும் போதான் பின்னை
முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய முடுகி யோடி
முந்நீர்சேர்ந் தந்நிராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல்”

(சிவஞானசித்தியார்-சுபக்கம்

சூத்-8, அதி-4, செய்-37)

என்பதும் நினைக.

சுதன்மன் முதலிய மூவரும் சிவசாமியமுற்றதால் ஏற்கனவே சாலோகமெய்தியவர்கள் என்பது பெற்றும். நெற்றிக்கண், நாற்றேள், மான்மமு, திரிகுலம் கொண்டுள்ளதால் சாருபமுற்றவர்களும் ஆயினர், இனி அவர்கள் எய்த உள்ளது சாயுச்சியமாகும். அந்த சாயுச்சிய நிலையை விளக்குவதே மேற்காட்டிய ஞானசாத்திரப் பகுதிகள்.

நின்றதற்பின் - மலபரிபாகம் எய்திச் சத்திநிபாதம் பெற்றதன் பின். **பின்** - உம்மை விரித்துப் பின்னும் என்று கொள்க. இவ்வரக்கர்கள் பெற்ற பேற்றினை அறிந்தபின்னும் தேவர்களும் அவர்கள் தலைவனாகிய இந்திரனும், அவனினும் மேம்பட்ட நான்முகனும் திருமாலும் அவ்வரக்கர்கள் பெற்ற பேற்றைப் பெற விழையாது வீணே இறந்தும் பிறந்தும் உழலுகின்றனர். மக்களாகிய நீங்களும் அவ்வாறு உழலாதீர்கள் - என அறிவுறுத்தவாறு. இப்பொழுது அவர்கள் நிற்பது கலாதத்துவத்தின் உச்சியிலுள்ள சீகண்டருத்திரரின் திருமுன்பு.

எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும் மண்மிசைமால் பலர் மாண்டனர் :- **மாண்டனர்** - என்பதை எண்ணிலி இந்திரர், எத்தனையோ பிரமர்கள், மண்மிசைமால் பலர் என்ற ஒவ்வொருவருக்கும் கூட்டுக. **எண்ணிலி இந்திரர்** - சுதர்மன் முதலிய மூவரும் மலபரிபாகம் எய்தி இறைவன் திருமுன் நின்றதன்பின் பிறந்து வாழ்ந்து இறந்த இந்திரர்களின் எண்ணிக்கை அநந்தம். **எண்ணிலி** என்பதை ஓர் எண்போலக் கூறினார். மனித ஆண்டில் ஓராண்டு தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வாறு முன்னூற்று அறுபத்தைந்து நாட்கள் கொண்டது ஒரு தேவ ஆண்டு. இந்திரன் ஒருவன் நூறுதேவ ஆண்டுகள் வாழ்வான். அவ்வாறு வாழ்ந்து மடிந்த இந்திரர்களின் எண்ணிக்கை அநந்தம் என்றார்.

எத்தனையோ பிரமர்கள் - தேவ ஆண்டில் 12,000 கொண்டது, ஒரு சதுர்யுகம். 2,000 சதுர்யுகங்கள் நான்முகனுக்கு ஒரு நாள். இத்தகைய நாட்கள் 30 கொண்டது. நான்முகனுக்கு ஒரு திங்கள். அவை 12 கொண்டது ஒரு பிரம ஆண்டு. நூறு பிரம ஆண்டுகள் ஒரு பிரமனின் ஆயுள். அத்தகைய ஆயுள் கொண்ட நான்முகத்தவர்கள் சுதன்மன் முதலிய மூவரும் மலபரிபாகம் பெற்றபின் பிறந்து வாழ்ந்து இறந்தனர். இவ்வாறே நான்முகன் ஒருவனின் ஓராண்டு திருமாலுக்கு ஒரு நாள் இந்தக் கணக்கில் திருமால் ஆண்டுகள் நூறு திருமால் ஒருவரின் ஆயுள். அத்தகை ஆயுள் கொண்ட திருமால்கள் மேற்குறித்த அசுரர்கள் மூவரும் மலபரிபாகம் பெற்றபின் பிறந்து வளர்ந்து இறந்தார்கள் என்க.

எத்தனையோ பிரமர்களும் - இந்திரர்களின் எண்ணிக்கையை **எண்ணிலி** என்று கொண்டவர், நான்முகன்களின் எண்ணிக்கை மிகப் பலவாயினும்

அளவில் அஃது எண்ணிலிக்கும் குறைவாகும்; ஆனால் அவையும் கணக்கிலடங்கா என்பார். எத்தனையோ என்றார்.

மண்மிசைமால் - திருமால் கண்ணனாக அவதாரம் செய்து ஆயர்பாடியில் வளர்ந்துழி விளையாட்டாக மண்ணைத் தின்றான். அந்தச் செயல் திருமாலின் செயலேயாகவின் திருமால் மண்ணை உண்டவன் என்றார். **மிசைதல்** - உண்டல். **மிசை** - இறந்தகாலம் குறிக்கும் வினைத்தொகை. இஃது இனம்பற்றித் திருமால்கள் அனைவருக்கும், அடையாக நின்றது. மால்கள் என்பதிலுள்ள “கள்” விசுதி தொகுத்தலாயிற்று.

பலர் - இவர்கள் எண்ணிக்கையும் கணக்கிறந்தாயினும் நான்முகன்களின் எண்ணிக்கையினும் குறைவுதான், ஆதலின் **பலர்**, என்றார்.

மாண்டனர் - பிறந்து, வாழ்ந்து இறந்தனர், இறந்த காலத்திற் கூறியதால் இப்பொழுது பதவியில் உள்ள இந்திரன், நான்முகன், திருமால் ஆகியோரின் பிறப்பு முதல் இன்று வரையுள்ள காலமும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள நின்றது.

இவ்வாறே ஒவ்வொரண்டத்திலும் உள்ள பல உலகங்களில் பதவியிலுள்ள இந்திரன் நான்முகன் திருமால்களின் எண்ணிக்கையையும் கூட்டிக்கொள்க. இது பற்றி முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 7-ல் “வேதியன் தொகையொடு மாலவன்” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமறை 5-100-3-ம் பாடல் பார்க்க.

ஈண்டு;

“முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமான் தவிர, நான்முகன் திருமால் முதலாக எல்லா உயிர்களும் பிறக்கின்றன; கடல் நீர் வடவைத்தீயால் அழிவது போன்று அழிகின்றன” (மகோப நிததம்)

“திருமால் முதலாகச் சொல்லப்பெற்ற இவர்களொல்லாம் ஆசையுடையவர்களாகவே இருந்த போதிலும், தங்களது உபாசகர்களுக்கு உபாசியர்களாக இருந்து வேண்டியாங்கருள் செய்வதாகிய சாமர்த்திய விசேடத்தால் விதேகியாகிய பரமாத்மாவைப்போல் தோன்றுகின்றனரே யன்றி அவர்களுக்குச் சங்கடங்கள் வருகின்ற காலத்தில் குணங்களால் அவர்கள்

உபாபைப்படாமலிருக்கத் தக்கவர்களல்லர். ஏனென்றால் அவர்களுக் கெல்லாம் பிரகிருதிஸம்பந்தமாகிய குணங்கள் காரணமாயிருப்பதால் அவற்றின் காரியமாகிய உபாதி வசத்தவராகவே இருக்கத்தக்கவராவர். அவர்களுக்குச் சரீரமும் முப்பத்தொரு தத்துவ சமூகங்களேயாகும். அவர்கள் வேறுவிதமான சுத்தமாயா காரியமாகிய சரீர முடையவர்களல்லர். அவர்க ளெல்லாம் எப்பொழுது பிரகிருதி சம்பந்தமான சரீரமுடையவர்களாயினரோ அப்பொழுதே காலத்துக்கிடாய் மரணத்தையடையத் தக்கவர்களே யாவர் ”

(தேவிபாகவதம் - ஸ்காந்தம் 4

அத்தியாயம் 13)

என்பவையும் கண்டு கொள்ளத் தக்கன.

இத்திருப்பாடலில் “கடைத்தலை நின்றதற்மின்” என்றதற்கு “வாயிற்படியில் துவாரபாலகராய் நின்ற பிறகு” - என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளர்கள் அனை வரும். கடைத்தலையில் நின்றவர் மூவர் இராக்கதர், என்று பாடலில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களில் இருவர் மட்டுமே வாயில் காவலராக நியமனம் பெற்றனர். மூன்றாமவர் இறைவன் திருநடம் நவிலும் பொழுது குடமுழா முழக்கும் பணியில் நியமனம் பெற்றார். இந்த நியமன நிகழ்ச்சிகள் அந்த மூவரும் மலபரிபாகம் பெற்று இறைவன் கடைத்தலை முன் வந்து நின்ற பின்னர் நிகழ்ந்தனவாம். அவை ஈண்டுக் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே அவ்வுரைகள் ஏற்புடையனஅல்ல என ஒதுக்குக.

பிரபஞ்சம் மாயாமல காரியம். அஃது இன்பதுன்பங்களைப் பயக்கும் விடயங்களை தன்கண் கொண்டிருக்கும். இராக்கதர் மூவரும் திரிபுடியற்ற சிவத்தியானத்தால் பிரபஞ்ச விடயங்களில் ஈர்ப்புண்பதில்லை. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “மீரபஞ்ச சுத்தி” புலனாதல் பெற்றும்.

324. பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத் தங்க ணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா ரெங்கும் பரவிநாம் தோனோக்க மாடாமோ.

(இ-ள்)

தோழியரே! ஆயிரம் எனக் கொண்ட பூக்களில் ஒரு மலர் குறையத் திருமால் தன் கண்ணைப் பெயர்த்துச் சிவபெருமான் திருவடிமேல் சாத்தலும், சுகத்தைச் செய்பவனாகிய எங்கள் பிரான் அந்தத் திருமாலுக்குச் சக்கரப்படையை ஈந்தருளிய வரலாற்றை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து, இறைவனை எல்லா இடங்களிலும் இசையால் துதித்துத் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “பங்கயம் ஆயிரம்” என்பதை “ஆயிரம் பங்கயம்” என மாற்றிக் கொள்க. அதன் பின் “எனக் கொண்ட” என்பது வருவிக்க. “சக்கரம் மாற்கு” என்பதை “மாற்குச் சக்கரம்” என மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பொருள் காண்க.

ஆயிரம் பங்கயம் எனக் கொண்ட பூவீனில் - சிவபூசை புரிய விரும்பிய திருமால் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைச் சிவபெருமான் திருவடியில் சாத்தி வழிபடவேண்டும் என்று விரும்பி ஆயிரம் தாமரை மலர்களைத் தேடி அமைத்துக் கொண்டான். அந்த மலர்களின் தொகுப்பில்;

ஓர் பூக்குறைய - சிவநாமங்களை ஒவ்வென்றாகக் கூறித் துதியுடன் ஒவ்வொருமலராக இறைவன் திருவடியில் சாத்தி வந்தான். இறுதியில் ஆயிரமாவது திருநாமத்தைக் கூறி முடிக்கும் பொழுது தாமரை மலர்களில் ஒன்று குறைந்தது, திருமாலின் சிவபக்தியை உலகுக்குணர்த்த இறைவனே அந்தப்புவை மறைத்து வைத்தான்.

தம் கண் இடந்து அரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே - தன் கண் - தனது கண்ணை. திருமால் தாமரை மலர் போன்று அழகிய கண்களையுடையவன். அதுபற்றி அவனைச் “செந்தாமரைக் கண்ணன்” என்று வழங்குவர். குறைந்த ஒரு பூவுக்காக வழிபாட்டின் நடுவில் எழுந்து சென்று மற்றொரு மலர் தேடிக் கொண்டு வருவது பூசைக்கு இடையூறு ஆகும். ஆதலின் செந்தாமரை ஒத்த தன் கண்கள் இரண்டில் ஒன்றையே அகழ்ந்தெடுத்து அருச்சுனியில் சாத்த முடிவு செய்து கொண்டான். இஃது அவன் சிவபக்தியின் சிறப்பு. சிவபெருமான் அதனையே உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பினான்.

இடந்து - வேறாகப் பெயர்த்து எடுத்து.

அரன் - ஆன்மாக்களின் துன்பங்களைப் போக்குபவன். **சேவடி** - ஆன்மாக்களின் ஆணவமலக் குற்றத்தை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் திருவடி. சிவந்த அடி எனலுமாம். இது திரு வீழிமிழலை இறைவனின் வலது திருவடி என்பர். சங்கர நாராயண மூர்த்தத்தில் இடது திருவடி திருமாலுக்குரியதாகலின் சிவபெருமானுக்குரிய வலது சேவடியிற் சாத்தினான் என்றார். **சாத்தலுமே** - சாத்திப் பூசனையை நிறைவு செய்த அப்பொழுதே.

தங் கண் - என்றது **தன்கண்** - என்பது எதுகை நோக்கித் தங்கண் எனவந்தது.

சங்கரன் எம்பிரான் - **சங்கரன்** - ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தை நல்குபவன். ஈண்டுத் திருமாலுக்கு அவன் விரும்பிய சக்கரப்படையை நல்கி இன்பமுறச் செய்ததால் **சங்கரன்** என்ற பெயரில் குறிப்பிட்டார். **எம்பிரான்** - திருமலைப்போன்று வன்றெண்டு செய்து நாம் வழிபடா விடினும் நம்மைப் பிரியாதபெருமை உள்ளவன். **மீரான்** - பெருமையுள்ளவன். தலைவன்; கடவுள்.

சக்கரம் மாற்கு அருளிய ஆறு :- **சக்கரம்** - இறைவன் சலந்தராசுரனைப் பிளந்த சக்கரப்படையை. **மாற்கு** - திருமால், தன் சக்கரப்படை அசுரர்களுடன் போர் செய்த காலங்களில் கூர் மழுங்கி விட்டதால் இனி அது போருக்குப் பயன்படாது என்று முடிவு செய்து, இறைவனிடம் உள்ள சக்கரப்படையைப் பெற விரும்பிச் சிவபூசை செய்தான். அவன் விருப்பப்படி இறைவன் அவனுக்கு அந்தச் சக்கரப்படையை நல்கிய வழியை என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

மாலா யிரங்கொண்டு மலர்க்கண் ணிட வாழி
ஏலா வலயத்தோ டந்தா னுறைகோயில்
சேலா கியபொய்கைச் செழுநீர்க் கமலங்கள்
மேலா லெரிகாட்டும் வீழி மிழலையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-82-6)

என்பது காண்க. மேலும் 272-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (4-64-8) நினைக.

திருமால் சக்கரம் பெற்ற வரலாறு 272-ம் திருப்பாடல் உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

எங்கும் பரவி - எங்கும் - சிவபூசை புரியாத சைவரிடத்தும் திருமாலே முழுமுதற் கடவுள் என்று கொண்டு மயங்குவோரிடத்தும் என்றவாறு.

பரவி - துதித்து. அவ்வாறு துதித்தால் அவர்களும் சிவபரத்துவத்தை உணர்ந்து வழிபட்டு உய்வார்கள், என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் திருமால் சிவபூசை செய்த வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது சிவபூசை; பூத சுத்தி, ஆன்ம சுத்தி, திரவிய சுத்தி, மந்திர சுத்தி, இலிங்க சுத்தி என்ற பஞ்சசுத்திகள் செய்த பின் புரியவுள்ளதாகும். இவை இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ளவை. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “**பிரபஞ்ச சுத்தி**” பெறப்படுதல் காண்க

325. காம னுடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்

நாமக ன்ருசிசிரம் பிரமன் கரமெரியைச்

சோமன் கலைதலை தக்கனையு மெச்சனையுந்

தூய்மைகள் செய்தவா தோனோக்க மாடாமோ

கக

(இ-ள்)

தோழியரே! நம் சிவபெருமான் மன்மதனை அனங்கனாக்கியும்; கூற்றுவனை மாய்த்தும்; வெப்பந்தரும் செங்கதிர்ச் செல்வனின் பற்களைத் தகர்த்தும்; கலைமகளின் மூக்கைக் கொய்தும்; நான்முகனின் சென்னியிற் குட்டியும்; அங்கிப் புத்தேனின் கைகளை வெட்டியும்; வெண்கதிர்ச் செல்வனின் கலைகள் அழியும்படி மிதித்துத் தரையில் தேய்த்தும்; தக்கனையும் அவன் வேள்வியை நடத்திய எச்சனையும் தலைகளை வெட்டியும் ஓறுத்ததன் மூலம் சிவாபராதங்களைக் கழுவி அவர்களைத் தூய்மை செய்த வழியாகிய மறக்கருணையை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழுத்தித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலுக்கு “நம் சிவபெருமான்” என எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. பின்னர்க் காமன் உடல், காலன் உயிர், காய் கதிரோன் பல்,

நாமகள் நாசி, பிரமன் சிரம், எரியைக் கரம், சோமன்கலை, தக்கனையும் எச்சனையும் தலை, தூய்மைகள் செய்தவா தோனோக்கம் ஆடாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க. பின், பாடலுக்குப் பொருள் காண்க.

உடல், உயிர், பல், நாசி, சிரம், கரம், கலை, தலை - இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. தூய்மைகள் என்றதன் முன் “ஊறு படுத்தியதனால்” என்பது வருவித்துக்கொள்க.

காமன் உடலை ஊறுபடுத்தியது - அவனை எரித்து உருவிலியாக்கியது. இந்த வரலாற்றை 285-ம் திருப்பாடலுரையிற் காண்க.

காலன் உயிரை மாய்த்து - இந்த வரலாற்றை 49-ம் திருப்பாடலுரையிற் காண்க. **காய் கதிரோன் பல்; நாமகள் நாசி; பிரமன் சிரம் எரிகரம் சோமன் கலை** - தக்கனையும் எச்சனையும் **தலை** இவ்வரலாறுகளை முறையே 308; 306; 306; 300; 306; 304; 307; திருப்பாடல்களின் உரைகளிற் காண்க. இவை தக்கன் வேள்வியை தகர்த்துழி நிகழ்ந்தவை. இவையனைத்தும் “**தூய்மைகள் செய்த**” என்பதனோடு முடியும். “**எரியைக்கரம் தூய்மைகள் செய்த**” என்பது “யானையைக்கோடு குறைத்த” என்பதுபது போல நின்றது. குற்றம் செய்த அவ்வவ்வுறுப்புக்களையே குறைத்து ஒறுத்த அமைதி காண்க.

செய்தவா - “செய்தவாறு” என்பதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. செய்தவாற்றை என்றவாறு.

இந்தத்திருப்பாடலில் ஒறுப்புண்டோர் அனைவரும் மலவாதனையால் பிரபஞ்சத்தின் மயக்கத்தில் ஈடுபட்டுச் சிவாபராதம் செய்தவர்கள். அவர்களை ஒறுத்ததால் சிவாபராதம் கழுவப்பட்டது. இறைவன் மலவாதனையை நீக்கி அவர்களைத் தூய்மை செய்தான். இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**பிரபஞ்சகத்தி**” புலனாதல் பெற்றும்.

326. பிரம னரியென் நிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரனா ருமலுருவா யங்கே யளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.

(இ-ள்)

தோழியரே! “நான்முகன்; நாராயணன்” என்று பலராலும் பாராட்டித் தொழப் பெறுகின்ற இருவரும் தங்கள் அறியாமையால் “யாமே பரம்பொருள்” “யாமே பரம்பொருள்” என்று போரிட்டு உள்ளங் கொதித்துப் பரபரப்புற்று நின்றநிலை அடங்கும்படிச் சிவபெருமான் நிறைந்த நெருப்பு வடிவமாக அவர்கள் பொறி புலன்களின் அளவுகளைக் கடந்து அவர்களிடையே மேலான பொருளாக நின்றவாற்றை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழத்தித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் இரண்டாம் அடியில் “என்று” என்றதன்பின் “போரிட்டு” என்பது வருவிக்க

“பீரமன்” “அரி” என்று இருவரும் - பீரமன் - நான்முகன். இவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட “இரணியகருப்பன் சமயம்” என்ற ஒரு சமயநெறி முன்னாளில் இருந்து பின்னர் வழக்கொழிந்தது. “அரி” - திருமால் நெறியாகிய வைணவம் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது. என்று - முழுமுதல் கடவுள் என்று. இருவரும் - நான்முகன், “நான் படைத்தல் தொழில் செய்யாவிடில் திருமால் காத்தல் தொழிலைச் செய்ய இயலாது. ஆதலின் நானே மேலானவன்” என்றும்; திருமால் நான்முகனை நான் என் உந்திக் கமலத்தினின்றும் படைத்தேன்; ஆதலின் நானே மேலானவன் என்றும், மீண்டும் மலரவன் “தூணினின்றும் திருமால், நரசிங்கமாகத் தோன்றினான், அதனால் தூண் திருமலைப்படைத்த பரம்பொருளாகுமா?” என்றும் இருவரும் வாதம் செய்து.

தம் பேதைமையால் - பேதைமை - அறியாமை நான்முகன் மறைகள் நான்கும் கற்றவன், கல்வியின் அதிதேவதையாகிய கலைமகளைத் தன் நாவில் கொண்டவன். திருமால் நான்முகனையே படைத்தவன். ஆதலின் அவ்விருவரும் மறைகள் முடிந்த முடிபாக கூறும் “சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளை வழிபட்டு வீட்டின்பம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதை விட்டுத் தங்களை அழிவு நெறியில் செலுத்திப் பிறவிக்கடலுட் படுத்தும் ஆணவம் கொண்டு வாதிட்டுப் போர் செய்ததால் அறியாமையுள்ளவர் என்றவாறு.

இதனையே,

“பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனி னேதங்கொண் டுதியம் போக விடல்”

(திருக்குறள் 831)

என்று பொதுமறை புகல்வது காண்க.

பரமம் யாம் பரமம் — யாம் என்பதை ஈரிடத்தும் கூட்டி “பரமம் யாம்” “யாம் பரமம்” என்று தாப்பிசைப் பொருள் கொள்க. நான்முகன் யாமே பரமம் “என்னத் திருமால் அதை மறுத்து” “நீ பரமம் அல்லே; யாமே பரமம்” என்று கூறி இருவரும் வாதிட்டுப்பின் போர் செய்தனர் என்றவாறு. “நான் பரமம்” என்று ஒருமையில் கூற வேண்டுவதைப் பன்மையில் கூறியது அவர்கள் செருக்கினால் தங்களைத் தாங்களே உயர்த்திக் கொண்டவாறு. அந்தச் செருக்கு பேதைமையால் வந்தது. **பரமம்** - மேலான பொருள். முழுமுதற் கடவுள்.

பதைப்பு ஒடுங்க — பதைப்பு - மனக்கொதிப்பினால் உண்டாகும் பரபரப்பு. பேதைமையால் செருக்கும், செருக்கினால் வாதமும், வாதத்தால் சினமும், சினத்தால் போரும், போரால் அதில் வெல்ல வேண்டும் என்ற உள்ளக்கொதிப்பும், அந்தக் கொதிப்பால் பதைப்பும் உண்டாயின என்க.

அரன் ஆர் அழல் உருவாய் அங்கே :

அரன் - ஆன்மாக்களின் வினைகளை அறுப்பவன். ஈண்டு, நான்முகனும் திருமாலும் கொண்ட பதைப்பை ஒடுக்கி அவர்கள் வினைகளை ஈட்டும் செயலை நீக்க வருகின்றான். ஆதலின் அரன் என்றார். **ஆர் அழல்** - நிறைந்த நெருப்பு. முதலும் முடிவும் அறியாவண்ணம் நெருப்பு மலையாக நின்றான். ஆதலின் **ஆர் அழல்** என்றார். **அரனார்** என்று கூட்டி. “**ஆர்**” உயர்வுப்பன்மை விசுவதி எனலுமொக்கும் “யாமே பரமம்” என்று போரிட்ட இருவரும் பேதையர்கள். செருக்கினால் அவர்கள் அவ்வாறு கூறியதும் உண்மையன்று. உண்மையாகவே பரம்பொருளாயுள்ளவன் சிவபெருமான் ஒருவனே. எனவே அவன் அவ்விருவரிலும் மட்டுமன்றி அனைவரிலும் உயர்ந்தவன். ஆதலின் “**ஆர்**” விசுவதி புணர்த்தார் என்க.

அழல் உருவாய் - நெருப்பு வடிவமான திருவண்ணாமலை என்ற வரையாக. **அழல் உரு** - நெருப்பு, இறைவனின் அட்டமூர்த்தங்களில் ஒன்று என்பதும் நினைக. **அங்கே** - நான்முகனும் திருமாலும் போர் செய்து

கொண்டிருந்த அந்தத் திருவண்ணாமலை என்ற ஊரில், அவ்விருவருக்கும் நடுவில், போரிட்ட அதே சமயத்தில் எனலுமாம்.

அளவு இறந்து பரம் ஆகி நின்றவா - “அளவு இறந்து நின்றவா”, “பரமாகி நின்றவா” என “நின்றவா” என்பதை ஈரிடத்தும் கூட்டுக. **அளவு இறந்து** - மேல் கீழ் சுற்றளவு என்ற முன்றிலும் அளவுக்கு உட்படாமல். எனவே, நான்முகனும் திருமாலும் அளவுக்குட்பட்ட வியாபகம் உள்ளவர்கள் என்பதும்; ஆதலின் அவர்கள் பரம் ஆகார் என்பதும் பெற்றும்.

இந்தத் திருப்பாடலில் முன்றாமடி முற்று மோனையாக அமைந்துள்ளது. அஃது “இறைவனே எல்லாமாகி நிற்பவன்” என்ற குறிப்பிபிது. முன்னரும் 214-ம் திருப்பாட்டில் “முற்று மாயினார்க்கு” என்றது நினைக.

பரம் ஆகி நின்றவா - பரம் - தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்களில் “**தேன்முகம்**” என்ற தலைப்பில் உள்ள பத்துப் பாடல்களையும் ஈண்டு நினைக. **ஆகி** - தடத்த மூர்த்தங்களில் கண்டப்பட்டு எல்லையுள் நிற்கும் அவனே தன் சொருப நிலையில் அகண்டமாய் எல்லையின்றி யாண்டும் நிறைந்துள்ள நிலையினனாய் நிற்கின்றான் என்றவாறு. **நின்றவா** - பதைப்புடன் போரிட்ட நான்முகன் திருமால் இருவர் நடுவில் இறைவன் எல்லையற்ற அனல் வடிவில் நிற்பது மட்டும் செய்தான். வேறு செயலின்றி அவன் நின்ற அளவிலே அவ்விருவர் பதைப்பும் ஒடுங்கி அவர்கள் அடங்கினர் என்றவாறு இஃது இறைவன் சந்நிதிச் சிறப்பால் தொழில் நிகழ்தல் குறித்தது. இதுபற்றி முன்னம் 295-ம் திருப்பாடலில் “வளைந்தது” என்ற தன் கீழுரைத்தவை காண்க. **நின்றவாறு** என்பதன் ஈறுகெட்டது. நின்றவாற்றை - என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் கூறப்படும் “அரனாக அமலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து பரமாகி நின்ற” வரலாற்றை முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 35-ல் “அளவறி வொண்ணான்” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றில் காண்க.

ஆணவமலம், ஆன்மாக்களின் அறிவை முற்றிலும் மறைப்பது. மாயாமலம் அந்த மறைப்பை ஓரளவு நீக்கி ஆன்மாவுக்குச் சிறிதளவு அறிவை விளக்குவது. அசுத்தமாயை ஆணவமலக் கலப்பால் இந்தச் சிறிதளவு அறிவு விளக்கத்தையும் மயங்கி அறியும் அறிவாகச் செய்வது. நான்முகனும் திருமாலும் பிரகிருதி மாயையில் உள்ளவர்கள். அஃது, அசுத்த மாயையின் காரியம், ஆதலின் இவர்கள் இருவரும் ஆன்மாக்களாகிய

தங்களையே “பரம்” என்று கொண்டு மயங்கி மனம் பதைத்தனர். இறைவன் அழலுருவாய் அளவிறந்து நின்று அவர்கள் பதைப்பை ஒடுக்கிப் பேதைமையை நீக்கி உண்மையை உணர்த்துகின்றான். இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “**பிரபஞ்சகத்தி**” புலனாதல் காண்க.

327. ஏழைத் தொழும்பனே னெத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோனோக்க மாடாமோ

காந

(இ-ள்)

தோழியரே! அறிவிலியும் இழிதொழிலினனுமாகிய நான் மிக மேலான சிவபெருமானை வழிபடாமல் மிக நீண்ட காலம் உலகியலில் ஈடுபட்டு வீணாக்கினேன்; பேருழியைச் செய்கின்ற தலைவனும் கெடாத நல்ல மணியுமான அந்த இறைவன் தானே என்பால் வலிய வந்து என்னைப் பிணித்திருந்த பிறப்பிறப்பாகிய விலங்கின் பூட்டைத் தகர்த்த விதத்தை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து, அவனை இசையாற் பரவித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “பரம்பரனைப் பணியாதே” என்பதை “எத்தனையோ காலமெல்லாம்” என்பதன் முன் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஏழைத் தொழும்பனேன் பரம்பரனைப் பணியாதே: ஏழை - எந்த ஒரு பொருள் ஒருவனிடம் இல்லையோ, அந்தப் பொருளைப் பற்றிய அளவில் அவன் ஏழையாகின்றான். ஈண்டுப் பரம்பரனைப் பணியும் அறிவு இன்மையால் அறிவைப் பொருத்த அளவில் ஏழையாகின்றான். “அறிவிலி” என்றவாறு.

தொழும்பனேன் - தொழும்பு - தொண்டு; தொழில். ஈண்டுக் கீழ்த் தொழிலைச் செய்யும் இழிந்தவன் என்ற பொருளில் வந்தது.

பரம்பரனைப் பணியாதே - பரம் - மேல். பரம்பரன் - மேலானவர்களுக்கும் மேலானவற்றுக்கும் எல்லாம் மேலாக உள்ள சிவபெருமான். ஆன்மாக்கள்

அனைவராலும் பிற தெய்வங்களை நீக்கிப் பணியப்படுபவன் சிவபெருமானே. அந்தப்பணிதலின் பயன் வீடுபேறு எய்தலாம். அந்தப்பயனைப் பெறுமையால் அறிவிலி யானேன். அந்தப்பணிதலை விட்டு நான் செய்த வேறு தொழில்கள் இழிந்தவையாயின.

காலமெல்லாம் பாழுக்கு இறைத்தேன் - என் வாழ்நாளில் இடையிடையே சிறிது சிறிது சிவத்தொண்டு செய்திருப்பினும் அவை அனைத்தும் பெரும் பதிபுண்ணியமாகத் திரண்டு எனக்கு வீடுபேறு நல்கியிருக்கும்; நான் அவ்வாறு செய்யாமல் வாழ்நாள் முழுவதும் பாழுக்கு இறைத்தேன். **பாழுக்கு இறைத்தல்** களர் நிலத்துக்கு நீர் பாய்ச்சுதல். காட்சியணி. இது பான்மை வழக்காக உலகியலில் ஈடுபட்டு உடல், செல்வம், புகழ், முதலியவற்றுக்காகப் பாடுபட்டதைக் குறித்து நின்றது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“உயிர்நிலை யுடம்பே காலா வுள்ளமே தாழி யாகத்
துயரமே யேற்ற மாகத் துன்பக்கோ லதனைப் பற்றிப்
பயிர்நனைச் சுழிய விட்டுப் பாழ்க்குநீ ரிறைத்து மிக்க
அயர்வினா லைவர்க் காற்றே னாருர்மு லட்ட னீரே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-52-7)

எனவரும் நம் அரசுகள் அமுதவாக்கு நிலைக.

இங்ஙனம் பாழுக்கு நீரிறைப்பது போல உலகியல் இன்பங்களுக்காகவே உழைத்தால், அது மேலும் மேலும் நமக்குப் பிறவிகளையே தரும். அப்பிறவியில் கிட்டும் உடம்புகள் இருவினைப் பயன்களை நுகர்வதற்கே பயன்படும். வீட்டுலகம் மேவ உதவும் தவத்துக்கு ஆகா. ஈண்டுச் சிவபுராணம் 43-ல் “பிறந்த பிறப்பு” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட கோயிற் புராணச் செய்யுள் நிலைக.

ஊழிமுதல் சிந்தாத நன் மணிவந்து - ஊழி - ஒரு புனருற்ப வத்தினின்றும் பேருழி முடிவுவரை உள்ளகாலம். **முதல்** - அந்தக் காலத்தின்

இறுதியில் அனைத்தையும் ஒடுக்கி தான் ஒருவன் மட்டுமே நிற்கும் இறைவன். இவனே, அடுத்துவரும் புனருற்பவத்துக்குக் காரணமாக இருப்பவன். ஆதலின் **ஊழி முதல்** என்றார். “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம்” என்பது சிவஞானபோதம் முதற்குத்திரத்தின் கருத்துரை. **சிந்தாத** - அழியாத; தன் ஆற்றல் எப்பொழுதும் குறையாத. **நன்மணி** - வீட்டுலகமாகிய நன்மையைத் தருகின்ற மாணிக்கம். **வந்து** - இந்திரனிடமுள்ள சிந்தாமணி, தன்னை வைத்திருப்பவருக்கு மட்டுமே அவர் நினைத்துவற்றை நல்கும். தானே பிறரைத் தேடிச் சென்று அவர் நினையாதவற்றையும் கொடுப்பதில்லை. இந்த நன்மணியோ “நான் அதை நினையாதபோதும் என்னைத்தேடி என்னிடம் **வந்து** நான் நினையாத வீட்டுலகையும் தருவது. அவ்வாறு தரும் பொழுது, “நான் அதைப் பணியாதவன்; பாழுக்கே இறைத்துக் காலத்தை முற்றிலும் வீணாக்கியவன். ஆதலின் அருளுக்குத் தகுதியற்றவன் என்பதெல்லாம் நினையாது நல்குவது” என்றவாறு. ஈண்டுச் சிவபுராணம் 72-ல் “துன்னிருளே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 73-நினைக.

என்பிறவீத்தாழைப் பறித்தவா - **என் பிறவீ** - பிறப்பு இறப்பு என்று தொடர்ந்து வருவதாகி என்னைப் பிணித்துள்ள. **தாழைப் பறித்தவா** - விலங்கின் பூட்டை உடைத்த விதத்தை. நான் இயங்க இயலாமல் கை கால்களில் விலங்குகள் இட்டு அவற்றில் பூட்டுக்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. இறைவன் அப்பூட்டுக்களை உடைத்து என்னை வீட்டுலகம் நோக்கிச் செல்ல உய்த்தான் என்றவாறு.

“பிறப்பிறப்பு என்னும் இருட்டறையில் அடைப்பட்டுக் கிடந்த என்னை, அந்த அறையின் தாழ்ப்பாளை உடைத்து விடுவித்தவாறு” என்றுரைத்தாரும் உண்டு. நம் அடிகளே பின்னர். “பாசமெனும் தாமுருவி (657)” என்றுரைத்தல் காண்க.

“**தாழ்**” - என்பதற்கு இவ்வாறன்றித் “**தாள்**” என்பது எதுகை நோக்கித் “**தாழ்**” என வந்ததாகக் கொண்டு “**தாள்**” அடி; வேர் என்ற பொருளில் “பிறப்பிறப்பை வேருடன் பறித்தான்” என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

பறித்தவா - பறித்த வாற்றை என ஈற்றுக்கரமும் இரண்டனுரையும் விரித்துக் கொள்க.

நான், உலக இன்பங்களை நிலையானவை என்று மயங்கி அவற்றைப் பெறக் காலமெல்லாம் வீணாக உழைத்தேன். இறைவன் என் மயக்கத்தைப் போக்கினான் - என்று இந்தத் திருப்பாடல் புகல்கின்றது. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “பிரபஞ்சகத்தி” புலனாதல் காண்க.

328. உரைமாண்ட வுள்ளொளி யுத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோனோக்க மாடாமே.

கசு

(இ-ள்)

சொல்லின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டும்; ஆன்ம ஒளியின் உள்ளொளியாயுமுள்ள இறைவன் என்பால் வந்து, என் உயிரினுள் புகுந்த வுடனே; எல்லையில்லாத ஆசையாகிய பெரியகடலைக் கடந்தேன்; அவ்வாறு கடந்தவுடனே, என் உடலைத் தங்கள் உணவாக உண்டு அதனால் கொழுத்து மாட்சியற்ற இந்திரியங்களாகிய பறவைகள், நீங்கிப் புறமுதுகிட்டு ஓடி விட்டன. அதனால் நான் மேன்மையுற்ற விதத்தை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து இறைவனை இசையால் வழத்தித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

உரைமாண்ட உள் ஒளி உத்தமன்: உரைமாண்ட உத்தமன், உள்ளொளி உத்தமன் என ஈரிடத்தும் கூட்டி உரைக்க. **உரைமாண்ட - உரை -** சொல். இது நால்வகை வாக்குக்களாகிய மாயேயங்கள். இவற்றின் காரணமான மாயை சடப்பொருள். இறைவன் அதனைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்குபவன். ஆதலின் அதன் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டவனாவன். **உரை -** நினைப்புமாம். வாக்கும் மனமும் கடந்து நிற்கும் உத்தமன். முன்னரும் “சொற்கழிவு பாதமலர்” (164) என்றார். “மனவாசகங்கடந்தான்” என்பது இறைவன் திருப்பெயர்களுள் ஒன்று. மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களுள் ஒன்றான உண்மை விளக்க நூலின் ஆசிரியரும் இறைவனின் இந்தத் திருப்பெயரையே தரித்திருந்தது நினைக. **உத்தமன் - 6-ம் திருப்பாடல் உரையில் “உத்தமன்”** என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

உள்ஒளி: உள் - ஈண்டு ஆன்மா என்ற பொருளில் நின்றது. ஒளி - ஞானம். ஆன்மாவினுள் நின்ற ஆன்மா அறிவு விளங்கும்படி அதற்கு ஒளியாக உள்ளவன். ஆன்மா, இறைவனின் அட்டமூர்த்தங்களுள் ஒன்று என்பது நினைக. கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல இறைவன் ஆன்மாவின் உடனாய் நின்று உதவுபவன் என்றவாறு.

இதனை,

“அருக்கனோர் நிற்பினு மல்லிருளே காணார்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச - னருட்கண்ணுற்
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நோர்.”

(சிவஞான போதம் சூ-7, அதி-2
உதாரணச் செய்யுள்-1)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்வது காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆதி யாயவ னுரு மிலாதவன்
போது சோபுனை நீண்முடிப் புண்ணியன்
பாதிப் பெண்ணுரு வாகிப் பரஞ்சுடர்ச்
சோதி யுட்சோதி யாய்நின்ற சோதியே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-97-3)

எனவரும் நம் அரசுகளின் அமுதவாக்கும் நினைக.

வந்து உளம் புகலும் - வந்து - மேற்கண்டவாறு “உள் ஒளியாய்” நிற்பல் இறைவனின் சொருப நிலை. அதில் போக்கும் வரவும் இல்லை. அநாதியாக உள்ளது. ஈண்டுக் கூறும் “வந்து” என்பது வேறு. இது தடத்த நிலை. குருவடிவில் - ஆன்மாவின் முயற்சியின்றி அவனே தேடி ஆன்மா இருக்குமிடம் வந்து - என்றவாறு. நம் அடிகளின் சரிதக்குறிப்புள்ள எண்ணற்ற அகச் சான்றுகளுள் ஒன்று. முந்தைய சொருபநிலையில் அவன் உயிரின் உள் ஒளியாக அநாதியே இருப்பதை ஆன்மா அறிவதில்லை. இப்பொழுது அவன் தடத்தவடிவில் வந்து ஆட்கொண்டதை ஆன்மா நேரில் காண்கின்றது.

அந்த வடிவமே உயிரினுட் புகந்து ஆண்டு நிலை பெற்று விட்டதையும் ஆன்மா அறிகின்றது. **உளம்** - உள்ளம். ஈண்டு உயிர் குறித்து நின்றது.

புகலும் - நான் விரும்பி அழையாதிருந்தும் தானே வலுவில் வந்து புகுந்ததும்; முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலுரையில் “புகவே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே - **காமம்** - உலகியல் பற்றித் தோன்றும் ஆசைகள். அவை மிகப்பலவாகலின் **கடல்** என்றதுடன் அமையாது **பெருங்கடல்** என்றார். **கரைமாண்ட** - அவ்வாசைகள் என்றும் முற்றுப் பெருமல் மேலும் மேலும் வளர்ந்து வருவனவாகலின் கரையற்ற பெருங்கடலாயிற்று. **கரைமாண்ட** - கரையில்லாத. **கடத்தலுமே** - இறைவன் என் உயிரினுட் புகுந்தான்; ஆதனால் அவ்வாசைகள் ஒழிந்தன. அவற்றின் ஒழிவு காரணமாக நான் ஆசைகளாகிய கரையற்ற பெருங்கடலைக் கடந்து விட்டேன் என்றவாறு.

இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்துஓட - தவம் செய்து வீட்டைய எனக்குக் கிடைத்த இந்த உடம்பு உலகிய லின்பங்களைத் துய்த்ததனால் உருக்குலையலாயிற்று. கன்மேந்திரியங்களும் ஞானேந்திரியங்களுமாகிய பறவைகள் இந்த உடம்பைத் தங்கள் உணவாக உண்ணலாயின. அதனால் அவை கொழுத்தன.

இரைமாண்ட - என் உடம்பாகிய இரையை உண்டதால் மாட்சிமைப்பட்ட; கொழுத்த என்றவாறு.

இந்திரியப்பறவை - கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகப்பட்டதும் இங்கு ஊன் உண்ணும் பறவைகளாக உருவகம் செய்யப்பட்டன. பறவைகள் இருசிறகுகளாற் பறந்து ஓயாமல் இரைதேடிப் புசிப்பன. பறக்கப் போதிய இடமில்லாப் பகுதிகளிலும் இருகால்களால் தத்தித்தத்தி நடந்து சென்று இரை தேடிப் புசிப்பன. இந்திரியங்களும் இருவினைகளால் இயங்குவன. பொறிகள் வலி மடங்கியுழியும் மல வாசனையால் விடயங்களை நுகர்வன. ஆதலின் இந்திரியங்களைப் பறவைகளாக உருவகம் செய்தார்.

ஈண்டுச் சிவபுராணம் 88-ல் “கள்ளப்புலக் குரம்பை” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (4-77-5) 219-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைச் (6-27-1)ப் பாடல்கள் பார்க்க.*

*இருவினையாக்கம்

வெருவரும் சூட்சி யிருவினை வெறுப்ப
யாங்குப் பட்டதை யெனினே லீங்கிய
இந்தியப் போகி லிரும்பறைத் தொழுதி
தன்மாத் திரைத்தாய்ப் பன்முறை கொழுத
முப்பொறி யாண்டுச் செப்புற நிறிஇத்

5

துன்பப் பண்ணைத் துயர்ப்பிணி யொரீஇ
இன்பப் பண்ணைத் தாங்கி யாங்கது
பொறியி னல்லதைப் புணர்திறம் படாதென
அறிவின ராக்கத் தறுதொழின் மரீஇ
முயற்சி தழீஇ யியற்றுங் காலை

10

ஊழு முன்றித் தாழ்திற மில்லென்
றொப்பின் றுயர்ந்தவிம் மெய்படு பேருணர்
வெய்யா ராகிக் கைதூ வாமே
என்னை செய்யி எனெனை யாடுமன
ஆசைப் பௌவத் தளறுபட வழுந்தி

15

உள்ள முறைசெயற் கல்லோ லத்தின்
உந்திட வெழுபு முழ்கி
நொந்துழி யீண்டு நுவறும் சிறிதே

(ஞானமீர்தம் - அகவல் 23)

(உரை)

வரி 1-2

துக்க ஏதுவாதலால் பயப்படத்தக்க சரீரம் புண்ணிய பாவம் மிகவுண்டாக அமைந்தது எவ்வண்ணம் என்று வினவின்;

வரி 2-4

பரந்த இந்திரியமென்னும் பெரிய இறகையுடைய பறவைக் கூட்டம்; தன் மாத்திரைக் ளென்கின்ற பலாதி விடயங்களிலே தாவிப் பல முறையாலே சென்று கோத,

வரி 5-7

அவ்வப்பொருளிலே; மன வாக்குக் காயங்களைச் செப்பமாக நிறுத்தித் துன்பத் திரட்சியிலுண்டாகிய விதனத்தாலே ஆசை யொழிந்து இன்பத் திரட்சியிலே ஆசை யுண்டாக அதன் கண்ணே தாழ்ந்து.

வரி-7-13

அவ்விடத்து; அவ்விற்பந்தானும்; திரவியத்தாலல்லது கூடும் வகை உண்டாகாதென்று நினைந்து. அறிவுடையோர்; திரவிய முண்டாகைக்குச் சொல்லிய உழவே; தொழிலே; வரையே; வாணிகமே; வித்தையே; சிற்பமென்று எண்ணப்படாநின்ற ஆறு கருமங்களிலே பொருந்தி; முயற்சியை மேற்கொண்டு செய்யுங்கால்; இந்தச் சுகமும் துக்கமும் ஊழ் முறையானல்லது மேவும் மார்க்கம் இல்லையென்கின்ற; உவமையின்றியுயர்ந்த இந்த உண்மை பொருந்திய பெரிய ஞானத்தை அறியாராகிக் கையொழியாதே;

வரி 14-18

என் செய்தால் எத்துணையாம் என்ற ஆசையாகிய சமுத்திரத்திலே சேறுபட முழ்கி, மனம்வாக்கு காயம் என்ற திரையாலே தள்ளப்பட்டு மேலே எழுவதும், மூழ்குவதுமாகி விதனபடுமிடத்து; இவ்விடத்து இதிப்போதில்; புண்ணிய பாவத்தை ஆர்ச்சித்துக் கொள்ளும் முறைமையைச் சிறிது சொல்லப் புகுகின்றோம்; கேட்பாயாக - என்றவாறு.

(அண்ணாமலைப் பல்கலைக்

கழக வெளியீட்டுத்துறை - திருப்பனந்தாள் அறக்கட்டளை வெளியிடு)

இரிந்து ஓட : அச்சத்தால் நிலைகெட்டு ஓடிவிட

துரை மாண்ட வரபாடி - துரை - மிகுதிப்பாடு. அஃதாவது மேன்மை. நான் ஆசைக் கடலைக் கடந்தேன்; அதனால் இந்திரியப்பறவைகள் அச்சத்தால் நிலைகுலைந்து ஓடிவிட்டன. அதன் பின் நற்குணங்களின் மிகுதியால் நான் மேன்மையுற்றேன் என்றவாறு. **துரை -** என்பது மிகுதிப்பாடு என்னும் பொருளாதலேச் சிவஞானசித்தியார் 2-ம் சூத்திரம். 2-ம் அதிகரணம் 32-ம் செய்யுளுக்கு நம்மாதவச் சிவஞான முனிவர் உரையால் அறிக. ஆண்டு முனிவர். இந்தத் திருவாசகப்பாடலையே எடுத்து அதில் இந்தச் சொல் இந்தப் பொருளில் வருவதற்கு ஆட்சி காட்டியுள்ளார். **மாண்ட -** மாட்சிமைப்பட்ட. நற்குணங்களின் மிகுதியினால் மேன்மையுற்ற நான் மாட்சிமைப்பட்ட. “மாண்டவாற்றைப்பாடி” என ஈற்றுசுரமும் இரண்டனுர்பும் விரித்துக் கொள்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் “காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலும் அதனால் இந்திரியப் பறவைகள் இரிந்து ஓடுதலும்” கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு செயல்களால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “**மீரபஞ்சகத்தி**” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை :

அம்பலவாணனே! உலகியலில் மயங்காமல் எங்களைக் காத்த உன் திருவடிகளை எய்தும் வண்ணம் உன் புகழைப் பாடித் தோளோக்க மாடுவோம்.

தோழியரே! நம் இறைவன்; திருமாலும் நான்முகனும் காண இயலாதவன்; கண்ணப்ப நாயனாரின் பேரன்பை ஏற்று அவருக்கு வீடுதந்தவன்; என் வன் னெஞ்சையும் உருகச் செய்தவன்; அட்டமூர்த்த வடிவினானகிய அவன் ஒருவனே எல்லாமாய் நிற்பவன்; புறப்புறச்சமயத்தவர், தங்கள் நெறிகளில் தடுமாற்றம் கொள்ள, நம் கரணங்களைச் சிவ கரணங்களாக்கி அவற்றின் செயல்களைத் தவமாக்கியவன்; சண்டிசநாயனாருக்கு உயர் பதம் கொடுத்தவன்; நாம் அவனையே தியானம் செய்து உலகியலை நீத்து இன்ப வடிவமானோம். அவன் சுதன்மன் முதலிய திரிபுர வாசிகள் மூவருக்கும் அருள் பாலித்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை எண்ணற்ற இந்திரர், நான்முகன்கள், திருமால்கள் இறந்தனர்; அவன் அருளால் அத்திரிபுர வாசிகள் மூவரும் மிக நீண்ட

இந்தக் கால எல்லையில் பதமுத்தியின்பம் துய்த்தும், மேலும் அளவிறந்தகாலம் துய்க்கவும் உள்ளனர். இஃதவன் பேரருள். அவன் திருமாலின் வழிபாட்டுச் சிறப்பை ஏற்று அவனுக்குச் சக்கரப் படை நல்கிய அருளாளன்; காமன் முதலியோர் செய்த சிவாபராதங்களை, அவர்களை ஒறுத்தவாற்றால் கழுவி, அவர்களைத் தூய்மை செய்த மறக்கருணையாளன். அவன் நான்முகனும் திருமாலும் கொண்ட செருக்கு ஒழியும்படி நெருப்பு மலையாக நின்று, அவர்கள், அதன் உச்சியையும் அடியையும் காண இயலாமற் செய்து, பின்னர் அவர்களுக்குப் பரம்பொருள் தானே என உணர்த்தி உய்வித்தவன். அவன், உலகியலில் உழன்று வீணாகிக் கொண்டிருந்த என்னை ஏற்று என் பிறப்பிறப்பை ஒழித்தவன். அவன், என் உயிரினுள் புகுந்ததும் நான் உலகியல் இன்பங்களை நீத்து, நற்குணங்களால் மேன்மையுற்று, வீடுபெறும் நெறியில் செல்லானேன்.

இறைவனின் இப்புகழ்களை எல்லாம் நம் பாடல்களின் பொருள்களாக அமைத்து அவனை இசையால் பரவித் தோனோக்கம் ஆடுவோமாக.

தலவீசேடம் :-

தில்லை - கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

16. திருப்பொன்னரசல்

தில்லையில் அருளியது
(அருட்சுத்தி)

ஊசல் - என்பது இளம் பெண்களின் விளையாட்டுக்களில் ஒன்று. ஊரை அடுத்துள்ள சோலை மலர்வனங்களில் ஒரு மரத்தின் படுக்கை வசமாகச் செல்லும் கிளையில் கொடிகள் அல்லது கயிறுகளைத் தொங்கும்படிப் பிணித்து. அதில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, ஊசலை முன்னும் பின்னுமாக அசைத்துப் பாடிக்கொண்டே ஆடுவர். வீடுகளில் உத்திரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரும்பு வளையங்களில் சங்கிலிகளைக் கொக்கிகளாற் பிணித்துச் சங்கிலிகளின் மறுமுனைகளை ஒரு நீண்ட சதுரமான பலகையின் நான்கு மூலைகளிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரும்பு வளையங்களில் பிணைத்துப் பலகையில் ஒருத்தி அல்லது இருவர் ஏறி அமர்வர். பிற பெண்கள் பாடிக்கொண்டே பலகையை முன்னும் பின்னும் செல்லும்படி இயக்குவர். இஃது இந்நாளிலும் “**ஊஞ்சல்**” என்னும் பெயரில் வழக்கிலுள்ளது.

“பெருங்கடல் தெய்வநீர்க்கங்கை” எனத் தொடங்கும் கலித்தொகை 131-ம் பாடலிலும்; சிலப்பதிகாரம் 29 - வாழ்த்துக்காதை “ஊசல்வரி” என்ற தலைப்பில் காணும் பாடல்களிலும் ஊசல் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. வைணவநூல்களில் திருமாவிலைத் திருமகளுடன் ஊசலில் இருத்தி அவர்கள் புகழ்களைப் பாடியவாறு தோழியர் ஆட்டுவதாக உள்ளது. பிற்காலத்தில் இந்த ‘ஊசல்’ ஒரு சிற்றிலக்கியமாக வடிவெடுத்தது. ஆங்காங்குள்ள சைவப்புலவர்கள் தத்தம் ஊர்களிலுள்ள திருக்கோயில்களில் ஊசலில் சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்து அவன் புகழைப்பாடிக்கொண்டு மகளிர் ஆட்டுவதாகப் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட ஊசல் நூல்களை அமைத்தனர். பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழ்களில் ஊசலுக்கு ஒரு பருவம் வருத்து அதில் பாட்டுடைத்தலைவி இவர்ந்து ஆடுவதாக அழகிய கற்பனைகளில் விழுமிய கருத்துக்களை அணிச்சுவை பொருந்த அமைத்து இரட்டை ஆசிரியவிருத்தங்களிற் பாடித் தமிழை வளர்த்தனர்.

“ அருட் சக்தியிருந் தாடத்தா லாட்டிடுதல் பொன்னாசல்”

என்பது திருப்பெருந்துறைப் புராணம். இதைக் கருத்திற் கொண்டு பராசக்தியை ஊஞ்சலில் இருத்தி ஒன்பது சக்திகளும் ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு பாடலாக இவ்வொன்பது திருப்பாடல்களையும் பாடியவாறு ஊசலை ஒவ்வொருத்தியாக ஆட்டுதல் என்பர். ஆனால் பாடல்களில் பராசக்தி ஊசலில் அமர்ந்திருந்ததாக இல்லை.

நம் அடிகள், தில்லையில் தங்கித் தவமுயன்றிருந்த காலத்தில், இளமகளிர் இந்த ஊசல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்டார். அவர்கள் பாடியவை உலகியல் பற்றிய பொருள்கள் அமைந்த பாடல்களாகவே இருந்தன. இவ்விளையாட்டில் இசைக்கும் பாடல்கள் ஆன்ம முன்னேற்றம் அளிக்கும் வண்ணம் சிவபெருமானின் பொருள்சேர் புகழ்களை அமைத்து இந்தப்பகுதியை அருளிச் செய்தார். ஊசலின் பலகை பொன்னாலாகிய தாகலின் இது “பொன்னாசல்” ஆயிற்று. சிவபெருமான் புகழ்களைப் பாடுதலின் திரு என்னும் அடை புணர்த்தார்.

“அருட்குத்தி” என்பதை இந்தப் பகுதியின் கருத்துரையாகக் கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“ திருப்பொன் னாசல்

திருவருட் குத்தி”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம். முன்வந்த திருத்தோடேணுக்கத்தில் “பிரபஞ்சகுத்தி” இறைவனின் “அறக்கருணை” “மறக்கருணை” இரண்டாலும் நிகழ்ந்தவாற்றை அருளிச் செய்தார். ஈண்டு அறக்கருணையை மட்டும் வழுத்துகின்றார். பிரபஞ்சம் மாயேயங்களாலானது. அதில் நிகழ்பவை கன்மங்கள். பிரபஞ்ச சுத்தியால் மாயாமலத்தின் பிணிப்பும் கன்மமலத்தின் பிணிப்பும் நீங்கின. மீதமுள்ளது ஆணவ மலப்பிணிப்பு மட்டுமே. ஆன்மா வீடு பெற ஆணவமலமாகிய மாசும் கழுவப்படல் வேண்டும். அதைத்திருவருளால் சுத்தி செய்தல் என்பதே ‘அருட்குத்தி’ அந்தத் தூய்மை இறைவன் புகழ்களை ஊசல் பாடல்களில் அமைத்து இசையால் வழுத்துவதால் கிட்டுவதாகும்.

பாடல்களின் எண்ணிக்கைகளைக் கருத்திற் கொண்டு, வரிசைப் படுத்துகையில் ஒன்பது பாடல்கள் மட்டுமுள்ள இந்தப் பகுதி ‘அருட்பத்தின்’

பின்பு அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இது மகளிர் விளையாடல்களைக் கூறும் பகுதிகளில் ஒன்றாக இருத்தலின் திருத்தோணோக்கத்தை அடுத்தும்; ஆறடித்தரவு கொச்சகப் பாக்களாலானது பற்றி; நான்கடிப்பாடல்களாலான அன்னேப்பத்து முதல் அருட்பத்து முடிய உள்ள பகுதிகளுக்கு முன்பும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நம் அடிகள் நெஞ்சில் தாம் உத்தரகோச மங்கையில் வழிபட்ட நினைவலைகள் ததும்பும் நிலையில் தில்லையில் இருந்தவாறே இந்தப்பகுதியை அருளிச் செய்தார்கள்.

இராதந்த கற்பத்தில் பிரமன் உத்தர கோச மங்கையில் தவம்புரிந்து மார்கழித் திங்கள் பூர்ணிமை திதியில் திருவாதிரை நாளில் விரதம் இருந்து ஊஞ்சல் கற்பித்தான் - என்று உத்திரகோச மங்கைப் புராணம் படலம் 8 - செய்யுட்கள் 24, 25-ல் கூறப்படுவதும் காண்க.

இந்தப்பகுதி ஒப்புமை பற்றி வந்த ஆறடித் தரவு கொச்சகப்பாக்களால் பாடப்பட்ட ஒன்பது திருப்பாடல்கள் கொண்டது.

ஆறடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

329. சீரார் பவளங்கால் முத்தங் கயிருக
ஏராரும் பொற்பலகை யேறி யினிதமர்ந்து
நாரா யணனறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருளு முத்தர கோசமங்கை
ஆரா வழிதி னருட்டா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னுச லாடாமோ.

க

திருச்சிற்றம்பலம்

(இ-ள்)

போருக்கு அமைந்த வேலையொத்த விழிகளையுடைய இளம் பெண்களே! மேன்மை பொருந்திய பவளம் கால்களாகவும்; முத்துவடங்கள் கயிறுகளாகவும்; கொண்ட அழகு நிரம்பிய பொன்னாலாகிய ஊசற்பலகையில் இவர்ந்து இனிமையாக இருந்து; திருமால் அறியாதவையும், அன்று காலையில் மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் போன்றவையுமான திருவடிகளை இழிந்த

அடிமையாகிய எனக்கு உறைவிடமாக நல்கியதாகிய அருளைப் பாசித்தவனும் திருவுத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் தெவிட்டாத அமுதம் போன்றவனுமான இறைவனின் அருளாகிய இரு திருவடிகளை இசையால் வழத்தி நாம் பொன்னாலாகிய இந்த ஊசலில் இருந்து ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலிலுள்ள “போரார் வேற்கண்மடவீர்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துக் கொள்க. இந்தப் பாடலிலும் இந்தப் பகுதியில் இனிவரும் பாடல்களிலும் “பொன்னாசல்” என்பதன் முன் “நாம்” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

போர் ஆர் வேல் கண் மடவீர்: போர் ஆர் — போர்த்திறம் நிறைந்த. ஆர் - கூர்மை எனலுமாம். போருக்குப் பயன்படும் கூரியவேல் பகைவரின் நெஞ்சில் பாய்ந்து குருதிதோய்ந்து செந்நிறம் கொண்டிருப்பது போல இளமகளிர் கண்களும் காளையர் உள்ளத்தில் ஊடுருவியும் சிவந்து செவ்விர்படர்ந்தும் இருப்பன என்றவாறு. **கண்** - வடிவ அமைப்பில் வேல் போன்றும் கடைப்பகுதி வேலின் நுனி போன்றம் அமைந்து இளைஞர் உள்ளம் கவர்ந்தும் தொழில்புரிவன நினைக.

மடவீர் - மடம் - இளமை.

கீர் ஆர் பவளம் கால் ஆக — கீர் - சிறப்பு, மேன்மை. அஃதாவது முடக்கு, ஓடிவு, பிளவு, கீறல் கருமை முதலிய குற்றங்கள் இன்மை. நற்பவளம் என்றவாறு. **பவளம் கால்களாகவும்** - என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. **கால்** - ஈண்டுக் குறிப்பிடப்படும் ஊசல் நேரே உத்தரத்தினின்றும் தொங்கவிடப்படுவதன்று. இருபுறமும் கால்கள் நாட்டி அவற்றின்மேல் குறுக்காக உத்தரம் அமைத்து அதில் தொங்கவிடப்படுவதாகும். அந்தக் கால்கள் நற்பவளத்தாலானவை என்றவாறு. பவளம் கடலில் வாழும் பூச்சிகளால் பாறை வடிவில் தோற்றுவிக்கப்படுவன. அதனின்றும் சிறுசிறு துண்டுகளாகத் துணித் தெடுத்துப் பவளமணிகள் செய்துகொள்வர். அவ்வாறன்றி ஈண்டு, நீளமாகப் பிளந்தெடுத்துத் தூண்கள் வடிவில் செதுக்கிக் கொண்டார்கள் என்க. **கால்** - கால்கள்.

முத்தம் கயிறு ஆக — கீர் ஆர் என்பதை ஈண்டும் கூட்டிச் **கீரார் முத்தம்** என்கொள்க. முத்துக்களின் சிறப்புப்பற்றி முன்னம் போற்றித்

திருவகவல் 122-ல் “முத்தன்” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **கயிறு ஆக - கயிறு** - ஊசல் சங்கிலிகள் குறித்து நின்றது. **கயிறு** - கயிறுகள். **கயிறுகளும்** என எண்ணுமை பிரித்துக் கொள்க. ஊசல் சங்கிலிகள் தெரியாமல் அவற்றை முற்றிலும் முத்துவடங்களால் சுற்றியிருந்தார்கள் என்றவாறு.

ஏர் ஆரும் பொன்பலகை - ஏர் - அழகு; ஆரும் - நிறைந்துள்ள **பொன்பலகை** மாற்றியர்ந்த பொன்னுலான ஊசல்பலகை.

ஏறி - மாற்றியர்ந்த பொன்னின் ஒளியும் குற்ற மற்ற பவளமும் முத்துக்களும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ள ஊசலாதலின் அதன் பேரழகு இளம் பெண்களின் உள்ளங்களைக் கவர்வதாயிற்று. அதில் ஏறி ஆட வேண்டும் என்ற ஆசை உந்தியதால் மணமக்கள் முதலியவர்களைப் போல் பிறர் ஏறும்படி வேண்டிய பின் ஏறாமல் அவர்களே **ஏறி** - என்றவாறு.

இனிது அமர்ந்து - ஊசல் அமைப்பும் சூழ்நிலையும் மிக்க மகிழ்ச்சி தருதலின் ஊசலில் அமர்தல் இனிமை பயப்பதாயிற்று. அந்த இனிமையால் ஏறிய உடனே மற்றவர்களுக்கும் இடங்கொடுக்க வேண்டும் என்று இறங்கி விடாமல் **அமர்ந்து** என்றவாறு.

நாராயணன் அறியா நாள் மலர்த்தாள் - நாராயணன் - திருமால் தன் ஆட்சிக்குக் கீழுள்ள புவனங்களை ஒடுக்கிய ஊழியின் பின் அந்த ஊழியின் வெள்ளமாகிய தண்ணீரில் துயில்பவன். **நாரம்** - நீர். **நாராயணன்** - நீரில் இருப்பவன். நீராகிய பூதத்தின் அதிதேவதை எனலுமாம். **நாராயணனும்** - என உயர்வு சிறப்புமை விரித்துக் கொள்க. சகல வருக்கத் தேவர்களுள் மிக மேலானவனும் சிறந்த சிவபத்தனுமாயுள்ளமை திருமாலுக்குச் சிறப்பு.

அறியா - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் வரி 2-முதல் 9-முடிவுள்ள பகுதிகளின் உரையில் விளக்கியவை காண்க.

நாள் மலர்த் தாள் - நாள்மலர் - தாமரை மலர் காலையில் கதிரவன் வரவால் மலர்ந்து மாலையில் குவியும், அடுத்த நாள் காலையில் மீண்டும் மலரும் என்பது கவிமரபு, முதல்நாள் மலர்ந்த உடனே அதிலுள்ள தேன் மகரந்தம் முதலியவற்றை வண்டுகள் நுகர்ந்து விடலால் அம்மலர்கள் மீண்டும் மலரும் பொழுது குறைபாடுள்ளவையாயிருக்கும். ஆதலின் அவ்வாறு மீண்டும் மலர்ந்த மலர்கள் போலன்றி அன்று காலையே மலர்ந்த

மலர் என்றவாறு. **தாள்** - குருவினால் காட்டப்பட்ட ஞானமாகிய திருவடிகள். இவையே பக்குவ ஆன்மாக்களை வீடுபேற்றிற் செலுத்துவன என்க.

நாய் அடியேற்கு ஊராகத் தந்து அருளும் - நாய் - நாயின் இழிவுகள் பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் “நாய்” என்ற தன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஊர் ஆகத் தந்து அருளும் - இறைவன் திருவடிகள் சிவானுபவம் உடையவர்களுக்கும் கூட ஓரொரு கால் மட்டுமே நெஞ்சில் காட்சி தந்து இன்பம் பயப்பன. அத்துணை அருமையுடைய அவற்றை இழிந்த எனக்கு, என்றும் உண்டும் உறங்கியும் உலவியும் திரிந்தும் அகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் வாழ்வதற்குரிய என் சொந்த ஊராகத் தருவதாகிய அருளிப்பாட்டைச் செய்து என்றவாறு. **ஊர் ஆக** - முற்றாட்டாக - எனலுமாம்.

உத்தர கோசமங்கை - நம் அடிகள். ஞானசிரியன் ஆணைப்படி திருப்பெருந்துறையை நீங்கிய பின் வழிபட்ட தம் தலயாத்திரையில் தில்லை செல்லும் வழியில் வழிபட்ட முதலாவது தலம். இங்கு அட்டமாசித்திகள் கைவரப்பெற்றார். “நீத்தல்விண்ணப்பம்” அருளிச் செய்யப்பட்ட புண்ணியத் தலமுமாம். ஆதலின் இந்தத் தலம் அவர் நெஞ்சில் நீங்கா இடம் பெற்றது. எனவே தில்லையினின்றும் பாடிய இந்தத் “திருப்பொன்னாசல்” ஒன்பது பாடல்களிலும் இந்தத் தலத்தை வழுத்தியுள்ளார். இதன் தல விசேடம் நீத்தல் விண்ணப்பம் உரையின் ஈற்றில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரா அமுதின் அருள் தாளினை பாடி - ஆரா அமுதின் அருள் - பேரருள், இறைவனின் எண் குணங்களில் ஒன்று. குணியாகிய அவன் தனக்கென ஒரு வடிவமில்லாதவன். உயிர்கள் தன்னை வழிபட்டுய்ய வேண்டும் என்ற பேரருளால் அந்த அருளேயே தன் திருமேனியாகக் கொண்டு தடத்த வடிவில் உத்தர கோசமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளான். ஆதலின் அந்த மூர்த்தத்தையே **அருள்** என்றார். அந்த அருள் அமுதம் போன்ற சுவையுள்ளதும் மரணத்தைமட்டுமன்றி அதற்குக் காரணமான பிறவியையும் நீக்குவதுமாம். ஆதலின் **அமுது** என்றார். எத்தனைக் காலம் எத்துணை நுகர்ந்தாலும் போதும் என்ற உணர்வு ஏற்படுத்தாமையால் **ஆரா** - அமுது என்றார்.

இறைவன் திருமேனி முழுவதும் அருள் என்பதை கீர்த்தித் திருவகவல் 1-ல் “திருவடி” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞானசித்தியார் - சுபக்கம் - குத்திரம் - 1 செய்யுள் 47-ல் காண்க.

தாளிணை - இரண்டு திருவடிகள், இறைவன் திருமேனி முழுவதுமே அருளாக உள்ள பொழுது அத்திருவடிவத்தையே பாடலாமே. இரு அடிகளை மட்டும் ஏன் பிரித்து அவற்றைப் “பாடி” என்றார் எனின். திருவடிகள் ஞானம் குறிக்கும்; அது ஞானாசிரியனால் நல்கப்படுவது; அஃதே வீட்டுலகில் உய்ப்பது. குருவடிவில் வந்த இறைவன் தன் திருவடிகளையே நம் அடிகளுக்கு நல்கினான். அந்த நிகழ்ச்சியை நம் அடிகள் “இணையார் திருவடிகள் என் தலைமேல் வைத்தலுமே” (275) என்று அருளிச் செய்தார். அத்திருவடிகளாகிய ஞானமே துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழியச் செய்தது என்க.

ஆடாமோ - “ஆடுவாமோ” என்னும் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று “ஆடாமோ” என எதிர்கால இடைநிலை கெட்டுவந்தது.* ஓகாரம் உடன்பாடு குறித்த வினாப் பொருளில் வந்தது.

இந்தத்திருப்பாடலில், இறைவனின் நான்மலர்த் தாள்களை நாராயணனும் அறியாமை கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் காரணம் அவனது ஆணவமலமே. அவன் அளவுகூட முயற்சி செய்யாத தம்மை நாயினும் இழிந்தவன் என்றார். அத்துணை இழிந்த தாம் இறைவன் திருவடிகளை ஊராகப் பெற்றது அவன் தம் மலமாசைக் கழுவியதால் ஆகும் என்பது போதரும். அது திருவருளால் ஆன்மா தூய்மையுற்றவாரும். இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்கத்தி” புலனாதல் காண்க.

330. மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்றங்கு தேவர்களுங் காணா மலரடிகள்
தேன்றங்கித் தித்தித் தமுதாறித் தான்றெளிந்தங்
கூன்றங்கி நின்றுருக்கு முத்தர கோசமங்கைக்
கோன்றங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னாச லாடாமோ.

2

*நன்னூல் குத்திரம் 341. விருத்தியுரை. திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு : எண் 109 பக்கம் 351

(இ-ள்)

மயில்களின் இனத்திற் சிறந்து விளங்கும் மயில் போன்ற சாயலும்; அன்னங்களின் இனத்திற் சிறந்து விளங்கும் அன்னம் போன்ற நடையும் கொண்டவர்களே! விண்ணில் விளங்கும் முச்சுடர்களாகிய விழிகளையுடையவனும்; விண்ணுலக வாசிகளாகிய மாண்பற்ற தேவர்களும் பார்க்க இயலாத தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளையுடையவனும்; தேன் இருப்பது போல மதுரமாகித் தான் தெளிவு கொண்டு, உடலில் பொருந்தி நிலைத்து அங்கு அமுதம் ஊற்றெடுப்பது போலாகி, உருக்குகின்றவனும்; திருவுத்தரகோச மங்கையின் அரசனுமான நம் தலைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருவிடைமருதாரை இசையால் வழுத்தி நாம் பொன்னுலாகிய ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலைத் “குலமஞ்சை போன்ற அங்கு அனநடையீர்! அங்கு இலங்கு முன்று நயனத்தன்; வான் தங்கு முவாத தேவர்களும் காணு மலரடிகள்; தேன் தங்கித் தித்தித்துத் தான் தெளிந்து, ஊன் தங்கி நின்று அங்கு அமுதாறி, உருக்கும் உத்தரகோச மங்கைக்கோன் தங்கு இடைமருது பாடிப் பொன்னாசல் ஆடாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

குல மஞ்சைபோன்ற அங்கு அனநடையீர் - குலம் - ஒன்றன் சாதியுட் சிறந்தது. **குலமஞ்சை** - மயில் இனத்தில் சிறந்த மயில். ஈண்டுப் பெண்களின் சாயலுக்கு உவமை. **குலம்** - என்பதை அன்னத்துக்கும் கூட்டி அன்னத்தின் சாதியுட் சிறந்த அன்னம் என்க. **அனம்** - அன்னம் என்பதன் நகர ஒற்றுக்கெட்டது. இடைக்குறை விகாரம். **நடையீர்** - அன்னத்தின் நடை ஈண்டு மகளிர் நடைக்கு உவமை. **போன்றங்கு - போன்ற** - ஈற்றகரம் தொகுத்தலாயிற்று. **அங்கு** - அசைநிலை இடைச்சொல்.

அங்கு இலங்கு முன்று நயனத்தன் - **அங்கு** - பண்டறி சுட்டாக வானத்தைக் குறித்து நின்று. **முன்று** - ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பு என்ற முச்சுடர்கள். இவற்றுள் நெருப்பு வானத்தில் விளங்குவதை எரிநட்சத்திரங்கள் கொண்டும் பல விண்மீன்கள் நெருப்புக் கோளங்களே என்று விஞ்ஞானிகள் கூறும் உண்மை கொண்டும் அறிக. **நயனத்தன்** - முச்சுடர்களையே முன்று கண்களாக உடையவன். இனி, **அங்கு** என்பதற்கு அவனிடத்தில் என்று

பொருள் கொண்டு மூன்று சுடர்களும் அவன் முகத்தில் அழகிய கண்களாக விளங்கும் எனினும் ஓக்கும். நெற்றிக்கண் படுக்கை வாட்டிலமையாமல் மேல் நோக்கி நின்ற நெடுவாக்கில் அமைந்துள்ளது. அத்தகைய விழியமைப்பு ஏனையோருக்கு அழகைக் கெடுக்கும். இறைவனிடத்து அஃது அழகாக இருக்கும் என்றவாறு.

வாந்தங்கு மூவாத தேவர்களும் காணாமலர் அடிகள் - வாந்தங்கு தேவர்களும்; மூவாத தேவர்களும் எனப் பிரித்துக் கூட்டியுரைக்க. **வான்** - மேலுள்ள தேவர் உலகம். **தேவர்கள்** - நில உலகில் வாழும் மனிதர்களைக்காட்டிலும் மிக நீண்ட வாழ்நாளுள்ளவர்கள். அமுதத்தை உணவாகக் கொண்டு நெடுங்காலம் இளமை நிலவும் உடல் பெற்றவர்கள். எனினும் அவர்களின் விண்ணுலக வாழ்வு நிலையானதன்று. பசுபண்ணியப் பயன்கள் முழுவதும் துய்த்து முடிந்த பின் வானுலகை விட்டு நீங்கக் கூடியவர்கள். ஆகலின் வான் இருக்கும் என்னுது **தங்கும்** என்றார்.

மூவாத - உயர்வற்ற, தாழ்ந்த, தேவர்கள் நீண்ட இளமையும் ஆயுளும் பெற்றிருந்தும் அவற்றைச் சிவபெருமானே நோக்கி வீடுபேறு வேண்டிப்பிரியும் தவத்தில் பயன்படுத்தாமல் போகங்களை நுகர்தலில் ஈடுபடுத்தி வீணாக்கியவர்கள். ஆதலின் மாண்பற்றவராயினர். மூப்பு என்ற சொல், “உயர்ச்சி” என்ற பொருளில் வருவதை சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம். இரண்டாம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம் 9-ம் செய்யுளுக்கு நம்மாதவச் சிவஞான முனிவர் உரையாலறிக.

காணாமலர் அடிகள் - காண - தேவர்கள் அனைவரினும் மிக உயர்ந்த திருமாலே இறைவன் திருவடிகளைக் காணான் என்றபோது ஏனைய தேவர்களும் காண இயலாதவர் என்பது சொல்ல வேண்டா.

மலர் அடிகள் - தாமரைமலர் போன்ற பாதங்கள் என உவம உருபு விரித்துக் கொள்க.

தேன் தங்கித் தித்தித்து - தேன் தங்கியது போல என உவம உருபு விரித்துக் கொள்க. **தேன்** - தினையளவே உள்ளதும் உண்டார்க்கு மட்டுமே சுவை தருவதுமான தாமரைமலரில் உள்ள தேன் போலன்றித் தியானம் செய்யும் பொழுதும் கண்டு வழிபடும் பொழுதும்; உரையாடும் பொழுதும் துதிக்கும் பொழுதும் மதுரம் தரவல்ல ஆனந்தமாகிய தேன். 217-ம்

திருப்பாடலும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. **தங்கி** - நுகர நுகரக்குறையாமல் என் உடலில் தங்கி இருந்து. **தித்தித்து** - மலர்த்தேன் போன்று நாட்கள் சென்றபின் புளிப்பு முதலில் சுவைகள் தராமல் மதுரமே பயந்து.

தித்தித்து - தித்திக்க எனத் திரித்துத் தித்திக்கும் பொருட்டுத் தான் தெளிந்து எனலுமொக்கும்.

தான் தெளிந்து - **தான்** இறைவனாகிய தான்; **தெளிந்து** - ஆன்மா தெளிவு கொள்ளும் பொருட்டுத் தான் அதனுடன் கூடித் தெளிவு பெற்று. **தெளிந்து** - தேனாகிய மதுவையுண்டோர் மயங்குவர். இந்தத் தேனை உண்டோர் முன்பே மயக்கம் இருப்பினும் தெளிவர் என்றவாறு. ஈண்டு முன்னம் 229-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார் புாரணம் செய்யுள் 101 நினைக.

தெளிந்தங்கு - தெளிந்தாங்கு என்பது திரு. பாரதியார் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

ஊன் தங்கி நின்று - **ஊன்** - எனது உடம்பு. **தங்கி** - நான் நின்மல துரியாதீத நிலையில் உள்ள போது என் புருவமத்தியில் தங்கி. **நின்று** - பின்னர் நான் அந்த அவத்தையினின்றும் கீழிறங்கும்பொழுது சென்று விடுவது போல் நீங்கிவிடாமல் இடைவிடாமல் நிலைத்திருந்து.

அங்கு அமுது ஊறி - **அங்கு** - தான் தங்கிய அந்த ஊன் உடம்பில். **அமுது ஊறி** - அமுது ஊறுவது போலாகி. என்றவாறு. **ஊறுதல்** - துயக்கத் துயக்கக் குறைந்து வற்றிப் போகாமல், ஓயாமல் ஊற்றெடுத்து நிரம்பி இருந்து.

உருக்கும் - உள்ளம் உடம்பு இரண்டையும் உருகச் செய்யும். உடம்பும் உருகுவதைப் பின்னர் “ஊனினை உருக்கி” (542) என்றருளிச் செய்வதாலறிக. உருக்கும் மலரடிகளையுடைய உத்தரகோசமங்கைக் கோன் - என்க. தேவர்களும் காணுத மலரடிகளையுடைய இறைவன்; தேன் போல மதுரமாகி, தான் தெளிவு கொண்டு என் உடலில் பொருந்தி, நிலைத்து, அங்கு அமுதம் ஊற்றெடுப்பது போலாகி உருக்குகின்றவன் எனத்தொடர்புபடுத்திக் கொள்க.

தங்கு இடைமருது - உத்தரகோசமங்கை அவனது தலைமையிடம். திருவிடைமருதூர் அவன் தன் முகாமில் தங்குமிடம் என்க. இருபதிகளும் ஆன்மாக்கள் வழுத்துதற்குரியன.

திருவிடை மருதூர் - தலவிசேடம் - கீர்த்தித் திருவகவல் (75)-ன் உரையில் காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் தேவர்களும் இறைவன் மலரடிகளைக் காணுமை கூறப்பட்டது. காரணம் ஆணவமலமாசு அவர்களுக்கு அந்தக் காட்சியை மறைத்தது. அத்திருவடிகள் என் ஊன்தங்கி உருக்கியதால் நான் மலமாசு கமுவப்பெற்று அம்மலரடிகளில் ஊற்றெடுத்த இன்பத்தை நுகரலானேன். இவ்வாறு அவன் திருவடிகள் என் ஊன் தங்கியது அவன் திருவருளினாலாயிற்று என்பன பெற்றும். இதனால் இந்தப் பதிகக் கருத்தாகிய “அருட்குத்தி” புலனாதல் காண்க.

331. முன்னீறு மாதியு மில்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னூறு கோடி யிமையோர்கள் தாநிற்பத்
தன்னீ நெனக்கருளித் தண்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னுாச லாடாமோர்

ந

(இ-ள்)

திதலை படர்ந்து அணிகள் பூண்டுள்ள கொங்கைகளுடையவர்களே! நினைக்கப்படும் தோற்றமும் முடிவும் இல்லாத சிவபெருமான், எண்ணற்ற முனிவர் கூட்டமும் எண்ணற்ற தேவர்களும் தாங்கள் அருள் பெறக் காத்து நிற்கத் தனது திருநீற்றை எனக்கு அளித்து நான், அவன் அருள் வெள்ளத்தில் மிகவும் ஊறிக் கிடக்கும் வண்ணம் அருளியவன், நிலைபெற்ற செம்மணி போன்றவனாகிய அவன் எழுந்தருளியுள்ள உத்தரகோச மங்கையின்கண் உள்ளதும், மின்னலுடைய மேகங்கள் தவழும் கோபுர நிலைகள் கொண்டதுமான உயர்ந்த திருக்கோயிலை இசையாற் பரவி நாம் பொன்னுலாகிய ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் உள்ள “பொன்னேறு பூண்முலையீர்” என்பதைப் பாடலின் முதலில் கொள்க. முதலடியிலுள்ள “ஈறும் ஆதியும்” என்பதை “ஆதியும் ஈறும்” என மாற்றிக் கொள்க.

பொன் ஏறு பூண் முலையீர் - பொன் - பொன்னிறமான தேமலைக் குறித்தது . பொன் போன்ற நிறமுள்ள தேமல் உவம ஆகுபெயர். **ஏறு** - படர்ந்துள்ள. **பூண்** - பொன்னும் மணிகளும் கொண்ட மாலைகள் போன்ற அணிகலன்கள். தேமல் இயற்கையாகவும் அணிகலன்கள் செயற்கையாகவும் கொங்கைகளுக்கு அழகு செய்வன. ஊசலாட உள்ள தோழியரை விளித்தவாறு.

முன் - நினைக்கப்படுகின்ற. வினைத்தொகை. **ஆதியும் ஈறும் இல்லான்** - தோற்றமும் முடிவும் இல்லாமை பதி இலக்கணங்களில் ஒன்று. ஆதியுமந்தமு மில்லா (155)" என்றார் முன்னரும்.

பல் நூறு கோடி - எண்ணற்ற என்பது பொருள். இதை முனிவர் குழாம் இமையோர்கள் இரண்டற்கும் கூட்டுக.

தாம்நிற்ப - தாங்கள் இறைவன் அருள்பெறக் காத்திருக்க. அவர்களை விட்டு எனக்கு அருளினான் என்றவாறு. முன்னம் 25-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா காண்க.

தன் நீறு எனக்கு அருளி - **தன்நீறு** - தனது திருநீறு. சிவபெருமானுக்குத் தனியே உருவம் இன்று என்பதும், அவன் தாங்கும் தடத்த வடிவங்கள் அனைத்தும் அவன் குணமான பேரருளே என்பதும், அந்த அருளே இறைவியாக உருவகம் செய்யப்படுகின்றது என்பதும். இறைவியே திருநீறு என்பதை "பராவணமாவது நீறு" என்று நம்பிள்ளையார் பேசுகின்றார் என்பதும் முன்னம் பல இடங்களில் விரித்துரைத்தாம். ஆதலின் அவன் குணமாகிய திருநீற்றைக் குணியாகிய அவனது உடைமையாகக் குறிக்கத் **தன்நீறு** என்றார். முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் "நீற்றோன்". என்றதன் கீழ் உரைத்தவை காண்க. திருநீறு இறைவனுக்குரியது என்பதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“செந்துவர் வாயாள் சேலன கண்ணாள்

சிவன்திரு நீற்றினை வளர்க்கும்

பந்தனை விரலாள் பாண்டிமா தேவி

பணிசெயப் பாரிட நிலவும்

சந்தமார் தரளம் பாம்பு நீர் மத்தந்
 தண்ணெருக் கம்மலர் வன்னி
 அந்திவான் மதிசேர் சடைமுடி யண்ண
 லாலவா யாவது மிதுவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-120-3)

என்பதிலும் காண்க.

எனக்கு அருளி - திருநீறு அளித்தல் ஆசாரியன் தன்னை
 வணங்கியவனைத் தன் மாணவனாக ஏற்றுக் கொண்டதைக் குறிக்கும்.
 திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியன் நம் அடிகளை ஏற்றுக்கொண்ட சரிதக்
 குறிப்பு. ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“தாளிணைமேல் விழுந்தயருந் தம்பியார் தமைநோக்கி
 ஆளுடைய தம்பெருமா னருணினைந்து கைதொழுது
 கோளில்பர சமயநெறிக் குழியில்விழுந் தறியாது
 மூளுமருந் துயருழந்தீர்! எழுந்திரீர்” என மொழிந்தார். 64

“என்ற பொழு தவரருளை எதிரேற்றுக் கொண்டிறைஞ்ச
 நின்றதபோ தனியாரு நின்மலன்பே ரருணினைந்து
 சென்றுதிரு வீரட்டம் புகுவதற்குத் திருக்கயிலைக்
 குன்றுடையார் திருநீற்றை அஞ்செழுத்தோ திக்கொடுத்தார்”

66

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் -

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்)

என்பன நினைக.

தன் கருணை வெள்ளத்து - அருளின் ஒரு சிறு துளியே ஆன்மாவை
 உய்விக்கும், ஈண்டு அருளை வெள்ளமாகத் தந்தது. அவனது வள்ளன்மை
 குறித்து நின்றது. உண்ணப் பால் வேண்டிய பாலகருக்குப் பாற்கடலையே
 ஈந்த வரலாறு நினைக.

மன் ஊற - மன் - மிகுதி என்ற பொருளில் வந்தது*

ஊற - அந்த வெள்ளத்தின் அடியிற் கிடந்து மிக நினைந்து ஊற.

மன்னும் மணி - மன்னும் - நிலைபெற்றுள்ள. பதிப்பொருள் நித்தியமானது என்பதறிக. **மணி** - ஈண்டுச் செந்நிறங் கொண்டு பிற ஒளிகளின் துணையின்றித் தானே ஒளிர்வது. படிகம் முதலியவற்றிற் படர்ந்து அவற்றுக்கும் ஒளி தருவது. செந்நிறத்தாலும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளிதரும் தொழிலாலும் சிவபெருமானுக்குவமை.

உத்தரகோசமங்கை - இதன் பின் “கண்” என்ற ஏழனுருபு விரிக்க. அதன் பின் “உள்ளதும்” என்பதுவருவிக்க.

மின் ஏறும் மாடம் - மின் தானியாகு பெயராக மேகத்தைக் குறித்து நின்றது. **ஏறும்** வானத்தில் செல்லும் மேகம் தான் செல்லும் உயரத்தைக் காட்டிலும் மாடம் உயரமாக இருத்தலின் அதன் மீது ஏறுவதாயிற்று. **மாடம்** - கோபுரங்களில் உள்ள அடுக்குக்களாகிய நிலைகள்.

வியன்மாளிகை - வியன் - அகலமான. ஈண்டு “உயர்ந்த” என்ற பொருளில் வந்தது. **மாளிகை** - திருக்கோயில்.

பாடி - திருக்கோயிலைப்பாடி. திருக்கோயிலே இறைவனாகவே கொள்ளப்பட்டு வழிபடப்படல் வேண்டும் என்று சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் அறிவுறுத்துதல் நினைக.

இந்தத்திருப்பாடலில் இறைவன் நம் அடிகளேத் தன் திருவருள் வெள்ளத்தில் ஊற வைத்தது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஆன்மாவின் ஆணவமல மாசு திருவருளால் கழுவப்பட்டது கூறுகின்றார். இதனால் பதிகக் கருத்தாகிய “**அருட்கத்தி**” புலனாதல் பெற்றும்.

*“மன்னே யசைநிலை யொழியிசை யாக்கல்

கழிவு மிகுதி நிலைபே ராகும்”

(நன்னூல் - இடையியல்

சூத் 432)

என்பதிற் காண்க.

332. நஞ்சமர் கண்டத்த னண்டத் தவர்நாதன்
 மஞ்சதோய் மாடமணி யுத்தர கோசமங்கை
 அஞ்சொலாள் தன்னோடுங் கூடி யடியவர்கள்
 நெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
 துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
 புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னுரச லாடாமோ

சு

(இ-ள்)

தொகுதியாகப் பொருந்திய வெள்ளை வளையல்களை அணிந்துள்ளவர்களே! ஆலகாலம் தங்கியுள்ள கழுத்தையுடையவனும், அண்டங்களில் வசிப்பவர்களுக்குத் தலைவனும் மேகம் படியும் மேல் நிலைகளையுடைய அழகிய உத்தரகோசமங்கையில் உள்ளவனும் இனிய மொழிகளுடைய உமையம்மையுடன் இணைந்து அடியவர்கள் நெஞ்சின் உட்பகுதியில் நிலைபெற்று அமுதம் சுரந்து அருள்பாலித்து இறப்பையும் பிறப்பையும் ஒழிப்பவனும் ஆகிய இறைவனின் தூய்மையான புகழ்களை இசையாற் பரவிப் பொன்னுலாகிய ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியிலுள்ள “புஞ்சமார் வெள்வளையீர்!” என்பதை முதலிற் கொண்டு பாடலுக்குப் பொருள் காண்க.

புஞ்சம் ஆர் வெள்வளையீர் - புஞ்சம் - தொகுதி; கூட்டமுமாம். **ஆர்** - ஆரவார ஓசை செய்கின்ற எனலுமொக்கும். **வெள்வளை** - ஈங்குக்குறிப்பது வெண்ணிறமான சங்குவளையல்கள். அவை பலவாக அணியப்பட்டிருத்தலின் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி ஓசை எழுப்பலாயின. அந்த ஓசை ஊசலை ஆட்டும்பொழுது நிகழும் கைகளின் அசைவால் எழுவன.

நஞ்ச அமர் கண்டத்தன் - நஞ்ச - ஆலகால நஞ்ச **அமர்** - விளைத்தொகை. விழுங்கிய பின் நஞ்ச கழுத்தின் வழி வயிற்றினுட் சென்றிருக்க வேண்டும். அல்லது புறத்தே உமிழப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவை இரண்டுமன்றிக் கழுத்திலேயே அமர்ந்திருப்பது இறைவனின் முடிவிலாற்றலுடைமையாலாம். அந்த நஞ்ச கழுத்தை அரியணையாகக் கொண்டு அதில் **அமர்**தலாகிய கொலுவீற்றிருத்தல், அதனைக் காணும் அடியவர்கள் இறைவனின் முடிவிலாற்றலை நினைந்து வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டாம். திருநீலகண்ட நாயனார் சரிதம் நினைக. **கண்டம்** - சொருப

நிலையில் அகண்ட மாயுள்ளவன் உயிர்கள் தன்னை வழிபட்டுய்யத் தடத்த நிலையில் கண்டப்பட்டு நீலகண்டனாக உள்ளான் என்றலுமாம். **நஞ்சுமார்** என்பது திரு.மு.அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம்.

அண்டத்தவர் நாதன் - அண்டம் - பல உலகங்களின் தொகுப்பு. எண்ணற்ற அண்டங்கள் கொண்டது ஒரு புவனம். புவனங்கள் அனைத்திலும் உள்ள கணக்கிறந்த அண்டங்களில் வசிப்பவர்களுக்குத் தலைவன். முழுதற்கடவுள் என்றவாறு.

மஞ்சு தேய் மணிமாட உத்தரகோசமங்கை - மஞ்சு - முகில்கள். இவை விண்ணில் படர்ந்து செல்வன. செல்லும் வழியில் தாங்கள் செல்லும் உயரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த கட்டடங்கள், சோலைகள், மலைகள் முதலிய நிற்பின் ஆண்டுத் தடையுண்டு அவற்றின் மேல்படிவன. அதனையே **தேய்** என்றார். **மாடம்** - திருக்கோயில் கோபுரத்திலுள்ள மேல் நிலைகள். இவை மேகம் செல்லும் உயரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்திருத்தலின் மேகங்கள் தடையுண்டு இவற்றில் படிந்தன.

மணி - நவமணிகளாலியன்ற எனலுமாம். **உத்தரகோசமங்கை** - ஈண்டு உத்தரகோசமங்கையிலுள்ள திருக்கோயிலைக் குறித்து நின்றது 331-ம் திருப்பாடலில் **மாளிகை**, **பாடி** - என்பவற்றின் கீழுரைத்தவை காண்க. **உத்தரகோசமங்கை** என்பதன்பின் ஏழனுருபு விரித்து அதன்பின் “உள்ளவன்” என்பது வருவித்துக் கொள்க.

அம் சொலாள் தன்னோடும் கூடி - ஈண்டு அடியவர்களுக்கு “அமுதம் ஊறிக் கருணை செய்து பிறப்பிறப்பை ஒழிக்கும் அருளைப் பாலிக்க வருகின்றான். ஆதலின் பேரருளின் உருவமான உமையம்மையுடன் கூடிவந்தான்” என்க. **அம்சொல்** - திருவைந் தெழுத்தின் ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லாம். அவற்றில் “சி”கரம் சிவத்துக்கும் “வ”கரம் அம்பிகைக்கும் உரியன.

அதில் “வ”கரமாகிய திருவருள் “நகர” “ம”கரங்களாகிய மலங்களினின்றும் நீங்கிய “ய” கரமாகிய ஆன்மாவைச் “சி”கரமாகிய நித்திய மங்கலத்துடன் சேர்த்துவிட்டுத் தானும் அந்தச் சிகரத்துடன் ஒன்றிவிடுவதாகிய பேருதவியைச் செய்வது. ஆன்மாக்களின் அழகைக் குலைக்கும் மகரம் நீங்கியபின் ஆன்மா அழகின்மை நீங்கி அழகின் இருப்பிடமாகிய சிவத்துடன்

ஒன்றத்தகுதி பெறுகிறது. அதனை அழகாகிய சிவத்துடன் ஒன்றுவிக்கும் அழகிய செயலைச் செய்யும் அழகான சொல் “வ”கரமாகலின், அது சிகரத்துடன் கூடி “சிவ” என நிற்கும் காரண பஞ்சாட்சரத்தையே ஈண்டு “அம் சொலாள் தன்னோடும் கூடி” என்றார் என விளக்கினும் அமையும்.

அடியவர்கள் நெஞ்சுஉளே நின்று அமுதம் ஊறிக்கருணை செய்து - **அடியவர்கள்** - தன்னைத் திரிபுடி இன்றித் தியானம் செய்து நின்மல துரியாதீத நிலையில் நிற்பவர்கள். **நெஞ்சு** - மனம். **உளே** - உள்ளே என்பதன் இடைக்குறை விகாரம். மனத்தின் உள்ளிடம். அஃதாவது “தகராகாசம்”. **நின்று** சிறிது நேரம் காட்சி தந்த பின் அவர்களை அந்த அவத்தையினின்று கீழே இறங்கச் செய்து தானும் மறைந்துவிடாமல் நிலைபெற்றிருந்து. **அமுதம் ஊறி** - முன்னம் 330-ம் திருப்பாடலில் “அங்கு - அமுதாறி” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **கருணை செய்து** - அவ்வாறு அமுதம் ஊறியபின் திருவருள் பாலித்து. இது “துஞ்சல் பிறப்பறக்கக்” காரணமாய் அமைந்தது.

துஞ்சல் பிறப்பு அறுப்பான் - **துஞ்சல்** - இறப்பு. இப்பொழுது பிறந்து விட்டமையால் இனி வரவுள்ளது இறப்பே ஆகும். ஆதலின் அதனை முதலிற் கூறினார். அந்த இறப்பை ஒழித்தபின் அடுத்து வருவதாகிய பிறப்பு இல்லையாயிற்று. அதனையே **பிறப்பு அறுப்பான்** என்றார். இந்த ஒரு பிறவியில் இனி வரவுள்ள இறப்பு ஒன்றைமட்டும் அறுத்த ஒரு செயலால் இனித் தொடர்ந்து வரும் பிறப்பிறப்புக்கள் இல்லையாயின. எனவே ஆன்மா வீடுபெறும் என்றவாறு. **துஞ்சலும் பிறப்பும்** - என உம்மைத் தொகை விரித்துக் கொள்க.

தூய புகழ் - இறைவனின் பொருள் சேர்புகழ். பிறர் புகழ்கள் எல்லாம் அளவிற் சிறியன. அவற்றை உரைப்பவர்கள் தங்கள் கற்பனை வளத்தால் பல புனைந்துரைகளைக் கூட்டி அப்புகழ்களைப் பெருக்கி உரைப்பர். அவ்வாறு உரைக்கும் புகழ்களில் பொய்யுரைகள் கலந்திருத்தலின் அவை தூய புகழ்கள் அல்ல. ஆதலின் அவை பொருள் சேர் புகழ்கள் ஆகா. இறைவனின் புகழ்கள் அவனுடைய முடிவிலாற்றல், “அளவிட இயலாத பேரருள்” முதலியவற்றால் அமைந்தவை. அவை உரைப்பார் உரையுள் அடங்கா. ஆதலின் அவ்வுரைகளில் பொய்ம்மை மாசு புக இடமில்லை. எனவே அவன்புகழ் **தூய** புகழாயிற்று.

இந்தத் திருப்பாடலில், இறைவன் அடியவர்கள் நெஞ்சுளே உமையம்மையுடன் கூடி எழுந்தருளி நின்று அமுதம் ஊறித் திருவருள் பாலித்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருவருளால் ஆணவமல மாசு கழுவப்பட்டு ஆன்மா தூய்மையடைகின்றது. இதனால் இந்தப்பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்குத்தி” புலனாதல் காண்க.

333. ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
நாணாமே யுய்யவாட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக வுண்டருளு முத்தர கோசமங்கைக்
கோணார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வனமுலையீர் பொன்னாச லாடாமோ.

௩

(இ-ள்)

அணிகள் நிறைந்த அழகிய கொங்கையீர்! ஆண் இனமோ அன்றி அலி இனமோ அன்றிப் பெண்ணினமோ என்று அயன் திருமாலாகிய இருவரும் கூடக்காண இயலாத கடவுளும்; தன்பேரருளினால் தேவர்கள் கூட்டம் வெட்கம் அடையாவண்ணம் காத்து அவர்களை அடிமைகளாக ஏற்றுக்கொண்டு அருள்புரிந்து ஆலகாலத்தைத் தன் உணவாக உண்டதாகிய அருளைப் பாலித்தவனும்; உத்தரகோசமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும்; மிக வளைந்த பிறையை அணிந்த முடியினனுமான அம்பலவாணனின் குணத்தைப் பரவிப் பொன்னாலாகிய ஊசலில் நாம் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

“பூணார்வன முலையீர்” என்பதைப் பாடலின் முதலிற் கொள்க.

பூண் ஆர் வன முலையீர் – பூண் - நவமணிகளும் பொன்னும் கொண்டு செய்த அணிகலன்கள். ஆர் - நிறைந்த. இதனைப் “பூண்” “வன” என இரண்டற்கும் புணர்த்துப் “பூண் ஆர் முலையீர்” வனஆர் முலையீர் என்றிரைக்க. **வன** - “வன்னம்” என்பது “வன” என்று மெல்லொற்றுக் கெட்டு நின்றது. **வன்னம்** - தங்கம். ஈண்டுப் பொன்னிறமுள்ள தேமலைக் குறித்து நின்றது.

ஆனே அலியோ அரிவையோ என்று - திருவண்ணாமலையில் தங்கள் முன் நிற்கும் நெருப்பு வடிவமான தூண் ஆண் இனமோ அன்றி அலி இனமோ அன்றிப் பெண் இனமோ என்று. ஆண், அலி, பெண் என்ற பால்பாகுபாடுகள் உயிர்களுக்கோ அன்றி இறைவனுக்கோ இல்லை. உயிர்கள் தாங்கும் மாயேயமாகிய உடல்களுக்கே உள்ளன. மாயையைக் கடந்து நிற்கும் இறைவனுக்கு இப்பாகுபாடுகள் எவ்வாறு அமையும்? இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலய மல்லை
மலையல்லை கடலல்லை வாயு வல்லை
எண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியு மல்லை
யிரவல்லை பகலல்லை யாவு மல்லை
பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடு மல்லை
பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே
உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயை யல்லை
உணர்வரிய வொற்றியு ருடைய கோவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-45-9)

என்று நம் அரசுகள் விளக்குவது காண்க. முன்னம் 47-ம் திருப்பாட்டில் “இவை வந்து போங்காலமே” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சூத்-1, அதிகரணம்-2, செய்யுள்-30ம் பார்க்க

இருவர் காணாக் கடவுள்:- இருவர் - “காணா” என்றது குறிப்பால் நான்முகனையும் திருமாலையும் உணர்த்தி நின்ற தொகைக் குறிப்பு. **இருவர் தாமும்** என்று உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **காணா** - முடிவு செய்ய இயலாத. **கடவுள்** - அனைத்தையும் கடந்து நிற்கும் உள் பொருளாகிய பதி.

கருணையினால் - தேவர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருள் காரணமாக.

தேவர்குழாம் நாணமே - தேவர் குழாம் - முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் கூட்டம். **நாணமே** - மனிதர்கள் போலன்றி மிக நீண்ட வாழ் நாளும் இளமையும் மிகுந்த உடல் வலிமையும் பெற்றிருக்கும் நாம் இன்று

இந்த ஆல காலத்தால் இறந்தொழிய நேர்ந்ததே என்று நாணமடைந்து மடியாமல். **நாணுதல்** - தோல்வியடைதல். அஃதாவது அமுதம் பெற்று உண்ணும் முயற்சியில் தோல்வி எய்தல் என்ற பொருளில் உரைப்பர் திருமுதலியாரவர்கள்.

உய்ய ஆட்கொண்டு அருளி - உய்ய - இறப்பதனின்றும் தப்பிப் பிழைக்க. **ஆட்கொண்டு** - அபயம் அளித்து எனலுமாம். **அருளி** - அவர்களைச் சாவினின்றும் காப்பதாகிய அருளே நல்கி. அபயகரத்தின் குறிப்பு ஆட்கொண்டது; வரத கரத்தில் குறிப்பு அருள் நல்கியது.

ஊன் ஆக உண்டு அருளும் - **ஊன் ஆக** - உணவு, உண்ட பின் செரித்து உடலில் ஆற்றலாகக் கலந்து விடுவது. அவ்வாறாகமல் உடலுள் நின்று ஊறு செய்வது நஞ்சு. இறைவன் உயிரையே நீக்கும் நஞ்சை உண்டான். அஃது அவன் உடலுட் செல்லவும் இல்லை. அங்குச் செரித்து உடலின் ஆற்றலாகக் கலக்கவுமில்லை. மாறாக அவன் கண்டத்திலே நின்றது அவ்வாறு நின்றும் உயிரை நீக்குவதாகிய தொழிலைச் செய்யவில்லை. மாறாகத் தன்னுடன் தான் நிற்கும். கண்டத்தை வழிபடும் அடியவர்களுக்கு அவர்கள் துய்க்கும் பொருளாகிய வீட்டின்பம் தருவதாயிற்று. **ஊன்** - 321-ம் திருப்பாடலில் **சோறு** - என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

உண்டு அருளும் :- தான் நஞ்சை, ஏற்றதனால் அப்பொழுது தேவர்களுக்கு மட்டும் அருள் செய்ததன்றி இனி வருங்காலத்தில் நீல கண்டத்தை வழிபடும் அடியவர்களுக்கும். வீட்டின்பம் நல்குவதாகிய அருளைப்பாலிக்கும்.

கூத்தன்:- உத்தரகோசமங்கைக் கூத்தன்; கோணூர் பிறைச் சென்னிக் கூத்தன் என இருபாலும் கூட்டியுரைக்க. **கூத்தன்** - புனருப்பவக் கூத்தியற்றுபவன். இது படைத்தற் தொழிலைக் குறித்து நின்றது. **பிறை** என்ற குறிப்பால் தண்கதிர்ச் செல்வனை அழிவினின்றும் காத்தது பெற்றும். இது காத்தல் தொழிலைக் குறித்து நின்றது. **நஞ்சு** என்ற குறிப்பால் அழித்தல் தொழிலும் அவன் ஆட்சிக்குப்பட்டது என்பது பெற்றும். இஃது அவன் அழித்தல் செய்வதைக் குறிப்ப தாயிற்று. இருவருக்கும் **காணாமல்** நின்றது அவனது மறைத்தல் தொழில் பற்றிய குறிப்பு. **நஞ்சுதனை** ஊனாகக் கொண்டு நீலகண்டனாக நின்றல் அவனது அருளல் தொழில்பற்றிய குறிப்பு. எனவே **கூத்தன்** என்றது அவன் திருவைந்தொழில் கூத்தியற்றுபவன் என்றவாறு.

கோனூர் மீறை - கோண் - கோணுதல். முதனிலைத் தொழிற்பெயர். **ஆர்தல்** - நிறைந்திருத்தல். ஒரு கலை மட்டும் கொண்ட பிறையாதலின் மிகவும் கோணலாக உள்ள பிறை என்றவாறு. இஃது அவன் உடற்கோணல். குருவின் மனைவி மாட்டு அபசாரம் செய்தது; தக்கனுக்குத் தந்த உறுதி மொழிக்கு மாறாகத் தன் இருபத்தேழு மனைவியருள் ஒருத்தியிடம் மட்டும் கழிபெரும் காதல் காட்டியது; தக்கன் சாபத்தால் அழிய இருந்த தன்னைக் காத்து முடிமேற் கொண்ட சிவபெருமான் அருளை மறந்து அவனை அவமதித்த தக்கன் வேள்வியில் பங்கு கொண்டு சிவாபராதம் செய்தது முதலியன அவனிடம் நிறைந்திருந்த ஒழுக்கக் கோணல்கள்.

திருஉத்தரகோசமங்கையில் உள்ள அக்கினி தீர்த்தக் குளக்கரையில் இறைவன் கூத்தியற்றினான் என்பதும் அந்தத்தலத்தின் அம்பலவாணப் பெருமானுக்குக் “கூனூர் மீறைச் சென்னிக் கூத்தன்” என்ற திருப்பெயரும் அம்பிகைக்குக் “கூனூர்வனமுலை அம்மை” என்ற திருப்பெயரும் உள்ளன என்பதும் அந்தப்பதியின் தலப்புராணத்தால் நாம் அறியும் செய்திகள்.

குணம் பரவீ - இறைவனின் எண் குணங்களையும் வழுத்தி.

இறைவனின் எண் குணங்களில் ஒன்று பேரருள். அதைப் பரவுதலால் ஆன்மாக்கள் ஆணவமல மாசு நீங்கித் தூய்மை பெறுகின்றன. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்சுத்தி” புலனாதல் காண்க.

334. மாதாடு பாகத்த னுத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையா னடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை யாட்கொண்டென் தொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்
காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னுரச லாடாமோ

கா

(இ-ள்)

தாமரைப் பேரரும்புகளாலான மாலையினசைவும் அணிகலனும் கொண்டகெங்கையினீர்! உத்தரகோசமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும்; பெண் பொருந்திய ஒரு கூறுள்ள உடம்பினனும், தேன் ததும்பும் கொன்றைச்

சடையனுமாகிய இறைவன், இழிந்த என்னைத் தன் அடியருள் வைத்துக் குற்றம் நீக்கி அடிமையாகக் கொண்டான். நான் பழைமையான பிறவிகளிற் செய்த வினைப்பயன்களை நுகரும் பொழுது ஆகாமியமாகிய தீவினையை நோக்கி ஓடாவண்ணம் தடுத்து நான் விளங்குமாறு இனி வரவுள்ள பிறவிகளை ஒழிக்கும் அவன் காதுகளில் அசைகின்ற குண்டலங்களை மனம் உருகும் அன்பு கொண்டு இசையால் வழுத்திப் பொன்னாலாகிய ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலைப் - “போதார் பூண் முலையீர்! உத்தர கோச மங்கை மாதாடு பாகத்தன்; தாதாடு கொன்றைச் சடையான்; நாயேனை அடியாருள் (வைத்து)க்கோதாட்டி; ஆட்கொண்டென் தொல்பிறவித் தீதோடாவண்ணம். பிறப்பறுப்பான்; காதாடு குண்டலங்கள் கசிந்தன் பால் பாடிப் பொன்னாசல் ஆடாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க.

போது ஆர் பூண் முலையீர் - போது - மலரும் பருவத்திலுள்ள பேரரும்பு. ஈண்டுத் தாமரைப் போது குறித்தது. **ஆர்** - நிறைந்த. பல தாமரைப் போதுகளைக் கொண்டு தொடுத்ததாகலின் **ஆர்** என்றார். **பூண்** - நவமணிகளாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட அணிகள். **முலையீர்** - கழுத்தில் அணிந்திருந்த தாமரைப்பூமலை; நவமணிமலை, பொன்மலை முதலியன கொங்கைகளின் மேல் படிந்திருந்தன என்றவாறு. **முலையீர்** - விளியாக நின்ற முதலாகுபெயர்.

மாத ஆடு பாகத்தன் - மாத - அழகு. “அர்” விகுதிபெற்றுப் பண்பாகு பெயராகப் பெண்ணை ஒருமையில் உணர்த்தும். ஈண்டு உமையம்மைக் குறித்து நின்றது. **ஆடு** - பொருந்தும். மூன்று காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை. **பாகத்தன்** - மாதொருபாகன்.

தாது ஆடு கொன்றைச் சடையான் - தாது - தேன் **ஆடு** - ததும்பும். முதனிலைத் தொழிற்பெயர். **ஆடும் கொன்றை** என்க. **கொன்றை** - சிவ பெருமானின், அடையாள மலை, வண்ணத்தால் சிவபெருமானையும் வடிவால் சமட்டிப்பஞ்சாட்சரத்தையும் ததும்பும் தேனூல் வீட்டின்பத்தையும் முரலும் தேனீக்களால் ஆரவாரம் செய்யும் சிவனடியார்களையும் மொய்த்துள்ள தேனீக்களால் வீட்டின்பம் நுகரும் முத்தான்மாக்களையும் உணர்த்தி நிற்பல் காண்க. **சடையான்** - சடைமுடி ஞானம் உணர்த்தி நிற்கும் குறிப்பு.

“அடியருள்” என்பதன்பின் “வைத்து” என ஒரு சொல் வருவிக்க. **அடியர்** - சீவன் முத்தர்கள். **“உள்”** அவர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில். இது வாசனாமலம் தாக்காமைப் பொருட்டு. சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் “அன்பரொடுமரீஇ” என்றது நினைக.

கோது ஆட்டி - **கோது** - குற்றம் **ஆட்டி** - நீக்கி. மல மாசுக்களாகிய குற்றங்களை நீக்கித் தூய்மை செய்தல். இஃது ஆன்மாவை அடிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தகுதியுடையதாகச் செய்யும் அருளிப்பாடு. முன்னம் 171-ம் திருப்பாடலில் **கோதாட்டி** என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

என்ஹால்பிறவி - நான் அநாதி கேவலத்தினின்றும் சகலநிலை எய்திய பின் இது வரை எடுத்த பிறவிகள்.

தீதுஓடாவண்ணம் - **தீது** - இருவினைகளாக ஏறவுள்ள ஆகாமியங்கள் **ஓடாவண்ணம்** - நான் அவற்றை நோக்கி விரைந்து செல்லாத முறையில், பசுபுண்ணியங்களும் பிறவிக் கேதுவாதல் பற்றி அவற்றையும் தீவினை என்றார். நம் அடிகளை இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரிய வடிவில்வந்து அடிமை கொண்டான். அவன் திருவருள் நோக்கம் சட்சுதீக்கையாகி நம் அடிகளின் சஞ்சித வினைகளை முற்றிலும் எரித்து அழித்து விட்டது. பிறக்கும் பொழுது நம் அடிகள் முகந்து வந்த பிராரத்த வினைகள் வழியின் ஒறுப்பு, அறியாமாக்களின் ஏச்சு முதலியவற்றால் உடலுழாகக் கழிந்துவருகின்றன. அவ்வாறு கழியுங்கால் தன்முனைப்புடன் அவற்றைக் கழித்திருப்பின் அவர்வுணர்வுகள் ஆகாமியமாகிப் பிறவிக்குக்காரணமாக அமைந்திருக்கும். அது, தீமையை நோக்கி ஓடிய செயலாக முடிந்திருக்கும். ஆனால் நம் அடிகள் “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய். நாளை இதற்கு நாயகமே” (500) என்று சிவநினைவிலேயே தீளைத்துத் தன்னை மறந்திருந்தமையால் அவர் செய்தன எல்லாம் சிவபெருமானே ஏற்றுக் கொள்ளும் ஆகாமியங்களாயின. ஆதலின் இறைவன் அவரைத் தீதோடாவண்ணம் **பிறப்பறுத்தான்** - என்க. முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 109-ல் “அழுக்கு” “ஆண்டு கொண்டு அருள்பவன்” என்பவற்றின் கீழுரைத்தவை காண்க.

திகழ - மலமாசுகள் ஒழிந்து நான் வீடெய்தும் தகுதியுடையவனாக விளங்கும்படி.

காதுஆடு குண்டலங்கள் - **குண்டலங்கள்** - காதுகளில் அணிந்துள்ள வளையங்களாகிய சுந்தர வேடங்கள். இவை அவன் திருமேனியை விட்டு

நீங்காத அணிகள். ஆதலின் உபாங்கங்கள் என வழங்குவர். இவையும் திருவருளே என்பதை முன்னம் கீர்த்தி திருவகவல் 1-ல் “திருவடி” என்றதன் விளக்கத்திற் கண்டோம். ஆதலின் இவற்றைப்பாடுதல் திருவருளே வழத்திய தாயிற்று. குண்டலங்களைப் போலப்பாடி - என்று கொண்டு அசுவதரன், கம்பளன் என்ற வித்தியாதரர் இருவரும் குண்டல வடிவில் இறைவனின் இரு காதுகளிடம் நீங்கமல் நின்று எப்பொழுதும் இசைபாடிக் கொண்டிருப்பது போல நாமும் எப்பொழுதும் அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்படிப் பாடி- எனலுமாம்.

அன்பால் கசிந்து - இறைவன், இழிந்த தம்மையும் மல மாசுகளைக் கழுவித் தூய்மை செய்து ஆகாமிய வினைகளையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு பிறப்பறுக்கும் பேரருளே நினைந்ததால் அவன்பால் அன்புமிகுந்தது. அதனால் உள்ளம் நெக்குவிட்டு உருகியது என்றவாறு.

சஞ்சித பிராரத்த வினைகள் கழுவப்பட்ட பின்பும் ஆன்மாவிடம் தன் முனைப்பு நிற்கும். அஃது ஆணவமலத்தின் பிணிப்பால் நீடிப்பது. இறைவன் ஆன்மாவினுள் நின்று இயக்குழி ஆன்மா அவன் பேரருளே நினைந்து பக்தியால் உள்ளம் உருகும். அந்த நிலையில் இறையையன்றி வேறு எவையும் தோன்றா; ஆன்மாவுக்குத் தன் இருப்பும் தோன்றாது. அப்பொழுது ஆணவமலத்தின் செயலாகிய ஆன்மாவின் தன்முனைப்பு முற்றிலும் நீங்க ஆன்மா தூய்மை பெறும். இது திருவருளால் ஆன்மா எய்தும் தூய்மையாகும். இதனால் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்சுத்தி” புலனாதல் கண்டுகொள்க.

335 உன்னற் கரியதிரு வுத்திர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையோன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்
அன்னத்தின் மேலேறி யாடு மணிமயில்போல்
என்னத்த னென்னையுமாட் கொண்டா னெழில்பாடிப்
பொன்னெத்த பூண்முலையீர் பொன்னாச லாடாமோ எ

(இ-ள்)

பொன் வண்ணத்தால் ஒத்து விளங்கும் அணிகளைப் புண்ட கொங்கையீர்! எண்ணுதற்கும் அரிய வீடு பேருகிய செல்வத்திலும் உத்தரகோசமங்கையிலும்

நிலைபெற்று விளங்கும் பெருமை பொருந்திய அந்தணன்தன் புகழ்களையே சொல்லிப் பணிந்து வணங்கும் அன்பர்களின் பாவங்களின் பிணிப்பை ஒழிப்பவன். எனக்குத் தந்தையுமாவன்; என்னையும் அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட அவன் அழகை இசையால் வழத்தி அன்னத்தின் மேலேறி ஆடும் அழகிய மயில்கள் போலப் பொன்னுலான ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வீ—ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “பொன்னுத்த பூண் முலையீர்!” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க. “அன்னத்தின் மேலேறி ஆடும் அணி மயில் போல்” என்பதைப் “பொன்னாசலாடாமோ” என்பதன் முன்வைக்க.

பொன் ஒத்த பூண் முலையீர் - இளமகளிர் கொங்கைகளில் தேமல் படர்ந்திருக்கும். அது பொன்னிறமுளதாய் அழகு செய்யும். அவர்கள் அணிந்துள்ள பொன்மாலேகள் முதலிய அணிகலன்களும் அவர்கள் கொங்கைகளின் மேல் தவழும் தேமலும் பொன்னும் வண்ணத்தாலும் அழகு செய்யும் தொழிலாலும் ஒன்றைஒன்று ஒத்திருக்கும். அவை இரண்டும் கொண்ட கொங்கையீர் என்றவாறு.

உன்னற்கு அரிய திருவிலும் உத்தரகோச மங்கைப் பதியிலும் நிலைபெற்றுப் பொலிவன் எனக் கூட்டியுரைக்க. **உன்னற்கு அரியதிரு:**— **உன்னற்கும்** - என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **அரிய** - பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் நினைத்தற்கும் அரியதாயினும் பதி ஞானத்தால் நினைத்தற்கு மட்டுமின்றி எய்துதற்கும் இயலுமாகலின் “இயலாத” என்னுது, “**அரிய**” என்றார். **திரு** - செல்வம். ஈண்டு வீடுபேறுகிய செல்வத்தைக் குறித்தது.

மன்னிப் பொலிந்து இருந்த - வீட்டுலகமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் உத்தரகோசமங்கையின் கண்ணும் அவன் எக்காலத்தும் பொலிந்து இருப்பவன். எனவே **இருந்த** என இறந்த காலத்திற் கூறியது காலவமுபமைதி. **பொலிந்து இருத்தல்** - காண்பார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலுடைய அழகுடன் இருத்தல்.

மாமறையோன் - மா - பெருமை. இதனை, “மறை;” “மறையோன்” இரண்டுக்கும் தனித்தனியே அடையாகக் கொள்க. மறைக்குப் பெருமை, அதற்கு ஒப்பான பிறநூல்கள் இன்மை. மறையோனுக்குப் பெருமை, தனக்கு ஒப்பானார் வேறு எவரும் இல்லாமை.

மறை - மிகவிழுமிய பொருள்களை வெளிப்படையாக அன்றித் தகுதியுள்ளவர்க்கே விளங்கும்படி மறைத்துக்கூறுதல். **மறையோன்** - மறைகளைச் சொன்னவன், அவற்றை ஒதுபவன்; அவற்றின் பொருளாக உள்ளவன். நம் அடிகளை ஆட்கொள்ள மானிடச்சட்டை தாங்கி அந்தணவடிவில் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு வந்தவன் என்ற குறிப்புமாம்.

தன்புகழே பன்னிப் பணிந்து இறைஞ்ச-தன்புகழே - தன் பொருள்சேர் புகழ்களையே. ஆன்ம வருக்கத்தினராகிய ஏனையோர் புகழ்களை விட்டுத் தன் புகழ்களையே என ஏகாரம் பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தது. ஏகாரத்தைப் பிரித்து **இறைஞ்ச** என்பதுடன் கூட்டி ‘**இறைஞ்சவே**’ என உரைத்தலுமொக்கும். **பன்னி** - பலகாலும் வாயால் இடைவிடாது மொழிந்து. இதுவாக்கின் செயல். **பணிந்து** - மனத்தால் தொழுது. இது மனத்தின் செயல். **இறைஞ்ச** - கைகள் குவித்தும் நிலத்தில் வீழ்ந்தும் வணங்கி வழிபட. இவை உடம்பின் செயல்கள். முக்கரணத்தாலும் வழிபட என்றவாறு.

பாவங்கள் பற்று அறுப்பான் - இதன்முன் “அவ்வாறு வழிபடும் அடியவர்களின்” என்பன வருவித்துக் கொள்க. **பாவங்கள் பற்று அறுப்பான்** - தீவினைகளின் பற்றை அறுப்பான். பாவங்களையும் பற்றையும் அறுப்பான் எனலுமாம். **பாவங்கள்** - தீவினைகள். **பற்று** - பசுதருமங்கள். இவையும் ஆன்மாக்களைப் பந்திக்கும் பொன்விலங்கு போல்வனவாகலின் மேலும் பிறவியிற் செலுத்துவன. ஆதலின் இருவினைகளின் தொடக்கையும் அறுப்பான் என்க. ஈண்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்

“பற்றிநின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில்

பரகதிக்குச் செல்வதொரு பரிசு வேண்டில்

சுற்றி நின்ற சூழ்வினைகள் வீழ்க்க வேண்டில்

சொல்லுகேன் கேள்நெஞ்சே துஞ்சா வண்ணம்

உற்றவரு முறுதுணையு நீயே யென்றும்
 உன்னையல்லா லொருதெய்வ முள்கேனென்றும்
 புற்றவாக் கச்சார்த்த புனிதா வென்றும்
 பொழிலாரு ராவென்றே போற்றா நில்லா”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-31-7)

என்பது மனங்கொள்க.

என் அத்தன் என்னையும் ஆட்கொண்டான் - என் அத்தன் -
 அவன் என் தந்தை ஆதலின் அவன் என் குறைகளை நீக்கிக் சான்றோளுக்கு
 வான் என்றவாறு. **என்னையும் -** பாவங்களால் பற்றப்பட்டு உய்தி பெறத்
 தகுதியற்ற என்னையும். உம்மை இழிவு சிறப்பு. அவ்வாறு தகுதியற்றோரின்
 இழிவுகளை நீக்கி உய்வித்தல் அவன் இயல்பு. அஃது அவன்
 பேரருட்குணத்தால் நிகழ்வதாகும்.

எழில்பாடி - எழில் - அழகு, தான் அழகுபெற வேண்டி அவனிடம்
 வந்து நிலையாகத் தங்கிவிட்டது. அவ்விதம் அவனிடம் இயல்பாகவே உள்ள
 அழகு, **பாடி -** அந்த அழகை என்பாடலின் பொருளாக அமைத்து அவனை
 இசையால் வழத்தி.

அன்னத்தின் மேல் ஏறி ஆடும் அணி மயில் போல் - அன்னம்
 - ஊசற் பலகையின் இருமருங்கும் உள்ள கைப்பிடிகள் அன்னப்பறவைகள்
 வடிவில் அமைக்கப்பட்டுப் ஊசலின் மேல் வெண்பட்டுவிரித்து, ஊசல்
 சங்கிலிகளை முத்து வடங்களாய் பொதிந்துள்ளமையின் ஊசல் அன்னம்போல்
 காட்சி தருகின்றது. **அணிமயில் போல் -** அந்த ஊசலில் இவர்ந்து ஆடும்
 மகளிர் சாயலால் மயில்களை ஒத்துள்ளனர். பின்புறம் கறுத்து அடர்ந்து
 நீண்டு செழித்துள்ள அவர்கள் கூந்தல் மயிலின் தோகை போன்றுள்ளது.
 ஆதலின் அவர்கள் ஊசலில் ஏறி ஆடும் காட்சி அன்னத்தின் மீது அழகிய
 மயில் ஏறித் தோகை விரித்து ஆடுவது போலுள்ளது என்றார்.

பாவங்களும் பற்றுக்களும் ஆன்மாக்களின் அறியாமையில்
 ஈட்டப்படுவன. அந்த அறியாமை ஆன்ம அறிவை மறைக்கும்
 ஆணவமலத்தால் வருவது. இறைவனை முக்கரணங்களாலும் வழிபட

பாவங்களும் பற்றுக்களும் நீங்கி ஆன்மா திருவருள் வியாபகத்தில் திளைக்கின்றது. அங்கு ஆணவமலம் வலிகுன்றி நின்றலின் மீண்டும் ஆன்ம அறிவை மறைக்க இயலாது. ஆன்மா மலமாசு நீங்கித் தூய்மை யறுகின்றது. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்கத்தி” புலனாவது பெற்றும்.

336 கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மாலுக் கரியாளை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னாச லாடாமோ

அ

(இ-ள்)

தோழியரே! நம் சிவபெருமான் அழகிய கயிலை மலையின் உச்சியினின்றும் கீழே இறங்கி வந்து, உலகின்மேன்மை மிகும் பொருட்டு, வந்தியம்மை தந்த பிட்டை நிரம்பப் புசித்தும், ஆழமான கடலின் பரப்பில் கட்டு மரத்தின் மேல் வலைஞனாக ஏறிச் சென்றும், குதிரைமேல் அரபு நாட்டு வணிகனாக வந்தும். நம்மை அடிமையாக ஏற்றருளினான். அவன் சைவ ஒழுக்கம் விளங்கும் உத்தரகோச மங்கைப் பதியினன், திருமாலாலும் காண்பதற்கு இயலாதவன். அவனை நாம் உடல் பூரித்து உள்ளம் நெகிழ்ந்து வாய் நிரம்ப இசையால் வழத்திப் பொன்னாசலாடுவோமாக.

(வி-ரை)

“தோழியரே! நம் சிவபெருமான்” என்பவற்றை வரவழைத்து இந்தத் திருப்பாடலின் முன்பு அமைத்துக்கொள்க. அதன்பின் பாடலைக் “கோலவரைக்குடுமி” குவலயத்து வந்து, ஞாலமிகச்சால அமுதுண்டு; தாழ்கடலின் மீதெழுந்து; பரிமேற் கொண்டு நமை யாண்டான்; சீலம் திகழும் திருவுத்தரகோசமங்கை மாலுக் கரியாளை; நாம் பூலித்து அகம் குழைந்து; வாயாரப் பாடிப் பொன்னாசல் ஆடாமோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க.

கோல வரைக்குடுமி - கோலம் - அழகு. வரை - மலை. ஈண்டுத் திருக்கயிலை மலையைக் குறித்து நின்றது. கயிலைக்கு அழகு, அழகின்

இருப்பிடமான சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதும் அழகைக்கெடுக்கும் ஆணவமலம் ஒடுங்கிய எண்ணற்ற முத்தான்மாக்கள் இருப்பதும் புண்ணிய வடிவமான திருநீறு பூசியுள்ளது போன்று வெண்பனிப்படலம் போர்த்திருக்கும் கோலமுமாம். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பொன்னின் வெண்டிரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கு மறிவரி யானென்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் -

திருமலைச்சருக்கம் - திருமலைச்சிறப்பு)

என்று சேக்கிழார் பெருமான் தீட்டும் செஞ்சொல் ஓவியத்தில் காண்க. குடுமி - உடம்பின் மேற்பகுதியில் உள்ள தலையின் உச்சியில் உள்ள தலைமுடியைக் குடுமி என்பது போல மலையின் உச்சி, குடுமி என்று வழங்கப்படும். திருக்காளத்தி மலையின் உச்சியிலுள்ள காளத்தியப்பரைக் “குடுமித் தேவர்” என்று வேடர்கள் வழங்கியதைப் பெரியபுராணம் கண்ணப்பநாயனார் புராணத்திற் காண்க.

வந்து - தன் சொருப நிலையில் சுத்தமாயையில் மிக உயர்ந்துள்ள நாத தத்துவத்தையும் கடந்து குணம் குறி ஒன்றுமில்லாய் நிற்கும் இறைவன் ஆன்மாக்கள், தன்னை வழிபட்டுய்ய வேண்டும் என்ற பேரருளால் அவர் சடை அண்ணலாகத் தடத்த வடிவங்கொண்டு கயிலையின் உச்சிக்கு வந்து; மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ வேண்டும் என்ற பேரருளால் ஞானசிரியன் வடிவங்கொண்டு அங்கு நின்றும் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து - என்றவாறு.

கண்ணுதற் பெருமானின் இருப்பிடம் கயிலை மலையின் உச்சி என்பதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கி னுள்ளான்
வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர்தஞ் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத் தப்பாலான் இப்பாற் செம்பொன்

புனத்தகத்தான் நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்
 பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றி னுள்ளான்
 கனத்தகதான் கயிலாயத் துச்சி யுள்ளான்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணு ளானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-8-5)

எனவரும் நம் அரசுகள் திருவாக்கிற் காண்க.

கயிலையினின்றும் அவன் மன்பதை மாண்புறும் பொருட்டுச் செந்தமிழ்
 நாட்டுக்கு எழுந்தருளுவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பந்தத்தால் வந்தெப்பால் பயின்றாநின்ற வும்பரப்
 பாலேசேர்வா யேனோர்கான் பயில்கண முநிவர்களுஞ்
 சிந்தித்தே வந்திப்பச் சிலம்பின்மங்கை தன்னொடுஞ்
 சேர்வார் நாண ணீள்கயிலைத் திகழ்தரு பரிசுதெலாஞ்
 சந்தித்தே யிந்தப்பார் சனங்கணின்று தங்கணற்
 ருமேகாண வாழ்வாரத் தகவுசெய்த வனதிடங்
 கந்தத்தா லெண்டிக்குங் கமழ்ந்திலங்கு சந்தனக்
 காடாபூவார் சீர்மேவுங் கழுமல வளநகரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-126-1)

என்வரும் பிள்ளையார் திருவாக்காலறிக.

குவலயத்துச் சால அமுது உண்டு - குவலயம் - கு - பூமி; வலயம் -
 மண்டலம். நிலவுலகில். ஈண்டு தென்னாட்டில் என்ற பொருளில் நின்றது.
 சால - மிகவும் நிறைய. அமுது - ஈண்டு வந்தியம்மை, கூலியாக வழங்கிய
 பிட்டைக் குறித்து நின்றது. உதிர்ந்தபிட்டுக்களை மட்டும் கூலியாகக் பேசினான்.
 ஆனால் அன்று அம்மை அட்டபிட்டுக்கள் அனைத்தையும் உதிரச் செய்து
 உண்டான். ஆதலின் சால அமுது உண்டு என்றார்.

இதிற்கண்ட வரலாற்றை இந்த நூலின் முதற்பகுதியில் “வாதவரடிகள்
 வரலாறு” என்ற பிரிவில் “மணசுமந்த திருவிளையாடல்” என்ற தலைப்பின்
 கீழ்க்காண்க.

தாழ் கடலின் மீது எழுந்து - தாழ்கடல் - ஆழமான கடல். **கடலின் மீது** - கடலின் நீர்ப்பரப்பின் மேல். **எழுந்து** - கட்டுமரத்திற் சென்று.

இதிற்கண்ட வரலாற்றைக் கீர்த்தித் திருவகவல் 17-18-ல் “கேவேடராகிக் கெளிறது படுத்து மாவேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கிய வரலாறு” - என்றதன் கீழ்க்காண்க.

பரிமேல் கொண்டு நமை ஆண்டான் - இதிற் கண்ட வரலாற்றை இந்த உரைநூலின் முதற்பகுதியிலுள்ள “வாதவூரடிகள் வரலாறு” என்ற பிரிவிலுள்ள “நரிகள் பரிகளான” திருவிளையாடல் - என்ற தலைப்பின் கீழ்க்காண்க.

நமை ஆண்டான் - நமை - நம்மை. பொன்னாசலாடும் பெண்களாகிய நம்மை.

சீலம்திகழும் திரு உத்தர கோச மங்கை - சீலம் - சைவ நெறிக்குரிய ஒழுக்கங்கள். **திகழும்** - ஏற்கனவே உள்ள ஒழுக்கங்கள் இந்தத் தலத்தில் மேம்பட்டு விளங்கும் என்றவாறு.

மாலைக்கு அரியானை - மால் - பெருமை, பெருமையுடைய திருமால். சகல வருக்கத் தேவர்களில் மிக மேலானவன் என்பதும் சிறந்த சிவபக்தன் என்பதும் திருமாலுக்கான பெருமைகள். **அரியானை** - அத்துணை மேலான திருமாலும் காண இயலாதவன் என்றவாறு.

பூலித்து அகம் குழைந்து வாயாரப்பாடி - பூலித்து - பூரித்து என்பது எதுகை நோக்கிப் ரகரத்துக்கு லகரம் இடைப்போலியாக வந்தது. **பூரித்தல்** - மகிழ்ச்சியால் உடம்பு பருத்தல். இஃது உடலின் தொழில், **அகம் குழைந்து** இறைவனின் எளிமையை நினைத்து நெஞ்சம் நெக்குவிட்டு இளகுதல். இது மனத்தின் செயல். **வாயாரப்பாடி** - வாய்பெற்ற பயன் நிறையும் வண்ணம் என்றலுமாம். இது வாக்கின் செயல். இவ்வாறு மூன்று கரணங்களும் சிவவழிபாட்டில் ஈடுபடல் காண்க.

இறைவன் திருவருளை வாயாரப் பாடுவதால் அகம் குழைகின்றது. குழைந்த உள்ளம் அவன் எழுந்தருளத் தகுதியாகின்றது. அங்கு அவன் திருமுன்னர் ஆணவமலம் வலி மடங்கி ஆன்மாவைப் பற்றி மாசுபடுத்த

இயலாததாகின்றது. ஆன்மா மலமாக நீங்கித் தூய்மையாகின்றது. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அருட்கத்தி” புலனாதல் காண்க.

337 தெங்குலவு சோலைத் திருவுத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ

க

(இ-ள்)

அணிகள் புண்டு புரித்துள்ள கொங்கையீர்! தென்னை மரங்கள் பரவிய சோலைகளுள்ளதும் வீடு பேரூகிய செல்வம் தருவதுமான உத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள பேரொளியான ஒப்பற்ற வடிவினன் எங்கள் பிறவிகளை ஒழித்து, எங்கள் தகுதியினரையும் அடிமை கொள்ளும் பொருட்டு, உமையமமையுடன் எழுந்தருளிவந்து எங்கள் தொண்டை ஏற்றுக் கொண்டவனும், தேன் பொருந்திய கொன்றைச் சடையினனுமான இறைவனின் பேரருளாகிய குணத்தை நம் பாடலின் பொருளாக அமைத்து, இசையால் வழிபட்டு நாம் பொன்னுலாகிய ஊசலில் ஆடுவோமாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “பொங்குலவு பூண்முலையீர்” என்பதைப் பாடலின் முதலில் வைத்துப் பின் பொருள் காண்க.

பொங்கு உலவு பூண் முலையீர் - பொங்குதல் - புரித்தல். அஃது இறைவனைப்பாடும் பெருங்களிப்பால் உற்ற மெய்ப்பாடு. **உலவு** - இந்தப்பாடலில் ஐந்து இடங்களிலும் இந்தச் சொல் “பொருந்திய” என்ற பொருளில் வந்தது. **பூண்** - நவமணிகளாலும் பொன்னாலுமான அணிகலன்கள்.

தெங்கு உலவு சோலை - தெங்குலவு - தெங்கு + உலவு. குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி. **தெங்கு** - தென்னை மரங்கள். இம்மரங்கள் வேரில் பாய்ச்சிய கழிவு நீரையும் உண்டு இனிய இள நீராகத் தருவன. இஃது உத்தரகோசமங்கையின் இறைவன் தன் திருவடிகளில் அடியவர்கள் இடும்

குடங்கை நீரும் பச்சிலையுமாகிய” எனிய பூசனையையும் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு வீட்டுலகமாகிய பெரிய செல்வத்தைத் தருபவன் என்பது குறிப்பு, ஈண்டு;

நன்றி யொருவற்குச் செய்துக்கா லந்நன்றி
என்று தருங்கொ லெனவேண்டா - நின்று
தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்றருத லால் (வாக்குண்டாம் 1)

“குடங்கை நீரும் பச்சிலையு
மிடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமும்
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டி
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் கையிற் படுதலைகொண்
ட்டங்கடோறு மிரப்பாயென்
றேச வார்க்கென் பேசுவனே”

(திருவினையாடற் புராணம் -
இசைவாது வென்றபடலம் 34)

என்பன நினைக.

தங்கு உலவு சோதி - தங்கு - தங்குதல் முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தங்கு சோதி, உலவு சோதி எனத் தனித்தனிக் கூட்டியுரைக்க. தங்கி உலவுகின்ற சோதி என்க. ஞானப் பேரொளியாகிய இறைவனே உத்தர கோசமங்கையில் நிலையாகக் கோயில் கொண்டுள்ளவனும் ஞானாசிரியனாக மானிடச் சட்டை தாங்கிவந்து திருப்பெருந்துறையிலும் பின்னர் அடிகள் தம் தலயாத்திரையில் வழிபட்ட எல்லாப் பதிகளிலும் குருவடிவில் காட்சி தந்தவனும் - என்றவாறு.

தனி உருவம் வந்து அருளி - தனி உருவம் சிவலிங்கத் திருமேனியாகிய ஒப்பற்ற வடிவம். சோதியாகிய ஞானம் - அருவம், உலவு சோதி - உருவம், தனி உருவம் - அருவுருவம், என்றவாறு. **தனி உருவம் வந்து அருளி** - நம் அடிகள் உத்தரகோசமங்கையில் சிவலிங்கமூர்த்தி முன்பு நின்று “நீத்தல் விண்ணப்பம்” அருளிச் செய்து “என்னை விடுதி

கண்டாய்” என்று முறையிட்ட உடனே இறைவன் முன்னம் திருப் பெருந்துறையில் வந்து ஆட்கொண்ட ஞானசிரியத் திருமேனியுடன் தோன்றி அருள்புரிந்தான். அதனையே ஈண்டுக் குறிப்பிடுகின்றார். தனி உருவாகிய சிவலிங்க மூர்த்தத்தினின்றும் ஞானகுருவடிவில் வந்து என்றவாறு.

எங்கள் மீறப்பு அறுத்திட்டு - எங்கள் - அவன் அருளாகிய குணத்தை இசையால் வழுத்திப் பொன்னாசலாடும் பெண்களாகிய எங்களுடைய பிறப்பிறப்புக்களை.

இதற்கு இவ்வாறன்றி எங்களை உள்ளிட்ட எங்கள் இருபத்தொருதலை முறைகளில் உள்ளவர்களின் பிறப்பிறப்புக்களையும் அறுப்பானாகி என்றுரைப்பர் கவியரசு அவர்கள். அதன் விளக்கம் முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-119-ன் உரையிற் காண்க.

எம் தரமும் ஆட்கொள்வான் - எம்தரம் - ஆன்மாக்களைப் பக்குவம் கருதி “மந்ததரம்” “மந்தம்” “தீவிரம்” “தீவிரதரம்” என நான்கு தரங்களாகப் பிரிப்பர். இவற்றுள் “மந்ததரம்” மிகவும் கீழ் நிலை. பின் வருவன. ஒன்றைக்காட்டிலும் அடுத்தது உயர்ந்து செல்லும் நிலைகள். இவர்களுள் மிகவும் கீழான “மந்தரதரத்தில்” உள்ள எங்களையும் ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு - என்றவாறு. **கொள்வான்** - கொள்ளும் பொருட்டு. வானீற்று வினையெச்சம். இதனை வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு “ஆட்கொள்வானாகிய இறைவன்” எனலு மொக்கும்.

பங்கு உலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட:-

பங்கு உலவு கோதை - இடது கூற்றில் பொருந்தியுள்ள உமையம்மை. நம் அடிகளின் தொண்டை ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்கு அருள்புரிய வருகின்றனாதலின் பேரருளின் உருவகமாகிய உமையம்மையும் தானுமாக வந்தான் என்றருளினார். ஆனால், நம் அடிகளுக்குக் காட்சி தந்தது, அடிமையாக ஏற்றக் கொண்டது ஞான உபதேசம் செய்தது அனைத்தும் குருவடிவில் நின்றேயாம். அந்த வடிவம் அவனது பேரருளேயாம். குருவடிவில் அவன் மூர்த்திமானாகவும் பேரருள் மூர்த்தியாகவும் பிரிப்பின்றி நின்ற உண்மையையே “பங்குலவு கோதையும் தானும்” என்றார். **கோதை** - பெண். ஈண்டு உமையம்மையைக் குறித்து நின்றது. **பணிகொண்ட** - தொண்டை ஏற்றுக் கொண்ட.

கொங்கு உலவு கொன்றைச் சடையான் - கொங்கு - நறுமணம் எனலாம். ஈண்டு வீட்டின்பமாகிய நறுமணம் என்க. **கொன்றை** - சமட்டித் திருவைந்தெழுத்தையும். **சடை** - பதிஞானத்தையும் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றன. ஆன்மாக்களாகிய தேனீக்களை, வீட்டின்பத்தின் நறுமணத்தால் தன்பாலீர்த்துப் பதிஞானம் நல்கி வீட்டுலகிலுய்க்கும் திருவைந்தெழுத்தின் வடிவத்துக்குரியவன் - என்றவாறு.

குணம் பரவீ - நம்மை உய்விப்பதாகிய அவன் குணமாகிய பேரருளை இசையால் வழுத்தி.

இந்தத் திருப்பாடலில் திருவருள், ஆணவமலப் பிணிப்பால் “மந்ததர” சத்தினிபாத நிலையிலுள்ள ஆன்மாக்களின் மலமாசைக் கழுவித் தூய்மை செய்து, மேற்கதியில் உய்ப்பது கூறியருளப்படுகின்றது. இதனால் இந்தப் பதிகக் கருத்தான “**அருட்குத்தி**” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை :

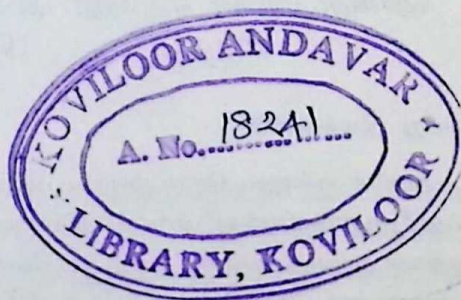
தோழியரே! நம் சிவபெருமான், திருமாலும் அறிய இயலாதனவும், அன்றலர்ந்த தாமரைமலர் போன்றனவுமான தன்திருவடிகளை இழிந்த எனக்கு நல்கியவன்; அமரரும் அறியா அவ்வடிகள் மதுரமிக்கனவாய், நம்மாட்டுத்தங்கி உடலை உருக்குவன! அவன் தங்கும் திருவிடை மருதாரும் நம்பாடலுக்குப் பொருளாக அமையத் தக்கது. ஆதியும் அந்தமுமற்ற அவன், எண்ணற்ற முனிவர்களும் தேவர்களும் காத்துக் கிடக்கத் தன் திருநீற்றை எனக்கு நல்கி, அருள் வெள்ளத்து அமுத்தியவன், நீலகண்டனான அவன், உமையம்மையுடன் கூடி, அடியவர் உள்ளத்தில் எழுந்தருளி அவர்கள் பிறவிகளை ஒழிப்பவன்; ஆண் பெண் அலி என்ற பாகுபாட்டில் அடங்காத அவன், ஆல காலத்தை உண்டு அமரர்களைக் காத்த நிலாத்துண்டப் பெருமான், மாதொருபாகனான அந்தக் கொன்றை முடியினன், இழிந்த என்னையும் மாசு நீக்கி ஆட்கொண்டு நான் பிறவியை நோக்கிச் செல்லாமற் காத்தவன். அவன் அணிந்துள்ள சுந்தரவேடங்கள், நம் பாடற் பொருளாக அமையத்தக்கன. அவன் புகழை மூன்று கரணங்களாலும் வழிபடுவோரின் பாவங்கள் பற்றறுப்பவன். அழகிய கயிலைச் சிகரத்திலிருந்து, ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு அவன் தென்னாடு வந்து வந்தியம்மையின் இனிய பிட்டை

நிரம்ப உண்டும், வலைஞனாகக் கடற்பரப்பிற் சென்றும் அரபு நாட்டவனாகக் குதிரைமேல் வந்தும் நம்மை ஆட் கொண்டவன்; உத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளி மிகக் கீழான பக்குவம் கொண்டிருந்த நம்மையும் தன் அருள்காரணமாக அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவனுடைய இப்பொருள் சேர் புகழ்களை எல்லாம் நம் பாடல்களைப் பொருள்களாக அமைத்து நாம் மலமாசுகள் நீங்கித் தூய்மையாகும் பொருட்டு அவனது பேரருளை இசையால் வழுத்திப் பவளக்கால்களும் உத்தரமும் முத்துவடங்களும் கொண்டு அன்னவடிவில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஊசலில் அழகிய மயில்களைப்போல அமர்ந்து, ஊசலாடுவோமாக.

தலவிசேடம் :

தில்லை:— கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

17. அன்னைப்பத்து

தில்லையில் அருளியது
(ஆத்தம பூரணம்)

மதுரை மாநகர வீதிகளில் சோமசுந்தரப் பெருமான் குதிரையின் மேலேறி திருவுலாப் போந்தான். அவனைக் கண்டு காதல் கொண்ட மானிடப் பெண் ஒருத்தி தன் வசமழிந்து வாய் வெருவிப் பேசலானாள். அதனை அவள் பாங்கி கேட்டாள். தலைவியின் மாறுபாட்டைக் கண்ட செவிலி, அதனை அணங்கு தீண்டிய குற்றம் என்று நினைந்து வெறியாட்டெடுக்க ஆயத்தமானாள். தலைவியின் உண்மை நிலையறிந்த பாங்கி, தலைவியின் வேறுபாடு அணங்கு அணைந்ததாலன்று; காதல் வயப்பட்டதாலாம் என்று செவிலிக்குத் தெளிவுறுத்துவாளாகி, “வேட்கையுரைத்தல்” என்னும் வகையால் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பளானாள். “அன்னை” என்பது ஈண்டுத் தலைவி, பாங்கியை விளித்த சொல்லாக அமைந்துள்ளது.

“அன்னை என்னை என்றலு முளவே
தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுந்
தோன்ற மரபின என்மனார் புலவர்”

(தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்

பொருளியல் – சூத் – 242)

என்பது இலக்கணம்.

அன்னை என்னும் சொல்லுடைய பத்துப்பாடல்களாலான பகுதியாகலின் இஃது “அன்னைப்பத்து” என்னும் தலைப்புடையதாயிற்று. மகளிர் விளையாட்டுப் பகுதிகள் முடிந்த பின்னர் வரும் பகுதிகளில் பத்தும் அதற்குக் குறைந்தும் உள்ளனவான பகுதிகளை வைத்துச் சான்றோர்கள் வரிசைப்படுத்தினர். பாடல் தொகைகளும் பதிக்கருத்துக்களும் வேறுபட வருதலின் சிலவற்றுக்கு மட்டும் “திரு” என்ற அடை புணர்த்தினர்.

இந்தப் பகுதி “வேட்கை மீதுர்தல்” கூறுவதாகலின் இதன் உள்ளுறைப் பொருள் “சிவானந்தம் நிறைதல்” ஆகும். ஆதலின் இந்தப் பகுதியின் கருத்துரை “ஆத்தம பூரணம்” எனக் கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“அருட்டிரு வண்ணைப்பத்
தான்ம சம்பூரணம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“நேயம்மி குந்த நிலைகுலையக் கூடுதலை
ஆயவருட் டாய்க்கங் கறைத லண்ணைப் பத்தாமே”

என்பது திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

இதில் வரும் பாடல்களைக் கலிவிருத்தம் என்ற யாப்பினதாக நம் முன்னோர்கள் கொண்டுள்ளனர். பாடல்களின் அடிகள் அளவொத்து வாராமையானும் இடைமடங்கி வருகின்றன வாகலானும் இவற்றை ஆசிரியத்துறை என்ற யாப்பிற் கோடல் அமைவுடைத்தாகும். ஆயினும் தாழிசை, துறை, விருத்தம், அனைத்தையும் கொச்சகக் கலிப்பாவில் அடக்குதலும் உரையாசிரியர்கள் கொள்கையாகலின். இவற்றை நாமும் “கலி விருத்தம்” என்றே கொள்வாம்.

கலிவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

338. வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையின ரன்னே யென்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனா ரன்னே யென்னும்

க

(இ-ள்)

தோழி! “இந்த என் தலைவர் நாததத்துவமாகிய பறையினர்; சாம வேதமாகிய சொல்லினர்; வெண்ணிறமான திருநீற்றினர்; செந்நிறமான உடம்பினர்” என்றும்; தோழி! நாத தத்துவமாகிய பறையையுடை இவர் அயன் திருமால் இருவருக்கும் தலைவர் என்றும்” தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் இரண்டாம் அடியில் வரும் “அன்னே” என்பதை முதலிற் கொள்க. அதன்பின் “இந்நாதனா” என்பதை வைக்க. ஈற்றடியிலுள்ள “அன்னே” என்பதை மூன்றாம் அடியின் முன் வைக்க. பிறகு பாடலுக்குப் பொருள் காண்க. இந்தப் பத்தில் பின்வரும் பாடல்களிலும் இவ்வாறேகொள்க.

அன்னை - தோழியே !. மதுரைமாநகர வீதியில் ஆலவாயண்ணல் திருவுலாப் போந்த காட்சியில் ஈடுபட்ட தலைவி தன்வயமிழந்தாள். ஊர் வலம் முடிந்த பின்பும் இறைவனை உருவெளிக்காட்சியில் தொடர்ந்து கண்டு கொண்டிருந்தாள். உலகை மறந்த அவளுக்கு அண்மையில் உள்ள பாங்கியும் புலனாளுள்ளல்ள். இப்பொழுது அவள் தான் காண்பவற்றை வாய்விட்டு மெல்லக் கூறுகின்றாள். பழக்கங் காரணமாக அவள் வாய் அவளை அறியாமலேயே தோழியை “அன்னை” என்று விளித்து உருவெளிக்காட்சியின் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுகின்றது. “அன்னை என்னும்” - என்றது இவ்வாறு தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ளது. இது மீண்டும் தோழி கூற்றாக அமைந்து. “அன்னையே இவ்வாறு தலைவி கூறுவள்; என்று செவிலியை நோக்கிக் கூறுவதாகவும் அமைந்து **வெறிவீலக்கீத்** தலைவியின் வேட்கை கூறி **அறத்தொடு நின்றலாகவும்** அமைந்துள்ளது.

இந்நாதனார் - சுட்டு, உரு வெளித்தோற்றத்தைக் குறித்து நின்றது. இந்தப் பெயர் மொழியர், நீற்றர், மேனியர் பறையினர் முதலிய பயனிலைகட்கு எழுவாயாக இறுதிக்கண் நின்றது. **இந்நாதனார்** - என்பதும் பாடம். எனக்கு இனியநாதர் என்றவாறு.

நாதப் பறையினர் - நாதம், பரநாதம், அபரநாதம் என இருவகைப்படும். மாயாத்நான இறைவன் பரநாதவடிவினன். சுத்த மாயையின் முதற் காரியமாகிய அபரநாதமே ஈண்டுக் கூறப்படுகின்றது. இஃது ஒலி வடிவாயிருக்கும். இதனினின்றும் தோன்றிய முதல் ஒலி “ஓம்” என்ற பிரணவ நாதமாகும். வாக்குகளுக்குக் காரணமாதல் பற்றி இதனைப் “**பறை**” என்றார். இஃது அறிவின் மயமாகவும் அறிவுக்கு அடிப்படையாகவும் உள்ளது. **நாதம்** - ஒலி என்று கொண்டு ஒலியை எழுப்புகின்ற பறை எனலுமாம்.

வேதம் - அந்தணர்களுக்குரியது; அதை ஒலிப்பவன் பறையினன் என்ற நயமும் காண்க.

வேதமொழியர் - மறைகளை மொழிந்தவன்; அவன் சொல்லே வேதம் என்க. மறைகளால் சொல்லப்பட்டவன் எனலுமாம். **வேதம்** - ஈண்டு ஆயிரம் சாகைகளைக் கொண்டதும் இசைவடிவமாயுள்ளதுமான சாம வேதம் குறித்து நின்றது. “சங்கரன், சாமகானப்பிரியன்” என்பது நினைக.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்
 “சாகை யாயிர முடையார்
 சாமமு மோதுவ துடையார்
 ஈகை யார்கடை நோக்கி
 யிரப்பதும் பலபல வுடையார்
 தோகை மாமயி லணைய
 துடியிடை பாகமு முடையார்
 வாகை நுண்டுளி வீசும்
 வாழ்கொளி புத்தூ ருளாரே”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-94-1)

என்பதிற் காண்க.

வேதத்தை மொழிந்தவன் என்றதனால் இறைவன் வாய், முதலிய உறுப்புக்கள் கொண்ட உருவத்திருமேனியும் தாங்குபவன் என்பது பெற்றும். இல்லையேல் மறைகளே அருளியும் குரு சந்தான பரம்பரைகளேத் தோற்றுவித்தும் இருக்க இயலாது. முன்னம் 274-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம் - 1, அதி - 2, செய்யுள் - 46 காண்க.

வெண் நீற்றர் - வெண் நிறமுள்ள திருநீறே அணியத்தக்கது. அதனை ஆன்மாக்கள் அணிந்துய்யும் பொருட்டு மறைகளில் விதித்தபடி அவனே பூசிக்காட்டுகின்றான். மாயையின் பந்தங்கள் அழிந்த இடம் சுடலை. பந்தங்கள் அழிந்த பின் மீதமாக நிற்பது வெண்ணீறு. அது தூய்மையும் வீடுபேறும் குறித்து நிற்பது. இதுபற்றி முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நீற்றேன்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

செம்மேனியர் - சுடர்வடிவின். செம்மையான திருமேனியர் எனலுமாம். **செம்மை** - ஞானம் எனக்கொண்டு “ஞானவடிவின்” என்பர் கவியரசு அவர்கள். **செம்மை** - வீடுபேறு எனலு மொன்று.

வெண்ணீற்றர் - செம்மேனியர் என்பதிலுள்ள முரண் சுவை காண்க.

நான்முகன் மால் - இந்தத் தொடரின் ஈற்றில் “என்ற இருவர்” என்ற சொற்களைவருவித்து முடித்துக் கொள்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் “நாதப்பறையினர்” என்றதால் இறைவனின் அருவநிலையும். “வேத மொழியர்” என்றதால் அவனது உருவநிலையும். “செம்மேனியர்” “வெண்ணீற்றர்” “நாதர்” என்பவற்றால் சிவலிங்கத் திருமேனியாகிய அவனது “அருவுருவநிலையும்” ஆன்மாக்கள் அறிந்துய்யத் தக்கன என்னும் உண்மை குறிப்பாலுணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளை உணர்வது, அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிந்துய்யும் ஞானபரிபூரணம். இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தான “ஆத்தம பூரணம்” புலனாதல் காண்க.

339. கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உண்ணின் றுருக்குவ ரன்னே யென்னும்
உண்ணின் றுருக்கி யுலப்பிலா வானந்தக்
கண்ணீர் தருவரா லன்னே யென்னும்

2

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், என் கண்களில் தீட்டியுள்ள மை போன்று என் விழிகளிலுள்ளார்; கடல் போன்ற பேரருளினர்; என் உயிரினுள் நின்று என் நெஞ்சையும் உடலையும் உருகச் செய்கின்றார்” என்றும் “தோழி! அவ்வாறு உருக்குவதால் குறையாத இன்பக் கண்ணீர் பெருகச் செய்கின்றார்” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

“இந்நாதனார்” என்னும் எழுவாயை முன் பாட்டினின்றும் வருவித்துக் கொள்க. இந்தப் பதிகத்தில் இனிவரும் பாடல்களுக்கும் இதனையே எழுவாயாக வருவித்துக் கொள்க.

கண் அஞ்சனத்தர் - என் கண்களில் மை தீட்டியுள்ளேன். அஃது என் விழிகளை விட்டு விலகுவதில்லை. அவ்வாறே இறைவனின் காட்சியும் என் விழிகளை விட்டு விலகுவதில்லை என்றவாறு.

“காளத்தியான் அவனென் கண்ணுளானே” என்பது நம் அரசுகள் திருவாக்கு. அதனை 336-ம் பாடலுரையில் “வந்து” என்பதன் கீழ் உள்ள விளக்கத்திற் காண்க.

இதற்கு, இவ்வாறன்றிக் **கண்ணஞ்சனத்தர்** - “திரோதான சத்தியை யுடையவர்” என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். ஒளி, வெண்ணிறமானது, உலகைக்காட்டுவது. இருள், கருநிறமானது. உலகக்காட்சியைக் கண்ணுக்கு மறைப்பது, **கண்** - என்பதை ஆன்ம அறிவு என்று கொண்டு அதற்கு உண்மையை மறைப்பதாகிய திரோதான சக்தியையுடையவர் என்றவாறு.

“**கண்**” - என்பதைப் பிரித்துக் “**கடலினர்**” என்பதுடன் கூட்டி உரைத்துப்பின் **நஞ்சனத்தர்** - நஞ்சையே உணவாகக் கொண்டவர் எனலுமாம். **நஞ்சு அனம் - அனம்** - அன்னம் என்பதன் தொகுத்தலாவது காண்க. என்று உரை கோடலும் ஒக்கும்.

கண் அஞ்சனத்தர் - மாதொருபாக மூர்த்தத்தில் இடது கண் உமையம்மையினது. ஆதலின் மை பூசப்பட்டது என்பர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

கருணைக்கடலினர் - பேரருள் எல்லையற்றது என்பது நோக்கிக் கருணையைக் கடல் என்றார்.

உளநின்று உருக்குவர் - உள் - உடம்பினுள் உள்ள உயிரைக் குறித்து நிற்பது. **நின்று** - நிலைபெற்று. இறைவனின் அட்டமூர்த்தங்களுள் ஆன்மாவும் ஒன்றாதல் நினைக. அவன், சீவன் முத்தரின் உயிரை விட்டுச் சிறிது நேரம் விலகினும் ஆன்மா வாசனாமலத்தால் ஈர்ப்புண்டு உலகியலில் சென்று விடும். ஆதலின் **நின்று** என்றார். **உருக்குவர்** - உருகச் செய்யும் பொருட்டே அவன் உயிரினுள் நிற்கின்றான் என்றவாறு. இவ்வாறு உள்ளம் உருக, ஆணவமலத்தின் பிணிப்பு நீங்கி இறைவன் எழுந்தருள் உள்ளம் தகுதியுடையதாகின்றது.

உலப்பு இலா ஆனந்தக் கண்ணீர் - உலப்பு - அழிவு. நுகருந்தோறும் குறைந்துவற்றிவந்து முடிவில்வற்றித் தீர்ந்து போதல். சிவானந்தம் எல்லையற்றதாகலின் என்றும் குறையாததாயிற்று.

ஆனந்தக் கண்ணீர் தருவர் ஆல் - ஆனந்தம் - சிவானந்தம். **தருவர்** - அவன் உயிரினுள் நின்று உருக்குவதால் அதன் புறத்தோற்றமாகக் கண்ணீர் பெருகுகின்றது. அந்தப்பெருக்கை அவன் தந்ததாகக் கூறினார். **ஆல்** - அசை.

இந்தத் திருப்பாடலில் ஆன்மா சிவானந்தத்தில் முழுகிக் கண்ணீர் பெருக்குவது கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தும ஸ்ரணம்” பெற்றும்.

340. நித்த மணாளர் நிரம்ப வழகியர்
 சித்தத் திருப்பரால் அன்னே யென்னும்
 சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
 அத்தரா னந்தரா லன்னே யென்னும்

ந

(இ-ள்)

தோழி! இந்த என்தலைவர்; நித்திய கலியாண சுந்தரர்; பேரழகர்; என் நெஞ்சில் நிலையாக உள்ளவர்; என்னும்; “தோழி! என் நெஞ்சில் நிலையாக இருப்பவர், வரகுண பாண்டியரின் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள வரான என் தந்தை, ஆனந்தமே வடிவமாக உள்ளவர்” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க..

நித்தமணாளர் - நித்தம் - எப்பொழுதும். **மணாளர்** - மணவாளர்; மணத்தை ஆள்பவர். இது **மணாளர்** என நின்றது. இது மணமகனின் திருமணக் கோலம். திருமணப் பருவத்தில் ஒருவன் இளமையும் அழகும் பொருந்தியிருப்பன். அவன் மணமகளுடன் கூடி இன்பம் நுகரத்தொடங்குவதைக் குறிப்பதாக அவனுக்கு ஒப்பனைகள் செய்து மணவாளக்கோலம் புனைவர். திருமணச் சடங்குகளின் பின் இந்தக் கோலம் களையப்படும். காலப் போக்கில் அவன் இளமையும் அழகும் மாறி முதுமை யெய்துவன். “வரம்பில் இன்பம்” இறைவனின் எண் குணங்களில் ஒன்று. அவ்வின்பத்தை உயிர்கள் எத்தனை காலம் எவ்வளவு துய்ப்பினும் குறைவுபடாது. அவன் காலதத்துவத்துக்கு அப்பாற்பட்டவகுதலின் என்றும் இளமையும் அழகும் நீங்கான். ஆதலின் அவனை **நித்தமணாளன்** என்றார். இந்தமணவாளக் கோலத்தை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கூர்விலங்குந் திரிசூல வேலர்குழைக் காதினர்
மார்விலங்கும் புரிநூலு கந்தம்மண வாளனார்
நேர்விலங்கல் லனதிரை கண்மோதந் நெடுந்தா ரைவாய்க்
கார்விலங்கல் லெனக்கலந் தொழுகுங்கடற் காழியே”

(திருமுறை 2-113-3)

“நணியார் சேயார் நல்லார் தீயார் நாடோறும்
பிணிதான் றீரு மென்று பிறங்கிக் கிடப்பாரும்
மணியே பொன்னே மைந்தா மணாளா வென்பார்கட்
கணியா னாரு ராதிரை நாளா லதுவண்ணம்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-21-2)

என்பவற்றில் காண்க.

நிரம்ப அழகியர் - அழகின் வடிவமாக அவன் அழகு மனித மனத்தின் கற்பனைக்குள் அடங்காதது. அவன் அழகு எவ்வளவு இருக்கும் என்று நாம் கற்பனை செய்து கொள்கின்றோமோ, அந்த அளவை நிரப்பியபின் மேலும் எல்லையில்லாது கிடப்பது அவன் அழகு.

சித்தத்து இருப்பர் - சித்தம் ஈண்டு நெஞ்சம் என்ற பொருளில் வந்தது. உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் இறைவன் எழுந்தருளி யிருப்பதால் ஆங்குக் கதிரவன் சந்நிதியில் இருள் வலிகுன்றி இருப்பதுபோல் ஆணவ மலம் ஆற்றல் மடங்கி உள்ளது. அதனால் ஆன்மாவின் அறிவு மறைக்கப்படுதலோ ஆன்மாவின் தன்முனைப்பு எழுவதோ இல்லை. தான் என்ற முனைப்பு இன்மையின் தன்னுடையன என்று உலகப் பொருள்களான மாயேயங்களிலும் பற்று நிற்பதில்லை. இதனால் மாயாமல பந்தமும் நீங்கிற்று. சஞ்சித கன்மங்கள் ஏற்கனவே குருவின் சட்ச தீக்கையால் அழிந்துவிட்டன. முகந்து வந்த பிராரத்த வினைகள் இப்பொழுது தன்னை மறந்து சிவநினைவிலேயே நுகரப்படுகின்றன. எனவே ஆகாமிய வினையும் இல்லை. இவ்வாற்றால் ஆன்மாவின் கன்மமலமும் நீங்கிற்று. இப்பொழுது ஆன்மா முழுமையும் தூயதாகிச் சிவ வியாபகத்தில் கலந்து நிற்கின்றது என்றவாறு.

தென்னன் - பாண்டியமாமன்னராகிய வரகுண தேவர். இவர் வரலாற்றை இந்த உரைநூலின் முதற் பகுதியில் உள்ள “வாத வுரடிகள் காலம்” என்ற தலைப்பின் கீழ்காண்க.

அத்தர் - தலைவர்.

ஆனந்தர் - “வரம்பிலின்பமுடைமை” இறைவனின் எண்குணங்களுள் ஒன்றாதல் மனங்கொள்க.

ஆல் - இரண்டும் அசைகள்.

இந்தத் திருப்பாடலில் “**சித்தத் திருப்பர்**” என்றதன் கீழ் உரைத்தவற்றால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “**ஆத்தம ஸ்ரணம்**” புலனாதல் காண்க.

341. ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்போர்
வேடமி ருந்தவா றன்னே யென்னும்
வேடமி ருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடுமிது வென்னே யன்னே யென்னும்

சு

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர்; படமெடுத்தாடும் நாகத்தை அணியாகவும், தோலை உடையாகவும், திருநீற்றைப் பூச்சாகவும் கொண்டுள்ள ஒரு கோலம் இருந்த விதம் என்?” என்றும்; தோழி! இந்தக் கோலம் இருந்த விதத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து என் மனம் வாடுவதாயிற்று; இஃது என்?” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தப்பாடலில், “உடைத்தோல்” என்பதைத் “தோலுடை” என மொழிமாற்றிக் கொள்க. ஈற்றடியிற் காணும் “என்னே” என்பதை இரண்டு மூன்று அடிகளிலுள்ள “இருந்தவாறு” “இருந்தவா” என்பவற்றுடனும் கூட்டுக. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஆடரப்பூண் தோல் உடை பொடிப் பூசிற்பு ஒர் வேடம் - ஆடர - ஆடு - படமெடுத்தாடுகின்ற. வினைத்தொகை. எனவே இது நாகப்பாம்பாயிற்று.

அர :- செய்யுளாதலின் “அரா” என்பது “அர” என்று தன்னியல்பில் நின்றது.*

அரா - அரவு, பாம்பு; **பூண் -** அணிகலம். நாகமாகிய அணிகலம். சங்கராபரணம் என்பர் வடமொழியாளர். குண்டலினி சத்தியை உணர்த்தி உலகை இயக்குதலாகிய படைத்தல் தொழிலைக் குறித்து நின்றது. **தோல்உடை -** வேங்கைப்புலியின் தோலாகிய அரையாடை. மான் தோலாகிய மேலாடையும், அரிமாவின் தோலாகிய இருக்கையும், யானையும் தோலாகிய போர்வையும் உடன் கொள்க. உலகை அழிக்க வந்த இம்முன்று விலங்குகளையும் அழித்துத் தேவர்களைக் காத்தலில் “காத்தல்” தொழிற் குறித்து நின்றது. **பொடிப்பூசிற்று -** பொடிபூசிற்று என்பது “பொடிப்பூசிற்று” எனப் பகர ஒற்று மிக்கு வந்தது செய்யுளின் இன்னோசை கருதி. **பொடி -** திருநீறு. பேருழிக் காலத்தில் இறைவன் திருமேனியின் மேல் படிந்த திருநீறு. ஈண்டு அழித்தல் தொழில் குறித்து நின்றது.

ஓர் வேடம் - ஓர்-நித்திய மணவாளக் கோலமே அவனுக்கு என்றும் இயல்பாக உள்ள தோற்றம். அதனை விட்டு இந்தப் பாம்பும் தோலும் சாம்பலும் கொண்ட சிறப்பில்லாத தோற்றம் என்று இலேசாக குறித்த வாறு. **வேடம் -** இஃது அவனுக்குள்ள இயல்பான தோற்றமன்று; தற்காலிகமாகத் தாங்கியுள்ள உருமாற்றம் என்றவாறு. **ஓர் -** ஒப்பற்ற எனலுமாம். இந்த வேடத்தால் தன் உண்மைத் தோற்றத்தை மறைத்து நிற்கின்றான். ஆதலின் இது மறைத்தல் தொழிலையும், அவனைப் பகைத்தார் உய்யார்; அவனை முழுமுதற் பொருள் என்ற உண்மைகளை உணர்த்தி ஆன்மாக்களை உய்வித்தலின் “அருளல்” தொழிலையும் உணர்த்தி நின்றலின் ஒப்பற்ற வேடமாயிற்று.

பூணும் உடையும் பூச்சும் கொண்ட ஓர் வேடம் என்றவாறு.

இருந்தவா என்னே - இருந்தவாறு. அந்த வேடம் எத்துணை அழகாக இருந்தது என்பதைப் பார்த்து இன்புற வேண்டுமேயன்றி சொல்ல இயலாது என்க.

வேடம் இருந்தவா கண்டு கண்டு - இருந்தவா - இருந்தவாற்றை - என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. **கண்டு கண்டு -** அடுக்குத் தொறுப் பொருட்டு. பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும்.

*நன்னூல் சூத்-173 விருத்தியுரை

என் உள்ளம் வாடும் - வாடும் - பேரழகுள்ள மணவாள நற்கோலத்தையே என்றும் கொள்ளத்தக்கவனாகிய அவன் நாம் உய்யும் பொருட்டுப் பாம்பும், தோலும், சாம்பலும் தாங்கும் இந்த வேடத்தைக் கொண்டுள்ளானே என்று என் மனம் வாட்டமடையும். **வாடுதல்** - காட்சி மட்டுமே நிற்க உண்மை தேய்ந்து தேய்ந்து தெரியாமல் போதல்.

இந்தத் திருப்பாடலில் இறைவனின் வேடம் கண்டு உள்ளம் தேய்ந்து தேய்ந்து முடிவில் மறைந்து போக இறைவனின் காட்சி மட்டுமே நின்றல் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த நிலையில் ஆன்மா சிவ வியாபகத்தில் கலந்து ஒன்றி விடுவதால் பதிகக் கருத்தான “**ஆத்தம ஸூணம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

342. நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்

பாண்டிநன் னூடரா லன்னே யென்னும்

பாண்டிநன் னூடர் பரந்தெழு சிந்தையை

ஆண்டன்பு செய்வரா லன்னே யென்னும்

ரு

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், நீண்ட கைகளை யுடையவர், சுருண்ட சடையினர்; நல்ல பாண்டிய நாட்டினர்,” என்றும்; “தோழி! நல்ல பாண்டிய நாட்டினர், எழுந்து விரிந்து செல்கின்ற என் மனத்தை அடக்கி, ஒரு வழியில் செல்லும்படி ஆள்வதால் அருள் பாலிப்பவர்” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “பாண்டி நல் நாடர்” என்பதை, “நல் பாண்டி நாடர்” என்றும் “பரந் தெழு” என்பதை “எழுந்து பரக்கும்” என்றும் மொழிமாற்றிக் கொண்டு பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

நீண்ட கரத்தர் - முழந்தாளளவு நீண்ட கைகள். இது மிகச் சிறந்த அரச இலக்கணமான உடலமைப்பு. “ஆஜானு பாஹு” என்பர் வடமொழியாளர். கொடுக்கும் பொருட்டு நீண்ட கைகள் என வள்ளன்மை குறித்து நின்றது எனலுமாம். திருக்கூத்தியற்றுழி எண் திசைகளும் பெயரும்படி வீசும் நீண்ட கரங்கள் எனலுமொக்கும் இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அடிபேரிற் பாதாளம் பேரு மடிகள்
முடிபேரின் மாமுகடு பேருங் - கடக
மறிந்தாடு கைபேரில் வான்றிசைகள் பேரு;
மறிந்தாடு மாற்று தரங்கு”

திருச்சிற்றம்பலம்

(அற்புதத்திருவந்தாதி 77)

எனவரும் நம் அம்மையார் திருவாக்கிலும் காண்க.

நெறிதரு குஞ்சியர் - நெறி - சுருள், வளைவு, ஒழுங்கு, நெறிதரு - சுருண்ட என்றவாறு. **குஞ்சி -** ஆடவரின் தலைமயிர். ஈண்டுச் சடையைக் குறித்து நின்றது. வரிசை வரிசையாகச் சுருண்டு ஒழுங்காக அமைந்துள்ள சடைமுடி என்றவாறு. Dr. G.U.Pope - ன் “Loose flow His locks” என்ற ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் இந்தப் பொருள் வாராமை கண்டுவிடுக்க.

நல் பாண்டி நாடர் - நல் - நன்மை. இதனைப் பாண்டி நாடு, “பாண்டி நாடர்” இரண்டினுக்கும் கூட்டுக. இறைவனே செளந்திர பாண்டியனாக ஆண்ட நன்மை பொருந்திய பாண்டிய நாடு, என்றும் ஆன்மாக்களை வீடுபேருகிய நன்மையை நோக்கி உய்க்கும் பாண்டிநாடர் என்றும் பொருள் கொள்க.

எழுந்து பரந்து செலும் சிந்தை - எழுச்சி பெற்றுப் பல வழிகளிலும் ஓடித்திரிகின்ற மனம். “வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் (சிவபுராணம் 6)” என்றார் முன்பும்*

ஆண்டு அன்பு செய்வார் - ஆண்டு - மனத்தை தன் ஆட்சிக்குப்படுத்து. சிந்தையின் எழுந்து பரந்து திரியும் இயல்பையும் அதனை அடக்கி ஆளும் அருமைப் பாட்டையும்;

“கந்துக மதகரியை வசமா நடத்தலாங்

கரடிவெம் புலிவாயையுங்

கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்

கட்செவி யெடுத் தாட்டலாம்

*Often Wandering Mind - Tennyson

வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
 வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
 வேறொருவர் காணாம லுலகத் துலாலவலாம்
 விண்ணவரை ஏவல்கொளலாஞ்
 சந்ததமு மிளமையோ டிருக்கலா மற்றொரு
 சார்த்தி னும்புகுதலாம்
 சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாம்
 தன்னிகரிற் சித்திபெறலாஞ்
 சிந்தையை யடக்கியே சம்மா விருக்கின்ற
 திறமரிது சத்தாகியென்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே”

(தாயுமான சுவாமிகள்
 தேசோமயானந்தம் 8)

என்பதிற் காண்க.

எழுந்து பரந்து செலும் சிந்தை — என்பதற்கு “இடைவிடாது, கன்மமல வியாபகத்தால், அழுந்தி எழுவதான எனது சிந்தையை” - என்றரைந்தார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

அன்பு செய்வார் — அன்பு - ஈண்டு அருள் என்ற பொருளில் நின்றது. **அன்பு செய்தல்** - அருள் பாலித்தல்.

இந்தத் திருப்பாடலில் இறைவன், எழுந்து பரந்து உலகியலை நோக்கி ஓடும் சிந்தையை அடக்கிச் சிவநெறியில் சென்று முழுமை எய்தும்படி அருள் பாலித்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் பதிகக் கருத்தான “ஆத்தமபூரணம்” புலனாவது அறிக.

343. உன்னற் கரியசீ ருத்தர மங்கையர்
 மன்னுவ தென்னெஞ்சி லன்னே யென்னும்
 மன்னுவ தென்னெஞ்சில் மாலயன் காண்கிலார்
 என்ன அதிசய மன்னே யென்னும்

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், மனத்தால் நினைத்தற்கும் அரிய சிறப்புள்ள வீட்டுலகை நோக்கி ஆன்மாக்களைச் செலுத்தும் உத்தரகோசமங்கையின் இறைவர், இழிந்த என் நெஞ்சில் நிலையாக உள்ளார்.” என்றும்; “தோழி! அவர் என் நெஞ்சில் நிலையாக இருந்தும் திருமாலும் நான்முகனும் அவரைக் காணவில்லை என்பது என்ன அதிசயம்” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “மன்னும் என் நெஞ்சில்” என்பதை “என் நெஞ்சில் மன்னும்” என்று மொழிமாற்றிக் கொள்க. “என் நெஞ்சில்” என்பதன் முன் “இழிந்த” என்ற சொல்லெச்சம் வருவித்துக் கொள்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

உன்னற்கு அரியசீர் - இந்தத் தொடரை உத்தர கோசமங்கை; இறைவன் இருவருக்கும் தனித்தனி அடையாகப் புணர்த்துரைத்தலும் ஒக்கும்.

உத்தரமங்கை - உத்தரகோசமங்கை என்பது. உத்தரமங்கை எனத் தொகுத்தலாயிற்று. **மங்கையர்** - உத்தரகோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவர்.

என் நெஞ்சில் மன்னுவது - அத்துணைச் சிறப்புள்ள அவர் நாயினும் கடைப்பட்ட என் நெஞ்சில் நிலையாகக் கோயில் கொண்டுள்ளது. **மன்னுதல்** - நிலையாக இருத்தல். “இமைப் பொழுது மென்னெஞ்சின் நீங்காதான்” - என்றார் முன்னரும் (சிவபுராணம் 2) என் நெஞ்சில் நிலையாக உள்ளார். ஏனைய தலங்களில் தற்காலிகமாகத் தங்கியுள்ளார் என்று தொனிப்பது நயம்.

மாலயன் காண் கிலார் என்ன அதிசயம் - பிரகிருதி மாயையிலுள்ள புவனங்களில் வாழும் உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை நான்முகன் படைப்பான், உரிய காலம் வரை திருமால் அவற்றைக் காப்பான். அண்ணாமலையில் அழல் மலையாக நின்ற பேரொளியை நான்முகன் படைத்திலன்; திருமாலும் காத்திலன். அங்கு அவர்கள் அந்தப் பேரொளியின் ஆதியும் அந்தமும் காணுமை வியப்பன்று. ஆனால் இங்குத் தன்னால் படைக்கப்பட்ட மனித உடம்பில் உள்ள உள்ளத்தில் அந்தச்சோதி இருந்தும் அடிமுடி கிடக்க, சோதியையே நான்முகன் காண்கிலன்; தான் காக்கும்

அந்த நெஞ்சிலுள்ள சோதியின் சிறுபகுதியைக் கூடத் திருமால் கண்டிலன். இஃது என்ன அதியம் என்று வியந்தவாறு. புவனாதிபதிகளாகிய நான்முகனும் திருமாலும் சகலவருக்க உயிர்களில் மிக உயர்ந்த நிலையிலுள்ள பெருந்தேவர்கள். மாபெரும் தவங்கள் செய்து அப்பதங்களைப் பெற்றவர்கள். தன்னைத்தேடும் அவர்களுக்குக் காணவொண்ணா இறைவன் இழிந்த என்னைத் தானே தேடி வந்து என் நெஞ்சில் நிலையாக வீற்றிருத்தல் என்ன அதிசயம் எனலுமாம். முன்னம் 159-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (9-13-1) பாடல் காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலை, இறைவன், ஆன்மாவின் நெஞ்சில் நிலையாக வீற்றிருத்தல் கூறப்படுகின்றது. அந்த நிலையில் ஆன்மா, தன் மலமாசுகளாகிய குறைகள் அனைத்தும் நீங்கித் தூய்மைபெற்று முழுமையாகின்றது. இதனால் இந்தப் பதிகக் கருத்தான “ஆத்தம ஸ்ரணம்” புலனாதல் பெற்றும்.

344. வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்டிரு முண்டத்தர்
பள்ளிக் குப்பாயத்த ரன்னே யென்னும்
பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரி மேற்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரா லன்னே யென்னும்.

எ

(இள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், வெண்ணிறப் பட்டாடை அரையினர்; வெண்ணிறமான திருநீற்று நெற்றியர்; தலைமையிடத்து மேல்நிலை அரசுப்பணியினர் அணியும் சட்டை தரித்தவர்” என்றும்; தோழி! சட்டையணிந்த அவர் பாய்ந்து செல்லும் குதிரையிவர்ந்து என் நெஞ்சைத் திருடியவர்,” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் - இன்று நம் நாட்டிலுள்ள ஓரிசா மாநிலம் முன்னாளில் “கலிங்கம்” என்ற பெயரில் தனி நாடாக விளங்கிவந்தது. அங்கு நெய்யும் பட்டாடைகள் மிகவும் புகழ் பெற்றவையாய் சீனா, மியான்மர்,

ஜாவா, சுமித்தரா போன்ற கீழை நாடுகளுக்கும் கிரீஸ், இத்தாலி போன்ற மேலை நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதியாகி வந்தன. ஆடை இடவாகு பெயராகக் “கலிங்கம்” என வழங்கலாயிற்று. வெண்ணிறமான பட்டாடையை அரையில் தரித்திருந்தான் என்றவாறு.

வெண்திரு முண்டத்தர் - திரு - செல்வம். இது “பூதி” என்றும் வழங்கப்படும். தனக்கு மேல் வேறு ஒரு செல்வம் இன்மையால் “விபூதி” என்றாகித் திருநீற்றைக் குறித்து நின்றது. வெண்ணிறமான திருநீறே அணியத்தக்க தாகலின் “வெண்திரு” என்றார். **முண்டம்** - நெற்றி. **முண்டத்தர்** - நெற்றியுடைவர் வெண்ணிறமான திருநீறு தரித்த நெற்றியுடையவர் என்றவாறு. இந்தச்சொல் இந்தப் பொருளில் வருவதை;

“முண்டம் வெம்ப நெஞ்ச நோவ

முந்த வந்து தானியங்

கொண்டு வந்தி யாவ ருங்கு

டும்ப நீதி செய்யமுன்

கண்டு கண்டி ரங்கி நெஞ்ச

மிஞ்ச நாணு கைதவன்

பண்டை வெந்தி றத்தி னாலி

ருந்த னன்ப கார்த்திலன்”

(திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் -

இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த திருவிளையாடல் 31)

என்பதிற காண்க.

பள்ளிக் குப்பாயத்தர் - பள்ளி - அரசனும் பெருநிலையிலுள்ள அரசுப்பணியாளரும் தங்கும் இடம். திரிசிரன் வாழ்ந்த இடம் திரிசிராப்பள்ளி. என்றதும் இது போன்ற பிறவும் காண்க. **குப்பாயம்** - சட்டை. அரசனும் அமைச்சர், படைத்தலைவர் போன்ற மேல்நிலையிலுள்ள அரசு அதிகாரிகளும். அரசனுக்கு அணுக்கத் தொண்டு புரியும் பணியாளரும் சட்டை. அணிவது முற்காலத்தில் தமிழகத்தில் வழக்கத்திலிருந்தது. சட்டையை “கஞ்சகம்” “மெய்ப்பை” என்றும் வழங்குவர்.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அரச னுக்குவெப் படுத்த தென் றருகுஞ் சுகிகள்
உரைசெ ய்ப்பதைத் தொருதனித் தேவியார் புகுத
விரைவு மச்சமு மேற்கொளக் குலச்சிறை யாரும்
வரைசெய் பொற்புய மன்னவன் மருங்குவந் தனைந்தார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் -

திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் 710)

“புரசைவெங் களிறுந் தேரும்
புரவியுந் தானே யோடு
விரசின கடைமுன் னால
மிடைந்துதுந் துபிக ளாப்ப
பரசுநர் பாங்கர்ப் போதப்
பலசனம் விலக்கி முன்னே
கரிசில்கஞ் சுகியோர் செல்லக்
கண்டவர் வியந்து நிற்ப”

(பேரூர்ப்புராணம் -

கௌரி தவம்புரி படலம் - 40)

என்பவற்றில் காண்க. எனவே **பள்ளிக்குப்பாயம்** என்பது அரசனும் மேல்நிலை அரசுப் பணியாளரும், அணுக்கத் தொண்டர்களும் தாங்கள் பணிபுரியுமிடத்தில் தரிக்கும் சீருடையாகிய சட்டை என்பது பெற்றும்.

இதற்கு, இவ்வாறன்றிப் “**பள்ளி**” தொழிலாகு பெயராகத் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் திருமால் என்று கொண்டு, அவன்தன் நரசிம்ம வாமனாவதாரங்களில் மிகை செய்துழி, இறைவன், அவ்வவதார மூர்த்தங்களை அழித்துத் தோலைச் சட்டையாக அணிந்த வரலாற்றைக் கூறுவர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். சீகாழித் திருக்கோயிலில் தோணியப்பருக்கு மேலுள்ள விமானத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தம் “**சட்டைநாதர்**” என வழங்குவதும் காண்க.

பாய்பரி - குதிரையின் நடைகளை ஐந்தாகப் பிரித்துப் “பஞ்சகதி” என்பர். அவை **மல்லகதி** - நான்கு கால்களாலும் கால்களை ஒன்றையடுத்து மற்றொன்றாக ஊன்றி ஓடுதல்; **மயூரகதி**. மயிலின் நடைபோன்ற அழகிய

நடை. இதனைச் சர்கஸ் (Circus) முதலியவற்றில் இன்றும் காணலாம். **வியாக்கிரகதி** - புலிபோன்று பாய்ந்து ஓடும் ஓட்டம். இதை Gallop என்பர் ஆங்கிலத்தில். **வாணரகதி** - ஓடும் வழியில் இடையிலுள்ள சிறுவாய்க்கால் குட்டை முதலியவற்றில் கால்படாமல் குரங்கைப் போல் தாவிக்கடக்கும் ஓட்டம் **விடபகதி** - ஆனேறு நடப்பது போலப் பெருமிதமாக நடத்தல். இவற்றில் ஈண்டுப் **பாய்பரி** என்றது வியாக்கிர கதியாகிய பாய்ந்து ஓடும் ஓட்டத்தை. இதனை குதிரைப்பந்தயத்தில் இன்றும் காணலாம்.

பாய்பரிமேற் கொண்டு - குதிரை மேலமர்ந்து மதுரைமா நகரின் திருவீதிகளில் திருவுலாப் போந்து. இந்தப் பதிகத்தின் தோற்று வாயில் விளக்கியது காண்க.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி, நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடலில், இறைவன், மறையைக்குதிரையாக்கி அரபு நாட்டுக் குதிரை வணிகர் தலைவனாக வந்த வரலாற்றுக் குறிப்பிட்டும்; **பாய்பரி** - எங்கும் ஒலி வடிவிற்பரவும் மறையாகிய குதிரை என்றும், **மேற்கொண்டு** என்பது இறைவன் மறையின் தலைவனாக நின்று அதனை ஒலிப்பித்தல் என்றும், **பள்ளிக்குப்பாயம்** என்பது, அரபு நாட்டுக் குதிரை வீரர்கள் தங்கள் சட்டை, போர்வை முதலியவற்றை குதிரைக் கொட்டகையில் விரித்து அதன் மேல் பள்ளி கொண்டு உறங்குவர் என்றும்; குதிரையேற்றம் பயிலும் பள்ளியில் பயில்வோர் அணியும் சீருடை என்றும் பலவாறு கூறினர் முன்னுரையாளர்கள். நம் அடிகள் காலத்தில் முகமதிய மதம் தோன்றவில்லை. அரபு நாட்டில் அந்நாளில் வாழ்ந்தோர் வேறு தெய்வங்களை வழிபட்டுவந்தனர். ஆனால் அங்குச் சிவநெறியில் நிலவியதாகயாரும் கூறவில்லை. குதிரை வணிகன் நெற்றியில் வெள்ளை நீறு அணிந்து வந்ததாகப் பாடலில் உள்ளது. இரு திருவிளையாடற் புராணங்களிலோ, திருவாதவூரர் புராணத்திலோ அரபு நாட்டுக் குதிரை வணிகன் திருநீற்றுக் கோலத்துடன் வந்ததாக குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடலில் வந்த இறைவன் கோலமன்று என ஒதுக்குக.

உள்ளம் கவர்வர் - என்பது பசு கரணங்களை எல்லாம் பதிகரணங்களாக மாற்றுவர் என்றவாறு.

இந்தத் திருப்பாடலில், இறைவன் ஆன்மாவில் சீவ போதத்தை ஒழித்துச் சிவபோகமாக்கித் தன் வியாபகத்துடன் அடக்கிக் கொள்வது கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம ஸ்ரணம்” புலனாதல் அறிக.

345 தாளி யறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
ஆளெம்மை யாள்வரா லன்னே யென்னும்
ஆளெம்மை யாளு மடிகளார் தங்கையில்
தாள மிருந்தவா றன்னே யென்னும்

அ

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், தாளி மலர் மாலையும் அறுகம்புல் மாலையும் அணிந்தவர்; சந்தனக் குழம்பு பூசியவர், என்னை அடிமையாக ஏற்று ஆள்பவர்” என்றும்; “தோழி! என்னை அடிமையாக ஏற்று ஆள்பவரின் கையில் தாளம் இருந்த கோலம் என்ன வியப்பு” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “ஆளெம்மை ஆள்பவர்” என்பதில் “ஆள்” என்பதை ஆளாக என ஆக்கம் வருவித்து, எம்மை ஆளாக ஆள்பவர் என மாற்றியமைத்துக் கொள்க, “இருந்தவாறு” என்பதன் பின் “என்னே” என்பது வருவிக்க.

தாளி அறுகினர் - தாளியும் அறுகும் என உம்மைத் தொகை விரிக்க முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 201-ல் “தாளி அறுகின் தாராய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. தாளிமலர் மாலை அறுகம்புல்மாலை எனவும் அவை இரண்டும் விரவத் தொடுத்த ஒரே மாலை எனவும் கொள்க.

சந்தனச் சாந்தினர் - சந்தனக் கலவையர், அம்பல வாணருக்குத் திரு முழுக்காட்டி அறுகம்புல் மாலையை அணிவிக்கும் கண்கவர் கோலத்தை தில்லை முதலிய பதிகளில் இன்றும் காணலாம்.

ஆள் ஆக எம்மை ஆள்பவர் - நாம் அவருக்கு அடிமையாகும் தகுதிபெறும் பொருட்டு நம்மைப்பணி கொள்பவர் எனலுமாம்.

ஆள் எம்மை ஆளும் அடிகளார் - “ஆள்” என்பதன் பின் “ஆகி” என ஒரு சொல் வருவித்துத் தாங்கள் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாகி அதனால் நம்மைத் தங்கள் அடிமைகளாகப் பணி கொள்ளும் சிவனடியார்கள்

என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். இது பின்வரும் “தங்கையில் தாளம் இருந்தவாறு என்னே” என்பதற்கு அவர்கள் இறைவனை இசையாற் பரவக்கையில் தாளம் வைத்திருத்திருவாறு என்னே என்று உரை கூற வசதியதற் பொருட்டாகும். அதுபற்றி ஆய்வோம்.

தங்கையில் தாளம் இருந்தவாறு என்னே - கையில் தாளமுடன் சிவமூர்த்தங்கள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ஆதலின் இது மேற்குறித்தவாறு சிவனடியார்களையே குறிப்பதாகும் என்று அவர்கள் விளக்குவர். இந்தப் பதிகம் முழுவதும் சோம சுந்தரப் பெருமான் மதுரை மாநகரின் திருவீதியில் பரிணர்தியில் உலாப்போந்த காட்சியைக் கண்ட தலைவி தன் வயமிழந்து தான் கண்டு கொண்டுள்ள உருவெளித்தோற்றில் புலனாகும் இறைவனின் பல்வேறு கோலங்களையேயாம். அவற்றிலொன்று கையில் தாளத்துடன் இசைபரப்பியவராய் பலி திரியும் கோலமும் ஒன்று. அதனையே ஈண்டுக் கூறினார். அது சிவமூர்த்தங்கள் அறுபத்து நான்கில் ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை

திருச்சிற்றம்பலம்

“தமிழினீர்மை பேசித்தாளம் வீண்பண்ணி நல்ல
முழுவமொந்தை மல்குபாடல் செய்கையிடமோவார்
குமிழின்மேனி தந்துகோல நீர்மையதுகொண்டார்
கமழுஞ்சோலைக் கானுர்மேய பவளவண்ணரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-73-6)

எனவரும் நம் பிள்ளையார் திருவாக்கும் நம் கருத்துக்கு அரண்கோலுவது காண்க. தலைவி, சிவனடியார்கள் கோலங்களைப் பார்த்துக் காதல் கொண்டதாகப் பொருள் கூறல் பொருத்தமற்றது.

தாளம் என்பதைத் “தாலம்” என்று கொண்டு பலியேற்கும் உண்கலம் என்றும், சீரும் பாணியும் தூக்குமாகிய தாளங்களையிடும் உமைம்மையை ஒரு பாதியாகவுடைய மாதொருபாக மூர்த்தம் குறித்தது என்றும், **தாளம்** - காலத்தை அறுதியிடும் ஒலிக்கருவி; கால தத்துவமானது காலத்துக்கும் அப்பாலுள்ள சிவனார் கையில் அடங்கியுள்ளது என்றும் பலவாறு விளக்கிச் சென்றனர் முன்னுரையாளர்கள். அவையனைத்தும் வலிந்து கூறலாயும் ஈண்டுப் பொருத்தமற்றவையாயும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படை.

திருவாசகத்தை அண்மையில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த தஞ்சை வழங்குரைஞர் சேக்கிழாரடிப்பொடி Dr. T.N.இராமச்சந்திரன், B.Com., B.L., அவர்கள் **தரளம்** - Heart beating of the Heroin - தலைவியின் இதயத்துடிப்பு என்று குறிப்புரை தந்துள்ளார். “காதலால் துடிக்கும் என் இதயம் அவர் கையில் உள்ளது” என்பது பொருள்.

இந்தத் திருப்பாடலில் “இறைவர் எம்மை ஆளாக ஆள்வர்” என்றமையால் ஆன்மாவின் சுதந்திரத்தை நீக்கி ஆன்மாவே தானாகச் சிவபோதமாய் நிறைந்துள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தமபூரணம்” புலனாதல் பெற்றும்.

346 தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரா லன்னே யென்னும்
ஐயம் புகுந்தவர் போதலு மென்னுள்ளம்
நையு மிதுவென்னே யன்னே யென்னும்

கூ

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், மாதொரு பாகராகத் தவவேடம் தாங்கி, உணவு வேண்டி என் இல்லத்துட்புகுந்தார்”, என்றும் “தோழி! உணவு வேண்டி என் இல்லத்துட் புகுந்தவர் உண்டு வெளியேறிய பின்பும் என் மனம் உருகுகின்றது. இஃது என்ன அதிசயம்” என்று தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலிள்ள “தையலோர் பங்கினர்” என்பதை “தையலோர் பாகராக” என்றும் “வேடத்தர்” என்பதை “வேடத்தராய்” என்றும் எச்சங்களாக்குக. “போதலும்” என்றதன் முன் “உண்டு” என்பதும் “என்னே” என்றதன் பின் “அதிசயம்” என்பதும் வருவிக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

தையல் ஓர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர் - தையல் - அழகு. பண்பாகு பெயராகப் பெண்ணை உணர்த்தியது. ஈண்டு, உமையம்மையைக் குறித்து நின்றது. **ஓர்பங்கினர் - ஒப்பற்ற இடப்பாகத்தை உடையவர்** எனலுமாம். பேரருளின் உருவகமாகிய உமையம்மை தங்குதலில் ஒப்பற்ற பாகமாயிற்று.

தாபத வேடத்தர். தவவேடம் கொண்டவர். அஃதாவது சடைமுடி, திருநீறு, சுந்தர வேடம், உருத்திராக்க கண்டிகை முதலியவை தாங்கிய வேடங்கொண்டவர். பெண்ணுடன் கூடியிருத்தல் இல்லறத்தார் செய்கை. தவ வேடம் துறவிகளின் கோலம், உலகியலில் இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாதவை. இவற்றை ஒருவனே கொண்டுள்ளது. தலைவியின் வியப்புக்கு ஏதுவாயிற்று.

இறைவனின் இந்தநிலை உயிர்கள் உய்ய வேண்டிக் கொண்டதாகும். ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அன்றாலின் கீழுருந்தங் கறஞ்சொன் னானை
அகத்தியனை யுகப்பாளை அயன்மால் தேட
நின்றானைக் கிடந்தகடல் நஞ்சுண் டானை
நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன்க னைந்தும்
வென்றானை மீயச்சூர் மேவி னானை
மெல்லியலாள் தவத்தினிறை யளக்க லுற்றுச்
சென்றானை திருவீழி மிழலை யானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே.”

(திருமுறை 6-50-3)

“மங்கையோ டிருந்தே யோகுசெய் வாளை
வளாரிளந் திங்களை முடிமேற்
கங்கையோ டணியுங் கடவுளைக் கங்கை
கொண்டசோ னேச்சரத் தானை
அங்கையோ டேந்திப் பலிதிரி கருவூ
ரறைந்த சொல் மாலையா லாழிச்
செங்கையோ டுலகி லரசவீற் றிருந்து
தினைப்பதுஞ் சிவனருட் கடலே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 9-13-11)

என்பவை நினைக. முன்னம் 71-ம் திருப்பாடலுரையில் “கொம்பரார்” என்றதன்

கீழ் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் - சூத்திரம் 1, செய்யுள் 50-ம், பாடல் 261 - உரையில் எழுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சூத்திரம் 2 அதிகரணம் 4 செய்யுள் 77-ம் பார்க்க.

ஐயம் புகுவர் :- ஐயம். சிறந்த சிவனடியார்கள், துறவிகள், மாகேசுரர்கள் முதலிய சான்றோர்களை இல்லத்துக்கு அழைத்து வந்து அமுதாட்டுதல். இதற்கு எடுத்துக்காட்டு, சிறுத்தொண்டநாயனார் உருத்திராபதியாரை அழைத்து வந்து அமுதளித்தது. **புகுவர்** - பின்னுட்களில் அத்தகைய சான்றோர்கள் தாங்களே உணவு வேண்டி இல்லறத்தார் மனைகளுக்குச் சென்று உணவு உண்பராயினர். இஃதும் **ஐயம்** எனப்பெயர் பெற்றது. இளையான் குடிமாற நாயனார், காரைக்காலம்மையார் புராணங்களில் அடியார்கள் தாமே வந்து உண்டமை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள். **புகுவர்** என்று ஈண்டுத் தலைவி கூறியதும் இந்த “**ஐயம்**” வேண்டியேயாம். “பிச்சை” என்பது இதற்கு மாறானது. ஒடேந்தித் தெருக்களில் உள்ள இல்லங்களின் முன்றில் தோறும் சென்று நின்று இரந்து இல்லத்தரசிகள் பெய்யும் சிறுசிறு அளவிலான உணவு அல்லது உணவுப் பண்டங்களைத் திரட்டி உண்பது. இது தவிர்க்க வேண்டிய தொழில்.

“ஐய மிட்டுண்” - ஆத்திச்சூடி 9

“ஏற்ப திகழ்ச்சி” - ஷ - 8

என ஓளவைப் பிராட்டி இவை இரண்டையும் வேறுபடுத்தி அறிவுறுத்தல் காண்க.*

*“வைத்து வாழ்வீர்கள் நாமும் பாவைக்குச்
செய்யுங் கிரிசைகள் கேளீரோ, பாற்கடலுன்
பையத் துயின்ற பரமனடி பாடி
நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி
மையிட் டெழுதோம் மலரிட்டுநாம் முடியோம்
செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளை சென்றோதோம்
ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையுங் கைகாட்டி
உய்யுமா ஏறண்ணி யுகந்தேலோ ரெம்பாவாய்”

(நாலாயிரத் தில்லியப்பிரபந்தம், திருப்பாவை - 2)

என்பதிலும் காண்க.

புகுதல் - அழைக்காமலே வருதல், **புகுவர்** - புகுந்தவர் என்பது சீர்காழித் தாண்ட வராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **ஆல்** - அசை, **ஐயம் புகுதல்** - ஆன்ம போதத்தை ஏற்க வேண்டி எழுந்தருளுதல் எனக்கொண்டார். திரு G.வரதராஜ பிள்ளை B.A., அவர்கள்.

நையும் - இத்துணை மேலானவன் நம்மையும் பொருட்படுத்து நம் ஆன்மபோதத்தை ஏற்று நம்மை உய்விக்கும் பொருட்டு நாம் அழையாமல் தானே நம் இல்லம் தேடி வந்தானே என் அவன் எளிமையையும் அருளிப்பாட்டையும் நினைந்து உள்ளம் நெகிழ்ந்து.

இந்தத்திருப்பாடலில் உயிர், தற்போதம் இழந்ததால் உள்ளம் நைதல் கூறப்பட்டது. அந்த உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளியதால் ஆன்மாவைத் தன் வியாபகத்துள் கொள்வதற்குத் தகுதியாக்குகின்றான். இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “**ஆத்தம ஸூணம்**” புலனாதல் காண்க.

347. கொன்றை மதியமும் கூவிள மத்தமும்
துன்றிய சென்னிய ரன்னே யென்னும்
துன்றிய சென்னியின் மத்தமுன் மத்தமே
இன்றெனக் கானவா றன்னே யென்னும்

க0

(இ-ள்)

“தோழி! இந்த என் தலைவர், கொன்றைமலரும் பிறை நிலவும் வில்வ இலையும் உன்மத்தம்பூவும் நெருங்கிய தலைக்கோல முடையவர்,” என்றும் “தோழி! மலர் முதலியன நெருங்கிய திருமுடியிலுள்ள உன்மத்த மலரே, இறைவன், எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட இந்தக்காலத்தில் எனக்குப் பித்தேற்றியது இவ்வாறு ஆனவாறு என்னே” என்றும் தலைவி கூறுவள்.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் உள்ள “மதியமும் மத்தமும்” என்பவற்றிலுள்ள உம்மையைக் “கொன்றை” “கூவிளம்” என்பனவோடும் கூட்டுக. “கொன்றை” கூவிளம் என்பவற்றின் பின் “உம்மை” வருவித்துக் கொள்க. “ஆனவாறு” என்றதன் பின் “என்னே” என்பது வருவித்துக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் ஆற்றொழுக்காகப் பொருள்காண்க.

கொன்றையும் மதியமும் கூவீளமும் மத்தமும் - கொன்றையும்

- கொன்றை மலர்களாலான மாலையும். இது சிவபெருமானுக்கு விருப்பமான மாலை. அவன் வண்ணத்தையும் சமட்டித் திருவைந்தெழுத்தையும் நினைவுட்டுவது. **மதியம்** - பிறைநிலா. இறைவனின் பேரருளுடைமையையும் பெருந்தவறுகள் பல செய்தோரையும் உய்வித்து உயர்த்தும் பண்பும் குறித்து நிற்பது. **கூவீளம்** - வில்வம்; மூன்றுதளம் உடைய இலைகளாகக் கொய்து சிவவழிபாட்டுக்குப் பயன்படுத்தப்படுவது. அவனுடை மூன்று விழிகளையும் புகலடைந்த ஆன்மாக்களின் மும்மலங்களையும் நீக்கிக்காத்தருளும் சூலப்படையையும் நினைப்பது. இதனை Vilva Flower - வில்வமலர் என்று மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.Pope. அதன் பொருத்தமின்மை வெளிப்படை. **மத்தமும்** - **மத்தம்** ஊமத்தமலர். சிவபெருமான் ஒருவனால் மட்டுமே விரும்பி ஏற்று அணியப்படும் மலர். இதனை உண்டவர்களுக்கு சித்தக்கலக்கம் நேர்ந்து பித்துப்பிடிக்கும். ஆதலின் இந்த மலருக்கு உன்மத்தமலர் என்று பெயருண்டாயிற்று. **உன்மத்தம்** - பித்து. மத்தத்தைத் தரும் மலர் மத்தம் எனப்பட்டது. ஆன்மாவின் சீவபோதத்தை மாற்றித் திருவருள்வயமாகச் செய்யும் என்பது குறிப்பு. இது சீவன் முத்த நிலை யெய்தி இம்மையிலேயே வீட்டின்பம் நுகரும் நிலை என்றும் கொள்ள நின்றது. உன்மத்தம் ஆன்ம அறிவை மறைத்தலின் திரோதானசக்தி எனக் கொண்டார். சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மத்தம் உன்மத்தமே - ஊமத்தம்பூவை எவரும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளார். ஆனால் பொருள் யாதாயினும் அதனைக் கொண்டுள்ளார் உயர்வு அந்தப் பொருளையும் சாரும். எனவே சிவச்சார்புள்ள உன்மத்தமலர் மீது எனக்குக் கழிபெரும் விருப்புண்டாயிற்று என்றவாறு. **உன்மத்தம்** - அதன் மீது கொண்ட அளவற்ற விருப்பம். உலகிலுள்ள உன்மத்த மலர்களை உண்டவர்க்கே உன்மத்தம் தலைக்கேறும்; ஈண்டு இந்த உன்மத்த மலரைக் கண்ட எனக்கே உன்மத்தம் தலைக்கேறிவிட்டது என்பது நயம்.

காமம் மீதுரப் பெற்றோர் நிலைகளைப் பத்தெனவகுத்தனர் ஆன்றார். அவற்றுள் முதல் ஆறுநிலைகள் ஒவ்வொன்றும் பல உட்பிரிவுகள் கொண்டன. அவற்றை தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - மெய்ப்பாட்டியலில் புகுமுகம் புரிதல் எனத்தொடங்கும் கு.257 முதல் “புறஞ்செயச்” எனத் தொடங்கும்

சூ.262 முடிய உள்ளபகுதிகளில் காண்க. ஏழாவது நிலை பெருந்திணைப் பாற்படும். எட்டாவது நிலையே ஈண்டுக் கூறும். “**உன்மத்தநிலை**” ஒன்பதாவது நிலை “மயக்கமும்” பத்தாவது நிலை “சாக்காடுமாம்.”

இன்று - இறைவன் என் இல்லத்துள் எழுந்தருளி என்னை ஆட்கொண்ட இப்பொழுதே.

இந்தத்திருப்பாடலில், ஆன்மா சீவபோதம் முற்றும் கெட்டுத்தன் வயமிழந்து சிவபோதத்துள் நின்று இன்புறும் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்துரையாகிய “**ஆத்தம ஸ்ரணம்**” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை :-

“தோழி! மதுரை மாநகர் வீதியில் குதிரை ஏறித் திருவுலாப் போந்த நம் சோமசுந்தரப் பெருமான், மறைகளை அருளியவர்; வெண்ணீறு பூசிய செம்மேனியர்; நாதமாகிய பறையுடையவர்; அயன் திருமால் முதலிய பெருந்தேவர்களுக்குத் தலைவர்; என் கண்ணை விட்டகலாதவர்; அருள் ஆழியர்; என் உயிரினுள் நின்று உருக்கி முடிவிலாத இன்பந்தருபவர்; என்றும் மாறாத மணவாளக்கோலம் கொண்டுள்ள பேரழகர். அவர் என் நெஞ்சில் எழுந்தருளியுள்ளவர்; திருப்பெருந்துறையின் தலைவர்; ஆனந்த வடிவினர். பாம்பணியும் வேங்கைத் தோலுடையும் திருநீற்றுப் பூச்சம் கொண்ட அவர் வேடத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து என் உள்ளம் வாட்டமுறுகின்றது. அவர் நீண்ட கைகளும் சுருண்ட சடை முடியும் கொண்டவர். பாண்டிய நாட்டினரான அவர், என்மன அலைச்சலைத் தடுத்து அருள் பாலிப்பவர் நினைக்கவும் அரிய வீட்டுலகில் ஆன்மாக்களைச் செலுத்தும் அவர், என் நெஞ்சில் நிலையாக எழுந்தருளியிருந்தும் திருமாலும் நான்முகனும் அவரைக் கண்டார்கள் அல்லர். அவர் வெண்பட்டாடையும் வெள்ளை நீற்று நெற்றியும் சீருடையாகிய சட்டையும் அணிந்தவராய்ப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரை மேல் இவர்ந்து, என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வர். அவர் தாளிமலர்மாலையும் அறுகம்புலமாலையும் தரித்துச் சந்தனம் பூசிய கோலத்துடன் கையில் தாளங்கொண்டு என்னை ஆட்கொள்கின்றவர். மாதொரு பாகராயும் தவ வேடம் கொண்டும் உணவு வேண்டி என் இல்லத்துப் புகுந்தார். அவர் அவ்வாறு புகுந்து உண்டு சென்ற பின்பும் என்மனம் அவரை நினைந்து

உருகுகின்றது. கொன்றை மாலையும் பிறைநிலவும் வில்வ இலைமாலையும் உன்மத்த மலரும் நெருங்கிய தலைக்கோலம் கொண்ட அவர், இன்று என் இல்லத்துப் புகுந்து என்னை ஆட்கொண்ட இப்பொழுதே நான் பிச்சியானேன். தோழி! இந்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் என் கண்முன் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் என்ன அதிசயங்கள்” என்று தலைவி கூறுவள்.

தலவிசேடம்:

தில்லை:— முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டவை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

18. குயில்பத்து

தில்லையில் அருளியது
(ஆத்தும விரக்கம்)

திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக நண்ணிய இறைவன், நம் அடிகளேவிட்டுப் பிரிந்தான். உடனிருந்த அடியவர்களும் விரைவிற் சோதியிற் கலந்து மறைந்தனர். இறைவன் ஆணைப்படி நம் அடிகள் தலயாத்திரை மேற்கொண்டு தில்லை வந்து தங்கினார். குருவின் பிரிவாற்றாமை அவரை மிகவும் வருத்தியது. மீண்டும் எப்போது அவரைக் கூடுவது என ஏங்கினார். ஓர் இளவேனிற் காலம் எய்திற்று. தில்லையிலுள்ள சோலை ஒன்றில் குயில் கூவிற்று.

காகமும் குயிலும் காண்போருக்கு ஒரே வண்ணமுள்ள ஓரினப் பறவைகள் போன்றிருப்பினும் அவை ஒன்றாகா. காகம் கூடிவாழும் இயல்பினது; தூய்மையற்ற பொருள்களைத் தின்பது; எப்பொழுதும் கரைந்து கொண்டே இருப்பது; முட்கள் நிறைந்த கூட்டைத் தன் வீடாகக் கொள்வது. குயில், தனித்து வாழும் இயல்பினது; தூய்மையான மாந்தளிர் இனிய கனிகள் இவற்றையே தேடியுண்பது; இளவேனிற் பருவத்தில் மட்டும் சிற்சில சமயங்களில் கூவுவது; காகக்கையின் கூட்டைத் தன்முட்டை இருந்து குஞ்சாகி வளரப் பயன்படுத்திக் கொள்வது.

மாந்தருள்ளும், உலகரும் ஞானிகளும் ஓரினம் போல் தோன்றினும், உலகர் சமூகமாகக் கூடி வாழும் இயல்பினராய்த் தூய்மையற்ற பொருட்களைத் துய்த்து, எப்பொழுதும் கூக்குரலிட்டுக் கொண்டிருப்போராய்த் துன்பம் நிறைந்த உலக வாழ்வில் தங்கி உழல்வர். இவர்கள் காகம் போன்றோராவர். ஞானிகள் தனிமையை நாடும் இயல்பினராய்த் தூய்மையே வடிவான இறை இன்பைத்தேடித் துய்ப்பர், எப்போதேனும் சிலமுறை வாய்விண்டு இனிய அறவுரைகளை வழங்குவர்; உலகரின் குடும்பத்தில் தோன்றி வளர்ந்து, உரிய காலத்தில் ஞானிகளாக வெளியேறுவர். இவர்கள் குயில் போன்றோராவர்.

ஈண்டு;

“இகன்மி குத்தகொடி முட்கு டம்பையி
 னிருந்த கோகில மழப்பறழ்
 தகுசி றைத்துணை முளைத்த லுஞ்சிறை
 தணந்து சேனெழியு மாறுபோற்
 ரெகுமு டற்சிறை துரந்து வீடணுகு
 சூழ்ச்சி பன்முறையும் வேட்டலின்
 உகுபி றப்பினும் தேபி றப்புமை
 யுயிர்த்து ளார்கவு யிர்த்துளார்”

(தணிகைப் புராணம்
 நைமிசப்படலம் 20)

என்பது நினைத்தகும்.

இத்துணைச் சிறப்புள்ள குயில் கூவும் ஒலியை நம் அடிகள் கேட்டார்கள். அஃது இனியதாயினும் பொருளற்றதாயிருந்தது. குயிலே விளித்துக் “குயிலே! நீ பொருளற்ற ஒலியில் கூவாது, நம் இறைவன் மீண்டும் வந்து என்னை உய்விக்கும் வண்ணம் அவனை அழைத்துக் கூவுவாயாக” என்ற பொருளில் இந்தப் பதிகத்தை அருளிச் செய்தார்கள்.

இந்தப் பதிகத்தின் கருத்து “ஆத்தம விரக்கம்” என மொழிந்தனர் நம் முன்னோர். “உயிர் வருந்துதல்” என்பது அதன் பொருள். வருத்தம் பிரிவாற்றாமையால் வந்தது.

“இயற்றரு குயிற்பத்
 தான்ம விரக்கம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“.....

தூயவருட் குயிலேநற் சோதியெனைக் கூடுதற்குண்
 வாயினுற் கூவெனமுன் வாழ்த்தல் குயிற் பத்தாமே”

என்பது திருப்பெருந்துறைப் புராணம் கூறும் “திருவாசக உண்மை”

.....
 பொங்கரி னிடையே வாழும் பொற்பிளங் குயிலே! கூவி
 இங்கழை யெம்பிராணே என்பதும் ”

என்று திருவாதவூரர் புராணம் இதன் இயல்பை இயம்புகின்றது.

இந்தப் பகுதியை அன்னைப்பத்தின் பின்பு மிகப் பொருத்தமாக அமைத்து.
 அடுத்து வரும் தசாங்கத்தை இதன்பின் கோத்தனர் நம் முன்னோர்.

இந்தப் பத்து முழுவதும் அறுசீர்க் கழி நெடிலாசிரிய விருத்தப் பாக்களால்
 அமைந்துள்ளது. பெரும்பான்மை ஈரசைச்சீர்கள் கொண்டவை.
 அறுசீரடிகளில் மூன்றாவது தளை ஒழிந்த ஏனைய நான்கு தளைகளும் இயற்சீர்
 வெண்டளைகளாக உள்ளன.

ஆறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

348. கீத மினிய குயிலே கேட்டியே லெங்கள் பெருமான்
 பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக் கப்பாற்
 சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை
 ஆதி குணமொன்று மில்லா னந்தமி லான்வரக் கூவாய். க

(இ-ள்)

இசை இனிமை வாய்ந்த குயிலே! எங்கள் சிவ பெருமானின் திருவடிகள்
 இரண்டும் யாண்டுள்ளன என்று கேட்கின். அவை, கீழ் ஏழுலகங்களுக்கும்
 அப்பால் உள்ளன என்க; ஒளி பொருந்திய அவன் அழகிய திருமுடி
 யாண்டுள்ளது என்று சொல்லப்புகின்; அது, சொல்லின் அளவைக் கடந்து
 நின்ற அநாதியானது; அவன் முக்குணங்களில் ஒன்றும் இல்லாதவன்;
 தொடக்கமும் இறுதியும் இல்லாதவன்; இவற்றைக் கேட்டு உணர்ந்தாயாயின்
 அவனை ஈண்டு வரும் வண்ணம் கூவுவாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் “கேட்டியேல்” என்பதை “அந்தமிலான்” என்றதன்
 பின் வைக்க “ஆதி” என்பதை “அந்தம்” என்பதன் முன் வைக்க. பின்பு
 பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள்காண்க.

கீதம் இனிய குயிலே!:- கீதம் இனிய - குரலிசையில் மட்டும் இனிமை வாய்ந்த. இதனால் உன் இனிய குரல் பொருளற்று வெற்றோசையாக உள்ளது என்றவாறு. உன் இனிய குரலில் இறைவனின் பொருள் சேர் புகழ்களைப் பொதிந்து அவனை நீ ஈண்டுவரக் கூவுவாயாயின் “ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்” உள்ள அவன் உன் இசையின் இனிமையை விரும்பி ஈண்டு வருவன். என் பிரிவுத்துன்பமும் நீங்கும். நீயும் சிவபுண்ணியம் ஈட்டி உய்வை. அல்லையேல் நீ, காமனின் எக்காளமாக மட்டும் பயன்பட்டுப் பிறவிப் பயனை இழப்பை என்றவாறு.

எங்கள் பெருமான் பாதம் இரண்டும் வீனவில்:- எங்கள் பெருமான் - எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனானும் மானிடச் சட்டை தாங்கித்தானே ஈண்டு வந்து என்னை ஆட்கொண்டமையால் எங்களுக்குத் தனி உரிமையுடையவன். **எங்கள்** - என்றது தம்மையொத்த ஏனைய அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர்களை. **பெருமான்** - பெருமைக்குரியவன். விருப்பத்துக் குரியவன் என்றும் கூறுவர். **பாதம் இரண்டும்** - அவன் திருவடிகள் ஞானம் குறித்துநிற்பன. அந்த ஞானம் பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு ஆசாரியனால் நல்கப்படுவது. ஆன்மாவை வீட்டுலகில் செலுத்துவது. **வீனவில்** - அத்திருவடிகள் யாண்டுள்ளன என்று நீ கேட்பாயாகில். “யாண்டுள்ளன” என்பது அவாய் நிலையாய் வருவிக்கப்பட்டது.

பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால் - பாதாளம் - “பாதலம்” என்பதன் மருஉ. **பாதாளம் ஏழு** - கீழ் ஏழு உலகங்கள் என்பது பொருள். அவை முன்னம் 319-ம் பாடலில் “உலகு ஏழ் என” - என்றதன் கீழுரைக்கப்பட்டன. **அப்பால்** - அப்பாலும் என இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை விரித்துக் கொள்க. ஞானாசிரியனாக வந்து நம் சென்னியில் சூட்டிய பாதங்களை நாம் இவ்வுலகில் கண்டோம். அவையே கீழ் ஏழு உலகங்களுக்கு அப்பாலும் உள்ளன என்றவாறு. ஞானம் இட எல்லைக்குள் அடங்காதது என்பது நினைக. முன்னம் 164-ம் திருப்பாட்டில் “பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் பார்க்க. **அப்பால்** என்றதன்பின் “உள்ளன” என்றது வருவித்துக்கொள்க.

சோதி மணி முடி சொல்லில் சொல் இறந்து நின்ற தொன்மை:-
சோதி - சோதியினது - என ஆறன் உருபு விரித்து ஞான ஒளியாகிய அவனது என உரைப்பினும் ஒக்கும். **மணிமுடி** - நவமணிகளால் செய்யப்பட்ட முடி எனலுமாம். **சொல்லில்** - அவன்முடி இருக்கும்மிடத்தைச் சொல்லப் புகுந்தால்.

“பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்” என்று திருவடிகளுக்குக் கூறியாங்கு ஈண்டு
 “மேல் உலகங்கள் ஏழினுக்கு அப்பால்” என்று வருவித்துக் கொள்க.
 அவை; முன்னம் 319-ம் பாடலில் “உலகு ஏழ் என” - என்றதன்
 கீழுரைக்கப்பட்டன.

சொல் இறந்து நின்ற தொன்மை - சொல் இறந்து என்பதை மணி
 முடி நின்ற இடத்தையும். அஃது அவ்வாறு அவ்விடத்தில் நின்றக் காலத்தையும்
 குறித்தது. அவன் யாண்டும் வியாபித்துள்ளான். ஆதலின் அவன் மணிமுடி
 நிற்கும் இடம் குறிக்க இயலாது. அவன் எப்பொழுதும் சர்வ வியாபியாகலின்
 அவன் மணிமுடி அவ்வாறு இட எல்லே கடந்து நிற்கத் தொடங்கிய
 காலத்தையும் குறிப்பிடமுடியாது என்றவாறு.

தொன்மை - பழைமையான காலம். சொற்கள் நால்வகை
 வாக்குக்களாலான மாயேயங்கள். அவை மாயையைக் கடந்து நின்று அதனை
 இயக்கும் இறைவனின் முழுமையை விளக்க இயலாதன என்க.

சொல்லிறந்தந் நின்ற - (பா-ம்)

குணம் ஒன்றும் இல்லான்* - மாயா காரியங்களான சத்துவம்
 இராசதம் தாமதம் என்ற மூன்று குணங்களில் ஒன்று கூட இல்லாதவன்.
ஒன்றும் - உம்மை இழிவு சிறப்பு முக்குணங்கள் மூலப்பகுதியின்
 விருத்தியாகிய குணத்தத்துவத்துள் நிற்பன. அவை சுத்தமாயையும் கடந்து
 நின்று அதனைத் தன் வைப்புச் சத்தியாகக் கொண்டு தொழிற்படுத்தும்
 இறைவனைச் சாரா.

ஆதி அந்தம் இலான் - “ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும் பெரும் சோதி”
 (155) என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

*ஒன்று மில்லே னானீவிர்

மிகவு முடையீ ரும் மீறேவி

வென்றி யரசர் குலமடந்தை

சாதி யறிவா விகிந்தன்யா

னன்றி மகளிர் நீயிர்கான்

மைந்த னென்ற லடாதம்மா

வென்று முங்க ளுடனுறைவென்

றெந்தை நுகைகொண் டியம்பினான்

(பிரபுலிங்கலீலை-பிரபுதேவர் வந்தகதி 41)

இல்லா வந்தமிலான் - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

ஆநந்தம் இலான் - என்று Dr. G.U.போப் அவர்கள் கொண்டுள்ளது பிழையான பாடம்.

இந்தத் திருப்பாடலில் உயிர்கள் என்றும் இறைவனைப் பிரிந்திருத்தலை ஆற்று என்பது கூறப் படுகின்றது. இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தாகிய “**ஆன்ம வீரக்கம்**” புலனாதல் காண்க.

349. ஏர்தரு மேழுல கேத்த வெவ்வுரு வந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேரரு ளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேயபி ராளைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய் **உ**

(இ-ள்)

குயிலே! அழகுள்ள ஏழு உலகங்களும் துதிக்க எவ்வகை வடிவங்களையும் தன்வடிவமாகவே கொண்டவனும், கடல் சூழ்ந்த அழகிய இலங்கையில் வண்டோதரிக்குப் பேரருளினால் இன்பம் நல்கியவனும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் தென்பாண்டி நாட்டினனுமாகிய இறைவனை உன் சிறந்த வாயினால் கூவி அழைப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் உள்ள “குயிலே” என்பதைப் பாடலின் முன் வைக்க; “தென்பாண்டி நாடனை” என்பதை “சீரிய” என்பதன் முன் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஏர்தரும் ஏழ்உலகு - பூவுலகம் தொடங்கி மேலேயுள்ள ஒன்றைவிட ஒன்று அழகில் மிகுந்து செல்லும் ஏழு உலகங்கள் எனலுமாம். **ஏர்** - அழகு; எழுச்சி எனலுமாம்; **உலகு** - இயற்பெயராய் பரிபக்குவ ஆன்மாக்களைக் குறித்தது. உலகம் என்பது இயற்பெயராதலை “காலமுலக முயிரே.. (தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் - கிளவியாக்கம் சூ.க-57க்கு சேனாவரையர் உரையில் காண்க.

எவ்வுருவந்தன் உருவாய் - இறைவன், காணப்படும் பொருள்கள் கப்புலனாகாத பொருள்கள் அனைத்திலும் அவ்வப்பொருள்களாகக்

கலந்திருக்கும் உண்மை கூறப்பட்டது. இதனை “அது அதுவாய்” நிற்பல் என்று சைவ சித்தாந்தம் கூறும். பனிக்கட்டியில் இறைவன் பனிக்கட்டியாகவும் நெருப்பில் நெருப்பாகவும் நிற்பன். இறைவன் அட்ட மூர்த்தங்களில் நிற்பல் நினைக. முன்னம் 12-ம் திருப்பாடல் உரையில் “காலமுமாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-94-1 பார்க்க.

உருவாம் என்பதும் பாடம்.

ஆர்கலி - நிறைந்த ஒலியுடையது என்ற பொருளில் தொழிலாகுபெயராகக் கடலை உணர்த்தி நின்றது.

தென் இலங்கை - இந்திய நாட்டின் தெற்கில் உள்ள இலங்கை எனலுமாம்.

வண்டோதரி - மண்டோதரி என்பதன் தமிழ்வடிவம். “மந்தோதரி” என்னும் வடசொல்லுக்குச் சிறியவயிற்றை உடையவள் என்பது பொருள். இது மண்டோதரியாய்ப் பின் வண்டோதரி என வந்தது.

பேரருள் இன்பம் - காட்சி கொடுத்ததாகிய பேரருளும்; மகவாகித் தொட்டு விளையாடத் தந்த இன்பமும் என்க. “பேரருளாகிய இன்பம்” என்றும் “பேரருளும் இன்பமும்” என்றும் உரைக்க நின்றது.

வண்டோதரிக்குப் பேரருள் இன்பம் அளித்த வரலாறு - இராவணன், சிவனடிமைத் திறத்தில் திளைத்தவன். நாள்தோறும் சிவவழிபாடு செய்தவன். அவன் சார்பினால் அவன் மனைவி வண்டோதரியும் சிவபெருமானிடம் பேரன்பு கொண்டு கணவனைப் போலவே நாள்தோறும் சிவபூசை செய்து வந்தான். இறைவனைக் குழந்தை வடிவில் பெற்றுக் கொஞ்சி இன்புற விழைந்து வேண்டினாள். இறைவனும், அவ்வாறே ஒரு நாள் பூசையின் போது ஒரு பச்சிளம்மகவாக அவர் கரங்களில் அமர்ந்தான். அவள் அதனை அணைத்து மகிழ்வற்றிருந்துழி இராவணன் ஆண்டுற்றான். அவள் கணவனிடம் அந்த அருளிப்பாட்டைக் கூறி அந்த மகவையும் அவன் கரங்களில் தந்தான். இராவணன் மழலையை ஏற்றுப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அணைத்து மகிழ்வுழி இறைவன் மறைந்தான்.

சீரிய வாய் - குயிலின் வாய் தனது இனிமையால் இறைவனையே ஈர்த்து ஈண்டளிக்க நின்றதாகலின் அதனை அழகுள்ள வாய் என்றார்.

இந்தத் திருப்பாடலில் இறைவன் வண்டோதரி பால் எழுந்தருளிப் பேரருள் இன்பம் அளித்த அருளிப்பாடு கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகை அருளிப்பாட்டை நான் அடைந்திலனே என்ற வருத்தம் புலப்படுவதால் பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம இரக்கம்” புலனாதல் காண்க.

350. நீல வருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோல வழகிற் நிகழுங் கொடிமங்கை யுள்ளுறை கோயிற்
சீலம் பெரிது மினிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயக னைவரக் கூவாய் ஈ

(இ-ள்)

நீலவண்ணமுள்ள குயிலே! உயரமானவையும் நவமணிகளால் இழைக்கப்பட்டவையுமான மாளிகைகள் பொருந்தியவும், நல்லொழுக்கத்தால் மிகவும் இனியதுமான திருவுத்தரகோச மங்கையிலுள்ள திருக்கோயிலினுள் அழகிய வடிவில் விளங்கும் பூங்கொடி போன்ற உமையம்மையுடன் உலகுக்கு விளக்கம் உண்டாகும் வண்ணம் எழுந்தருளியிருந்த தலைவனே, இங்கு வரும் வண்ணம் கூவி அழைப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலை - “நீல உருவிற்குயிலே! நீண்மணி மாடம் நிலாவும்; சீலம் பெரிதும் இனிய; திருவுத்தர கோச மங்கை; உள்ளுறைகோயில்; கோலஉருவில் திகழும் கொடிமங்கை, ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகனே; வரக்கூவாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

நீல உருவில் குயிலே - குயிலின் நிறம் கறுப்பு ஈண்டுத் தூது செல்லவுள்ள குயிலே மகிழ்விக்க வேண்டி “நின் நிறம் கறுப்பன்று; அது நீலமணி போன்றது” என்றார். முன்னரும் “நீ கீதம் இனியை” “நின் வாய் சீரிய வாய்” எனப் பாராட்டியவை நினைக.

நீள் மணிமாடம் நிலாவும் - நீள்மாடம்; மணிமாடம் எனப் பிரித்துக் கூட்டுக. நீள்மாடம் - மாளிகையின் வானளாவிய உயரம் குறித்தது. மணிமாடம் - மாளிகைகள் நவமணிகளால் ஒப்பனை செய்யப்பட்டன குறித்தது. இரண்டும் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுவன. நிலாவும் - போர், வறுமை

முதலியவற்றால் சிதையாமல் எக்காலத்தும் செல்வச் செழிப்புடன் நிலைபெற்றிருப்பன.

சீலம் பெரிதும் இனிய திரு உத்தரகோச மங்கை - சீலம் - இயல்பாக உள்ள நல்லொழுக்கப்பண்புகள். **பெரிதும் இனிய** - அந் நல்லொழுக்கப்பண்புகளால் இத்தலத்தில் வாழ்ந்த அறுபத்து நான்கு முனிவர்களும் பெருந்தவத்தில் ஈடுபட்டனர். அத்தவத்தின் பயனாக அவர்கள் அம்பிகையுடன் அமர்ந்து இறைவன் வாயால் ஆகமப் பொருள்களை உபதேசமாகக் கேட்கும் பேறு பெற்றனர். அதனால் அவர்கள் சீலம் பெரிதும் இனியதாயிற்று. இது பற்றி முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் (48-49)ல் “உத்தரகோசமங்கை யுளிருந்து வித்தகவேடம் காட்டிய” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **திருஉத்தரகோசமங்கை** - முனிவர்களின் சீலம் அவர்கள் இருந்த உத்தரகோசமங்கைப் பதிக்கு ஏற்றப்பட்டது.

உள்உறைகோயில் - திருவுத்தரகோசமங்கை என்ற நகரின் உள்ளே. இருக்கும் கோயில் “கோயிலின்கண்” என ஏழனுருபு விரித்துக் கொள்க.

கோல உருவில் திகழும் கொடி மங்கை - “மங்கையோடு” என உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க. அஃதாவது பேரருளுடன் எழுந்தருளி இருந்தான் என்றவாறு. ஆதலின் நீ கூவி அழைத்தால் அருள்காரணமாக வருவான் என்க.

கொடி மங்கை - மலர்க்கொடி போன்ற உமையம்மை. கொடி போன்ற வடிவால் அவள் உரு கோல உருவாயிற்று. அழகும் கொடி போன்ற உடலமைப்பும் என்றும் இளமை மாறாத இயல்பை உணர்த்தின. **கொடி** என்றதை “மலர்” என்று கொண்டு Flower like form என மொழி பெயர்த்தார். டாக்டர். G.U. போப் அவர்கள். இதன் பொருத்தமின்மை வெளிப்படை.

ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகன் - உலகம் விளங்கும்படியாக எழுந்தருளி, இருந்த. **ஞாலம்** - உலகம். முன்னம் 349-ம் பாடலில் “உலகு” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **இருந்த நாயகன்** - நம் அடிகள் தம் தலயாத்திரையில் திருஉத்தரகோசமங்கையில் தரிசித்த கோலத்தை இப்பொழுது தில்லையிலிருந்து நினைவு கூர்கின்றாராகலின் “இருந்த” என இறந்த காலத்திற் கூறினர்.

இறைவன், பேரருளின் உருவகமான உமையம்மையுடன் திருஉத்தரகோசமங்கையில் உள்ள கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளான். ஆதலின் என் துன்பம் நீங்க என்னை மீண்டும் கூடும்படி அந்தப் பேரருள் அவனைச் செலுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லையே என வருந்துவதை இந்தப்பாடல் கூறுகின்றது. இதனால் இந்தப்பத்தின் கருத்தான “ஆத்தும இரக்கம்” புலனாதல் பெற்றும்.

351. தேன்பழிச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேண்
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் னுணர்வது வாய் பொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமென் னோக்கி மனாளனை நீவரக் கூவாய். ச

(இ-ள்)

தேனும் பழங்களும் மலிந்து சோலையின்கண் இடைவிடாது பழகும் இளமையான குயிலே! நீ இதனைக் கேட்பாயாக; தேவருலகைப் பொருட்படுத்தாது இந்த நில உலகத்தின்கண் எழுந்தருளி மனிதர்களை அடிமைகளாக ஏற்றுக்கொண்ட அருளாளனும்; இந்த ஊனுடலை நான் பொருட்படுத்தாமையால்; என் நெஞ்சினுள் நுழைந்து என் உணர்வாகவே ஆன ஒப்பற்றவனும்; மானின் பார்வையை வென்ற இனிய பார்வையுள்ள உமையம்மையின் கணவனுமாகிய இறைவனை; இங்குவரும் வண்ணம் நீ கூவி அழைப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலில் உள்ள “இதுகேள்நீ” என்பதை “நீ இது கேள்” என்று மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள்காண்க.

தேன் பழச்சோலை பயிலும் சிறுகுயிலே – தேன்பழம் - தேனும் பழமும் என உம்மைத் தொகை விரித்துக் கொள்க.

பயிலும் - முன்னம் சிவபுராணம் 89-ல் “பயின்று” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **சோலைக்கண் பயிலும்**. செய்யுளின் ஓசை இன்பம் நோக்கி ஏழாம் வேற்றுமை உருபின் தொகைக்கண் வல்லினம் மிகாதாயிற்று. அன்பும் இன்பமும் உள்ள அடியார்கள் குழுவைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது

என்பர் கவியரசு அவர்கள். **பழம்** - ஈண்டு மாங்கனி குறித்து நின்றது. தேனும் மாங்கனிச்சாறும் நல்கும் மதுரச்சுவையின் இன்பமும் மனநிறைவும் நிலையற்றவை; இறைவனைக் கூவி அழைத்தலால் வரும் இனிமை இன்பமும் மனநிறைவும் நினைதொறும் காண்டொறும் பேசும்தொறும் எப்போதும் உலவாத மதுரமும் பெருமகிழ்ச்சியுடன் கூடிய மன நிறைவும் தருவது என்று அறிவுறுத்தியவாறு. **சீறுகுயில்** - வடிவிலும் அகவையிலும் சிறிதாக உள்ள குயில். உலகியலறிவு நிரம்பப்பெறுத இளங்குயில்.

நீ இதுகேள் - ஆதலின் நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக - என்றவாறு.

வான் பழித்து இம்மண் புகுந்த - **வான்** - மண்ணுலகுக்கு மேலுள்ள விண்ணுலகங்கள். ஈண்டுத் தேவருலகம் குறித்து நின்றது. **இம்மண் புகுந்த** - இந்த மண்ணுலகுக்கு வந்து. **மண்** - மனிதருள் பக்குவான்மாக்களைக் குறித்து நின்றது. **பழித்து** - தேவர்களைப் பொருட்படுத்தாமைக்குக் காரணம் அவர்கள் வழிபாடு பயன்கருதிய காமிய தவமாதலின் என்க. **இம்** - என்ற சுட்டு, அகவை, அறிவு, ஆற்றல், செல்வம் முதலியவற்றில் சிறுமையுடையவர் என்று குறிப்பிட்டவாறு. **புகுந்த** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாட்டில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவைகாண்க.

மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல் - **மனிதர்** - பூவுலக வாசிகளுள் மலபரிபாகம் எய்தியவர்கள். **ஆட்கொண்ட** - முன்னே பலரையும் ஆட்கொண்ட பழக்கத்தால் இப்பொழுது என்னை ஆட்கொள்ள வந்தான். **வள்ளல்** - இரவலன் பின்னொரு சமயம் வேறு ஒருவனை நாடித் தனக்குத் தேவையான எதனையும் இரவாமல் நிரம்ப வழங்குபவனும்; ஏற்போனிடம் யாதொரு கைம்மாறும் கருதாது வழங்குபவனுமான கொடையாளி.

ஊன் பழித்து உள்ளம் புகுந்த - இதன் பின்வரும் “என்” என்ற சொல்லே. “**ஊன்**” “**உள்ளம்**” என்ற இரண்டன் முன்பும் கூட்டியுரைக்க. **ஊன்** - தசை. ஈண்டுத் தசையினுலான உடலைக் குறித்தது. முதலின் பெயர் சீனக்காயினமையின் இது முதலாகு பெயர். உடம்பை விடாதுபற்றி நிற்கும் உயிரைச் குறித்தலின் விடாத ஆகுபெயராயிற்று.

ஊன் பழித்து - எனக்குத் தத்துவசுத்தி வரச் செய்து. **பழித்தல்** - இந்த உடம்பு சடம்; இஃது உனக்குக் கருவி மாத்திரமே என்று அவன் உணர்த்த ஆன்மாவும் அவ்வாறே பழித்து நீங்கும். அவனுக்குப் பழித்து என்றும்

இவனுக்குப் பழிப்பித்தும் என்றும் வரும். **தத்துவசுத்தி** நிகழ்ந்த ஆன்மாவில் உள்ளத்தில் “**சிவதரிசனம்**” - நிகழும் அதன் பின்னர் “**உணர்வதுவாய**” என்ற “**ஆன்ம சுத்தியும்**” சிவயோகமும் நிகழும். ஆன்மாவின் உணர்வேயாகச் சிவம் விளங்குதல் “**ஆன்ம சுத்தியில்**”

என் உள்ளம் புகுந்து - உள்ளம் என்பது ஈண்டு இறைவனுடன் ஒன்றியிருக்கும் உயிருடன் முழுமையும் சேர்ந்திருக்கும் மனம். **புகுந்து** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாட்டில் “**புகுதல்**” என்றதன் கீழரைத்தவை காண்க.

என் உணர்வு அதுவாய ஒருத்தன்:- **உணர்வு** - இது மூவகைப்படும். அவை, பாசஞானம், பசு ஞானம், பதி ஞானம் என்பன. ஈண்டுக் கூறப்படுவது பதிஞானமாகிய மெய்யுணர்வு. பதி ஞானமாகிய வியாபகத்தில் உயிர் ஒன்றுபட்டு அடங்கியிருக்கும் பொழுது உயிர் நுகரும் சிவானுபவம் உயிருக்கு இன்பம் நல்குவது. அதனையே ஈண்டு, “**என் உணர்வு அதுவாய ஒருத்தன்**” என்றார். **அது** - முன்மொழிப் பொருட்டு. **ஒருத்தன்** - முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 43-ல் “ஒருவன் என்னும் ஒருவன்” என்றதன் கீழரைத்தவை காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலின் மூன்றாம் அடியில் **ஊன் பழித்து** என்றது சிவஞான போதம் ஒன்பதாம் சூத்திரத்தில் கூறும் ஒளி விளக்கத்தால் எய்தும் பாச நீக்கமும் **உள்ளம் புகுந்து** என்றது சிவஞானபோதம் பத்தாம் சூத்திரம் பகரும் அருள் விளக்கத்தால் எய்தும் பசு போத நீக்கமும்; **உணர்வதுவாய ஒருத்தன்** என்றது சிவஞான போதம் பதினேராம் சூத்திரம் கூறும் இன்பவிளக்கத்தா லெய்தும் சிவப்பேறும் புலனாதல் காண்க.

மான் பழித்து ஆண்ட மெல் நோக்கி - மான்பழித்த நோக்கி, ஆண்ட நோக்கி, மென்னோக்கி எனத் தனித்தனியே கூட்டியுரைக்க. பழித்த என்பதன் ஈற்றகரம் தொகுத்தலாயிற்று. மானின் பார்வையில் மருட்சி உள்ளதால் அஃதில்லாத அம்பிகையின் பார்வை, மானின் பார்வையைப் பழித்தது என்க. **ஆண்ட நோக்கி** - மானின் பார்வையைக் கீழ்ப்படுத்து ஆண்ட பார்வையை யுடையவள். அடியவர்களை ஆட்கொண்ட அருள் நோக்கினன் எனலுமாம். **மென்னோக்கி** - அருள் நோக்கமாதலின் அது கடுமையின்றி மென்மை விரவியதாயிற்று. **நோக்கி** - பார்வையையுடையவள் நோக்கு + இ. “இ” வினைமுதலுணர்த்தும் விகுதி.

மணுளன் - மணவாளன். கணவன், இறைவன், உயிர்களுக்கு இன்பம் நல்கும் பொருட்டு தன்னின் வேறுகாத அருட்சத்தியுடன் கூடியிருப்பவன் என்றவாறு.

“தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி

பின்னமிலா னெங்கள் பிரான்”

(திருவருட்பயன் 2)

என்பது ஞானசாத்திரம்.

இந்தத் திருப்பாடலில், இறைவன், அருட்சத்தியுடன் கூடி இன்னும் என்பால் எய்திலனே என்று இரங்குவது பெற்றும். இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தான **“ஆத்தம இரக்கம்”** புலனாதல் காண்க.

352 சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசைய றுப்பான்
முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய் ௩

(இ-ள்)

குரலினிமை பொருந்திய அழகிய குயிலே! சுடர்கள் சூழ்ந்த செங்கதிரவன் போல விண்ணில் நிற்பவனும், அடியவர்களின் பற்றுக்களை ஒழிக்கும் பொருட்டு இந்த மண்ணுலகின்கண் இறங்கி வந்தவனும், உலகங்களின் படைப்புக்கும் நிலை பேற்றுக்கும் இறுதிக்கும் நிமித்த காரணங்களாகிய நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் முதலிய மூவரும் அறிய இயலாதவனும் சாதிலிங்கம் போன்ற சிவந்த திருவடிகளையுடையவனும் ஆகிய பெருவீரனே இங்குவரும் வண்ணம் கூவி அழைப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலிலுள்ள “இன்ப” என்பதைச் “சுந்தரத்து” என்பதன் முன் வைக்க. “சூழ்சுடர்” என்பதைச் “சுடர் சூழ்” எனமாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

இன்பச் சுந்தரத்துக் குயிலே - **இன்பம்** - குரலினிமையால் வரும் இனிமை. **சுந்தரம்** - அழகு. அழகுள்ளவர் குணநலமும் கொண்டிருப்பர்

என்பது பொதுவிதி. குயில் தானும் இன்பமாக இருந்து பிறருக்கும் இன்பம்தரும் கீதமிசைப்பது. **அத்து** - சாரியை.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“பாறாறு மலர்ச்சூதப் பல்லவங்க ளவைகோதி
ஏனோர்க்கு மினிதாக மொழியுமெழி லிளங்குயிலே
தேனாரும் பொழில்புடைசூழ் திருத்தோணி புரத்தமரர்
கோனாரை யென்னிடைக்கே வரவொருகாற் கூவாயே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-60-8)

என்பது நினைக.

கடர்கூழ் ஞாயிறு போல - கதிர்கள் மொய்த்த ஞாயிறு எனலுமாம். கதிரவன் விண்ணில் உள்ளான். அவன் கதிர்கள் எண்ணற்றன. அவை பூமியில் இறங்கி வந்து உயிர்களுக்கு வேண்டிய அளவு வெப்பம் நல்கி காத்து வளர்ப்பன. ஆனால் இறைவன் திருக்கயிலையில் நின்றே எனக்கு அருள்புரியாமல் தானே மண்ணுலகுக்கு ஞானாசிரிய வடிவில் வந்து அருள்புரிந்தான் என்றவாறு.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“வினையாததொர் பரிசில்வரு பசுபாச வேதனையொண்
டனையாயின தவிரவ்வரு டலைவன் னதுசார்பாம்
கனையார்தரு கதிராயிர முடையவ் வவனொடு
முனையாமதி தவழும்முயர் முதுகுன் றடைவோமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-12-3)

என்பது நினைக.

செங்கதிரோன், உயிர்களுக்குத் தன்னைக் காட்டிப் பிறபொருள்களையும் காட்டலின் ஞானகுருவுக்கு உவமையாகச் சாத்திரங்களில் கூறப்பெறுகின்றான்.

அந்தரத்தே - அந்தரம் - சிதாகாயம் எனலுமாம்.

இங்கு அடியவர் ஆசை அறுப்பான் - இங்கு - இந்தப் பூவுலகின்கண். **அடியவர்** - மலபரிபாகம் எய்திய பக்குவான்மாக்கள். **ஆசை** - பற்று, அவா, அராகம், குணம், அகங்காரம் என்பனவற்றால் வருவது அவா. மனமும் அவாவின் வடிவமாக இருப்பது. அவா உயிர்களை மேற்கதிகளில் செல்லாது தடுப்பது, பிறவிக்கடலில் செலுத்துவது. இதுபற்றி முன்னம் 28-ம் திருப்பாடல் உரையில் “அவா வெள்ளக்கள்வன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. அவ்வாசையை அறுத்தல் ஒன்றே உயிர்களை உய்விக்கும் நெறி. ஆசை அறுபடுவதற்கு ஞானோபதேசமும் திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்து நெறி நிற்பதும் சிறந்த சாதனங்கள். அவற்றை நல்கவே அண்ணல் ஆசாரிய மூர்த்தி வடிவில் இந்த மண்ணுலகுக்கு எழுந்தருளினுள் என்க. **அறுத்தல்** மீண்டும் தழையாது வேருடன் அகழ்ந்தெடுத்தல். **அறுப்பான்** - அறுக்கும் பொருட்டு அந்தரத்தே நின்று இழிந்து இந்த மண்ணுலகுக்கு வந்தான் என்றவாறு.

முந்தம் நடுவும் முடிவும் ஆகிய சேவகன் மூவர் அறியாச் சேவகன்; என்று கூட்டுக. **முந்தம்** எல்லா உலகங்களும் தோன்றுவதற்கு நிமித்தகாரணனாக உள்ளவன். **நடு** - படைப்புக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும் இடைப்பட்டுள்ளதாகிய நிலைபேறு. உரிய காலம் வரை. படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் அழியாமல் காத்தல் தொழிலைச் செய்பவன். **முடிவு** - உரிய காலத்தில் அவ்வுலகங்கள் மாயையில் ஒடுக்கும்படி செய்பவன். சிவஞான போதம் முதற்குத்திரத்தில் “அந்தம் ஆதி” என்றது மனங்கொள்க. முன்னம் சிவபுராணம் 73-ல் “அந்தம் நடுவாகி அல்லானே” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

மூவர் அறியாச் சிந்தரச் சேவடியானே - **மூவர்** - மூவரும் என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. மூவர் என்ற தொகைக்குறிப்பு நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என்ற சகலர்களாகிய புவனாதிபதிகளைக் குறித்து நின்றது. இவர்கள் குணருத்திரர் ஆட்சிக்குட்பட்டவர்கள். அவர் சீகண்டருத்திரரின் ஆட்சிக்குட்பட்டவர். பேருழியைச் செய்பவர் மகாருத்திரராகிய சிவபெருமான், எனவே அவனைப் புவனாதிபதிகளாகிய மூவரும் அறியார் என்றவாறு.

சிந்தூரம் - சாதிலிங்கத்துகள், வெட்சிப்பூ, குங்குமம் எனலுமாம். இவைமிகவும் செந்நிறம் வாய்ந்தவை, ஈண்டுப் பிற ஒப்பனைகளின்றி இயல்பாகவே செந்நிறம் வாய்ந்த சிவபெருமான் திருவடிகளின் வண்ணம் குறித்து நின்றது.

சேவடி - செம்மையான திருவடிகள், ஆன்மாக்களைச் செம்மை செய்யும் திருவடிகள். எனலுமாம்.

சேவகன் - தான் ஒருவனாகவே நின்று பெருவீரர்கள் பலரை ஒரே சமயத்தில் வெல்பவன். ஈண்டுத் திரிபுரங்கள் மூன்றையும் அவற்றில் வாழ்ந்த சிவாபராதிகளாகிய அசுரர்களையும் தான் ஒருவனாகவே நின்று அழித்த வரலாறு நினைக.

இந்தத்திருப்பாடல் இறைவன் பெருமையையும் அவன் அடியார் மாட்டுத் தானே வந்து ஆட்கொள்ளும் எளிமையையும் கூறி அவன் தன்மாட்டு எழுந்தருளியிலே என வருந்தி, அவனை அழைக்கும்படிக் குயிலே வேண்டுகல் கூறுகின்றது. இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தான “ஆன்ம இரக்கம்” புலனாதல் பெற்றும்.

353 இன்பந் தருவன் குயிலே யேழுல கும்முழு தாளி
அன்ப னமுதளித் தூறு மானந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வாளை
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்

(இ-ள்)

கா

மரக்களையினின்று பொருளற்ற ஓசையால் கூவும் குயிலே; நான் உனக்கு இன்பம் கொடுப்பேன், இருபத்தொரு உலகங்கள் முழுவதன் அரசனும்; அன்புடையவனும்; இன்பப் பொருளாகிய தன்னையே கொடுத்து மேன்மேலும் மிகுகின்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற இன்ப வடிவினனும்; கயிலையினின்றும் இந்த மண்ணுலகுக்கு எழுந்தருளிய மகாதேவனும்; நன்மை தரும் குதிரைமேல் வருகின்றவனும்; கோகழி நாதனுமான இறைவனைக் குயிலே கூவுவாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “கொம்பின்மீழற்றும் குயிலே” என்பதைப் பாடலின் முதலிற்கொள்க, முதலடியிலுள்ள “குயிலே” என்பதைப் பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “குவாய்” என்பதன் முன்வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கொம்பின்மீழற்றும் குயிலே - கொம்பு - மரக்கிளை - மலர்கள் இளந்தளிர்கள் முதலியவற்றால் அழகாக விளங்குவது. **மீழற்றுதல்** - மெல்லிய இனிய ஓசையால் இசைத்தல். நீ அமர்ந்திருக்கும் இடத்துக்குத்தக உன் கூவுமோசையும் அழகாகவும் இனிதாகவும் உள்ளது. ஆனால் அதுபொருளற்ற வெற்றெலியாகக் கழிகின்றதே. அவ்வாறன்றி **இன்பம் தருவன்** - உனக்கு இன்பத்தை அளிப்பேன், அதன்பொருட்டு நீ கூவுதற்குப் பொருள் பொதிந்ததும் கூவும் உனக்கும் கேட்போர்க்கும் பெரும்பயன் நல்குவதுமாகிய பொருளுள்ளது. அதைக் கூறுவேன்; கேட்பாயாக - என்று ஆற்றுப்படுத்தித் தொடங்குதல் காண்க.

ஏழ் உலகும் முழுதும் ஆளி - ஏழ் உலகும் - புவலகை மையமாகக் கொண்டு அதன் கீழ் உள்ள மூன்று உலகங்களும் புவலகுக்கு மேலுள்ள மூன்று உலகங்களும் ஆக ஏழும் மத்திய உலகங்கள்; மத்திய உலகுக்குக் கீழுள்ள ஏழு கீழுலகங்கள், மத்திய உலகுக்கு மேலுள்ள ஏழு மேலுலகங்கள் ஆக மூன்று அடுக்குக்களிலும் உள்ள இருபத்தொரு உலகங்கள். **ஏழ் உலகும்** - உம்மை முற்றும்மை. **முழுதும்** - என்ற முற்றும்மை விரித்துக் கொள்க. அவ்வுலகங்களில் உள்ள எல்லா இடங்களையும் எஞ்சாமல் ஆளுதல் குறித்தவாறு. **ஆளி** - ஆள்பவன், “பொடிபுசி” என்பது போலக் கொள்க.

**“சங்கரோ பகவான், ஆத்யோரரசு சகலாப்
பிரஜர் - சங்கரனாகிய கடவுள் எல்லாருக்கும்
முன்னவன், எல்லா உலகங்களையும் காக்கின்றான்”**

என்று பைப்லாத சுருதி கூறுவது காண்க. இவ்வாறு எடுத்துக் காட்டி விளக்குவது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. மேலும், முன்னம் 159-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (1-62-6) பாடல் காண்க. ஆண்டுக் “கோவியலும் புவெழுகோ” என்றதற்கு எழுபுவும் கோல் இயலும் கோ - ஏழு உலகங்களிலும் செங்கோல் (ஆணை) செலுத்தும் அரசன் - என்று பொருள் விரித்துக் கொள்க.

அன்பன் - உயிர்கள் மாட்டுப் பேரருளுடையவன், “பேரருளுடைமை” அவன் எண்குணங்களுள் ஒன்று என்பது நினைக. பக்குவ ஆன்மாக்களைத்தன் அன்பின் வியாபகத்துள் அடக்கி அன்புருவாக்கி அன்பை நுகரச் செய்பவன். முன்புச் சிவபுராணம் 13-ல் “நேயம்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமந்திரம் 270 பார்க்க.

அமுது அளித்து ஊறும் ஆனந்தன் - **அமுது** - தெவிட்டாத மதுரச் சுவை அளிப்பது, ‘அமுது’ என்றது இறைவனையே குறித்து நின்றது. ஈண்டு முன்னம் 30-ம் திருப்பாடலுரையில் “உன்னைத் தந்தனை”, என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. அவ்வாறு ஆன்மா பெற்ற அமுதமாகிய இறைவன் “வரம்பில் இன்பமுடைய” இயல்பினதாலின் அவ்வின்பினை ஆன்மா எத்தனை காலம் எத்துனை நுகர்ந்தாலும் குறைந்து முடிவில் தீராது, ஊறிக் கொண்டே இருக்கும் என்றவாறு. **ஆனந்தன்** - களிப்பே வடிவானவன். அதனைத் தன்னை நுகரும் ஆன்மாக்களுக்கு அளிப்பவன்.

வான்வந்த தேவன் - **வான்** - மேலுலகம். ஈண்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலுள்ள திருக்கயிலையைக் குறித்தது. **வந்த** - கயிலையை விட்டு மண்ணுலகுக்கு ஞானாசிரிய வடிவில் வந்த. மலத்தால் கட்டுண்ட உயிர்கள் அவனைத் தேடிச் சென்று அடைய இயலா. ஆதலின் அவனை பக்குவ ஆன்மாக்கள் மாட்டு வந்தான். அஃது அவனது பேரருளுடைமையால் நிகழ்வது. **தேவன்** - தேவர்கள் அனைவரும் வணங்கும் பெருந்தேவர்களுக்கும் தலைவனாகிய முழுமுதற்கடவுள்.

நன்பிரான் - நன்மை ஈண்டுப் பொன்னின் மிக உயர்ந்த மாற்றுக்குறித்து நின்றது. சொக்கத்தங்கம் என்றவாறு. **நல்** என்ற அடையை மணிக்கும் கூட்டி நவமணிக்குள்ள பழுதுகள் (தோஷங்கள்) ஒன்றுகூட இல்லாத **மணி** என்க. **மணி** ஈண்டுச் செந்நிறமுள்ள மாணிக்கமணியைக் குறித்து நின்றது.

கவடு ஒத்த - **கவடு** - குதிரை மேலிடும் சேணத்தின் பகுதியாக இருபுறமும் தொங்கும் கலணை. குதிரை ஏறுவோர் இவற்றில் தங்கள் பாதங்களை வைத்துப் பரியுர்ந்து செல்வர். இதனை Foot Step - அடித்தடம் என்று தமிழ்லெக்சிகன் விளக்குகின்றது.

ஒத்த - இருபுறமும் தொங்கும் கலணைகள் ஒன்றை மற்றொன்று ஒத்திலங்கும் வண்ணம் மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னும் குற்றமில்லாச்

செம்மணிகளும் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ள என்றவாறு. இவ்வாறு விளக்குவர் திரு. தேசிகரவர்கள் இறைவன் குதிரைவணிகனாகப் பரியூர்ந்து வந்த செய்தியை விளக்கியவாறு. பின்னரும் (354) “பரிமிசை வந்த வள்ளல்” என்றருளுவது காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி மறையாகிய பரியிவர்ந்து அதனை நடப்பிப்பன் என்ற பொருளும் பயத்தல் காண்க. **நற்பரி** - நன்மை, அறம் முதலிய நான்கனுக்கும் காரணமாகிய மறை. **பரிமேல் வருவானை** - மறைகளை இயக்குபவனை.

வருவானை - வருதலைச் செய்பவனை. வருதல் என்ற தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச் சொல். பொன், செம்மணி இரண்டும் வண்ணத்தாலும் மிக உயர்ந்த விலைமதிப்பாலும் இறைவனுக்கு உவமைகளாய் நின்றன.

சுவடு ஒத்த - **சுவடு** - பொன் செம்மணி என்றவற்றின் ஒளி, சுவடு ஒத்த நற்பரி என்று கூட்டுக.

கோகழி - சிவபுராணம் 3-ல் “கோகழி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கூவாய் - இப்பொழுது உன் கூவல் வெற்றோசையாக உள்ளது. இனி நீ “இன்பம் தருவன்” முதலாகக் “கோகழிநாதன்” ஈராக மேற்கூறிய இறைவன் பொருள்சேர் புகழ்களை அமைத்துக் கூவுவாயாக என்றவாறு.

இத்துணைச் சிறந்த இறைவன் இன்னும் என்பால் அணைந்திலனே எனவருந்தி அவனைக் கூவி அழைக்கும்படிக் குயிலே வேண்டுதல் இந்தத் திருப்பாடலின் பொருளாகும். இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தாகிய “**ஆத்தம இரக்கம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

354 உன்னை யுகப்பன் குயிலே, உன்றுணைத் தோழியு மாவன்;
பொன்னை யழித்தநன் மேனிப் புகழிற் றிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்புயங் கன்வரக் கூவாய்

(இ-ள்)

குயிலே, உன்னை விரும்புவன், உனக்குத் துணை செய்யும் தோழியும் ஆவன்; வண்ணத்தால் பொன்னை வென்ற அழகிய திருமேனியனும்; புகழையே அழகாகக் கொண்டவனும்; அரசனும்; குதிரை யிவர்ந்து வந்த கொடையினனும், திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் வழுதியும் சேரனும் வளவனும் சிறந்த புயங்கக் கூத்தினனுமான இறைவனை இங்கு வரும் வண்ணம் கூவி அழைப்பாயாக.

(வி-ரை)

“குயிலே” என்பதை முதலில் வைத்து இந்தப்பாடல் முழுவதுக்கும் ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

குயிலே உன்னை உகப்பன் - குயிலே! நீ வண்ணத்தால் கரியை, வடிவிலும் சிறியை, உன் குரல் இனிமை வாழ்ந்ததாயினும் பொருளற்ற வெற்றோசையாகும். அது பிரிந்த காதலருக்குத் துன்பத் தருதலின் நீ அவரால் வெறுக்கவும் சபிக்கவும் படுகின்றனே. எனினும் நான் உன்னை விரும்புவன். **உகத்தல்** - விரும்புதல்; உயர்வாகக் கொள்ளுதல். இல்லத்தில் வளரும் கிள்ளை, பூவை, புறவு முதலியவற்றினும் உயர்வாகக் கொண்டு விரும்புவேன் என்றவாறு. முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 68-ன் உரையில் எடுத்தாண்ட தொல்காப்பிய சூத்திரம் காண்க. முன் உரையாசிரியர் பலரும் இதனை ‘உவப்பு’ என்ற சொல்லாக மயங்கி மகிழ்வேன் என்னும் பொருள்பட உரைத்தனர். Dr. G.U.Pope அவர்களும் அவ்வாறே கொண்டு Joy in thee என்று மொழி பெயர்த்தார்.

உனதுணைத் தோழியும் ஆவன் - தோழி - தொழிலி. தொழிலைச் செய்பவன். முன் நாட்களில் மன்னர்கள் பெருஞ்செல்வர்கள் மாளிகைகளில் உள்ள இளமகளிரும் இளைஞரும் தங்களை ஒத்த வயதும், கல்வியும் பண்புமுள்ள வேறு செல்வக்குடும்ப இளமகளிரையும் இளைஞரையும் தங்களுடன் உடனுறைய அமர்த்திக் கொள்வர். அவர்கள் தோழியர், பாங்கர் எனக்குறிப்பிடப் பெறுவர். அவ்வாறே தங்களை நன்னெறியில் உய்ப்பதற்கு கல்வியும், அகவையும் அனுபவமும் முதிர்ந்த பெரியோர்களையும் அமர்த்திக் கொள்வதும் உண்டு. அவர்களை “முதுகன்” என்று வழங்குவர்.

உன்துணைத் தோழியும் ஆவன் - இதுவரை நீ என்னை மகிழ்விக்கும் தோழியாக இருந்தாய்; இனி நான் அந்த உயர் நிலையினின்றும் சிறிது தாழ்ந்து உனக்குப் பணிபுரிந்து உன்னை உயர்த்தும் தோழியும் ஆவன் என்றவாறு. “**தோழியும் ஆவன்**” என்றதனால் இந்தப்பத்தில் குறிக்கப் பெறும் குயில், பெடை என்பது பெற்றும்.

பொன்னை அழித்த நன்மேனி - “நல்” என்பதைப் பொன்னின் முன்புணர்ந்து நற்பொன் - மாற்றையர்ந்த பொன் எனலுமாம். **அழித்த** - இறைவன் திருமேனி வண்ணம் நற்பொன்னின் வண்ணத்தினும் மேம்பட்டு விளங்கலின் பொன்னின் வண்ணம் மேன்மை அழிந்ததாயிற்று. **மேனி** - இறைவன் ஞானாசிரியனாக வந்தபொழுது கொண்டிருந்த மானிட வடிவம்.

புகழில் திகழும் அழகன் - இறைவன் புகழில் ஒப்பற்று விளங்குவது போல அழகிலும் ஒப்பற்று விளங்குபவன் எனலுமாம். இவன் புகழ் செவிக்கு இனிமையையும் அழகு கண்ணுக்கு இனிமையும் பயப்பன என்றவாறுமாம். **திகழும்** - ஏனையோர் புகழும் அழகும் கொண்டிருப்பினும் இறைவன் அவர்கள் எல்லாரினும் மேலாய் விளங்குபவன் எனலுமொன்று.

மன்னன் - நிலை பேறுடையவன் எனலுமாம். பதிப்பொருள் நித்தியமானது என்பது நினைக.

பரிமிசை வந்த வள்ளல் - **பரி** - விரைந்த செலவு. ஈண்டுத் தொழிலாகு பெயராக விரைந்து செல்லும் இயல்புள்ள குதிரையைக் குறித்து நின்றது. **விரைவு** - அடியார்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் பொருட்டு என்க. ஈண்டு 295-ம் பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4-113-3-ம் பாடல் நினைக. **வள்ளல்** - 351-ம் திருப்பாடலில் “வள்ளல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தென்னவன் சேரலன் சோழன் - தமிழகத்தின் மூவேந்தர்களையும் கூறியதால் தென்னாடு முழுவதற்கும் அரசன் என்றவாறு. முன்னம் போற்றித்திருவகல் 164-ல் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்று அருளியதும் ஆண்டுரைத்ததும் காண்க. ஈண்டுப் பல்லவர்களைக் குறிக்காமையால் நம் அடிகள் பல்லவர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்ற நம் முடிவு உறுதி யாதல் காண்க. மூவேந்தர்கள் படைப்புக்காலம் தொட்டே

தமிழகத்தை ஆண்டுவந்தவர்கள். நடு நாடும் தொண்டை நாடும் சோழர்கள் ஆட்சியிலும் கொங்கு நாடு சேரர்கள் ஆட்சியிலும் விளங்கின.

புயங்கம் - முன்னம் 66-ம் திருப்பாடலில் “புயங்கம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அழகும் ஆற்றலும், அருளும் எளிமையும் கொண்ட இறைவனை இனியும் பிரிந்திருத்தலாற்றேன். ஆதலின் குயிலே நீ அவனை ஈண்டு என்பால் வரும் வண்ணம் கூவுவாயாக என்பது இந்தப் பாடலின் திரண்ட பொருள். இதனால் இந்தப்பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம இரக்கம்” புலனாதல் காண்க.

355 வாவிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலோடு நான்முகன் தேடி
ஒவி யவருன்னி நிற்ப வொண்டழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவியன் றண்டங் கடந்து விரிகுட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன் தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய்

அ

(இ-ள்)

இளங்குயிலே; நீ அண்மையில் அணைவாயாக; திருமாலோடு அயனும் அடிமுடிகளைத் தேடி அடைய இயலாமைமீன் தேடுவதைவிட்டு, அவ்விருவரும் “இனி என் செய்வது” என்று நினைந்து செயலற்று நிற்குமாறு ஒளிமிக்க அனற்பிழம்பாய் ஆகாயத்தை ஊடுருவி உயர்ந்து சென்று, அண்டங்களின் தொகுப்பான பேரண்டத்தைத் தாண்டி வளரும் சுடராக நிலைபெற்ற மெய்ப்பொருளும், தாவிவரும் குதிரை இவர்பவனும் நீண்டு தொங்கும் சடையினனுமான இறைவன் இங்கு வரும்வண்ணம் கூவி அழைப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் முதலில் உள்ள “வா இங்கே நீ குயிற் பிள்ளாய்” என்பதைக் “குயிற் பிள்ளாய்! நீ இங்கே வா” என்று மொழி மாற்றியமைத்துக் கொண்ட பின் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

குயில் பிள்ளாய்! நீ இங்கே வா - பிள்ளை - இல்லத்திற் செல்லமாக வளரும் கிளி, பூவை, புரு, குயில் முதலியவற்றில் ஒன்றாக ஈண்டு குயிலைக்குறித்து விளி ஏற்றுப் **பிள்ளாய்** என நின்றது. **இங்கே** - என்

அண்மையில்; மறைபொருளைக் கூறவுள்ளாராதலின் அருகில் வரும் வண்ணம் அழைத்தார்.

மாலிலாடு நான்முகன் - திருமால், நான்முகனினும் சிறந்தவனாகலின் “ஒடு” உருபைத் திருமாலுக்குப் புணர்த்தார் ஆசிரியரொடு மாணவன் வந்தான் என்பதிற்போலச் சிறப்பின்கண் வந்தது. **மால்** - பெருமையுடையவன். எனினும் இறைவன் திருவடிகளைக் கண்டிலன். **நான்முகன்** - எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ளவற்றைத் தான் அமர்ந்துள்ள மலரணையில் இருந்தவாறே காண எட்டுக்கண்களுடையவன். எனினும் இறைவன் திருமுடியைக் கண்டிலன்.

தேடி - கேழலாய்க் கீழ்கழ்ந்து சென்றும் அன்னமாய் விசும்பு பறந்து சென்றும் தேடிக்காண்கிலர்.

ஒலி - தங்கள் முயற்சிகளில் தோற்றுத்தேடும் செயலைக் கைவிட்டு.

உன்னி நிற்ப - உடல் முயற்சியால் காண இயலாமையில் உள்ளத் தாலானும் காண முயல்வோம் என்று அவனைத் தியானம் செய்து அவன் காட்சியை எதிர்பார்த்து நிற்ப என்று பொருள் கொண்டாரும் உளர்.

ஒண் தழலாய் வீண்பிளந்து ஒங்கி மேவி - ஒண்தழல் ஒளி பொருந்திய நெருப்பு. ஞானமே வடிவானவன் என்பது குறிப்பு. **வீண்** - ஆகாயம், ஈண்டுப் பல உலகங்களின் தொகுப்பான அண்டத்தின் மேற்கூரையைக்குறித்து நின்றது. **பிளந்து ஒங்கி** - அண்ட முகட்டை ஊடுருவி அதற்கு அப்பாலும். **மேவி** - சென்று.

அன்று - திருமாலும் நான்முகனும் தாமே பிரம்மம் என்று கூறி மலைந்த அந்த நாளில்.

அண்டம் கடந்து விரிகடராய் நின்ற மெய்யன் - அண்டம் கடந்து - பல அண்டங்களின் தொகுப்பாக உள்ளது ஒரு பேரண்டம். அதனையே ஈண்டு அண்டம் என்றார். **கடந்து** - பேரண்டத்தின் மேல் எல்லையையும் தாண்டி **விரிகடராய்** மேலும் கீழும் வளர்ந்து சென்றதன்றிப் பக்கங்களிலும் சுற்றளவில் வளர்ந்து எட்டுத்திசைகளிலும் எல்லையின்றி விரிந்து செல்கின்ற சுடராகி. **விரிகடர்** - வினைத்தொகை. **நின்ற** - அவ்வாறு எல்லையின்றி உயர்ந்தும் ஆழ்ந்தும் எண் திசைகளிலும் விரிந்தும் சென்று கொண்டிருக்கும்

இயல்பைத் தனக்கு நிலையான இயல்பாகக் கொண்டவனும், மெய்யன் - ஞானசிரியனாக உடம்பு தாங்கி வந்தவன் எனலுமாம்.

ஈண்டு

“சேணர் திருவுடைச் செல்வரைக் காணிற் சிறப்புச் செய்து
பேணு தவருமுண் டோபுவி மீதிற் பெருத்தெழுந்து
சோணு சலவடி வாய்வெளி யாய்நின்ற சோதிதனைக்
காணுத கண்ணனைச் சொல்வாச்செந் தாமரைக் கண்ணனென்றே”
(திருவருணைக் கலம்பகம் 80)

என்று சைவ எல்லப்ப நாவலர் சுவைபட மொழிவது காண்க.

தாவிவரும் பரிப்பாகன் - தாவி - தாவுதல் - குதிரை நடையின் நான்கு கதிகளில் இதனை வியாக்கிரகதி என்பர். புலி போலப் பாய்ந்து வரும் ஓட்டம். இதுபற்றி முன்னம் 344-ல் பாடலில் “பாய்பரி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஆற்றல் மிக்க திருமாலும் நான்முகனும் முயன்று தேடியும் காண்பதற்கு அரியவனாயும் நெருங்கவும் இயலாது நெருப்புருவமாய் நின்றவனாயும் உள்ள நம் பெருமான் நம் மாட்டுக் கொண்ட பேரருளால் நாம் தேடாமலே நம்மை நோக்கித் தாவிவரும் பரியின் மேலேறி நம் கண்ணுக்கேற்ற பக்குவ வடிவம் கொண்டு வலிதில் நம்மாட்டு வருகின்றனன் - என்றவாறு.

பாகன் - குதிரை ஏறி வருபவன்.

இனித் தாவிவரும் பரியின் மேல் ஏறி வரினும் இந்தக் குதிரையின் வேகம் போதாது என்று கருதி அதனினும் விரைவாக நம்மாட்டுப் பாய்ந்து வருபவன் என்றரைக்கவும் நின்ற நயம் காண்க.

தாழ்சடையோன் - நீண்டு கீழே தொங்கும் சடையினன். சடை ஈண்டு ஞானம் குறித்து நின்றது. அந்த ஞானம் நம்மால் எய்துதற்கு அரியதாகலின் அது நம்மை நோக்கி நம் நிலைக்குத் தாழ்ந்து வருகின்றது என்றவாறு.

இறைவன் ஆன்மாக்கள் மாட்டுக் கொண்டுள்ள பேரருளால் அவர்களை நோக்கித்தானே விரைந்து வரும் இயல்பினன். ஆயினும் அவன் பிரிவால் வருந்தும் என்பால் இன்னும் வந்திலனே என வருந்தும் நிலையைக் கூறுவது

இந்தப் பாடலின் உட்பொருள். இதனால் இந்தப்பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம இரக்கம்” புலனாதல் காண்க.

356 காருடைப் பொன்றிதழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழும் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்திற் றிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம றுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை யம்பொனின் மேனியமுதினை நீவரக் கூவாய் கூ

(இ-ள்)

கரிய நிறமுள்ள இரும்பு போன்றதும் ஒளி விளங்குவதுமான உடம்புடன், மணம் நிறைந்த சோலையில் வாழ்கின்ற குயிலே; சிறப்பான செந்தாமரை மலரின் வண்ணம் விளங்கும் வடிவினனாகிய இறைவனும், நிலவுலகில் திருவடிகளைக் காட்டிப் பற்றெழித்து, என்னை அடிமை கொண்டருளியவனும் திருவாத்திமலர் மாலையினனும் அழகிய பொன் போன்ற மேனியனும் அமுதம் போன்றவனுமாகிய இறைவனை இங்கு வரும் வண்ணம் நீ கூவி அழைப்பாயாக.

(வி-ரை)

ஈற்றடியிலுள்ள “நீ வரக்கூவாய்” என்பதை “வர நீ கூவாய்” என்று மொழி மாற்றிக் கொண்டு, பின் பாடல் முழுவதுக்கும் ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

காருடைப் பொன் திகழ்மேனி — **காருடைப்பொன்** - கரும் பொன். இரும்பு. இரும்பு வெண்ணிறமுள்ள தாயினும் மேற்பரப்பில் துரு ஏறிக் கருநிறம் கொண்டிருத்தலின் கரும்பொன் என வழக்கப்படுகின்றது. கருமை நிறமுள்ள குயிலே என்றவாறு. **பொன் திகழ்மேனி-பொன்** - அழகு. நீலமணி போன்று ஒளிர்வதால் நின் கருமை வண்ணம் உனக்கு அழகு தருகின்றது என்றவாறு. திரோதான சத்தியுள் மறைந்து நிற்கும் பொன்னார் மேனியனை வரக்கூவுதற்கு நீயே பொருத்தமானவள் என்பது தொனிப்பொருள். **காருடைமேனி** “பொன்திகழ் மேனி” எனத்தனித்தனியே கூட்டியுரைக்க. **உடை** - உடைய என்றதன் ஈற்றகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

கடி பொழில் வாழும் குயிலே — **கடி** - நறுமணம். **பொழில் வாழும்** - குயில் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு வசதியான எல்லாப் பொருள்களும் நிறைந்த

சோலை என்றவாறு. **கடி** - காவல் என்று பொருள் கொண்டு இது சீவன்முத்தர்கள் நிறைந்துள்ள தில்லையிலுள்ள சோலையாகலின் மலவாதனை வந்து தாக்காமல் காவல் பெற்றுள்ள சோலை எனலுமாம். சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நினைக. **கடி** - கடிந்த என்று கொண்டு வந்து தரிசனம் செய்தோரின் பிறவியைக் கடிந்த தில்லையின் சோலை எனலுமொக்கும்.

சீருடைச் செம் கமலத்தில் திகழ்உரு ஆகிய செல்வன் - ஆன்மார்த்த சிவபூசை செய்யும் அன்பர்கள் தங்கள் அந்தரியாக பூசையில் தங்கள் இதயத்தைப் பதினாறு இதழ்களுடைய செந்தாமரை மலராகப் பாவித்து. அதன் கண்ணிருந்த காமம் முதலிய அறுவகைக் குற்றங்களையும் திருவருளால் களைந்து ஆன்ம நாயகன் எழுந்தருளத் தகுதியுள்ளதாக்ுவார். அதனையே ஈண்டுச் **சீருடைச் செங்கமலம்** என்றார் எனலுமாம். அதன் பின் தங்கள் ஆன்மாவை கட்டை விரல் அளவில் ஒளியுள்ள சிவலிங்க வடிவமாகப்பாவிப்பர். அதனையே ஈண்டுத் **திகழ்உரு** என்றார் எனலுமாம். **ஆகிய செல்வன்** - அந்தச் சிவலிங்கத் திருமேனியில் தங்கள் ஆன்ம நாயகனை எழுந்தருளவேண்டி அவன் எழுந்தருளியதாகப் பாவிப்பர். அதனையே ஈண்டு **ஆகிய செல்வன்** என்றார் எனலுமாம். ஈண்டு இதயத்தாமரை “ஆசனம்” ஆன்மா, “மூர்த்தி” “அழகிய செல்வன்” “மூர்த்திமான்” என்று கொள்க. **செல்வன்** - சென்றடையாத திருவுடையவன். எவன் அதிகாரம் யாண்டும் செல்லுமோ அந்த ஈசுவரன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

பார் இடை பாதங்கள் காட்டி - நிலத்தை அகழ்ந்து சென்று திருமால் தேடியும் காணமுடியாத திருவடிகளை எனக்கு நிலத்தின் மேற்பரப்பிலேயே காட்டி என்க. ஞானாசிரியனாக வந்த வரலாற்றின் அகச்சான்று.

பார் இடை - **பார்** - நிலஉலகம். இது பிரகிருதி மாயையின் காரியம். ஆன்மாவுக்கு மயக்கம் செய்வது. இறைவன் திருவடி இன்பத்தைக் காட்டிலும் உலக இன்பமே சிறந்தது எனக் காட்டிப் பிறவியிற் செலுத்துவது. இறைவன் திருவடிகள் ஞானம் குறித்து நிற்பன. அது குருவினால் பக்குவமுள்ள மாணவனுக்குக் காட்டப்படுவது. கண்ட மாணக்கக்களை முத்தியில் உய்ப்பது. ஈண்டு இறைவன், ஞானாசிரியனாகவந்து எனக்கு ஞானத்தைக் காட்டினான் என்ற உண்மையை நம் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாசம் அறுத்து எனை ஆண்ட - ஞானம் பெற்ற ஆன்மா, தான். இன்பம் என்று பிழையாகக் கருதி மயங்கி ஓடிய உலகியற் பொருள்கள் மாட்டுக் கொண்டிருந்த பற்று ஒழிந்து உய்கின்றது. இதனையே **பாசம் அறுத்து** - என்றார். இதனையே “மலபரி பாகம்” என்பர். இந்தப்பக்குவம் எய்திய ஆன்மா இறைவனையே தன் ஆண்டாளுகக் கொண்டு அடிமையாகும். இதனையே **எனை ஆண்ட** என்றார். **என்னையும்** என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க.

ஆர் உடை அம்பொனின் மேனி - ஆர் - திருவாத்திமலர். **ஆர் உடை அம்பொன்** - கிடைத்தற்கருமையான அழகிய பொன் என்பர் கவியரசு அவர்கள். **பொன்னின்** - இன், சாரியை.

அமுதினை - **அமுது** - தெவிட்டாத இன்பம் பயப்பது; மரணத்தை நீக்குவது. அஃதாவது பிறப்பிறப்பை நீக்குவது. வீடுபேரருள்வது என்பது. பொருள். “**ஆருடை அம்பொன்**” “**ஆருடை அமுதன்**” என ஈரிடத்தும் கூட்டிப்பொருள் கொள்க.

அமுதனை - என்பதும் பாடம்.

அம்பொன் மேனி - பொன்வண்ணமுள்ள உடல். பொன்னுலாகிய உடல் எனலுமாம். இறைவனின் உடல் வண்ணம், சடைகள், தோள்கள் எல்லாம் பொன் நிறமுள்ளவை; அவன் பொன்னின் பதி ஆவன் என்றவாறு.

“**ஓம் நமோ ஹ்ரண்ய வர்ணய ஹ்ரண்யருபாய**
ஹ்ரண்ய பதயே; அம்பிகா பதயே உமாபதயே நமோ நம:
ருதம் சத்யம் பரம் ப்ரம்ம புருஷம் கிருஷ்ண
பிங்கலம் ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் விஸ்வரூபாய வை நம:
சர்வோ வை ருத்ர தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து”

என்று வேதம் கூறுகின்றது - என்பது கவியரசு அவர்களின் குறிப்புரை.

செம்பொன் வண்ணத்துக்குப் பவளத்தை உவமை கூறலும் உண்டு. ஆதலின் அதனை இறைவன் திருமேனி வண்ணத்துக்கு உவமை கூறுவார்.

ஈண்டு ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பவளமே மகுடம்; பவளமே திருவாய்
 பவளமே திருவுடம் பதனில்
 தவளமே களபம்; தவளமே புரிநூல்
 தவளமே முறுவலா டரவந்
 துவளுமே; கலையுந் துகிலுமே யொருபால்;
 துடியிடை இடமருங் கொருத்தி
 அவளுமே; ஆகி லவரிடங் களந்தை
 அணிதிக ழாதித்தேச் சரமே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா 95)

எனவரும் கருவூர்த்தேவர் திருவாக்கு நினைக.

அமுதம் வெண்ணிற மானது; இவன் பொன்னிறமான அமுது என்றார்.

ஆருடை யம்பொனின் மேனி யமுதினை - னெருங்கிய இன்பதனக்கச்சு விளங்கும் அழகிய திருமேனியுடைய ஞானவமிர்தனை - என்றார் கீகாழி தாண்டவராயர் அவர்கள். இவ்வுரையில். **ஆர்** - நெருக்கம். **அம்பொன்** - அழகிய பொன்போலும் சுணங்கினையுடைய இன்ப தனக் கச்சு எனக் கொள்க.

இத்துணைச் சிறப்புள்ள இறைவனைப் பிரிந்து நான் வருந்துகின்றேன். அந்த வருத்தத்தை நீக்கும் பொருட்டு அவனை ஈண்டு வரும் வண்ணம் குயிலே நீ கூவுவாயாக என்பது இந்தப் பாடலிற் போந்த பொருள். இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தாகிய “**ஆத்தம இரக்கம்**” புலனாதல் பெற்றும் .

357. கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேணீ
 அந்தண னாகிவந் திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
 எந்தம ராமிவ னென்றிங் கென்னையு மாட்கொண் டருளும்
 செந்தழல் போற்றிரு மேனித் தேவர்பி ரான்வரக் கூவாய்.

(இ-ள்)

பூங்கொத்துக்களுடன் மேலோங்கியுள்ள பொழிலிலும் சோலையிலும் கூவுகின்ற குயிலே; நீ இதனைக் கேட்பாயாக; இந்த மண்ணுலகின்கண் ஞானசிரியனாக வந்து அழகிய செம்மையான திருவடிகளைத் தரிசிக்கும்படி புலப்படுத்தி “இவன் எம் சுற்றத்தாருள் ஒருவனும்” என்று என்னையும் அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டவனும் சிவந்த நெருப்பை ஒத்த அழகிய செம்மேனியினனும் தேவர்கள் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான் இந்தத் தில்லையில் வரும் வண்ணம் நீ கூவி அழைப்பாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் முதலடியிலுள்ள “இதுகேள்நீ” என்பதை “நீஇதுகேள்” என்று மாற்றிக் கொள்க. இரண்டாமடியிலுள்ள “இங்கே” என்பதை “அந்தணனாகி” என்பதன் முன் வைக்க. மூன்றாமடியிலுள்ள “இங்கு” என்பதை ஈற்றடியிலுள்ள “தேவர் பிரான்” என்பதன் பின் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கொந்து அணவும் பொழில் சோலை - கொந்து - “கொத்து” - “கொத்து” என்பது மெலிந்து நின்றது. பூங்கொத்துக்கள் என்றவாறு. **அணவும்** - மேல் நோக்கி வளர்ந்திருக்கும். **பொழில்** - மனிதரால் வளர்க்கப்பட்ட மலர்வனம் முதலியன. **சோலை** - இயற்கையாக வளர்ந்துள்ள இளமரக்கா. பொழிலும் சோலையும் என எண்ணும்மைகள் விரித்துக் கொள்க. இவற்றில் வாழும் குயில் என்றது சுதந்தரமாக வாழும் சூழ்நிலையையே குயில் விரும்பும் என்றவாறு.

கூங்குயில் - கூவும் குயில் “கூவும்” என்றதனுள் நின்ற உயிர் மெய் கெட்டது.*

நீ இது கேள் - பொருளற்ற ஓசையால் ஓயாது கூவிக் கொண்டிருத்தலைச் சுற்று நேரம் நிறுத்தி நான் கூறவுள்ளதைச் செவிமடுப்பாயாக. என்று குயிலின் கவனத்தை ஈர்த்து எதிர்முகப்படுத்தவாறு.

இங்கே அந்தணன் ஆகிவந்து - இங்கே - இந்த மண்ணுலகின் கண் திருப்பெருந்துறையில். **அந்தணன் ஆகி** - இயல்பாகத் தனக்கென்று ஒரு வடிவம் இல்லாதவன் மானிட வடிவில் ஞானசிரியக் கோலம் கொண்டு.

*நன்னூல் குத்திரம் 341.

வந்து - என்னைத் தேடி என் மாட்டு வலிதின் எழுந்தருளி. அவன் அவ்வாறு வந்தது, பக்குவ ஆன்மாவுக்கு உண்மையை உபதேசம் செய்து உய்வுதருதற் பொருட்டென்க.

ஈண்டு;

“அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற
தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற” (திருவுந்தியார் - 1)

“அகளமய மாய்நின்ற அம்பலத்தெங் கூத்தன்
சகளமயம் போலுலகில் தங்கி - நிகளமாம்
ஆணவமூல மலமகல ஆண்டனன்கண்*
மாணவக என்னுடனாய் வந்து.” (4)

“ஆகமங்க ளெங்கே அறுசமயம் தானெங்கே
யோகங்க ளெங்கே யுணர்வெங்கே - பாகத்து
அருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு.” (5)
(திருக்களிற்றுப்படியார்)

என நம் ஞான சாத்திரங்கள் நவில்வன காண்க.

அழகிய சேவடி காட்டி - 356-ம் திருப்பாடலில் “பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எம் தமர் ஆம் இவன் என்று:- எம் - இறைவன், அரசன், குரு ஆகியோர் தங்களை தன்மை ஒருமையிலும் பன்மையாகக் குறிப்பது மரபு. ஆங்கிலத்தில் இவர்களுடன் பத்திரிக்கை ஆசிரியரையும் சேர்த்துப் பன்மையிற் குறிப்பர். முன் மூவரையும் குறிப்பிடும் பொழுது அந்தப் பன்மையை “Royal We” என்றும், நான்காமவரைக் குறிக்கும் பன்மையை “Editorial We” என்றும் வழங்குவர். தமர் - உறவினர். ஈண்டு ஒருமைப் பொருளில் வந்தது. இறைவன் உயிர்கள் இரண்டும் சித்துப் பொருள்கள். ஆதலின் ஈண்டுத் “தமர்” என்ற “ஈயசாதி” என்றுரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர்-அவர்கள்.

நம்பியாரூரர் திருக்கயிலைக்குத் திரும்ப எழுந்தருளிய பொழுது கயிலை மலைச்சாரலில் ஒரு பேரொளி தோன்றியது. ஆங்கு உபமன்னிய முனிவர் பல்லாயிரக்கணக்கான முனிவர்களுடன் தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

*ஆண்டான் காண் - (பா-ம்)

பேரொளியைப் பார்த்த முனிவர்கள் உபமன்னிய முனிவரை நோக்கி அந்தப் பேரொளியின் காரணம் வினவினர். உபமன்னிய முனிவர், இறைவனைத் தியானம் செய்து அந்தப் பேரொளியின் காரணம் வினவினார். இறைவன், அந்தப் பேரொளி வடிவில் வருபவன் “நம் தமர் ஆரூரன்” என்று அறிவித்தார். அப்பொழுது உபமன்னிய முனிவர் நம்பியாரூரர் கழறிற்றறிவார் மூவரும் சிவவியாபகத்துள் அடங்கி இருந்ததால் நிகழ்ச்சி அவர்கள் மூவருக்கும் புலனாயிற்று. அதனையே நம்பிகள் ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“இந்திரன் மால்பிரம னெழிலார்மிகு தேவரெல்லாம்
வந்தெதிர் கொள்ள வென்னை மத்த யானை யருள் புரிந்து
மந்திர மாமுனிவ ரிவனா ரெனவெம் பெருமான்;
“நந்தம ரூரனென்றான்” நொடித்தான்மலை யுத்தமனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-100-9)

என்றருளுவது காண்க.

சிவனடியார்கள் அனைவரும் இறைவனின் உறவினர் என்க.

என்று - என்று இரக்கம் கொண்டு.

என்னையும் ஆட்கொண்டு அருளும் - என்னையும் - உம்மை இழிவு சிறப்பு. **ஆட்கொண்டு அருளும்** - தகுதியில்லாத என்னையும் ஆட்கொண்டதே ஓர் அருளிப்பாடு என்றவாறு.

செந்தழல் போல் திருமேனி - செம் தழல் மேனி எனின் வெப்பம் உடையதாகிய திருமேனி என்றாகும். அவ்வாறன்றித் தட்பமும் கண்ணுக்கு இனிமையும் பயத்தலின் **செந்தழல் போல்** என்றார். ஒளியால் மட்டும் தழல் ஈண்டு திருமேனிக்கு ஒப்பாயிற்று. தழல் மாசுகளைச் சுட்டழித்தலால். என் மலமாசுகளை அழித்து என்னைப் பக்குவப்படுத்தும் திருமேனி - என்றார் என உரைத்தலும் ஓக்கும்.

தேவர் பிரான் - தேவர்களுக்குப் பிரியமானவன். மகாதேவனாகிய இறைவன் எனலுமாம்.

இங்கு வரக் கூவாய் - **இங்கு** - இப்பொழுது நான் தங்கியுள்ள இந்தத் தில்லையில். நம் அடிகள் வீடுபெற்றது தில்லையில் என்பது நினைக.

இந்தத் திருப்பாடலில் நம் அடிகள், இறைவன் அந்தணனாகி வந்து என்னை ஆட்கொண்டு உய்வித்தான். பின்னர் அவன் பிரிந்து சென்றதால் துன்புறுகின்றேன். அந்தத் துன்பம் நீங்க அவனை நீ ஈண்டு மீண்டும் வரும்படிச் கூவி அழைப்பாயாக என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப்பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம இரக்கம்” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை:—

ஏ குயிலே! நீ இசை இனிமை வாய்ந்த குரலினை; நீலமணி போன்ற மேனி அழகினை; நறுமணம் மலிந்த பூங்கொத்துக்களும் தேனும் கனிகளும் நிறைந்த பொழிலிலும் சோலையிலும் இடையருது பழகும் இயல்பினை; நான் உன்னை விரும்பி, உனக்குத் துணை செய்யும் தோழியுமாவன்; நீ என் அணிமையில் வருக; எங்கள் சிவபெருமான், தன் திருவடிகள் கீழ் எழுலகங்களுக்கு அப்பாலும், திருமுடி மேலே அளவு கடந்தும் செல்லும் அநாதியான பெருமையன், முக்குணங்களில் ஒன்று கூட இல்லாத அவன் தோற்றமும் ஈறுமற்றவன்; எல்லா வடிவங்களும் தன் வடிவானவன்; இலங்கையில் வண்டோதரிக்குப் பேரருளால் இன்பம் நல்கியவன்; தென்பாண்டி நாட்டினன்; திருஉத்தரகோசமங்கையில் உமையம்மையுடன் எழுந்தருளியுள்ளவன்; விண்ணுலகினரைப் பொருட்படுத்தாது நிலவுலகு வந்து மனிதர்களை அடிமை கொண்டவன்; என் நெஞ்சன் புகுந்து என் உணர்வாகவேயான உமாபதி; முத்தொழில்களுக்கும் நிமித்தகாரணன். மும்மூர்த்திகளும் அறியா நிலையினன்; நன்மை தரும் பரி இவர்ந்து வரும் கோகழி நாதன்; தென்னாடுடைய சிவன்; புயங்கக் கூத்தினன்; விண் பிளந்து ஓங்கிய நெருப்பு மலையாக நின்றவன்; குதிரையினும் வேகமாக நம்மாட்டுப் பாய்ந்து வரும் அருளினன்; செந்தாமரை வண்ணன்; மலபரிபாகம் எய்துவித்துத் திருவடி காட்டி ஞானம் நிகழ்ச்செய்து என்னைத் தன் சுற்றம் என்று கூறி ஆட்கொண்ட மகாதேவன். நீ உன் பொருளற்ற ஓசையால் கூவுதலை விட்டு, இத்துணைப் பொருள் சேர் புகழ்கள் அமைய உன் இனிய குரலால் அவனை இங்கு வந்து என் பிரிவுத்துன்பம் நீக்கும் வண்ணம் கூவுவாயாக.

தல விசேடம்:

தில்லை:— கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் காண்க.

பிற்சேர்க்கை - 1

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

இப்பகுதியில் வரும் திருவாசகப்பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி

பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்
அ		உன்னற்கரியச்	430	கீ	
அத்தி	271	உன்னற் கரியதி	405	கீத	447
அத்தே	19	உன்னை	463	கு	
அங்கி	264	எ		குலம்	131
அம்பர	219	எண்	359	கொ	
அம்பல	209	எரி	240	கொந்த	472
அயனை	154	எந்தை	231	கொன்றை	441
அரிக்கு	74	என்று	331	கோ	
அருமந்த	82	என்ன	145	கோயில்	149
அரையா	86	ஏ		கோல	409
அருந்த	222	ஏகாச	322	கோலால	171
அலர	164	ஏர்	450	ச	
அவமா	79	ஏழை	372	சட்டோ	24
அன்றா	259	ஒ		சலமு	213
ஆ		ஒன்றாய்	28	சா	
ஆட்டின்	299	க		சாடிய	288
ஆடர	426	கடக	198	சீ	
ஆணை	399	கண்ணஞ்	422	சீரார்தி	269
ஆவாஅ	90	கண்ணப்	13	சீரார்ப	384
ஆவா தி	289	கயல்	101	சு	
இ		கரண	31	சுந்த	457
இனை	228	கருவா	45	சூ	
இன்ப	460	கள்வன்	56	சூரிய	307
ஈ		கற்போ	336	த	
ஈரம்	282	கறங்	92	தக்கனா	309
உ		கன்னா	95	தக்கனை	159
உண்ண	301	கனவே	98	தச்சு	284
உய்ய	265	கா		தா	
உருகி	116	காம	367	தாளி	436
உரை	375	கானார்	186	தானந்	178
உவலை	121	காருடை	469		
உள்ள	51				

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
தி		நீ		மா	
திண்போர்	264	நீண்ட	428	மாதாடு	402
திருமாலும்	66	நீலவரு	452	மாலே	112
திருவார்	71	நெ		மாவார	274
தினேத்	9	நெறி	246	மானம்	356
தீ		நோ		மு	
தீதில்லை	347	நோயுற்று	33	முத்திக்	106
தெ		ப		முன்னாய	267
தெங்கு	413	பங்கய	364	முன்னீ	392
தென்பா	174	படமாக	262	மு	
தே		பண்பட்ட	235	மூன்றங்	388
தேரை	320	பன்னா	250	வ	
தேனாடு	238	பா		வணங்கத்	244
தேன்பழச்	454	பார்ப்பதி	294	வளைந்த	278
தேன்புக்	195	பார்பாடும்	109	வன்னெஞ்	36
தை		பாலக	312	வா	
தையலோர்	438	பாலும்	254	வாவிங்கே	466
தோ		பி		வானவ	256
தோலுந்	54	பிரம்	368	வான்கெட்	125
ந		பு		வி	
நங்கா	181	புத்தன்பு	119	விண்ணோர்	128
நஞ்சுமர்	396	புத்தன் மு	344	வெ	
நல்ல	318	புரந்த	296	வெஞ்சின	297
நன்றாக	202	பூ		வெய்ய	292
நா		பூசு	140	வெள்ளைக்	432
நாமகள்	303	பூத்தா	327	வே	
நாயிற்	233	பூமேல	59	வேத	419
நாயேனை	40	பூவேறு	3	வை	
நாளு	6	பே		வைத்த	22
நானு	47	பேராசை	252		
நான்ம	306	பொ			
நான்றனக்	43	பொருட்	332		
நி		பொய்யா	52		
நித்த	424	ம			
நிலநீர்	340	மலைம	166		
		மலைய	190		

பிற்சேர்க்கை - 2

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள்பாடல்களின்
முதற்குறிப்பகராதி

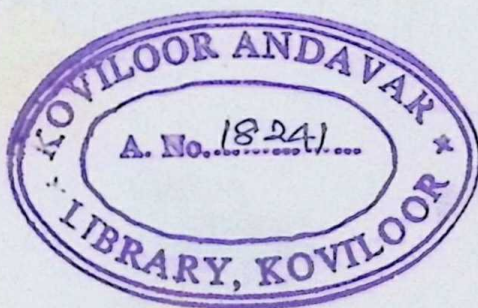
பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
அ		அன்னம்	39	இலக்க	28
அகனமா	474	அன்னை	418	இழித்	154
அகளமய	474	ஆ		இறவாம	33
அச்சோ	18	ஆகமங்	474	இறுமாந்	60
அஞ்சியா	189	ஆகையா	177	இறைய	300
அஞ்சினு	316	ஆசைய	33	இறைவன்	343
அடிபே	429	ஆணும்	212	இறைவனை	122
அடுக்கலு	194	ஆதி	376	உ	
அண்டர் கோ	237	ஆமை		உண்டா	122
அண்டர் பி	352	ஆயன	246	உண்டுநெ	103
அணிபெறு	203	ஆர்த்த	329	உயிர்	373
அத்தர்	314	ஆரண	224	உயிரா	249
அந்தண	67	ஆல்வருக்கந்	204	உருகி	12
அந்த	311	ஆலத்தி	258	உருகு	78
அந்தரியா	58	ஆவோ	99	உருமேனி	73
அந்நிலை	293	ஆளான	26	உரைப்	87
அப்பணி	360	ஆனந்த...(கோ)	13, 181	உலகம்	177
அரச	434	ஆனந்த...(வெ)	50	உறவும்	232
அரனடி	353	இ		ஊ	
அருக்க	376	இகன்	446	ஊனெ	336
அருகி	9	இட்ட	190	எ	
அருட்டி	419	இணரெ	195	எச்ச	243
அரும்பித்த	239	இத்தனை	25	எண்ணு	236
அருவினி	343	இந்தமா	185	எல்லமெ	169
அவனுடை	14	இத்தந்	114	எல்லாவுயி	177
அவனே	350	இந்திரன்	475	எல்லாவுரு	346
அழுக்கு	308	இயற்	446	எழுந்து	281
அற்ற	163	இருநில	128	எற்றான்	89
அறிவி	322	இருநிலனா	342	எறித்தரு	307
அறுவகை	241	இருவர்	30	என்பே	107
அன்பி	2	இருவரு	184	என்றபொ	394
அன்றா... கீழ் (I)	204				
அன்றா... கீல் (II)	439				

பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்
என்றலு	300	கலையவ	342	கிட்ட	28
என்னை	142	கலையொ	357	சிவஞ்	81
ஏ		கற்றவர்	255	சிவம்	170
ஏகமாய்	230	கறுத்திடு	237	சிறை	361
ஏங்கி	133	கன்னி	227	சீ	
ஏரிசை	203	கன்று	332	சீருடை	69
ஏற்ப	440	கா		சு	
ஏறார்	342	காண்பா	27	சுட்டி	25
ஏன்று	45	காதல	114	சுடரொ	324
ஏனை	330	காதி	7	சுடுமணி	201
ஐ		கு		சுருதி	237
ஐந்து	345	குடங்கை	414	சுழிந்த	224
ஐய	440	குழலார்	135	செ	
ஓ		குறித்		செந்து	393
ஒருமைந்தன்	83	குன்ற	283	செய்தற்	106
ஒன்ற	329	கூ		செயலற்	105
ஒன்றுமி	449	கூர்	425	சே	
ஒன்றுமு	278	கே		சேணார்	468
ஓ		கேளிதொ	156	சேல்பட்	92
ஓங்கா	238	கொ		ஞா	
ஓர்த்து	85	கொங்கி	243	ஞாங்கரி	2
க		கொடுகு	89	ஞானத்	256
கட்டிய	293	ச		ஞான	224
கட்டு	85	சம்பு	314	த	
கடிய	321	சரங்	35	தத்தை	19
கண்டபோ	350	சா		தந்தை தாய் கு	230
கண்டம	184	சாகை	421	தந்தை தாய் டெ	158
கண்டியிற்	95	சாத்தி	124	தமிழி	437
கண்டு	162	சாவி	346	தரையொடு	217
கண்ணப்ப	14	சான்றகல்	290	தவஞ்	251
கண்ணு	177	சீ		தவம	182
கந்துக	429	சிகை	242	தவமு	176
கருப்ப	217	சிந்தும்	351	தன்மக	15
கல்லாது	40				
கல்லாலின்	144				

பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்	பாடல்	பக் க எண்
தா		நீ		பூ	
தாக்கு	304	நீரின்	358	பூண்ட	136
தாங்க	183	நீற்றினை	217	பூத்தோர்	190, 261
தாடந்	230	நீறணி	291	பூமேவு	93
தாதை	352	நெ		பூவார்	287
தாமரை	60	நெடிது	111	பூவான்	328
தானினை	394	ப		பெ	
தி		பகன்றா	302	பெருக	117
திங்கட்	184	பகை பெ	96	பெரும்பை	111
திரியு	114	பட்டைத்	28	பெருவரை	342
திருச்சி	137, 271	படையுங்	199	பே	
திருவந்	50	பண்டே	57	பேதைமை	370
திறங்கொ	204	பணங்க	245	பொ	
தினைத்	10	பத்தித்	108	பொங்கரி	447
தீ		பத்திமை	41	பொங்கு	345
தீண்டற்	287	பந்தத்	261, 411	பொய்ம்	20
தூ		பரந்து	188	பொய்யும்	194
தூயவருட்	446	பருவத்	71	பொருள் ம	321
தே		பவளமே	472	பொருவரும்	314
தேவரறி	228	பற்றிநி	407	பொற்கலத்	35
தொ		பற்றிய	339	பொறைக்	71
தொடுக்கு	263	பன்னிறங்	361	பொன்னங்	347
தோ		பன்னெறி	80	பொன்னூர்	66
தோற்று	280	பனைக்கை	26	பொன்னின்	410
ந		பா		ம	
நணியார்	425	பாலுக்	314	மங்கை	439
நன்மை	317	பானாறு	458	மடிந்	299
நன்றி	414	பி		மண்ணல்	400
நா		பிச்சை	188	மணமே	315
நானவ னென்	82	பிற்ப்	33	மந்தாரை	133
நீ		பின்பக்	315	மரபிரண்டும்	30
நிர்குண	68	பு		மலர்தொ	12
நிலமி	323	புண்ணிய	69	மலைமகள்	160
நின்னை	245	புதுவிரி	109	மலைமல்கு	212
		புரைசெய்	434	மறையினு	113
		புற்றேறி	201	மன்னே	395
				மனத்தக	410

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
மா		மை		விளம்பிய	85
மாசு	57	மைவார்	95	விளையா	458
மாநில	49	யா		வினவினே	212
மாலாகி	173	யாஅரெ	8	வீ	
மாலாயி	366	யாதவன்	314	வீட்டி	105
மாலுஞ்	204	யானேமே	61	வீழ்நா	235
மாளிகைக்	132	யோ		வெ	
மீ		யோக	178	வெண்மை	344
மீத்தகு	164	வ		வெந்த	152
மு		வண்ட	3	வெம்மை	285
முண்ட	433	வண்டு	1	வெய்ய	212
மும்மல	207	வணங்கு	63	வெருவ	378
முலைத்த	249	வருட்டின்	303	வெறிமறி	79
முன்பு	192	வா		வே	
முனிவரு	248	வாழ்த்த	246	வேத	123
மூ		வானவ	257	வேயனைய	336
மூவாவ	339	வீ		வேயின	161
மூவாவு	281	விட்டு	305	வேள்வி	272
மூளும்	76	விடையொரு	56	வை	
மெ		விண்ணெ	324	வையத்து	440
மெய்ஞ்	525	விண்ணவ	195		
மெய்ம்	108	வித்தக	300		
மே		விரைத்த	177		
மேலாம	350	வில்லோன்	99		
மேலாறு	196	விழிக்கே	102		

சிவத்தொண்டில் ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை

தவத்திரு. சர்வோத்தம சச்சிதானந்த நாதேசுவர சுவாமிகளை ஆளாக்கொண்ட மகாயோகியாகிய வியோமரூப சிவசித்தர் பெருமான் அருளாணையின் வண்ணம் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கோவைப்புதூரில் 'சிவக்குடில்' அமைக்கப்பட்டது. தவத்திரு. சர்வோத்தம சச்சிதானந்த நாதேசுவர சுவாமிகளின் தவக்குடிலாக இருந்த சிவக்குடிலின் பணிகள், அன்பர்களின் பெருக்கத்திற்கேற்பப் பலநிலைகளிலும் விரிவடைந்தது. சுவாமிகளின் ஆன்ம நாயகராகிய அருள்மிகு ஞானம்பிகை உடனமர் ஞானமூர்த்தி சந்நிதியில் நாள்தோறும் காலையும், மாலையும் நடைபெறும் ஆன்மார்த்த வழிபாட்டில், பரார்த்த பூசைபோல் அன்பர்கள் திரளாகப் பங்குகொண்டு பயன்பெறுகிறார்கள்.

மாதந்தோறும் முழுநிலவன்போது கூட்டுவிளக்கு வழிபாடு, ஆடித்திங்கள் முழு நிலவன்று ஸ்ரீ சித்தர் பெருமான் குருபூசை, கந்தர்சஷ்டி விழா, நவராத்திரி, கிருத்திகை, சதுர்த்தி, நால்வர் குருபூசைகள், குருதேவர் அவர்கள் முதன்முதலாக திருகையிலேயைத் தரிசித்ததன் நினைவாக ஒவ்வொரு ஆங்கில திங்கள் 23-ஆம் நாளும் பக்தி சிரத்தையுடன் கொண்டாடப்படுகின்றன. திருநெறிய தமிழைக் கூட்டாக ஒதும் பயிற்சியும், புண்ணியமும் அன்பர்கள் பெறுகிறார்கள். 'சைவத்தின்மேற் சமயம் வேறில்லை, அதிற்சார் சிவமாம் தெய்வத்தின்மேல் தெய்வம் இல்லை' என்ற உறுதிப்பாடு சாத்திர தோத்திர வழிபாட்டின் வழி உடைப்படுகின்றது. ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலையில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மெய்கண்ட சாத்திர வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. ஆண்டுதோறும் மேத்திங்களில் பத்து நாட்கள் சிவஞான வேள்வி நடத்தப்படுகின்றது. சிவநெறி விளக்கமான நூல்கள் சிவக்குடில் வாயிலாக வெளியிடப்படுகின்றன. அன்பர்கள் சுவாமிகளிடம் சமய, விசேட தீக்கை ஆன்மார்த்த சிவப்பூசை பெற்றுச் சிவக் குடும்பத்தினராக சிவநெறியில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

ஸ்ரீ சித்தர் ஞான பீடம் டிரஸ்ட் (பதிவு செய்யப்பட்டது) 'குருகுலம்' என்னும் தொடக்கப்பள்ளி மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளை நடத்தி வருகிறது. இதில் 400-க்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் பயின்று வருகின்றனர். இவர்களின் கல்வியோடு தனிப்பட்ட ஒழுக்கமும், பண்பாடும் பேணப்படுகின்றன. சமஸ்கிருத அறிவு பெற மாலை நேர வகுப்புகள் நடத்தப்படுகின்றன. விரைவில் மருத்துவமனையும், முதியோர் இல்லமும் அமைக்கப்பட உள்ளன.